ஸ்ரீரஸ்து

மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த

முதலாயிரம்.

மூன்றாவது பாகம்.

பெருமாள் திருமொழி, திருச்சந்த விருத்தம், திருமாலை, திருப்பள்ளி
யெழுச்சி, அமலனாதிபிரான், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு,

இவ்வாறு பிரபந்தங்களும்,

———0———

இவற்றிற்கு

பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யானமும்

அந்த வ்யாக்யானத்தை யநுசரித் தெழுதப்பட்ட

ப்ரதிபத வ்யாக்யானமும்,

பல ப்ரதிகளுக்கிணங்க பண்டிதர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸஞ்ஜீவினீ சபையாரால்

ஸ்ரீ ஸுதர்சன முத்ராக்ஷரசாலையில்

அச்சிடப்பட்டன

——(*)——

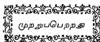
காஞ்சீபுரம்.

1910

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுளகராதி.

பெரியாழ்வா திருமொழிச செய்யுளகராதி

மணக்கால நம்பிகள் அருளிச்செய்தது.

இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா.

மூ —இன்னமுதமூட்டுகே னிங்கேவா பைங்கிளியே
தென்னரங்கம் பாடவல்ல சீர்ப்பெருமாள்— ¶ பொன்னஞ்
சிலைசேர் நுதலியர்வேள் சேரலர்கோனெங்கள்
குலசேகரனென்றே கூறு க

ப—ரை.— பை— பசுத்த நிறத்தையுடைய, கிளியே— வாராய் மடக்கிளியே, இன் அமுதம்— போக்யமான அம்ருதத்தை, ஊட்டுகேன்— உண்ணக் கொடுக்கிறேன்; இங்கே வா— என்னருகே வா, தென்— தென்திசைக்குத் திலகமாயுள்ள, அரங்கம்— திருவரங்கம் திருப்பதி விஷயமாக, பாடவல்ல— பாடுகையில் சதுரராய், சீர்— பாகவத பக்தியாகிற குணவிசேஷ பரிபூர்ணராய், பெருமாள்— 'பெருமாள்' என்ற நிரூபக நாமத்தையுடையராய், பொன்- ஸ்ப்ருஹணீயமாய், அம்- அழகியதான சிலை- சிலைபோன்ற புருவத்தை, சேர்- முகத்திலே சேர்த்துடைய, நுதலியர்- ஸ்த்ரீகளுக்கு, வேள்- காமனைப்போல் ரஞ்ஜநீயராய், சேரலர்— சேரவம்சத்திலவர்களுக்கு கோன்— நிர்வாஹகராய், எங்கள் குலம்— ப்ரபந்நரான எங்கள் குலத்துக்கு, சேகரன்— சிரோரத்நமாயிருந்துள்ள ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள், என்றே கூறு— என்கிற இந்தவாசகமொன்றையே சொல்லிப்போரு

வ்யா. இன்னமுதமூட்டுகேன் "இன்னடிசிலொடுபால மூட்டி யெடுத்த வென கோலக்கிளியை" என்னக்கடவதிறே இங்கு * தேனுபபாலமுமுதுமாய திருமால் திருநாமத்தையிறே ஊட்டிவளர்த்தது, அதுதோன்ற ஆழ்வான் வலத்திருச்செவியிலே முன்பு ப்ரார்த்தித்த தவயத்தை மீளவும் ப்ரஸாதித்தருளிற்று "இங்கேவா" என்று- திருநாமம் சொல் என்றதால் வடிவில் பிறந்த ஹர்ஷத்தைக் கண்டு வரவழைக்கிறது பைங்கிளியே பசுத்து மரகதம்போலேயிருக்கிற மடக்கிளியே இத்தால - "என்னுருயிர்க்காகுத்தன னெசெபபவாயொக்குமவாயன்கண்ணன கைகாலினன் நின்பசுஞ்சாம நிறத்தனன்" என்னும்படியான ரூபஸாம்யத்தை சொல்லுகிறது (க) * வரவேலாத்ருஷ்டுவெதிறே ஏதுக்காக வென்னை யழைக்கிறதென்ன, தென்னரங்கம் பாடவல்ல சீர்ப்பெருமாள் பொன்னஞ் சிலைசேர் நுதலியர்வேள் சேரலர்கோனெங்கள் குலசேகரனென்றே கூறு என்கிறது தென்னரங்கம் பாடவல்ல சீர்ப்பெருமாளாகையாவது - "இருளிரிய" "தேட்டருந் திறல்தேன" "மெய்யில்வாழ்க்கை" என்கிற மூன்று திருமொழியிலும் பாடி, முடிவிலும் "யாவரும் வந்தடிவணங்க வரங்கநகர்த்துயின்றவனே" என்றும், மற்றும் திருமலை முதலாயிருக்கிற ஆராங்களான திருப்பதிகளையும் "காகுத்தா கண்ணனே" என்றும் அர்ச்சாவதாரத்துக்கு கடியான அவதாரங்களையு மருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகையாலும், அவதாரம், * செருவிலேயரக்கர் கோனைச்செற்ற நம்சேவகனாரையாலும், * வெண்ணெயுண்ட வாயனுகையாலும், எல்லாம் திருவரங்கத் திருப்பதி விஷயமாகலாமிறே * பொன்னஞ் சிலைசேர் நுதலியர் வேளாகையாவது - ஸ்ப்ருஹணீயமான வில்லுக்கு ஸதாசமான புருவத்தை முகத்திலே சேர்த்துடைய ஸ்த்ரீகளுக்கு ரஞ்ஜநீயராயிருக்கிறவர் வேள் - காமன. (உ) "கந்தர்ப்ப இவமூர்த்திமாந்" "காமர்மானேய் நோக்கியர்க்கு" என்னக்கடவதிறே

¶ "பொன்னின்" என்றும் பாடம் காண்கிறது

(௧) ' பரஸ்பரஸாம்யமுபைதி " (உ) " கந்தர்ப்ப இவமூர்த்திமாந் "

இத்தால் - ஜ்ஞாநத்துக்கு மேலான ஸ்வரூபதாந்த்யத்தை யுடையவர்களுக்கு தாஸநீயமாயிருக்குமவரென்றபடி. சேரலர்கோன் சேரவம்சத்திலவர்கட்கெல்லாம் ராஜாவென்கை (க) "ராஜாதிராஜஸ் ஸர்வேஷாம்" என்கிற ராஜ குலத்துக்கு நிர்வாஹகரென்றபடி. எங்கள்குலசேகரன் பாபங்குலசேகரனென்கை "இராமாநுசனெங்குலக்கொழுந்து" என்னுமாப்போலே குலசேகரனென்றே கூறு * நான்வளர்த்த சிறுகிளிப்பைதலே, இன்குரலநீ மிழற்றாதே, குலசேகரனென்றே கூறு, கூறினவாய்க்கு * அமுதமாய திருமால் திருநாமமான * இன்னமுதமூட்டுகேன்; ஆகையாலே குலசேகரனென்றே கூறு. (உ) "வக்தவ்யம் ஆசார்யவைபவம்" என்னக்கடவதிறே .. .. க.

அ ஆரங்கெட இதில் - அவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திறத்தில் பக்ஷபதித்த இருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது-

கட்டளைக்கலித்துறை

மூ — ஆரங்கெட்ட பரனன்பர்கொள்ளாரென் றவர்களுக்கே
வாரங்கொடுகுடப்பாம்பிற் கையிட்டவன்மாற்றலரை
வீரங்கெடுத்தசெங்கோற் கொல்லிகாவலன் வில்லவர்கோன்
சேரன்குலசேகரன் முடிவேந்தர் சிகாமணியே உ

ப-ரை— ஆரம் கெட — (மந்த்ரிகளுடைய க்ருத்ரிமத்தாலே) முக்தாஹாரம் காணாமல்போக (விசாரித்ததில 'ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் களவுகண்டார்கள்' என்ற மந்த்ரிகள் பக்கல் சீறி,) பரன் அன்பர் — 'பரவஸ்துவிலே பக்திபண்ணுமவர்கள், கொள்ளார் என்று — பரவஸ்துவை களவுகொள்ளார்' என்று, அவர்களுக்கே வாரம்கொடு— ஆந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கே பக்ஷபதித்து, குடம் பாம்பில்— பாம்புள்ள குடத்தில், கை இட்டவன்— (பாம்பின் படத்திலேபட) கையையிட்டவர், மாற்றலரை— சத்ருக்களை, வீரம் கெடுத்த— பக்நவீர்யர்களாகப் பண்ணின, செங்கோல— ஆஜ்ஞையை யுடையவராய, கொல்லி— 'கொல்லி' என்கிற நகரத்துக்கு, காவலன்— நிர்வாஹகராய, வில்லவர்— அவாந்தர ராஜர்களுக்கும், கோன்— அதிராஜராய், சேரன் குலம்— சேரனுடைய குலத்துக்கு, சேகரன்— சிரோபூஷண பூதராய, முடி— கிரீடதாரிகளான, வேந்தர்— அரசர்களுக்கு, சிகாமணி— சிகாமணியாயிருக்கிற ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள் [திருநாமத்தின அநுஸந்தாநமாத்ரமே போக்யமாயிருக்கை]

வ்யா ஆரங்கெடவென்று தொடங்கி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திறத்தில அவர்க்குண்டான பாரவஶ்யத்தைக் குலைக்கவேணுமென்று மந்த்ரிகள் அவர் திருவாரத்தை யெடுத்து மறையவைத்து அவர்கள்பேரிலே ஆரோபிக்க; அத்தைக்கேட்டு பரனன்பர்கொள்ளாரென்று. பரவஸ்துவிலே பக்திபண்ணுமவர்கள் பரவஸ்துவைக் கொள்ளாரென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி. பரனன்பரல்லாதவர்களிறே * பிறர் நன்பொருள் தன்னை நம்புவது இப்படியாகையால அவர்களுக்கே வாரங்கொடு அவ்வளவன்றிக்கே அவர்கள் விஷயத்திலே பக்ஷபதித்து. "ராம்பாராவாய கைநீட்டலபார்த்தி" என்கிறபடியே பாம்புக்குடத்திலே அதின் படத்திலே

(க) "ராஜாதிராஜஸ் ஸர்வேஷாம்" (உ) "வக்தவ்யம் ஆசார்யவைபவம்"

பட்டுக் கைவிட்டு " அவர்கள் ஆபரணமிட்டார்கள் " என்று பாசுரத்திலே கைவிட்டவர். அப்படி செய்தவர்தான் அல்பரோவென்னில்; சத்ருக்களை நிரஸிக்கும் வாள்வலியையுடையரென்கிறது மற்றலரைவீரங்கெடுத்த என்று சத்ருக்கள் வீர்யத்தை நிர்வீர்யமாகப் பண்ணினவிது எந்தாலேயென்னில், செங்கோல் - ஆஜ்ஞையாலே " இருநிலத்தை செங்கோல் நடாவுதிர். " கோல்லிகாவலன் ' குடைக்காவலன் " என்னுமாப்போலே " கொல்லி " எனகிற நகரத்துக்கு நிர்வாஹகரானவர். வில்லவர்கோன் அவாந்தரராஜர்களுக்கும் அதிராஜரானவர் அன்றிக்கே, " வில்லவர்கோன் " என்று - வில்லவரென்றுபேர் " கொல்லிகாவலன் கூடல்நாயகன் கோழிக்கோன குலசேகரன " என்கிறபடியே கோழி - உறையூர். உறையூருக்கும் இறையவரென்கிறது. அது சோழன்ராஜதானி. சேரன்குலசேகரன சேரனுடைய குலத்துக்கு சேகரன். குலசேகரர் - திருநாமம் இப்படி ராஜாதிராஜரானவையாலே முடிவேந்தர்சிகாமணி என்கிறது முடிவேந்தர் சிகாமணியானவரானது - * மணிமகுடந்தாழத் *துளங்கு நீள்முடியரசர், அடியிலே வணங்குகையாலே " மாலைமுடிமேல் சோலமாங்குலசேகரன " என்று தமக்கிருக்குமாப்போலே தாமும அவர்களுக்கு சிகாமணிபோலே சேகரிக்குமவராய அலங்காரவஹராயிருக்கை "பெருமானிவரைவருக்கிவைத்த" (ச) " ஸமஸ்தராஜரகஸ்ரீமத்கிரீட கடீதிவ பாதபீடம்" என்னக்கடவதிறே இவர் பெருமானை குலசேகரப்பெருமாளான இவர்பெருமையும அப்படியே இப்படி முடிவேந்தர் சிகாமணியான இவரும ஒருவரே யென்னுதல்; இப்படி பெரியவேண்டப்பாட்டை யுடையவரோ குடப்பாம்பில் கையிட்டவரே! என்று ஈடுபாடாதல இத்தால் - " அரங்கன் மெய்யடியார்கள தம் எல்லையிலடிமைத்திறத்தினி லென்று மேவுமனத்தனும் " என்றதற்கு அநுரூபமான பாபவஸாயியாமப்படி அநுஷ்டித்த பகாரத்தைச் சொல்லிற்றாய்த்து . . ட,

குலசேகரப் பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

——(ℓ)——

(ச) " ரக்ஷமாணை ஶ்ரீமத்கிரீடகடீதி பாதபீட "

[illegible]ந்தீயொத்தகைப்புடைய துத்திகை, அழலுமிழ்கின்ற, படங்கள் ஆயிர— ஆயிரம் படங்களையும், ஆர்ந்த— பூர்ணமாக உடையனும், அரவு அரசு— 'ராஜராஜன்' என்கிற இக்கால் [illegible], பெருஞ்சோதி— மஹாதேஜஸ்ஸை யுடையனுமான, அனந்தன் என்னும்— திரு அனந்தாழ்வானாகிற, அணி விளங்கும்— அழகுமிக்கு, உயர்— உயர்ந்தி யையுடைத்தாய், வெள்ளை— வெளுத்திருக்கிற, அணையை— திருப்படுக்கையை, மேவி— பொருந்தி, தெள் நீர்— தெளிந்த நீரையுடைய, பொன்னி— காவேரியானது, திரை— அலைகளாகிற கையால்— கைகளாலே, அடி வருட— திருவடிகளை வருட, பள்ளிகொள்ளும்— திருக்கண்வளர்ந்தருளுகிற, கருமணியை— நீலரத்னம் போன்றவனும், கோமளத்தை— ம்ருதுவானவனுமான [illegible], என் கண் இணைகள்— என் கண்களிரண்டும், கண்டு கொண்டு— ஸேவித்து, களிக்கும் நாள்— ஆநந்திக்கும் காலம், என்று கொலோ— எப்போதாக ப்ராப்தமாமோ!

வயா இருளிரியச் சுடர்மணிக ளிமைக்கும் நெற்றி இனந்துத்தியணிபணை ஆயிரங்களார்ந்த என்கிறதுக்கு ஆயிரம் படங்களுடைய அரவரசப் பெருஞ்சோதி யென்பதை; அதாவது - இருள் போக்கக்கூடிய மணிகள் விளங்குகின்ற நெற்றியையுடைய இனத்துத்தியணிபணை ஆயிரங்களார்ந்த நெற்றியுடைத்தான படங்கள் ஆயிரத்தையும் பூர்ணமாகவுடையனும் அரவரசப்பெருஞ்சோதி. ராஜராஜனென்னும் மஹாதேஜஸ்ஸையுடையனும் அனந்தனென்னும் எல்லாவற்றையும் வயாபித்து நிற்கிற ஸர்வேச்வரனை விளாக்குலை கொள்ளுகிற ஸ்வரூபகுணங்களை யுடையனு மாகையாலே அநந்தனென்று சொல்லப்படுகிற என்னும். ஸஹஸ்ரமுகன், வாஸுகி, தக்ஷகன் என்று மூன்றுபேர்; அவர்களிற் காட்டில் பகவத் பாதஸ்பர்சத்தையை யுடையனென்னும் ப்ரஸித்தியை யுடையவன அணிவிளங்குமுயர் வெள்ளையணையைமேவி அழகுமிக்கு ஓககத் தையுடைத்தாய மறுவற்ற வெள்ளை படுக்கையாகிற திருவனந்தாழ்வானைமேவி திருவரங்கப் பெருநகருள் (க) "ஸ்வேதத்வீபே வஸந்தோஷ்மைலோகே" என்று சொல்லுமது அங்கே காணும், இவர்க்குத் திருவரங்கமாகிற மஹாநகரத்திலே. தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கை யாலடிவருட தெளிந்த நீரையுடைய காவேரி, திரையாகிறகைகளாலே திருவடிகளைவருட. பள்ளிகொள்ளும் கருமணியை திருவனந்தாழ்வான்மேலே ஒரு நீலரத்னம சாய்ந்தாற்போலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை கோமளத்தை ஸ்பர்சத் துகைக்கவொண்ணாத ஸௌகுமார்ய முடையவனை கண்டுகொண்டு கலியர், "சோற்றைக் கண்டுகொண்டு" என்னுமாப் போலே என் கண்ணிணைகள பட்டினிவிட்ட என்கண்கள். என்று கொலோ களிக்கும் நாளே அங்கேகண்டு (உ) "ஸஹஸ்ரஹஸ்ரஹஸ்ரஹம்" என்று களிக்குமகளிப்பை இங்கேகண்டு களிப்பதென்றோ ... ... க.

மூ —வாயோரீரைஞ்ஞூறு துதங்களார்ந்த வளையுடம்பி லழனாகமுமிழ்ந்தசெந்தீ
வீயாதமலர்ச்சென்னிவிதானமேபோல் மேன்மேலும்மிகவெங்கும் பரந்ததன்கீழ்க்
காயாம்பூமலர்ப்பிறங்கலன்னமாலைக் கடியரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
மாயோனைமணத்தூணேபற்றி நின்றென்வாயாரவென்றுகொலோ வாழ்த்துநாளே. உ.

ப-ரை — துதங்கள்— துதிக்கைகளோடாக, ஆர்ந்த— பொருந்தின, ஓர் இரு ஐந்நூறு வாய— ஆயிரம் வாயையும், வளை— வெளுத்த, உடம்பில— திருமேனியையும், விகா

(க) "வைகுண்டேது பரேலோகே" (உ) "அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்"

றம் போல் — மேற்கட்டி போல், எங்கும் — மேற்பக்கமெங்கும், மிக பரந்து — மிகவும் பரந்திருப்பதாய், அழல — (சத்ருக்கள் அணுகவொண்ணாதபடி) அழலாநின்றுள்ள, நாகம் — திருவனந்தாழ்வான், மேல வேளும் — இடைவிடாமல், உமிழ்ந்த — வாயால் உமிழ்கிற, செஞ்தீ அதன் கீழ் — அக்நிஜ்வாலைகளாகிற அதன் கீழே, மலர் வியாத — பூமாறாத, சென்னி — திருமுடியையுடையனுமாய், காயா மலர் — காயாம பூக்களால் தொடுக்கப்பட்டு, அழகிதாயிருந்துள்ள, பிறங்கல் அன்ன — மாலை போலேயிருக்கிற, மாலை — ஸர்வேச்வரனும், அணைகப்போருப்படியான திருமதிள்களையுடைய, அரங்கத்து — திருவரங்கத்திலே, அரவு அணையில் — சேஷசயநத்திலே, பள்ளி கொள்ளும — திருக்கண்வளர்ந்தருளுகிற, மாயோனை — ஆச்சர்யபூதனை, மணத்தூணே பற்றி நின்று — ஆமோதஸ்தம்பத்வயத்தைப் பற்றிநின்று, என வாய் ஆர — என் வாய் நிரம்ப, வாழ்த்தும் நாள் — துதிக்குங்காலம், என்று கொல் ஓ — என்றோ!

வயா இரண்டாம்பாட்டு. வாயோரீரைஞ்ஞூறு துதங்களார்ந்த. மசோஜ்ஞப் பாட்டி க்ர்ஷ்ண ஸ்பர்சத்தால்வந்த ஸுகத்துக்குப் போக்குவிட்டேத்துமாப்போலே பகவதநுபவ ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே வந்த ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டேத்துகைக்காக ஆயிரம் வாயையும்; துதங்களாவது - ஸ்தோத்ராதிகளைப் புறப்படவிடுகை ஸ்துதமிறே. வளையுடம்பிலழல் நாகம் வெளுத்த நிறத்தையுமுடையனாய், பரிபக்ஷர் தங்களுக்கு வந்தணுகவொண்ணாதபடி அழலியவனாயிருக்கிற திருவனந்தாழ்வான உமிழ்ந்தசெந்தீ வியாதமலாச சென்னி விதானமேபோல் மேன்மேலும் மிகவெங்கும் பரந்ததனகீழ. அவன்வாயாலே இடைவிடாதே யுமிழ கிற அக்நிஜ்வாலைகளின் ஜ்யோதிஸ்ஸாகிற மேற்கட்டியின் கீழே, வியாதமலர்ச்சென்னி — பூமாறாத திருமுடியை யுடையனுமாய காயாம்பூமலர் பிறங்கலன்னமாலை காயாவின அழகிய பூவாலே செய்யப்பட்ட மாலை போலேயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை கடியாங்கத் தரவணையில் பள்ளிகொள்ளும் அரணாகப்போரும மதிளையுடைய கோயிலிலே அப்படிப்பட்ட திருவனந்தாழ்வானமேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற மாயோனை (க) "ஸப்ரேவ ப்ரித ஸ்ரோது" என்னும்படி கண்வளர்ந்தருளுகிற ஆச்சர்யபூதனை. மணத்தூணே பற்றிநின்று — ஆமோத ஸ்தம்பத்வயங்களைப்பற்றி நின்று. அழகிலே அகப்பட்ட ஹர்ஷத்தாலே தளரு கின்றமை இரண்டு ஸ்தம்பங்களைப்பற்றிநின்று வாயார என்றுகொலோ வாழ்த்துநாளே கண டால் கொள்வது வேறொரு ப்ரயோஜனமில்லையிறே, 'பல்லாண்டு பல்லாண்டு' என்னு மித்தனையிறே ... . உ

௩ — எம்மாண்பின் அயன்நான்கு நாவினாலும் எடுத்தேத்தி ஈரிரண்டு முகமுங்கொண்டு
எம்மாடும் எழில்கண்கள் எட்டினோடும் தொழுதேத்தி இனிதிறைஞ்ச நின்ற செம்பொன்
அம்மான்தன் மலர்க்கமலக் கொப்பூழ் தோன்ற அணியரங்கத் தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
அம்மான்தன் அடியிணைக்கீழ் அலர்களிட்டு அங்கு அடியவரோடு என்றுகொலோ அணுகும் நாளே ௩

ப-ரை. — எ மாண்பில் — எல்லாப்படியாலும் [illegible] மாட்சிமையையுடைய, அயன் — ப்ரஹ்மாவானவன், நான்கு நாவினாலும் — நாலு நாக்காலும், எடுத்து — தன்பரிவுக்குத்தக்க படி எடுத்து, ஏத்தி — ஸ்துதித்து, ஈர் இரண்டு முகமும் கொண்டு — நான்கு முகங்க

(க) "ஸப்ரபோதித ஸ்ரீரங்க"

யைடைய கொண்டு, பர்யாப்‌— எல்லாப் பக்கங்களிலும், எழில— அழகிய, கனகள் கட்டி ஜோடு— எட்டுக்கண்களோடே, தொழுது— பக்தாஞ்ஜலி புடைக்கொண்டு, ஏத்தி— ஸ்துதித்து, இனிது— ஸாஸ்த்ரோக்தமாக [ஸாஷ்டாங்கமாக என்றபடி.] இறைஞ்ச நின்ற— ஸேவிக்கும்படி நின்றவனும், செம்பொன்— செம்பொற்கட்டிபோலே ஸ்ப்ருஹணீயனும், அம்மான்தன்— ஸர்வேஸ்வரனுடைய, கமலம் மலர்— தாமரைமலரையுடைய, கொப்பூழ்— திருநாபியானது, தோன்ற— தோன்றும்படி, அணி— ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான, அரங்கத்து— கோயிலிலே, அரவு அணையில— சேஷசய்யையிலே, பள்ளிகொள்ளும்— பள்ளிகொண்டருளுகிற, அம்மான் தன்— எம்பெருமானுடைய, அடி இணை கீழ— திருவடிகளின் கீழ், அலர்கள் இட்டு— புஷ்பங்களைப் பணிமாறி, அங்கு— அங்கே, அடியவரோடு— அந்தரங்க கிங்கரர்களோடு, அணுகும் நாள்— கிட்டும் நாள், என்று கொல்லோ— என்றோ! [† "மாடு— பொன், பக்கம், செல்வம்" என்று நிகண்டு]

வயா மூலமுபாட்டு. எம்மாணவிலை அயன் எப்படிப்பட்ட யாட்சியையுடைய ப்ரஹ்மா ஆதாவது - ஸ்தோத்ராதிகளைப் பண்ணும் தன்மை குறைவற்றிருக்கை நான்கு நாவிலுலும் ஸ்தோத்ராதிகளுக்கு பரிகரமான நாவுகளாலும் எடுத்தேத்தி தன ஸாத்மதைக்குத் தக்கபடி ஏத்தித்தேத்தி. ஈரிரண்டு முகமுங்கொண்டு நாலுவேதத்துக்குச் சமைந்த நாலு முகமுங்கொண்டு. எம்மாடும் பின்னும் முன்னுமடங்களாகிற பர்யந்தங்களெங்கும் எழில்கண்களெட்டினோடும் அழகை யநுபவிக்கைக்குப் பல கண்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்ன் தொழுதேத்தி யினி திறைஞ்சநின்ற ப்ரீதி பரீவாஹனுப் சொல்லுகொண்டு ஸ்தோத்ராதிகளைப் பண்ணுவது தண்டனிடுவ தாமபடி நின்ற செம்பொனம்மான்றன் மலர்க்கமலக் கொப்பூழ்தோன்ற ஸ்ப்ருஹணீயமாய இவவருகுணடான காயவாக்குக்கெல்லாம் காரணமென்னும் மஹத்வம் தோற்றுமபடி யாயிருக்கிற தாமரைப் பூவையுடைய தன் திருநாபி தோன்ற. அணியரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளு மம்மான்றன. ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய அடியிணைக்கீழலர்களிட்டு அவன் திருவடிகளின்கீழே புஷ்பாத்யுபகரணங்களைப் பணிமாறி அங்கடியவரோ டென்றுகொலோ வணுகுநாளே அங்கு அந்தரங்க வ்ருத்தி செய்யுமவர்களோடே ஸஜாதீயனுனாலும் கிட்டுவதென்றோ "அரியார்கள் குழாங்களை" இத்யாதி. .. .. .. ரு.

மு —மாவினைவாய்பிளந்துகந்தமாலை வேலைவண்ணனை யென்கண்ணனை வன்குன்றமேந்தி
ஆவினையன்றுய்யக்கொண்ட வாயரேற்றை யமரர்கடந்தலைவனையந்தமிழினபப
பாவினையவ்வடமொழியைபபற்றற்றார்கள் பயிலரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
கோவினைநாவுறவழுத்தியென்றன்கைகள் கொய்மலர்தூயென்றுகொலோகூப்புநாளே ச.

ப-ரை — மாவினை— கேசியென்னும் அஸுரனுடைய, வாய— வாயை, பிளந்து— பிளந்து போகட்டு, உகந்த— ஆச்ரித விரோதிபோகப் பெற்றோமென்று உகந்த, மாலை— ஆச்ரிதவ்யாமுகனாய, வேலை வண்ணனை — கடலோடொத்த திருநிறத்தையுடையராய், என கண்ணனை— எனக்கு பவ்யனான க்ருஷ்ணனை, அன்று— இந்த்ரன் கல்மழை பெய்வித்த அக்காலத்திலே, வல— பலிஷ்டமாயிருப்பதொரு, குன்றம்— கோவர்த்தந மலையை, ஏந்தி- கையால தாங்கி, ஆவினை— பசுக்களை, உய்யக்கொண்ட- ரக்ஷித்தவராய்,

ஆயர் ஏற்றை - * தன் சேனாபதிகள் பிள்ளைகளின் சாட்டிலே மேனணித் திருக்குமவராய, அம ரர்தம் — நித்யஸூரிகளிற்காட்டில், தலைவனை — ப்ரதாநராணவராய், அம — அழகிய, தமிழ் — தமிழாலாகிய, இன்பா பாவினை — பாடடுப் போலே யினியராய, அ வடமொழியை — ஸ்ரீமந்நாராயணம் போலே இனியவராய, பற்று அற்றாகள — தன்னையே பற்றிப்புறப புள்ளவற்றை விட்ட அநந்யப்ரயோஜநர்கள், பயில் — நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, அரங்கத் தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளுமம — கோவினை — நாதனை, ஈற உற — ஈத்தழும்பேறும்படி, வழுத்தி — ஸ்தோத்ரங்களைப்பண்ணி, என்றன்கைகள — என்னுடைய கைகளானவை, கொய் — சாலத்தில் பறிக்கப்பட்ட, மலா — புஷ்பங்களை, தூய — பணிமாறி, கூப்பும் நாள — அஞ்சலிபண்ணும் காலம், என்றுகொல் — என்றோ

வயா நான்காம்பாட்டு மாலினை வாய்விளந்துகந்தமாலை. கேசியை அநாயாஸேநப் பிளந்து, "ஆசிரித விரோதி போகப்பெறறோம" என்று உகந்த ஆசரித வ்யாமுகதனை. வேலைவண்ணனை ஆச்ரித விரோதிகளை வளாத்தாலும விடவொணணாத வடிவழகையுடையவனை என் கணணனை. வெறும வடிவழகே யன்றியே எனக்கு பவ்யனானவனை. வன் குன்றமேந்தி யாவினையன்று்யக கொணடவாயரேறறை. இந்த்ரன வாஷிக்கிற கல்வாஷத்திலே வாஷிக்கிற கல்வாஷத்துக்குச் சலியாத மலையை யெனறுதல, சாமஹாமான குன்றமெனறுதல ஆவினையன்றுயயககோணட உபகார ஸ்ம்ருதியுமில்லாத பசுக்களை ரக்ஷித்த. ஆயரேறறை தன்பருவத்தில பிள்ளைகளைசசாட்டில தான மேனணிப்புடையவனை. அமராதர்தலைவனை தன்னோடு ஸாம்யாபத்தி பெற்றிருக்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு சாட்டில தலைவனானவனை அந்தமிழின்பப்பாவினை * இருளிரியச் சுடாமணிசளிமைசகும நெற்றி போலே இனியவனை அவவடமொழியை ஸ்ரீமந்நாராயணம்போலே இனியவனை பற்றறறாகள பயிலரங்கத தரவணையில் பள்ளிகொள்ளுங்கோவினை தன்னையேபற்றிப புறமபுள்ளவற்றை விட்ட அநந்ய ப்ரயோஜநர் நித்யவாஸம பணணுகிற கோயிலிலே திருவநந்தாழ்வான் மேலே சணவளர்ந்தருளுகிற நாதனை. நாவுறவழுத்தி நாத்தழும்பேறும்படி ஸ்தோத்ரங்களைப்பண்ணி. என்றன் கைகள் கோய்மலா தூயென்று கோலோ கூப்புநாளே கைதழும்பேறும்படி புஷ்பாத்யுபகரணங்களைப் பணிமாறி அஞ்சலி பண்ணப் பெறுவதென்றோ ச.

மூ — இணையில்லாவின்னிசை யாழ்கெழுமி யின்பத்தும்புருவுநாரதனு மிறைஞ்சியேத்தத்
துணையிலலாத்தொன்மறை நூற்றோத்திரத்தாற் றொன்மலாக்கணயன் வணங்கியோவாதேத்த
மணிமாடமாளிகைகள் மல்குசேல்வமதி ளாங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும் [நாளே
மணிவணண னம்மானைககணடுகோணடேன் மலாசசென்னியென்று கோலோவணங்கு

பண் - இன்பம் பாட்டாலவந்த ஆநந்தத்தையுடைய, தும்புருவும நாரதனும் — தும்புரு, நாரதனென்பவர்கள், இணை இல்லா — உபமாநாஹிதமான, இன் — இனிய, இசை — இசையையுடைய, யாழ — வீணையை, கெழுமி — விட்டு, இறைஞ்சி — திருவடிகளிலே விழுந்து, ஏத்த — ஸ்தோத்ரம்பண்ண, துணை இலலா — ஒப்பில்லாததாய், தொல் — பழையதான, மறைநூல — வேதசாஸ்த்ரமாகிற, தோத்திரத்தால் — ஸ்தோத்ரத்தாலே, தொல — அநாதிஸித்தமான, மலர்ககண — திருநாபீ கமலத்தினிடத்திலிருக்கிற, அயன — ப்ரஹ்மாவானவன், வணங்கி — திருவடிகளிலே ப்ரணாமம்பண்ணி, ஓவாது — இடைவிடாதே, ஏத்த — ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படி, மணி — ரத்நமயமான, மாட மாளிகைகள் —

மாடமாளிகைகளையும், மல்கு செல்வம்— மிக்க ஐச்வர்யத்தையுமுடைத்தாய், மதிளரங்கத் தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்— மணி— அழகிய, வண்ணன்— வடிவையுடையனன, அம்மானை— ஸர்வேச்வரனை, கண்டுகொண்டு— இடைவிடாமல் ஸேவித்து, என்— என்னுடைய, மலர்— பூமுடிசூடின, சென்னி— தலை, வணங்கும் நாள்— அவன் திருவடிகளிலே வணங்குங்காலம், என்றுகொலோ—

வயா க்யானம் இணையில்லா வின்னிசை யாழ்கெழுமி — ஒப்பற்றதான இனிய இசையையுடைய யாழை நெருங்கி. இன்பத்தும்புருவும் நாரதனு மிறைஞ்சியேத்த பாட்டால் வந்த ஆனந்தத்தையுடைய தும்புருவும் நாரதனும் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ண துணையிலலாத தொன்மறைநூல் தோத்திரத்தால் ஒப்பில்லாத பழைய வேதசாஸ்த்ரமாகிற ஸ்தோத்ரத்தாலே. தொன்மலர்க்கண்ணயனை வணங்கி யோவாதேத்த. திருநாபீகமலத்தி னிடத்திலேயிருக்கிற ப்ரஹ்மா, திருவடிகளிலே ப்ரணாமம்பண்ணி இடைவிடாதே ஸ்தோத்ரம்பண்ணி மணிமாடமாளிகைகள் மல்குசெல்வம் மணிமயமான மாடங்களையும் மிக்க ஐச்வர்யத்தையுமுடைய மதிளரங்கத் தரவணையில் பள்ளிகொள்ளும். மிக்க அரணான பெரிய மதிளையுடைய பெரியகோயிலிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே பள்ளிகொண்டருளும். மணிவண்ணனம்மானைக் கண்டுகொண்டு அழகிய வடிவையுடைய ஸர்வேச்வரனைக் கண்டு கொண்டு. என் மலர்ச்சென்னி யென்றுகொலோ வணங்குநாளே நான் பூமுடி சூடின தலை என்றோ அவன் திருவடிகளிலே வணங்குவது . ௫

௬ — அளிமலர்மேலயனர னிந்திரனோடேனை யமரர்கடங்குழுவு மரம்பையருமற்றும்
தெளிமதிசேர்முனிவர்கடங்குழுவு முந்தித்திசைதிசையின் மலர்தூவிச்சென்றுசேரும்
களிமலர்சேர்பொழிலரங்கத் துரகமேறிக்கண்வளருங் கடல்வண்ணர் கமலக்கண்ணும்
ஒளிமதிசேர்திருமுகமுங் கண்டுகொண்டென் னுள்ளமிகவென்றுகொலோவுருகுநாளே

ப-ரை — அளி— வண்டுகள் படிந்திருந்துள்ள, மலர்மேல— திருநாபீகமலத்திலிருக்கிற, அயனோடு— ப்ரஹ்மாவும், அரனோடு— ருத்ரனும், இந்திரனோடு— இந்த்ரனும், ஏனை— மற்ற, அமரர்கள் தம் குழுவும்—தேவஸமூஹங்களும், அரம்பையரும்— ரம்பைமுதலான அப்ஸரஸ்ஸுக்களும், மற்றும்— இன்னுமுள்ள, தெளி மதி சேர்— (நாராயணனே ஸர்வஸ்மாத்பரனென்று) தெளிந்தஜ்ஞானத்தை யுடையரான, முனிவர்கள் தம் குழுவும்— ஸநகாதிபரமரிஷிகளின் ஸமூஹமும், உந்தி— ஒருவர்க்கொருவர் நெருக்கித் தள்ளி, திசை திசையில்— பார்த்தபார்த்த விடமெல்லாம், மலர் தூவி— புஷ்பவர்ஷத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு, சென்று சேரும்— சென்று கிட்டுகிற, களி— தேனமாறாத, மலர்சேர்— மலர்களையுடைத்தான, பொழில்— பொழிலையுடைய, அரங்கத்து— கோயிலிலே, உரகம் ஏறி— திருவனந்தாழ்வான் மேலேயேறி, கண்வளரும்— பள்ளிகொண்டருளுகிற, கடல்வண்ணர்— நீர்வண்ணருடைய, கமலம் கண்ணும்— தாமரைமலர்போன்ற கண்களையும், ஒளி— புகரையுடைத்தான, மதி சேர்— சந்த்ரனைப்போன்ற, திருமுகமும்— திருமுகத்தையும், கண்டுகொண்டு—, என் உள்ளம்— என் மநஸ்ஸானது, மிக உருகும் நாள்—மிகவும் உருகிப்போகுங்காலம், என்றுகொலோ—

வயா க்யானம் அளிமலர்மேலயனர னிந்திரனோடு வண்டுகள்படிந்த அரவிந்தத்தின் மேலேயிருக்கிற ப்ரஹ்மாவும், அவன் மகனான ருத்ரனும், அவர்களோடே

வைறபடிக்கப்பட்ட இந்தாலும இவர்களுடனே ஏனையமார்கள்தங் குழவும் அவர்கள மூவ ளைபுமொழிந்த தேவர்கள் திரளும். அரம்பையரும் ரம்பைமுதலான அப்ஸரஸ்ஸுகளுமம் மற்றுந் தேளிமதிசேர் முனிவாகள தங்குழவும் பாம்ஹ பாலகையாய்ச செல்லும் ஸநகாதிகள திரளும உந்தி ஒருவர்க்கொருவர் நெருக்கித்தளளி திசைதிசையில் மலர் தூவிச் சேனறுசேரும் பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம புஷ்ப வர்ஷமயைய பண்ணிககொணடு சென்றுகிடடும களிமலா சேர்பொழி லாங்கததுாகமேழி மதுமலரைபுடைததான பொழிலே புடைய அரஙகததிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலேயேறி கணவளருங் கடலவண்ணா கமலக்கணணும் பள்ளிகொள்ளுகிற நீர்வணணா கமலக்கணணும ஒளிமதிசோதிருமுகமுங் கணடுசோண்டு குளிர்த்தியிக்குப்புகளையுடைய சந்த்ரனை ஒப்புசொல்லலான அழகிய திருமுகத்தையுங் கண்டுகொண்டு என்னுளள மிகவெனறுகொலோ வுருகுநாளே. என் நெஞ்சு குளிர்ந்து உருகுவதென்றோ .. .. க

மூ ---மறநதிகழுமனமொழிததுவஞ்சமாறறி ¶ யைம்புலனகளடக்கியிடாப்பாரத்துனபம்
துறந்திருமுப்பொழுதேத்தி யெல்லையிலலாத் தொனனெறிக்க ணிலைநின்றதொண்டரான
அறந்திகழுமனத்தவர்தங்கதியைப் பொன்னியணி யரங்கததரவணையிற பளளிகொள்ளும்
பிறந்திசழுமாயோனைக்கண்டேன் கண்கள்ரீர்மல்கவென்றுகொலோ நிறகுநாளே எ

ப-ரை---. மறம- கொலை முதலியவற்றால, திகழும--- விளஙகாநினறுள்ள, மனம்- மாஸ்ஸை, ஒழித்து- வாஸனைபோடேபோக்கி, வஞ்சம்- பொய்யை, மாறறி- போக்கி, ¶ஐம்புலன்களை- பஞ்சேந்த்ரியங்களையும அடக்கி- படடிபுகாமே கட்டி, இடா- துககத்தை விளைப்பதான, பாரம் துனபம- ¬ பாரமான பழவினையை, துறந்து- பறறறுதது, இரு முப்பொழுது- பஞ்சகாலங்களிலும, ஏத்தி--- ஸ்தோத்ரமபண்ணி, எலலை இல்லா தொல நெறிக்கண்- மிசப் பழையமர்யாதையிலே, நிலைநின்ற--, தொண்டரான- தாஸபூதராய், அறம் திகழும- தர்மததாலே விளங்குகின்ற, மனத்தவா தம-மாஸ்ஸையுடையரான ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்களுக்கு, கதியை- பரமப்ராப்பனானவனைய, பொனனி- காவேரியால சூழபபட்டு, அணி- லீலாவிபூதிக்காபரணமான, அரங்கத்து- கோயிலிலே, அரவு அணையில்-திருவனந் தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே, பள்ளிகொள்ளும்- கண்வளர்ந்தருளுமவனைப், பிறமதிகழும்- அழகுவிளங்கா நின்றுள்ள, மாயோனை--- ஆச்சர்ய பூதனானவனுடைய வடிவழகை, என கண்கள---, கணடு- கண்டுகளித்து. நீர் மலக- ஆநந்தாச்ரு பாவஹிககுமபடி, நிற்குமநாள- நிறகுமகாலம, என்றுகொலோ- [¶ " வன்புலன்கள " என்றிருந்தால் மோனைககுசசேரும்.]

வயா ஏழாமபாட்டு மறநதிகழு மனமொழித்து மறம-கொலையும், சினமும, கொடுமையும இவறறால விளங்காநின்ற மாஸ்ஸை வாஸனையோடே போக்கி. வஞ்சமாறறி பொயயைப்போக்கி ஐம்புலன்களடக்கி * வன்புலச சேக்களைப படடிபுகாமேகட்டி. இடாப்பாரத் துன்பந்துறந்து மிக்க துக்கத்தை விளைப்பதான *பாரமாய பழவினையைப் பற றறுத்து இருமுப்பொழுதேத்தி பஞ்சகாலமெனனுதல்; பெரியமுப்பொழு தெனனுதல்; இக்காலஙகளிலேயேத்தி எல்லையில்லாத் தொன்னெறிககண் நிலைநின்ற தொண்டரான அள விறநத பழையமர்யாதையிலே சிலவரால கலக்கவொண்ணாதபடி நிலைநினற வைஷ்ணவர்களான. அறநதிகழும் மனத்தவாதங்கதியை. ஆர்சமலைய பாதாநராயிருக்கு மவாகளுக்கு பரமபராபயனானவனை பொன்னி யணியரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளும். * பொன்னி சூழரங்கத்திலே திருவனந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளும அணி அரங்கம்.

லீலாவிபூதிக்கு ஆபரணமான கோயில், நிரந்திகழுமாயோனைக்கண்டு, ஆழ்குவிளாங் நின்ற ஆசசாய பூதனைக்கண்டு என்கண்கள் நிர்மலகவென்றுகொலோநிற்குநாளே அவை டைய வடிவழகைக்கண்டு களித்து ஆநந்தாச்ரு பரவஹிக்கிற்கும் நாள் என்கிறது. ௩

மூ — கோலார்ந்தநெடுஞ்சார்ங்கங் கூனற்சங்கங்கொலையாழி கொடுந்தண்டு கொற்றவொள்வாள்
காலார்ந்தகதிக்கருடனெனனும் வென்றிக்கடும்பறவையிவையனைத்தும் புறஞ்சூழ்காப்ப
சேலார்ந்தநெடுங்கழனிசோலை சூழ்ந்த திருவரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
மாலோனைக்கண்டின்பக் கலவியெய்தி வல்வினையேனென்றுகொலோ வாழுநாளே ௪

ப—ரை. — கோல ஆர்ந்த — திருசாங்கமெனாடுகூடி, நெடு — பெரிதாயிருக்குள்ள சார்ங்கம் — ஸ்ரீசார்ங்கமும், கூன் — பகவதநுபவத்தாலே வளைந்திருக்கிற, நல் — நா னுசையாலே ஆச்ரிதவிரோதிகளைப்போக்கும் சங்கமையுமுடைத்தான, சங்கம் — ஸ்ரீப ஞ்சஜந்யமும், கொலை — சத்ருக்களைக் கொல்லுமவனான, ஆழி — திருவாழியாழ்வானும் கொடு — பார்க்கும்போதே பகைவர் மன்னுணைஞர்பாயிருக்கிற, தண்டு — ஸ்ரீகௌ மோதகியெனனும் கதையும், கொற்றம் — ஜயத்தைத்தருமதாய், ஒள் — ப்ரகாசியாநிருக்கு வாள — ஸ்ரீநந்தகமெனனும் வாளும் கால் — காற்றின் வேகமபோலே, ஆர்ந்த — நிரம்ப நதின, கதி — மிகவும் வேகமான செல்லுகையையுடைய, கருடன் என்னும் — பெரி ய திருவடியென்கிற பேரையுமுடைய, வென்றி — ஜயப்ரதனான, பறவை இவை அனை த்தும் — பக்ஷிராஜனும் ஆகிய இவர்களெல்லாரும், புறம் சூழ் — நாற்புறமும் சூழ்ந்து, காப்ப காத்துக்கொண்டிருக்க, சேல் — சேல் மத்ஸ்யங்களாலே, ஆர்ந்த — நிரம்பின, நெடு — பெரிய, கழனி — கழனிகளும், சோலை — சோலைகளும், சூழ்ந்த — சூழ்ந்திருக்கிற திருவரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளுகிற மாலோனை —, வல்வினையேன் — மஹாபாபியான நான், கண்டு — கண்ணாரக்கண்டு, இன்பம் — நிரதிசய ஆநந்தமுண்டாய், கலவி எய்தி — ஸம்ச்லேஷித்து, வாழும் நாள் — அநுபவித்து வாழப்பெறுங்காலம், என்றுகொலோ —

வயா எடடாமபாட்டு. கோலார்ந்த நெடுஞ்சார்ங்கம். திருச்சார்ங்கமென்கிற ஸ்ரீசார்ங்கம "எப்போதுங்கைகழியான்" என்னுமாப்போலே கைப்போகாத நித்யமுடையாமென்றறியாமையாலே திருச்சார்ங்கத்தை நெடித்தாய்ப்போயிருக்கிற ஸ்ரீசார்ங்கம் பது. கூன்நல்சங்கம் பகவதநுபவஜநிதஸந்தோஷத்தாலே வளைந்திருக்கிற ஸ்ரீபாஞ் சஜந்யமிருப்பது. கொலையாழி. இவர்களநுபவத்தில் இடையாய்வருகிறவர்களைக்கொல்லுகிற வை இருதுண்டமாகவிடுகைபடியே பார்த்து திருவாழியாழ்வானும் கொடுந் தண்டு பிடித்தபடியிலே உகவாதார் மன்னுனைஞராயிருக்கிற கதை. கொற்றவொள் வாள் ஐச்வர்யப்ரகாசகமான திருக்கொற்றவாள். கொற்றம் வெற்றி. காலார்ந்த கதிக்கருட னெனனும் வென்றிக்கடும் பறவை காற்றினுடைய மிக்கவேகம்போலே இருக்கிற நடையை யுடையனாய் பெரியதிருவடி என்கிற பேரையுமுடையனாயிருக்கிற பறவை. இவையனைத் தும் புறஞ்சூழ்காப்ப (க) "லாகோதுக்ஷண மதுபோலவ" என்னுமாப்போலே நடக்கைவெ ளியில ஸ்ரீஸேனைபெல்லாம குறைச்சாக்காய, தாமும் நம்பியாருங் காக்குமாப்போலே பெ ரிய பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே பெரியதிருவடி முதலாக ஸ்ரீபஞ்சாயுதாழ்வார்

(க) "ராமலக்ஷ்மண குப்தாஸா"

கள் கூறுமபடி காத்துக்கொண்டிருப்பது போல. சேலார்ந்த நெடுங்கழனிசோலைசூழ்ந்த திருவரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளும் மாலோனை — சேல்களாலே நிரம்பின கழனிகளும் சோலைகளும் சூழ்ந்த கோயிலிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனை. கண்டின்பக் கலவியெய்தி. கண்டு நிரதிசயாநந்தயுக்தனாய்க் கொண்டு அனுபவித்து. வல்வினையேன் என்றுகொலோ வாழுநாளே — லோகாந்தரத்திலே போய்க்காண வேண்டுமவன் இங்கே ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச்செய்தே அனுபவிக்கப்பெறாதபடி மஹாபாபத்தைப் பண்ணின நான் அனுபவித்து வாழப்பெறுவது என்றோ? பகவதனுபவத்துக்கு விரோதியான புண்ணியமும் பாபமாயிருக்கிறது. அ

— தூராதமனக்காதற்றொண்டர் தங்கள்குழாங் குழுமித்திருப்புகழ்கள் பலவும்பாடி
ஆராதமனக்களிப்போடழுதகண்ணர் மழைசோர நினைந்துருகியேத்தி நாளும்
சீரார்ந்தமுழவோசைபரவைகாட்டுந் திருவரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
போராழியம்மானைக் கண்டுதுள்ளிப் பூதலத்திலென்றுகொலோ புரளுநாளே ௯

பதவுரை — தூராத — ஒருநாளும் தீராதிருக்கிற காதல் — ஆசையையுடைய தொண்டர் — அடியாருடையாய், தங்கள் குழாம் — திரளாயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியிலே, குழுமி — கலந்து, திருப்புகழ்கள் பலவும்பாடி — அவனுடைய குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் பலவற்றையும்பாடி, (அத்தாலே,) ஆராத — ஆராதிருக்கிற, மனக்களிப்போடு — மனக்களிப்பாலே, அழுதகண் — அழுதகண்களிணையுடையார், ஆநந்தாச்ருக்கள், மழை — மழைபோலே, சோர — ப்ரவஹிக்க, நினைந்து — அவனை நினைத்து, உருகி — அத்தாலேயுருகி, ஏத்தி — ஸ்தோத்ரங்களைப்பண்ணி, நாளும் — காலமெல்லாம் சீர் ஆர்ந்த — ஐச்வர்யப்ரகாசகமான, முழவு ஓசை — வாத்யகோஷங்கள், பரவை — ஸமுத்ர கோஷத்தை, காட்டும் — காட்டாநிற்கிற, திருவரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளும் —, போர் — யுத்தோந்முகமான, ஆழி — திருவாழியைக் கையிலேயுடைய, அம்மானை கண்டு — ஸர்வேச்வரனைக் கண்டு, துள்ளி — ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணி, பூதலத்தில் — பூமியிலே, புரளும் நாள் — புரளுங்காலம் என்றுகொலோ —

வ்யா. ஒருபடிப்பட்ட தூராதமனக்காதல் தொண்டர்தங்கள்குழாங்குழுமி ''[illegible] த்ருப்திர்ஜாயதே ச்ருண்வதாம் '' என்று ஸம்ஸாரிகள் சப்தாதி விஷயங்களிலே பண்ணும் அனுபவித்தாலும் இந்த்ரியங்களைத் த்ருப்தமாக்கப் போகாதாப்போலே, பகவத்விஷயம் ஒருக்காலும் ஆராதிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கோஷ்டியிலே பெய்வகைப்படும்கலசி. திருப்புகழ்கள் பலவும்பாடி அவனுடைய கல்யாண குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் பலவற்றையும்பாடி. ஆராதமனக்களிப்போடழுதகண்ணர் மழைசோர திருநாமங்களைச் சொன்னபடியாலே மநஸ்ஸுக்கு ஆராமையாலே ஹர்ஷரூப அத்தாலே ஆநந்தாச்ரு ப்ரவஹிக்க நினைந்துருகியேத்தி இவர்கள் திரளிலேகூடி திருநாமத்தைச் சொன்னபடியாலே திருநாம நவாரவிஷயத்தை நினைத்து அத்தாலேயுருகி, ''உருகிவழிந்து புறப்பட்டசொல'' என லுமபடி ஸ்தோத்ராதிகளைப் பண்ணி நாளும்சீரார்ந்தவித்யாதி ஐச்வர்யப்ரகாசகமான வாத்யகோஷங்கள் ஸமுத்ரகோஷத்தைக் காட்டாநிற்கிற கோயிலிலே திருவனந்தாழ்வான மேலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற யுத்தோந்முகமான திருவாழியைக் கையிலேயுடைய ஸர் வேச்வரனை கண்டு ஸேவித்து துள்ளி ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணி பூதலத்திலென்று காலோ புரளுநாளே விஹ்வலதத்திலே இறுமாந்திருக்கு மிருப்பொழிந்து ஹர்ஷத்தாலே பூமியிலே புரளப்பெறுவது என்றோ. ௯

௰ வன்பெருவானகமுய்ய அமரருய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசருய்யத்
துன்பமிகுதுயரகல அயர்வொன்றில்லாச் சுகம்வளர அகமகிழும் தொண்டர்வாழ
அன்பொடு தென்திசைநோக்கிப் பள்ளிகொள்ளுமணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார்தங்கள்
இன்பமிகுபெருங்குழுவு கண்டியானுமிசைந்துடனே யென்றுகொலோ விருக்குநாளே.

பதவுரை.— வன் — நைமித்திகப்ரளயத்திலழியாததாய, பெரு — பெருமைதங்கிய, வானகம் — ஸ்வர்க்கம் முதலிய லோகங்கள், உய்ய — உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகவும், அமரர் — தேவர்கள், உய்ய — உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகவும், மண் — பூலோகம், உய்ய — உய்யவும், மண் உலகில் — பூலோகத்திலுண்டான மனிசர் — மநுஷ்யர், உய்ய — உஜ்ஜீவிக்கவும், மிகு துன்பம் — மிக்க துக்கத்தைவிளைப்பதான, துயர் — பாபங்கள், அகல — நீங்கவும், அயர்வு ஒன்று இல்லா — துக்கம் கலவாத, சுகம் — நிரதிசயமான ஸுகமானது, வளர — வளரவும், அகம் மகிழும் — நிரதிசயாநந்தயுக்தரான, தொண்டர் — ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், வாழ — வாழவும், அன்பொடு — ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பக்கலுண்டான அன்பாலே, தென்திசை நோக்கி — ("தெனதிசையிலங்கை நோக்கி" என்கிறபடியே—)லங்கையைப் பார்த்தவண்ணமாக பள்ளிகொள்ளும் — கண்வளர்ந்தருளுகிற, அணி அரங்கன் — பெரியபெருமாளுடைய திருமுற்றத்து — உள்ளில் திருமுற்றத்திலே மிகு இன்பம் — நிரதிசயாநந்தயுக்தராயிருக்கிற, அடியார் தங்கள் பெரு குழுவு கண்டு — ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பெரியதிரளைக்கண்டு, யானும் — நானும், இசைந்து — அவர்களிலே ஒருவனாய்ச் சேர்ந்து, இருக்கும் நாள் — இருக்குங்காலம், என்றுகொலோ—

வ்யா பத்தாம்பாட்டு. வன்பெருவானகமுய்யஅமரருய்ய — நைமித்திகப்ரளயாபத்துக்கு இளையாத ப்ரஹ்மலோகம் முதலாக மேலுண்டான லோகங்களுய்ய, அங்குண்டான ப்ரஹ்மாதிகளுஜ்ஜீவிக்க வாய்த்து ப்ரஹ்மலோகத்தில் கோயிலாழ்வார் எழுந்தருளியிருந்தபடி. மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசருய்ய — ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்காக அங்கு நின்றும் இங்கே யெழுந்தருளுகையாலே பூமியும் பூமியிலுண்டான சேதநரு முஜ்ஜீவிக்க. துன்பமிகுதுயரகல — நித்யதுக்கத்தை விளைப்பிப்பதான பாபங்கள் அகல. அயர்வொன்றில்லாச சுகம்வளர — துக்கமிச்ரமாத நிரவதிகஸுகம்வளர. அகமகிழுந தொண்டர்வாழ — பகவதநுபவத்தாலே நிரதிசயாநந்தயுக்தரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வாழ. அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளிகொள்ளும் அணியரங்கன் திருமுற்றத்து — ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து அத்தேசத்தைப் பார்த்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாளுடைய உள்ளில் திருமுற்றத்திலே அடியார தங்கள இன்பமிகு பெருங்குழுவுகணடு — நிரதிசயாநந்தயுக்தராயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளைக்கண்டு யானுமிசைந்து "அபிஷிக்தக்ஷத்ரியன்" என்று என்னை நினையாதே அவர்களிலே யொருவனாய் விசைந்து. உடனே என்றுகொலோ இருக்குநாளே. என்னைச் சிலர் சேவிக்க நான் நியாமகனாயிருக்கு மிருப்பையொழிந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலே சேவித்திருப்பதென்றோ. .. .. ௰.

அ திருநாமப்பாட்டு (க) "ஸம்வாஹஸஹ க்ருஹஸஞ்ஜாம ஸமஸ்தாநாம் நிவாஸஸ்தே ரூபஸமேவதாநாம் । ஸ்ரீவைஷ்ணவாநாம் [illegible] ஸ்ரீ [illegible] ॥"

(க) "ப்ரேமோத்துங்கை ப்ரபுஜாம்ப்ரஸாதனம் இமோருபதயை சமோயஸேதேவ தாநாம । ஏரியைராஜ்ஞாம் சோளவம்சோத்பவாநாம ஸ்ரீரங்கம [illegible]ஜாமாஜகாம."

மு — திடர்விளங்குகரைப் பொன்னிநடுவுபாட்டுத் திருவரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
கடல்விளங்குகருமேனி யம்மான்றன்னைக் கண்ணாரக்கண்டுகக்குங்காதல்தன்னால்
குடைவிளங்கு விறற்றானைக்கொற்றவொள்வாள் கூடலர்கோன் கொடைக்குலசேகரன்சொற்செய்த
நடைவிளங்குதமிழ்மாலைபத்தும்வல்லார் நலந்திகழ்நாரண னடிக்கீழ்நண்ணுவாரே ௧௧

ப-ரை — விளங்கு— விளங்காநின்ற, திடர்— மேடான, கரை— திருக்கரையை யுடைத்தான, பொன்னி— காவேரிசூழ்ந்த, நடுவுபாட்டு— மத்ய ப்ரதேசத்திலே, திருவரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளும்—, கடல்— கடல்போலே, விளங்கு— ப்ரகாசிக்குமதாய, கரு— ச்யாமளமான, மேனி— திருமேனியையுடைய அம்மான்தன்னை— ஸர்வேச்வரனை, கண் ஆர— கண்கள் நிறையும்படி, கண்டு உகக்கும் காதல் தன்னால்— கண்டு களிக்கவேணுமென்னுமாசையாலே, விளங்கு— விளங்குகிற, குடை— வெண்கொற்றக்குடையையும், விறல்— வெற்றியையுடைய, தானை— ஸேனையையும், கொற்றம்— ஜயப்ரதமான, ஒள— ஒளிபொருந்திய, வாள— வாளையுமுடையராய், கூடலர்— மதுரையிலுள்ளார்க்கு, கோன— நிர்வாஹகருமாய, கொடை— கொடையையுமுடையரான, குலசேகரன— ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், சொல செய்த— அருளிச்செய்ததாய், நடை விளங்கு— நடைபால் விளங்குகிற, தமிழ்மாலைபத்தும் வல்லார்— தமிழ்த்தொடையான இப்பத்துப்பாட்டையும் சொல்லவல்லவர்கள், நலம் திகழ—சீலாதிகுண பூர்ணரான, நாரணன— பெரியபெருமாளுடைய, அடி கீழ்— திருவடிகளின்கீழே, நண்ணுவார— கிட்டப்பெறுவார்கள் [அறுசீர்க்கழி நெடி லாசிரிய விருத்தம்]

வ்யா திடர்விளங்குகரை யித்யாதி விளங்காநின்ற திருக்கரையை யுடைத்தாய்க் காவேரிசூழ்ந்த திருவரங்கத் தரவணையில் பள்ளிகொள்ளும் கடல்விளங்கு கருமேனியம்மான்றன்னை கோயிலிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்தருளுகிற கடல்போலே ச்ரமஹரமான திருமேனியையுடைய ஸர்வேச்வரனை கண்ணாரக்கண்டு உகக்குங்காதல் தன்னால் கண்ணாலே கண்டநுபவிக்க வேணுமென்னும் ஆசைப்பாட்டாலே. குடைவிளங்கு விறல்தானைக் கொற்றவொள்வாள் கூடலர்கோன் விளங்குகிற வெண்கொற்றக் குடையையும் வெற்றியையுடைய ஸேனையையும், ஐச்வர்யப்ரகாசகமான ஆனையையுமுடையராய மதுரைக்கு நிர்வாஹகருமான. கொடைக்குலசேகரன் சொற்செய்த. கொடையாலே சேர்க்கும் பெருமாள் அருளிச்செய்த. நடைவிளங்கு தமிழ்மாலை பத்தும்வல்லார் உள்ளில் அர்த்தத்திலிழிய வேண்டாதே, பதங்களை சேர்ந்த சேர்த்திகளை பார்க்கவேண்டாதே, இது தானே ஆகர்ஷகமாயிருக்கிற தமிழ்த்தொடை பத்தும்வல்லார் நலந்திகழ நாரணனடிக்கீழ் நண்ணுவாரே சீலாதிகுணபூர்ணராய், ஸர்வஸ்வாமியாய், வத்ஸலராயிருக்கும் பெரிய பெருமாள் திருவடிகளின்கீழே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டாப்போலே கிட்டப்பெறுவார்கள்

குலசேகரப்பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு — இருள வாய எம்மா மாவினை இணை அளி மறம்
கோல் தூரா வன திடர் தேட்டு
ஆ. திருமொழி- ௧-க்கு பாட்டு, ௧௧.

—(*)—

இரண்டாந்திருமொழி, தேட்டரும்- ப்ரவேசம்

அ பகவத்விஷயத்திலே கைங்கர்யத்துக்கு வேண்டுவன சில ஸ்வபாவங்களுண்டு; (க) [“ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்”] ஆநுகூல்யமும் - ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமும். பாகவதவிஷயத்திலும் பண்ணுமவை பகவத்விஷயம் பூர்ணமாகையாலே இவனுக்கு ஆநுகூல்யம் பண்ணுகைக்குத் தகையில்லையிறே இப்படி தகையில்லையென்று இவன் கைங்கர்யங்களைக் கிறே இவனுக்குத்தன்னுடைய திருமேனிபாகமும் இவன் திருமஞ்சனம் பண்ணினபோது திருமஞ்சனம் பண்ணியும், அமுது செய்யப்பண்ணினபோது அமுதுசெய்தும் அல்லாதபோது பட்டினியுமாம்படியிறே அவர்களுக்குத் தன்னை யமைத்துவைப்பது, இப்படி பார்த்த இல்லை பாகில பரிபூர்ணவிஷயத்தில இவனுக்கு கிஞ்சித்கரிக்கைக்குத் தகையில்லையிறே (உ) “ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்” என்றும், (ங) “மமப்ராணா ஹி பாண்டவா:” என்றும், “பரகாலி” என்றும் இருக்குமவனாகையாலே, ததீயவிஷயத்திலே பண்ணும் ஆநுகூல்யமும் பகவத்விஷயத்திலே பணிவிக்குமிறே. ஆகையாலே இவரும் தமக்கு இவையிரண்டும் பிறந்தபடியைச் சொல்லுகிறார் பகவத்விஷயத்தில் பிறந்த ஆநுகூல்யம் சொன்னார்- கீழில் திருமொழியில்; ததீயவிஷயத்தில் ஆநுகூல்யம் பிறந்தபடி சொல்லுகிறார் இத்திருமொழியில

*

வியா முதப்பாட்டு. தேட்டருந்திறல் முடிய பாகவதவிஷய முத்தேசயமாயிருக்கும் பகவத்விஷயத்திலே அவகாஹித்தாரென்னுமதிறே “இன்னான் ஆத்தமுடையவன், க்ஷேத்ரமுடையவன்” என்று ஆச்ரயிப்பாரைப்போலே, பகவத்ப்ரத்யாஸத்தி யுடையாரென்றிறே இவர்களைப்பற்றுகிறது பகவத்விஷயத்திலே ஸ்தோத்ரம்பண்ண இழிந்தவர் ஆசார்ய விஷயத்தை ஸ்தோத்ரம்பண்ணப்புக்கு அவர்க்கு நிறமாகச்சொல்லிற்று பகவத் விஷயத்தில் [illegible]யிறே, (ச) “ஜ்ஞாநவைராக்யராசயே”

தேட்டருந்திறற்றேனினைத் தென்னரங்கனைத்திருமாதுவாழ்
வாட்டமில்வனமாலைமார்வனை வாழ்த்திமால்கொள்சிந்தையராய்
ஆட்டமேவியலர்ந்தழைத்தயர் வெய்துமெய்யடியார்கள்தம்
ஈட்டங்கண்டிடக்கூடுமேலது காணுங்கண்பயனாவதே. க.

ப-ரை — தேட்ட— ஸ்வயத்நத்தால தேடுமவர்க்கு, அரு — அரிதாய், திறல்— தன்னை அநுபவிக்கைக்குத் தக்க பலத்தைக் கொடுக்கும், தேனினை— தேன்போலே பரம போக்யனாய், தென— ஸ்ப்ருஹணீயமான, அரங்கனை— திருவரங்கத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், திருமாது— பெரியபிராட்டியார், வாழ்— நித்யவாஸம் பண்ணுமதாய், வாட்டம் இல்— ஒருநாளும் வாடாமல, வனம்— அழகு பெற்றிருக்கிற, மாலை— திருமாலை சாத்தியருளின, மார்வனை— திருமார்புடையவனை, வாழ்த்தி— அவனும் அவளுமான சேர்த்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணி, மால்கொள் சிந்தையராய்— பித்தேறின மநஸ்ஸையுடையராய், (அந்தாலே) ஆட்டம் மேவி— ஆடுகையிலே ஒருப்பட்டு, அலர்ந்து— ஊடலின் மிகுதியாலலருந்தி, அழைத்து— வாயபடைத்த ப்ரயோஜநம் பெறக்கூப்பிட்டு,

(க) “ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்” (உ) “ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்” (ங) “மமப்ராணா ஹி பாண்டவா:” (ச) “ஜ்ஞாநவைராக்யராசயே.”

அபர்வு ஆயதும்— மெய் மறந்து நிற்கிற, மெய— அநந்ய ப்ரயோஜநரான, அடியார்கள் தம் கூட்டம்— அடியார்கள் குழாங்களை, கண்டு கூடுமேல— காணக்கூடுமாகில், கண் பயன ஆவது— கண்படைத்த ப்ரயோஜனமாகிறது, அதுகாணும்—அதுவேயாம

வ்யா. தேட்டரும் என்று தொடங்கி ஸ்வயத்நத்தால காணவொண்ணாதென்கை திறல்தேனினை (க) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:" என்னுமாபபோலே தனனைப் புஙகொடுத்துத் தன்னை யநுபவிக்கைக்கீடான பலத்தையுங்கொடுக்கும் தேன. தேனினைத் தென்னரங்கனை ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவரங்கத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே ஒருககாலைககொருக்கால் செவவிபெறுமாயதது இட்ட திருமாலை. வாழ்த்தி "வடிவாய நினவலமார்பினில வாழுகின்ற மங்கையும பலலாண்டு" என்கிறபடியே அவளும் இவனும சேர்ந்த சேர்த்திககு மங்களாசாஸநம் பண்ணி மால்கொளசிந்தையராய். பித்தேறின மநஸ்ஸையுடையராய் ஆட்டமேவி ஆடவேணுமெனனும காயபுதயாவனறியிலே ப்ரேமம் ஒட்டாமையாலே ஆட்டமமேவி அலாந்தழைதது அவாநது காயபபாட்டறக கூபபிட்டு அயர்வெயதும் மெய்யடியார்களதம் காயப்ராபதி பொறுமையாலே அறிவுகுடிபோய பாவசராய அநந்யப்ரயோஜநராருடைய. ஈட்டம் இபபடியிருபபார் உமககுளததனைபோ வேணுமெனன; ந அடியார்கள் குழாங்களைக காணபபெறில் கூடுமேல் அதுகாணும் கணபயனாவதே இது கூடிற்றாகில் ப்ரயோஜநம கணணுக்குஇதலலதிலலை தாஃட்பரயோஜநமிது .. .. க.

மூ —தோடுலாமலர்மங்கைதோளிணை தோய்ந்ததுஞ் சுடர்வாளியால்
நீடுமாமரஞ்செற்றது நிரைமேயததது மிவையேநினைந்
தாடிபபாடியரங்கவோ வென்றழைக்குந் தொண்டரடிப்பொடி
ஆடநாம்பெறிற்கஙகை நீாகுடைந்தாடும் வேட்கையென்னுவதே. உ.

ப-ரை — தோடு உலாம— இதழ்மிசகிருநதுள்ள, மலா— தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தாநமாகவுடைய, மங்கை— பெரிய பிராட்டியாருடைய, தோள இணை— திருததோள்களோடு, தோய்ந்ததும— அணைநதருளினதும, சுடா— புசரையுடைய, வாளியால— அம்பாலே, நீடு- உயர்ந்த, மாமரம்- மாமரஙகளேழையும, செற்றதும- (ஒருக்காலே துளைபாமபடி) எய்ததும், நிரை மேய்த்ததும— பசு நிரையை மேய்த்ததும, (ஆகிய,) இவையே நினைந்து- இந்த சிலா திருகுணஙகளையே நினைதது, ஆடி— ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே இருநதவிடத்திலிருக்கமாட்டாதேயாடி, பாடி— அதுசகுப போக்குவிட்டுப்பாடி, ஓ அரஙக என்று அழைக்கும- ஓ அரங்கனே என்று கூபபிடுகிற, தொண்டர்- தாஸபூதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளுடைய, அடி பொடி— பாதரேணுக்களிலே, நாம்—, ஆட பெறில— அவகாஹிசகுமபடி பான பாகபததைபபெறுல, கஙகைநீா- கஙகாஜலததிலே, குடைநது- அவகாஹிதது, ஆடும- நீராடுதலில உணடாகும, வேட்கை- ஆசையானது, என ஆவது- எனன ப்ரயோஜநததை யுடையது

வ்யா. இரண்டாமபாட்டு தோடுலாமலாமங்கை தோளிணைதோய்ந்ததும். இதழமிக்கிருநத தாமரைபபூவை வாஸஸ்தாநமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார திருத்தோளகளிரண்

(க) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:"

டையும் தோய்ந்தது கனிபன பெருவெள்ளத்திலே யிழிந்து அநுபவிக்கத் தேடினாப் போலே தோய்த்ததும் சுடர்வாளியால் புகரையுடைய அம்பாலே, நீடுமாமரமசெற்றதும் ஓக்கத்தையுடைத்தான மராமரங்களேழையும், பண்டேதுலையானவற்றிலே ஒட்டினாப் போலேயாய்த்தது, அநந்தமாய பலவத்தரமான ஸப்தஸாலத்தை நிரஸித்ததும் ஆச்ரிதரை விச்வஸிப்பிக்கும் செயலிறே நிரைமேய்த்ததும் உபயவிபூதி நாயகனாயிருந்து வைத்து கையிலே ஒருகோலையுங்கொண்டு பசு மேய்த்ததும். இவையே நினைந்து இந்த சீலகுணங்களையே நினைந்து. இவற்றை நினைக்குமதொழிய வேறொரு ப்ரயோஜநத்தையும் சணிசியாதே ஆடிப்பாடி. பரிதிபாகாஷத்தாலே யிருக்கமாட்டாதே ஆடிப்பாடி அரங்கவோ என்றழைக்கும் பெருமாள் திருநாமத்தைச் சொல்லி ஆற்றமாட்டாதே கூப்பிடும். தொண்டரடிப்பொடியாட நாம்பெறில் பரவசகுணவித்தரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுக்களிலே அவகாஹிக்கப்பெறில் எப்போதுமொக்க பகவத்ஸம்பந்தமுடையராகையாலே தீர்த்தபூதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுக்களிலே அவகாஹிக்கப்பெறில் கங்கை நீர்குடைந்தாடும் வேட்கையென்னவதே காதாசித்கஸம்பந்தமேயாய் பகவச்சுத்தலைகளிலே புகரு உபகரிப்பட்ட கங்கைபாடிறல் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு [''நலந்திகழ் சடையான'' இத்யாதி] பொதுவானவிறே அது

மூ — ஏறடர்த்ததுமேனமாய நிலங்கீண்டது முன்னிராமனாய
மாறடர்த்தது மண்ணளந்ததுஞ் சொல்லிப்பாடி வண்பொன்னிப்பேர்
ஆறுபோல்வருங் கண்ணநீர்கொண்டரங்கன் கோயிற்றிருமுற்றம்
சேறுசெயதொண்டர் சேவடிச்செழுஞ் சேறென் சென்னிக் கணிவனே ங

ப-ரை — ஏறு- ரிஷபங்களேழையும், அடர்த்ததும்- (நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக) ஒருகாலேகொன்றதும், ஏனம்ஆய்- மஹாவராஹமாய், நிலம்- அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை, கீண்டதும்— (ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காக) ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்ததும், முன்— இராவணன பிராட்டியைப் பிரித்தவன்று, இராமன்ஆய — சக்ரவர்த்தித்திருமகனாகத் திருவவதரித்தருளி, மாறு- எதிரியான ராவணனை, அடர்த்ததும் கொன்றதும், (ஆச்ரிதனான இந்த்ரனுக்காக,) மண்- மஹாபலி கைக்கொண்டபூமியை, அளந்ததும் சொல்லி- அளந்து அவனுக்குக் கொடுத்ததும் ஆகிய சரிதங்களைச்சொல்லி பாடி- ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பாடி, வண்— பெருவெள்ளத்தையுடைய, பெரு- பெரிய, பொன்னி ஆறு- காவேரிபோலே, வரும்— வருகிற, கண் நீர் கொண்டு- கண்ணீராலே, அரங்கன்- அழகியமணவாளனுடைய, கோயில- கோயிலின், (அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற,) திருமுற்றம்- உள்ளில் திருமுற்றத்தை, சேறுசெய— சேறாக்கிவிடும் தொண்டர்— தாஸபூதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய, சே அடி — திருவடிகளால் துகையுண்ட, செழு சேறு— அழகிய சேற்றை, என் சென்னிக்கு அணிவன- என் சிரஸ்ஸிலே தரிப்பேன்.

வ்யா முன்றும்பாட்டு ஏறடர்த்ததும் நப்பின்னைப் பிராட்டியோட்டை ஸம்ச்லேஷத்துக்கு இடைச்சுவரான ரிஷபங்களேழையு மடர்த்ததும். ஏனமாயநிலங்கீண்டதும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியோட்டை ஸம்ச்லேஷத்துக்கு இடைச்சுவரான விரோதியாய் அவர்களுக்கு பாகாரமான பூமியைப்ரளயங்கொள்ள உதவித்தலெனனும் அறியாதபடி மஹாவராஹமாய் அண்டபித்தியிலே புக்கு ஒட்டினபூமியை ஒட்டுவிடுவித்து. முன்னிராமனாய்மாறடர்த்ததும். பிராட்டியைப் பிரித்த வையல் எதிரியைக் கொன்றதும் மண்ணளந்ததும்

பிராட்டி போட்டடை ஸமசஷ்டை விரோதியைப் போக்கினாப்போலே இந்தாரேனுடு விரோதித்த மஹாபலி கைக்கொண்ட பூமியையிட்டு எல்லைநடந்து கொடுத்தனுர் சொலலிபபாடி இவ படாநங்களைச்சொல்லி ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலேயாம். வண்பொன்னிப பேராறுபோல வருக கண்ணீர்கொண்டு காவேரி, பெருவெள்ளமாய் மலைபண்டங்கொண்டு வருமாபபோலே அமைக்கவில்லாதே கடல்குப்பாக வெள்ளமிடுகிற கண்ணீரைக்கொண்டு அரங்கனகோயில திருமுற்றம் சேறுசெயதொண்டர் அங்குப்பாங்காசக் திருவலகு திருப்பணிசெய்து வைத தால் இவர்கள அதனைக சணனியாலே சேறாக்குவர்களாய்த்து சேவடிச்செழுஞ்சேற்றெஞ் சென்னிக்கணிவனே அமங்கலமான புழுதியைப் பாலே அலங்கரித்துள்ள க்ஷேத்ர மகளார் தமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் திருவடிகளில் அழகியசேற்றை யணிவன . கூ

மூ — தோயத்தத்தண்டயிர் வெண்ணெய பாலுடனுண்டவ முடனுய்ச்சிகண
டார்த்ததோளுடையெம்பிரா னென்னரங்கனுக கடியர்களாய
நாத்தழும்பெழ நாரணுவென்றழைத்து மெய்த்தழும்பத்தொழு
தேத்தியின்புறுந்தொண்டர் சேவடியேத்திவாழ்த்து மென்னெஞ்சமே ௩

ப-ரை — தோய்த்த- உறைக்கப்பட்டிருப்பதாய, தண- குளிர்ந்த, தயிர்- தயிரையும், வெண்ணெய்- உறியில் சேமித்துவைத்த வெண்ணெயையும, பால்- குடங்களில் நிறைத்துவைத்த பாலையும, உடன்- ஒரே காலத்திலே, உண்டலும்- அமுது செய்தவாறே, ஆய்ச்சி- தாயாரான யசோதைப்பிராட்ட, கண்டு- பார்த்து, உடன்று- கோபித்து, ஆர்த்த — பிடித்துக்கட்டின, தோள் உடை— தோளையுடையனாய, எம பிரான் என்னை அடிமைகொண்டவனாய், என் அரங்கனுக்கு- எனக்கு சேஷியான அழகிய மணவாளனுக்கு, அடியார்கள் ஆய்- சேஷபூதராய், நா தழும்பு எழ- நாவானது தழும்பேறும்படி, நாரணு என்று அழைத்து- அவன் திருநாமத்தை அடைவுகெடச் சொல்லி, மெய் தழும்ப- மெய் தழும்பேறும்படி, தொழுது- பாணிமம்பண்ணி, ஏத்தி- ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, இன்புறும்- ஆநந்தயுக்தராயிருக்கிற, தொண்டர்- ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களுடைய, சேர் அடி- ஸ்ரீபாதங்களை, என்மனம்- என்னுடைய மனஸ்ஸானது, ஏத்தி- ஸ்தோ த்ரம்பண்ணி, வாழ்த்தும்- மங்களாசாஸநம்பண்ணும்.

வ்யா — தானைமம்பாட்டு. தோயத்த தண்தயிர் வெண்ணெய பால். சடைந்துபிரித்த வெண்ணெய், அதுக்குமுபபாகத் தோய்த்த தயிர், அதுக்கடியான பால் உடனுண்டலும் இவையடங்கலும் நிச்சேஷமாக ஒருக்காலே அமுது செய்தவாறே. உடன்று உடைகளொ ஞவிட்டவாறே கோபித்தாள். [தீசா வெகுளியளாய்] ஸ்நேஹததுக்கு அவதியுண்டாகிலி றே கோபத்துககு அவதியுண்டாவது ஆய்ச்சிகணடு வாயதுகையதுவாகக் கொணடி போடே கணடுபிடித்தாளாய்த்து ஆர்த்ததோளுடை யெம்பிரான் கண்டவாறே பிடித்துக கொண்டு கட்டினுள் எம்பிரான. ஆஸ்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யததாலல்லது செல்லாமை காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனுக்கினவன் என்னரங்கனுககடியார்களாய அவதாரகாலத்தில் இழந்தாரிழவுதீரவநது ஸுலபரான பெரிய பெருமாளுடைய செயலாலே யெழுதிக்கொடு தவர்களாய்த்து நாத்தழும்பெழ நாவானது தழும்பேறும்படி. நாரணுவென்றழைத்து. "அம்மே" என்பாரைபபோலே திருநாமத்தை அடைவுகெடச்சொல்லி. மெய்த்தழும்பத் தொழுது பாணிமம பணணினபடி தோற்ற உடம்பெல்லாம் தழும்பாகச் சிறியாத்தானேப

போலே யேத்தி இப்படிப்பட்ட செயல்களைச் சொல்லியேத்தி, இன்புறுந்தொண்டர்சேவடி மால்யிலே வைத்தேத்துகையாலே விஷயத்தைக் கிட்டினால் பிறக்கும் நிரதிசயானந்த யுக்தராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீபாதங்களை தொண்டர் சேவடியேத்தி வாழ்த்து மென்னெஞ்சமே அவர்கள் தாங்கள் அகப்பட்ட ஸௌந்தர்யத்தில் போகாது என்னெஞ்சு அதிலே யகப்பட்டவர்கள் தங்களை ஏத்திவாழ்த்து மித்தனை. ஏத்திவாழ்த்தும் இச்செயலுக்கு இவர்கள் நிலவராவதே! என்று ஸ்தோத்ரத்தைப்பண்ணி, இது நித்யமாக வேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணும் என்னெஞ்சு. . . . . ச

> ரு—பொய்சிலைக்குரலேற் றெருத்தமிறுத்துப் போரவாவத்தகோன்
> செய்சிலைச்சுடர் சூழொளித்திண்ண மாமதிள் தென்னரங்கனாம்
> மெய்சிலைக்கருமேகமொன்று தன்னெஞ்சுணின்று திகழப்போய்
> மெய்சிலிர்ப்பவர் தம்மையே நினைந்தென்மனம் மெய்சிலிர்க்குமே ௫

ப—ரை —பொய—க்த்ரிமமாய, சிலை— ரோஷத்தையுமுடைத்தான, குரல் — த்வநியையுடைய, ஏறு— ரிஷபங்களினுடைய, எருத்தம்— கழுத்துக்களை, இறுத்த— முறித்தவனும், போர— யுத்தோந்முகமான, அரவு— காளியனாகிற ஸர்ப்பத்தை, சுர்த்தநிரஸித்த, கோன— நாதனானவனும், சிலை— கல்லினாலே, செய்— செய்யப்பட்டு, சுடர் ஒளி— மிக்கஜ்யோதிஸ்ஸை யுடைத்தாய், திண்— திண்மையையுடைய, மா— உயர்த்தியையுமுடைய, மதிள்— மதிள்களாலே, சூழ்— சூழப்பட்டு, தென்— ஸ்லாக்யமான, அரங்கன் ஆம— ஸ்ரீரங்கத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணும் அழகிய மணவாளனாகிய; மெய் — சரீரத்தில், சிலை— இந்த்ரதநுஸ்ஸோடு கூடின, கரு— கறுத்த, மேகம ஒன்று— ஒருமேகமானது, தன நெஞ்சுள் — தன மநஸ்ஸில், நின்று— நிலை பெற்று, போய்திகழ— மிகவும்விளக்கும்படி, மெய் சிலிர்ப்பவர் தம்மையே நினைத்து புளகிதகாத்ரராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையே நினைத்து, என் மனம்— என் மனஸ்ஸானது, மெய— மெய்யே, சிலிர்க்கும்— புளகியா நின்றது

வ்யா க்யாநம்பாட்டு பொய்சிலைக் குரலேற்றெருத்தமிறுத்து. பொய்- க்த்ரிமம், சிலை-கோபம அஸுராவேசத்தாலே க்த்ரிமமாய்கோபத்தையுமுடைத்தாயிருந்துள்ள வடிவுபெருத்து நப்பின்னைப் பிராட்டியோடை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு விரோதியானவையுமாய்ப் பொருகிறவையுமாய்ச் சிலைபோலே கோபமான த்வநியை யுடைத்தாயிருந்துள்ள ரிஷபங்களைக் கழுத்தை முறித்து போரரவுரர்த்தகோன. திருவாய்ப்பாடியில் பசுக்களும இடையரும தண்ணீர் குடிக்கவொண்ணாதபடி ஜலத்தை தூஷித்துக்கொண்டுகிடந்த காளியன், யுத்தோந்முகனாய்ப புறப்படும்படி கலக்கிப் பொய்கையில்நின்றும் போகவிட்டு, அத்தாலே திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார்க்கு நாதனானவன் செய்சிலைச்சுடர் சூழொளித்திண்ணமா மதிள தென்னரங்கனும் கல்லாலே செய்யப்பட்டுப் பிறரால் அபிபவிக்கவொண்ணாதபடியான மதிளை யுடைத்தான நிலையாலும ஒக்கத்தாலும் விஞ்சின திருமதிள்கள் பலவுஞ் சூழ்ந்திருக்கிற கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற. மெய்சிலைக் கருமேகம் உடம்பிலே வில்லையுடைய மேகமென்னுதல் மெய்யே வில்லோடே கூடின மேகந்தானென்னுதல ஒன்று தன் னெஞ்சுள நின்றுதிகழப்போய (க) “ பொரமையநு ஷ்ணகாரணாத்” என்னுமாப்போலே

(க) “ சோபயர் தண்டகாரண்யம் ”

மாணிக்கக்குப்பியில் உள்ளு நின்றதிலே புறம்பே தெரியுமாப்போலே பெரியபெருமாளைத் தங்கள் நெஞ்சிலே எழுதக்கருதுகின்ற வைக்கையாலே நிழலிட்டுத் தோற்றுகிறது. மெய்சிலிர்ப்பவர். உள்ளே எழுந்தருளியிருக்கிறபடியை ஆதரித்த பாகவதர்களாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தம்மை நினைத்து. என்மனமே மெய்சிலிர்க்குமே. பெரியபெருமாளை அநுபவித்து அவர்களுடைய படிப்பாட்டை, அவர்களை அநுபவித்து எம்பெருமானார் பட்டதெல்லாம் படாநின்றது அவர்க்கு ப்ரக்ருதம். தி.

மூ — ஆதியந்தமனந்தமற்புதமான வானவர்தம்பிரான்
பாதமாமலர்சூடும் பத்தியிலாதபாவிகளுய்ந்திட
நீதிநன்னெறிகாட்டி யெங்குந்திரிந்தரங்கனெம்மானுக்கே
காதல்செய்தொண்டர்க் கெப்பிறப்பிலுங் காதல்செய்யுமென்னெஞ்சமே. க

ப-உரை — ஆதி — ஜகத்காரணபூதனாய், அந்தம் — ப்ரளயகாலத்திலும் அழிவையின்றி யிருக்குமவனாய், அநந்தம் — கார்யகாரணங்களிலெல்லாம் வ்யாபித்து நிற்குமவனாய், அற்புதம் — ஆச்சர்யபூதனாய், ஆன — எப்போதும்பொருந்த உளனாயிருக்கிற, வானவர்தம்பிரான் — நித்யஸூரிகளுக்கு நாதனான ஸர்வேச்வரனுடைய, பாதம் — திருவடிகளிலே, மா — ச்லாக்யமான, மலர் — தாமரைமலர்களை, சூடும் — சிரஸாலே தரிக்கைக்கீடான, பத்தி இலாத — பக்தி இல்லாத, பாவிகள் — பாபிகளானவர்கள், உய்ந்திட — உஜ்ஜீவிக்கும்படி, எங்கும் — தேசமெங்கும் புக்கு, திரிந்து — ஸஞ்சரித்து, நீதி இல் — குற்றமில்லாத, நல் நெறி — நல்வழிபோம்படி, காட்டி — தாங்கள் அநுஷ்டித்துக் காட்டி, எம்மான் — என்னை அநந்யார்ஹனாக்கின, அரங்கனுக்கு — பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே, காதல்செய — பக்தியையுடையராயிருக்கிற, தொண்டர்க்கு — ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு, என் நெஞ்சம் — என மனஸ்ஸானது, எப்பிறப்பிலும — அநேக ஜந்மங்களிலே, (அவர்களுக்கு அடிமைசெய்யவேணு மென்று,) காதல்செய்யும் — ஆசைப்படாநின்றது.

வ்யா — ஆதியம்பாட்டு ஆதி ஜகத்காரணபூதன் அந்தம் ப்ரளயகாலத்திலும் அழிவற்று நிற்குமவன் அநந்தம். காரணாவஸ்தையிலும் கார்யாவஸ்தையிலும் பொருந்த வ்யாபித்து நிற்குமவன் அற்புதம் காரணாவஸ்தைபோலே ஸதவஸ்தனாய் நிற்குமத்தோடு வாசியற நிற்குமவிலக்ஷணன் வேறொரிடத்தில் காணவொண்ணாதென்னும்படியிருக்கும் ஆச்சர்யபூதன். ஆனவானவர்தம்பிரான ஆனபோதும் அடர்ந்தபோதும் எப்போதும்பொருந்த உளனாயிருக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு நாதன உபயவிபூதிநாதனென்றபடி. பாதமாமலர்சூடும் பத்தியிலாத. அவன் திருவடிகளாகிற செவ்வித்தாமரையைச் சூடும் பக்தியையுடையராயிருக்கையாய்த்து கர்த்தவ்யம், அதில்லாத பாவிகளுய்ந்திட. பக்தியில்லாத மஹாபாபகளைப் பண்ணி, (க) "ஸவஜேவ" என்னும்படியிருக்கிற தேசமெங்கும் புக்கு ஸஞ்சரித்து அவர்களை பக்தியுண்டாக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக, நீதிநன்னெறிகாட்டி. தீமையோடேகூடின நெறியன்றிக்கே, சேதநர் நல்வழிபோம்படி தாங்கள் ஆசரித்துக் காட்டி. எங்குந்திரிந்து புகக்கடவதல்லாத தேசமெங்கும் புக்கு ஸஞ்சரித்து. அரங்கனெம்மானுக்கே காதல்செய தொண்டர்க்கு. என்னை அநந்யார்ஹனாக்கின பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே பக்தி

(க) "அஸந்நேவ"

யுண்டாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு. எப்பிறப்பிலும் காதல்செய்யுமென்னெஞ்சமே அநேக ஜந்மங்கள் பிறந்து அவர்களுக்கு அடிமை செய்கையிலும் ஆசைப்படாநின்றது என்னெஞ்சு. ... . ௬.

மூ — காரினம்புரை மேனிநற்கதிர் முத்தவெண்ணகைச் செய்யவாய
ஆரமார்வன ரங்கனென்னு மரும்பெருஞ்சுட ரொன்றினைச்
சேருநெஞ்சின ராகிச்சேர்ந்து கசிந்திழிந்தகண்ணீர்களால்
வாரிநிற்பவர்தாளிணைக்கொரு வாரமாகுமென்னெஞ்சமே ௭.

ப-ரை.— கார் இனம் புரை— மேகக்கூட்டத்தைப்போன்ற மேனி— திருமேனியையும், நல்— நல்ல கதிர்— ஒளியையுமுடைய, முத்தம்— முத்துக்களைப்போன்ற, வெள்— வெளுத்த நகை— திருமுத்துக்களையும், செய்ய— சிவந்த, வாய்— திருப்பவளத்தையும், ஆரம்— முத்துஹாரம்பூண்ட, மார்பன்— திருமார்பையுமுடையரான, அரங்கன் என்னும்— பெரியபெருமாளென்னும் திருநாமத்தையுடையரான, அரும்பெருஞ்சுடர்— நிரவதிகதேஜோரூபரான, ஒன்றினை— அத்விதீயரானவரை, சேரும்— கிட்டவேணுமென்கிற, நெஞ்சினர் ஆகி— மனஸ்ஸையுடையராய்க்கொண்டு, சேர்ந்து— அவரைக் கிட்டி, கசிந்து இழிந்த— ப்ரேமத்தாலே பெருகின, கண்ணீர்கள் வாரி நிற்பவர்— கண்ணீர் ப்ரவாஹத்துக்குப்படி நிற்பவர்களுடைய, தாள்இணைக்கு— திருவடிகளுக்கு என் நெஞ்சம்— என்னுடையதான நெஞ்சு ஒரு வாரம் ஆகும்— ஒப்பற்ற பக்தியுடையதாகின்றது.

வயா க்யாநம்:— காரினம்புரைமேனி "தொக்கமேகபல குழாங்கள்" "கார்த்திரளனையமேனி" என்கிறபடியே அழகிய திருமேனியையுமுடையராய் நல்கதிர்முத்தவெண்ணகைச் செய்யவாய், கண்டாரைப் போகாமல் துவக்கவல்ல வெண்மையையுடைய முத்துநிரைபோலே இருக்கும் தந்தபங்க்தியையும், இதுக்குப் பர்யாப்தமான திருவதரத்தில் பழுப்பையுமுடையராய். ஆரமார்பன் "பெரிய வரைமார்பில் பேராரம் பூண்டு" என்று ஐச்வர்ய ப்ரகாசகமாம்படி இட்டுப் பூணவேண்டும்படியுள்ள ஹாரத்தையும் திருமார்பிலேயுடையரா யிருக்கிற அரங்கனென்னும் அரும் பெருஞ்சுட ரொன்றினை பெரியபெருமாளென்று உபயவிபூதியிலும் ப்ரஸித்தராய் நிரவதிகதேஜோரூபராய் அத்விதீயரானவரை. சேருமனெஞ்சினராகி. அவரைவந்து கிட்டும்போது விலக்காமை யடியாகப் பிறந்த பக்தியையுடையராய். சேர்ந்துகசிந்திழிந்த கண்ணீர்களால வாரநிற்பவர் தாளிணைக்கு அவனைக்கிட்டி நிரதிசய பக்தியுக்தராய்க் கண்ணுங் கண்ணீருமாய் நிற்குமவர்களுக்கு பக்தி பாரவச்யதாலேயிறே என்று அங்குத்தைக்கும் இவர்களுக்குமாய் நில்லாதே இவர்களுடைய திருவடிகளுக்கு ஒருவாரமாகுமென்னெஞ்சமே அநந்யப்ரயோஜநமாய் நில்லாநின்றது என்னெஞ்சு ௭

மூ — மாலையுற்ற கடற்கிடந்தவன் வண்டுகிண்டு நறுந்துழாய
மாலையுற்றவரைப் பெருந்திருமார்பனை மலர்க்கண்ணனை
மாலையுற்றெழுந் தாடிப்பாடித்திரிந் தரங்கனெம்மானுக்கே
மாலையுற்றிடுந் தொண்டர்வாழ்வுக்கு மாலையுற்ற தென்னெஞ்சமே. ௮.

ப-ரை — மாலை உற்ற— அலையெறிகிற, கடல்— திருப்பாற்கடலிலே, கிடந்தவன்— கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், வண்டு— வண்டுகள், கிண்டு— குடையா நின்றுள்ள,

— நல்ல, அழாய்மாலை உற்ற— திருத்துழாய் மாலைசேர்ந்த, வரை— மலைபோலே, நுரலியான, திரு மார்பனை— திருமார்பை யுடையராய், மலர்— செந்தாமரை போன்ற, கண்ணனை— திருக்கண்களையுடைய பெரியபெருமாள் விஷயத்திலே, பக்தியையுடையராய், மாழ்ந்து ஆடி— இந்தவிஷயத்தில் இருக்கவொட்டாமை லே மூழ்ந்து ஆடி, பாடி— ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடிக்கொண்டு, திரிந்து— ஏறிகது, அரங்கன— கோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, எம்பானுக்கு— என் ஸ்வாமிக்கு, மாலையுற்றிடும்— பித்தேறித்திரியும், தொண்டர்— தாஸபூதரான வைஷ்ணவர்களுடைய, வாழ்வுக்கு— வைஷ்ணவலக்ஷ்மிக்கு, என் நெஞ்சம்— என்மனமானது, மால் உறறது- பித்தேறு நின்றதென்கிறர்.

ரு பா எட்டாமபாட்டு. மாலைபுறறகடல் கிடந்தவனை வைஷ்ணவர்த்தாலே அலைகெ ற திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை வண்டுகிண்டு நறுந்துழாய மாலையுற்ற வ பெருந்திருமார்பனை. வண்டுகள் நெருங்கியிருக்கிற செவ்வியை திருத்துழாய்மாலை சேர வரைபோலேயிருக்கிற பெருந்திருமார்வை யுடையவரை "மைபோல நெடுவரை த்தாழ மருவிபோல் தாங்கிடப்ப" என்னச்கடவதிறே மலர்க்கண்ணனை செவ்வித ரைப் பூப்போலே மலர்ந்த திருக்கண்களை யுடையவரை மாலையுற்றெழுந்தாடிப பாடித து பக்தியையுடையராய் இருந்தவிடத்தி லிருக்கவொட்டாமையாலே எழுந்தாடு பாவெதாய ப்ரீதி ப்ரேரிக்க இருக்கமாட்டாதே ஸஞ்சரித்து அரங்கனெம்மானுக்கே மாலையுற்றிடுந் தொண்டர்வாழ்வுக்கு கோயிலிலே ஸந்நிடரான வடிவைக்காட்டி. எனனை எழு தொண்ட பெரியபெருமாளுக்கே பக்திபாரவச்யத்தாலே பித்தேறித்திரியும் ஸ்ரீவைஷ்ண ருடைய வைஷ்ணவைஷ்ஷ்மிக்கு மாலையுற்றதென்னெஞ்சமே பித்தேறு நின்றதென்

அ ஒன்பதாமபாட்டு. பித்தேறித்திரிவார்க்கோ நீ பித்தேறுவதென்ன, பர மையத்தில் பித்தேறுமவர்கள் பித்தரன்றென்கிறர்

மூ—மொய்த்தகண் பனிசோர மெய்கள்சிலிர்ப்ப வேங்கியிளைத்துநின்று
எய்த்துக்கும்பிடு நட்டமிட்டெழுந்தாடி பாடியிறைஞ்சியென்
அத்தனச்ச னரங்கனுக் கடியார்களாகி யவனுக்கே
பித்தராமவர் பித்தரல்லர்கள் மற்றையார்முற்றும்பித்தரே. கூ

மொ— சோர— ஆநந்தாச்ருபாதம், பனி— மழைத்தாரைபோலே, சோர— (இரண்டு கண்களினின்றும்) இடைவிடாதேசொரிய, மெய்கள்— சரீ ரங்கள், சிலிர்ப்ப— மயிர்க்கூச்செறியவும், ஏங்கி— அவனைநினைத்து ஏங்கி, இளைத்து நின்று— இளைத்துச் சிதிலராய், எய்த்து— அசைவறநின்று, கும்பிடு நட்டமிட்டு ஆடி— துதித்து, பாடி— ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப்பாடி, இறைஞ்சி— தீர்க்க ப்ரணாமம்பண்ணி, என்— எனக்கு, அத்தன்— தந்தையாய், அச்சன்— மாதான, அரங்கனுக்கு— பெரியபெருமாளுக்கு, அடியார்கள்— தாஸபூதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களு க்கு— அடியார்களாகி, அவருக்கே— அவர்கள் விஷயத்திலே, பித்தராமவர்— பித்தேறித்திரியுமவர்கள், பித்தர் அல்லர்கள்—, மற்றையார்முற்றும்— அவனுடைய தாஸ த்தில் பக்திபண்ணுமவரெல்லாம், பித்தர்— பித்தராவர்களென்கிறர்.

வியா. மொய்த்துக்கண்பனிசோர இரண்டுகண்ணாலே வர்ஷதாரைபோலே சொரிய மெய்கள் சிலிர்ப்ப புளகிதகாத்ரராய். ஏங்கி இளைத்துநின்று எய்த்துக்கும்பிடு நட்டமிட்டெழுந்தாடிப்பாடி இறைஞ்சி. விஷயத்தை நினைத்தேங்கி இளைத்து சிதிலராய், அவ்வளவன்றியிலே ஸ்தப்தராய் நின்று அந்நிலையும் நில்லாதே கும்பிடு நட்டமிட்டு ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் பண்ணி இறைஞ்சி நீர்க்கப்ரணாமத்தைப் பண்ணி என்னத்தனச்சன எனக்குஜனகனுமாய் ஸ்வாமியுமானவன் அரங்கனுக்கடியார்களாகி பெரியபெருமாளுக்கு அநந்யப்ரயோஜநராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கடியாராகி அவர்க்கே பித்தராமவர் பித்தரல்லாசள் இவர்க்கு பக்திமான்களாய பக்திகார்யமாகப் பித்தேறித்திரிகிறவர்கள் பித்தரல்லர்கள் மற்றையார் முற்றும் பித்தரே இந்த பக்திகார்யமான ¶பித்தரல்லாதவர்களனைவரும் பித்தரே இங்கனைகயில்லாதே ஸம்ஸாரிகளாகிலும் அவர்கள் பித்தர். ௧௦.

ரு —அல்லிமாமலர்மங்கை நாதனரங்கன் மெய்யடியார்கடம்
எல்லையிலடிமைத் திறத்தினிலென்று மேவுமனத்தனும்
கொல்லிகாவலன் கூடல்நாயகன் கோழிக்கோன் குலசேகரன்
சொல்லினின்றமிழ் மாலைவல்லவர் தொண்டர்தொண்டர்களாவரே ௰.

பதவுரை — அல்லி— அகவிதழையுடைத்தாய, மா— ச்லாக்யமான, மலர்மங்கை— செந்தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு, நாதன்— வல்லபரான, அரங்கன்— பெரியபெருமாளுடைய, மெய்— மெய்யான, அடியார்கள்தம்— தாஸபூதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய, எல்லை இல— அளவில்லாத, அடிமைத்திறத்தினில்— தாஸ்யத்திலே, என்றும்— என்றும் ஒருபடிப்பட, மேவும்— பொருந்தின, மனத்தனும்— திருவுள்ளத்தையுடையராய, கொல்லி— கொல்லிநகருக்கு, காவலன்— தலைவராய், கூடல்— மதுரைக்கு, நாயகன்— நாயகராய், கோழி— உறையூர்க்கு, கோன்— ராஜாவான, குலசேகரன்— குலசேகரப்பெருமாள் அருளிச்செய்ததாய, இன— இனிதான, சொல்— சப்தங்களையுடைய, தமிழ்மாலைவல்லவர்— தமிழ்த்தொடையை வல்லவர்கள், தொண்டர் தொண்டர்கள்ஆவர்— அவனடியார்க்கு அடியாராவரென்கிறார்.

வியாக்யானம் — அல்லிமாமலர்மங்கைநாதனரங்கன் ஸ்ரியப்பதியான பெரியபெருமாளுடைய மெய்யடியார்கள்தம் அநந்யப்ரயோஜநராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய எல்லையிலடிமைத்திறத்தினிலென்றுமேவுமனத்தனும் ஆத்மதாஸ்யத்திலே யென்றும் பொருந்தின திருவுள்ளத்தையுடையராம் கொல்லிகாவலன் கூடல்நாயகன் கோழிக்கோன் கொல்லிக்கும் மதுரைக்கும் உறையூர்க்கும் நாயகரான பெருமாள் பெரிய உடையாருடைய இழவால்வந்த வெறுப்பாலே (க) "வநவாஸோ மஹோதய:" என்று போய், (உ) "ராஜ்யாச்ரமே வநவாஸ:" என்றுவந்ததுக்குப்போந்து அது பரியமாயிருக்க இவரிழவாலே அடியில போந்ததுவும் எல்லாம் தமக்கு வெறுப்பாக்குடலானுப்போலே. "ஊனேறுசெல்வத்துடற்பிறவியான் வேண்டேன்" என்றும், "இவ்வரசும் யான

¶ "பக்திகார்யமான பித்தரல்லாதவர்கள்" என்றதற்கு, பக்திகார்யமான பித்தத்தையுடையரல்லாதவர்கள் என்று பொருளாய், பக்திகார்யத்வத்துக்கு ஏகதேசாந்வயம் கொள்ளக்கடவது (க) "வநவாஸோ மஹோதய:" (உ) "ராஜ்யாத்ப்ரம்சோ வநவாஸ:"

வேண்டேன" என்றும் சொல்லுகிறவிவர்களுடைய ததீயசேஷத்வநிஷ்டையைத்தந்த ஜ்ஞாநமென்று ராஜ்ஜகமாகத்தனை புகழ் கொண்டாடுகிறாரிறே. சொல்லினின்தமிழ்மாலை வல்லவர் இனிதான சப்தங்களையுடைய தமிழ்த்தொடையைவல்லவர்கள் தொண்டர் தொண்டர்களாவரே இவர் சைப்பட்டுப்போந்த பரமபதசேஷத்வ பர்யந்தமாகிற புருஷார்த்தத்தை லபிப்பர்கள் ¶...ம.

குலசேகராழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

அடிவரவு —தேட்டு தோடு ஏறு தோய்த்த பொய ஆதி காரினம்
மாலை மொய்த்து அல்லி மெய்
ஆ. திருமொழி- உ- க்கு பாட்டு, உக

மூன்றாந்திருமொழி - மெய்யில்வாழ்க்கை, பரவேசம்

அ " பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேன் " என்று - பகவத்பாரவண்யம் ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமாய், அவர்களல்லது செல்லாமை பிறக்குமன்றோ, அது சொல்கிறது - மேலில் திருமொழியில், " எண்ணுதமானிடத்தை யெண்ணாதபோதெல்லா மினியவாறே " " மானிடவரல்லரென் றெனமனத்தே வைத்தேனே " என்றும், " பித்தரென்றே பிறர்கூற " என்றும் பிறக்கு மவஸ்தையுண்டு; - பகவத்பாரவண்யத்தாலே முன்பிலதுக்கு ஸங்கல்பமேயாயத்து வேண்டுவது; அடிமை அவர்கள் சொள்ளக் கொள்ளவிறே செய்வது. ப்ராதிகூல்யத்தில் வர்ஜித்தே நிற்கவேணும் பகவத்குணங்களோபாதி விபூதியும் ததீயத்வாகாரத்தாலே அநுபாவ்யமென்று சொன்ன சாஸ்த்ரார்த்தானேயிறே இத்தை தபாஜ்யமென்றதும். ஜ்ஞாநகார்யமாயிறே ததீயர் உத்தேச்ய மாகிறதும்; தமோகுண ப்ரசுரரோடு ஸஹவாஸம் பொருந்திறுகில அஜ்ஞாநகார்யமிறே. (க) " த்ரு ஸுஹ்ருத் " என்று- ஸாமாந்ய புத்திபண்ணின ஸ்ரீபரதாழ்வான் பூர்வாவஸ்தையில், (உ) " த்ருஷ்ட " என்று - அவனை ரக்ஷிக்கப் பார்த்தவன் ப்ராதிகூல்யத்திலே நின்றவாறே அவனை விட்டுக்காட்டிக் கொடுத்தானிறே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஆத்தனை ம ஹிதஞ்சொல்லிப் பார்த்துத் தன் ஹிதத்துக்கு மீளாத அவஸ்தையானவாறே, நெருப்புப் பட்டவிடத்தில் விலக்கவொண்ணாதபோது தம்மைக்கொண்டு தாம் தப்புவாரைப்போலே, ப்ராதிகூல்யம அசலிட்டுத் தள்ளவும் வருமென்று தன்னைச்கொண்டு தான் தப்பினானிறே. ப்ராதிகூல்யமாகிறது - தேஹாத்மாபிமானிகளாகையும், விஷயப்ரவணரா யிருக்கையும், தஹாத்வ்யதிரிக்தம் வேறொரு வஸ்துவுண்டென்றறியா திருக்கையுமிறே. இப்படி இருப்பாரோடு எனக்குப் பொருந்தாதென்கிறார் - இத்திருமொழியில். ... ... *

மூ —மெய்யில்வாழ்க்கையை மெய்யெனக்கொள்ளுமிவ்
வையந்தன்னொடுங் கூடுவதில்லையான்
ஐயனே! அரங்கா! என்றழைக்கின்றேன்
மையல்கொண்டொழிந்தே னென்றன்மாலுக்கே. க.

¶ " இத்திருமொழி - எழுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்; கலிவிருத்தமென்றும் சிலர். (க) " மத்தஸ்ஸர்வம் ஹம " (உ) " மத்பிதுஃ "

ப-ரை —மெய் இல— பொய்யான, வாழ்க்கையை— இஹலோகஸம்பந்தத்தை, மெய் என்று கொள்ளும்— நித்யமென்று நினைக்கிற, இ வையம் தன்னொடும்— இந்தலோகத்தாரோடே, யான்— தேஹாத்மாபிமானமற்ற யான், கூடுவதில்லை— சேருவதில்லை, ஐயனே என்று — ஸ்வாமியானவனே! என்றும், அரங்கா என்று— கோயிலிலேவந்து ஸாலப்யனானவனே! என்றும், அழைக்கின்றேன்— கூப்பிடாநின்றேன், என்றன் மாலுக்கு என்விஷயத்தில் வ்யாமுக்தனான அழகியமணவாளன விஷயத்திலே, மையல்கொண்டொழிந்தேன்— பித்தேறினேன் என்கிறார்

வயா முதற்பாட்டு மெய்யில்வாழ்க்கையை மெய்யெனக்கொள்ளும் மெய்யென்று பொய்யென்றும் - நிலையில்லாமையையும், நிலைநிற்குமதனையும் சொல்லுகிறது நிலையில்லாத இலை, நித்யமான ஆத்மவஸ்துவில்பண்ணும் ப்ரதிபத்தியைப் பண்ணுமென்னுதல், பொய்யிலேயுண்டான வாழ்க்கை என்னுதல் அதாகிறது - ப்ரக்ருதியைப் பற்றிவரும் ப்ராக்ருத போகங்களிறே இவ்வையந்தன்னொடுங்கூடுவதில்லையான். தேஹாத்மாபிமானிகளாயிருப்பாரோடு எனக்கொரு சேர்த்தியில்லை ஐயனித்யாதி தேஹாத்மப்ரமிக்கும் வேறொருவருண்டென அறிந்தவனென்கிறார். ஐயனே நிருபாதிகபந்துவே அரங்கா அருமைப்பட பர்யந்தமாசகி முதலித்தாப்போலே கோயிலிலே வந்து ஸுலபனானவனே. என்றழைக்கின்றேன். சாய்யப்பாடறக் கூப்பிடாநின்றேன மையல்கொண்டொழிந்தேன் என்றன்மாலுக்கே அவன எனக்குப பித்தேறினபடியைக்கண்டு நானும் அவனுக்குப் பித்தேறினேன் ௧

மூ —நூலினேரிடையார் திறத்தேநிற்கும்
ஞாலந்தன்னொடுங் கூடுவதில்லையான்
ஆலியாவழையா வரங்காவென்று
மாலெழுந்தொழிந்தே னென்றன்மாலுக்கே ௨

ப-ரை — நூலின் நேர— நூல்போல நுண்ணிதான, இடையார்திறத்து— இடையையுடையரான ஸ்த்ரீகளவயவத்திலே, நிற்கும்— வைத்தசிந்தைவாங்க மாட்டாதேநிற்கிற, ஞாலம் தன்னொடும்— லோகத்தாரோடே, யான் கூடுவதில்லை—, அரங்கா என்று— பெரியபெருமாள் திருநாமங்களைச்சொல்லி, ஆலியா - களித்து, அழையா— அலைவலைகெடக் கூப்பிட்டு, என்றன் மாலுக்கு, மால் எழுந்தொழிந்தேன் - பித்தேறுகின்றேன் என்கிறார்.

வயா இரண்டாம்பாட்டு நூலினேரிடையார் திறத்தேநிற்கும். நூல்போலே நுண்ணிய இடையையுடையராயிருக்கும் ஸ்த்ரீகள் திறத்திலேநிற்கும் ஒரு அவயவத்தை யநுபவிக்கப் புக்கால் மற்ற அவயவத்தில் போகமாட்டாதேநிற்கும் ஞாலந்தன்னொடுங் கூடுவதில்லையான் பராபதவிஷயத்திலிருக்கக் கடவஇருப்பை அபராபதவிஷயத்திலேயிருக்குமவர்களோடு எனக்கொரு ஸம்பந்தமில்லை ஆலியாவித்யாதி. இவர்கள் அபராபதவிஷயத்திலே படுமபாடெல்லாம பராப்தவிஷயத்திலே படுமவன் நானென்கிறார் ஆலியாவழையா வரங்கா வென்று ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே இருக்கமாட்டாதே, ஆலியா, பெரியபெருமாள் திருநாமத்தைச்சொல்லி, அலைவுகெடக் கூப்பிட்டு மாலெழுந் தொழிந்தே னென்றன் மாலுக்கே (க) “தௌநதேதஸ்தவக்ஷாஹ” என்னுமாப்போலே அவன் என்பக்கல் வ்யாமுக்தனானபடி கண்டு நானும்பித்தேறினேன ... ... ௨.

(க) “தேநதேதஸ்துவர்தாஹ”

மூ.—மாரனூர்வரிவெஞ் சிலைகாட்செய்யும்
பாரினாரோடுங் கூடுவதில்லை யான்
ஆரமார்ப னரங்கனந்நதனல்
நாரணன நரகாந்தகன் பித்தனே. ௩.

ப-ரை — மாரனூ— மன்மதனுடைய, வரி— தாசநியமாய், வெம்— யாவரையும் தன்வசமாக்கவல்ல, சிலைக்கு— வில்லுக்கு, ஆள்செய்யும்— அடிமை பணிசெய்கிற, பாரினாரோடும்— பூலோகத்தாரோடே, யான்கூடுவதில்லை—, ஆரம்— முக்தாஹாரம சாத்தியருளின, மார்பன— திருமார்பையுடையான, அரங்கன— அழகியமணவாளராய், (இங்கேவந்து ஸுலபராயிருக்கச செய்தேயும,) அநந்தன— இப்படிப்பட்டவரென்று பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதவராய, நல நாரணன்— குற்றங்களைக் குணமாகக் கொள்ளுமவராய, நரகாந்தகன்— ஆச்ரிதர்நரகத்தில விழாதபடி காக்குமவரான பெரியபெருமாள் விஷயத்தில், பித்தன— நானபித்தனானேன் என்கிறார்

வயா. முன்னுப்பாட்டு மாரனூர்வரி வெஞ்சிலைக காட்செய்யும். காமனுடைய தாசநீயமாய்த் தப்பவொண்ணாதபடி கொடிதாயிருக்கிற வில்லுக்குச குடிமகனாய்த்திரியும பாரினாரோடும கூடுவதிலலையா னென்னுதல். * சார்ஙகமெனனும வில்லாண்டானறனைக்காட்செய்யுமவன நான் ஆரமாரபனரங்கன். ஆகாஷகமான ஒப்பனையையுடைய பெரியபெருமாள். அநந்தன் மநுஷ்யத்வே பாதவம போலே இங்கேவந்து ஸுலபராய்ச கிடக்கச்செய்தே, பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடியிருக்கிறவர நன்னாரணன். தன்னுடைமையை விடமாட்டாமையாலே அழுக்கை விரும்புமவன. நரகாந்தகன் பித்தனே. அவன் தன வார்த்தையாலே மேலவிழாநிற்க நடுவேவிரோதியும போயக்கொடு நிற்குமிறே. இப்படியிருக்கிறவனுக்குப பித்தனே ... . ங.

மூ.—உண்டியேயுடையே யுகந்தோடுமிம்
மண்டலத்தோடுங் கூடுவதில்லையான
அண்டவாணனரங்கன் வன்பேய்முலை
உண்டவாயன்ற னுன்மத்தன்காணமினே ௪.

ப-ரை.— உண்டி— ஆஹாரத்தையும, உடை— வஸ்த்ரத்தையும, உகந்து— விரும்பி, ஓடும— கண்டவாகாற்கீழ் தலைமடுக்கிற, இ மண்டலத்தோடும்— இந்தலோகத்தாரோடே, யான கூடுவது இல்லை—, அண்டம— அண்டாந்தர்வர்த்திகளான தேவர்களுக்கு, வாணன— நிர்வாஹகராய், வல— கடிநசித்தையான, பேய்— பூதனையுடைய, முலை— விஷத்தோடு கூடிய முலைப்பாலை, உண்ட— தாய முலைபோலே அமுதுசெய்த, வாயன— திருப்பவளத்தையுடையரான, அரங்கன தன— அழகிய மணவாளன விஷயத்திலே, உன்மத்தன்— பெரும்பித்தனாகா நின்றேன என்கிறார்

வ்யா நானகாமபாட்டு உண்டியேயுடையே யுகந்தோடும் உபாஸநத்துக்கு சரீரம வேண்டுகையாலே அது தரிக்கவேண்டு மளவன்றியிலே எல்லாவற்றையும அழியமாறி உண்டியுமுடையுமாக்கும. இம்மண்டலத்தோடே கூடுவதில்லையான "உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன" என்றிருக்க ஒரு விபூதியுண்டா

னுப்போலே பராகாத போகங்களை விரும்புகைக்கொரு விபூதியிறே யிதுவும் அண்டவா ணன் அணடாந்தாவர்த்திகளுக்கு நிர்வாஹகன் அரங்கன் இதுக்கு நிர்வாஹகனுயி ருக்கு மிருப்பொழிய இதினுள்ளேபுகுந்து ஸுலபனாயக் கோயிலிலே ஸந்நிஹிதனானவன் வன்பேய் முலையுண்டவாயன்றன உன்மத்தன் காண்மினே இங்கேவந்தவதரித்து பாதிபந்தகங் களைத் தானே போக்குமவனுக்குப் பித்தனான தன் உன்மத்தன் காண்மினே ஔஷதத்தாலே வை பணணினுரை மீட்கவொண்ணுதாப்போலே அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்களிலே அகப் பட்டுப் பித்தனை வென்னைக் கேவல சரீர பாவகரோடே சேர்விடவொண்ணுமோ ௪.

மு — தீதில்நன்னெறி நிற்கவல்லாதுசெய்
நீதியாரொடுங் கூடுவேதில்லை யான
ஆதியாயனரங்க னந்தாமரைப
பேதைமாமணவாளன்றன்பித்தனே ௫

ப-ரை — தீது இல்— குற்றமற்ற, நல் நெறி— ஸாதமாகமானது, நிற்க— இருக் கச்செய்தே, அல்லாது செய் நீதியாரொடும்— க்ஷூத்ர புருஷார்த்தங்களை விரும்புகையைத் தொழிலாக வுடையவர்களோடே, யான்கூடுவதில்லை—, ஆதி— ஜகத்காரண பூதராய், ஆயன— க்ருஷ்ணனுப வந்தவதரித்து ஸாவஸுலபராய, அம— அழகிய, தாமரை— செந்தாமரைமலரை இருப்பிடமாகவுடைய, பேதை— பெரியபிராட்டியாருக்கு, மா மண வாளன்— வல்லபரான, அரங்கன்தன்— அழகிய மணவாளன விஷயத்திலே, பித்தன்— நான் பித்தனுனே னென்கிருர்.

வயா ஐந்தாமபாட்டு தீதில் நன்னெறிநிற்ச. தீமையோடு பிறவாத நல்வழிநிற்ச. இவனையொழிந்த பலங்களுக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணிப் பெறும்பேறறில இழவே நன றெனனுமபடியிறே யிருப்பது அல்லாது செய் நீதியாரொடுங் கூடுவேதில்லையான் இதர புரு ஷார்த்தங்களை யாசைப்படுகையே யாத்ரையாயிருப்பாரோடும கூடுவதில்லையான ஆதி பரமாணங்கள் உபாஸ்ய வஸ்துவென்று சொல்லப்படுகிறவன. ஆயன் உபாஸ்ய வஸ்து தான அரிதென்ன வொண்ணுதபடி பவதரித்து ஸுலபனானவன அரங்கன். அவதாரம் போலே தீர்த்தம பரஸாதித்து பிற்பாடரிழவாமே கோயிலிலே வந்து ஸந்நிஹிதானவர் அந்தாமரைப்பேதை மா மணவாளன் தன் பித்தனே அழகிய தாமரைப்பூவைத் தனக் கிருப் பிடமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபரானவர்க்குப் பித்தனுனேன் நான ஓரு இவன் புகுரநின்ருல அத்தைக ‡ குவாலாக்கி அவன நெஞ்சிலே புணபடும்படி இவன பண ணின அபராதத்தை அவன சாறுதப்படியிருக்கிற புருஷகார பூதை மா மணவாளன். (ச) ["ஸ்வ்யமேவம்ஷிதமேதத்ஜ: "] இவளுக்கு வல்லபனாகையாலேவந்த பெருமையைப் புடையவன பித்தனான ௫

மு —எம்பரத்த ரல்லாரொடுங்கூடலன்
உம்பர்வாழ்வை யொன்ருகக் கருதிலன்
தம்பிரானமராக் கரங்கநகர்
எம்பிரானுக் கெழுமையும் பித்தனே ௬

‡ குவாலாக்கி - பெரிய ராக்காக்கி என்றபடி (ச) ' அபாயேயஹி தத்தேஜஃ. "

ப-ரை — எமபரத்தா அல்லாரோடும்— என்னைப்போலே அடிமைசெய்ய இராதவர்களோடே, கூடலன்— யான் கூடமாட்டேன, உம்பர் வாழ்வை— ஸ்வர்க்காதிலோக ஸஞ்சனை, ஒன்றாக— ஒருபொருளாக, கருதிலன்— நினைக்கமாட்டேன, எம்பிரான— * அபாவநுமமராகளதிபதியாய், அரஙகம் நகர்— கோயிலிலே வந்து, எம்பிரானுக்கு— எனக்கு உபகாரகரான பெரியபெருமாள விஷயத்திலே, எழுமையும்— காலமுள்ளதனையும், பித்தன— பித்தனாய்த் திரியுமவன என்கிறா

வயா ஆறாமபாட்டு எம்பரத்த ரல்லாரோடுங் கூடலன் என் யாதனையே யாதனைபா யிராதாரை நாக்கு வளைத்திருப்பன "இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை" என யும், "வழுவிலாவடிமை செய்யவேணடுமநாம" என்றும இராதாரோடு ஸமபந்தமில்லை உம்பா வாழ்வை யொன்றாகக் கருதிலன். ஐஸ்வாரதத்தில் அருசியும் கைங்கர்யத்தில் ருசியுமில்லையாகில, பரஹமாதிகள ஸம்பத்தேயாகிலும் த்ர்ணவத்கரியபன. தம்பிரானமரர்க்கு * அபாவநுமமராகளதிபதி அரஙகநகரெம்பிரானுக்கு நித்யஸூரிகளுக்கெல்லாம அநுபவிக்குமாபபோலே ஸமஸாரிகளெல்லா மிழவாதபடி கோயிலிலே வந்து ஸுலபரானவா எழுமையும் பிததனே இசசெயலுக்கு என்றும பித்தனாய்த் திரியுமவன் . ... கூ.

அ ஏழாமபாட்டு இதாரோடு கூடாதானமை உமக்கு வந்தபடியென்னென்ன; நானடியாக வந்ததலல, ஸாவேசவானடியாக வந்ததென்கிறா.

மூ —எததிறததிலு மியாரோடு மகூடுமிச
சித்தந்தனனைத தவிாததனன் செஙகணமாலை
அததனே யரஙகாவெனறழைககின்றேன்
பிததனாயொழிநதே னெம்பிரானுககே எ

ப-ரை.— எ திறததிலும— எபபடிபபடட பொருள்களிலேகிடைக்குமென்னிலும், யாரொடும— அபாகவதரோடே, கூடும— பொருந்துகிற, அ சிததம்தன்னை— அப்படிப்பட்ட மனஸஸை, செஙகணமால— புணடரீகாக்ஷனை ஸாவேசவரன, தவிர்த்தனன்— நீக்கினன, அததனே என்று— ஸாவஸவாமியே! என்றும, அரஙகா என்று— அழகிய மணவாளனே! என்றும, அழைக்கினறேன்— கூபபிடாநின்றேன, எமபிரானுககு— இதவிஷயப்ராவணயரோடு பொருந்தாதபடி எனக்கு உபகரித்த பெரியபெருமாளுக்கு, பிததனாய் ஒழிந்தேன—

வயா எத்திறததிலும் அபாகவதரோடு ஸமபாஷிகக அபிமத புருஷாரததஙகளை எல்லாம லபிக்கலாமென்னிலும அதனையுங காறகடைக் கொளளுமபடியானேன் அசசித்த நதன்னைத் தவிர்த்தனன் செஙகண்மால் கண்ணாலே குளிரநோக்கி தனவயாமோஹத்தைக்காட்டிப பிறரோடு மனஸஸுப பொருநதாதபடி பணணினான அத்தனே. எனக்கு ஸ்வாமியானவனே அரங்காவென்றழைக்கின்றேன் அநத ஸ்வாமித்வததை நிர்வஹித்துக்கொடுக்கைக்காக கோயிலிலேவநது ஸுலபனானவனேயென்று கூப்பிடாநின்றேன். பித்தனாயொழிந்தே னெம்பிரானுக்கே இதாவிஷயப்ராவணயத்தோடு பொருந்தாதபடி பண்ணின உபகாரகனுக்குப பித்தனானேன். ... ... எ.

அ ஷ்டாபபாட்டு. கல்லாருட் விட்டாலும் ஒருவரல்லா ஒருவா பறறுவாகளிறே, அவர்களெல்லாரும் விடும்படி பாகௌனென்கிறார்

மூ—பேயரேயெனக்யாவரும் யானுமோா
பேயனேயெவர்க்கு மிதுபேசியேன்
ஆயனேயரங்காவென்றழைக்கின்றேன்
பேயனாயொழிந்தே னெம்பிரானுக்கே அ

ப—ரை.— யாவரும்— அஸ்திரமானபுருஷார்த்தங்களை விரும்புமவாகளெல்லாரும், எனக்கு- பரமபுருஷார்ததத்தை விரும்பிப்போருமெனக்கு, பேயர்- பேயரா யிராநின்றார்கள்; யானும்— அவர்கள் நிலையில் நில்லாத யானும், எவர்க்கும்— எவாகளுக்கும், ஓர் பேயன்— ஒப்பற்ற பேயனாயிராநின்றேன்; இது— இவ்விஷயத்தை, பேசி— விஸ்தரித்துப்பேசுவதினால், என்— என்னபரயோஜநம், ஆயனே என்றும்— க்ர்ஷ்ணனுபவதரித்து ஸுலபனானவனே! என்றும், அரங்கா என்று- பெரியபெருமாளே! என்றும், அழைக்கின்றேன்— கூப்பிடாநின்றேன், எம்பிரானுக்கு— எனக்கு உபகாரகனான அழகிய மணவாளன் விஷயத்திலே, பேயனாயொழிந்தேன்— பித்தேறுநின்றேன என்கிறா

வ்யா. பேயரே எனக்கு யாவரும் நிலைநின்ற புருஷாரத்தத்தைவிட்டு அஸ்திரமான யார்த்த போகங்களை விரும்புவதே! பேயாரயிருந்தார்களென்று விட்டேன நான் யானுமோா பேயனே யெவர்க்கும். கண்ணால காணகின்றதொழிய வேறேயொனறுண்டென்று பரமியாநின்றான், பித்தனாயிருந்தானென்று விட்டாாகள் இவாகளும் என்னை. இதுபேசியேன. இதைப் பரக்கச்சொல்லுகிறதென ஆயனே என்று சான்கிறது பொய்யென்றிராதபடி வந்தவதரித்துத்தான் படித்தினபடிகளை எனக்குக் காட்டினவன். அரங்காவென்றழைக்கின்றேன் அவதாரத்திறகுப் பிற்பாட்டிழவோடே தலைக்கட்டாதபடி கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளினபெரியபெருமாள திருநாமத்தைச் சொல்லி அடைவுகெட்ட கூப்பிடாநின்றேன் பேயனாயொழிந்தே னெம்பிரானுக்கே 'ஒரு விஷயத்திலே பித்தேறினவன நமக்கினியாகான், விடாய்' என்று இதரா என்னை உபேக்ஷிக்கும்படியானேன. ... ... அ.

மூ —அங்கையாழியரங்கனடியிணைத்
தஙகுசிந்தைத்தனிப்பெரும்பித்தனும்
கோங்கர்கோன் குலசேகரன சொன்னசொல்
இங்குவல்லவர்க் கேதமொன்றில்லையே ௯

ப—ரை.— அம— அழகிய, கை— வலந்திருக்கையிலே, ஆழி— திருவாழியாழ்வானை யுடையரான, அரஙகன— அழகியமணவாளப பெருமாளுடைய, அடி இணை— திருவடிகளிலே, தஙகு - பொருநதிய, சிந்தை— மநஸ்ஸையுடையராய், தனி பெரு பித்தனாய- மிகவும பித்தேறினவராயக் கொண்டு, கொஙகா- மேறறிசையிலுள்ளாாக்கு, கோன- தலைவரான, குலசேகரன- ஸ்ரீ குலசேகரபபெருமாள, சொன்ன- அருளிச்செய்த, சொல— இவவொன்பது பாட்டுக்களையும, வல்லவர்க்கு- அப்யஸிக்கவல்லவர்களுக்கு, இங்கு— இந்தலோகத்திலே, ஏதம ஒன்று— அபாகவத ஸ்பாசததால் வரும துக்கம், இல்லை— உண்டாகாது. [கலிவிருததம்]

ப்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு அங்கையாழியரங்கனடியிணை அழகிய மணவாளப் பெருமாள
டிகளிலே தங்குசிந்தை பெருமாள் திருவடிகளுக கவ்வருகு கர்தவ்ய பூமியில்லா
மலே அங்கே தங்கு சிந்தையையுடைய தனிப்பெருமிதத்தனாய பகவத் விஷயத்தில்
ராபாதி பித்தேறினர் வேறொருவரில்லாமையும, கிலவரால் பிடக வொண்ணாமையு
பித்தனாய. கொங்கர்கோன குலசேகரன சொன்னசொல மேலத்திக்குக் கிரவா
ன ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமா ளருளிச்செய்தது இங்கு வலவர்க் கேதமொன்றில்
இவற்றை வல்லவர்களுக்கு இங்கேதமொன்றில்லையே யதாவது - அபாகவத
மாதல், பகவத பாரவஶ்யத்தில குறையாதல, இவற்றலவ நம் துஃசமபோம். என்றும்
ப்ர ஸாரத்திலிருக்கும நாளில்லை,இந்நூசே ப்ரஸங்கமுள்ளது இவ்விடத்திலேயிறே.
கற்றவர்களுக்கு இப்ரஸங்கமுள்ள தேசத்திலே யில்லை. ௯

குலசேகரப்பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

அடிவரவு —மெய் நூல் மாறன் உண்டி தீதில் எம்பாத்தா
எத்திறம் பேய் அங்கை ஊன்
ஆ. திருமொழி-௩-க்கு, பாட்டு- ௩0

—— ○○:✿:○○ ——

நான்காந்திருமொழி- ஊனேறுசெல்வம், பரலேசம்

அ பகவத்ஜ்ஞானமும பிறந்து, இதரவிஷயத்யாகமும் பிறாது, குணாநுகவிஷயத்
ரபவிக்கவேணுமென்னும ருசியும பிறந்து, அந்த குணம பூரணமாக அநுபவிக்கலா
த்த யநுபவிக்கவேணுமென்னு மாசையும் பிறநது, “ அடியாாகள குழாங்களையுடன
கூடுவதென்றுகொலோ ” என்னுமாபபோலே “அடியார்கள் நபீடடங் கண்டிடக்கூடுமேல்”
மனுாதும்பிறந்து; இபபடி பகவத்விஷயத்திலும் பாகவதவிஷயத்திலும் ஆநுகூல்யமும்
விஷயத்யாகபூர்வகமாக கண்ணழிவறப் பிறக்கச்செய்தே விரோதியும்போய அநந்த
வலலாபமாகவும காணாமையாலே (ɾ) “ யதிவாராவணஸ்வயம் ” என்றும “ ஆள்
வாழிதருவாய் ” என்றும மேலவிழாசடவ அவனைபககல குறையில்லை, இதுக்குவேறே
ஒற்றதயமுண்டாகவேணுமென்று பார்த்து, சரீரஸம்பந்தாய பகவல்லாபமாகில பரிக
ரு சரீரம் க்ஷத்ரியசரீரமாய் போகங்களில் குறைவற்றிருந்த பின்பு சரீராவஸாநதத்தள
பாகங்களை புஜித்து, பின்னை க்ரமத்தாலே பகவத்ப்ராப்தி பண்ணுகிறோமென்று நினை
க்கிறேனென்று நினைத்து ஆறியிருந்தானாகவேணுமென்னுமதனைத திருவுள்ளத்தி
கொண்டு, தமக்கு கர்மபராபதி பொருமை தோனற “ ஒனறியாககை புகாமையுயயக்
வான நினற வேங்கடம ” என்றும, “ மந்திபாய வடவேங்கடமாமலை வானவாகள சந்
திபாய நின்றான ” என்றும- கீழநுபவித்த பெரியபெருமாள தாமே ஸம்ஸார ஸம்பந்த
மறக் கொடுக்கைக்கும கைங்கர்யம்கொள்ளுகைக்கும திருமலையிலே நிற்கிறாராகையாலே
வேங்கடமுடையான திருவடிகளிலே விழுந்து விரோதியில அருசியும கைங்கர்யத்தில்
பிறந்த த்வரையையு மாவிஷ்கரிக்கிறார். ... ... *

(ɾ) “ யதிவா ராவணஸ்வயம ”

அ முதற்பாட்டு ஊனேறிதயாதி பாகாதிபுருஷவிவேகப் பண்ணுகைக்கு யோக்யதையுள்ள மநுஷ்யஜந்மமாய், அதிலே பாரதந்த்ர்யத்துக்குறுப்பான க்ஷத்ரியஜந்மம் வேண்டா, கைங்கர்யத்தில் எல்லைநிலத்துக்குறுப்பான திர்யக்ஜாதிப் பிறக்கவமையும் நானென்கிறார்.

மு — ஊனேறுசெல்வத் துடற்பிறவியான்வேண்டேன்
ஆனேறேழ்வென்றடிமைத்திறமல்லால்
கூனேறுசங்கமிடத்தானறன் வேங்கடத்துக்
கோனேரிவாழுங் குருகாய்ப்பிறப்பேனே க.

ப-ரை — யான— அவனை சேஷியென்றறிந்த யான், ஆன் ஏறு ஏழ்— ரிஷபங்களேழையும், வென்றான்— (நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக) நிரஸித்த திருவேங்கடமுடையானைவிஷயத்திலே, அடிமைத்திறம் அல்லால்— கைங்கர்யம் பண்ணுகையொழிய, ஊன் ஏறு— நாள்செல்ல நாள்செல்ல மாம்ஸம் வளர்ந்துவருமதாய், செல்வம் — அநித்யமான செல்வத்தோடுகூடின, உடல் பிறவி— மநுஷ்யஜந்மத்தை, வேண்டேன் — இச்சியேன், கூன் ஏறு— சேஷத்வத்தால் வளைந்திருக்கிற, சங்கம்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, இடத்தான் தன்— இடத்திருக்கையிலே யுடையவனுடைய, வேங்கடத்து— திருமலையிலே, கோனேரி— திருக்கோனேரியில், வாழும்— வர்த்திக்கிற, குருகு ஆய் பிறப்பேன்— நாரையாகவாகிலும் பிறக்கக்கடவேன் என்கிறார்.

வயா ஊனேறுசெல்வத்துடல்பிறவி யான்வேண்டேன் இந்த சரீரத்துக்குச் சொல்லுகிற குறையென்னென்ன, நாள்செல்ல நாள்செல்ல மாம்ஸபாஹுள்யமாய் வருகையாலே சரீரம்தடித்து ஆத்மாக்களுக்கு பாதகமாயித்தனை, அத்தாலே வேண்டேனென்கிறார் தாமியினுடைய ஸ்வரூபமும் நித்யமாயிருக்கச்செய்தே (க) “ அஸந்நேவ ” என்கிறது ஜ்ஞாநஸங்கோசத்தைப் பற்றவிறே, அப்படியே ஜ்ஞாநஸங்கோசத்தைப் பிறப்பிக்குமதுவாகையாலே வேண்டேனென்கிறார் யான்வேண்டேன் தலையறுத்துக்கொள்ளுமவர்கள் சந்தநம் பூசித்திரியுமாப்போலே விழுக்காடறியாதான் வேணுமேயென்றிருந்தானுமித்தனை, விவேகஜ்ஞாநமுடையநான் வேண்டேன் சரீரத்தினுடைய ஹேயதையையும், ஆத்மாவினுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும், இதுதான் நமக்கே சேஷமென்னுமிடத்தையும் அவன்றானே அறிவிக்கவறிந்தநான் வேண்டேன் ஆனேறேழ்வென்றடிமைத்திறமல்லால் அவன்தானே விரோதியைப் போக்கி கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பிக்குமவனுடைய ஆனேறேழ்வென்றன நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை ஸம்ச்லேஷத்துக்கு இடைச்சுவரான ரிஷபங்களேழையும்வென்றவன் மாதாவின் பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணின பிதாவை யநுவர்த்திக்கும் புத்ரனைப்போலே அடிமைத்திறமல்லால் அடிமையிலேயாட்டமென்னுதல்; (உ) “ ஸஹம்ஸ்வட்டி ” என்றும், “ வழுவிலாவடிமை ” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அடிமைத்திறமென்னுதல் கூனேறுசங்கமிடத்தான். கைங்கர்யருசியுடையாரை நித்யகைங்கர்யங் கொள்ளுமவன் கூனேறுசங்கமிடத்தான (௩) “ ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்வமாஸீநம் ” என்னுமாப்போலே பகவதநுபவச்செருக்காலே இளையபெருமாளைப்போலே காட்சிக்கு நேர்க்காயிருக்கிற ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யாழ்வான். சங்கமிடத்தான. இடக்கையிலேகாணில “ சங்கமிடத்தான ” என்கிறார்; வலக்

(க) “ அஸந்நேவ ” (உ) “ அஹமஸர்வம் ” (௩) “ ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்வமாஸீநம் ”

கையிலே திருவாழியாழ்வானைக் கண்டவாறே "வலக்கையாழி" என்கிறார், திருமார்விலே பிராட்டியைக் கண்டவாறே "நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்றமங்கை" என்கிறார். இவர்படியிதிறே. தன்வேங்கடத்து அங்கே அடிமை கொள்ளுகைக்குப் பாங்கான தேசமாகையாலே என்னத்தேனாய் இவன் விரும்பின திருமலையில் கோனேரிவாழுங் குருகாய்ப்பிறப்பேனே. விரஜையைப்பற்றி அமாநவ ஹஸ்தத்திலே வர்த்திக்குமாப்போலே, கோனேரியைப் பற்றி வர்த்திக்கிற குருகாய்ப் பிறப்பேனென்கிறார். வாழும் கோயில் வாஸம்போலே காணும் திருக்கோனேரியில. வர்த்திக்குமென்கிறவிடத்துக்கு வேறே வாசகசப்தங்களுண்டாயிருக்கச் செய்தே 'வாழும்' என்கிற சப்தத்தை யிட்டபடியாலே அங்குத்தை வாஸந்தானே போகரூபமாயிருக்குமென்கை. குருகாய்ப்பிறப்பேனே பார்த்திபுருஷவிவேசம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமான மநுஷ்ய ஜந்மமுமாய அதிலே பாரதந்த்ர்யத்துக்கு உறுப்புமாகையாலே புண்யசரீரமான க்ஷத்ரியஜந்மம் வேண்டாவென்கிறார் அது துர்மாநஹேதுவாகையாலே பார்த்திபுருஷவிவேகம் பண்ணவுமாட்டாதே பாரதந்த்ர்யத்துக்கு உறுப்புமன்றிக்கே பாபயோநியுமாயிருக்கிற திர்யக்காய்ப் பிறக்கவமையும் திருமலையெல்லைக்குள்ளே பிறக்கப்பெறிலென்கிறார் "உடற்பிறவியான் வேண்டேன்" என்கிறார், "குருகாய்ப்பிறப்பேனே" என்கிறார் பிறவியன்றுபோலே காணும் அங்கே பிறக்கை ... ... க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. இங்குத்தை போகங்களிற் காட்டில் நிலைநின்ற போகங்களுமாய் இதுபோலே ஸாவதியன்றிக்கே நிரவதியுமாயிருக்குமிறே ஸ்வர்க்கத்தில் போகம்; அவைபெற்றால் செய்வதென் மோன்ன; அவையும் கீழில் ஸஹித்ர பூமியில் போகமும் இரண்டுங் கூடக்கிடக்கிலும் வேண்டாவென்கிறார்.

மு — ஆனாதசெல்வத் தாம்பையர்கள்தற்சூழ
வானாளுஞ்செல்வமு மண்ணரசும்யான் வேண்டேன்
தேனார்பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடச் சுனையில்
மீனாய்ப்பிறக்கும் விதியுடையேனாவேனே. உ

ப-ரை — ஆனாத — அழியாத, செல்வத்து — ஐச்வர்யமாகிற ஸம்பத்தையுடையரான, அரம்பையர்கள் — ரம்பை முதலான அப்ஸரஸ்ஸுக்கள், தன் — தன்னை, சூழ — சூழ்ந்திருக்க, வான் ஆளும் செல்வமும் — ஸ்வர்க்கத்தை ஆளுகையாகிற செல்வத்தையும், மண் அரசும் — பூலோகத்தை ஆளுகையையும், யான் வேண்டேன் —; தேன் ஆர் — தேன் மிக்கிருக்கின்ற, பூ — புஷ்பங்களையுடைய, சோலை — சோலைசூழ்ந்த, திருவேங்கடம் — திருமலையிலுண்டான, சுனையில் — சுனைகளிலே, மீனாய் பிறக்கும் விதி உடையேன் ஆவேனே — மீனாகவாவது பிறக்கத்தக்க விதியையுடையவனாக ஆவேனென்கிறார்.

வ்யா — ஆனாதசெல்வத் தாம்பையர்கள் — கேடாதல் மடுத்தல் அதாவது - அழியாத ஐச்வர்ய ஸ்ரீயையுடைய அப்ஸரஸ்ஸுக்கள். தற்சூழ — இவன்றான் தப்பநினைத்தாலும் தப்பவொண்ணாதபடி அவர்கள் மேல்விழ. வானாளுஞ் செல்வமும் மண்ணரசும் யான்வேண்டேன் — ஸ்வர்க்காதிகளநுபவிக்கும் ஸம்பத்தோடேகூட கீழில்கழிந்த ராஜ்யஸ்ரீயையும் கூடிலும் வேண்டேன் வேண்டேனென்கிறது - இவற்றுக்குக் குறையுண்டாயன்று, காம் நினைத்த புருஷார்த்தமல்லாமையாலே வேண்டேனென்கிறார் நீர் வேண்டியிருப்பதென்னென்னில்; தேனார்பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடச்சுனையில் — தேன்மிக்கிருக்குமுள்ள பொழிலென்

ராஜாதிராஜன் என்னும் பெருமைதோன்றவிருந்து, இன்பு அமரும் — ஸகலபோகங்களையும் புஜிக்கத்தக்க, செல்வமும் — ஸம்பத்தையும், இ அரசும் — இந்த ராஜ்யமாளுகையையும், யான் — என்னை அத்தலைக்கு சேஷபூதனென்றறிந்த நான், வேண்டேன் — விரும்பமாட்டேன், எம்பெருமான் — எனக்கு உபகாரகனாய், ஈசன் — ஸர்வஸ்வாமியானவனுடைய, எழில் — அழகிய, வேங்கடமலைமேல் — திருமலையிலே, தம்பகமாய் நிற்கும் — தம்பகமாமாய் நிற்கத்தக்க, தவம் உடையேன் ஆவேன் — தபஸ்ஸையுடையவனாக ஆவேன்

வ்யா. கும்பமதயானைக் கழுத்தகத்தின்மேலிருந்து. கண்டாரெல்லாம் நடுங்கும்படி மதிப்பையுடைய யானை என்னுதல், மதத்தாலே கம்பத்திலின்றும் விடவொண்ணாதபடி நிற்கும் யானையென்னுதல் ஒருவராலும் மேற்கொள்ளவொண்ணாதாகிலும் ராஜாக்களை மேற்கொள்ளவொட்டுமிறே யானைகள் எல்லார்க்கும் பயாவஹமான யானையைமேற்கொண்டு, தன் கருத்திலே நடத்தி இன்பமருஞ்செல்வமும் இவ்வரசும் யான்வேண்டேன் அங்கேயிருந்து எல்லாபோகங்களும் புஜிக்கும் ஸம்பத்தும் அதுக்கடியான ராஜ்யமும் யான்வேண்டேன். நீர்வேண்டுவதென்னென்னில்; எம்பெருமானீசன் (க) * ஸகலஜகத்ஸ்வாமி, ஸ்வாமி. எழில்வேங்கடமலைமேல் எல்லார்க்கும் ஸ்வாமியாயிருந்துவைத்து என்பக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷத்தைப்பண்ணின என்னுடைய ஸ்வாமி எழிலுடைய திருமலையிலே தம்பகமாய்நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேனாவேனோ ஒருப்ரயோஜநத்துக்காகாதே அங்கே முளைத்தெழுந்து நிற்கிறதொரு ஸ்தாவரமாம் தவமுடையேனாவேனோ அநேகஜந்ம தபஃபலமென்கிறார் ஆனுமிதுதன்னை ௫

அ ஆறுமாட்டு ஸ்தாவரமானால் ஒருநாள் உண்டாய் ஒருநாள் இன்றியே போமிறே, அங்ஙனன்றியே என்றுமொக்கவுண்டாயிருந்த திருமலையில் வஸ்துவாக வேணும் நானென்கிறார்.

மூ — மின்னனையநுண்ணிடையா ருருப்பசியு மேனகையும்
அன்னவாதம் பாடலொடு மாடலவையாதரியேன்
தென்னவென வண்டினங்கள் பண்பாடும் வேங்கடத்துள்
அன்னனையபொற்குவடா மருந்தவத்தனாவேனே ௬

ப—ரை — மின் அனைய — மின்போலே, நுண் — நுண்ணிய, இடையார் — இடையையுடையரான, உருப்பசியும் — ஊர்வசியையும், மேனகையும் அன்னவாதம் — மேனகையையுமொத்த ஸ்த்ரீகளுடைய, ஆடலொடு — ந்ருத்தமும், பாடல் அவை — பாடுமவைகளை, ஆதரியேன் — விரும்பமாட்டேன், வண்டு இனங்கள் — வண்டுக்கூட்டங்களானவை, தென்ன என — தென்தென வென்று ஆளத்திவைத்து, பண் பாடும் — பண்களைப் பாடுகிற, வேங்கடத்துள் — திருமலையிலே, அன்னனைய — ¶ உபமாநரஹிதமான, பொன் குவடு ஆம் — பொன்மலையாயிருக்கத்தக்க, அரு தவத்தன் ஆவேனே — அரிய தபஸ்ஸையுடையவனாக ஆவேனென்கிறார். (¶ "அப்படிப்பட்ட" என்பது சப்தார்த்தம்.)

வ்யா மின்னனைய நுண்ணிடையார் இத்யாதி மின்போலே நுண்ணிய இடையையுடையரான தேவஸ்த்ரீகளைப்போலே அழகியராயிருக்கிற ஸ்த்ரீகளுடைய ஆடல்பாடல்களி

(க) * அகிலஜகத்ஸ்வாமி, அஸ்மத்ஸ்வாமி

ல எனக்கு ஆகாமிலலை தேனைவென வண்டினங்கள பண்டாமே வேஙகடததுள் ' தென தென '' என்று ஆலத்தினைத்து வண்டினங்கள் பண்பாடுகிற திருமலையிலே. அனனையை போறதுவடாம் அருநதவத்தனேவேனே அப்படி பாட பொற்குவைடென் ஆமிக்கனே, வேறு உபாயமில்லை அருநதவத்தனேவேனே திருவேங்கடமுடையானுக் கவ்வருகிருக்கிலேனே, ஆகையாலே, " அருந்தவத்தன் " எனனக்குறைவில்லையிறே. .. . ௬

அ வழுாப்பாடடு திருமலையில அநிநாயமானல ஜனமல்லா அநுபவித்து பாடாகா இழுக்குமதா யிருக்குமிறே; அப்படியின்றிபே, எல்லார்க்கும் அநுபவபோகயமா யிருக்கும் சானுநச வேணும் மானென்கிறா

௬ —வாளுளுமாமதிபோல் வெணகுடைக்கீழ் மன்னவாதம்
கோனுகிவீற்றிருநது கோணடாடுஞ்செலவறியேன்
தேனாபூஞ்சோலைத திருவேஙகடமலைமேல
கானாறுப்பாயுங் கருததுடையனுவேனே எ

ப-ரை — வான— ஆகாசபபரப்பையெல்லாம, ஆளும— ஆளுகிற, மா—பெருமைதங்கிய, மதிபோல— சந்திரனையொத்த, வெண குடை கீழ்— வெண்கொற்றககுடை நிழலிலே, மன்னவர்தம கோன ஆகி— ராஜாதிராஜனுய், வீறு இருந்து— பெருமைதோன்ற இருந்து— கொண்டாடும்— எல்லா ஜனங்களும் கொண்டாடததகக, செலவு— ஸம்பத்தை, அறியேன— மனஸ்ஸாலும் ஒருபொருளாக நினைத்தறியேன, தேன ஆர் — தேனமிககு, பூ— பூத்திருநதுள்ள, சோலை— சோலையையுடைய, திருவேஙகடம மலைமேல்— திருமலையிலே, கான ஆறு ஆய— காட்டாருய், பாயும்— நிலததில சுவறவேணுமென்கிற, கருதது உடையன ஆவேன்— கருததுடையவனு யிராநினறேன்

வயா வாளுளும் மாமதிபோல் வெண்குடைககீழ் ஆகாசபபரப்புக்கெல்லாம் ஏகநான ஒருவனுமே யானுபபோலே, லோகமெல்லாம தன வெண்கொற்றக் குடைக்கீழே ஒதுங்குமபடி யாக மன்னவாதம்கோனுகி நகூஷத்ரதாரகணங்கள் சந்திரனை ஸேவித்திருக்குமாபபோலே, ராஜாககளெல்லாம வநது ஸேவித்திருக்கும்படி ராஜாராஜனுய் வீற்றிருந்து கோணடாடுஞ் செலவறியேன் † வீறுபடவிருநது கொண்டாடும ஸமபதது எனககு பாதிபத்தி விஷயமாயிருக்கிறதில்லை. தேனா பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடமலைமேல் தேன்மிச்கிருநதுள்ள சோலையையுடைய திருமலைமேல கானாறுப்பாயுங் கருததுடையனுவேனே ஸஹயம பறறினதாகில் கீழே போமிறே, அங்கே சுவறிப்போம காட்டாறுபோலபிஸாதியையுடையே னுகவேணும் .. .. எ.

௮ —பிறையேறுசடையானும் பிரமனுமிநதிரனும்
முறையாயபெருவேளவிக் குறைமுடிப்பான் மறையானுன்
வெறியார்தண்சோலைத் திருவேங்கடமலைமேல்
நெறியாய்க்கிடக்கும் நிலையுடையேனுவேனே ௮.

ப-ரை.— பிறை ஏறு— மூனரும பிறையை தரிதத, சடையானும்— ஜடையையுடைய ருதரனும, பிரமனும— அவனுககுத தமபபனுன ப்ரஹ்மாவும, இநதிரனும்— இந்த்ரனும்,

† " வேறுபட " என்றும் சான்கிறது.

முறை ஆய— தந்தாமுடைய அதிகாரானுகுணமாகப் பண்ணும், பெரு— சலாக்யமான, வேள்வி— யாகங்களினுடைய, குறை முடிப்பான்— குறையைத் தீர்க்குமவனும், மறை ஆனான்— வேதப்ரதிபாத்யனான ஸர்வேச்வரனெழுந்தருளியிருக்கிற; வெறி ஆர— பரிமளம் மிக்கு, தண்— குளிர்ந்திருந்துள்ள, சோலை— சோலைசூழ்ந்த, திருவேங்கடம் மலைமேல— திருமலைமேலே, (எப்போதும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள பாதரேணுவாம்படி,) நெறி ஆய கிடக்கும்— வழியாய்க்கிடக்கும், நிலை உடையேன் ஆவேனே— நிலையுடையனாவேனே யென்கிறார்

வயா எட்டாம்பாட்டு. பிறையேறுசடையானும் (க) ஸாதகவேஷம் தோற்றும்படி ஜடைபோடே யிருக்கச்செய்தே ஸுகப்ரதானென்று தோற்றும்படி பிறையைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறவனும் பிரமனும் அவனுக்கு ஜநகனான ப்ரஹ்மாவும், (உ) "வேபுஜூ" என்னும்படியான இந்த்ரனும் முறையாயபெருவேள்விக் குறைமுடிப்பான் தந்தாமுடைய அதிகாரானுகுணமாகப் பண்ணும்யஜ்ஞபலமான அதிகாரங்களைக் கொடுக்குமவன். மறையானான். ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீயனென்னும் வேதைகஸமதிகம்யனானவன். வெறியார்தண்சோலைத் திருவேங்கடமலைமேல் நெறியாய்க்கிடக்கும் நிலையுடையேனாவேனே பரிமளம் மிக்குக குளிர்த்தியையுடைய திருமலைமேலே, ஆறுனால ஒருகால பெருகினால விசேபோகப்பட்டு,வற்றினால விசேபோகப்படாதேபோமிறே; அங்ஙனன்றிமே,எப்போதும்போக்க வைஷ்ணவர்கள் ஸஞ்சரிக்கையாலே அவர்கள் பாதரேணு படும்படி வழியாய்க்கிடக்கும் தன்மையுடையனாவேனே "தொண்டரடிப்பொடி யாட நாம்பெறில்" என்றிருக்குமவரிறே.

மு—செடியாயவல்வினைகள் தீர்க்குந்திருமாலே
நெடியானே வேங்கடவா நின்கோயிலின்வாசல்
அடியாரும்வானவரு மரம்பையருங் கிடந்தியங்கும்
படியாய்க்கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே ௯

ப-ரை — செடி ஆய— பாபபலமான, வல் வினைகள்— ஸமஸாரஸம்பந்தத்தை, தீர்க்கும்— அறுக்குமவனாய, திருமாலே— ஸ்ரீபதியாய, நெடியானே— ஸர்வாதிகனாய, வேங்கடவா— திருமலையிலெழுந்தருளியிருப்பவனே, நின— தேவரீருடைய, கோயிலின்— கோயிலினுடைய, வாசல— திருவாசலிலே, அடியாரும்— சேஷபூதரும, வானவரும்— தேவதைகளும, அரம்பையரும்— ரம்பாஸ்த்ரீகளும், கிடந்து— கூடி, இயங்கும்— ஸஞ்சரிக்கிற, படி ஆய கிடந்து — படியாகக்கிடந்து, உன— தேவரீருடைய, பவளம்— பவளம்போன்ற, வாய— திருவதரத்தை, காண்பேன— காணவேணுமென்கிறார்

வயா ஒன்பதாம்பாட்டு. செடியாய வல்வினைகள் தீர்க்கும் தன்திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தாருடைய பாபபலமான ஸமஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொடுக்குமவனாயத்து செடி - பாபம திருமாலே அதுக்கு நிபந்தனம் கூடவிருந்து செயவிப்பாருண்டாகை. நெடியானே அவளாலும் "என்னாலும் பொறுக்கப்போகாது" என்றபோது "என்னடியாரதுசெய்யார" என்று ஆச்ரிதவிஷயத்தில ¶ வ்யாமோஹம் எல்லைகாண வொண்ணாதவன வேங்கடவா நின்கோயிலின்வாசல். தேவரீருடைய திருவாசலிலே. அடியாரும்வானவரு மரம்பையரும் கிடந்தியங்கும் படியாய்க்கிடந்து அநந்யப்ரயோஜநரும், ப்ரயோஜநாந்தர

(க) ஸாதக. (உ) "வேநதாஜ" ¶ வ்யாமோஹம்—பக்ஷபாதம.

பாரும் அப்பாருங்கிடந்து ஸஞ்சரியாநின்றால் ஒருநிலைவற்று அசேதநவத் கிடக்கவேணும் உண்பவராவாம் காணபேனே பாரதந்த்ர்யத்துக்கு அசேதநஸமாதியாகவும் வேணும், அது புருஷார்த்தமாகைக்கு ஜ்ஞானமும் வேணும். .. க

அ பத்தாம்பாட்டு கிட்டமெனவும் 'வேண்டா' வென்கிறீர், கீடமெனை ஏதத்ருப விக்கிறீரென்ன; அவைகிட்டினாலும் வேண்டாவென்கிறார்.

மூ—உம்பருலகாண் டொருகுடைக்கீழுருப்பசிதன்
அம்பொற்கலையல்குல் பெற்றாலுமாதரியேன்
செம்பவளவாயான் திருவேங்கடமென்னும்
எம்பெருமான் பொன்மலைமேலேதேனுமாவேனே ௰

ப-ரை — உம்பர் உலகு — மேலுலகங்களையெல்லாம், ஒரு குடை கீழ் — தன்னுடைய ஒரு முத்துக்குடை நிழலின்கீழே, ஆண்டு — அரசுசெலுத்தி, உருப்பசிதன — ஊர்வசியுடைய, அம் — அழகிதாய், பொன் கலை — மேகலாபரணமணிந்த, அல்குல் — அல்குலை, பெற்றாலும் — லபித்தாலும், ஆதரியேன் — அதனை விரும்பமாட்டேன்; செம் — சிவந்த, பவளம் வாயான் — பவளம்போன்ற வாயையுடையனும் எம்பெருமான் — என்னாதனுமானவனுடைய, பொன் — ச்லாக்யமான, வேங்கடம் என்னும் மலைமேல — திருமலையிலே, ஏதேனும் ஆவேன — யாதேனுமொரு பதார்த்தமாக ஆவேனென்கிறார்.

வயா உம்பருலகாண்டொரு குடைக்கீழ் உபரிதநலோகங்களெல்லாம் தன்னொரு முத்தினகுடைக்கீழே செலுத்தி உருப்பசிதன் அம்பொற்கலையல்குல் பெற்றாலு மாதரியேன். அவற்றைக் கிட்டுவித்தாலும் எனக்கு ஆதரம் பிறவாது செம்பவளவாயான். ஏற்பசிதைக் கண்டால் அநாதரிக்கும்படி பாய்ந்து உள்ளநிற்கிற விஷயத்தின்படி. திருவேங்கடமென்னும் எம்பெருமான பொன்மலைமேல என்னுடையனுடைய மலைமேல் என்னுடையனுடைய ச்லாக்யமான திருமலையிலே ஏதேனுமாவேனே அனந்தாழ்வான் இவ்விடத்துக்கு "திருவேங்கடமுடையான்றனக்குமமையும்" எனனும்; அதுக்கு ந்தாத் பர்யமென்னென்னில்; சேதநாதிகளுக்கு புறப்பான சேஷியாகிலு மமையுமென்கை அங்ஙனன்றிக்கே பட்டாருளிச் செய்யும்படி,— "நாமறியவேண்டா, திருவேங்கட முடையானு மறியவேண்டா, கண்டாருமறிந்து சலாகிக்கவும் வேண்டா, திருமலைமேலே யுள்ளதொரு பதார்த்தமாக வமையும்" என்பர். .. . . ௰.

மூ—மன்னியதண்சாரல வடவேங்கடத்தானறன்
பொன்னியலுஞ்சேவடிகள் காண்பான் புரிந்திறைஞ்சிக்
கொன்னவிலுங் கூர்வேல குலசேகரன்சொன்ன
பன்னியநூல்தமிழ்வல்லார் பாங்காயபத்தர்களே கக

ப-ரை — கொல நவிலும் — சத்ருக்களை நிரஸிக்கையையே தொழிலாகவுடைய, கூரிய, வேல் — வேலையுடையரான, குலசேகரன் — ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள்; மன்னிய — மாறாத, தண் — குளிர்த்திபொருந்திய, சாரல் — தாழ்வரையையுடைய, வடவேங்கடத்தான்றன — வடக்குத்திருமலையையுடையவனுடைய, பொன் இயலும் — ச்லாக்யமாய், சே அடிகள் — செந்தாமரைமலரையொத்த திருவடிகளை, காண்பான் — ஸேவிக்கைக்காக,

புரிந்து— ஆசைப்பட்டு, இறைஞ்சி— தலையாலே வணங்கி, சொன்ன — அருளிச்செய்த தாய், பன்னிய— பரம்பின, நூல்— லக்ஷணோபேதமான, தமிழ — தமிழ்த்தொடை, வல்லார்— வல்லவர்கள், பாங்காய — அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்கான, பத்தர்கள்— பக்தர்களாகப் பெறுவர்கள் [தரவுகொச்சகக்கலிப்பா]

வ்யா பதினொராம்பாட்டு. மன்னியதணசாரல் வடவேங்கடத்தான்றன் பொன்னியலுஞ் சேவடிகள் காணபான் கண்டால் ஆலவாங்கமாட்டாதே பிரிப்பமிப்படி ச்லாக்யமான பர்யந்தத்தையுடைய தமிழ்க்கெல்லையான திருமலையையுடையவனுடைய சலாக்யமான திருவடிகளைக் காண்கைக்காக புரிந்திறைஞ்சி காணவேண்டும்படி பக்தியையுடையராய்த் தலையாலே வணங்கிச் கவிபாடினாரபத்து கொன்னவிலுங் கூர்வேல் குலசேகரன்சொன்ன ப்ரதிபக்ஷத்தை வெல்லவல்லவேலையாய்த்துக் கவிபாடியிருக்கும்படியும் பன்னியநூலதமிழ் வல்லார் பரம்பின லக்ஷணோபேதமான தமிழ்த்தொடையை வல்லவர்கள் பாங்காயபத்தர்களே. இங்கேயிருந்து “ அதுவாவேனும், இதுவாவேனும்” என்றதே அவனுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹராவர்கள் . . . . கக.

குலசேகரப்பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஊன் ஏறு செல்வத்து — ஊனேறு ஆனாத பின ஒண் கம்பம மின
வான் பிறை செடி உம்பா மன்னிய தரு
ஆ. திருமொழி- ச- ஞ, பாட்டு, சக.

ஊநாந்திருமொழி- தருதுயரம், ப்ரவேசம்

அ தருதுயரம். ‡ திருமந்த்ரத்தால் சொல்லிற்றாயத்து அநந்யார்ஹசேஷத்வமிறே; இதில் அநந்யார்ஹசேஷத்வப்ரதிபத்திக்கு விரோதிதான் “ நான், என்னது ” என்றிருக்கும் அஹங்கார மமகாரமிறே, *அநாத்மந்யாத்மபுத்தியும், *அஸ்வே ஸ்வத்வபுத்தியுமிறே ஸம்ஸாரமாகிற வ்ருக்ஷத்துக்கு பீஜமென்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறது, அது சேதநர்க்குப் பொதுவானதிறே. அப்படியன்றியே, ராஜாக்களாகையாலே அஹங்கார மமகார வச்யராயிறேயிருப்பது. “நிலா, தென்றல், சந்தநம்” என்று சொல்லுகிற இவை பரார்த்தமாகாதபோது ஸ்வரூபஸித்தியில்லையாயிறே. அப்படியேயிறே பாரார்த்த்யமாவது ஆத்மாவுக்கும் அஹங்கார மமகாரத்தாலே ஸ்வரூபஸித்தியழியும்படி. இப்படி பாரார்த்த்யமென்னுமபடிக்கு ப்ரமாணமுண்டோவென்னில், இவனை (க) “ ப்ரஹ்ராவஷி ” என்றும் ஓதி, அவனை (உ) “ பதிம்விச்வஸ்ய ” என்றும் ஓதுகையாலே இவனொருவர்க்கும் கடவனல்லன், உடையவனானவன் எல்லாவற்றுக்கும் கடவனென்றதிறே. அப்படி ப்ரமாணங்களால் சொன்ன சேஷத்வப்ரதிபத்தியாவது- ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமான அநந்யார்ஹசேஷத்வமிறே. அப்படி தமக்குப் பிறந்திருக்கச்செய்தே அது பலபர்யந்தமாகக்கண்டிலர்; தான் தன்கருமம் செய்கிறோமென்றுதல் நாம கர்மத்தாலே செய்கிறோமென்று ஆயிருந்தானாதல்; நம்முடைய தவனைக்குடிபானருசியும் பிறயுமவனைக்காலே ருசிபாகமானல்செய்கிறோமென்று ஆ[illegible]யிருந்தானாதலாயிந்த்னை நம்மை

‡ “ திருநாமத்தால் ” என்று பாடாந்தரம். (க) ‘ [illegible]ரஸ்மி ’ (உ) ‘ பதிம்விச்வஸ்ய ’

யபோலன்றியே, செய்தது அறிந்திருக்கும் ஸார்வஜ்ஞ்யத்தையும், நினைத்தது தலைக்கட்டவல்ல ஸர்வசக்தியாயிருக்கிறதுவைத்து ஆச்ரிதருக்குமபோது சில ஹேதுக்களுண்டாகவேணுமிறே என்னு பார்த்து, எனக்கு நானுமில்லை, பிறருமில்லை, பேற்றில் த்வரையாலே துடிக்கிறே னித்தனையல்லது ஸாதநாநுஷ்டாந க்ஷமனுமல்லேனென்னுமிடத்தை அநந்யகதிகளாயிருக்கும் பதார்த்தங்களை த்ருஷ்டாந்தமாக இட்டுத் தம்முடைய அநந்யகதித்வத்தை †திருவித்துவக் கோட்டுநாயனார் திருவடிகளிலே விண்ணப்பஞ்செய்கிறார். ... ...*

மூ. —தருதுயரந்தடாயேலுன் சரணல்லால் சரணில்லை
¶விரைகுழுவுமலர்ப்பொழில்சூழ்†வித்துவக்கோட்டம்மானே
அரிசினத்தாலீன்றதா யகற்றிடினு மற்றவள்தன்
அருள்நினைந்தே யழுங்குழவியதுவே போன்றிருந்தேனே க

ப-ரை — விரை குழுவு— பரிமளமிக்க, மலர்— மலர்களையுடைய, பொழில் சூழ்— பொழிலாலே சூழப்பட்ட, வித்துவக்கோடு— திருவித்துவக்கோட்டிலெழுந்தருளியிருக்கிற, அம்மானே— ஸர்வேச்வரனே, தரு— நீயே தருகிற, துயரம்— துக்கத்தை, தடாயேல்— நீயே போக்காயாகில், உன் சரண் அல்லால்— தேவரீர் திருவடிகளை உபாயமல்லது, சரண் இல்லை — வேறே உபாயமில்லை; ஈன்ற தாய்— பெற்ற தாயாரானவள், அரி- அரிந்து போகடவேண்டும்படியான, சினத்தால்- கோபத்தாலே, அகற்றிடினும்— தள்ளிவிட்டாலும், மற்று- பின்னையும், அவள் தன்- அந்தத் தாயாருடைய, அருள்- அருளையே, நினைந்து— நினைத்துக்கொண்டு, அழு— அவள்காலைக் கட்டிக்கொண்டழுகிற, குழவி அதுவே போன்று இருந்தேனே— குழந்தையை யொத்திருந்தேனென்கிறார்.

வ்யா- முதற்பாட்டு தருதுயரந்தடாயேல் நீயே தருகிற துக்கத்தை நீயே மாற்றாயாகில் தன்னாலே தனக்கு விரோதிவந்ததென்றும் தானே ஸாதநாநுஷ்டாநத்தாலே அதுபோக்கிக் கொள்வானென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லிக் கிடக்கச்செய்தே, இவர் அவனே துயர்தந்தானென்பானென்னென்னில், ப்ராப்தப்ராப்த விவேகம் §பண்ணியிருப்பாரொருவ ராகையாலே சொல்லுகிறார். தானே கர்மம் பண்ணினவன் தானே ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணித் தவிர்த்துக் கொள்ளுகிறானென்று நம்மைப் பழியிட்டுத் தள்ள நினைத்தானாகிலும் நானும் தன்னைக் குறித்து பரதந்த்ரன், நான்செய்த கர்மமும் பரதந்த்ரம், நான் பண்ணும் ஸாதநாநுஷ்டாநத்துக்கு பலப்ரதன் தானாகையாலே அதுவும் தன்னைக் குறித்துப் பரதந்த்ரமாகையாலே "தருதுயரம்" என்கிறார் முதலிகளெல்லாரும் கூடப் பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாகவிருந்து ரஹஸ்யார்த்தங்களை விசாரித்து எழுந்திருப்பார்களாய்த்து; ஒரு நாள், "நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு பகவத்விஷயத்தில் ருசி பிறக்கைக்கடியென்"

---

† 'வித்துவக்கோடு' என்றும் வழங்குவர். "திருவித்துவக்கோடு சேர்ந்தாற் பிறவி, கருவித்துவக்கோடுங்காண்" என்றார் பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார். இத்திருமொழியின் இறுதிச்செய்யுளிலும் 'வித்துவக்கோடு' என்று ஓதுதல் எதுகைக்கு மிகச்சேரும். ¶ "விரைகுழுவு" என்று சில ப்ரதிகளிற்பாடம். § "பண்ணியிருப்பாரொருவனாகையாலே" என்றுமகாண்கிறது. ஔசித்யத்தை நிரூபித்துப்பார்க்க.

என்று விசாரிக்கச்செய்தே, ‡‡ யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமென்ன, அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமென்னப் பிறந்தது, அவ்வளவில், கிடாம்பி பெருமாளிருந்தவர் - "நமக்குப் பகவத்ஸமாச்ரயணம் போலே ஸுக்ருததேவரென்று மொருவருண்டோ ஆச்ரயணீயர்" என்றான்; பிள்ளை திருநறையூரரையர், †† ஸுக்ருதமென்று சொல்லுகிற நீர் தாம் நினைத்திருக்கிறது எத்தைக்கா மொன்றா அதாவது - ஒன்றை ஆராயப்புக்கால் அதுக்கவ்வருக்கு வேறொன்றின்றிப் பிறந்ப தென்றே — அடியாவது, யாதொன்று பலப்ரதமானதிறே உபாயமாவது, அல்லது நடுவே அதீனாவஸ்தை பிறந்தால் அவற்றினளவில் பர்யவஸியாதிறே இனைப்பாருவது இதிலே சென்றிறே; நடுவு இளைப்பாறுதிறே, * தருதுயரமென்னலாமிறே.

தடாயேல் நீ விளைத்த துக்கத்தை நீயே போக்காயாகில் (க) "மம மாயா துரத்யயா" என்றும், (உ) "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே" என்றும் — நம்முடைய மாயை யொருவரால் கடக்கவொண்ணாது காணென்றும், இது கடக்கவேண்டியிருந்தவன் நம்மைப்பற்றிக் கழித்துக் கொள்வானென்றும் நீயே சொல்லி வைக்கையாலே நீயே துயர்தந்தா யென்னும்படி தோற்றப்படுகிறதிறே துக்கத்தை விளைப்பானொருவனும் போக்குவானொருவனுமாயன்றிறேயிருப்பது பண்ணினவன்றானே போக்குமித்தனையிறே. பிள்ளை திருநறையூரரையர், "ஒரு குருவி பிணைத்த பிணையல் ஒருவரால் அவிழ்க்க வொண்கிறதில்லை; ஒரு ஸர்வசக்தி பிணைத்த பிணையை ஸர்வேச்வரனன்றிவ்வ அவிழ்க்கவென்று ஒருகாயமில்லையிறே; அவன்றன்னையே கால்கட்டிப் போக்குமித்தனையிறே" என்றார். உன் சரணல்லால் சரணில்லை இவ்வளவாக விளைத்துக்கொண்ட நான் எனக்கில்லை, பிறர் ரக்ஷகருண்டாகிலும் நான் அவர்களை ரக்ஷகராகக் கொள்ளமாட்டாமையாலே அவர்களுமில்லை; நான் பண்ணும் ஸாதநாநுஷ்டாநமும் எனக்குக் கழுத்துக் கட்டியாகையாலே நீ தருவின் திருவடிகளல்லது வேறுபாயமில்லை

விரைகுழுவு மலர்ப்பொழில்சூழ் வித்துவக்கோட்டம்மானே பரிமளப்ரசுரமான சோலையை யுடைத்தான திருவித்துவக்கோட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனே, விரை குழவுமலர்ப் பொழில்சூழ். (ங) "ஸர்வகந்த:" என்கிற ப்ராப்யவஸ்து வந்துவிட்டின விடமென்று தோற்றியிருக்குமாய்த்து. வித்துவக்கோட்டம்மானே உபாயமாம்போது ஸுலபமாக வேணுமிறே. அம்மானே ப்ரஜை உறங்குகிற தொட்டிற்கீழே கிடக்கும் தாயைப்போலே இங்கேவந்து கிட்டினவனே தம்முடைய பாரதந்த்ர்யத்தாலே தம்முடைய ரக்ஷணத்துக்குத் தமக்கு ஆனவையும் சொன்னார், சேஷியாகையாலே தம்முடைய ரக்ஷணத்துக்கு ப்ராப்தன் அவனென்கிறார் - இப்போது, ஒருவன்பேற்றுக்கு ஒருவன் ஸாதநமாம்போது இத்தனைப்ராப்தி யுண்டானாலல்லது ஆகாதிறே ப்ரஜையுடைய நோய்

‡‡ சிலர் "யாத்ருச்சிகஸுக்ருதமே ஹேது" என்றார்கள், சிலர் "அஜ்ஞாதஸுக்ருதமே ஹேது" என்றார்கள் என்றபடி. †† இவ்விடத்தில் பங்க்திக்கு கஷ்டப்பட்டு அர்த்தமறியவேண்டியதாயிருக்கிறது. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் நான்காம்ப்ரகரணத்தில் "பாஷ்யகாரர்காலத்திலே" இத்யாதி ஸூத்ரத்தின் ஜீயர்ஆசார்ய வ்யாக்யாநத்திலும் பெரியஜீயர் வ்யாக்யாநத்திலும் இவ்வர்த்தம் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், அவ்விடத்தில் அருமையற அறிந்துகொள்வது. (க) "மம மாயா துரத்யயா" (உ) "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே" (ங) "ஸர்வகந்த:"

ப-ரை — கண்டார் — பார்த்தவர்களெல்லாரும், இகழ்வனவே — இகழத்தக்க ரியங்களையே, காதலன்றான் — தன்கணவனானவன், செய்திடினும் — செய்தாலும், கொண்டானை அல்லால் — தன்னைக்கல்யாணம் செய்துகொண்ட புருஷனையொழிய, அறியா வேறொருபுருஷனை மனஸ்ஸாலும் நினைத்தறியாத, குலம் மகள்போல் — பதிவ்ரதையைப்போலே, விண் — ஆகாசத்தை, தோய — அளாவிய, மதிள் — திருமதிள்கள், புடைசூழ் — நாற்புறமும் சூழப்பட்டிருப்பதான, வித்துவக்கோட்டம்மா! —, நீ — தேவரீர், கொண்டு அடியேனை சேஷபூதனாகக் கொண்டு, ஆளாய் ஆகிலும் — அடிமைகொள்ளா விட்டாலும், உன் — உன்னுடைய, குரை — சப்தியாநின்றுள்ள, கழலே — வீரக்கழலணிந்த திருவடிகளையே, கூறுவன் — ஸ்துதிப்பேனென்கிறார்.

வ்யா இரண்டாம்பாட்டு கண்டாரிகழ்வனவே காதலன்றான் செய்திடினும் தானும் அவனுமறிந்ததாசப் பிறக்கும் பரனைய சலஹங்களுக்கும் பரிஹாராசங்களுக்கும் தூரவதியில் லிறே அப்படியன்றியே, இவர்கள் காரியங்கொண்டு காரியமில்லாத உதாஸீநரும் இகழும்படிக் கீடான அஸஹ்யங்களை அவன் பண்ணினாலும். காதலன் ப்ரேமத்தையிட்டு நிபிக்கவேண்டியிருக்குமவன் கொண்டானை யல்லாலறியாக் குலமகள்போல் இவ்வருமவன் பண்ணும் அபகாரங்களைச் சாற்கடைக்கொண்டு ஸம்பந்தத்தில் முதலடியிலே நிலைநிற்குமவளைப்போலே கொண்டானையல்லா லறியாக குலமகள்போல அக்நிக்கு அந்தர்யாமியான ஸர்வேச்வரனை ஸாக்ஷியாகக் கொண்டவனையல்ல தறியாதவளைப்போலே “கொண்டானையல்லாலறியா” என்கையாலே - பாதிவ்ரத்யஞ் சொல்லிற்று; “குலமகள்” என்கையாலே - ஆபிஜாத்யம் சொல்லிற்று. விண்டோய்மதிள் புடைசூழ் வித்துவக்கோட்டம்மா பிராட்டி ஸ்வயம் வரத்துக்கு ஸ்ரீமிதிலையில் புறச்சோலையிலே விட்டிருந்தாப்போலே இவரை ஸ்வயம் வரிக்கைக்காகவிறே திருவித்துவக் கோட்டிலே நிற்கிறது நீ கொண்டாளாயாகிலும் இவ்வளவாக உபகாரகனை நீ குறையுற நலைக்கட்டாதே உபேக்ஷித்தாலும் உன்குரைகழலே கூறுவனே. உன் திருவடிகளல்லது எனக்கு வேறு புகலில்லை. உபகாரகனை நீ உபேக்ஷித்தாயென்று கைவாங்குமவனன்றான்; “என்தாசியார்? யானார்?” என்று - நீ பண்ணின உபகாரத்துக்குத் தலைசெய்க்கு மவன் நானென்கிறார். ... உ

மூ — மீனோக்குநீள்வயல்சூழ் வித்துவக்கோட்டம்மா என்
பால்நோக்காயாகிலு முன்பற்றல்லால் பற்றிலேன்
தானோக்காதெத்துயரஞ் செய்திடிலுந்தார் வேந்தன்
கோல்நோக்கிவாழுங் குடிபோன்றிருந்தேனே ௩

ப-ரை — மீன் — பலவகைப்பட்ட மத்ஸ்யங்களும், நோக்கும் — நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, நீள — ஜலஸம்ருத்தியையுடைய, வயல் சூழ் — வயலாலே சூழப்பட்ட வித்துவக்கோட்டம்மா! —, என்பால — என்விஷயத்தில, நோக்காய் ஆகிலும் — கடாக்ஷியாதொழிந்தாயாகிலும், உன்பற்று அல்லால் — உன்னைத்தஞ்சமாகப் பற்றுகையொழிய, பற்றிலேன் — வேறொருவரைத் துணையாகப் பற்றமாட்டேன்; தார் — ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதத்து மாலையிட்டிருக்கிற, வேந்தன்றான் — ராஜாவானவன், நோக்காது — ப்ரஜைகளை ரக்ஷியாமல், எத்துயரம் செய்திடினும் — எவ்வகைப்பட்ட துன்பங்களைச் செய்தாலும், கோல் நோக்கி — அவனுடைய ஆஜ்ஞையைப் பின்சென்று, வாழும் — வர்த்திக்கிற, குடி போன்று இருந்தேன் — குடிகளைப்போலிருந்தேனென்கிறார்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. மீனநோக்கும் நீள்வயல்சூழ் — மத்ஸ்யமென்று பேர்பெற்றவையடையக் கடாக்ஷிக்கும் தேசமாய்த்து; கடலில் மத்ஸ்யம், "கடல்வற்றினால் நமக்குப் புகலிடம்" என்று நினைத்திருக்கும் தேசமாய்த்து வித்துவக்கோட்டம்மா. பரமபதத்திலுள்ளாரும் நிலங்குணமநுபவிக்கும் தேசமாய்த்து. உத்கர்ஷம தர்மிபரயுக்தமென்று ப்ரமாணத்தாலே நாம் கேட்டறியுமாப்போலே சிலாதிகள் தர்மிப்ராயுக்தமென்றிருக்குமித்தனையிறே பரமபதத்தில்; கண்டது பலிக்கலாவது இங்கேயிறே. வித்துவக்கோட்டம்மா என்பால் நோக்காயாகிலும் — பரமபதமாகிற ஒருநாடாக நீ நோக்குகிற நோக்கை என்னையொருவனையுமே நோக்கிவந்து இப்போது என்னைக் கடாக்ஷியாதிருந்தாயாகிலும் உன்பற்றல்லால் பற்றிலேன். என்னுடைய ரக்ஷையில் உத்யுக்தனான உன்னைவிட்டு யாதசாக ஸம்ப்ரதிபந்நரானாரைப் பற்றுவேனோ. நிதபலம்ஸாரியாய் இவ்வளவாகச் சூழ்த்தாச்சொண்டவனையோ பற்றுவேன்; என்னுடைய ரக்ஷணத்தில் என்னோபாதியும் ப்ராப்தியில்லாத பிறரைப் பற்றுவேனோ. தான்நோக்காதெத்துயரஞ்செய்திடினும் தார்வேந்தன் — பரனனுடைய ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனாய்த் தனிமாலையிட்டிருக்கிற ராஜாவானவன், ரக்ஷணத்திலே நெகிழ நிற்குமவனன்றிக்கே, எல்லா துக்கங்களையும் விளைவிக்கிலும் தார்வேந்தன்கோல்நோக்கி வாழுங்குடிபோன்றிருந்தேனே. ரக்ஷகனாயிருந்தவனுந்து பாதகனானாலும் அவனுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம் பண்ணுங்குடிபோலே யிருந்தேன். சிறியதைப் பெரியது நலியாமல் காக்கத்தான் மாட்டான், செங்கற்சீரைகட்டி ரக்ஷிப்பித்துக்கொள்ளும் முறை அவனுக்குண்டு; என் ரக்ஷணத்தில் எனக்கு அந்வயமில்லாதாப்போலே, ஸம்பந்தமுடைய நீயே ரக்ஷிக்குமித்தனை. நான் செய்யலாவதுமில்லை, நீ மாட்டாததுமில்லை. ௩.

அநான்காம்பாட்டு. "ஒருவனுமேலுறிதம்" என்றும், "பலத்திலே அந்வயம் ஒருதலைக்கே" என்றும் அத்யவஸித்தால், ஹிதங்களையே பாவாத்தியா நின்றானென்று தோற்றினாலும் அவனே ரக்ஷகனென்று கிடக்கவிறே கடவது. ¶பிள்ளை திருநறையூரரையரை பிள்ளைகள் "புகைசூழ்ந்தபடி ஸஹிக்கப்போகிறதில்லை" என்ன; "சுற்றுப்போதன்றோ வ்யஸநப்படுவது, ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் திருவடிகளிலே ஸ்வாகமேயிருக்கவன்றோ புகுகிறது" என்றாரிறே. தான தஞ்சமாசப் பற்றினவிஷயத்துக்கு அர்யதாஸித்தி பிறந்ததோவென்று மீளுமபடியிருக்கிற தசையிலே, ஹேதுவந்தரமது அவ்வருகிலே பேற்றில் குறையில்லையென்னும் அத்யவஸாயமிருந்தபடியிறே; இதிலே மஹாவிச்வாஸமாகிறது. தோற்றுகிற ஆபாதப்ரதிதியைக்கண்டு மீளாதேயிருக்குமதிறே.

மூ — வாளாலறுத்துச்சுடினும் மருத்துவன்பால்
மாளாதகாதல் நோயாளன்போல் மாயத்தால்
மீளாத்துயர்தரினும் வித்துவக்கோட்டம்மாநீ
ஆளாவுனதருளே பார்ப்பனடியேனே. ௪

ப-ரை — வாளால் — கத்தியாலே, அறுத்து —, சுடினும் — கொள்ளியைக்காய்ச்சிச் சுட்டாலும், மருத்துவன்பால் — வைத்யனிடத்தில், மாளாத காதல் — நீங்காத ப்ரேமத்தைப்பு

¶ "பெரியவுடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையரும் உடம்பை உபேக்ஷித்தார்கள்" என்ற ஸ்ரீ வசநபூஷண ஸூத்ர வ்யாக்யானத்தில் இவ்வைதிஹ்யம் விசதமாகக் காணலாம். வீரநாராயணபுரத்தில் வாத்தாநதம் சொல்லுகிறபடி.

டைய, நோயாளன்போல் — நோயாளியைப்போலே; வித்துவக்கோடு — திருவித்துவக்கோட்டிலெழுந்தருளியிருக்கிற, அம்மா — ஸர்வஸ்வாமியான, நீ —, மாயத்தால் — உன்மாயைப்பாலே, மீளா — ஒருக்காலும் நீங்காத, துயர் தரிலும் — துக்கத்தைவிளைவித்தாலும், அடியேன் — சேஷபூதனானநான், ஆளா — அடிமைசெய்கைக்காக, உனது அருளே — உன்னுடைய க்ருபையையே, பார்ப்பன் — புத்திபண்ணியிருப்பேனென்கிறார்.

வாள்ஆல் அறுத்துச்சுடிலும் ஹிதபுத்யா ஸாதநங்களைக்கொண்டு அறுப்பது சுடுவதானாலும் மருத்துவன்பால் மாளாதகாதல்நோயாளன்போல். அஹிதங்களை மேன்மேலென ப்ரவர்த்திப்பிக்கச் செய்தேயும் பிஷக்கு, "அவன் நமக்கு ஹிதகாமன" என்று அவனுக்குத் தன ஸர்வஸ்வத்தையுங் கொடுத்து அவன் பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணும் வ்யாதியாளனைப்போலே மாயத்தால மீளாத்துயர்தரிலும். (க) "மமமாயா" என்னும்படியே உன்னுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலே அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமே துக்கத்தை விளைக்கிலும். வித்துவக்கோட்டம்மானே- மீளாத்துயர்தரிலும் எனக்கு ப்ராப்யமான ஸம்ஸாரத்திலே என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்காகக் குடிபோந்திருக்கிற நீ நித்ய துக்கத்தை விளைக்கிலும் பெற்றதாய் பாலைக்கு அஹிதஞ்செய்யிலிறே நீ செய்வது, அப்படியிருக்கிற நீ செய்யிலும் ஆளா. ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப் பெறுகைக்காக உனதருளேபார்ப்பன் இப்போது தோற்றுகிற வ்யஸநங்களை புத்திபண்ணாதே உன் க்ருபையையே புத்திபண்ணியிருப்பன இப்படியிருக்கைக்கு நிபந்தநமென்னென்னில், அடியேனாகையாலே என்ஸ்வரூபத்தையும் உன ஸ்வரூபத்தையும் சேர அறிந்தவனாகையாலே அனுகண்டாப்போலே வையும் விலனுமாய் நிற்பன்; அவனுக்கு அச்சத்தாலே, தனக்கு உருவு வெளிப்பட்டாலே முன்னே நிற்பர், நிரக்கழிப அபராதஞ்செய்த வெனக்கு அவர் க்ருபைபண்ணுவரோவென்று அவனுக்கு நினைவாகக்கொண்டு; (உ) [[illegible]] நீ அநுகூலனாய் ஓடிவாரின் முல் அத்தைப் பின்னைத்து நீபண்ணின அபகாரமெல்லாம் புத்திபண்ணுவரோ. அவர் புருஷோத்தமன்காண் [முன்பூழிசாணும்] குற்றத்தை மறக்கும், அன்றியே, "குற்றம்செய்த நாளை நினைக்கில் குற்றந்தோற்றுமென்று அந்நாளையும் மறக்குமவர்காண்" என்று பிராட்டி ராவணனுக்கு அருளிச்செய்தபடியே இனி நீரல்லது புகலில்லை என்கிறார். .. ௪.

மூ — வெங்கடிண்களிறடர்த்தாய வித்துவக்கோட்டம்மானே
எங்குப்போயுய்கே னுன்னிணையடியே யடையலல்லால்
எங்கும்போய்க்கரைகாணு தெறிகடல்வாயமீண்டேயும்
வங்கத்தின்கூம்பேறு மாப்பறவைபோன்றேனே ௫.

ப-ரை — வெம — வெவ்விய, கண — கண்ணையும், திண — திண்ணியவுருசையுமுடைத்தான, களிறு — குவலயாபீடத்தை, அடர்த்தாய — கொன்றவனே, வித்துவக்கோட்டம்மானே! —, உன - உன்னுடைய, இணை அடியே - திருவடிகளை, அடையல் அல்லால் — தஞ்சமாகப்பற்றி, எங்கு போய் — வேறு யாரிடத்திலேபோய், உய்கேன் — உஜ்ஜீவிக்கப்போகிறேன், எங்கும் போய் - நாலுதிக்கிலும் போய்ப்பார்த்து, கரை காணாது — கரைகாணாமல், எறி — அலையெறிகிற, கடல்வாய் — ஸமுத்ரத்திலே, மீண்டு —

(க) "மமமாயா" ஸ் அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமான மோக்ஷமே என்றபடி. மோக்ஷ வைலக்ஷண்யஜ்ஞாநம் துக்க ப்ரயோஜகமாயிற்றென்றுகருத்து (உ) "புருஷர்ஷப:"

திருமலிவநது, வயுட— அநருவர்த்திக்கிற, வாகத்தின— சபபலினுடைய, கூடபு ஏறு— கட்பத்தில் ஏறிநிற்கிற, பா— பெரிய, பறவை போன்றேன— பக்ஷியைப் போத்திருந்தே னென்கிறா

வயா ஸ்ரீத்தாமபாட்டு. வெங்கடடிண்களிறடர்த்தாய வெள்ளிபகன்போமுா திர் எரிப கெஞ்சையு முடைநதான குவலயாபீட கதைக் கொன்றவனே ப்ரபலப்ரதிபக்ஷக ளுடைன் திருக்கவேணுமோ தேவரீர் ஸர்வாபிருக்ச விதது வககோட்டமமானே. பாதி ககம போக்கிற்று அவதாரகாலத்திலேயிறே, அது தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்தநிறேயென் று பிற்பாடர்க்கு இழக்கவேண்டாதபடி திருவித்துவக்கோட்டிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவனே பரமபதம் கலவிருக்கையாக ஸ்வாமயத்தை நிர்வஹிக்கைக்காகவன்றோ இங்கு வந் தெழுந் தருளியிருக்கிறது வித்துவசகோட்டம்மானே எங்குப்போயுப்கேன பாரதனுமாயய டபி யனுமானவன் வாசலிலேவந்து "சோறுசோறு" என்றுநிற்ப, அநபாய ஸாபேக்ஷரான வர்களை புண்ணை வழைட பாரைப்போலே, உன்னைவிட்டு பரமபதத்திலேயிருக்கிற அவாப்த ஸமஸ்த காமனைப்பற்றவோ. எங்குப்போயுப்கேன். உஜ்ஜீவநோஹதுவாசப் போமிடமில்லை, விராசஹேதுவாகப் போகில் போமித்தனையிறே, உகந்தருளின தேசங்களைவிட்டு தேவதாந் தரங்களைப் பற்றுகையாவது - விநாசபர்யாயமிறே உன்னிணைபடியே அடையலலால் அதா வ்யயபாவது - புதரர்த்தமிறே அவனுடைய வாசல் கிடடச்செய்தே, இழக்கிறா இழக கிறதும், பெறுகிறா பெறுகிறதும் - அபாதிபத்திபாலும் விராதிபத்திபாலுமிறே. எறிகட லியாதி. பெரிய க்ஷோபத்தையுடைய கடலிலே ஒரு மரக்கலமாவது, அதின் கொம்பிலே யிருந்ததொருபக்ஷி நாலுதிக்கிலும் போய்த்தேடிப்பறந்தாலும் கரைகாண வொண்ணு திறே, மீண்டுவநது கால்பாவலாவது இம்மரக்கலத்திலேயிறே அப்படியே ஸம்ஸாரஸாக ரத்தைக் கடக்குமபோது உகந்தருளின தேசமான திருவித்துவக் கோட்டைப்பற்றிக் கடாக கலாமதத்னையல்லது வேறுபாயமில்லையிறே சடக்கைக்கு உகந்தருளின தேசத்தை பொ ழிநததெல்லாம அககடலபோலேயிறே மாபடறவைபோனறேனே. தானேறிட்டுக்கொண்ட அகலமெல்லாம நீரிலே ஆழுகைக்குடலாமித்தனையிறே, அவன கை நெகிழ்ந்தானென்று தோற்ற அடிமடடையை புரக்கப்பற்றுமித்தனையிறே .. .. ரு.

மூ —சேநதழலே வநதழலைச செயதிடிலுஞ செங்கமலம்
அந்தரஞ்சோ வெங்கதிரோற் கல்லாலலராவால்
வேந்துயர்வீட்டாவிடினும் விதது வக்கோட்டம்மா உன்
அந்தமில்சீர்க்கல்லாலகங குழையமாட்டேனே சு

ப-ரை — செம— சிவந்த, தழல— நெருப்பானது, வநது— கிட்டி, அழலை செயதிடினும— உஷ்ணத்தைப் பண்ணினாலும, செம— அழகிய, கமலம— தாமரைகளா னவை, அநதாம சோ— ஆகாசததிலே வாத்திக்கிற, வெம கதிரோறகு அல்லால— ஸூர்ய னுடைய உஷ்ணத்துககல்லது, அலரா— மலராவாம; விததுவக்கோட்டமமா—, வெம துயர்— என்னுடைய க்ரூரமான துக்கததை, வீட்டாவிடினும— நீ போககாவிட்டாலும, உன்— உன்னுடைய, அந்தம இல்— அளவில்லாத, சீர்கது அல்லால்— கல்யாணகுணஙகளுக கலலது, அகம குழையமாட்டேன்— என்னெஞ்சுகளிபபுறு தென்கிறா

வ்யா. ஆறுமபாட்டு. செந்தழலே வந்தழலைச செயதிடிலும் தாஹகமான அக்நி கிட்டி உஷ்ணததைப பண்ணினாலும். செங்கமலமித்யாதி. தாமரையானது ஆதித்யன தூர

ளிக்கனுறினை யாகிலும் அவனுடைய கிரணத்துக்கு அனாதாத்தனையல்லது அகதிகிட்டிற்றென்று அதனுடைய உஷ்ணத்துக்கு அலராது வெந்துயர்வீட்டாவிடினும் விதுவக்கோட்டம்மா அநுபவவிநாச்யமான பாபங்களைப்போக்கி அதுக்கு விகாஸத்தை விளைவிக்க வந்திருக்கிற நீ உபேக்ஷித்தாயாகிலும். உன்னந்தமில் சீர்க்கலலால் கல்யாணகுணமான வுன் குணங்களுக்கல்லது. அகங்குழையமாட்டேனே என்னெஞ்சு நெகிழாது . ௬.

௭—எத்தனையும்வான்மறந்தகாலத்தும்பைங்கூழ்கள
மைத்தெழுந்தமாமுகிலே பார்த்திருக்கும் மற்றவைபோல
மெய்த்துயாவீட்டாவிடிலும் வித்துவக்கோட்டம்மா என்
சித்தமிகவுன்பாலே வைப்பனடியேனே ௭

ப-ரை — பை— இளமைதங்கிய, கூழ்கள் — பயிர்களானவை, வான — மேகமானது, எத்தனை மறந்தகாலத்தும்— பெய்யாதே மிகவும் மறுத்தகாலத்திலும், மைத்து— கறுத்து, எழுந்த— ஆகாசத்திலேயெழுகிற, மா முகிலே— பெரியமேகங்களையே, பார்த்திருக்கும்— பார்த்தலன்மையாயிருக்கும், அவைபோல்— அப்பயிர்களைப்போலே, வித்துவக்கோட்டம்மா—, மெய் துயர்— அநுபவித்தே கழியவேண்டும் பெரியான ஆகேசத்தை, வீட்டாவிடிலும்— போக்காவிட்டாலும், அடியேன—, என சிந்தம — என்னுடைய மனஸ்ஸை, உன்பால— உன்விஷயத்திலே, மிக வைப்பன— மிகவும் வைப்பேனென்கிறார்

வியா. எழாமபாட்டு. எத்தனையும் வானமறந்தகாலத்தும் காலத்திலே வர்ஷியாதே மேகங்கள் மறுத்தகாலத்திலும், பைங்கூழ்களுடை-பயிர்கள மைத்தெழுந்தவிதயாகி ஆகாசத்திலே எழுந்தமேகங்களைப்பார்த்திருக்கு மதனையல்லது நீர்நிலந்தேடிப போகவறியாதாப்போலே மெய்த்துயா வீட்டாவிடிலும் விதுவக்கோட்டம்மா (க) "அவஸ்யமநுபோக்தவ்யம்" என்கிறபாபத்தைப்போக்கி ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் அறுத்துக்கொடுக்க வந்திருக்கிற நீ அது செய்திலையாகிலும் எனசித்தமிகவுன்பாலே வைப்பனடியேனே. என் ரக்ஷணத்திலே நெகிழ்ந்தாயென்றுதோறும் ஒருக்கால் அங்கொருக்கால உன்பக்கலிலே நெஞ்சு ப்ரவணமாகாநின்றது. ... ... ௭.

௮—தொக்கிலங்கியாறெல்லாம் பரந்தோடித்தொடுகடலே
புக்கன்றிப்புறம்நிற்கமாட்டாத மற்றவைபோல
மிக்கிலங்குமுகில்நிறத்தாய் வித்துவக்கோட்டம்மா உன்
புக்கிலங்குசீரல்லால் புக்கிலன்காண் புண்ணியனே ௮

ப-ரை.— ஆறு எல்லாம— நதிகளெல்லாம், தொக்கு— திரண்டு, இலங்கி— ஒளியுடைத்தாய், பரந்து— பரந்தவிடமெங்கும் பரந்து, ஓடி—, தொடு — ஆழமான, கடல்— கடலிலே, புக்கன்றி— சென்று புகலல்லது, புறம — வேறோரிடத்தில், நிற்க மாட்டாத— நிற்கமாட்டாதவையாயிருக்கின்றன; அவைபோல— அவ்வாறுகளைப்போலே மிக்கு இலங்கு— மிகவும் விளங்காநின்றுள்ள, முகில் — மேகம்போன்ற, நிறத்தாய் —

(க) "அவச்யமநுபோக்தவ்யம்"

திருநிறத்தை யுடையனுய, விதநுவக்கோடு- திருவித்துவக்கோட்டிலெழுநதருளியிருககிற, அம்மா— ஸர்வஸ்வாமியான, புணணியனே—, புக்கிலங்கு— உளபுக உளபுக உஜ்வலமாகிற, உன சீர அலலால—உனனுடைய கல்யாணகுணங்களையொழிய, புககிலன காண்—வேறொனறு மடையேனல்லேன் காணென்கிறார்.

வயா எட்டாமபாட்டு தொககிலங்கியாறெல்லாம் பரநதோடி ஜலாசியெல்லாநதிரண்டு ஒளிமையுடைததாய பாரததவிடமெங்கும பரந்தோடி தொகேட்டிதயாதி ஆழ்நதகடலிலேசென்றுபுக்கல்லது புறப்பட்டு நிற்கமாட்டாத ஆறுகள்போலே (க) "ஸமுத்ரஇவஸிந்துபிஃ" என்னுமாப்போலே, இவைபுககால கடலநிறையும், இவலலாகில் குறைபடுகிறதுமன்றிறே; இவற்றுச்குப புறமபுதரிப்பு அரிதாயிறே புகுகிறன. மிக்கிலங்குமுகில் நிறத்தாய மிக்கு உஜ்வலமான காளமேகம்போலே யிருக்கிற நிறததையுடையவனே வித்துவககோட்டம்மா அம்மேசமபடிந்தமல்ல உன்புக்கிலங்கு சீரல்லால் புககிலன்காண உளபுக உளபுக உஜ்வலமான கல்யாணகுணஙகளிலே யல்லது, உளபுக உளபுக மலாணமாயிருக்கும குணஙகளிலே அவகாஹிததிலேனகாண் இதுககுநிபநதந மெனனெனனில, பணணியனே பாதமஸம்பந்தம நீயாகையாலே ... ... அ.

மூ—நின்னையே தானவேண்டி நீளசெல்வம் வேண்டாதான்
றனனையேதான் வேண்டுஞ்செலவம்போல மாயததால
மின்னையேசோதிகிரி வித்துவக்கோட்டம்மா
நின்னையேதான்வேண்டி நிற்பனடியேனே கூ

ப-ரை — நினனையேதானவேண்டி— உனனையேவேண்டி, நீள செலவம்— நிரவதிசமான ஸம்பத்தை, வேண்டாதானறனனையே— விருமபாதவனையே, வேண்டும்— தான் மேலவிழுநது கிட்டுகைககு அவஸரமபாரககிற, செலவமபோல்— ஐசவாயததைபபோலே, மினன— மின்போலே பளபளத்திருநதுளள, திகிரி— திருவாழியாழவானை, சோ- இடைவிடாதே தரிததுக்கொண்டிருக்கிற, விததுவக்கோட்டம்மா!—, மாயததால- உன்மாயையாலே, (என்னை உபேக்ஷித்தாயாகிலும,) அடியேன— சேஷபூதனன, யான்— நான், நின்னையே- உனனையே, வேண்டி நிற்பன- விருமபியிருபபே னென்கிறார

வயா ஒன்பதாமபாட்டு நின்னையேதான்வேண்டி நீளசெலவம் வேண்டாதான் றன்னையே தானவேண்டும் செல்வம்போல உன்னையேவேணடி நிரவதிகஸமபததைக காறகடைக்கொணடவனறன்னையே அவஸரபாரிக்ஷமாய்ப்பார்த்துநிற்கும ஐச்வர்யமபோலே என்னுதல்; மோக்ஷலக்ஷ்மியைபபோலே எனனுதல. மாயத்தால் மின்னையே சேர்திகிரிவிததுவககோட்டம்மா மின்போலே பளபளததிருந்துள்ள திருவாழியை "எபபோதுங் கைகழலாநேமியான" எனகிறபடியே சேரநது, ¶ ஆசிலேனவததசையும நீயுமாய எனனுடைய ரக்ஷணததுககாக இஙகே வநதிருநதுவைததுக காறகடைகசொணடாயாகிலும, நின்னையேதான்வேண்டிநிறபனடியேனே தனனைசகாறகடைசசொணடவனை ஐசவர்யம்விடாதாப்போலே எனனை உபேக்ஷிகக உபேக்ஷிக்க உனனையே பற்றுநிற்பன ... ... கூ.

(க) "ஸமுத்ரஇவ ஸிந்துபிஃ" ¶ ஆசு - ஆபுதத்தின்பிடி

ஸூ — வித்துவக்கோட்டம்மா நீ வேண்டாயேயாயிடினும்
மற்றாரும்பற்றிலே னென்றவனைத்தாள்நயந்த
கோற்றவேல்தானைக் குலசேகரன்சொன்ன
நற்றமிழ்பத்தும் வல்லார் நண்ணார்நரகமே ௰

ப-ரை — வித்துவக்கோடு— திருவித்துவக்கோட்டி லெழுந்தருளியிருக்கிற, அம்மா— ஸ்வாமியானவனே, நீ—, வேண்டாயே ஆயிடினும் — என்னை உபேக்ஷித்தாயேயாகிலும், மற்று ஆரும்— வேறொருவரும், பற்று இலேன் என்று— துணையாவாரில்லையென்று, அவனை— அவனுடைய, தாள்— திருவடிகளை, நயந்த— ஆசைப்பட்டவராய, கொற்றம்— ஜயபாத்மான, வேல்— வேலையும், தானை— சைந்யத்தையுமுடையரான, குலசேகரன்— ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள், சொன்ன— அருளிச்செய்த, நல்— விலக்ஷணமாய, தமிழ்— த்ராவிடரூபமான, பத்தும்— பத்துப்பாட்டுக்களையும், வல்லார்— அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், நரகம் — ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தை, நண்ணார் — கிட்டாகொள்ளுகிறார். [தரவுகொச்சகக்கலிப்பா]

வ்யா பத்தாம்பாட்டு வித்துவக்கோட்டம்மா நீ வேண்டாயேயாயிடினும் இதுக்கென்று வந்திருக்கிற நீ என்னை உபேக்ஷித்தாயாகிலும் மற்றாரும்பற்றிலே னென்றவனைத்தாள நயந்த. வேறொருபுகலில்லை, நான் அநந்யகதியென்று அவன் திருவடிகளை யாசைப்பட்ட. கொற்றவேல்தானைக் குலசேகரன்சொன்ன ப்ரதிபக்ஷத்தைப் பக்கவேரோடே வாங்கவற்றான வென்றியையுடைய வேலையும் ஸேனையையுமுடைய பெருமாள்சொன்னவை ப்ரதிபக்ஷத்தை வெல்லுகைக்கீடான பரிகரமுடையாரைப்போலே யாயத்து பகவத்ப்ராப்திக்கு பரிகரமாக இவருடைய அநந்யகதித்வமும் நல்தமிழ் பத்தும் வல்லார் கடல்போழமாயிருக்கச்செய்தே உளருள்ள பதார்த்தங்கள் தோற்றும்படியா யிருக்குமாப்போலே அர்த்தம் மிகவிருக்குமாயத்து இத்திருமொழி; இவைவல்லவர்கள் நண்ணார்நரகமே. ஸம்ஸாரவயபரத்துக்கடியான பாபத்தைப் பண்ணினர்களாகிலும் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே வந்து ப்ரவேசியார்கள். ... ... ௰.

குலசேகரப்பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

அடிவரவு — தரு கண்டார் மீன் வாளால வேங்கடடிண சோதழல்
எத்தனை தோகக்கு நின்னை வித்து ஏரமலா
ஆ திருமொழி- ௫- க௬ பாட்டு, ௫௪

அருந்திருமொழி - ஏரமலா, ப்ரவேசம்

அ உகந்தருளின தேசத்தை அநுபவித்தார்- கீழ், அவ்வநுபவம் அவதாரங்களில் அநுபவாபேக்ஷையைப் பிறப்பித்தது, அதில் தோளத்தீண்டியான காஷ்ணவதாரத்தை அநுபவித்தவர்களுடைய பாசுரத்தாலே அநுபவிக்கிறார். இத்தலையாலே வேறுசெய்ய

உன் ஸ்வரூபத்தை உணரவொட்டாதிறே உன்வார்த்தை "நீயல்லது புகலுண்டோ? உன்னையல்லது நானறிவேனோ" என்று தாழச்சொன்ன நீசொல்லும் வார்த்தையைக்கேட்டு கூராமழைபோல் பனிக்கூதலெய்தி மிக்கமழைபோலே பெய்கிற பனியாலவந்த குளிரிலேயகப்பட்டு கூசி. ஆர்காணகிறார்களோவென்று கூசி. நடுங்கி. அச்சத்தாலும் குளிராலும் நடுங்கி. யமுனையாற்றில் அது தான் ஏகாந்த ஸ்தலத்திலேயோ, ஸர்வஸாதாரணமான தேசத்திலேயன்றோ வாரமணல்குன்றில் புலர நின்றேன் நின்றதுதான் தனியே நிற்கலாந் தேசத்திலே நின்றேனோ,(க)போகத்துக் கேகாந்த ஸ்தலத்திலேயன்றோ எல்லாரும்வந்து ஸஞ்சரித்தாக் காணும்போது ஸாவஸாதாரணமான தேசத்திலே வந்தாலென்கிறாமே (ச)போகத்துக கேகாந்தமான மணல குன்றிலே விடிபுமளவும நின்றேனென்னும்படி. தோற்ற நினறேன வாசுதேவா. நீ அங்குநிற்கிறதெனனென்னில்; உன்னை விச்வஸித்தன்று, உனபிதாவை விச்வஸித்து,- ஒருவார்த்தை யல்ல தறியாத ஸ்ரீ வஸுதேவர் பிள்ளையென்னுமத்தை விச்வஸித்து நினறேன். உன வரவு பாரததே உனனுடைய அழகு காணவேணு மெனனுமாசையாலே .. .. ௩.

அ. இரண்டாமபாட்டு வேறொரு பிராட்டி வார்த்தை

மூ —தெண்டையோண்கண்மடவாளொருத்தி கீழையகத்துத்தயிர்கடையக்
கண்டோல்லேநானுங்கடைவனென்று கள்ளவிழியைவிழித்துப்புக்கு
வண்டமர்பூங்குழல்தாழ்ந்துலாவ வாண்முகம்வேர்ப்பச்செவ்வாய்துடிப்பத்
தண்டயிர்நீகடைந்திட்டவண்ணந் தாமோதராமெய்யறிவன்நானே ௨

ப-ரை — தாமோதரா— கயிற்றின் தழும்புவயிற்றிலே காணலாம்படியான வடிவையுடையவனே, கீழை அகத்து— எனனுடைய அகத்துக்குக் கீழண்டை அகத்திலே, செண்டை— கெண்டைமத்ஸ்யத்தின் கணபோலே, ஒள— ஒளிபொருந்திய, கண்— கண்களையும், மடவாள்— மடப்பத்தையு முடையவளான, ஒருத்தி— ஒருஸ்த்ரீயானவள், தயிர்கடைய— தனியேநின்று தயிர்க்கடையாநிற்க, கண்டு— அவளைப்பார்த்து, நானும்—. (உன்னுடன் கூடவிருந்து,) ஒல்லை கடைவன என்று- சீக்ரமாகக் கடைவேனென்று சொல்லி, கள்ளம விழியை விழித்து— திருட்டுவிழியை விழித்து, புக்கு— அவளருகேசென்று புக்கு, வண்டு— வண்டுகள், அமர— படிந்திருக்கின்ற, பூ— மலர்சஞ்சரிந்த, குழல— குழலானது, தாழ்ந்து உலாவ— கணுக்காலளவும் தாழ்ந்தசையவும், வாள்— ஒளியையுடைய, முகம— முகமானது, வேர்ப்ப— வியர்க்கவும், செவ்வாய்— சிவந்த அதரமானது, துடிப்ப— துடிக்கவும், தண் தயிர் – உனனெஞ்சுக்குப் பொருந்தின குளிர்ந்ததயிரை, நீ—, கடைந்திட்ட வண்ணம் — கடைந்தபடியை, நான்–, மெய- மெய்யே, அறிவன்— அறிவேனென்கிறாள ஒரு கோபஸ்த்ரீ

வ்யா. கெண்டையோண்கண மடவாளொருத்தி (உ)முக்தமான நோக்கையுடையளாய், சொல்லிற்றெல்லாம மெய்யெனறிருக்கும பருவத்தையுடையாளொருத்தி கீழையகத்து. பாவப்ரகர்ஷத்தாலே திருவாய்ப்பாடியில ஒரு அகமுமுண்டாய அதுக்குக கீழையகமுமாய்ச் செல்லுகிறதுகாணும இவர்க்கு நீதான மூலையடியே நடந்தது வேறோரிடத்தேயோ,

(க) ஹோம. (உ) ௭௩௯.

ன்னகத்துக்குக் கிழையகத்தேயன்றோ. தயிர்கடையக்கண்டு ஐஞ்ஞாங்கும் அடியொற்றித் திரியுமிறே தனியே நின்று தயிர்கடைவார் நன்றோவென்று, ஒருத்தி தனியே நின்று தயிர் கடைவாரே அலப்பலாப்ப பெற்றுப் ஓடிச்சென்றுபுக்கான். இவ்வளவானும் கடைவனென்று நீ தனியே நின்று தயிர் கடையில் ஒருக்காலும் வெண்ணெய்ப்பட்டதாக காட்டாது, சடக்கென வெண்ணெய்ப்படுவது நானும் ஒருதலைப்பற்றிக் கடாயிலாய்த்தென்று "அன்றே அவாசா வாங்க" என்று பிறா கைவிட்டால் கடைவது பிரகாரப்பாடுவிறே; இங்கும் இவளும் ஒருதலைப்பற்றிறே தன் பரிபோஜமாவது. கள்ளவிழியை விழித்துப் புக்கு இவன் * கள்ளவிழி, அவள் * கெண்டையொண் கணவள். நோக்கும் நினைவும் செயலும் சொலவும் ஒருப்படப்பட்டிருக்கும் அவளுக்கு, இவனுக்கு நோக்கொருபடியும் நினைவொருபடியும் சொல்லொருபடியும் செயல் வேறொருபடியுமாயிருக்கும். இவன் நோக்கிலே எல்லாம் மெய்யென்று அவள் விச்வஸித்தாளாய்த்து வண்டமரிதப்பாதி. மேல்பணை னின வ்யாபாரங்கள் ஒருமஹாபாரதமிறே வண்டமர் பூங்குழல் தாழ்ந்துலாவ உன் குழலில் விச்வஸித்த வண்டுகள் எனப்பட்டனவோ வாணமுகம் வேர்ப்ப ஒளியையுடைய முகம் வேர்ப்ப செவ்வாய்துடிப்ப அதரஸ்புரணம் பிறக்க. இவையெல்லாம் ப்ரணயசிக்குறியிறே. கழிழா "சுணையாடல" என்று ஒரு கலவியைச் சொல்லுமாப்போலே தண்டயிர் நீ கடைந்திட்ட வண்ணம் உன்னெஞ்சுக்குப் பொருந்தின தயிர் கடைந்தபடி இவள் சொன்ன வாறே இங்ஙனேயிருப்பன சில எனக்கு உண்டோவென்ன, தாமோதரா மெய்யறிவன் நானே. உன் ஊடம்பில தழும்பை மறைக்கலாமாகில்லன்றோ உன்செயல்களை மறைக்கலாவது உ.

அ மூன்றும்பாட்டு வேறொருத்தி வார்த்தை

மூ — கருமலர்க்கூந்தலொருத்திதன்னைக் கடைக்கணித்தாங்கேயொருத்திதன்பால்
மருவிமனம்வைத்து மற்றொருத்திக் குரைத்தொரு பேதைக்குப் பொய்குறித்துப்
புரிகுழல்மங்கையொருத்திதன்னைப்புணர்தி அவளுக்கும்மெய்யனல்லை
மருதிறுத்தாயுன்வளர்த்தியூடே வளர்கின்றதாலுன்றன்மாயைதானே ௩

ப-ரை — கரு— கறுத்த, மலர்— மலர்களணிந்த, கூந்தல்— மயிர்முடியையுடைய, ஒருத்திதன்னை— ஒரு கோபஸ்த்ரீயை, கடைக்கணித்து— கடைக்கண்ணால் பார்த்து, ஆங்கே— அவள் பக்கல் கண்செல்லாநிற்கச்செய்தே, ஒருத்திதன்பால்— மற்றொருத்தி பக்கலிலே, மனம்— மனஸ்ஸை, மருவி வைத்து— பொருந்தவைத்து, மற்று ஒருத்திக்கு— மற்றொரு கோபஸ்த்ரீக்கு, உரைத்து— "உனக்கடியேன்" என்று சொல்லி, ஒரு பேதைக்கு— சொன்னவார்த்தையை நம்புமவளான வொருஸ்த்ரீக்கு, (இன்னவிடத்தில்லே போய் நில்லு, நான் அங்கே வருகிறேனென்று,) பொய— பொய்யாக, குறித்து— இடத்தைக் குறித்து, புரி— ஆசைப்படத்தக்க, குழல்— மயிர்முடியை யுடையளாய், மங்கை— யௌவநவயஸ்ஸையான, ஒருத்திதன்னை— ஒருஸ்த்ரீயை, புணர்தி— ஸம்ச்லேஷியாநின்றாய், அவளுக்கும்— மெய்யனல்லை— பொய்யனாயிராநின்றாய்; மருது— யமளார்ஜுநமென்னும் மருதமரங்களை, இறுத்தாய்— முறித்தவனே, உன வளர்த்தியூடே— உன்பிராயத்தோடே, உன மாயை — உன்னுடைய வஞ்சனையும், வளர்கின்றது — வளர்ந்துவாரா நின்றதென்கிறாள் ஒருத்தி.

வ்யா. கருமலர்க் கூந்தலொருத்தி தன்னைக் கடைக்கணித்து செய்த்திருண்டு பூவை யுடைத்தாயிருக்கிற மயிர்முடியையுடையா ளொருத்தியை, தான் அவள் மயிர்முடியிலே

தோற்றமை தோற்றச் சிருங்கணித்துப் பார்த்து, நேரே பார்த்தானாகில் பொறுநோசற் என்றிருக்கலாவது ஆங்கேயொருத்திதன்பால் மருவிமனம்வைத்து இவள்பக்கலிலே கண் செலுத்திக் கொருத்திபக்கலிலே "அவளையல்ல தறியேன்" என்னுமபடி மாஸ்னை யங்கேவைத்து மற்றொருத்திக்கு உரைத்து மாஸ்ஸா அவள்பக்கலிலே யிருக்கச் செய்தே வேறேயொருத்திக்கு "அடியேன்" என்று சொல்லி ஒருபேதைக்குப் பொய்குறித்து சொன்னவார்த்தையை விச்வஸித்து அசவாயறியாதாளொரு (க) முக்கைக்கு இன்னவிடத் திலேபோய்நில்லு, நான் அங்கேவருகிறேனென்று இடங்குறித்து புரிகுழல்மங்கைபொருத்தி தன்னைப்புணர்ந்தி. மயிர்முடி அலைதிருகிப்பாய்ப்பேணுதே (உ) போகயோசயையா யிருப்பா ளொருத்தியோடே ‡ ஸம்ச்லேஷித்து அவளுக்கும் மெய்யனல்லை அதுவும் மித்யாபரம்ப ணம். அதாவது - பொய்யே தழுவுகை மருதிறுத்தாய பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே திண்டிறுமைக் கொல்லப்புக்காய உன் வளர்த்திபிதப்பாடு உன்னுடைய வஞ்சனமும் நீ பிராயம்புகப்புக அதுவும் ஒக்கப் பிராபமபுகா நின்றதிறே. ... ... ரு.

அ நான்சாயப்பாட்டு உகந்தருளின தேசங்களை யநுபவித்தார் - இழு, அவதாரத் வர அவதாரங்களை யநுபவிக்க வேணுமென்று மபேக்ஷைபிறப்பிக்க, அதில் தேர்ள திவ்டிபான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அநுபவித்தவர்கள் பாசுரத்தாலே அநுபவிக்கிறார்.

மு —தாயமுலைப்பாலிலமுதிருக்கத் தவழ்ந்துதளர்நடையிட்டுச்சென்று
பேய்முலைவாய்வைத்துநஞ்சையுண்டு பித்தனென்றேபிறரேசநின்றாய
ஆயமிகுகாதலோடியானிருப்ப யான் விடவந்தவென்தூதியோடே
நீமிகுபோகத்தைநன்குகந்தாய் அதுவுமுன்கோரம்புக்கேற்குமன்றே சு.

ப-ரை — தாய — தாயாரான யசோதைப்பிராட்டியுடைய, முலையில் — முலையிலே, அமுது — பரமபோக்யமான, பால் இருக்க — பாலிருக்கச்செய்தே, தவழ்ந்து —, தளர்ந டையிட்டு சென்று — தளர்மபறறிச்சென்று, பேய் — பூதனையுடைய, முலை — முலை யிலே, வாய் வைத்து — திருப்பவளத்தைவைத்து, நஞ்சை — விஷமகலந்தபாலை, உண்டு — விரும்பி யமுதுசெய்து, பித்தன என்று — பித்தம்பிடித்தவனென்று, பிறர் — அயலா ரெல்லாம, ஏச நின்றாய் — ஏசுமபடி நின்றாய, யான் — நான், (உன்னை யணைகைக்கு,) ஆயமிகுகாதலோடு இருப்ப — மிகவும ஆசைபபட்டுக கொண்டிருக்க, யான் — நான, விட — அனுப்ப, வந்த — உன்னிடம வந்த, என் தூதியோடே — என்தூதியோடே, நீ —, மிகுபோகத்தை — மிகுந்தஸாகத்தை, நன்கு உகந்தாய — நன்றாக அநுபவித்தாய்; அதுவும — அசசெய்கையும, உன கோரம்புக்கு — உன திம்புக்கு, ஏற்கும — ஏறறிருக்குமெனகிறாள ஒரு கோபஸத்ரீ ["அன்றே" என்றது - இது சொலலவேணுமோ என்கை.]

வயா தாய்முலைப்பாலி லமுதிருக்க உன்னைப் பெறுகைக்கு நோன்புநோற்றுப் பத் துமாஸம சுமந்து நீ முலையுண்ணில தரித்தும முலையுண்ணவிடில நெறித்து ஆற்றளாயிருக் கிற வளுடைய, உனக்கு தாரகமாயிருந்த முலைப்பாலிருக்க. தவழ்ந்து தளர்நடையிட்டுச் செ ன்று தவழ்ந்து நடக்கப்புக மாட்டாதே தள்ளம்பறறிச்சென்று பேய்முலை வாய்வைத்து நஞ்சையுண்டு. உனபக்கல பாவபந்தமில்லாத பூதனையுடைய முலையிலே வாயவைத்து, வி னாசத்தை விளைப்பதான நஞ்சையுண்டு, பித்தனென்றே பிறரேசநின்றாய் ராகத்வேஷங்களுக்கு

(க) ஊளைழிக்கு. (உ) ஹேயம். ‡ இதுமேலோடு அந்விதமபோனும.

விஷயவிபாகம பண்ணமாட்டாதே அடைவுகெட நாட்டரேசுப்படி நின்று ப் ரான இப்போது விழுககாட்டியாதே செய்தகொன்னென, ஆயமிருகாதலோடு யாவிருபப யானைவிடாத வெஞ்சூதியோடே. என து தவரகயங்கொண்டு வந்தவரோடே நீ மிதுபோகத்தை நன்குகநதாய ஆய - ஆயட- பொன் உனனை யாசைபபட்டு வைவர்ண்யததைபுடைய நானிருக்க. 'ஆய்' என்று கடைக்குறைசசலாய்க் கிடக்கிறது என்னேடு பரிமாறும் பரியாறறத்தர்கு அவ்வருகே எனநினைவுங்கொணடு பரிமாறநினைகதாலும அவளுக்கு அந்நினைவு இலலாமையாலே மாறதுமவனிறே அவன அதுவுமுன் கோரம்புக கேற்குமன்றே கோரம்பமாவது - தீமபு அதாவது - உன் தீமபுக்கேற்கு மிகதனையிறே பெண்மை . . ச.

ரு —மின்னொத்தநுண்ணிடையாளைககோண்டு வீங்கிருள்வாயென்றன்வீதியூடே
பொன்னொத்தவாடை குககூடலிடடுபோகினறபோது நான்கண்டுநின்றேன்
கண்ணுற்றவளை நீ கண்ணாலிட கேகைவிளிக்கின்றதும் கண்டேநின்றேன்
என்னுக்கவளைவிட்டிங்குவநதாய் இன்னமங்கே நடநம்பி நீயே ரு

ப-ரை — மின் ஒத்த-மின்போலே, நுண்-நுண்ணிய, இடையாளை-இடையையுடையாளொருத்தியை, கொணடு-அழைத்துக்கொண்டு, வீங்கு இருள்வாய-மிககவிருளிலே, என்றன வீதியூடே - என்னுடையவீதியிலே, பொன் ஒத்த ஆடை— பீதாம்பரத்தை, குக்கூடலிட்டு— முட்டாக்கிட்டுக்கொணடு, போகினறபோது- அவளும்நீயுமாகப்போகிறபோது, நான்-, கணடுநினறேன்- பாாத்துக்கொணடிருந்தேன்; (அனறியும,) நீ-, கண்ணுறறவளை-கணணிலபுலபபட்ட மறறொருஸ்தரீயை, கணணாலிட்டு- உறைககபபாாதது, கை- கையாலே, (இன்னவிடததுக்குவாவென்று,) விளிக்கின்றதும - அழைததுககொண்டுபோவதையும, கண்டேநின்றேன் — பாாததுக்கொணடேயிருந்தேன; அவளை விட்டு-அந்தஸ்திரீயைவிட்டு, இங்கு-எனனிடததுககு, என்னுக்கு வர்தாய்-எதுக்குவந்தாய்; நம்பீ- ஸகலகுணபரிபூர்ணனே, இனனம- இனிமேலும, அங்கே நட-அவளிடததிற்கே போவென்றுள ஒருகோபஸதரீ.

வயா ஐநதாமபாட்டு மினனொத்த நுண்ணிடையாளைககோண்டு மினபோலே நுண்ணிய இடையையுடையாளொருத்தியை அவ்விடைநுடங்காதபடி அணைததுக்கொண்டு. வீங்கிருளவாய உன்னுடைய வூன்னடிதோற்றுதே போசைக்கீடான மிக்கவிருளுமுண்டாயத்திறே. என்றன்வீதியூடே. கொணடுபோகிறதுகானவேறொருதெருவேயன்றே கொண்டுபோவது இது ஆரதெருவெனறிருந்தாய, இதென்ன அஞ்சாமைதான்! பொன்னொத்தவாடை குக்கூடலிட்டு மறைத்துக்கொண்டுபோகிறதுதான் இருளுக்கு ப்ரகாசத்தையிட்டன்றோதான. போகிறது போகிறுப்தான, இனறுவைக்கொணடுபோகாநின்றோம், இன்னுளதெருவேபோகாநின்றோம, இன்னகாலததிலேபோசாநினறோமெனறும துணுககுமினறிலேயன்றோ போய்தது. போகின்றபோது நான்கண்டுநின்றேன் உனனைப்போலே அநயரையன்றோதான, நீபோனவிடமெஙகும அடியொததுமவனாகையாலே கண்டுநின்றேன. கண்ணுற்றவளை. இவளையணைததுசகொணடு போகாநிற்கசசெய்தே வேறொருத்தி கணணுககு இலக்கானுள. அவளை. நீகண்ணாலிட்டு கண்ணாலே அநந்யாாஹையாமபடி நோக்கினுய. கைவிளிககின்றதும் கண்டேநின்றேன. இவளை ஒருகையாலேயணைத்து மறறைச்கையாலே எதிர்பட்டவளை இன்னவிடததேவாவென்று அழைத்துசகொண்டு போகிறபடியையும் பாாத்துக்கொணடுநின்றேன எனனுக்கவளைவிட்டிங்குவந்தாய் அப்பாவி உனனையறியாதவளாகையாலே பெய்யெனறிருககிறவள் வெறுக்குமபடி அவளைவிட்டு இங்கு எனசெய்யவந்தாய்.

அங்ஙனே சிலவுண்டோ வெனக்கு, அநாயகதியனோ றவென்று அவன்சொல்ல; இன்னமங்
கே நம்பிநீயே குறைவாளரைப்போலே சிலவார்த்தை சொல்லக்கடவீரோ, நீர் பூரணரல்
ரோ, அங்கே நடவீர் . . .. (

மு —மறபொருதோளுடைவாசுதேவா வல்வினையேன்துயில்கொண்டவாறே
இறைபயிரவிடை யேமதனென்னை யின்னணைமேலிட்டகன்றுநீபோய
அற்றையிரவுமோர்பிற்றைநாளு மரிவையரோடுமணைந்துவந்தாய்
எற்றுக்குநீயென்மருங்கில்வந்தாய எம்பெருமான நீயெழுந்தருளே ௬.

ப-ரை — மல- மலலரோடே, பொரு- பொருத, தோள உடை- திருததோள்கள்
யுடைய, வாசுதேவா- வஸுதேவபுத்ரனே, வல்வினையேன்-மஹாபாபததைப பணணி
நான், துயில்கொணடவாறே, தூங்கததொடங்கின உடனே, இற்றை இராவிடை— அன்
வில், ஏபத்து— நடுராத்ரியிலே, இன- கலவிககுப பாஙகா பிருபபதொரு, அணைமே
படுக்கையிலே, என்னை—, இட்டு— கிடக்கவிட்டு, நீ—, அகனறுபோய— அகன
போன, அற்றை இரவும—; அனறிரவும், ஓர் பிற்றைநாளும— அதுக்குமறுநாளும, ¶ அ
வையரோடும— பஞசலக்ஷக்குடியிற் பெண்களெல்லாரோடும், அணைந்துவநதாய்— ஸ
சலேஷித்துவந்தாய, நீ— இப்படிபபட்ட நீ, என்மருங்கில்- என்னருகில், எற்றுக
வநதாய்— எதுக்காகவந்தாய, எம்பெருமான- என்னுடையஸவாமியே, நீ—, எழு
தருள- அபபால் எழுந்தருளுமெனகிறாள ஒரு கோபஸ்த்ரீ

[¶ அரிவை - இருபததைந்து வயதுபபெண, தேயவபபெண், பெணபொது]

வயா ஆறுமபாட்டு மறபொரு தோளுடை வாசுதேவா உன செயல்களை,
மூலேயடி நடந்தாயென்ன வொண்ணுதபடி நிவாரகரில்லாதபிறபபு. வலவினையேன் துயி
கொணடவாறே அபபோது உறங்காதிருககப் பெற்றிலேன உன்மிகைச செயலசளெல்லா
சாணுமபடி, நித்ரையும் என்னைப் பகைமீளுமபடி பாபததைப பணணினேன இறைபை
விடையேமததென்னை அற்றையிரவில நடுச்சாமததிலே போசயோக்யமான சாலததிலே
யன்றோ என்னை விடடுப்போய்த்து இன்னணைமேலிட்டகனறு நீபோய. போகயோக்
மான காலத்திலே, படுக்கைவாயபபாலே இவள உறஙகும, உறஙகினவாறே போவோமெ
னறு, அகன்று நீபோய அறறைபிரவுமோா பிறறைநாளும் இங்கே நினறு நினைகதுப
போனபபோலே செயய வொண்ணுதிறேபங்கு, அகன்ற அனறிரவும் பிறறைநாளும அ
வையரோடு மணைநதுவநதாய பஞசலக்ஷப் குடியில பெணகளெல்லாரோடும் ஸம்ச்லேஷித்த
வநதாய "அரிவையரோடு மணைநதுவநதாய்" எனறவாறே "இவளை ஆறறும்போது
அணைத்து ஆற்றவேணும்" எனறு அவன கிடடபபுக, எறறுககு நீ என மருங்கில வநதாய்
ஆரைத்தேடி வநதாயென்று தெரியாது, எனனைத தீணடாதே, கடககநிலலு எம்பெரு
மான நீ யெழுநதளே பூர்வ வாஸநையாலே "வந்தாய்" எனறவிடம தபபசசொனனேன
அதனைப பொறுகது, நீர் முதலிகளன்றோ, நீா எழுநதருளும ௬

மூ.—பையரவினணைபபளளியினய பணடையோமலவோநாம் நீயுகககும்
மையரியொண்கண்ணினுருமலலோம் வைகியென்சேரிவரவொழிநீ
செய்யவுடையுந்திருமுகமுஞ் செஙகனிவாயுங குழலுங்கண்டு
பொய்யொருநாட்படடதேயமையும் புளளுவம்பேசாதேபோகுநம்பீ. எ.

படரை — படைபடைத்தையுடைய, அரவு (இன அணை—திருவநந்தாழ்வானாகிற இனிய படுக்கையை, பள்ளியினாய்—திருப்பள்ளியாக வுடையனாய, நம்பீ — பூர்ணனானவனே, நாமநாங்கள், (உனடையாயையில் அகப்படுகைக்கு,) பன்டையோம அல்லோம— பழையவாகளன்று; (அன்றியும,) நீ உகக்கும்— நீ விரும்பத்தக்கவர்களாய, மை—மையணிந்து, அரிசெவ்வரிபடர்ந்து, ஒண்—ஒளிபொருந்திய, கண்ணினாரும் அல்லோம—கணகளையுடையவர்களுமல்லோம்; நீ—, வைதி— நம்பீ, என— எனனுடைய, சேரி— இருப்பிடத்தில், வரவு ஒழி— வாராதேகொள், செய்ய— சிவந்த, உடையும— திருப்பரியட்டத்தையும, திருமுகமும— திருமுகமண்டலத்தையும, செம— சிவந்த, கனி— கோவைககனியை பொத்த, வாயும— திருப்பவளத்தையும், குழலும கணடு— திருசகுழலையுமகணடு, பொய— உனனுடைய பொய்யானவார்த்தைகளை, (மெய்யெனறுநமபி,) ஒருநாளபட்டதே—ஒருநாள பட்டபாடே, அமையும்— போதும், புளளுவம பேசாது—ச்ர்த்ரிமமான வார்த்தைகளைச சொலலாமல், போகு— இவவிடம்விட்டுப போவெனகிறாள

வயா. ஏழாமபாட்டு பையரவினணைப பள்ளியினாய நீ எனககு நலலையல்லையாகிறும நான் உனக்கு நல்லேன ஆசைபபட்டார்க்கு உடமபு கொடுக்குமவன, எதிர்த்தலையினுடைய ரக்ஷா சிந்தை பண்ணுமவன நான எனறு அவனசொலல; பையரவினணைப் பள்ளியினாய என்கிறாள் பண்டையோமல்லோம் நாம அகபபடுத்துகைக்காக நீ முனபு செய்யுஞ் செயல்களறிந்தவர்களாகையாலே பழையவர்களலலோங்காண் நாஙகள். "நாஙகண்மிகை நம்பிரான் சரணே சரண் நமககு" என்றிருக்கும நிலைதவிர்ந்தோங்காண நாஙகள் தஞ்சமாக நினைத்திருக்கு மதிலையும அதிசங்கை பணணுமபடி அவகாஹித்தார்கானும இவர். நீஙகள் பண்டையவர்களனறாகிலும நானறுன பழையவனாகையாலே உகப்பேன உஙகளை யெனறு அவன்சொல்ல நீயுகக்குமமையரியோண் கணணிருமல்லோம். நீ இப்போது உகக்கிறவர்களு மலலோங்காண் நாஙகள். முன்னடி தோற்றாதே உன்னை மூலையடியே நடக்கப்பண்ணுகிற அவயவசோபையை யுடையவர்களலலோங்காண நாங்களா. ஆனால் எனனைச் செயயச் சொலலுகிற தெனனெனன, எனசேரிவரவொழி நீ எஙகளுடைய இருப்பிடஙகள் எங்களுக்கே ஆஜ்ஞைசெலலுவது, எங்களிருப்பிடததில வாராதொழி கண்டாய். எலலாருமடரிமாறுகிற உங்களிடததில நான் வாராதொழிகிற தெனனென்ன; என்சேரிவரவொழி நீ. எல்லாரும் வரும்போதில் வரவேண்டாவெனகிறோமென்று ஆளறபோதாகப் போகாநின்றான், இவனுக்கு ஒரு நினைவுணடெனறு சஙகிக்கும்போது வாவேண்டாவென்கிறோம் மற்றுள்ள பல்லது லாவஸாதாரணமானபோது வரவேண்டாவென்றிலோமேயென்ன, இவர்கள் வரவேண்டாவெனறுசொன்னபடி ஆசிலே கைவைததான, இவர்கள் வார்த்தையிலே தான செயலற்றபடியாலே இவாகள் வாய்மாறும்படி பாஹ்மாஸ்த்ர ப்ரயோகம் பண்ணப பார்த்தான. செய்யவுடையும் திருமுகமும் செங்கனிவாயுங் குழலுங்கண்டு. திருப்பரியட்டத்தைப்பேணுவது, இவர்கள முகங்களிலே முகத்தைக்காட்டுவது, ஸ்மிதம் பண்ணுவது, திருககுழலைப்பேணுவதானான, இப்படி செய்ததவாறே இழந்ததாள். அதாவது கண்ணைச செம்பளித்தாள சண்படைத்த லாபங்காணாதே கணணைச செம்பளிக்கிறதென்னென்று சொலலக்கண்டு; பொய்யொருநாள்பட்டதேயமையும் உனனுடைய செயல்களெல்லாம மெய்யென்று ஒருநாள பட்டதே அமையுங்காணென்கிறாள. "அடியேன, குடியேன" எனறு சிலவார்த்தைகளைச்சொலல, புள்ளுவம்பேசாதேபோகு தாழச்சிக்கு முனனே காண சரவணமும, அதுவுமெலலாம பண்டேசெய்தற்றது காண, இனி நீ சொலலுகிறவற

துக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை புளுகுவமாவது- வஞ்சநம், வஞ்சநங்களெல்லாமறிந்த
கள்பக்கல் ப்ரயோகியாதே போ என்னை "போ" என்கிறதென், உங்களையொழியப்புக
முண்டோவென்ன, நம்பீ நீரானாயிருக்கிற நீர் குறைவாளரைப்போலே சொல்லக்கடவீ
சொல்வசக்கும் செய்துக்கும் அடியில்லை என்னும்படி நிரபேக்ஷரென்றறிந்தபின்பு சில ஸ
க்ஷரைப்போலே சொல்லக்கடவீரோ, நடவீர் ... ...

மூ.—என்னைவருகவெனக்குறித்திட்டினமலர்முல்லையின்பந்தர்நீழல்
மன்னியவளைப்புணரப்புக்கு மற்றென்னைக்கண்டூழறுநெகிழ்ந்தாய்
பொன்னிறவாடையைக் கையில்தாங்கிப் பொய்யச்சங்காட்டிநீபோதியேலும்
இன்னமென்கையகத்தீங்கொருநாள் வருதியேலென்சினந்தீர்வன்னானே. அ

ப-ரை — என்னை—, வருக என— இவ்விடத்துக்கு வாவென்று, குறித்திட்ட
இடம் குறித்துவிட்டு, இனம்— கூப்பல் கூப்பலாக, மலர்— மலர்ந்திருந்துள்ள, மு
யின் பந்தர் நீழல்— முல்லைப்பந்தலின் நிழலிலே, மன்னியவளை— குடிகெட்டிக் காத்து
ட்டுதவளை, புணர புக்கு— ஸம்ச்லேஷிக்கப் புகுந்து, என்னை கண்டு— என்னைப்பார்த்
ஊழறு— கலங்கி, நெகிழ்ந்தாய்— அப்பாலே நடந்தாய், பொன் நிறம் ஆடையை— பீ
பீதாம்பரத்தை, கையில்— கையிலே, தாங்கி— தாங்கிக்கொண்டு, பொய்— பொய்
அச்சம் காட்டி— பயப்பட்டதாக பாவித்துக்கொண்டு, நீ—, போதியேலும்— போவா
யானாலும், இன்னம்— பின்பொருகாலத்திலாகிலும், (நான் ஸம்ச்லேஷிக்கும்படி,) ஈங்
இவ்விடத்து, என் கையகத்து— என்னிடத்தில், ஒருநாள்— ஒருநாளாகிலும், வரு
யேல்— வருவாயேயானால், என் சினம்— என்கோபத்தை, நான்—, தீர்வன் – தீர்த்
கொள்வேனென்கிறாள்.

வ்யா எட்டாம்பாட்டு என்னைவருகவெனக்குறித்திட்டு பாவாரித்வத்தாலே ஒ
த்தியை அங்கீகரித்தானென்று பாக்கிறாள், அவனை இன்னவிடத்தே வாவென்று இடங்குறித்
விட்டாய் இனமலர்முல்லையின் பந்தர்நீழல் பரப்புமாறப்பூத்த முல்லைப்பந்தலின் நி
மன்னியவளைப் புணரப்புக்கு எக்காலத்திலே இடங்குறித்துவிட்டானிவனென்று தெரியா
அவள் அங்கே குடில்கட்டிக்காத்துக்கிடக்கிறது, அவளோடே ஸம்ச்லேஷிக்கப்புக்கு மற்
ன்னைக்கண்டூழறு நெகிழ்ந்தாய் ஒரு மஹாபாரதத்தைப் பாரித்துக்கொண்டுபுக்கு இவனை
கண்டவாறே கலங்கி எழுந்திருந்தான். பொன்னிறவாடையைக்கையில்தாங்கி கன் திருப்பரி
ட்டத்தைக்கையிலேதாங்கி பொய்யச்சங்காட்டிநீபோதியேலும் இவனைக்கைகழியப்போய், ப
யபச்சனுசெய்தத்தைப் பொய்யாக்கிச் சிரித்தான் பொய்யனென்று மெய்யே அஞ்சினானுகி
களவும் மெய்யாமிறே, களவுபொய்பாகைக்காகப் பொய்யே அஞ்சினானாகப்பாவித்தான் போ
தியேலும் அப்போதைக்கு இவனைத்தப்பப்போமதிறே உகதேசம் அப்படியே கைகழல
போனை இன்னமென்கையகத் தீங்கொருநாள்வருதியேல் நீ நிபதஸ்வபாவனல்லாமையா
லே என்கையிலேயும் ஒருநாள்வந்து அகப்படக்கூடுமிறே; அகப்பட்டாயாகில் என்சின
தீர்வன்னானே இதை ¶ உய்ந்தபிள்ளை பாடாநிற்க எம்பார் பார்த்தெழுந்தருளியிருக

¶ அரையர்களிலொருவர், இவரைதிருவாய் மொழிக்கட்டவர் இரண்டாம்பாட்டில
ட்டில விசதம்

பணை — இள ஆய்ச்சிமார்கள் — சிறிய இடைப்பெண்களானவர்கள், அல்லி — அகவிதழையுடைய, மலர் — செந்தாமரைமலரைப் பிறப்பகமாகவுடையளான, திருமங்கை — பெரியபிராட்டியாருக்கு, கேள்வன்றன்னை — வல்லபனான க்ருஷ்ணனை, நயந்து — ஆசைப்பட்டு, ஏமம் எல்லி பொழுதினில் — மத்யராத்ரத்திலே, ஊடி — பிணங்கி, (அந்தாலே,) ஏகி உரைத்த உரையதனை — ஏடுபட்டுச்சொன்ன பாசுரங்களை, கொல்லிநகர்க்கு — கொல்லிநகருக்கு, இறை — தலைவனும், கூடல் — கூடலுக்கு, கோமான் — அரசனுமான, குலசேகரன் — ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், இன் — இனிய, இசையில் — பண்ணிலே, மேவி — பொருந்தி, சொல்லிய — அருளிச்செய்த, இன் — பரமபோக்யமான, தமிழ் — தமிழ்ரூபமாகிய, மாலை — மாலாரூபமான, பத்தும் — இப்பத்துப்பாட்டையும், சொல்லவல்லார்க்கு — சொல்லவல்லவர்களுக்கு, துன்பம் இல்லை — பகவதநுபவத்துக்கு விச்சேதமாகிற துன்பம் வாராதென்கிறார்.

வ்யா. நிகமத்தில், அல்லிமலர்த்திருமங்கை கேள்வன்றன்னை நயந்து பரமப்ராப்யனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஆசைப்பட்டு இளவாய்ச்சிமார்கள் அவனைப்போலே எதிர்மறிந்தபருவம் அறியே பாடாறமாட்டாத இளவாய்ச்சிமார்கள். எல்லிப்பொழுதினிலேமத்து விலக்குவாரில்லாத மத்யராத்ரத்திலே ஊடியேள்கியுரைத்த உரையதனை ஊடி அதனாலே ஏடுபட்டு அவ்வேடுபாடுதான் சொல்லாயவழிந்து புறப்பட்டதென்னலாம்படியான பாசுரத்தை கொல்லிநகர்க்கிறை கூடல்கோமான். கொல்லியென்று - சோழன்படைவீடு, கூடலென்று - பாண்டியன் படைவீடு; “கோழிக்கோன” என்று முன்பே சொல்லிவைத்தார். மூன்று ராஜ்யத்துக்கும் கடவரான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் ஸ்ரீகோபிமார் தங்கள் ஸ்த்ரீத்வாபிமானமெல்லாம் மறுத்துச்சொன்னாப்போலே இவரும் பெரிய அபிமானமெல்லாமறுத்தபடி இன்னிசையிலமேவிச் சொல்லிய இன்தமிழ்மாலை பத்தும் (௧) “[illegible]” என்னும்படியான தமிழ்த்தொடைபத்தும் சொல்லவல்லார்க்கில்லை துன்பந்தானே இவருடைய பாவபந்தமில்லையாகிலும் இவை கற்றவர்களுக்கு பகவதநுபவத்துக்கு விச்சேத சங்கை பிறவாதே நிரந்தராநுபவமாய்ச் செல்லப்பெறுவர்கள் ஸம்போகத்திலே பிறக்கும் கேடு - ஊடலாவது உன் தலைப்பத்து என்தலைப்பத்து என்று முடிய ஊடலாய்ச்செல்லும் அநுபவத்தைப் பெறுவார்கள் . ... (௰)

குலசேகரப்பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

அடிவரவு — ஏர் கெண்டை சரு தாய மின் மற்போரு
பையரவு என்னை மங்கல அல்லி ஆலை

ஆகத் திருமொழி - ௬ - க்கு பாட்டு, ௬௪

(௧) “பாட்டுமேட்டுப் பரமதுரம்”

ஏழாந்திருமொழி - ஆலைநீள்கரும்பு, ப்ரவேசம்.

அப்பிராட்டி, திருவடியைக்கண்ட பின்பு பரமப்ரீதையாய்த் தலைப்பெய்ந்து, “*பிதுராவசநபரிபாலநம் பண்ணிப்போந்தார்' என்றிறே பெருமாள் உங்கள் சேஷத்வத்திலே பாவித்தாராயிருப்பது, இப்போது அங்ஙனன்றுகாண்;- தம்மை விச்வஸித்துக் கைக்கொடுத்தவென்னை விடுகைக்காககாண (௧) ‘ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய’ என்கிறத்தையும் விட்டாரிறே” என்று கிலாய்த்தாப்போலே கிலாய்த்தார் இவரும் கீழில் திருமொழியிலே, ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் பிராட்டிமாரோபாதி ப்ராப்தியுண்டென்னும்படி பகவத்விஷயத்திலே அவகாஹித்தவராகையாலே இவர் கிலாய்த்தார்; இப்படி கிலாய்க்கைக்கு ப்ராப்தியுண்டாயிருக்கிற விஷயத்தை ஆதிகாலம் இழந்தோமென்கிற இழவு வந்து தலைப்பெய்ந்து, முன் க்ருஷ்ணனைப் பெற்றுவைத்து பாலபாவஸ்தையில் அவன் செயல்களை அநுபவிக்கப்பெறாதே இழந்திருந்து கம்ஸவதபர்யந்தமாக முன்புள்ள விரோதிகளையெல்லாம் போக்கி, தங்கள் முகத்திலே விழித்த க்ருஷ்ணனைக் கண்டபோது, பிள்ளைப்பருவத்தில் அநுபவிக்கப்பெறாத இழவுகளைச் சொல்லிக் கூப்பிட்ட தேவகியார் பாசுரத்தாலே ஆதிகாலம் தாம் இழந்த இழவைச் சொல்லுகிறார் இத்திருமொழியிலே. *

மூ — ஆலைநீள்கரும்பன்னவன்தாலோ அம்புயத்தடங்கண்ணினன்தாலோ
வேலைநீர்நிறத்தன்னவன்தாலோ வேழப்போதகமன்னவன்தாலோ
ஏலவார்குழலென்மகன்தாலோ வென்றென்றுன்னையென்வாயிடைநிறைய
தாலொலித்திடுந் திருவினையில்லாததாயரில் கடையாயினதாயே ௧

ப-ரை.— நீள் — நன்றாக முற்றி, ஆலை — ஆலையிலிட்டுப் பிழிதற்குத்தக்க, கரும்பு அன்னவன் — கரும்பையொத்தவனே, தாலோ — தாலேலோ; அம்புயம் — தாமரையிதழை யொத்த, தட — விசாலமாயிருக்கிற, கண்ணினன் — கண்களையுடையவனே, தாலோ — தாலேலோ, வேலை நீர் நிறத்து அன்னவன் — கடலின் நிறத்தையொத்த திருமேனியையுடையவனே, தாலோ — தாலேலோ, வேழம் போதகம் அன்னவன் — யானைக்கன்றையொத்த சரிதங்களையுடையவனே, தாலோ — தாலேலோ; ஏலம் — பரிமளிதமாய், வார் — நீண்ட, குழல — திருக்குழலையுடைய, என் மகன் — என் மகனே, தாலோ — தாலேலோ; என்று என்று — இப்படிப் பலகாலுஞ்சொல்லி, உன்னை —, என் வாயிடை நிறைய — என் வாயிலே நிறையும்படி, தால் ஒலித்திடும் திருவினை இல்லா — தாலாட்டும் ஸம்பத்தில்லாத, தாயரில் — தாய்மார்களில், கடையாயின — கடையான, தாய — தாயாயிராநின்றேன் நானென்கிறாள் தேவகி.

வ்யா. முதற்பாட்டு. ஆலைநீள்கரும்பன்னவன்தாலோ. சமையவளர்ந்த ஆலைக்கரும்பு போலே ரஸநேந்த்ரியத்துக்கு இனியனானவனே. அம்புயத்தடங்கண்ணினன்தாலோ. விகாஸம் செவ்வி குளிர்த்தி மென்மையுடைய தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களைக் கொண்டு என்னைக் குளிரநோக்குகிறவனே யென்று சக்ஷுரிந்த்ரியத்துக்கு இனிதாயிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. வேலைநீர்நிறத்தன்னவன்தாலோ. அவயவங்களைப் பிரித்துச் சொல்லவேணுமோ, அவயவியான மேனி ச்ரமஹரமான கடல்போலே யிருக்கிறவனே. வேழப்போ

(௧) “ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய”

த்த மனைவன்றாலோ ஆனைக்கன்றுபோலே வைத்தக்கால் வாங்காதே பாத்தட்டியே யிருக்க வேண்டியபடியான சரிதங்களையுடையவனை ஏலவார்குழ லென்மகனேதாலோ இப்படி உபமானங்களால் சொல்லவொண்ணாமைபாலே " என்மகன் " என்னுமித்தனை என்றென்று என்னை யென்வாயிடை நிறையத் தாலோலித்திடுந் திருவினையில்லா இப்படி பலகாலுஞ்சொல்லி வாயாரத் தாலாட்டும் பாக்யத்தில்லாத. தாயரில்கடையாயினதாயே பெறுகைக்கு நோன்பு நோற்றுப் பெற்றுவைத்து அநுபவத்தில் குறைப்பட்டகைபாலே பிள்ளைகளைப் பெற்று அநுபவிக்குந் தாய்மாரெல்லாரிலும் கடையானேனிறே நான் ... ... க.

மு —வடிக்கொளஞ்சனமெழுதுசெம்மலர்க்கண் மருவிமேலினிதொன்றினைநோக்கி
முடக்கிச்சேவடிமலர்ச்சிறுகருந்தாள பொலியுநீர்முகிற்குழவியேபோல
அடக்கியாரச்செஞ்சிறுவிரலனைத்து மங்கையோடணைந்தானையிற்கிடந்த
கிடக்கைகண்டிடப்பெற்றிலேனந்தோ கேசவாகெடுவேன்கெடுவேனே ௨.

ப-ரை — வடிக்கொள் — வடிக்கப்பட்ட, அஞ்சனம் எழுது — மையணிந்த, செம்மலர் — செந்தாமரை மலரைப்போன்ற, கண் — கண்களாலே, மேல் — மேற்கட்டியில் கொங்கவிட்டிருக்கிற, ஒன்றினை — கிளி முதலிய ரூபங்களில் ஒன்றை, இனிது — இனியதாக, மருவி நோக்கி — பொருந்திப் பார்த்துக்கொண்டும், கரு — கறுத்த, தாள் — புறந்தாளையுடைய செம்மலர் — செந்தாமரை மலரைப்போன்று, சிறு — சிறுத்த, அடி — திருவடிகளையுடையனாய், நீர் — நீரையுண்டு, (அத்தாலே) பொலியும் — கறுத்து விளங்குகிற, முகில் குழவிபோல — மேகக்கன்றைப்போன்று, செம் — அழகிதாய், சிறு — சிறுத்திருந்துள்ள, விரல் அனைத்தும் — ஐந்து திருவிரல்களையும், அங்கையோடு — உள்ளங்கையிலே, அடக்கி ஆர — அடங்கும்படி, அணைந்து — மடித்துப் பிடித்துக்கொண்டு, ஆனையில் கிடந்த கிடக்கை — ஆனைகிடக்குமாபோலே பள்ளிகொண்டருளும் அழகை, கண்டிட — கண்டுகளிக்கைக்கு, கெடுவேன் கெடுவேன் — மஹாபாபியான நான், பெற்றிலேன் — பாக்யம் பெறவில்லையே, அந்தோ — ஐயோ என்று விஷண்ணையாகிறாள்

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு வடிக்கொளஞ்சனமெழுது செம்மலர்க்கண் கூர்மையையுடைய செம்மலர்க் கண்ணென்னுதல், திருக்கண்ணுக்கீடாக வடிக்கப்பட்ட அஞ்சனத்தையுடைய கண்ணென்னுதல் செம்மலர் சிவந்ததாமரைபோலே யிருந்துள்ள. மருவிமேலினிதொன்றினைநோக்கி பிள்ளையைத் தொட்டிலிலே வளர்த்தி, அநந்யபரனாய்ப் பார்த்துக்கிடக்கைக்காக மேலேயொன்றைத்தூக்கி வைப்பார்களிறே, அத்தை இனியனாய்க்கொண்டு ஸதா தர்சனம் பண்ணிக் கிடக்குமிறே முடக்கிச்சேவடி மலர்ச்சிறுகருந்தாள அங்குக் கிடக்கும்படி சொல்லுகிறதுமேல், - புறவாய் கறுத்து அகவாய் சிவந்த திருவடிகளை முடக்கி. பொலியும் நீர் முகிற்குழவியேபோல கழுத்தே கட்டளையாக நீரைப் பருகிறதொரு மேகக்கன்றுபோலே. அடக்கியாரச்செஞ்சிறு விரலனைத்துமங்கையோடணைந்து. செறிந்து அழகிதான திருவிரல்களை உள்ளங்கையிலே யடங்கும்படி மடித்துப்பிடித்து ஆனையில்கிடந்த கிடக்கை கண்டிடப் பெற்றிலேனந்தோ ஆனை தன் அவயவங்களைப் பொகட்டுக்கொண்டு ஸ்வைரமாகக் கிடந்தாற்போலே தொட்டிலிலே கிடக்கும்போது அநுபவிக்கப் பெற்றிலேனென்று 'ஐயோ!' என்கிறாள். கேசவாகெடுவேன் கெடுவேனே அப்போதைத் திருக்குழலழகை அநுபவிக்கவும் பெற்றிலேன்; முன்பு மலடு நின்று இழந்தேன்; பின்பு பெற்றுவைத்தே அநுபவிக்கப் பெறாதொழிந்தேன். இரண்டாலும் மஹாபாபியிறே நான். ... ... ௨.

மூ — முந்தைநன்முறையன்புடைமகளிர் முறைமுறைதந்தங்குறங்கிடையிருத்தி
எந்தையேயென்றன்குலப்பெருஞ்சுடரே எழுமுகிற்கணத்தெழில்கவரேறே
உந்தையாவனென்றுரைப்ப நின்செங்கேழ்விரலினுங் கடைக்கண்ணினுங்காட்ட
நந்தன்பெற்றனன் நல்வினையில்லா நங்கள்கோன்வசுதேவன்பெற்றிலனே ௩

ப-ரை — அன்பு உடை- மிக்க அன்புடையராய், முந்தை — தொன்றுதொட்டு வரு நல் முறை உடை மகளிர் — தாயார் பாட்டியார் கொள்பாட்டியார் என்கிற நல்லமுறையையுடைய ஸ்த்ரீகளெல்லாரும், தம் தம — தங்களுடைய, குறங்கிடை — துடைகளிலே, முறைமுறை- முறைமுறையாக, இருத்தி — வைத்துக்கொண்டு, எந்தையே- என்னுடைய தம்பியனே, என்றன் குலம் — எங்கள் குலத்துக்கு, பெரு சுடரே — உஜ்வலமான விளக்கானவனே, எழு — எழுவகைப்பட்ட, முகில் கணத்து — மேகஸமூஹங்களினுடைய, எழில் — அழகை, கவர் — கவர்ந்த, ஏறே — ஆண்சிங்கத்தை யொத்தவனே (என்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணி) உந்தை- உங்கள் தமப்பனர், யாவன் என்று உரைப்ப — யாரென்று கேட்க; நின் — உன்னுடைய செம் கேழ் — சிவந்தநிறமுள்ள, விரலினும் — விரலாலும், கடைக்கண்ணினும்- கடைக்கண்ணாலும், காட்ட — காண்பிக்க, (அவ்வழகை) நந்தன — ஸ்ரீ நந்தகோபர், பெற்றனன் — பெற்றார், நல்வினை இல்லா நங்கள் — பாக்யஹீனையான என்னுடைய, கோன் — பர்த்தாவான, வசுதேவன் — ஸ்ரீ வஸுதேவர், பெற்றிலன் — பெறவில்லையென்கிறாள்.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு முந்தைநன்முறை அன்புடைமகளிர் தாய்மார், அவர்களுடைய தாய்மார், பாட்டிமாரெல்லாரும் முறைமுறைதந்தங் குறங்கிடையிருத்தி தங்கள் அவ்வோவுகளிலே குறங்குகளிலே வைத்துக்கொண்டு எந்தையேயென்றன் குலப்பெருஞ்சுடரே எழுமுகில் கணத்தெழில் கவரேறே என்றன் தமப்பனே! எங்கள் குலத்துக்கு விளக்கானவனே! எழுவகைப்பட்ட மேகஸமூஹங்களினுடைய அழகைக்கவர்ந்த ஸிம்ஹம்போலேயிருக்கிறவனே. உந்தையாவனென்றுரைப்ப இப்படி ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணி, உங்கள் தமப்பனர் ஆரென்று கேட்க நின்செங்கேழ் விரலினுங் கடைக்கண்ணினும் காட்ட நந்தன் பெற்றனன். சிவந்தவிரலாலும் கண்ணாலும் காட்ட ஸ்ரீ நந்தகோபர் பெற்றார். நல்வினையில்லா நங்கள்கோன் வசுதேவன் பெற்றிலனே பாக்யமில்லாத யசோதைப்பிராட்டியைக் கைபிடித்த ஸ்ரீ நந்தகோபர்பெற்றார், பாக்யஹீனையான என்னைக் கைப்பிடித்தபோலே ஸ்ரீ வஸுதேவரும் இழந்தாரே ௩

மூ — களிநிலாவெழில்மதிபுரைமுகமுங்கண்ணனே திண்கைமார்வுந்திண்டோளும்
தளிர்மலர்க்கருங்குழற்பிறையதுவுந் தடங்கொள்தாமரைக்கண்களும்பொலிந்த
இளமையின்பத்தையின்றென்றன் கண்ணாற்பருகுவேற்கிவள் தாயெனநினைந்த
அளவில்பிள்ளைமையின்பத்தையிழந்த பாவியேனெனதாவிநில்லாதே ௪

ப-ரை. கண்ணனே — க்ருஷ்ணனே!; களி — ஆஹ்லாதகரமான, நிலா — நிலாவையுடைத்தான, எழில் மதிபுரை — பூர்ணசந்த்ரனையொத்த, முகமும் — திருமுகமும், திண்- திண்ணிதான, கையும் — திருக்கைகளும், மார்வும — திருமார்பும், தோளும்- திருத்தோள்களும், தளிர்- தளிரையும், மலர்- மலரையுமுடைத்தாய், கரு — கறுத்த, குழல- திருக்குழலின்கீழே, பிறை அதுவும் — மூன்றாம்பிறையையொத்த திருநெற்றியும், தடங்கொள்- விசாலமாய், தாமரை — தாமரைபிகழ்போன்ற, கண்களும், திருக்கண்களு

டாப்கொண்டு, பொலிந்த- விளங்குகிற, (க்ருஷ்ணனுடைய) இளமை இன்பந்தை- பெ ரவாவஸ்தையினழகை, இன்று — இப்போது, என்றன்— என்னுடைய, கண்ணால- கண்களாலே, பருகுவேற்கு— அநுபவிக்கிறவளுக்கு, இவள்தாய் எனநினைந்தவாவிம் தாயாகப்பெற்ற பேற்றுக்குத்தகுதியாததாயிலே, பிள்ளைமை இன்பத்தை- இடமிள்ளை பருவத்தின் இன்பத்தை, இழந்த- இழந்துவிட்ட, பாவியேனனது — மஹாபாபியா யெனனுடைய, ஆவி- ப்ராணனானது, நில்லாது- தரிக்கிறதில்லையென்கிறாள்

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. களிநிலாவெழில் மதிபுரைமுகமும் செறிந்த நிலாவையுடைய பூர்ணசந்த்ரனைப் போலேயிருக்கிற திருமுகமும் கண்ணனே திண்கைமாவும்திண்டோளும் க்ருஷ்ணனே!, விலக்ஷணமாய திண்ணிதாயிருக்கிற திருக்கையுந் திருமார்பும் திருத்தோளும் தளிர்மலர்க்கருங்குழல் பிறையதுவும். தளிரையும் பலவையுமுடைத்தாயிருக்கிற திருக்குழலின் கீழே உசிதமான பிறைபோலே விளங்குகிற திருநெற்றியும். தடங்கொள் தாமரைக்கண்களும் ஒருதாமரைப்பூவே தடாகமெல்லாம் விழுங்கும்படி அலர்ந்தாப்போலே, திருமேனியெல்லாம் பரம்புமாறும்படி அலர்ந்த திருக்கண்களையும் பொலிந்தஇளமையின்பத்தை இன்றென்றன் கண்ணாற்பருகுவேற்கு இவ்வளவு சோபைகளால் விளங்காநின்றுள்ள பௌவநாவஸ்தையினழகை என்கண்ணாலே அநுபவிக்கிறவெனக்கு. இவள்தாயெனநினைந்தவாவில் பிள்ளைமையின்பத்தை இழந்தபாவியேன தாயாகு மிதயமல்லது வேறொருத்தியாலும்படியாத அதிசயமாயிருக்கிற பருவத்தையநுபவிக்கும் பெருமையாலே, இப்போது கிட்டியநுபவிக்கச்செய்தேயும் இழவேதலையெடுக்கும்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன் எனதாவிநில்லாதே என்ப்ராணன் தரிக்கிறதில்லை ... ச

ரு — மருவுநின்திருநெற்றியில் சுட்டியசைதரமணிவாயிடைமுத்தம்
தருதலுமுன்றன் தாதையைப்போலும்வடிவு கண்டுகொண்டுள்ளமுள்குளிர
விரலைச்செஞ்சிறுவாயிடைச்சேர்த்து வெகுளியாய்நின்றுரைக்குமவ்வுரையும்
திருவிலேனொன்றும்பெற்றிலேனெல்லாந் தெய்வநங்கையசோதைபெற்றாளே ரு

ப-ரை - நின் திருநெற்றியில் மருவு- உன் திருநெற்றியில் பிறந்தாப்போலிருக்கிற, சுட்டி- திருச்சுட்டியானது, அசைதர— அசையும்படி, மணி— அழகிய, வாயிடைமுத்தம் தருதலும்— வாயில்முத்தங்கொடுக்கையும், உன்றன்தாதையைப்போலும— உன்தமப்பனைப்போலே, வடிவு— திருவடிவழகை, கண்டுகொண்டு— கண்டு, உள்ளம- மநஸ்ஸானது, உள்குளிர — உள்ளே குளிரும்படி செம— சிவந்த, சிறு— குவிந்ததிருத்துள்ள, வாயிடை— திருப்பவளத்திலே, விரலை— திருவிரற்களை, சேர்த்து -, வெகுளியாய்நின்று— சீறுதலோடேநின்று, உரைக்கும— சொல்லுகிற, அ உரையும — மழலைச்சொற்களுமாகிய இவைகளில், ஒன்றும— ஒன்றையும, திருவிலேன— பாக்யஹீனையானநான், பெற்றிலேன— அநுபவிக்கப்பெறவில்லை, தெய்வநங்கை— தேவஸ்த்ரீகளுக்கு ஸதாசியான, யசோதை- யசோதைப்பிராட்டியானவள, எல்லாம- அவனுடைய பாலசேஷ்டிதங்களையெல்லாம, பெற்றாள்— அநுபவிக்கப்பெற்றாளென்கிறாள.

வயா ஐந்தாம்பாட்டு மருவுநின்திருநெற்றியில் சுட்டிஅசைதர திருநெற்றியிலே கூடப்பிறந்தாப்போலேயிருக்கும் திருச்சுட்டியானது அசையும்படி மணிவாயிடை முத்தந் தருதலும், அழகியவாயில் முத்தம அதாமுத்தங்கொடுத்தாலும். உன்றன் தாதையைப

பாலும் உன நப்பன்னைபோலே வடிவுகண்டு கொண்டுள்ள முள்குளிர. வடிவழகைக் கண்டு நெஞ்சமானது குளிர. விரலைச்செஞ்சிறு வாயிடைச்சேர்த்து வெகுளியாய் நின்று ரகதுமவவுரையும் சிவந்து குளிர்ந்திருந்துள்ள திருப்பவளத்திலே திருவிரலைச் சேர்த்துச றத்தோடே நின்று சொல்லுகிற மழலைச்சொற்களும் திருவிலேனித்யாதி பாலயாவஸ்தை ல அநுபவங்களை அநுபவிக்க பாக்யஹீனையான நான் இழந்தேன். இழக்கைக்கு நானொ ரதியுடையாளுபோலே அநுபவிக்கைக்கு இடப்பிறந்த யசோதைப்பிராட்டி எல்லாம் பறுளிறே ... . ௫.

ழு — தண்ணந்தாமரைக்கண்ணனே கண்ணே தவழ்ந்தெழுந்து தளர்ந்ததோர் நடையால்
மண்ணிற்செம்பொடி யாடிவந் தென்றன்மார்பில் மன்னிடப்பெற்றிலேனந்தோ
வண்ணச்செஞ்சிறுகைவிரலனைத்தும் வாரிவாய்க்கொண்ட வடிசிலின்மிச்சில்
உண்ணப்பெற்றிலேன் ஓ கொடுவினையேன் என்னையென்செய்யப்பெற்றதெம்மோயே.

ப—தை — தண— குளிர்ந்து, அம— அழகிதான, தாமரை கண்ணனே— தாமரைப் பூப்போலே அலர்ந்த திருக்கண்களையுடையவனே, கண்ணே — க்ருஷ்ணனே, தவழ — நீ தவழ்ந்துகொண்டு, எழுந்து— எழுந்திருந்து, தளர்ந்தது ஓர் நடையால— தளர்நடையாலே, செம்மண்ணின பொடி — சிவந்தபுழுதியிலே, ஆடி — விளையாடி, வந்து— ந்தோலத்தோடேவந்து, என்றன் மார்பில— என்னுடையமார்பிலே, மன்னிட— கட்டிக்கொண்டு இலச்சிலை படக்கிடக்க, பெறறிலேன— பெறவில்லையே. அந்தோ— ஐயோ!; வண்ணம்— ழகிதாய, செம்— சிவந்த, சிறு— சிறிய, கைவிரல் அனைத்தும— கையில ஐந்துவிரலும், வாரி—, வாய்க்கொண்ட— அமுதுசெய்த, அடிசிலின் மிச்சில — ப்ரஸாதசேஷத்தை, உணணப்பெற்றிலேன— உண்ணப்பெறவில்லையே, ஓ! கொடுவினையேன்— மஹாபாபியான, என்னை—, எம் மோய்— என்தாயாரானவள், என்செய்யக்காச, பெற்றது— பெற்றுளளாகிறுள.

வயா. ஆறாம்பாட்டு தண்ணந்தாமரைக்கண்ணனே குளிர்ந்து அழகிதான தாமரைப் பூப்போலே அலர்ந்த திருக்கண்களையுடைய க்ருஷ்ணனே. தவழ்ந்தெழுந்து தளர்ந்ததோர் நடையால் தவழ்ந்தெழுந்திருந்து நடக்கப்புகுவது தள்ளப்போவதான தளர்நடையாலே. மண்ணிறசெம்பொடியித்யாதி நிலப்பண்பாலே சிவந்த புழுதியை யாடிவந்து அக்கோலத்தோடே என்மார்விலேவந்து கட்டிக்கொண்டு கிடக்கப்பெற்றிலேன். வண்ணச்செஞ்சிறு கைவிரலித்யாதி அழகிதாய்ச் சிவந்த திருமார்விலணைத்தாலும் வாரியமுதுசெய்த சேஷத்தை ண்ணப்பெறாத மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன என்னையென்செய்யப்பெற்ற தெம்மோயே. ஹாஹிவிப்ராய, பிள்ளைகள் அளைந்த எச்சிலுண்ணுமைக்கோ எங்கள் தாயாரென்னைப் பெற்றது "அமுதிலுமாற்றவினிதே தம்மக்கள் சிறுகையளாவியகூழ்" "மக்கள் மெய்தீண்டலுற்கின்பம் மற்றவர் தம் சொற்கேட்டல் இன்பஞ்செவிக்கு" ... ... ௬.

ழு — குழகனே என்றன் கோமளப்பிள்ளாய் கோவிந்தா என்குடங்கையில்மன்னி
ஒழுகுபேரெழி லிளஞ்சிறுதளிர்போ லொருகையாலொருமுலை முகம்நெருடா
மழலைமென்னகையிடையிடையருளா வாயிலேமுலையிருக்கவென்முகத்தே
எழில்கொள்நின்திருக் கண்ணிணைநோக்கந் தன்னையுமிழந்தே னிழந்தேனே. எ.

ப-ரை.—குழகனே— எல்லாரோடும் கலந்திருப்பவனுய, என்றன் கோமளம் பிள்ளாய்- ஸௌகுமார்யத்தையுடைய என்மகனுப, கோவிந்தா— கோஸம்ர்த்தியை யுடையனுனவனே, என் குடங்கையில்— என் உள்ளங்கையிலே, மன்னி— இருந்து, பேர் எழில்— அழகு வெள்ளம், ஒழுகு— பாய்ந்தோடுமபடியான, இள சிறு — மிகவும இளையதான, தளிர் போல — தளிரையொத்த, ஒருகையால — ஒரு திருக்கையாலே, ஒரு முலைமுகம் — ஒரு முலைக்கண்ணை நெருடா— நெருடிக்கொண்டு, வாயிலே முலை இருக்க- வாயிலே முலையிருக்கச்செய்தே, (முலை சுரக்கும்படியாக,) என்முகத்து— என்முகத்திலே, இடை இடை — இடையிடையே, மழலை மென் நகை அருளா— மழலைச்சிரிப்பாகச் சிரித்து, எழில்கொள்— அழகிய, நின— உன்னுடைய, திரு கண் இணை நோக்கந்தன்னையும— திருக்கண்களால பார்க்கிற பார்வையையும, (அநுபவிக்கப்பெருமல்,) இழந்தேன— பெற்று வனறே போகவிட்ட நான், இழந்தேன்— இப்போதும இழந்தேனென்கிறுள.

வ்யா. ஏழாமபாட்டு குழகனேயென்றன் கோமளப்பிள்ளாய் லோகயாத்ரையிலே அந்யபரையாயத் தனக்குமுகங்கொடுத திருந்தால லோகயாத்ரையைக் கைவிட்டு உன்னையே பார்க்கவல்லேனும்படி கலைக்கவல்லையாய், ¶ காணப்பெறுத ஸௌகுமார்யத்தையுடையவனே. கோவிந்தாவென் குடங்கையில் மன்னி, கோஸம்ர்த்தியை யுடையவனே! என்கையிலே யிருந்து. ஒழுகுபேரெழிலிளஞ் சிறுதளிர்போல் ஒருகையாலொருமுலைமுகம்நெருடா அழகுவெள்ளம பாய்ந்தோடுமபடியான தளிரபோலே யிருக்கிற ஒருதிருக்கையாலே இவள இரங்கி முலைகொடுக்குமபடி ஒருமுலைக்கண்ணை நெருடிக்கொண்டு. மழலைமென்னகை யிடையிடையருளா வாயிலே முலையிருக்க வென்முகத்தே வாயிலே முலையிருக்கச்செய்தே முலை சுரக்கும்படியாகத் தன்முகத்திலே யிடையிடையே மழலைச்சிரிப்பாகச்‡சிரியா. எழில்கொள் நின்திருக் கண்ணிணைநோக்கந் தன்னையுமிழந்தேனிழந்தேனே அநுசரும இரங்காரும இரங்கும்படி அழகிய திருக்கண்களாலே பார்க்கிறபார்வையும், பெற்றவனறே போகவிட்டதுக்கு மேலே இவ்வவஸ்தையில் சேஷ்டிதங்களைப் புடநுபவிக்கப் பெற்றிலேன. ... எ

அ, எட்டாமபாட்டு முழுதுமிதயாதி. நானிழந்த இழவெல்லாம(தா)யசோதைபபெற்றாள் பெற்றுளென்கிறுள.

மு —முழுதும்வெண்ணெ யளைந்துதொட்டுண்ணும் முகிழிளஞ்சிறுத் தாமரைக்கையும்
எழில்கொள்தாம்புகொண் டடிப்பதற்கெள்குநிலையும் வெண்டயிர் தோய்ந்தசெவ்வாயும்
அழுகையுமஞ்சிநோக்குமந்நோக்கு மணிகொள்செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும்
தொழுகையுமிவை கண்டவசோதை தொல்லையின்பத் திறுதிகண்டாளே. அ

ய-ரை — வெண்ணெய்— வெண்ணெயைக் குடத்திலே, முழுதும— உள்ளளவும, அளைந்து—, ('மாளும்' என்று,) தொட்டு உண்ணும்— தொட்டுத்தொட்டு உண்ணுகிற, இள முகிழ்— இளந்தளிர்போலே மிருதுவாய் தாமரை— செந்தாமரை மலர்போன்ற, சிறு கையும — சிறிய திருக்கைகளும, எழில்கொள — அழகையுடைத்தான, தாம்புகொண்டு— தாமபாலே, அடிப்பதற்கு - அடிக்க, எள்குநிலையும— அஞ்சுப பை

¶ "காணப்பெறுத" என்று-அச்சிட்டபாதிகளில் காணகிறது; அது அஸ்வாஸம,- "வெட்கஷாஸாவொகிடுகெரஜூஜ்ஞாதி:" என்றதைஸ்மரிப்பது ‡சிரியா- சிரித்து என்றபடி.

அழகிய, குரவை கோத்ததும்— குரவைக்கூத்தாடினதும், குடமாட்டும்— குடக்கூத்தாடினதும், கன்றினால்— தேநுகாஸுரனாகிற கன்றாலே, விளவு— கபித்தாஸுரனை எறிந்ததும்— எறிந்தழித்ததும், தாளால்— திருவடிகளாலே, காளியன்— காளியனுடைய, தலை— தலையை, மிதித்ததும் முதலா— மிதித்ததும் முதலாக, வென்றி— வீரப்பாட்டுக்கும், பிள்ளை— மௌக்த்யத்துக்கும், சேர— சேர்ந்திருக்கிற, நல— அதிமநோஹரமான, விளையாட்டம் அனைத்திலும்— எல்லாவிளையாட்டுக்களுக்குள்ளும், என் உள்ளம்— என் மநஸ்ஸானது, உள்குளிர— உள்ளே குளிரும்படி, அடியேன்— இவையாவற்றைக்கொண்டே ப்ரயோஜநமாயிருக்கிற நான், ஒன்றும்— இந்த சேஷ்டிதங்களில் ஒன்றையும், கண்டிட பெற்றிலேன்— காணப் பெறவில்லை, இனி— இப்போது, காணும் ஆறு— நான் இவைகளைக் காணும்வழி, உண்டெனில்— உண்டானால், அருள— க்ருபைசெய்தருளவேணும்.

வ்யா ஒன்பதாம்பாட்டு. குன்றினால் குடைகவித்ததும் இடையரும் பசுக்களும் கொலையுண்படியாக இந்த்ரன் ஸர்வாக்ஷம் வர்ஷித்தபடியாலே மலையைப் பெயர்த்துக் குடையாகத் தரித்ததும் கோலக்குரவை கோத்ததும் ரஸநீயமான குரவைக்கூத்திலே கோபிமாரோடே க்கூத் தனையுங்கோத்ததும் குடமாட்டும் குடக்கூத்தாடினதும் கன்றினால் விளவெறிந்ததும் ஒருவன் கன்றாய் ஒருவன் விளவாய்வந்த இருவரையும் சேர முடித்ததுவும். காலால் காளியன் தலை மிதித்ததுமுதலா நான் ஆசைப்பட்டுப் பெருக திருவடிகளைக்கொண்டு ஆஸுரப்ரக்ருதியான காளியன் தலையிலே மிதித்ததும் முதலாக வென்றிசேர் பிள்ளை நல்விளையாட்டம் வீரப்பாட்டுக்கும் மௌக்த்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கிற அதிமநோஹரமான லீலை அனைத்திலும் அங்கே என்னுள்ளமுள்குளிர ஒன்றுங்கண்டிடப்பெற்றிலேனடியேன். இவைகாணகையே ப்ரயோஜநமாயிருக்கிற நான் ஒன்றுங் காணப்பெற்றிலேன். காணுமாறினியுண்டேலருளே. நீ நினைத்தக்கால் செய்யவொண்ணாததில்லை, நான் இவைகாணும்படி அருளவேணும் ... ௬

மு — வஞ்சமேவியநெஞ்சுடைப்பேய்ச்சி வரணநோக்ரம்பெழக்கரிந்துக்க
நஞ்சமார்தருசுழிமுலையந்தோ சுவைத்துநீயருள்செய்துவளர்ந்தாய்
கஞ்சனாகவாகருமுகிலெந்தாய கண்டப்பட்டேன்வெறிதேமுலைசுமந்து
தஞ்சமேலொன்றிலேனுய்ந்திருந்தேன் தக்கதே நல்லதாயைப்பெற்றாயே ய

ப-ரை — வஞ்சம்- வஞ்சநத்திலே, மேவிய- பொருந்தின, நெஞ்சு உடை— மநஸ்ஸையுடையவளான, பேய்ச்சி- பூதனையுடைய, (மாம்ஸமும் உள்ளுண்டான உதிரமும்,) வரணு எழ- கொழித்துக்கொண்டு புறப்படவும், (சேஷித்தபடியு,) எர்நரம்பு- நாரும் நரம்புமேநா லுமாம்படி, கரிந்து- கருகி, உக்க— உதிரும்படி பாகவும், சுழி- சுன்னிலே அரப்பித்தவற்றாய், ஆர்தரு- மிகுந்த, நஞ்சம்— விஷத்தையுடைத்தான, முலை— முலைப்பாலை, நீ—, சுவைத்து அருளசெய்து— புஜித்தருளி, வளர்ந்தாய்— அத்தையே தாரகமாகக்கொண்டு வளர்ந்தவனுப, கஞ்சன— கம்ஸனுடைய, நாள் — ஆயுஸ்ஸை, கவர் — அபஹரித்த, கரு- கறுத்த, முகில்- மேகத்தைபோத்து, எந்தாய்- என்னை எழுதிக்கொண்டவனே, முலை- முலையை, வெறிதே- வ்யர்த்தமாக, சுமந்து-, கண்டப்பட்டேன்— தண்ணளிபாரிக்குமதாம நதவளாயிராநின்றேன், தஞ்சம் ¶ ஒன்று- வேறொர்தாரகம், இலேன்— இல்லாதவளாயிரா நின்றேன்; (ஆகையாலே,) உய்ந்திருந்தேன்- ப்ராணனைவருந்தி தரித்துக்கொண்டிருந்தேன், (உனக்கு முலைப்பால் அபேக்ஷிதமானபோது,) தக்கது- உனக்குத்தகுதியான, நல்லதாயை— நல்லதாயாரை, பெற்றாயே-பெற்றாயேயென்று தலையைபட்டிச்சொல்லுகிறாள். [¶ வல- முசை]

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு வஞ்சமேவிய நெஞ்சுடைப்பேய்ச்சி இவனைக்கண்டால் செவியாக இருக்கவிறே கடவது, கண்டுவைத்து வஞ்சநத்திலே பொருந்தினபூதநை வரண்டு நார்நரம்பெழக் கரிந்திக்க மாம்ஸமும் உள்ளுண்டான உதிரமும் முலைப்பாலோடே கொழித்துக்கொண்டு புறப்பட, சேஷித்த உடம்பு ஜாரமும் தோலுமாய்ப் பற்றிக் கரிந்துசெக நஞ்சமார் தருசுழிமுலையாதோசுவைத்து ரீயருள்செய்து வளர்ந்தாய் கிடந்த ஆச்ரயத்தைப் பிழுக்கவற்றாய் மிக்க நஞ்சையுடைத்தாய்க் கோபத்தையுமுடைத்தாயிருக்கிற முலைப்பாலே தாரகமாக உண்டருளிவளர்ந்தாய் கஞ்சன்நாள்கவர் கருமுகிலெந்தாய் கம்ஸனுடைய ஆயுஸ்ஸை அபஹரித்து அத்தாலே வந்த புகரையுடைய வடிவையுடையனுய, அச்செயலாலும் வடிவழகாலும் என்னை எழுதிக்கொண்டவனே கடைப்பட்டேன் வெறிதேமுலைசுமந்து முலைகொடுத்தபோது உண்பானொருபிள்ளையைப் பெறுவைத்துப் பெறாதே வ்யர்த்தமாயிருக்கையாலே கைதன்னையும் தன்னிபாரிலும் தாழ்ந்தேன் தஞ்சமேலொன்றிலேன் உய்ந்திருந்தேன் வேறுதாரகமில்லாமையாலே ப்ராணன்களை வருந்தி தரிக்கிறேன். தக்கதே நல்லதாயைப் பெற்றாயே முலைப்பால் அபேக்ஷிதமானபோது உனக்கு நல்ல தாயைப்பெற்றாயே .. ௰.

மு —மல்லைமாநகர்க்கிறையவன்றன்னை வான்செலுத்திவந்திங்கனமாயத்
தெல்லையில்பிள்ளைசெய்வனகாணுத தெய்வத்தேவகிபுலம்பியபுலம்பல்
கொல்லிகாவலன்மாலடிமுடிமேல் கோலமாங்குலசேகரன்சொன்ன
நல்லிசைத்தமிழ்மாலைவல்லார்கள் நண்ணுவாரொல்லைநாரணனுலகே ௧௧.

ப-ரை — மல்லை- மிக்கஸம்பத்தையுடைய, மா- ஸ்லாக்யமான, நகர்க்கு - ஸ்ரீமதுரைக்கு, இறையவன்றன்னை— ராஜாவான கம்ஸனை, வான்- வீரஸ்வர்க்கத்திலே, செலுத்தி— அனுப்பிவிட்டு, இங்ஙனம் வந்து— திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து கிட்டினவனுய, எல்லை இல்— அளவில்லாத, மாயத்து – ஆச்சர்யச் செய்கையையுடையவனுன க்ருஷ்ணனுடைய, பிள்ளைசெய்வன- பாலசேஷ்டிதங்களை, காணுத— காணப்பெறாத, தெய்வம்— இவனைப் பிள்ளையாகப் பெறுகைக்கீடான பாக்யத்தையுடைய, தேவகி — தேவகிப்பிராட்டி, புலம்பிய புலம்பல்— புலம்பிய பாசுரத்தை, கொல்லி காவலன்— கொல்லி என்கிற படைவீட்டுக்கு நிர்வாஹகராய், மால் அடி-ஸர்வேச்வரன திருவடிகளை, முடிமேல்— தம் திருமுடிக்கு கோலம் ஆம்-அலங்காரமாக உடையரான, குலசேகரன்-ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், சொன்ன— அருளிச்செய்த, நல— அழகிய, இசை— இசையோடேகூடின, தமிழ்மாலை வல்லார்கள் தமிழ்த்தொடையைவல்லவர்கள், நாரணன்-ஸர்வஸ்வாதந்த்ரனுன ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய, உலகு- பரமபதத்தை, ஒல்லை- சடக்கென, நண்ணுவார்— கிட்டப்பெறுவார்கள்.

[கீழ்லதிருமொழியும், இந்தத்திருமொழியும் எண்சீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்]

வ்யா. நிகமத்தில, மல்லைமாநகர்க்கிறையவன்றன்னை மிக்கஸம்பத்தையுடைய ஸ்ரீமதுரைக்கு நிர்வாஹகனுன கம்ஸனைத் தான்கைதொட்டு முடிக்கையாலே வீரஸ்வர்க்கத்திலே போகட்டு வந்திங்ஙனமாயத்து திவ்யாதி கம்ஸவதம்பண்ணி இங்கேவந்து கிட்டின ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களுக்கு அவதியின்றியிலேயிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய பாலசேஷ்டிதங்களை காணுமையாலே தெய்வத்தேவகி புலம்பியபுலம்பல் இவன சேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கப் பெறாத இழவையுமுடையளாய் இவனைப் பிள்ளையாகப் பெறுகைக்கீடான பாக்யத்தைப் பண்ணின தேவகியார் புலம்பிய பாசுரத்தை, “கொல்லி” என்கிற படைவீட்டுக்கு நிர்வாஹகரானவர், மாலடிமுடிமேல் கோலமாங்குலசேகரன் ஸர்வேச்வரன திருவடிகளைத

தடக்கு முடிமேலமாலையாகவுடைய பெருமாள். சொன்னநல்லிசைத் தமிழ்மாலைவல்லார்கள அழகிய இசையோடேகூடின தமிழ்த்தொடையை வல்லவர்கள். நண்ணுவாரொல்லை நாரணனுலகே இங்கேயிருந்து அவதாரத்திலே கழித்தத்தை அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு அதுகிடையாதேயிருந்து புலப்பாகே உபபவிப்புகிராபகளைப பரமபதத்திலே நித்யாநுபவம பண்ணப் பெறுவார்கள். ... ... கக

குலசேகரப்பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

அடிவரவு — ஆலை வடி முந்தை களி மருவு தண்ணம் குழகன முழுது குன்று வஞ்சம் மல்லை மன்னு

ஆ திருமொழி- எ- கக பாட்டு, எக

எட்டாந்திருமொழி - மன்னுபுகழ் பரவேசம்.

அ தேவகியாரிழந்த இழவு மாத்ரமேயோ, ஸ்ரீ கௌஸலையாய்த்தான காணப் பெற்றேனேனென்று அஸ்ஸகாலத்தில் தாமிழக்கையாலே அவளநுபவத்தைத் திருக்கண்ணபுரத்திலே யநுபவிக்கிறார்

மூ — மன்னுபுகழ்க்கௌசலைதன் மணிவயிறு வாய்த்தவனே
தென்னிலங்கைக்கோன்முடிகள் சிந்துவித்தாய் செம்பொன்சே
கன்னிநன்மாமதிள்புடைசூழ் கணபுரத் தென்கருமணியே
என்னுடையவின்னமுதே இராகவனே! தாலேலோ க.

பதவுரை — மன்னு— நிலைநின்ற, புகழ்— புகழையுடைய, கௌசலைதன்— ஸ்ரீ கௌஸலையாருடைய, மணி— அழகிய, வயிறு— வயிற்றிலே, வாய்த்தவனே— பிள்ளையாகப் பிறந்தவனாய், தென— கட்டளைப்பட்ட, இலங்கை— லங்காநகரத்துக்கு, கோன— அரசனான ராவணனுடைய, முடிகள— பத்துத்தலைகளையும், சிந்துவித்தாய— சிதறும்படி பண்ணினவனாய், செம்பொன்சே— செம்பொன்னால் செய்யப்பட்டதாய், கன்னி— அழிவில்லாததான, மதிள— மதிள்களாலே, புடை— நாற்புறமும், சூழ்— சூழப்பட்டிருக்கிற, கணபுரத்து— திருக்கண்ணபுரத்திலெழுந்தருளியிருக்குமவனாய், என்கருமணியே— எனக்கு நீலமணிபோன்றவனாய், என்னுடைய— எனக்கு, இன— பரமபோக்யமான, அமுதே— அம்ருதமானவனாய, இராகவனே— ரகுவம்சத்தரசனே, தாலேலோ—.

வ்யா முதற்பாட்டு. மன்னுபுகழ்க்கௌசலைதன் மணிவயிறு வாய்த்தவனே. "ஸர்வேச்வரனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றாள்" என்ற நிலைநின்ற புகழையுடைய ஸ்ரீ கௌஸலையாருடைய அழகிய வயிற்றிலே அவளுக்குப் பிள்ளையாகப்பெற்றவனே. தென்னிலங்கைக் கோன் முடிகள் சிந்துவித்தாய. இத்திருமொழியிறே ராமாவதாரத்தில் மிகை; ஆகையாலே இச்சந்தை செம்பொன்சேர்கன்னிநன் மாமதிள்புடைசூழ்கணபுரத் தென்கருமணியே அழிவில்லாத மதிளாலே சூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்திலே எனக்கு தாஷ்டிக்கு நிர்வாஹகனாய் நிற்

கிறவனே என்னுடைய இன்னமுதே தேவாக ளமாதம போலனுபியே எனககு அம்ர்த மானவனே இராகவனே தாலேலோ தேவாகளுடைய அம்ர்தம உடாபுசசாரிறே, அதனை பிறே இவருடைய அம்ர்த மிருக்கிறபடி. ... . க

மூ —புண்டரீகமலரதன்மேற் புவனியெல்லாம் படைத்தவனே
திண்டிறலாள் தாடகைத னுரமுருவச் சிலைவளைத்தாய
கண்டவர்தம்மனம் வழங்குங்கண்புரத் தென்கருமணியே
எண்டிசையுமாளுடையாய இராகவனே தாலேலோ ௨

ப-ரை — புண்டரீசம் மலா அதனமேல—திருநாபீகமலததிலே, புவனி எலலாம்— லோகஙகளையெலலாம, படைததவனே— ஸாஷ்டிததவனுப், திண்— திண்ணிய, திற லாள — திறலையுடையளான, தாடகைதன — தாடகையுடைய, உரம — மாாவிலே, உருவ— உருவிச செல்லுமபடியாக, சிலைவளைததாய்— விலவளைதது அயபெயதவனுய, கண்டவாதம— லேவிததவாகளுடைய, மனம— நெஞசுகளை, வழஙகும— தாங்கள இ சைநது கொடுககுமபடியாய், கணபுரதது-திருககண்ணபுரததி லெழுந்தருளியிருக்கிற, என் கருமணியே — எனககு நீலமணிபோனறவனுய, எண் திசையும் — எட்டுதிககிலுள ளாரையும, ஆளுடையாய்— அடிமைகொணடருளுமவனுன, இராகவனே! தாலேலோ—

வ்யா இரண்டாமபாட்டு, புணடரீகமிதயாதி திருநாபீகமலததிலே லோகமெல் லாம ஸ்ஷ்டித்தவனே திண்டிறலிதயாதி. ஸாஷ்டிககு மளவேயன்றியே, பயிரைசசெயது களைபிடுஙகுமாப்போலே ஆஸுரவாககததைபடையப போக்கினபடி திணணிய திறலையுடை யளான தாடகை உரத்தை மூபபாடுருவ வில்லை வளைததவனே கண்டவாதம்மனம் வழங்கும் கணபுரத் தேன்கருமணியே கண்டவர்கள் நெஞ்சுகளைத் தாங்களுமிசைநது கொடுக்கும்படி திருககணணபுரத்திலே நிறகிறவனே எண்டிசையுமாளுடையா யிராகவனே தாலேலோ. அவ தாரததில பிறபாடரான எட்டுதிககி லுளளாருமவந்து வாழுமபடி நினறவனே ... ௨.

மூ —கொங்குமலிகருங்குழலாள கௌசலைதனகுலமதலாய
தங்குபெரும்புகழசசனகன றிருமருகா தாசரதீ
கஙகையிலுந்தீர்த்தமலி கணபுரத் தெனகருமணியே
எங்கள்குலத்தினமுதே இராகவனே தாலேலோ ௩.

ப-ரை — மலி— மிகக, கொஙகு — பரிமளம வீசாநினறுளள, கரு — கறுதத, குழலாள — கூநதலையுடையளான, கௌசலைதன்— ஸ்ரீ கௌஸலையாருடைய, குலம — குலததுககு, மதலாய்— உததாரகனுய, தஙகு — புகழென்று பேர்பெறறவை யெலலாம தஙகும்படி, பெரு— பெரிய, புகழ— புகழையுடைய, சனகன் திருமருகா— ஸ்ரீ ஜந காாஜனுடைய மருமகனுப், தாசரதீ — தசாதமஹாராஜன புத்ரனுப், கங்கையிலும் — கஙகாநதியிற காட்டிலும், தீர்த்தம் மலி — பரிசுத்தி மிக்கிருக்கிற தடாகஙகளையுடைய, கணபுரதசெதன்கருமணியே—, எஙகளகுலதது— எஙகள் ராஜவமசததுக் கெல்லாம், இன் அமுதே— பரமபோகயனுன, இராகவனே! தாலேலோ—

வ்யா முன்றும்பாட்டு கொங்குமலி கருங்குழலாள் கௌசலைதன் குலமத லிகக பரிமளததைப் புறப்படவிடுகிற இருண்ட குழலையுடைய ஸ்ரீ கௌஸலையாருடை லத்துக்கு உத்தாரகனானவனே. தங்கு பெரும்புகழ்ச் சனகன் திருமருகா புகழெனது வையெல்லாம் தங்கும்படி பெரிய புகழையுடைய ஸ்ரீ ஜநகராஜனுக்கு மருமகனானவ நாசரதீ அவனோடே ஸ்தாசஸம்பந்தம பண்ணலாம்படியான பிறப்பையுடையவனே கையிலுந் தீர்த்தமலி கணபுரத் தென்கருமணியே சாதாசிதக ஸம்பாததாலவரும போகமிறே கங்கைக்குள்ளது, ஸம்பந்தம நித்யமாகையாலே அதிலும சுத்திமிக்கிற திருப்பொய்கைகளையுடைய திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸுலபனானவனே. எங்கள் குல னமுதே இராகவனே தாலேலோ. ராஜவம்சத்துக்காக போக்ய பூதனானவனே. ..

மூ —தாமரைமேலயனவனைப் படைத்தவனே தயரதன்றன்
மாமதலாய மைதிலிதன் மணவாளா வண்டினங்கள்
காமரங்களிசைபாடுங் கணபுரத்தென்கருமணியே
ஏமருவெஞ்சிலைவலவா இராகவனே தாலேலோ ௪.

ப-ரை — தாமரைமேல- திருநாபீகமலத்திலே, அயனவனை- ப்ரஹ்மாவை, ப தவனே— ஸ்ருஷ்டித்தவனும, தயரதன்றன- தசரதமஹாராஜாவின, மா மதலாய்-ஜ்யே புத்ரனும, மைதிலிதன் மணவாளா—பிராட்டிக்கு வல்லபனும, வண்டு இனங்கள்—வ கைளானவை, காமரங்கள் இசை- காமரமென்கிற பண்ணை, பாடும் — பாடுகிற, க தென்கருமணியே-, ஏமரு- அம்பிலேமீட்கத்தக்க, வெம்- வெவ்விய, சிலை- ஸ்ரீசா ஙை வளைத்து அம்பெய்வதிலே, வலவா- வல்லவனான, இராகவனே! தாலேலோ—

வ்யா ஈனகாம்பாட்டு தாமரைமேலயனவனைப படைத்தவனே. ஜகச்ச ஸ்ருஷ்டி பிள்ளையுடைனாம்படி தயரதன்றன மாமதலாய் அப்படிஞபிரமாணம் மலடு சக்ரவாத்திரினுடைய மலடுநீரப பிறந்தவனே மைதிலிதன மணவாளா. பிள்ளைபெ தின மேலாம பிறபபில்வந்த வறந்துசகுமேலே, (௧) "யஸ்யஸா ஜநகாத்மஜா" பிராட்டியை உனக்கென்றிட்டுப பிறந்த மேன்மையை யுடையவனே வண்டினங்க ரங்களிசை பாடுங்கணபுரத் தென்கருமணியே வண்டினங்கள "காமரம" என்கிற ணிலே இசைபாடுகிற திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நிஹிதனானவனே ஏமருவெஞ்சிலை இராகவனே தாலேலோ. ஆசேனும பிடிக்கிலும வில்லே மீட்டும ஸ்ரீ சார்ங்கத்தை ளைவிலே வரும்படி செலுத்த வல்லவனே ... ...

மூ —பாராளும்படர்செல்வம் பரதநம்பிக்கேயருளி
ஆராவன்பிளையவனோ டருங்கானமடைந்தவனே
சீராளும்வரைமார்பா திருக்கண்ணபுரத்தரசே
தாராரு நீண்முடியென் றாசரதீதாலேலோ ௫

(௧) "யஸ்யஸா ஜநகாத்மஜா"

ப-ரை.— பாா— பூமிபபாபபடைய, ஆளும— ஆளககடவதான, படா— பெரிய,
சலவம— ஸம்பததை, நம்பி— பாாதநத்ர்ய குணங்களால பூாணனுயிருககிற, பாதனுககு—
ஸ்ரீபாதா ழவானுககு, அருளி— கொடுததருளி, (''ஒழிவில காலமெலலாமுடனாய் மனனி
ழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டு நாம'' எனகிறபடியே - ஸாவதேசஸாவகால ஸாவாவஸ்
தகளிலும அடிமைசெயகையில்,) ஆா அன்பு—மிகக ஆதாமுடையரான, இளையவனேடு—
இளைப பெருமாளோடே, அரு— ஒருவராலும ஸஞசரிக்கவரிதான, கானம—தண்டகை
முதலான காடுகளிலே, அடைநதவனே— ப்ரவேசிததவனே, சீா ஆளும— வீா ஸ்ரீக்கு
வாஸஸ்தாநமாய, வரை—மேருமலேபோலே விசாலமாயததிண்ணிதான, மாாபா— திரு
மாாபையுடையனாய, திருககணணபுரதது அரசே— திருசகணணபுரததுககு நிர்வாஹகனாய்,
ள— எலலாவுலகுககும தலைவனெனனசைககுக குறிபபாய, தாா ஆரும— மாலையோடுகூ
ன, முடி — திருவபிஷேகததையுடையனாய, எனதாசாதீ— என் சகரவர்ததிதிருமகனே,
ாலேலோ—

வயா ஈநதாமபாடடு பாராளும் படாசெல்வம் பரதநம்பிக்கேயருளி. பூமிபபாப்ப
டய ஆளககடவதான பெரியஸமபததை, பாாதநதர்ய குணஙகளால பூர்ணனுயிருககிற
ஸ்ரீ பாதாழவானுக்கே அருளி ஆராவன்பிளையவனேடருங்கானமடைநதவனே அவனைப
பாலே நிபமிககவிடததில பிரிநதிருக்கமாட்டாதே,(க) ''கூாஷேர்ப்பு'' என்னும இளைய
பருமாளோடேகூடி ஒருவராலும இயஙசவொணணுத அஷ்டஸதவ ப்ரசுரமான காட்டிலே
ரவேசிததவனே சீராளும்வரைமார்பா வீரஸ்ரீககு நிாவாஹகனுனதுவும. தாராரும் நீண்
முடியேன்தாசரதீ தாலேலோ ஆதிராஜ்யஸூசகமான மாலையோடுகூடின முடியையுடைய
க்ரவாததிதிருமகனே. ... . ரு.

மூ —சுறறமெல்லாம் பின்றேடரத தோல்கானமடைநதவனே!
அறறவாகட்கருமருந்தே! அயோத்திநகர்க்கதிபதியே!
கற்றவாகள்தாம்வாழுங் கணபுரத்தெனகருமணியே!
சிறறவைதனசொறகோண்ட சீராமா! தாலேலோ சு

ப-ரை— சுறறம எலலாம— பநதுககளெலலாரும, பின— பின்னே, தொடர—
தாடாநதுஸேவிததுவா, தொல— மநுஷ்யஸஞசாரமில்லாமல புதாமூடிககிடககிற, கானம
டைநதவனே—காட்டிலே பரவேசித்தவனாய், அறறவாகட்கு—அஹங்காரமமகாரஙகளறற
ாகளுக்கு, அரு— ஒருவராலும்பெறுதறகரிய, மருநதே—அமாதமானவனாய், அயோததி
கர்க்கு— திருவயோதயைககு, அதிபதியே— அதிபதியானவனாய, கறறவாகள தாம்—
வதாந்தஙகளைக்கற்று 'அவன சேஷி, நாம சேஷபூதா' எனறு அறிநதவாகள், வாழும—நித
வாஸமபணணுகிற, கணபுரதது— திருககணணபுரததிலே, என— எனககு அநுபவிக்க
ாமபடி, கருமணியே—நீலமணிபோலே யிருபபவனாய, சிறு அவைதன—சிறிய தாயாரான
கைகேயியுடைய, சொல— ''வாவாஸம செய்'' எனறசொலலை, சொணட— சிரஸாவஹித்
க் காடடுக்செழுந்தருளின, சீராமா! தாலேலோ—

வ்யா ஆறுமபாடடு சுறறமெல்லாம் பினதோடரத் தோல்கானமடைந்தவனே ''எல்
ாரும் போனாகளோ, சிறிதிடமபோய மீணடதென்றனரே சொலவிறறுயத்து;''—

(க) '' குருஷவ மாம ''

(க)"ஸர்வலோகைகவிக்ராந்தி" என்று சொன்ன எல்லாவடிமையும் செய்யுமிளையபெருமாள் கூடப்போகையாலே எல்லாபந்துக்களும் கூடப்போனார்களாயத்திறே" என்று எம்பெருமானாருளிச்செய்தருளினார் அற்றவர்கட்கருமருந்தே (உ) 'மயாத்ய காருணிகோ பாபம் நாஸ்தி" என்றிருக்குமவர்களுக்கு அருமருந்தே (ங)"ஸர்வஸ்யாபி ஸஜ்ஜனஸ்ய" என்றிருக்கும மருந்தானவனே அயோத்திநகர்க்கதிபதியே பரமபதம்போலே அயோத்யையிறே இதுக்குப் பேர், அப்படிப்பட்ட படைவீட்டுக்கு அதிபதியானவனே கற்றவர்கள் தாம்வாழுங் கண்புரத்தேன்கருமணியே. கற்பது ஒருதேசத்திலேயிருந்து ஒருகாலத்திலேயாய பாரப்யவஸ்து வைக் கிட்டி யநுபவிப்பது ஒரு தேசவிசேஷத்திலேயாகாமே, பரப்பவஸ்து தெற்குத் திக்கிலேகாணலாம்படி திருக்கண்ணபுரத்தில் நின்றவனே சிற்றவைதன்சொல்கொண்ட சீராமாதாலேலோ. பெற்றதாயான நான் உம்மைப்பிரிவில் தரியேனென்று ஸ்ரீகௌஸல்யார் பின்தொடரச்செய்தேயும் * மாற்றுத்தாயான கைகேயிசொல்லு மருதே வந்ததே போந்தவனே ௭,

மூ—ஆலினிலைப்பாலகனா யன்றுலகமுண்டவனே!
வாலியைக்கொன் றரசிளையவானரத்துக் களித்தவனே!
காலினமணிகரையலைக்கும் கண்புரத்தென் கருமணியே!
ஆலிநகர்க்கதிபதியே! அயோத்திமனே! தாலேலோ ௭

ப-ரை — அன்று— மஹாப்ரளயம வந்தபோது, ஆலின் இலை— ஆலந்தளிரிலே, பாலகனாய்— குழந்தைவடிவாயக்கொண்டு, உலகம்— ஸகலலோகங்களையும், உண்டவனே— திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தருளினவனாய், வாலியை- ராஜாவான வாலியை, கொன்று-, அரசு— வாநரராஜ்யத்தை, இளையவானரத்துக்கு—ஸுக்ரீவனுக்கு, அளித்தவனே—கொடுத்தவனாய, காலின்—காற்றினாலே, மணி— உள்ளுக்கிடக்கிற ரத்நங்களை, கரை— கரையிலே கொடுவந்து, அலைக்கும்— ஏறிடுகிற, கண்புரத்து என் கருமணியே—, ஆலிநகர்க்கு அதிபதியே— திருவாலிக்கு நிர்வாஹகனாய், அயோத்தி— திருவயோத்யைக்கு, மனே— அரசனானவனே, தாலேலோ—

வயா ஏழாம்பாட்டு ஆலினிலைப்பாலகனா யன்றுலகமுண்டவனே லோகத்தையெல்லாம திருவயிற்றிலேவைத்து ஒரு பவனான ஆலிலையிலே அதுகாண வீருசுமென்னும்படி கண்வளர்ந்தருளின அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தையுடையவனே வாலியைக்கொன்றரசிளைய வானரத்துக்களித்தவனே வாலி, ஆரைத்துணையாக நீ விஜயம்பண்ணின ராவணனை வாலிலே கட்டி வைத்தான், அவ்வாலியைக்கொன்று அவனுக்கிடைந்து பர்வதகுஹைகளிலே கிடக்கிற மஹாராஜர்க்கு வாநரராஜ்யத்தைக் கொடுத்தவனே காலின்மணியிக்யாதி சாற்றாலே உள்ளுக்கிடக்கிற ரத்நங்களைக் கரையிலே யேறிடுமென்னுதல், கால்வாய்களில மணிகளைக் கொடுவந்து கரையிலே யேறிடுமென்னுதல் ஆலிநகர்க்கதிபதியே திருவாலிக்கு நிர்வாஹகனானவனே வாலியைக்கொன்று * ஸுக்ரீவன்தன்னைத் துணையாகக்கொள்ளப்பெற்றதே. ௭.

(ச) 'அஹம ஸர்வம கரிஷ்யாமி" (உ) "காபபூதாஸ்தபோதநா:" (ங) "அபயஹம ஜீவிதும் ஜாத்யாம" * ஸுக்ரீவ - குடிமிருக்க ஒரிடமில்லாதவன.

மூ — மலையதனாலணைகட்டி மதிளிலங்கையழித்தவனே!
அலைகடலைக்கடைந் தமரர்க்கமுதருளிச்செய்தவனே!
கலைவலவர்தாம்வாழுங் கணபுரத்தென்கருமணியே!
சிலைவலவா! சேவகனே! சீராமா! தாலேலோ ௮.

ப-ரை — மலை அதனால்- மலைகளாலேகொண்டு, அணை கட்டி- சேதுபந்தம்பண்ணி, மதிள்- மதிளையுடைத்தான, இலங்கை- லங்கையை, அழித்தவனே- அழித்தவனும், அலை- அலைகளையுடைய, கடலை- திருப்பாற்கடலை, கடைந்து, அமரர்க்கு- தேவர்களுக்கு, அமுது அருளிச்செய்தவனே- அம்ருதம் கொடுத்தருளினவனும், கலைவலவர்தாம்- ஸகலசாஸ்த்ரங்களிலும் கைவந்திருக்குமவர்கள், வாழும்- நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, கணபுரத்தென்கருமணியே-, சிலைவலவா- வில்தொழிலில் வல்லவனும், சேவகனே- ஆச்ரிதர் ஏவிற்றுச்செய்யும் சேவகனான, சீராமா! தாலேலோ—

வ்யா எட்டாம்பாட்டு மலையதனாலணைகட்டிமதிளிலங்கையழித்தவனே. ‡சிலதிலே வர மலையைக்கொண்டு ஆனைமலையை யணையாகக்கட்ட நீதானும் மிகையென்னும்படியான அரணையுடைத்தான லங்கையை மூலையடியே வழிபோக்கினவனே. அலைகடலைக்கடைந்தமரர்க் கமுதருளிச்செய்தவனே. அகாதமான ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்து அம்ருதத்தை வாங்கி அஸுரர்கள் கையிலே தேவர்கள் சாவாதபடி அவர்களுக்குக் கொடுத்தவனே கலைவலவா தாம் வாழும் கணபுரத்தென்கருமணியே ஸகலவித்யாஸ்தாநங்களிலும் கைவந்திருக்குமவர்கள் உன்னை அநுபவிக்கும் திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நிஹிதனானவனே சிலைவலவா ஸ்ரீசார்ங்கம் கைவந்திருக்குமவனே சேவகனித்யாதி அதுதான் மிகையென்னும்படியான வீரப்பாட்டையுடையவனே ‡ [சிலதிலே வர-சிலதோடோகச] .. .. ௮.

மூ — தளையவிழுநறுங்குஞ்சித் தயரதன்றன் குலமதலாய்!
வளையவொருசிலையதனால் மதிளிலங்கையழித்தவனே!
களைகழுநீர்மருங்கலருங் கணபுரத்தென் கருமணியே!
இளையவர்கட்கருளுடையாய்! இராகவனே! தாலேலோ ௯

ப-ரை — தளை அவிழும்- கட்டவிழும்படியான, நறு- நறுநாற்றம் கமழாநின்றுள்ள, குஞ்சி- மயிர்முடியையுடையனும், தயரதன் தன் குலம்- தசரதசக்ரவர்த்திகுலத்துக்கு, மதலாய்- உத்தாரகனும், வளைய- பாஹுமாஸ்த்ராதிகள் வாய்மடியும்படியாய், ஒரு- அத்விதீயமான, சிலையதனால- வில்லாலே, மதிள்- மும்மதிளையுடைய, இலங்கை- லங்கையை, அழித்தவனே- அழித்தவனும், களை- களையாகப் பறித்து, மருங்கு- பக்கத்துக்கரைகளிலே போகட்ட, கழுநீர்-செங்கழுநீர் மொட்டுகளானவை, அலரும்-மலராநின்றுள்ள, கணபுரத்தென்கருமணியே-, இளையவர்கட்கு அருள் உடையாய்- தம்பிமார்விஷயத்தில் மிக்க அருளையுடையனும், இராகவனே- ரகுகுலதிலகனானவனே, தாலேலோ—

வ்யா ஒன்பதாம்பாட்டு தளையவிழுமித்யாதி கட்டவிழும்படியான நறுநாற்றத்தையுடைய மயிர்முடியையுடைய சக்ரவர்த்தி குலத்துக்கு உத்தாரகனானவனே வளையவொரு சிலையித்யாதி பாஹுமாஸ்த்ராதிகள் வாய்மடியும்படி மதுஸ்பத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான வில்லாலே அவனுடையவூரை பழிபச்செய்தவனே களைகழுநீரித்யாதி களையாகப

பறித்துக் கரையிலேபோகட்ட செங்கழுநீர்கள் போகட்ட விடங்களிலே கிடந்து கன்னிலத்தில் அலருமாப்போலே செவ்விபெற்றலரும் திருக்கண்ணபுரம் இளையவர்களித் பாதிதம் பிமார்க்கு உறுப்பாகாதபோது என் ப்ராணன்களும் எனக்கு வேண்டாவென்னு மவரிறே.

மூ—தேவரையுமசுரரையுந் திசைகளையும் படைத்தவனே
யாவரும்வந்தடிவணங்க வரங்கநகர்த்துயின்றவனே
காவிரிநன்னதிபாயுங் கணபுரத்தென் கருமணியே
ஏவரிவெஞ்சிலைவலவா இராகவனே தாலேலோ   ய

ப-ரை — தேவரையும—தேவதைகளையும், அசுரரையும—அவர்களுக்குப் பகைவரான அஸுரர்களையும், திசைகளையும—திருப்லக்ஷிதமான ஸகலபதார்த்தங்களையும், படைத்தவனே—ஸ்ருஷ்டித்தவனும், யாவரும—ஸகலசேதநரும், வந்து—, அடி வணங்க—ஆச்ரயிச்கும் படிக்கீடாக, அரங்கம் நகர் துயின்றவனே—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனும், நல்—நீர் ரு மேடுகளிலும் ஏறிப்பாயும் நன்மையையுடைய, காவிரி நதி—திருக்காவேரியானது, பாயும—எங்கும்பரவா நின்றுள்ள, கணபுரத்தென் கருமணியே—, ஏ—பாணத்திலே மூட்டக்கடவதாய, வரி—தர்சநீயமாய, வெம—பிடித்தபிடியிலே சத்ருக்கள் மண்ணுண்ணும்படியான, சிலை வலவா—ஸ்ரீசார்ங்கத்தை உன்கருத்தின்படி நடத்தவல்லவனே, இராகவனே! தாலேலோ

வ்யா பத்தாமபாட்டு. தேவரையு மசுரரையும் திசைகளையும் படைத்தவனே ஸஹஜசத்ருக்களான தேவாஸுரர் முதலான பதார்த்தங்களையும் இவர்களுக்கு அவகாசப்ரதாநம் பண்ணும் தேசங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தவனே யாவரும்வந்தடிவணங்க அரங்கநகர்த் துயின்றவனே ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜநமெல்லாம் தன்னை ஆச்ரயிக்கையிறே, இதுக்காகக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளினவனே. காவிரிநன்னதிபாயுங் கணபுரத்தென் கருமணியே ஒருவர் ஏற்றிப் பாய்ச்சவேண்டாதபடி தானேவந்து எங்கும்பாயும் காவிரியையுடைய திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸுலபனானவனே ஏவரிவெஞ்சிலைவலவா இராகவனே அம்பிலே மூட்டக்கடவதாய் தர்சநீயமாய்ப் பிடித்தபிடியிலே சத்ருக்கள் மண்ணுண்ணும்படியான ஸ்ரீசார்ங்கத்தை உன் கருத்திலே நடத்த வல்லவனே . .. ய

மூ—கன்னிநன்மாமதிள்புடைசூழ் கணபுரத்தென்காகுத்தன்
தன்னடிமேல் தாலேலோ வென்றுரைத்த தமிழ்மாலை
கொல்நவிலும் வேல்வலவன் குடைக்குலசேகரன் சொன்ன
பன்னியநூல்பத்தும் வல்லார் பாங்காயபத்தர்களே   கக

ப-ரை — கொல் நவிலும—கொலைத்தொழிலையே எப்போதும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற, வேல—வேலாயுதத்தில், வலவன—ஸமர்த்தராய, குடை—வெண்கொற்றக் குடையையுடைய, குலசேகரன—ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள், கன்னி—அழியாததாய, நல—அழகிதான, மா மதிள்—பெரிய திருமதிளாலே, புடை—நாற்புறமும, சூழ—சூழப்பட்டிருப்பதான, கணபுரத்து—திருக்கண்ணபுரத்திலே நித்யஸந்நிதி பண்ணுமவனும், என—என்னுடைய, காகுத்தன்றன—ககுத்ஸ்த குலோத்பவனான சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய, அடி மேல்—திருவடிவிஷயமாக, தாலேலோ என்று உரைத்த சொன்ன—தாலாட்டாக அருளிச்செய்ததாய், பன்னிய—பரம்பின, நூல—லக்ஷணசாஸ்த்ரங்களால் குறைவற்றதாய், தமிழ்—கா

ராஜ்யம் பரதனுக்கவரிதான, கானம் படரப்போகு என்றுள-காட்டுவழியிலேயே போகக்கட வாயென்று சொன்னவளாய், உன்னை பயந்த- உன்னைப்பெற்ற, கைகேசிதன்- கைகேயியுடைய, சொல்-சொல்லை, நான-, கேட்டு-கேட்டு, உன்னை-, நால் நிலத்தை-பூமிப் பரப்பையெல்லாம், நன்றாக ஆள்வித்தேன் அழகிதாக ஆளவித்தேனென்று ஆர்த்தராகிறார் தசரதச்சக்ரவர்த்தி

வயா. முதற்பாட்டு. வன்றாளினிணைவணங்கி நாடும் ராஜ்யப்பாரமெல்லா மாண்டானுயிருக்கச்செய்தே அவ்வளவன்றியே "வன்புசமூநானை தின்சமூல்" என்னு மாப்போலே ஆற்றிகளை எல்லாவவஸ்தையிலும் விடேனென்னும் திருவடிகளை வழிபட்டு வணங்காநதொழுதேத்த. திருவபிஷேகத்துக்கு அங்கீகரித்திருக்கிற திருநகரியிலே அப்படியி ருக்கிற திருநகரி தொழுதேத்த மன்னனுவானநின்றனை. திருவபிஷேகத்துக்கு முன்புள்ள காதவ்யங்களெல்லாம் தலைக்கட்டித் திருவபிஷேகம் பண்ணுமைக்கு திருக்காப்புநாண்சா த்தி நிற்கிற உன்னை அரியணைமேலிருந்தாயை ஸிம்ஹாஸநத்திலே பதஸ்தனாயிருந்தானென்ன னும்படி தோற்றச்சமைந்திருக்கிற உன்னை நெங்கானம்படரப்போகுவென்றுள இப்படி ராஜா க்களலாதாரும் புகமாட்டாத காட்டை (க) "தேவநேநவநம்கவா" என்னுமாப் போலே இவ்வூரில் நின்றும் புறப்பட்டு வழியேபோய்க் காட்டிலே புகுமதன்றியே காட்டி லேயே போம்படியாய், நெடியகாட்டிலேயிறே போகச்சொல்லிற்று எம்பிராமாவோ. நினைக்க வும் சொல்லவும் காணவும் தாபம்போம்படியான உண்மையிறே போகச்சொல்லிற்று உன்னைப் பயந்த கைகேசிதன்சொல்கேட்டு திருவபிஷேக கல்யாணவார்த்தை ஸ்ரீகௌஸல்யையாரிலுங் காட்டில் தனக்கு நான்சென்று சொல்லி ப்ரீதிசாவேணுமென்னும்படி பெற்றதாயாய்ப் போந்த கைகேயிவார்த்தை கேட்டு நன்றாக நானிலத்தை யாள்வித்தேன். வஞ்சகபரையென றறியாதே தாயென்று இவளுக்குவார்த்தை சொல்லப்புகுந்து அவள் வார்த்தையிலே யகப் பட்டு பூமிப்பரப்பையெல்லா மழகிதாக உன்னையாளவித்தேன் நன்மகனே யுன்னைநானே நான் இப்படி செய்தவிடத்திலும் நீ குறைநிகராம்படி நின்றீர், நான் நாணும்படி செய்தேன். க

மூ —வெவ்வாயேன்வெவ்வுரைகேட டிருநிலத்தைவேண்டாதே விரைந்துவென்றி
மைவாயகளிறொழிந்து தேரொழிந்துமாவொழிந்து வனமேமேவி
நெய்வாயவேல்நெடுங்கண் நேரிழையுமிளங்கோவும் பின்புபோக
எவ்வாறு நடந்தனையெம் மிராமாவோ வெம்பெருமா னென்செய்கேனே ௨

ப-ரை — வெம்-க்ரூரமான, வாயேன்—வாசகையுடையளான வென்னுடைய, வெம் உரை கேட்டு-சடுஞ்சொற்களைக்கேட்டு, இரு-உம்மைப்பிரியில்தரியாத பெருமையையுடைய, நிலத்தை — நகாஜநங்களையெல்லாம், வேண்டாது— கைவிட்டு, விரைந்து — த்வரித்து, வென்றி—ஜயத்தை விளைப்பதாய, மை—அஞ்சநகிரிபோலே, ஆய—பெரியவடிவையுடைத் தான, களிறு ஒழிந்து—யானைகளைவிட்டும், தேர் ஒழிந்து-தேர்களைவிட்டும், மா ஒழிந்து- குதிரைகளைவிட்டும், வனமே மேவி—காட்டிலேயே சென்று பொருந்தி, நெய்வாய—கூர்மை மழுங்காமைக்காக நெய்பூசப்பட்டிருந்துள்ள, வேல்—வேல்போலே கண்டாரை வருத்தும் தான, நெடு—காதளவும் நீண்ட, கண்—திருக்கண்களையுடையளாய, நேர்—திருத்தமாகப் பண்ணப்பட்ட, இழையும்—ஆபரணங்களையுடையளான பிராட்டியும், இள கோவும்—இளைய பெருமாளும், பின்பு போக—பின்னேஸேவித்துவர, எ ஆறு நடந்தனை—எப்படி நடந் தாய, எம இராமா—என்னை ஸந்தோஷிப்பிக்கவல்லனாய, எம்பெருமான—எனக்கு உபகாரக னானவனே, என்செய்கேன—நான் என்னசெய்யப்போகிறேன்.

(க) "தேவநேநவநம்கதவா"

வயா. இரண்டாம்பாட்டு வெவ்வாயேன் வெவ்வுரைகேட்டு அரசாஸ்பதனை வெண்ணுடைய, "காடேறப்போம், ராஜ்யத்தைத் தவிரும்" என்ற வார்த்தையைக்கேட்டு. இருநிலத்தை வேண்டாதே "உம்மைப்பிரியில் முடிவோம" என்று வளைப்புக்கிடக்கிற நகரஜனங்களையெல்லாம ஒளித்து அவர்களை நசைவிட்டு விரைந்து "போகிறோம" என்று விளம்பிப்போமாகில "ராஜ்யத்தில் நசையாலே நின்றோமென்று கைகேயி நினைக்கும" என்று விரைந்து வெம்கூற்று மைவாய களிறொழிந்து வென்றியை விளைப்பதாய அஞ்சனகிரிபோலே பெரியவடிவை யுடைத்தாயிருக்கிற ஆனையென்ன, தேரென்ன, குதிரையென்ன, இவற்றையொழிந்து வனமேமேவி இவற்றைபொழிந்தால இந்தசேசத்துக்குப் போலிபானதேசத்திலே போய்ப்புகாதே, வனமேமேவி நெய்வாயவேல்நெடுங்கண் நேரிழையு மிளங்கோவும் பின்புபோக நீர் போய்ப் புக்காலும புகுகைக்குத்தகாதவர்களை கூடக்கொண்டு எவ்வாறுநடந்தனை எம்மிராமா! ஓ! எம்பெருமான்! என்செய்கேனோ கால நடைநடந்தறியாத நீர் இவர்களையுங் கூடச்கொண்டு பொல்லாதகாட்டிலே போனீர், என்னுடையனே! நானென்செய்கேன் ... ... ௨.

ஙு —கொல்லணைவேல்வரிநெடுங்கட் கௌசலைதன் குலமதலாய்குனிவில்லேந்தும்
மல்லணைந்தவரைத்தோளா வல்வினையேன் மனமுருக்கும் வகையேகற்று
மெல்லணைமேல்முன்றுயின்று யின்றினிப்போய் வியன்கான மரத்தினீழல்
கல்லணைமேல்கண்டுயிலக் கற்றனையோ காகுத்தா கரியகோவே. ௩.

ப-ரை — காகுத்தா!, கரியகோவே!—, கொல—கொலைத்தொழிலை, அணை—மேற்கொண்டிருக்கிற, வேல—வேலபோன்ற புகரையும, வரி—செவ்வரிகருவரிகளையும, நெடு—பரப்பையுமுடைத்தான, கண் — கண்களையுடையரான, கௌசலைதன— ஸ்ரீ கௌஸலையாருடைய, குலம்—குலத்துக்கு, மதலாய—உத்தாரகனுப, குனி—வளைந்த, வில்—வில்லை, எந்தும்—எப்போதும் தரித்தபடியேயிருப்பதாய், வரை—மலையையொத்து, மல அணைந்த—பெரியமிடுக்கை யுடைத்தான, தோளா-திருத்தோள்களை யுடையவனே, (ஆயுதவழகாலும தோளழகாலும,) வலவினையேன-மஹாபாபியான வெனனுடைய, மனம—மநஸ்ஸை, உருகும்—அழிக்கைக்கீடான, வகையே வகையையே, கற்று—அப்யஸித்தீர, முன—முற்காலமெல்லாம், மெல—மிருதுவான, அணைபேல—படுக்கையிலே, துயின்று—கண்வளர்ந்தருளினீர, இன்று இனி—இன்றுமுதல்மேலுள்ள காலமெல்லாம, போய—தண்டகாரண்யம் முதலிய காடுகளிற்சென்று, வியன்- இப்படியுமொரு காடுண்டோவென்று வெருவும்படியான, கானம—காட்டிலே, மரத்தின நீழல—இலையில்லாத மரத்தினுடைய நிழலிலே, கல் அணை மேல—பாறையாகிற படுக்கையிலே, கண் துயில—கண்வளருமபடி, கற்றனையோ—கற்றீரோ.

வயா மூன்றாம்பாட்டு. கொல்லணைவேல்வரிநெடுங்கண் கௌசலைதன் குலமதலாய் கொலையிலேயணைந்த வேல்போலே புகரையுடைத்தாய், செவ்வரி கருவரியையு முடைத்தாய பரப்பையு முடைத்தான கண்ணையுடைய ஸ்ரீ கௌஸலையாருடைய குலத்துக்கு உத்தாரகனானவனே. குனிவில்லேந்தும் மல்லணைந்த வரைத்தோளா வீரர்களில ஒருக்காலநாணி யிறங்கிடாமையாலே வளைந்தபடியே யிருக்குமிறே, அதிலதாலும மிகையெனனும படி, மலைபோலே பெரிய மிடுக்கையுடைய தோளையு முடையவனே வல்வினையேன் மனமுருக்கும் வகையேகற்று ஆயுதவழகாலும தோளழகாலும என்னெஞ்சை யழிக்கவே கற்றவனே. மெல்லணைமேல் முன்துயின்று அழகிய படுக்கையிலே முற்காலமெல்லாம்

கணவளர்ந்த நீ இனறினிப்போய பலமாளிகைகளிலே பலபடுக்கைகளிலே கணவளர்ந்த நீ இனறுகவினிப்போய வியனகானமரத்தினீழல் காட்டிலவர்த்திப்பார் தாஙசளும் வெருவும்படி காட்டிலே இலையில்லாத மரத்தின் நிழலின்கீழே கலலணைமேல்கண்துயிலக கற்றனையோ பாறைகளை அணையாகக் கண்வளருமபடி கறறீரோ காகுத்தாகரியகோவே இச்செயல்கள் உம்முடைய குடிப்பிறப்புககும சேராது, உம்முடைய வடிவழகுககும சேராது

மூ —வாடோகுவாவின்னம் வநதொருகாறகண்டுபோ மலராளகூநதல்
வேய்போலுமெழிற்றோளிதன்பொருட்டா விடையோன்றன் வில்லைச்செறறுய
மாபோகு நெடுங்கானம் வல்வினையேன்மனமுருக்கும் மகனேயினறு
நீபோகவென்னெஞ்ச மிருபிளவாய்ப போகாதே நிறகுமாறே ௬

ப—ரை —வா-இங்கேவா என்றும, போகு-அங்கேபோ என்றும, இன்னம்-பின்னையும் போமபோது வந்து-, ஒருகால கண்டுபோ-ஒருதரம் கண்டுபோ என்றும, மலர—புஷபங்களை, ஆள—இடைவிடாதே தரித்துநிற்கிற, கூநதல-மயிர்முடியையும, வேயபோலும்-மூங்கில்போலே யிருக்கிற, எழில அழகிய, தோளிதன்பொருட்டா - தோளையுடையளான பிராட்டி நிமித்தமாக, விடையோனறன்வில்லை—ரிஷபவாஹநனான ருத்ரனுடையவில்லை, செறறாய்--முறித்தவனே, வலவினையேன் - மஹாபாபத்தைப்பண்ணின வெனனுடைய, மனம்-ஹ்ருதயத்தை, உருக்கும்-நீர்ப்பண்டம்போலே உருகப்பண்ணுகிற, மகனே-,இனறு-, நீ-நீ, மா-மிருகங்கள, போகு-ஸஞ்சரிக்கிற, நெடு கடூரமான, கானம்-காட்டிலே, போக—, என நெஞ்சம என்மநஸ்ஸானது, இருபிளவாய போகாதே—இரண்டு பிளவாய்ப போயவிடாமல, நிறகும ஆறே-வலித்தாயிராநின்றதிறேயென்று ஆர்த்தராகிறார

வ்யா. நானகாமபாட்டு வாபோகுவித்யாதி சறறுபபோது காணுவிட்டவாறே வரும்படி காணகைக்காக ஸாமர்த்யத்தை விட்டு அழைப்பிக்கும், பிறகு பின்பும் பிறகுவாளியுங காணகைக்காகப்போவெனனும ; பின்னையும கண்மறையப்போனவாறே வாவெனனும இன்னம் வந்தொருகால் கண்டுபோ வந்தவாறே இன்னம போம்போது ஒருசசால காணடுபோவெனனும் , இப்படியாகவும இவன் யாத்ரைதானிருப்பது மலராளித்யாதி பூமாறுதேயாளும மயிர்முடியையும வேயபோலு மெழில்தோளிதன்பொருட்டா பசுமைக்கும் சுறறுடைமைக்கும ஒழுகு நீட்சிக்கும வேய்போலேயிருக்கிற அழகிய தோளையுடையளா யிருக்கிற பிராட்டிநிமித்தமாக விடையோனறன வில்லைசசெறறாய் பெருமிடுக்கனான ருத்ரனுடைய விலலைமுறித்தவனே மாபோகுநெடுங்கானம் ஆனைகள ஸஞ்சரிக்கிறகாடு வல்வினையேன மனமுருக்கும்மகனே. பால்யாவஸ்தைதொடங்கிப பதினாலாண்டு உன் ஸௌநதாயாதி சேஷ்டிதங்களாலே மஹாபோகங்களை யெனனை யநுபவிப்பித்தவுன்னை முடிய வநுபவிக்கப்பெறாதே மஹாபாபத்தைப்பண்ணின வெனனுடைய ஹ்ருதயத்தை சிதிலமாக்குமவனே. இன்று நீபோக வென்னெஞ்சம் இருபிளவாயப்போகாதே நிறகுமாறே. உன் ஸந்நிதியிலிருக்கிற வெனனெஞ்சானது நீ போனவாறே சிதிலமாகாதே வலித்திராநின்றதீ!, இதுக்கு ஹேது அறிகிறிலேன ... ... ௬.

மூ —பொருந்தாரகைவேனுதிபோல் பரல்பாயமெல்லடிக்கள் குருதிசோர
விரும்பாதகானவிரும்பி வெயிலுறைப்ப வெம்பசிநோய்கூரவின்று
பெரும்பாவியேன்மகனே போகின்றாய் கேகயர்கோன் மகளாய்ப்பெறற
அரும்பாவிசொற்கேட்ட வருவினையேனென்செய்கேனந்தோயானே ௭.

ப-ரை.— பொருந்தார் கை—சத்ருக்களுடைய கையில கைக்கு, வேல—வேலினுடைய, நுதி போல்—நுனிபோலே, பரல் பருக்கைக்கற்களானவை, பாய பாய்வதினால, மெல்—ஸுகுமாரமான, அடிகள்- திருவடிகளினின்றும், குருதி ரக்தமானது, சோர இடைவிடாதேபெருக, விரும்பாத- ஒருவரும் விரும்பாத, கான - காட்டை, விரும்பி-என ஆஜ்ஞையாலே விரும்பி, வெயில்- வெய்யிலானது, உறைப்ப- மேலே உறைக்கவும், (நினைத்த போது அமுது செய்யக்கிடையாமையாலே,) வெம் பசி நோய் வெவ்விய பசியாகிற நோயானது, கூர- அதிசயிக்கவும், பெரு பாவியேன—மஹாபாபியான என்னுடைய, மகனே—தானே, இன்று, போகின்றாய—போகிறீர், கேகயர்கோன—கேகயமஹாராஜன, மகளாய் பெற்ற— மகளாகப்பெற்றவளாய, அரு பாவி—மஹாபாபியானவளுடைய, சொல்கேட்ட—வார்த்தையிலே அகப்பட்டவனாய, அருவினையேன யான—அதுக்கு ஒருபரிகாரம் பண்ணமாட்டாத நான, அந்தோ—ஐயோ!, என்செய்கேன—என்ன செய்யப்போகிறேன.

வியா ஐந்தாம்பாட்டு. பொருந்தாரைகை வேலநுதிபோல் பரல்பாய சத்ருக்கள் கையில வேலமுனையை யிட்டிருந்தாப்போலே பாற்களானவை பாய மெல்லடிகள் குருதிசோர ஸ்பர்சத்தையில மிதிக்க ஸஹியாத ஸுகுமாரமான திருவடிகள் பாறைகள் மேலே மிதிக்கையாலே ரக்தத்தைப் புறப்படவிட விரும்பாதகான் விரும்பி ஸுகுமாரரல்லாதாரும் விரும்பாக்காட்டை நான் போசச்சொன்னேனென்னுமத்தாலே விரும்பி வெயிலுறைப்ப வெம்பசி நோய்கூர மேலே வெய்யிலானதுறைப்ப, நினைத்தபோது அமுது செய்யக் கிடையாமையாலே வெவ்விய பசியானநோய் மிக. இன்று பெரும்பாவியேன்மகனே போகின்றாய். மஹா பாபியான என வயிற்றிலே பிறக்கையாலேயிறே ஸுகுமாரரான நீர் காடேறப் போகிறது கேகயர்கோனமகளாய்ப் பெற்ற அரும்பாவி சொலகேட்ட கேகயராஜன மகளாய்ப் பிறந்து ஒரு மஹா பாபத்தையாயத்து, அவள் வார்த்தையிலே அகப்பட்ட அருவினையேனசெய்கேனந்தோ யானே பரிகாரமில்லாத செயலைச்செய்த என்னால செய்யலாம் பரிஹாரமில்லை . . . . ௨.

ஊ—அம்மாவென்றுகந்தழைக்கு மாரவசசொறகேளாதே யணிசேர்மாரவ
மெனமாரவத்திடையழுந்தத் தழுவாதேமுழுசாதே மோவாதுச்சிக்
கைம்மாவின்னடையன்ன மென்னடையுங் கமலம்போல முகமுங்காணாது
எம்மானையென்மகனை யிழந்திட்ட இழிதகையே னிருக்கின்றேனே ௩

ப-ரை.—அம்மா என்று—ஐயா! என்று, உகந்து அழைக்கும—உகந்தழைக்கிற, ஆர்வ சொல்—ஆசையான சொற்களை, கேளாது—கேளாமல், அணிசேர—ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமான, மார்வம—மார்வைக்கொண்டு என்மார்வத்திடை—என்னுடைய மார்விலே, அழுந்த—அழுந்தும்படி, தழுவாது—தழுவாமலும், முழுசாது—முழுசாமலும், உச்சி மோவாது- உச்சியை மோந்து கொள்ளாமலும், கை மாவின்- ஹஸ்திஜாதியினுடைய, நடையன்ன- நடையையொத்த, மென் நடையும்—மாதுவான நடையழகும், கமலம்போல—தாமரைமலரையொத்த, முகமும்—திருமுகத்தினழகையும், காணாது—காணாமலும், எம்மானை—நடையால் என்னை யெழுதிக்கொண்ட, என்மகனை—என்னுடைய மகனை, இழந்திட்ட—இழந்துவிட்ட, இழிதகையேன—தண்ணிய ஸ்திதியையுடைய நான, இருக்கின்றேனே—இருக்கின்றேனேயென்று துக்கிக்கிறார்.

வியா ஆறும்பாட்டு அம்மாவென்றுகந்தழைக்கு மார்வசசொல் கேளாதே வேறொன்றைக் கணிசியாதே காரியப்பாட்டற “ஐயா” என்றழைக்கும பரமப்ரீதியால் புறப்பட்ட

சொல்லைக்கேளாதே அணிசேர் மார்வம் என்மார்வத்திடை யழுந்தத் தழுவாதே, ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமான திருமார்வைக்கொண்டு, (க) "ஸமாலிங்கிதவ்யோ" என்னும்படி - என் தழுவமென்னும்படி தழுவி முழுசாதே மோவாய்ச்சி முழுசி அநந்தரம் உச்சியை மோந்துகொள்ளாதே கைம்மாவின் நடையன்ன மென்னடையும் (உ) "மத்தமாதங்ககாமிநம்" என்னும்படி அமைந்திருக்கிற நடையழகும், கமலம்போல்முகமுங் காணாது விகாஸம் செவ்வித்த தாமரை ஒருபோலியான திருமுகத்தைக்காணாது, எம்மானை யென்மகனை நடையழகாலே என்னை யெழுதிக்கொண்ட வென்மகனை இழந்திட்ட இழிகுதகையே னிருக்கின்றேனே இப்படி தண்ணிய செயலைச் செய்தகால் முடியவுமாகாதே யிருக்கவும் வேணுமோ நான் ௬

மூ—பூமருவுநறுங்குஞ்சி புன்சடையாப்புனைந்து பூந்துகில்சேரல்குல்
காமரெழில்விழலுடுத்துக் கலனணியாதங்கங்க ளழகுமாறி
ஏமருதோளென்புதல்வன் யானின்றுசெலத்தக்க வனந்தான்சேர்தல்
தூமறையீரிதுதகவோ சுமந்திரனே வசிட்டனே சொல்லீர்நீரே ௭

ப-ரை — பூ மருவு-பூமாறாதேயிருப்பதாய், நறு — பரிமளிதமான, குஞ்சி-திருக்குழல், புன—பார்க்கவொண்ணாதபடி, சடையா புனைந்து—ஜடையாக்கி, பூ துகில்சேர-அழகியவஸ்த்ரங்களை தரிக்கக்கடவ, அல்குல—திருவரையிலே, காமர்-காணகைக்கு ஆசைபடத்தக்க, எழில்—அழகிய, விழல—விச்வாமித்ரத்தை, உடுத்து—கயிறாக முறுக்கிச்சாத்தி, கலன அணியாது—ஆபரணங்களை தரியாமல, (அததால) அங்கங்கள—திருமேனிசகுளள, அழகு மாறி— அழகுகெட்டு, ஏமரு—சத்ருக்கள கலங்கத்தக்க, தோள்—தோளகளையுடைய, என—என னுடைய, புதல்வன—புத்ரரானவர், யான—, இன்று செலத்தக்க—இன்று போகத்தக்க, வனம—காட்டிலே, தான்—போக (லெளகிக) யோக்யரான தாம, சேர்தல்—போகை, தூ—பரிசுத்தமான, மறையீர்—வேதத்தை நிரூபகமாகவுடையவர்களே, சுமந்திரனே—ஸுமந்த்ரனே, வசிட்டனே—வசிஷ்ட பகவானே, இது—, தகவோ— தர்மமோ, நீர்—நீங்கள், சொல்லீர்—சொல்லுங்கோள்

வயா ஏழாம்பாட்டு. பூமருவு நறுங்குஞ்சி புன்சடையாப் புனைந்து பூமாறாதே யிருப்பதாய பரிமளத்தைப் புறப்பட விடாநிற்குந் திருக்குழலை, மனுஷ்யாக்குப் பார்க்கவொண்ணாதபடி ஜடையாக்கி. பூந்துகில சேரல்குல காமரெழில் விழலுடுத்து அநுபதிநாயிரமாண்டு தேடின திருப்பரியட்டங்களில நல்லவையெல்லாம சாத்தக்கடவ திருவரையிலே, கண்டார் விரும்பும்படி விசவாமித்ரத்தைக் கயிறாக முறுக்கிச்சாத்தி கலனணியா தங்கங்க ளழகுமாறி ஸ்வாபாவிகமான அழகொழியத் திருவாபரணங்கள சாத்தாமையாலே அததால வருமழகின்றியே ஏமருதோ ளென்புதல்வன, விகாரம் பண்ணினாரை அழியச்செய்து அபிஷேகம பண்ணவல்ல என்மகன யானின்றுசெலத்தக்க வனம் தான்சேர்தல் அறுபதினாயிரமாண்டு போகங்களைப்புஜித்து விரக்தனான நானபோகக்கடவ காட்டிலே, ஸுகுமாரராய்(௩)போகயோக்யரான தாம போகை. தூமறையீ ரிதுதகவோ (௪) "வேதவிதுஷு" என்று ஓதியிருக்கிற ப்ராஹ்மணரே! நீங்கள் இது சொல்லீகோள, இது தர்மமோ?. சுமந்திரனே வசிட்டனே

(௧) "ஸுகுமாரபரிஷ்வஜ்ஜே" (௨) "மத்தமாதங்ககாமிநம"
(௩) ஸெளம்யோஸுகு (௪) 'பதிம்விச்வஸ்ய"

சோல்லிரீரே ராஜதாமததைபபழகவறிந்து நடததிபபோந்த ஸூமந்தானே! சொலலாய, இவ்வம்சததுககு குருவாய் ராஜகர்மங்களை உபதேசிததுப போருகிற ஸ்ரீ வஸிஷ்ட பகவானே! சொல்லாய் .. .. எ.

மூ —பொனபெற்றரேழில்வேதப புதல்வனையுந்தம்பியையும் பூவைபோலும்
மின்பற்றுநுணமருங்குல் மெலலியலென்மருகியையும் வனத்திற்போக்கி
நினைபற்றுநின்மகன்மேற் பழிவிளைததிட்டெனனையும் நீளவானிற்போக்க
எனபெற்றயகைகேசீ! இருநிலததிலினிதாக விருககின்றாயே   அ

ப-ரை.— கைகேசீ- கேகயராஜனபுத்ரியே, பொன்பெற்றார்- விதயாதானததையுடைய உபாத்யாயரிடமிருந்து, எழில- அழகிய, வேதம- வேதசாஸ்த்ரங்களைககற்ற, புதல்வனையும்- பெருமாளையும், தமபியையும- அவனையல்லது அறியாத இளையபெருமாளையும, பூவைபோலும- நாகணவாய்பபுள்ளையொதத அழகையும, மினபற்று-மினனலுங்கூட ஒப்பாகாத, நுண்—நுண்ணிதான, மருங்குல்—இடையையும், மெல இயல்—மாதுஸ்வபாவததையுமுடையளான, என மருகியையும—என மருமகளான பிராட்டியையும, வனத்தில் போக்கி—காட்டிலேபோகவிட்டு, நின்—உனனையொழிய வேறொருவரை, பற்று—தாயெனறு புகலிடமணுக, நின் மகன்மேல—உனனுடைய பிளளையான பரதாழ்வானுக்கு, பழி விளைததிட்டு—"பாரதாதரோஹி" எனனுமபழியை யுண்டாக்கிவிட்டு, எனனையும்—, நீள—பெருமைபொருந்திய, வானில—ஸவாக்கததிலே, போக்க—போமபடி செய்ததாலே, எனபெற்றாய—எனன ப்ரயோஜனததையடைந்தாய், இரு நிலததில்— இந்த மஹா ப்ருதிவியிலே, இனிதாக—ஸந்துஷ்டசித்தையாய்க்கொண்டு, இருக்கின்றாயே—இருக்கிறாயேயெனறு தூஷிதராகிறார்

வயா. எட்டாமபாட்டு. பொனபெற்றரெழில் வேதபபுதல்வனையும் தம்பியையும் தாமெனறு எல்லாரும சொல்லும்படியிருக்கிற உபாத்யாயாகள்கிழேயிருந்து அழகிய ஸகல வேத சாஸத்ரங்களையும் ஓதியிருக்கிற பெருமாளையும, அவனையலலது அறியாத தமபியானையும பூவைபோலும் மினபற்று நுண்மருங்குல மெல்லியலெனமருகியையும் பூவைபோலே இருப்பாளுமாய மினனுக்கு ஒப்பான இடையையுடையாளுமாய மாதுஸ்வபாவையுமான என மருமகளான பிராட்டியையும். வனத்தில்போக்கி. காட்டிலேபோகவிட்டு நினபற்று நின் மகனமேல பழிவிளைத்திட்டு உனனையலலது வேறொருவரைத தாயெனறிராத பரதாழ்வானுக்கு "பாரதர்த்ரோஹி" எனறொரு பழியையுண்டாக்கி என்னையும் நீளவானில்போக்க என்பெற்றாய கைகேசீ இசசெயலகளெலலாம செய்து நீபெற்ற ப்ரயோஜனமென் இருநிலத்திலினிதாக விருக்கின்றாயே ஸமஸார ஸுகமாகிறது—புத்ரர்களோடும் பர்த்தாவோடுங் கூடியிருக்கையாய்த்து, உனக்குப புத்ரரான பெருமாளைக் காட்டிலேபோக்கி எனனையும ஸ்வர்க்கத்திலே போகக்குதையாலே ஸம்ஸாரஸுகம அழகிதாக அநுபவிக்கக்கடவையிறே. ... அ.

மூ —முனனொருநாளமழுவாளி சிலைவாங்கியவன்றவத்தைமுற்றுஞ்செற்றாய்
உனனையுமுனனருமையையு முன்மோயினவருத்தமு மோனறாககோளளா
தெனனையுமெனமெயயுரையும் மெயயாககோணடு வனம்புககவெந்தாய்!
நின்னையேமகனாகபபெறப்பெறுவே னேழ்பிறப்புமநெடுந்தோளவேந்தே!   கூ

ப-ரை — முன ஒருநாள—முனபொருகாலத்திலே, மழுவாளி—பரசுராமாழ்வானுடைய, சிலை—வில்லை வாங்கி—வளைத்து அம்பேற்பூட்டி, அவன்—அவனுடைய, தவத்தை

முழுதும்—தபஸ்ஸையெல்லாம், செற்று—அவ்வம்பாலே அழித்துப்போகட்டாய்; உன்னையும்—உன்பெருமையையும், உன் அருமையையும்—உன்னை நான் பெற்றபட்ட அருமையையும், உன்மேலின்—உன்பால் பெற்ற தாயாரான ஸ்ரீகௌஸல்யாருடைய, வருத்தமும—வ்யஸநத்தையும், ஒன்றாக கொள்ளாது—ஒருபொருளாக மதியாமல், என்னையும்—உன்பக்கல் அன்புடையனான என்னையும், என்மெய் உரையும்—என்னுடைய ஸத்யவசநத்தையும், மெய்யாக கொண்டு—ஸத்யமாக்கவேணுமென்று நெஞ்சிற்கொண்டு, வனம்புக்க—காட்டுக்கு எழுந்தருளின, எந்தாய—என்னுடைய தநயனே, நெடு—முழங்காலளவும் நீண்ட, தோள—தோள்களையுடைய, வேந்தே—அரசகுமாரனே, (நான் அநேகஜந்மங்கள் பிறந்து,) எழ்பிறப்பும—பிறந்த ஜந்மங்கள் தோறும், நின்னையே—உன்னையே, மகனாக—பிள்ளையாக, பெறப்பெறுவேன்—பெறப்பெறுவேனாகவேணும்.

வ்யா ஒன்பதாம்பாட்டு முன்னொருநாள் மழுவாளிசிலை வாங்கி. முன்னொருகாலத்திலே மழுவை ஆயுதமாகவுடைய ஸ்ரீபரசுராமனகையில ஸ்ரீசார்ங்கத் திருவில்லை வாங்கி, அவனதவத்தை முற்றுஞ்செற்று. அவன் லோகாந்தரங்களை பராபிக்கக்கடவதாக ஆர்ஜித்த தபஸ்ஸை அவ்வம்பாலே அழித்துப்போகட்டாய உன்னையுமுன் அருமையையும் உன் சலாக்யதையையும, (க) " [illegible] " என்று நான உன்னைப்பெறப்பட்ட அருமையையும உனமேயினவருத்தமு மொன்றாகக்கொள்ளாது. "உன்னைப்பிரியில் தரியேன" என்று பினதொடர்ந்த ஸ்ரீ கௌஸல்யார் வ்யஸநத்தையும் ஒன்றாகக் கொள்ளாது என்னையுமென மெய்யுரையும் மெய்யாககோண்டு வனம்புக்கவேந்தாய் உன்பக்கல எனக்குண்டான பாவபந்தத்தை மெய்யாகவறியாதே, என்னுடைய பிதாவென்றே நினைத்து, "நெடுநாள ஸத்யமசொல்லிப் போந்தவனை நான்தோன்றி அஸத்யவாதியாக்கவொண்ணாது" என்று எனக்கு ஸத்யவாக்யததை ஸத்யமாக்க வேணுமென்று நெஞ்சிலேகொண்டு காடேறப்போன என்னப்பனே நின்னையேமகனாகப் பெறப்பெறுவேன் ஏழ்பிறப்பும் நெடுந்தோள்வேந்தே அநேகஜந்மங்கள் பிறந்து, பிறந்த ஜந்மந்தோறும் நீ எனக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறக்கும்படி பெற்றுடையேனாவேன். நெடுந்தோள்வேந்தே ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினளவல்லாது காவல்துடிப்புடைய தோள்களையுடையவனே ௯

மூ — தேனகுமாமலர்க்கூந்தல்கௌசலையுஞ் சுமித்திரையுஞ்சிந்தைநோவக்
கூனுருவிற்கொடுந்தொழுத்தை சொற்கேட்டகொடியவடன்சொற்கொண்டின்று
கானகமேமிகவிரும்பி நீதுறந்தவளநகரைத் துறந்துநானும்
வானகமேமிகவிரும்பிப்போகின்றேன் மனுகுலத்தார்தங்களகோவே! ௧௦

பதவுரை — மனுகுலத்தார் தங்கள் கோவே- மனுகுலத்து அரசகுமாரனே, தேன அரு- தேனைப்புறப்படவிடா நின்றுள்ள, மா- சலாக்யமான, மலர்- மலரோடுகூடின, கூந்தல்- மயிர் முடியையுடைய, கௌசலையும்- ஸ்ரீகௌஸல்யாரும, சுமித்திரையும ஸுமித்ரையாரும், சிந்தைநோவ- மனம்வருந்த, கூன- வளைந்த, உருவின- வடிவையுடையளாய, கொடு-கொடிய மனஸ்ஸையுடையளுமான, தொழுத்தை- மந்தரையுடைய, சொல - சொல்லை, கேட்ட— கேட்டவளாய், கொடியவள் தன்- க்ரூரஹ்ருதயையுமான கைகேயியுடைய, சொல்-சொல்லை, கொண்டு—சிரஸா வஹித்துக்கொண்டு, கானகமே-வனவாஸத்தையே, மிக விரும்பி-மிகவும

(க) ‘ மஹாராஜஸாராமே ’

விரும்பி, நீ துறநக—நீ உபேக்ஷிதது விட்ட, வளம—அவ வைச்வாயான, நகரை—நகரத்தை, நானுமம—, துறந்து—விட்டு, வானகம—நீயில்லாத வவாககதகுக்கு, மிக விருப்பி போகின்றேன்—மிகவும ஆசைபபட்டுப போகா நின்றேன்

வயா பததாம்பாட்டு தேனகுமாமலர்க்கூநத விதயாதி தேனைப்புறபபடுவிககிற மலரோடேகூடின மயிர்முடியை யுடைய ஸ்ரீ கௌஸலையாரும் ஸுமித்ரையாரும நெஞ்சு நோவ கூனுருவிதயாதி வடிவில வகாமபோலே நெஞ்சும் வச்ரமாயத் திணணிதான கூனியுடைய வார்த்தையைக்கேட்ட கைகேயியுடைய வாரத்தையிலே அகப்பட்டு காணகமேமிக விரும்பி நீ துறந்த வளநகரைததுறநது. "நான்போகச்சொனனேனை" என்னு மதைதையே கொண்டு ஒருவர்க்கும ஸஞ்சரிக்கவரிதான காட்டைவிரும்பி, திருவபிஷேகததுககு அலங்கரிருசகிற ஊரை நீ கைவிட்டாயென்று நானும திருவயோததயையைத துறநது வானகமே மிகவிரும்பிப போகினறேன நீ இலலாதநகரியிறே, அததாலே ஸ்வர்க்கமேயாகிலும நீயில்லாதவூரைவிட்டுப போகினறேன மனுகுலதகாரதங்கள்கோவே மருகுலோதபவனுனவனே! ௭

மூ —ஏராரநதகருநெடுமாலிராமனுய வனம்புககவதனுககாறறுத
தாரார்ந்ததடவரைத்தோட்டயரதனறுன புலம்பியவப்புலம்பலதனனைக்
கூரார்ந்தவேலவலவனகோழியர்கோன் குடைககுலசேகானசொறசெயத
சீரார்ந்ததமிழமாலையிவைவல்லார தீநெறிக்கட்செலலாாதாமே கக.

ப-ரை.— தார ஆர்ந்த-வெற்றிமாலைமாறுநதாய, தட - விசாலமாய, வரை-மலைபோலே திணணிதான, தோள்—தோளையுடைய, தயரதன தான—தசாதசக்ரவாத்தியானவர்; ஏர ஆரநத—ஸகல கலயாண குணஙகளாலும் பூர்ணனுய், கரு-நீலமணிபோன்ற வடிவழகையுடையனுய, நெடுமால— ஸாவாதிகனுன வாவேசவரன், இராமனுய— சகரவர்ததி திருமகனுய் வந்தவதரிதது, வனமபுககவத னுககு—காட்டுகெழுநதருளியதறகு, ஆறறு—ஸஹிககமாட்டாமல், புலம்பிய அபபுலப்பல் தனனை—பரலாபிதத பாசுரததை, கூர ஆர்ந்த—கூாமைமிகக, வேல—வேல் யுத்ததிலே, வலவன—ஸமர்த்தராய, கோழியர்கோன-உறையூருக்குத் தலைவராய, குடை- வெணகொறறசகுடையையுடையரான, குலசேகரன்- ஸ்ரீ குலசேகரப பெருமாள, சொறசெயத— அருளிசசெயததாய், சீர ஆர்ந்த—பெருமைமிகுநத, தமிழ்—த்ராவிடபாஷையாய, மாலை—மாலாரூபமான, இவை—இபபததுப்பாட்டுகளை, வலலார்தாம்—அபயஸிக்க வலலவர்கள, தீநெறிக்கண்—விஷயாநதாஙகளிலே, செலலார்—போகாரென்கிருர். [அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்]

வ்யா நிகமததில் ஏரார்ந்தகருநெடுமாலிதயாதி எல்லாபரகாரததாலும பூரணனுய் ஸாவாதிகனுன ஸாவேசவரன காமவசயரோடே இதரஸஜாதீயனுய வநதவதரிதது, "காமவசயரும்போகததகாதகாட்டில புககான" என்றதுககு ஆறறமாட்டாதே தாராரநதவிதயாதி, அறுபதினுயிரமாண்டு ராஜயமபணணுகைபாலே மாலைமாறுத திண்ணிதான மலைபோலே தோளையுடைய சகரவர்ததி ப்ரலாபிதத பாசுரததை. கூரார்ந்தவிதயாதி கூாமைமிகக வேலையுடையருமாய உறையூாககு நிபாமகருமாய் ஐசவாய பரகாசகமான வெணகொறறக்குடையை யுடையருமான குலசேகரப்பெருமாளருளிசசெயத. சீராநததமிழ்மாலையிவை வல்

லார (௧) "வாசொஹ்ஜெஹபெய உபஹுஹு" என்று இவைபூர்ணமான தமிழ்த்தொடை வல்லவர்கள், தீநெறிக்கண் செல்லாதாமே பகவத்விஷயத்தைக் காறகடைக்கொண்டு விஷய பரவணராகார்கள் ... . ௧௧.

குலசேகரப்பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு — வன்றாள வெவ்வாய கொல்லணை வாபோகு பொருந்தார்
அம்மா பூ பொன் முன தேன ஏரா அங்கண்
ஆ௲ திருமொழி - ௯ - க்கு பாட்டு, ௬௨

பத்தாந்திருமொழி - அங்கணெடுமதிள், பரவேசம்

அ ஆராதிகாலம் இழந்த இழவை தேவகிதேவியார் பெற்றுவைத்து காஷ்ணனு டைய பாலசேஷ்டிதங்களை யநுபவிக்கப்பெறுதே யிழந்தவள் பாசுரத்தாலே பேசினார் — *ஆலைநீள்கரும்பில, * மன்னுபுகழில - ஸ்ரீ கௌஸல்யார் பெற்றபேற்றை அநுபவித்தார்; பாலயாவஸ்தையிலே யெல்லா மநுபவித்து பாரபத யௌவநமானவாறே அநுபவிக்கப் பெறுதே யிழந்த சக்ரவர்த்தியோபாதி தமக்கு பாரப்தியுண்டாகையாலே அவன் பாசுரத்தாலே தமிழவைப் பேசினார் - * வன்றாளில், இத்திருமொழியில் கீழ்ப்பிறந்த இழவுகளெல்லாம் தீர சக்ரவர்த்தித்திருமகன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருச்சித்திர கூடமாகிற திருப்பதி யிலே திருவவதாரந் தொடங்கி அநந்தவவதார வர்த்தாந்தத்தை ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான் பேசி அநுபவித்தாப்போலே தம்முடைய ஜ்ஞானவைசத்யத்தாலே ஸமகாலத்தில்போலே அநுப விக்கிறார்

அ முதற்பாட்டு தேவர்களெல்லாரும் காத்தார்த்தராம்படி வந்து திருவவதாரம் பண்ணினபடி சொல்லுகிறது

மூ — அங்கணெடுமதிள் புடைசூழயோத்தியென்னு மணிநகரத்துலகனைத்தும் விளங்குஞ்சோதி
வெங்கதிரோன்குலத்துக்கோர் விளக்காயத்தோன்றி விண்முழுதுமுய்யக்கொண்ட வீரன்றன்னைச்
செங்கணெடுங்கருமுகிலை யிராமன்றன்னைத் தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகூடந் தன்னுள்
எங்கள்தனிமுதல்வனை யெம்பெருமானறன்னை யென்றுகொலோ கண்குளிரக்காணு நாளே ௧.

ப—ரை — அங்கண்- ஆகாசாவகாசமெல்லாம் தானேயாம்படி, நெடு- உயர்ந்த, மதிள்- மதிள்களாலே, புடை- நாற்புறமும், சூழ- சூழப்பட்ட, அயோத்தி என்னும்- அயோத்யை யென்னு ப்ரஸித்தமாய், அணி- அலங்காரங்களால் குறைவற்ற, நகரத்து- திருப்படை வீட டிலே, உலகு அனைத்தும- ஸகலலோகங்களையும, விளங்கும- விளங்கப்பண்ணுகிற, சோதி— தேஜஸ்ஸானது, வெங்கதிரோன குலத்துக்கு- ஸூர்யவம்சத்துக்கு, ஓர- அத்விதீயமான, விளக்காய் தோன்றி - உஜ்வலதீபமாய் வந்தவதரித்து, விண்முழுதும - தேவஜாதியைய டைய, உய்யக்கொண்ட- உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின, இராமனறன்னை- யாவரையும களிப்பிக்கு

(உ) "பாட்டேகேட்பேசமநாம"

டவனாய், வீரன்றன்னை - வீரனாய், நெடு - ஸர்வாதிகத்வஸூசகமான, செங்கண் - செவ்விய கண்ணையுடையனாய், கருமுகிலை - காளமேகத்தை யொத்தவனாய், தில்லைநகர் - தில்லைநகரென்று சொல்லப்படுகிற, திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள் - திருச்சித்திரகூடத்திலே, எங்கள் - எங்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு, தனி - ஒப்பில்லாத, முதல்வனை - காரணபூதனாய், எம்பெருமான் றன்னை - நமக்கு ஸ்வாமியானவனை, கண்குளிரக் காணும் நாள் - எங்கண்கள் விடாய்தீரக் காணும் நாள், என்றுகொலோ - என்றோ வென்கிறார்.

வ்யா அங்கணித்யாதி போக்யபோகோபகரண போகஸ்தானங்களை யுடைத்தாய், ஆகாசாவகாச மெல்லாம் தானேயாம்படி நிமிர்ந்த மதிளாலே சூழப்பட்ட அயோத்தி. "அயோத்யை" என்றும் "அபராஜிதை" என்றும் சொல்லப்படுகிற பரமபதம்போலே சத்ருக்களுக்குக் கணிசிக்கவொண்ணாதவூர் என்னும் பரமபதம்போலே சிலரறிந்து சிலரறியாதாயிருக்கையன்றிக்கே ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமாயிருக்கை அணிநகரம் அலங்காரங்களால் குறைவற்றவூர். உலகனைத்தும் விளங்குஞ்சோதி ஸர்வலோகங்களையும் தன்தேஜஸ்ஸாலே, விளங்கப்பண்ணுகிற(க) "நாராயண பரோஜ்யோதி:" என்கிறபடியே பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸாயுள்ளவன். வெங்கதிரோனித்யாதி ஜகத்திலந்தகாரமெல்லாம் நீக்கக்கடவ ஆதித்யன் வம்சத்திலே, அவனைப்போலே இரவுசல்வாமே க அத்விதீயமான தேஜஸ்ஸாய் வந்துதித்து விண் முழுதுமுய்யக்கொண்ட வீரன்றன்னை தன்வீர்யகுணத்தாலே தேவஜாதியையடைய உஜ்ஜீவிப்பித்தவனை. செங்கணெடுங்கருமுகிலை தேவஜாதிபரிக்கே ஜகத்தையடைய ரக்ஷிப்பதாக கடலில மணலே சேஷமாகப்பருகின காளமேகத்தினுடைய வடிவையும் ஸர்வேச்வரத்வ லக்ஷணமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையுமுடையவனை இராமன்றன்னை வடிவழகாலும் கண்ணழகாலும் அபிராமதையாலும் அநுகூல ப்ரதிகூல விபாகமின்றியே தோற்பிக்குமவனை. இதில் "வீரன்" என்கிறதும் இவருக்கு அநுபவிக்கக்கடவது (உ) 'ஸத்யேந' இத்யாதிவத் தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள். அவதாரத்தின் ஸமகாலத்தில் அநுபவிக்கப் பெறாத இழவுதீர, பிற்பட்டகாலத்தி லுள்ளார்க்கு முதவலாம்படி ஸந்நிஹிதனானவனை. எங்கள் தனிமுதல்வனை அக்காலத்தி லநுபவிக்கப் பெறாத எங்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு ஒப்பில்லாத காரணபூதனானவனை எம்பெருமான்றன்னை. வகுத்தசேஷியானவனை என்றுகொலோ கண்குளிரக்காணு நாளே இந்த ராஜ்ய தந்த்ரத்திலே யகப்பட்டிருக்கிற நான், அன்று அவனைக் காணப்பெறாதே விடாய்த்த கண்களானவைகண்டு விடாய்தீர்ந்து கண்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறலாவதென்றோ வென்கிறார் "என்றுகொலோ" என்று - காலதத்வத்துக்கு ஒரு அவதிபெறாதொழிகில் இன்று கண்டதோ டொக்குமிறே ... க.

அ — இரண்டாம்பாட்டு வந்தெதிர்ந்த ராக்ஷஸவதத்துக்கெல்லா மடியாகவும், ரிஷியுடைய அபிமதம் தலைக்கட்டுகைக்கும் தாடகா தாடகேயரை நிரஸித்தபடி சொல்லுகிறது

மூ —வந்தெதிர்ந்ததாடகைதனுரத்தைக்கீறி வருகுருதிபொழிதர வண்கணையொன்றேவி
மந்திரங்கொளமறைமுனிவன வேள்விகாத்து வல்லரக்கருயிருண்டமைந்தன்காண்மின்
செந்தளிர்வாயமலர்நகைசேர் செழுந்தண்சோலைத் தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
அந்தணர்களொருமூவாயிரவரேத்த வணிமணியாசனத்திருந்தவம்மான்றானே ௨

(க) "நாராயணபரோஜ்யோதி:" (உ) "ஸத்யேந"

வியா செந்தளிர்வாய- சிவந்ததளிர்கள் நடுவே, நகை - விகஸியாநின்றுள்ள, மலர் சேர்—புஷ்பங்களையுடைத்தாய, செழு—அழகிதாய, தண்—சரமஹரமான, சோலை—சோலையாலேசூழப்பட்ட, தில்லைநகர் திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்—, அந்தணர்கள் ஒருமூவாயிரவர்—அநந்யப்ரயோஜநரான மூவாயிரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், ஏத்த—மங்களாசாஸநம்பண்ண, அணி - ச்லாக்யமான, மணி - மாணிக்கங்களாலே சமைத்த, ஆசனத்து இருந்த - ஸிம்ஹாஸநத்திலேயெழுந்தருளியிருந்த, அம்மான் - ஸர்வேச்வரன், வந்து - மிகைத்துவந்து, எதிர்ந்த- எதிர்த்த, தாடகைதன்-தாடகையுடைய, உரத்தை-மார்வை, கீறி-பிளந்து, (அத்தாலே,) வரு—புறப்பட்டுவருகிற, குருதி—ரக்தமானது, பொழிதர—மலையருவிபோலே சொரியும்படி வன்-பலிஷ்டமாய, ஒன்று—ஒப்பில்லாத, கணை—திருச்சரத்தை, ஏவி—நடத்தி, மந்திரம்—ஸகலமந்த்ரங்களையும், கொள—தன்னிடத்திலேயுடைத்தான மறை—வேதவேதாந்தங்களை அறிந்தவனாய், முனிவன—மநநசீலனான விச்வாமித்ரனுடைய, வேள்வி— யாகத்தை, காத்து—ரக்ஷித்து, வல்—பெருமிடுக்கரான, அரக்கர்—மாரீச ஸுபாஹுவென்னும் ராக்ஷஸருடைய, உயிர் உண்ட—ப்ராணனைப் போக்கியருளின, மைந்தன் காண்மின—பிள்ளைத்தனத்தை யுடையவனை கிடீரென்கிறார்

வியா வருதெதிர்ந்த தாடகை தானமிகைத்து வந்து மேலிட்ட தாடகை நிக்ரஹிக்க கோபமில்லாதவள் * தன்னிசொன்னமில்லாத தாடகையினுடைய தன் உரத்தைக்கீறி பெருமாள் பக்கலபொல்லாங்கு நினைத்தநெஞ்சை மலையிலுந்தாப்போலே பிளந்து வருகுருதிபொழிதர செம்பாட்டுத்தன்மையிலே மலையருவிவிழுந்தாப்போலே ருதிரம்வந்துசொரிக்க வன்கணையொன்றேவி. வலிக்கு ஒப்பில்லாத திருச்சரத்தை நடத்தி மந்திரங்கொளமறைமுனிவன். ரிஷிகளுக்கே- தனச்சென்றபடி. நிர்ப்பரனுபத்தனனுடைய அநுஷ்டானங்களெல்லாம் அடைவே அநுஷ்டிக்கும் யாகத்தைத்தலைக்கட்டும்படிபண்ணி வல்லரக்கருயிருண்ட யஜ்ஞ விக்நகரான மாரீசஸுபாஹுப்ரப்ருதிகளை முடித்த பிள்ளைத்தனத்தையுடையவனை. மாரீசன் பட்டுப்போனானில்லை, பின்னையிருந்தவிருப்பு மாதபாயமென்னையுசருக்கு சேர்ந்தளிர்வாயமலர் நகைசேர் சிவந்த தளிர்கள்நடுவே விகஸியாநின்றுள்ள புஷ்பங்களையுடைத்தாய தாசரிய மாய சரமஹரமான சோலையாலே அலங்க்ருதமானவூரிலே அந்தணர்களொருமூவாயிரவா அநந்யப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணர் மூவாயிரம்பேர் ஏத்த திரண்டு மங்களாசாஸநம்பண்ண அணிமணியாசனத்திருந்த "கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனம்" என்னும்படியே மஹார்க்கங்களான ரத்நங்களையுடைத்தான ஸிம்ஹாஸநத்திலே கனமேன்மைதோற்ற விருந்த ஸர்வேச்வரன் கிடீரென்கிறார்

உ

அ—மூன்றாம்பாட்டு செவ்வரிநல் பிராட்டியோடேகலவிக்குவிரோதியைப் போக்கினபடி சொல்லுகிறது

மூ—செவ்வரிநற்கருநெடுங்கண் சீதைக்காகிச் சினவிடையோன் சிலையிறுத்துமழுவாளேந்தி
வெவ்வரிநற்சிலைவாங்கி வென்றிகொண்டுவேல்வேந்தர்பகைதடிந்த வீரன்றன்னை
தெவ்வரஞ்சநெடும்புரிசை யுயர்ந்தபாங்கர்த் தில்லைநகர்த் திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
எவ்வரிவெஞ்சிலைத்தடக்கை யிராமன்றன்னை யிறைஞ்சுவா ரிணையடியேயிறைஞ்சினேனே

ப—ரை — செவ்வரி - செவ்வரிகளைப்படர்ந்து, நல - அழகிதாய, கரு - கறுத்து, நெடு- காதளவும் நீண்டிருந்துள்ள, கண—கண்களையுடைய, சீதைக்காகி—பிராட்டிக்காக; சினம்—கோபத்தையுடைய, விடையோன—வ்ருஷபவாஹநனான ருத்ரனுடைய, சிலை—வில்லை, இறு

று—முறித்தும், மழுவாள் ஏந்தி—மழுவாகிற ஆயுதத்தையுடைய பரசுராமாழ்வானுடைய, மம—க்ரௌர்யத்தையுடைத்தாய், வரி—அழகிதாய், நல்—ச்லாக்யமான, சிலை—வில்லை, ங்கி - வளைத்து அம்பெய்து, வென்றிகொண்டு - அவனைவென்று, (தம்முடையகுலத்தின ப,) வேல—வேலையுடையரான, வேந்தர்—ராஜாக்களுடைய, பகை தடிந்த—விரோதிநிரஸ செய்தருளின, வீரன்றன்னை—வீரனைப், தெவ்வர—சத்ருக்கள், அஞ்ச—பயப்படும்படி னர், நெடு—உயர்ந்த, புரிசை—மதிள்களும், உயர்ந்த—, பாங்கர—$ அட்டாலைகளையுமு டைத்தான, தில்லைநகர் திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள— திருச்சித்திரகூடத்திலே யெழுந்தரு ளியிருக்குமவனுடைய, எல அரி—ஐய்யவரிய, வெம—சூரமான, சிலை—வில்லை, தட—பெரிய, —திருக்கையிலேயுடைய, இராமனறன்னை—, இறைஞ்சுவார—ஸ்தோத்ரம்பண்ணுமவர் நடைய, இணை அடியே—திருவடிகளையே, இறைஞ்சினேன—வணங்கினேனென்கிறார

வ்யா செவ்வரிப்பியாதி. (௧) "அஸிதேக்ஷணா" எனகிறபடியே கண்ணழ ல தோறறு, சினத்தையுடைய ரிஷபத்தைத் தனக்கு வாஹநமாகவுடையனான ருத்ரனு ய வில்லாய ஒருவரால கிட்டவொண்ணாதே யிருக்கிறவில்லை அநாயாஸேந முறித்து அச ளிலே தோற்ற பிராட்டியைக் திருமணம்புணர்ந்தெழுந்தருளாநிற்க, வழியிலேவந்து றின, தனக்கௌபத்துக்குத்தக்க மழுவாகிற ஆயுதத்தையுடைய ஸ்ரீ பரசுராமாழ்வா டைய, வெம்மையையுடைத்தாய தாசநீயமான வில்லைவாங்கி, இவனைவென்று, தான திரு தாரம்பண்ணின க்ஷத்ரியகுலத்துக்குப் பகைதீர்ந்த வீரத்தையுடையவனை தெவ்வரஞ்ச ம்புரிசையித்யாதி சத்ருக்கள அஞ்சும்படியான உயர்ந்தமதிளையும் $ அட்டாலைகளையு டைத்தான ஊரிலே வர்த்திக்கிற எவ்வரியித்யாதி (௨) "அவஷ்டப்யமஹத்தநு:" று— வேறொருத்தரால அடக்கியாள வொண்ணாதே கானவே ப்ரதிபக்ஷம் முடியும்படி ன ஸ்ரீசார்ங்கத்தையுடைய சக்ரவர்த்திதிருமகனை இறைஞ்சுவாரிணையடியே சக்ரவர்த்தித மகனுடைய வீரத்துக்கும அழகுக்கும் தோற்றிருக்கும ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குத் தோ அவர்கள் திருவடிகளிலே இறைஞ்சினேனே ஸ்ரீ பரதாழ்வான குணங்களுக்குத் ற்ற ஸ்ரீ சத்ருக்னாழ்வானைப்போலே ... ... ௯.

—தோத்தலர்பூஞ்சுரிகுழற் கைகேசிசொல்லாற் றொன்னகரந்துறந்து துறைக்கங்கைதன்னைப
பத்தியுடைக்குகன்கடத்த வனம்போய்ப்புக்குப் பரதனுக்குப் பாதுகமுமரசுமீந்து
சித்திரகூடத்திருந்தான்றன்னை யின்றுதில்லைநகர்த் திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
எத்தனையுங்கண்குளிரக் காணப்பெற்றவிருநிலத்தார்க ளிமையவர்நேரொவ்வாரே. ௩.

ப-ரை.— தொத்து—கொத்துக்கொத்தாக, அலர—அலருகிற, பூ—பூக்களையுடைய, சுரி—சுருண்ட, குழல—குழலையுடையளான, கைகேசி— கைகேயியுடைய, சொல—சொல்லாலே, தொல-தங்கள முன்னோர தொடங்கி ஆண்டுவருகிற, நகரம்—அயோத்யா நகை, துறந்து-விட்டு, பத்தி உடை— பக்தியையுடைய, குகன்— ஸ்ரீ குஹப்பெரு , கங்கை துறைதன்னை—கங்கைக்கரையை, கடத்த—தாண்டுவிக்க, வனம—துஷ்டமாகங்க ஸஞ்சரிக்கிற காட்டிலே, போய் புக்கு—சென்றுபுகுந்து, பரதனுக்கு ஸ்ரீ பரதாழ்வா து, பாதுகமும—திருவடிநிலைகளையும, அரசும—ராஜ்யபாரத்தையும, ஈந்து—கொடுத்து,

) "அஸிதேக்ஷணா" $ அட்டாலை—மேல்மாடம் (௨) "அவஷ்டப்யமஹத்தநு:"

சித்திரகூடத்து இருந்தானறன்னை — சித்ரகூடபர்வதத்திலே எழுந்தருளியிருந்தவ னை, தில்லைநகர் திருச்சித்திரகூடந்தனுள்-, கண்-உன்னைக்காணப்பெறாதே விடாய் கண்கள், எத்தனையும் குளிர — நன்றாகக்குளிரும்படி, காணப்பெற்ற — கண்டநுபவிக் பெற்றவர்களான, இரு-சலாக்யமான, நிலத்தார்க்கு - பூமியிலுள்ளவர்களுக்கு, இமையவ நித்யஸூரிகள், நேரொவ்வார — ஸத்ருசரல்லர்கள்

வயா ரனகாமபாட்டு தோத்தலா கொத்துக்கொத்தாக அலருகிற பூக்களை டைய, சுருண்டு அழகிதான குழலையுடைய கைகேயி. இத்தால - தனகெடுபானையாய் அழகாலும சக்ரவர்த்தியைத் தானிட்டவழக்காமபடி பண்ணி ப்ரமிப்பிக்க வல்லளான, (கேசிசோல்லால். சக்ரவர்த்தி வாய்திறக்க மாட்டாதிருக்க, "பிள்ளாய் உங்கள் ஐயனை காட்டேறப்போகச் சொல்லாநின்றார்" என்று கைகேயி சொன்னவார்த்தையாலே, தே ணகரந்துறந்து. குலக்ரமாகதமாய்வருகிற படைவீட்டை ஸாபேக்ஷமின்றி இவன் செல்ல வென்று போகைக்கு பரபத்தியில்லாமையைக் காட்டுகிறது துறைக்கங்கைதன்னை கங் யின் துறைதன்னை பத்தியுடைக் குகனகடத்த. தம்பிமாரைக் காட்டிலும் ஸ்நேஹத்த யுடையனாய், பிரியில் தரியாதபடி பெருமாள் நியமிக்கையாலே நின்றவனுமாய், ஸ்ரீ பா, ழ்வானையுங்கூட அசிர்க்கும்படியான ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள் கங்கையைக் கடத்த வனம்ே யபுக்கு மநுஷ்யஸஞ்சாரமின்றியே துஷ்டமாகங்களையான காட்டிலே போய்ப்புக பரதனுக்குப் பாதுகமுமரசுமீந்து சித்திரகூடத் திருந்தான்றன்னை சித்ரகூடத்திலே எழுந்த ளியிருக்கிற இருப்புத் தான் காணப்பெறாதே பிற்பட்டார்க்கு மிழவுதீர ஸர்வகாலத்தி அநுபவிக்கைக்காகத் திருச்சித்திரகூடத்திலே வர்த்திக்கிறவனை எத்தனையுங்கண்குளிர இ னைக் காணப்பெறாதே விடாய்த்தகண் குளிரும்படி, காணப்பெற்ற கேட்டே போகையன் க்கே கண்டநுபவிக்கப்பெற்ற இருநிலத்தார்க்கு உகந்தருளின தேசங்களையுடைய சலாக மான பூமியிலுள்ளார்க்கு, * ஸதாபச்யந்தி பண்ணியிருக்கையே ஸ்வபாவமான நித் ஸூரிகளும் ஒவ்வார் இங்கு, கண்ணுக்கு விஷயம் ப்ராப்யமுண்டாயிருக்கச்செய்தே அதனைத்தயுஜித்துக் காண்கிறவர்கள்; அவர்கள், அதிலே ஆசையாக இருக்கிறவர்களிறே

௩ - வலிவணக்குவரைநெடுந்தோளவிராதைக்கொன்று வண்டமிழ்மாமுனிகொடுத்தவரிவில்வாங் கலைவணக்குநோக்கரக்கி மூக்கைநீக்கிக் கரனோடு தூடணன்ற னுயிரைவாங்கிச் சிலைவணக்கிமான்மரிய வெய்தான்றன்னைத் தில்லைநகர்த் திருச்சித்திரகூடந்தனுள் தலைவணக்கிக்கைகூப்பி யேத்தவல்லார்திரிதலால தவமுடைத்துத் தரணிதானே ௫.

ப-ரை — வலி வணக்கு எதிரிகள் வலியைத் தோற்பிக்கக் கடவதாய, வரை- மலை போலே, நெடு— இணையிலான, தோள்— தோள்களையுடைய, விராதை—விராதனை, கொ ன்று—, வண்—பாவர்க்கும் எளிதிலகற்கலான, தமிழ்— தமிழ்பாஷைக்கு நிர்வாஹகராய், மா—ரிஷிசரேஷ்டரான, முனி—அகஸ்த்யரிஷியானவர், கொடுத்த—, வரி—தர்சநீயமான, வில்—வில்லை, வாங்கி-வளைத்து, கலை—மானின் நோக்கை,வணக்கு—தோற்பிக்கக் கடவதான, நோக்கு—நோக்கையுடைய, அரக்கி— சூர்ப்பணகையுடைய, மூக்கை—, நீக்கி— அறுத்து, கரனோடு தூடணன்றன—கரதூஷணர்களுடைய, உயிரை—ப்ராணனை, வாங்கி— முடித்து, மான்—மான்வடிவு கொண்டுவந்த மாரீசன, மரிய—முடியும்படி,சிலை வணக்கி-வில்லைவளைத்து, எய்தான்றன்னை-பாணப்ரயோகம பண்ணினவனை, தில்லைநகர் திருச்சித்திரகூடந்தனுள்-,

லவனாக்கி-தன்டன் ஸமாபமித்து, கைகூபபி— அஞ்ஜலிபண்ணி, ஏத்தவல்லா-ஸ்தோ ரம்பண்ணவல்லவர்கள், திரிதலால— ஸஞ்சாரம் பண்ணுகையாலே தரணி— இந்த பூமி னது, தவம் உடைத்து—பாக்யத்தையுடையது

வயா ஜிந்தாமபாட்டு வலிவணக்கு எதிரிகளவலியைத்தோற்பிக்கக்கடவதாய் லபோலே திணணிதான தோள்களையுடைய விராதனைக்கொன்று வண்டமிழ மாமு ிகொடுத்த அகஸத்யனகொடுத்த தர்சநீயமான வில்லைவாங்கி. கலைவணக்கு நோக்கரக்கி. லநோக்கைத்தோற்பிக்கும்படியான நோக்கையுடைய சூர்பணகியுடைய மூக்கைவாங்கி. ஞேதோடணின்றன் உயிரைவாங்கி இவளுடையரூபவைரூபயங்கண்டு பொறுக்கமாட் டுதே வந்தகரதூஷணாகளுடைய பராணனகளை ஹரித்து. சிலைவணக்கிமானமரிய எய்தான்ற ன அதுகேட்டுப பொருக ராவணனாலே பரேரிதனுபவந்த மாரீசனுன மாயாமாகத்தை ல எயதுகொன்றவனை. தில்லைநகரிதபாதி அககாலததில காணபபெருத இழவெல்லாந் ்த்தலையுண்டான ப்ரயோஜநம்பெற வணஙகி, கையுண்டான பரயோஜநமபெறத தொழுது, யுண்டான ப்ரயோஜநம்பெற ஏத்தவல்லாதிரிதலால தவமுடைத்துத்தரணிதானே இவர் நடைய ஸஞ்சாரத்துக்கு விஷயமாகைபாலே பூமியானது பாக்யத்தை யுடையது ரு.

மூ —தனமருவுவைதேகி பிரியலுறறுத் தளாவெயதிச சடாயுவைவைகுந்தத்தேறறி
வனமருவுகவியரசன் காதலகொணடு வாலியைககொன றிலங்கைநகராக்கர்கோமான்
சினமடங்கமாருதியாற சுடுவிததானைத தில்லைநகர்த்திருசசிததிரகூடந்தன்னுள்
இனிதமர்ந்தவம்மானை யிராமன்றன்னை யேததுவாரிணையடியேயேததினேனே சு

ப ரை — தனம—ஸதநததினழகாலே, மருவு—கூடியிருப்பதற்கு யோகயையான, வைதேகி-விதேஹராஜன திருமகளான பிராட்டியை, பிரியலுறறு-பிரிந்து, (அத்தாலே,) தளர் ்யதி—மனமவருநதி,(பிராட்டிககாக ராவணனோடே எதிர்தது யுத்தம்செய்து பராணனை ்ட,) சடாயுவை ஜடாயுமஹாராஜனை, வைகுநதத்து ஏற்றி பரமபதத்தேறப போகவிட்டு, வம் மருவு-வாலிசகு அஞ்சிக காட்டிலே மறைந்து வர்த்திக்கிற, கவி அரசன-ஸுகரீவமஹா ஜர்பக்கலுண்டான, காதல் கொணடு—ஸநேஹத்தாலே, வாலியை கொன்று-, இலஙகைநகா- ்காநகாகநிலிருககிற, அரககா—ராக்ஷஸாகளுக்கு, கோமான—அரசனுன ராவணனுடைய, சினம—கோபம அடஙக—அடஙகும்படி, மாருதியால் - திருவடியாலே, சுடுவிததானை- ்ளுததுவிததவனை, தில்லைநகா திருச்சிததிர கூடந்தனனுள—, இனிது-இனிதாக, அமா —எழுந்தருளியிருக்கிற, அம்மானை-ஸாவேச்வரனுன, இராமனறனனை—சகாவாததி திரு ்னை, ஏத்துவாா—ஸ்தோதரமபணணு மவாகளுடைய, இணை அடியே—திருவடிகளையே, ஏததினேனை—ஸ்தோதரம பணணபபெறறே னென்கிறுா

வயா ஆருமபாட்டு தனமருவு திருமுலைததடததி னழகாலும ஆபிஜாதயததாலும் யததகாத பிராட்டி பிரிவாலே பெருமாள் தமமனவிலே நோவுபட்டு, பிராட்டிக்காக ராவ ணேடேயுத்தமபண்ணி பராணனைவிட்ட பெரியவுடையாளைப் பரமபதத்தேறப்போகவிட்டு, ்னமருவுவைதேகி'' என்று (க) ''விஷ்ணோ:ஸ்ரீ:'' என்கிறபடியே-பெருமாளுககுதநமான ாட்டியென்றுமாம வநமருவுகவியரசன் வாலிககு அஞ்சிககாட்டிலேமறைந்துகிடககிறகுரங

(க) '' விஷ்ணோ:ஸ்ரீ: ''

குகளுக்கு ராஜாவான ஸுக்ரீவனை ஸ்நேஹபூர்வகமாகக் கைக்கொண்டு, அவனுக்காக அதிப
ராக்ரமனான வாலியை நிரஸித்து இலங்கைநகர் லங்கைக்கு நிர்வாஹகனென்னும் ராவ
ணேச்வரனென்னும் மோஹித்திருக்கிற வனுடைய அபிமானமும் சீற்றமுமடங்கும்படி, தி
வடிவாளிமேலே நெருப்பையிட்டுச் சுடுவித்தவனை தில்லைநகரித்யாதி அக்காலத்தில் அநுப
விக்கப் பெற்றிலோமென்னும் இழவுதீர இங்கே நித்யஸந்நிஹிதனாய் வர்த்திக்கிற ஸர்வேச்வ
ரனை சக்ரவர்த்தித்திருமகனை ஏத்துவார். அவனுடைய வடிவழகிலும் ஸௌலப்யத்தி
லீடுபட்டேத்துமவர்கள் திருவடிகளை ஏத்தினேனே.

மூ — குரைகடலையடலம்பால் மறுகவெய்து குலைகட்டி மறுகரையையதனாலேறி
எரிநெடுவேலரக்கரொடு மிலங்கைவேந்த னின்னுயிர்கொண் டவன்றம்பிக்கரசுமீந்து
திருமகளோடினிதமர்ந்த செல்வன்றன்னைத்தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்
அரசமர்ந்தானடிசூடு மரசையல்லா லரசாகவெண்ணேன மற்றரசுதானே ௭

ப-ரை — குரை — சப்தியாநின்றுள்ள, கடலை — ஸமுத்ரத்தை, அடல — சத்ருசனை
வருத்தத்தக்க, அம்பால் — அம்பாலே, மறுக — கலங்கும்படி, எய்து —, குலைகட்டி - அணை
கட்டி, அதனால் — அந்த அணையாலே, மறுகரையை ஏறி - அந்தக்கரையிலேபோய், எரி —
சத்ருக்களை எரிக்கக்கடவதாய், நெடு - பெரிய, வேல் வேலையுடையரான, அரக்கரொடும் —
ராக்ஷஸருடையவும், இலங்கைவேந்தன் — லங்காதிபதியான ராவணனுடையவும், இன் —
இனிய, உயிர் - ப்ராணனையும், கொண்டு - அபஹரித்து, அவன் தம்பிக்கு - அவன் தம்பியான
ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானுக்கு, அரசீந்து - ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து, பிரிவெல்லாம் மறக்கும்படி
திருமகளோடு - பிராட்டியோடே, இனிது - இனிதாக, அமர்ந்த - அமர்ந்தருளிய, செல்வ
ன்றன்னை - ஐச்வர்யமுடையவனை, தில்லைநகர்த்திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள் —, அரசமர்ந்தான்
ராஜ்யம்பண்ணுமவனுடைய, அடிசூடும் - திருவடிகளை சென்னியிலே தரிக்கையாகிற, அரசை
யல்லால் அரசாட்சியையொழிய, மற்றரசு - இதரராஜ்யத்தை, அரசாகவெண்ணேன் - அர
சாட்சியாக நினையேனென்கிறார்.

வயா எழாம்பாட்டு குரைகடலை கோஷத்தையுடைத்தான கடலை, சத்ருக்க
ளென்றால் எப்போதோவென்று மேலவிழக்கடவதான அம்மையிட்டு மறுகும்படியாக
வெய்து. குலைகட்டி அஞ்சின கடலானது எனமேலே தூர்த்துக்கொள்ளீரென்ன, அதின்
மேலே மலைகளையிட்டுத் தூர்த்துவழிசெய்து அந்தக்கரையிலேபோய். எரிநெடுவேல். சத்
ருக்களை எரிக்கக்கடவதாய் நெடிதான வேலையுடைய ராக்ஷஸரோடே லங்காதிபதியான
ராவணனை அவனுகந்த ப்ராணனை ஹரித்து, அவன் தம்பிக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து, பிரா
ட்டியோடேகூட, பிரிந்த பிரிவெல்லாம் மறக்கும்படி இனிதமர்ந்தருளிய ஐச்வர்யமுடைய
வன்றன்னை தில்லைநகரித்யாதி. ராஜபட்டம்பண்ணியிருக்கிறவன் திருவடிகளைத் தொடுகை
யாகிற ராஜ்யமொழிய அதுக்கெதிர்த்தட்டாக ஸ்வதந்த்ரனைப் பார்க்கும் ராஜ்யத்தை
ராஜ்யமாகவெண்ணேன ௭

மூ — அம்பொனெடுமணிமாட வயோத்தியெய்தி யரசெய்தி யகத்தியன்வாய்த் தான்முன்கொன்றான்
தன்பெருந்தொல்கதைகேட்டு மிதிலைச்செல்வியுலகுய்யத் திருவயிறுவாய்த்தமக்கள்
செம்பவளத்திரள்வாய்த் தன்சரிதைகேட்டான் றில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்
எம்பெருமான்றன்சரிதைசெவியாற்கண்ணாற் பருகுவோ மின்னமுதமதியோமன்றே ௮.

முவரானை பிரிவித்து, வானேற்றி—பரமபதத்திலே யேற்றுவித்து, முனிவனோடே—துர்வாஸச்சாபத்தாலே, திறல்விளங்கும்-பகைவரை வெல்லுகையில் மிக்க ஸாமர்த்தியமுடையரான, இலக்குமனை இளையபெருமாளை, பிரிந்தான்றன்னை—விட்டுப் பிரிந்த சக்ரவர்த்தி திருமகனை, தில்லைநகர்த் திருச்சித்திர கூடந்தன்னுள் உறைவானை - திருச்சித்திரகூடத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனை, மறவாதவுள்ளந்தன்னையுடையோம்—மறவாத மநஸ்ஸையுடையரான நாம், மற்று-இனிமேல், உறு—எம்பெருமானை யநுபவிக்கப் பெறுமையால் வாராதே இனி, துயரமுடையோம்-துக்கத்தை யடைய மாட்டோமென்கிறார்.

வியா. ஒன்பதாம் பாட்டு. செறிதவச்சம்புகனென்று தபஸ்ஸை யுடையனான சூத்ரனை சம்பூகனைத் தலையறுத்து செழுமறையோனுயிர்மீட்டு விலக்ஷணனான ப்ராஹ்மணனுடைய புத்ரன்ப்ராணனைமீட்டு, அச்ஸத்யபகவான கொடுத்த பெருவில்லையனை ஹரர்த்தையுஞ் சாத்தியருளித் திருவபோத்யையிலே புகுந்து. வைணவனான ஸ்ரீ சத்ருக்நாழ்வானை பிடுவித்து விரஸ்வர்க்கத்திலே குடியேற்றுவித்து முனிவனித்யாதி தூர்வாஸாவினுடைய சாபத்தாலே, (௧) "வித்யம்மேதோதாரம்" என்கிறபடியே - தம்முடைய ப்ராணபூதரான இளையபெருமாளுக்கு விடைகொடுத்து, அப்படிப்பட்ட தன்னைப் பின்புள்ளார் காணப்பெறுக இழவுதீரத் திருச்சித்திரகூடத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை மறவாத வுள்ளந்தனை யுடையோம் இப்படிப்பட்ட வைலக்ஷண்யத்தை அநவரதபாவனை பண்ணியிருக்கிற நமக்கு "எம்பெருமானை யநுபவிக்கப் பெற்றிலோம்" என்கிற இழவு இனியில்லை ௯

ம —அன்றுசராசரங்களைவைகுந்தத் தேற்றியடலரவப்பகையேறியசுரர்தம்மை
வென்றிலங்குமணிநெடுந்தோள் நான்குந்தோன்றவிணைமுழுது மெதிர்வரத்தன்றாமமேவிச்
சென்றினிதுவீற்றிருந்த வம்மான்றன்னைத்தில்லைநகர்த் திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
என்றுநின்றானவனிவனென் றேத்திநாளுமிறைஞ்சுமினோ வெப்பொழுதுந்தொண்டீர்காள்

ப-ரை — அன்று - ஸ்ரீராமனாக பரஸாதிக்கருளுகிறவன்று, சராசரங்களை-, வைகுந்தத்து—பரமபதத்திலே, ஏற்றி—போகவிட்டு, அடல்—வலியையுடைய, அரவம்—ஸர்ப்பஜாதிக்கெல்லாம், பகையேறி—சத்ருவான பெரியதிருவடியைமேற்கொண்டு, அசுரர் தம்மை—அஸுரவர்க்கத்தை, வென்று—ஜயிக்கையாலே, இலங்கு—விளங்குகிற, மணி—அழகிய, நெடும் - நீண்ட, தோள்நான்கு - நான்கு திருத்தோள்கள், தோன்ற - தோன்றவும், விணைமுழுதும் - பரமபதத்திலுள்ளாரெல்லாம், எதிர் வர—எதிர் கொண்டுவர, தன்—தன்னுடைய, தாமம்—ஸ்தாநத்திலே, மேவிச்சென்று—போய்ப்புக்கு, இனிது—இனிதாக, விமஹாஸநத்திலே, வீற்றிருந்த—தன்பெருமைதோற்ற எழுந்தருளியிருந்த, அம்மான்றன்னை—ஸர்வேச்வரனை, தில்லைநகர்த் திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்-, என்றும் நின்றான—நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை, தொண்டீர்-அநந்யப்ரயோஜநரான நீங்கள், அவன்-அப்படிப்பட்டவன், இவன்—இப்படிப்பட்டவன், என்று ஏத்தி—என்று ஸ்தோத்ரித்து, நாளும்—நாள்தோறும், இறைஞ்சுமின—ஆச்ரயித்துக் க்ருதார்த்தராகுங்கோளென்கிறார்.

---

(௧) "வித்யம்மேதோதாரம்"

வ்யா. பதநாமபாடு அன்று சராசரங்களை (ஈ) "கவிஷ்ருக்ஷாபி வசிஷ்ரதாஃ" என்று - வ்யதிரேகத்திலே அவைபட்ட தன்கருணைகையாலே (௨) "வெசாவாஸதே யோநியாயா வஸ்வைஷ்க்ஷபேஷி ப்ரஜ்ஞை । திர்யக்யோநிகதாஸ்சாபி ஸர்வேராமமநுவ்ரதாஃ" எனகிறபடியே — இவைபபெருமாளோபாதி பரமபதத்துக்குப் போகவிட்டு. அடல் வய பகையேறி ஸாம்ப்ராஜ்யத்துக்கு ஜகத்ரக்ஷகரான பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு அஸுர வர்க்கத்தைவென்று அநத வீரஸ்ரீ விளங்குகிற திருத்தோள்களாலேமுட்ட அங்குள்ளார் நெருக்குமபடி எழுந்தருளி பரமபதத்திலேபோய்ப் புக்கு தன் மேன்மையெல்லாம் தோற்றும் படியான ஈச்வரனை தில்லைநகர்த்யாதி அவ்விருப்பிலே ஒன்றுங் குறையாமே காகுத்ஸ்த முனாருவனாபுமிங்கே நமக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுமவனை அநந்ய ப்ரயோஜநராய் நீங்கள் ஆச்ரயித்து க்ருதார்த்தராகுமகோள் . . . . கூ0.

மூ — தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள் திறல்விளங்குமாருதியோடமர்ந்தான்றன்னை
எல்லையில்சீர்த்தயரதன்றன் மகனாய்த்தோன்றிற்றது முதலாத்தன்னுலகம்புக்கதீறா [யத
கொல்லியலும்படைத்தானைக் கொற்றவொள்வாள் கோழியர்கோன்குடைக்குலசேகரன்சொற்செ
நல்லியலின்றமிழ்மாலை பத்தும்வல்லார் நலந்திகழ் நாரணனடிக்கீழ்நண்ணுவாரே கக

பதவுரை — தில்லைநகர் திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள் — , திறல்விளங்கு - திறல்விளங்கா நின்றுள்ள, மாருதியோடு - சிறியதிருவடியோடே, அமர்ந்தான்றன்னை - நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை, எல்லையில — அளவில்லாத, சீர் — நல்லகுணங்களையுடையனான, தயரதன்றன் — சக்ரவர்த்திக்கு, மகனாய்த் தோன்றிற்றது முதலா - பிள்ளையாகப்பிறந்தது முதலாக, தன் னுலகம்புக்கதீறா — தன்னுடைச்சோதிக்கு எழுந்தருளினது முடிவாக, கொல்லியலும் — கொலைபமுயலாநின்றுள்ள, படை - வேலையுடைய, தானை - ஸேனையையுடையராய், கொற்றம் - வெற்றியையும், ஒள் — அழகையுமுடைய, வாள் — வாளையுடையராய், கோழியர் — உறையூரிலுள்ளார்க்கு, கோன் - தலைவராய், குடை - வெண்கொற்றக்குடையையுமுடையரான, குலசேகரன் - ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள், சொற்செய்த - அருளிச்செய்ததாய், நல இயல - அழகிய இயலையுடைத்தாய், இன - இனியதாய், தமிழ - த்ராவிடபாஷையாய், மாலை - மாலாரூபமான, பத்தும - இப்பத்துப் பாட்டுக்களையும், வல்லார் - சொல்லவல்லவர்கள், நலந்திகழ் - நன்மைவிளங்காநின்றுள்ள, நாரணனடிக்கீழ - ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளை, நண்ணுவார் - கிட்டப்பெறுவார்கள் [அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்]

வ்யா நிகமத்தில். தில்லைநகர்த்யாதி (௩) "ஸர்வேநாதந்த்ரமுத்தி" என்று அங்குப்போகவென்ற திருவடியை விடமாட்டாமே இங்கேவந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற வனை எல்லையில்சீர்த்யாதி பஹுகுணனான சக்ரவர்த்திக்கு, (௪) "விதாமரோசயாமாஸ" என்று பிள்ளையாய்ப்பிறந்தது தொடக்கமாகப் பரமபதம்புக்கது முடிவாகவுண்டான ஸ்ரீராமாயணகதையை. கோல்லியலும்படைத்தானை கொலையை முயலாநின்றுள்ள வேலையுடைய படையையுடையராய் கொற்றவொள்வாள. வெற்றியையும் அழகையுமுடைய

(க) "அபிவ்ருக்ஷாஃ பரிம்லாநாஃ" (௨) "நோச்சவஸத்தத்யோத்பாயாம ஸாஸ்ருக்ஷம மபிதாச்யதே । திர்யக்யோநி கதாச்சாபி ஸர்வேராமமநுவ்ரதாஃ"
(௩) "பரவோநாந்யதாகச்சதி" (௪) "பித்ராமரோசயாமாஸ"

...ஜேயபுனை... கோழியர்கோன் கோழிபர்க்குக்கோன கோழி - உறையூர். சோழராஜ வானவன் குடைகுலசேகரனசொறசெய்த. வெண்கொற்றக்குடையை யுடையரான ஸ்ரீ கு சேகரபெருமாளருளிச்செய்த நலமியலின் தமிழ்மாலை பத்தும்வல்லார் அழகிய இப்ப யுடைய தமிழ்மாலை பத்தும்வல்லார் நலந்திகழ்நாரணனடிக்கீழ் நண்ணுவாரே பரமபத திலே விளங்காநின்றுள்ள ஸர்வேச்வரன்றிருவடிகளைக் கிட்டப்பெறுவர்கள் .. ௧

குலசேகரபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

அடிவரவு — அங்கணெடு வந்தெதிர்ந்த செவ்வரிநற் தோததலாஞ்சும் வலிவணக்கு தனமருவு குரைகடலே அம்பொன் செறிதவ அன்றுசராசுரம் திலலைநகா பூநிலாய

ஆக திருமொழி - ௧௦ - ௧௫ பாட்டு, ௧௦௫

பெருமாள் திருமொழி வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ

திருச்சந்தவிருத்தச் செய்யுளகராதி.

திருச்சநதவிருததச செயயுளகராதி

முறறுபபெறறது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த திருச்சந்த விருத்தத்தின்

தனியன்களுக்கு

பிள்ளைலோகஞ்சீயர் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநம்.

---

*அவதாரிகை — தருச்சந்தப்பொழில் இத்யாதி - திருச்சந்தவிருத்தஞ் செய்தருளின திருமழிசைப்பிரான் அவதாரஸ்தலமான *திருமழிசை வளம்பதியும் ஒருதேசமே! என்று இதிலே ஆழங்காற்பட்டபடி சொல்லுகிறது*

மூ — தருச்சந்தப் பொழில்தழுவு தாரணியின் துயர்தீரத்
திருச்சந்தவிருத்தஞ் செய்திருமழிசைப்பரன் வருமூர்
கருச்சந்துங் காரகிலுங் கமழ்கோங்கு மணநாறும்
திருச்சந்தத்துடன்மருவு திருமழிசைவளம்பதியே

வ்யா — தருச்சந்தப்பொழில்தழுவு தாரணியின்துயர்தீர. *தரு-கல்பகதரு. சந்து-சந்தந *சந்தநப்பூமலர்சோலையிறே; இரண்டு சோலையாலும் சூழப்பட்ட தாரணி-பூமி. பொழில்கள் சூழ்ந்திருக்கிற பூமியிலுண்டான மநுஷ்யர் துக்கம்தீர. அவர்கள் பகவத்விஷயத்தை விட்டிருக்கிற துக்கம்தீர. அவர்கள் தான போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநங்களை விரும்பி பகவத்விமுகராய்த் திரிகிறது; அதுக்குமேலே "அறியார் சமணர் அயர்த்தார் பௌத்தர் சிறியார் சிவப்பட்டார்" என்கிற அவர்கள் அநர்த்தப்படுகிறது; அவற்றை நிவர்த்திப்பித்து ஸத்வர்த்தாக்குகைக்காக வாய்த்த "திருச்சந்த விருத்தம்" என்கிற திவ்யப்ரபந்தம் செய்தருளிற்று. அதிலே "புண்டரீகபாதபுண்யகீர்த்தி நுஞ்செவிமடுத்துண்டு நும் முறுவினைத்துயருள் நீங்குமின்களே" என்றும், "நன்மாலை வாழ்த்தி வாழ்மினோ" என்றும்-பகவத் பஜநத்தையும் தேவதாந்தரஜ்ஞாநாசக்திகளை, "காணில்* ..ந்தம்* வண்டு *போதுகளிலே ஸ்வயகதமாக தர்சிப்பித்தும் திருத்தியருளிற்று. திருச்சந்தவிருத்தம். சந்தோரூபமான வ்ருத்தமென்றபடி. "கலித்துறை, விருத்தம், வெண்பா" என்றுப்போலே சொல்லக்கடவதிறே. ஏவம்வித ப்ரபந்த நிர்மாணகராய்த் திருமழிசைக்கு ராஜரான ஆழ்வார் அவதரித்த ஊர் இருக்கும்படி சொல்லுகிறது கருச்சந்தும் காரகிலும்கமழ். ..ரத்திலே சந்தநங்களும் பரிமளிதமாய்.

கோங்குமணநாறும் கோங்கென்கிற வாக்ஷத்தினுடைய புஷ்பபரிமளத்தை முறை தாய ஸகலவற்றுளும் மிகக பரிமளத்தை யுடைத்தாகையாலே * "வைரிணாருக்கு வேலிந்து பாவைப் ஸ்ரீ என்னு திருநாமத்தை யுடையரான பெரியபிராட்டியாருடன் பொருந்தி யிருக் கும திருமழிசை வளம்பதியே இந்த விபூதியிலே இதொரு தேசமே! கோங்கினுள், பரிமளமாகவுமாம. வளம் அழகும, ஸம்பத்தும. ஆழ்வாராலே வந்தநிரூபத்தேச்பம்பிருக்கிறது.

அ.—உலகுமழிசையும் இதில் திருமழிசை "மஹீஸார க்ஷேத்ரம" என்னும் பெருமை தனதைச் சொல்லுகிறது.

மூ —உலகுமழிசையு முள்ளுணர்ந்துதம்மில்
புலவர்புகழ்கோலால்தூக்க—உலகுதன்னை
வைத்தெடுத்த பக்கத்தும் மாநீர்மழிசையே
வைத்தெடுத்த பக்கம் வலிது

வ்யா உலகுமழிசையும் லோகங்களையும் விலக்ஷணமான திருமழிசையையும். உள்ளுணர்ந்து மாஹாத்ம்யங்களை மநஸ்ஸிலே மநநம்பண்ணி. தம்மில் புலவர். பார்க்கவாதி மஹர்ஷிகளான மஹாகவிகள். புகழ்க்கோலால்தூக்க இவற்றின் ஏற்றத்தை புகழ் க்கோலாலேயென்னுதல. தூக்க துலைப்படுத்தி நிறுக்க. உலகுதன்னை வைத்தெடுத்தபக்கத்தும் லோகத்தைவைத்தெடுத்த துலையைகாட்டிலும் மாநீர்மழிசையே வைத்தெடுத்தபக்கம்வலிது. மிக்க ஜலஸம்ருத்தியையுடைய மஹீஸார க்ஷேத்ரத்தை வைத்தெடுத்த துலையே கனமாயிருந்தது அகஸ்த்ய ஆர்வாஸாதிகளிருந்த பக்கம்போலே ஆழ்வாரவதாரஸ்தலமான தேசமும் தாழ்ந்துகாட்டிற்றே. ஜகந்நாதனிறே அங்கேசந்நிதிபண்ணுவது. (க) "ஜகந்நாதம் விஷ்ணும் ஜிஷ்ணும் ஸநாதநம்" என்றிறே நந்நாமகாரர் அருளிச்செய்தபோதகமிருப்பது; அத்தாலே வைத்தெடுத்தபக்கம வலிதாயிற்று. (உ) "நாதஸதீ காவு வைகி" என்னக்கடவதிறே மாநீர்மழிசை நிற்கும் நிறுத்துண்ணுமைத்தனம். "மழிசைசென்மா மருந்து" என்னக்கடவதிறே * பக்திமான பாரமானமான பக்திஸார வதாரத்துக்கு அநுகுணமாயிருக்கும் தேசமென்று அந்த திவ்யதேசவைபவம் சொல்லிற் றுப்ந்து

(ங) "[illegible]
[illegible] ॥"

என்றிறே கதிய வைபவமிருப்பது.

பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

(க) "சிந்தயேத ஜகந்நாதம விஷ்ணும ஜிஷ்ணும ஸநாதநம்" (உ.) "நாதநாதாலிதாலகுமஹீ" (ங.) "துல்யாமலமேவாபி ஸ்வர்கம நபுஸர்பவம் । மஹந்ஸம்ஸிங்கஸ்ய மர்த்யாநாம் கிமுநாஸிஷ்டி"

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த

திருச்சந்தவிருத்தத்திற்கு

பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநாவதாரிகை

ஆழ்வார் திருமழிசைப்பிரானுக்கு க்ருஷ்ணாவதாரம்போலேயாய்த்துப் பிறந்தபடியும் வளர்ந்தபடியும்;— யதுகுலத்திலே பிறந்து கோபகுலத்திலே வளர்ந்தாப்போலே, ரிஷிபுத்ரராய்ப் பிறந்து தாழ்ந்தகுலத்திலே யாய்த்து வளர்ந்தது. க்ருஷ்ணனை யதுகுலத்திலே பிறந்தாப்போலே அங்கே வளர்ந்தருளினானாகில் ராமாவதாரத்தோபாதியாமித்தனை யென்று பார்த்தருளி, இடையரும் இடைச்சிகளும் பசுக்களும், "நம்மிலே யொருத்தன்" என்னும்படி தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காகவாய்த்து கோபஸஜாதீயனாய் வளர்ந்தருளிற்று, அப்படியே ஆழ்வாரும் பகவதபிப்ராயத்தாலே தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காகத் தாழ்ந்தகுலத்திலே வளர்ந்தருளினாராய்த்து. இவ்வாழ்வாருக்கு ஸர்வேச்வரன் நிர்ஹேதுகமாக (க) மயர்வறமதிநலமருளி, தன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தையும், தத்கதமான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி கல்யாணகுணங்களையும், உபயத்துக்கும் ப்ரகாசகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், அநுகூலாலங்காரமான கிரீடாதிபூஷணவர்க்கத்தையும், அதோடே விகல்பிக்கலாம்படியான சங்கசக்ராதி திவ்யாயுதங்களையும், இவற்றைக் காட்டிலேறிந்த நிலாவாகாமே அநுபவிக்கிற லக்ஷ்மீப்ரப்ருதி மஹிஷீவர்க்கத்தையும், அச்சேர்த்தியே தங்களுக்கு தாரகாதிகளாக வுடையரான பரிஜநபரிபர்ஹத்தையும், இப்போகத்துக்கு வர்த்தமானமான ப்ரபஞ்சத்தையும், ஸாக்ஷாத்கரிப்பித்து ப்ரக்ருதிபுருஷாத்மகமான லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை லீலையாகவுடையனாயிருக்கிறபடியையுங் காட்டிக்கொடுத்து, இப்படி உபய விபூதிநாதனான எம்பெருமான் தன் பெருமையைக்காட்டிக் கொடுக்கையாலே பகவதநுபவைகபோகராய், (உ) "ஜோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரதோஷத்தை அநுஸந்திக்க இடமில்லாதபடி ஈச்வரன் தம்மை அநுபவிக்கையாலே மார்க்கண்டேயாதிகளைப்போலே சிரகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே யெழுந்தருளியிருந்த இவர், ப்ராப்தமுமாய் ஸுலபமுமான விஷயத்தை ஸமாச்ரயிக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்று அவர்கள்பக்கலிலே கண்வைத்தார் தாம்பகவத்விஷயத்தில் ப்ரவணராயிருக்கிறாப்போலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே பிறந்த அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநங்களாலே, (உ) "யோ பாஹ்யாணாம் விததாதி பூர்வம்" என்றும், (ங) "யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: புநஸ்த்ரைலோக்யதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி சுச்ரும" என்றும் (ச) "வேதாமே பரமம் சக்ஷு: வேதாமே பரமம் தநம்" என்றும் (ரு) "மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே மஹாத்மா" என்றும் குருபாதசாதிகளாலும் க்ஷேத்ரஜ்ஞதயா வ்யபதிஷ்டரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் பக்கலிலே, (சு) "ஏகஸ்வருத்ர:" (எ) "ஹிரண்யகர்ப்பஸ் ஸமவர்த்ததாக்ரே"

(க) "ஜோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்" (உ) "யோ பாஹ்யாணாம் விததாதி பூர்வம்" (ங) "யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: புநஸ்த்ரைலோக்யதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி சுச்ரும" (ச) "வேதாமே பரமம் சக்ஷு: வேதாமே பரமம் தநம்" (ரு) "மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே மஹாத்மா" (சு) "ஏகஸ்வருத்ர:" (எ) "ஹிரண்யகர்ப்பஸ் ஸமவர்த்ததாக்ரே"

எனறு இருபாதிபாசமான வாக்யங்களாலும் தாமஸபுராணங்களாலும் பரத்வ ப்ரதிபத்தியின்றிக்கே, சேதநர பகவத்விமுகராய அநர்த்தப்படுகிற படியைக்கண்டு பரார்த்தமாக அக்ஞானி, நிர்தோஷ ப்ரமாணங்களாலும் ஸ்ரீயப்பதியாய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே நிஸ்ஸம்சயமாக பகவத் பரத்வத்தை உபதேசித்தருளினார். ஆகையாலே, நாம இவர்களைப்போலன்றிக்கே ஐகத்காரணபூதனாய் பரமாத்மாவாய் ஸர்வேச்வரனை ப்ராப்யனென்று அவன ப்ரஸாதத்தாலே அறியப்பெற்றோம், இனி இவனை ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் பாவயூறுகள தேசவிப்ரகர்ஷத்தாலே ஆச்ரயணீயமாகமாட்டாது, அவதாரங்கள காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே ஆச்ரயணீயமாகமாட்டாது; இரண்டுக்கும் பூர்வஸ்தான பாரவ்யூஹங்களுக்கும் இறக்கவேண்டாதபடி அர்ச்சாவதாரத்தின் நீர்மையை அநுஸந்தித்து ஆச்ரயணத்தை அதிகாரமாக்கி, பரமாத்மாவை ஆச்ரயணீயமாக்கி, பகவத்க்ருபையை நிரபேக்ஷோபாயமென்று அநுஸந்தித்து அவனை யாசித்து அவன் க்ருபைபண்ணி முகங்காட்ட இவ்விஷயத்தை லபிக்கப்பெற்றோமென்று தமக்குப் பிறந்த லாபத்தைச்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

அ முதற்பாட்டு. (ந) " [illegible] " என்கிறபடியே அவ்யக்த ரூபமாய ஸகுணமான பாதிவ பரதி பூதபஞ்சகங்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்றிருந்து ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணம். இவ்வர்த்தம் வேதாந்தப்ரமேயம் [illegible] ப்ரத்யக்ஷாதி த்ருஷ்டிகளால் நினைக்கவொண்ணாதெனகிறார்.

> ௧—பூநிலாயவைந்துமாய்ப் புனற்கணின்ற நான்குமாய்த்
> தீநிலாய மூன்றுமாய்ச்சிறந்த காலிரண்டுமாய்
> மீநிலாயதொன்றுமாகி வேறுவேறுதன்மையாய்
> நீநிலாயவண்ண நின்னையார் நினைக்கவல்லரே. ௧

ப—ரை.— பூ - பூமியிலே, நிலாய - வர்த்திக்கிற, ஐந்துமாய - சப்தஸ்பர்சரூபரஸகந்தங்களைந்துமாய, புனற்கண்நின்ற - ஜலத்திலேவர்த்திக்கிற, நான்குமாய் - சப்தஸ்பர்சரூபரஸங்கள நான்குமாய், தீநிலாய - அக்நியிலேவர்த்திக்கிற, மூன்றுமாய்—சப்தஸ்பர்சரூபங்கள் மூன்றுமாய, சிறந்த—சேதநர்க்கு ஆதாரமாயிருக்கும் ப்ரதாநமான, கால்நிலாய—வாயுவிலேவர்த்திக்கிற, இரண்டுமாய்—சப்தஸ்பர்சங்களிரண்டுமாய், மீநிலாயது—ஆகாசத்திலே வர்த்திக்கிற, ஒன்றுமாகி—சப்தகுணமொன்றுமாகி, வேறுவேறு தன்மையாய்—இவைகளுக்கு அந்தராத்மாவாய், நீ - சிதசித்விசிஷ்டனான நீ, நிலாயவண்ணம் - காரணரூபமாய் வஸ்துவிலே நிற்கும் ப்ரகாரத்தையுடையனாய், நின்னை - சிதசித்விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஜகத்துக்கு காரணமாயிருக்கிற உன்னை, ஆர் நினைக்கவல்லரே—நினைக்க வல்லார்.

வ்யா பூநிலாயவைந்துமாய பூமியிலே வர்த்திக்கிறசப்தாதி குணங்களைந்துமாய் (க) " [illegible] " " [illegible] " என்றும் பஞ்சகுணகந்தமாயிருக்க, சப்தாதிகளைந்தும அதுக்கு குணமாகச்சொல்லுவானென்னென்னில், (உ) " [illegible] " என்கிறபடியே

(க) " பூதேப்போன்டம் " (ந) " [illegible] " " [illegible] "
(உ) " சப்தாதிபிர்குணைப்ரஹ்மஸம்யுதாந்யுத்தரோத்தரை: "

சாரணகுணாநுவர்த்தியாலே சப்தஸ்பர்சரூப ரஸகந்தங்களையும் கூட்டிச்சொல்லுகிறது. புனலாகி நின்ற நான்குமாய். அப்பிலேவர்த்திக்கிற சப்தஸ்பர்சரூபரஸங்களோடே (க) "ரஸோ வஹ்நி தலே காஷ்டே ரஸோ யாவானி தாநி ச" என்கிறபடியே ரஸகுணப்ரதானமாயிருக்க, அதிலும் காரணகுணாநுவர்த்தியாலே சப்தஸ்பர்சரூபங்களையும் கூட்டிச்சொல்லுகிறது தீநிலாய மூன்றுமாய (உ) "ஜ்யோதிரூத்பத்யதே வாயோ ஸ்தத்ரூபம் குண உச்யதே" என்கிறபடியே அக்நிகுணமான ரூபத்தோடே சப்தஸ்பர்சங்களைக் கூட்டி "மூன்றுமாய்" என்கிறது.

சிறந்தகாலிரண்டுமாய ஸ்வஸஞ்சாரத்தாலே சேதனர்க்கு ஆதாரமான பலத்தையுடைய வாயுவினுடைய குணமிரண்டுமாய (௩) "வாயுர் ஹ்யுத்பத்யதே ஸ்பர்சோ லக்ஷணஸ்ஸஹ" என்கிறபடியே வாயுகுணமான ஸ்பர்சத்தோடே ஆகாசகுணமான சப்தத்தையுங் கூட்டிச்சொல்லுகிறது.

மீநிலாயதொன்றுமாகி. மீதிலேவர்த்திக்கிற சப்தகுணமொன்றுமாய (௪) "ஆகாசம் சப்தலக்ஷணம்" என்கிறபடியே ஆகாசகுணமொன்றையும் சொல்லுகிறது. கீழ்ச்சொன்ன பூதபஞ்சகங்களுக்குக் காரணமான ஏற்றத்தாலும் ஸ்வவ்யாப்தங்களுக்கு அவகாசப்ரதானம் பண்ணு மேற்றத்தாலும் "மீது" என்று ஆகாசத்தைச் சொல்லுகிறது.

அண்டகாரணம் ப்ருதிவ்யாதிகளாயிருக்க சப்தாதி குணங்களோடே ஸமாநாதிகரித்தது ப்ருதிவ்யாதிகளோபாதி தத்குணங்களும் ஸ்வாதீநமாயிருக்கையாலே. ப்ருதிவ்யாதிகளோடு ஸாமாநாதிகரண்யம் சரீராத்மபாவ ஸம்பந்த நிபந்தநம், குணங்களோடு ஸாமாநாதிகரண்யம் அவற்றினுடைய ஸத்தாதிகள் ஸ்வாதீநமாயிருக்கையாலே. அண்டத்துக்கு மஹதஹங்காரங்களும் காரணமாயிருக்க பூதங்களைத்தையுஞ் சொல்லுவானென்னென்னில், (௫) "தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாசஸ்ஸம்பூத:" என்கிற ச்ருதிச்சாயையாலேயருளிச்செய்கிறார் (௬) "ஸப்த சைதே மஹாத்மாந:" என்று ரிஷிகள் சொல்லுகிற பஞ்சீகரணத்தாலே ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டிக்கு ஸாக்ஷாத்காரணமாகையாலே பூதங்களை யருளிச்செய்கிறார் என்னவுமாம். இவ்வளவாக பரோக்ஷகர்த்ருத்வம் சொல்லிற்றாய்த்து.

வேறுவேறுதன்மையாய் அண்டாந்தர்வர்த்திகளாய ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷணமான தேவாதிபதார்த்தங்களுக்கும் ஆத்மாவாய ஆத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபமெக்ரூபமாயிருக்க "வேறுவேறு" என்கிறது கர்மத்தால்வந்த தேவாதிரூப பேதங்களைப்பற்ற. நீநிலாயவண்ணம் சிதசித்சரீரியான நீ கார்யகாரணவர்க்கத்திலே நிற்கிற ப்ரகாரம் அருளுகிறது - அசித்கதமான பரிணாமமென்ன, சேதநகதமான அஜ்ஞாநதுஃகாதிகளென்ன இவை உன்பக்கல் ஸ்பர்சியாதபடி நிற்கை. நின்னை சிதசித்விசிஷ்டமாய்க்கொண்டு ஜகதுபாதாந காரணமானவுன்னை ஆர்நினைக்கவல்லார் நினைக்கவல்லாரார். பரமாணுக்கள் உபாதாநகாரணமென்னும் வைசேஷிகர் நினைக்கவோ, ப்ரதாநம் உபாதாநகாரணம், சிதசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே

(க) "ஸம்பவந்தி ததோ(அ)பாம்ஸி ரஸாதாராணி தாநி து" (உ) "ஜ்யோதிருத்பத்யதே வாயோஸ்தத்ரூபம் குண உச்யதே" (௩) "பலவாந்பவதி வாயுஸ் தஸ்ய ஸ்பர்சோ குணோ மத:" (௪) "ஆகாசம் சப்தலக்ஷணம்" (௫) [illegible] ஆகாசஸ்ஸம்பூத:" (௬) "பூதேப்யோ(அ)ண்டம்"

(௩)

ஐகந்த்ரீஹராமமென்னும் மாயாவாதிகள் நினைக்கவோ, நித்யோபாதாநங்களுக்கு பேதஞ்சொல்லாமல் வைசேஷிகர் நினைக்கவோ; சேதநாசேதந தத்வத்ரயங்களும் ப்ரஹ்மபரிணாமமென்னும் பேதாபேதவாதிகள் நினைக்கவோ; நிர்விசேஷவஸ்துவ்யதிரிக்தங்கள் அபாரமார்த்தமென்னும் மாயாவாதிகள் நினைக்கவோ, ஶாஸ்த்ரப்ரமாணங்களைப்பட்டொழிய ஆர் நினைக்கவல்லார் என்கிறார்.

அ—ஸ்ருஷ்டப்பாடு (க) "ஸஹயஜ்ஞை: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா" என்கிறபடியே காரணபூதனாய் என்னுடைய ஸ்ருஷ்டமான சேதநர்க்கு கர்மயோகம்முதலான பாபபக்திரியங்களை மான பகவத்ஸமாராதநத்துக்கு உபாசரமானைக்கும் அந்த பாபக்தியுகளுக்கு ஸர்வவிஷ போக்யமாகைக்கும் கர்த்தாவுமாய் நிற்கும் உன்னுடைய பெருமையை யார் நினைக்க வல்லரென்கிறார்

மூ—ஆறுமாறுமாறுமாயோரைந்து மைந்துமைந்துமாய்
ஏறுசீரிரண்டு மூன்றுமேழுமாறு மெட்டுமாய
வேறுவேறுஞானமாகி மெய்யினோடு பொய்யுமாய
ஊறொடோசையாயவைந்து மாயவாயமாயனே   உ

ப-ரை.— ஆறும — அத்யயநாதிகர்மங்களாறும், ஆறும — வஸந்தாதிருதுக்களாறும், ஆறுமாய் — ஆக்நேயமுதலான யாகங்களாறுமாய், ஓரைந்து — பஞ்சமஹாயஜ்ஞத்துக்கும், ஐந்தும் — பஞ்சாஹுதிக்கும் ஆராத்யனாய், ஐந்துமாய் — பஞ்சாக்நிக்கு அந்தராத்மாவுமாய், ஏறு — ஸ்லாக்யமான, சீர் இரண்டும் — உபாஸகனுடைய பகவத்ஜ்ஞாநமும் இதரவிஷய வைராக்யமுமாகிற இரண்டுகுணங்களும், மூன்றும் — ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவத்ப்ராப்திகளாகிய மூன்றும், ஏழும் — விவேகம் விமோகம் முதலான ஏழுசாதனமும், ஆறும் — ஜ்ஞானம் பலம் முதலான ஆறும், எட்டுமாய் — அபஹதபாப்மத்வாதி எண்குணங்களுமாய், வேறுவேறுஞானமாகி — நிர்மலாந்த:கரணரல்லாத பாக்யஹீநர்க்கும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி ஸமயிகளுக்கும் ப்ராவர்த்தகனாய், மெய்யுமாய் — முமுக்ஷுக்களுக்கு மெய்யனாய், பொய்யுமாய் — ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு க்ஷுத்ரப்ரயோஜநங்களை கொடுத்துத் தான் அகலநிற்கையாலே பொய்யனாய், ஊறொடோசையாயவைந்துமாய — சப்தஸ்பர்சரூபரஸ கந்தங்களைந்துமாய், ஆயன — கோபஸஜாதீயனாய் வந்து திருவவதரித்த மாயனே — ஆச்சர்யபூதனே!, உன்னை உள்ளபடி பரிச்சேதிக்கவல்லாரார் என்கிறார்

வ்யா ஆறுமாறுமாறுமாய் அத்யயநாதி ஷட்கர்மங்களும், அத்யயநத்தால் ஜ்ஞாதவ்யமான கர்மாநுஷ்டாநத்துக்கு போக்யமான வஸந்தாதிருதுக்களாறும், அநுஷ்டேயமான ஆக்நேயாதிஷட்யாகங்களும். இது ஸர்வகர்மங்களுக்கு உபலக்ஷணம். இவை ஆறு என்றது — இவற்றோடே ஈச்வரனை ஸமாநாதிகரித்தது. அத்யயநாதிகளிலே, (உ) "ததாமி புத்தியோகந்தம்" என்கிறபடியே - சேதநனை மூட்டியும் அவற்றுக்கேகாந்தங்களான காலங்களுக்கு நிர்வாஹகனாயும், அநுஷ்டேய கர்மங்களுக்கு ஆராத்யனாயு மிருக்கையாலே ஸமாநாதிகரித்துச் சொல்லுகிறது ஓரைந்து மைந்துமைந்துமாய் கீழ்ச்சொன்ன கர்மத்துக்கு அதிகாரஸம்பத்துக் கூடலாய், ப்ரதாநமான பஞ்சமஹாயஜ்ஞத்துக்கும், பஞ்சாஹுதிகளுக்கு ஆராத்யனாய், பஞ்சாக்நிக்கு அந்தராத்மாவாயு மிருக்குமவன். பஞ்சமஹாயஜ்ஞமாவது—

(க) "ஸஹயஜ்ஞை: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா" (உ) "ததாமி புத்தியோகந்தம்"

(௩) "ஜெபயஜ்ஞ: வித்யாயஜ்ஞோ ஹோமயஜ்ஞோ உத்வாஹயஜ்ஞோ ஜ்ஞாநயஜ்ஞ:" என்கிறவை பஞ்சாஹுதிகளாவன - ப்ராணாதயர் ஹுதிகள். பஞ்சாக்நிகளாவன கார்ஹபத்யாஹவநீய தக்ஷிணாக்நிகளும் ஸப்யாவஸத்யங்களும். ஏதச்சிரண்டும். (௪) "பஞ்சமே ஆஹுதௌ" என்னும்படியே - விஹிதகர்மாநுஷ்டாநத்தாலே மோக்ஷஸித்தி பர்யம்போனால் இவ்வளவுக்கவிலே பிறக்கும் உபாஸநரூப பகவஜ்ஜ்ஞாநமும் தத்கார்யமான இதரவிஷயவைராக்யமுமென்கிற இரண்டு குணமும் * மாறுபாடுருவந்துழிகையும், மங்கையர்தோள் கைவிடுகையும் மூன்றும் உபாஸநபலமான ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவத் ப்ராப்திகள் அனதிக்ரமே, ஜ்ஞாநவைராக்ய ஸாத்யமான ப்ரபத்தி பாஜ்ஞாந ப்ரபத்திகள் மூன்றும் ஏழும் உத்தமாநகர்மயோகாதி ப்ரபத்தி ப்ராப்தமான அவைகளை பக்திக்கடவமனோமைமல்பதுதுக் கடியான விவேகாதி ஸப்தகமும் அதாகிறது—விவேகவிமோகாப்யாஸ க்ரியாகல்யாண நவஸாதாநுத தர்ஷங்கள்! அதாகிறது - மனோநைமல்ய ஹேதுவான விவேகாதி நியமஸம்ஹதயுக்தமாகிய க்ரியாரூப வாச்யமான விஹித காமாநுஷ்டாநத்தாலே உபாஸநநிஷ்பத்தியைச் சொல்லுகிறது ஆறும். உக்ரபத்தி ஸாதகமாய் ஸ்வயம் ப்ராப்யமான ஜ்ஞாந பலைச்வர்ய வீர்யசக்தி தேஜஸ்ஸுக்களாறும் எட்டுமாய் * அபஹதபாப்மத்வாதி குணாஷ்டகமுமாய் (௫) "ஸ்ஸ தத்ர பர்யேதி ஜக்ஷத் க்ரீடந் ரமமாண:" என்கிறபடியே இது ப்ராப்யார்க்ககமிறே

வேறுவேறுஞானமாகி நிர்மலாந்த:கரணரல்லாத பாகபக்திர்க்கும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளுக்கும் ப்ரவர்த்தகனாய மெய்யினோடுபொய்யுமாய் கீழ்ச்சொன்ன முமுக்ஷுக்களுக்கு மெய்யனாய, ப்ரயோஜநாந்தரபரரான க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுக்கு ப்ரயோஜநங்களைக்கொடுத்து தான் அகல நிற்கையாலே பொய்யனாய். ஊறோடோசையாய ஐந்துமாய ப்ரபத்தி யுக்தராயிருப்பார்க்கு ஸர்வவித போக்யமானவன் "ஊறோசை" என்று - சப்தாதிகளிருக்கும் உபலக்ஷணம். "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்" என்றும், "செல்வப் கண்ணிபரும பெருஞ்செல்வமும்" என்னக்கடவதிறே ஆயமாயனே கோபஸஜாதீயனாய் அவதரித்த ஆச்சர்யபூதனே அதாவது - தான நின்ற நிலையிலே நின்று ஆச்ரிதர்க்கு உபகரிக்கையன்றிக்கே, இவ்வமைகளை விசாஹத்தை ஸம்ஸாரிஸஜாதீயமாகி வந்தவதரித்து, உபாஸகர்க்கு சுபாச்ரயமாய் விதிதோபாய பரிகாரம் பண்ணினாக்கு விஷயாந்தரங்களில் நின்றும் மீட்டு அனே போக்யமுமாய, * காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்திருக்கும் ப்ரபத்தியுக்தர்க்கு ஸாவவிக போக்யமுமான வன்னிக்கை அவதாரந்தான் * ஸாதுபரித்ராணத்துக்கும் தர்மஸம்ஸ்தாபநத்துக்குமாகவிறே ... ... உ.

அ மூன்றுமபாட்டு முதற்பாட்டிற் சொன்ன ஜகத்காரணத்வ ப்ரயுக்தமான லீலாவிபூதியோகமென்ன, இரண்டாமபாட்டிற் சொன்ன உபாயத்துக்கு பலமான நித்ய விபூதியோகமென்ன, ஆக இந்த உபய விபூதியோகத்தை நிர்ஹேதுக க்ர்பையாலே தேவரீர் காட்ட வருத்தமறக் கண்டாப்போலே வேறு ஸ்வஸாமர்த்யத்தால காணவல்லாரில்லையெனகிறார்

மூ —ஐந்துமைந்துமைந்துமாகியல்லவற்றுளாயுமாய
ஐந்துமூன்றுமொன்றுமாகி நின்றவாதிதேவனே!

---

(௨) "தேவயஜ்ஞ: பித்ருயஜ்ஞோ பூதயஜ்ஞோ மநுஷ்யயஜ்ஞோ ப்ரஹ்மயஜ்ஞ:"
(௩) "தர்மேண பாபமபநுததி" (௪) "ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே"

ஐந்துமைந்துமைந்துமாகி யந்தரத்தணைந்துநின்
றைந்துமைந்துமாய நின்னையாவர்காணவல்லரே ஈ

ப-ரை.— ஐந்தும் - ஆகாசாதிபூதங்களைந்தும், ஐந்தும் - ச்ரோத்ராதிஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும், ஐந்துமாகி—வாக்முதலிய கர்மேந்த்ரியங்களைந்துமாகி, ஐந்தும்—ஆகாசாதிபூதங்களைந்துக்கும் காரணமான தந்மாத்ரைகளைந்தும், மூன்றும்—அஹங்காரம் மஹாந் ஸூக்ஷ்மமூலப்ரக்ருதி என்கிற மூன்றும், ஒன்றுமாகி-மநஸ்ஸுமாய், அல்லவற்றுள்-இப்படி இருபத்துநாலாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரக்ருதியிலே ஸம்ஸ்ருஷ்டமான ஜீவாத்மாக்களுக்கு, ஆய்மாய—அந்தர்யாமியாய், நின்ற—இவையழிந்தகாலத்திலும் ஸூக்ஷ்மசிதசித் விசிஷ்டனாய்க்கொண்டுநின்ற, ஆதிதேவனே - காரணபூதனே, ஐந்தும - அப்ராக்ருதமாய திவ்யசக்தி மயமான திவ்யவிக்ரஹமும், ஐந்தும—அதுக்கு இருப்பிடமான ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும், ஐந்தும் - கர்மேந்த்ரியங்களைந்துமாகிற இவற்றுக்கு, ஆகி— நிர்வாஹகனாய், ஐந்தும்—சப்தாதி போக்யங்களைந்தும், ஐந்துமாய—போகஸ்தாநம் போகோபகரணம் வைகுந்தத்தமரர் முனிவர் முமுக்ஷுக்கள் என்கிற ஐந்துகோடியுமாய், அந்தரத்து - பரமபதத்திலே, அணைந்துநின்று- பொருந்திநின்று, நின்னை - உபயவிபூதியுக்தனாயிருக்கிற உன்னை, யாவர்காணவல்லரே — ஸ்வஸாமர்த்யத்தாலே காணவல்லார்?

வ்யா. ஐந்துமைந்துமைந்துமாகி ஆகாசாதிபூதங்களைந்தும், ச்ரோத்ராதிஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும், வாகாதி கர்மேந்த்ரியங்களைந்துமாகி ஐந்து மூன்றும். ஆகாசாதிபூதங்களைந்துக்கும் காரணமான தந்மாத்ரைகளைந்தும், ஒன்றுக்கொன்று காரணமான அஹங்காரமென்ன மஹானென்ன ஸூக்ஷ்ம மூலப்ரக்ருதியென்ன இவை மூன்றும் ஒன்றுமாகி. (க) "ஜீவனாய" என்கிறபடியே - உக்தமான ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் பந்தஹேது வாகைக்கும் மோக்ஷஹேதுவாகைக்கும் ஹேதுவான மநஸ்ஸுமாய் அல்லவற்றுளாயுமாய இப்படி சதுர்விம்சதியாக விபக்தமான ப்ரக்ருதியிலே ஸம்ஸ்ருஷ்டரான ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய். அல்லவற்றுள் அசித்வ்யாவ்ருத்தரான சேதநர்களிலே நின்றவாதி தேவனே ஸ்தூலசிதசித்விசிஷ்டனாய் நின்றாப்போலே, இவை அழிந்தகாலத்திலும், ஸூக்ஷ்ம சிதசித்விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு நின்ற காரணபூதனானவனே. ஐந்துமைந்துமைந்துமாகி இதுக்குக்கீழ் லீலாவிபூதியோகத்தைக்காட்டித் தந்தபடியைச் சொன்னாராய், மேல் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தையும் நித்யவிபூதியோகத்தையும் காட்டித் தந்தபடியைச் சொல்லுகிறார் அப்ராக்ருதமாய பஞ்சசக்திமயமான திவ்யவிக்ரஹத்தையும், தத்ஸ்ரயமான ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும் கர்மேந்த்ரியங்களைந்து மென்கிற இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனாய இத்தால— திவ்யவிக்ரஹயோகஞ்சொல்லிற்று

அந்தரத்தணைந்துநின்று ஐந்துமைந்துமாய சப்தாதிபோக்யங்களைந்தும், போகஸ்தாநமென்ன, போகோபகரணமென்ன, "வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்" என்ற இரண்டுகோடியும், முமுக்ஷுக்களும் என்ற அஞ்சுகோடியுமாய். அந்தரத் தணைந்துநின்று. (க) "ஸோऽச்நுதே" என்றும், (உ) "பரமே வ்யோமந்" என்றும் ச்ருதி ப்ரஸித்தமான பரமபதத்திலே பொருந்திநின்று இப்படி உபயவிபூதியுக்தனான நின்னையாவர் காணவல்லரே ஸ்வஸாமர்த்யத்தால் காணவல்லாரார் மநுஷ்யரிற்காட்டில் ஜ்ஞாநாதிகரென்னு தேவர்கள் காணவோ; உபய பாவநாநிஷ்டரென்னு ப்ரஹ்மாதிகள் காணவோ, ப்ரஹ்மபாவநா நிஷ்டரென்னு ஸநகாதிகள் காணவோ. ... ... ஈ

(க) "மநஸ்ஸ" (க) "பச்யந்போ." (உ) "பரமாகாசம"

மித்வத்தாலும் ஜகத்தேககாரணத்வத்தாலும் ஸகலாதாரனாயிருக்கிற ஸ்வபாவத்தைத் தேசாவ தியுபரிச்சேதத்தையொழிய, தேவரீர்பட்ட நானகண்டாப்போலே எவம்விதமென்று ஒருவர்க்கு மறியவொண்ணாதென்கிறார்.

மூ—நின்றியங்குமொன்றிலா வுருக்கடோறுமாவியாய்
ஒன்றியுள்கலந்துநின்ற நின்னதன்மையின்னதென்
றென்றும் யார்க்கு மெண்ணிறந்தவாதியாய் நின்னுந்திவாய்
அன்றுநான்முகற்பயந்த வாதிதேவனல்லையே ௫

ப-ரை — நின்று—ஸ்தாவரமாயும், இயங்கும்—ஜங்கமமாயும் ஸஞ்சரிக்கிற, ஒன்றிலா—உஜ்ஜீவநப்ரகாரங்களில் ஒன்றுக்கும் ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிற, உருக்கள்தோறும்—ஸகலசரீரங்களிலும், ஆவியாய—ஆத்மாவாய், ஒன்றி—எதிர்த்தலையில் தோஷங்களைப் பாராதே பொருந்தி, உள்கலந்துநின்ற—ஏகத்ரவ்யமென்னும்படி கலந்துநின்ற, நின்னதன்மை—உன்னுடைய ஸ்வபாவம், இன்னதென்று—இப்படிப்பட்டதென்று, என்றும்—நிகழ்காலத்திலும் எதிர்காலத்திலும், யார்க்கும்—பேரறிவுடையரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், எண் இறந்த—மநஸ்ஸால் நினைக்கைக்குமெட்டாத, ஆதியாய்—ப்ரதாநகாரணனாய், அன்று—தேவாதிஸகலபதார்த்தங்களும் அழிந்துகிடந்தவன்று, நின் உந்திவாய்—உன்னுடைய திருநாபீகமலத்திலே, நான்முகனைப் பயந்த—ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்த, ஆதிதேவனல்லையே—ஜகதேககாரணனல்லையோ, உன் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி காணவல்லாரார்.

வ்யா நின்றியங்குமொன்றிலா வுருக்கடோறும் ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமாய், தந்தாமுடைய உஜ்ஜீவநப்ரகாரங்களில் ஒன்றுக்கு ஒன்று ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிற ஸகல சரீரங்கள்தோறும் ஒருபடிப்பட்டதாக சரீரங்களெல்லாமாம் ஆவியாயொன்றியுள் கலந்துநின்ற. ஆத்மாவாய், எதிர்த்தலையில் தோஷங்களைப் பாராதே பொருந்தி, ஸ்வரூப - உள்புகுந்து, ஏகத்ரவ்யமென்னும்படி கலந்துநிற்கிற. நின்னதன்மை. உன்னுடைய ஸ்வபாவம். அந்தர்யாமித்து - தத்கததோஷங்கள் தட்டாதே நிற்கையும், வ்யாபனத்தான் இதுதன்னிலே ஸமாப்யவ்யாபிக்கையுமாகிற இவ்வாச்சர்யம் இன்னதென்று ஏவம்விதமென்று த்ருஷ்டார்த்த முகத்தாலே உபபந்நமென்று என்றும்யார்க்கும் வர்த்தமானகாலத்தோடு பவிஷ்யத்காலத்தோடு வாசியற அதிசயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும். எண்ணிறந்த மநோரதத்துக்கும் அவ்வருகாய்நின்ற ஆதியாய. ப்ரதிநியவ்யவஹாரங்களிலே வந்தால் ப்ரதாநனானவனே ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்போது, "நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமால்" என்கிறபடியே விசேஷ்யமான தேவரீர் ப்ரதாநராய் சேதநாசேதநங்கள் விசேஷணமாத்ரமாயிருக்கையும், வ்யவஹாரத்தில் வந்தால், (க) "ஸர்வஸாம்ஸ்ருதிவாசகம்" என்கிறபடியே பதார்த்தங்களில் ப்ரதாநனாய நிற்கையும். நின்னுந்திவாயன்று நான்முகற்பயந்த வாதிதேவனல்லையே. இருக்கட்டும், ஜகதேககாரணனாய நிற்கிறநீதான் ஒருவர்க்குமறிய நிலமோ? ஒன்றுந்தேவில்படியே தேவாதி ஸகலபதார்த்தங்களும் அழிந்துகிடந்தவன்று உன்னுடைய திருநாபீகமலத்திலே, (உ) "பௌத்ரஹாணம் விதயாதிவஸமூஹ" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்த ஜகதேககாரணனல்லையோ திருநாபீகமலோத்பத்தியைப்பார்த்தால் ப்ராக்ருதமென்னவொண்ணாது, க்ஷேத்ரஜ்ஞனான ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகமாகையாலே அப்ராக்ருதமென்னவொண்ணாது, இவ்வாச்சர்யத்தை ஏவம்விதமென்று சர்வசயராய் பரிமிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளறிவரோ ௫

(க) "வசஸாமவாச்யமுத்தமம்" (உ) "பௌப்ரஹ்மாணம் விதநாதிபூர்வம்"

அ — ஆறும்பாட்டு ஸகலாந்தர்யாமித்வத்தால வந்த ஸகலாதாரத்வம் சொல்லிற்றாய் நின்றது கீழ், லோகத்திலே பொன்னுக்கொள்ளு தாரகமாயும தாயமாயும் போரு கிற திலலியோவென்று பகவதபிப்ராயமாக, அந்த பதார்த்தங்களுக்கும் தேவரீரே தாரகமென்று வேதாந்த ப்ரஸித்தமான இவ்வாத்தம் தேவரீர் பக்கலிலே வ்யவஸ்திதமன்றோ, இவ்வாதாரத்வமும் ஸ்வஸாமர்த்யத்தாலே வேறொருவர்க்கும் காணமுடியாதென்கிறார்.

மூ — நாகமேந்துமேருவெற்பை நாகமேந்துமண்ணினை
நாகமேந்துமாகமாக மேந்துவாரபுனல்
மாகமேந்துமங்குல தீயோர்வாயுவைந்தமைந்துகாத
தேகமேந்திநின்றநீர்மை நின்கணேயியன்றதே ௬

ப—ரை — நாகம்ஏந்து - ஸ்வர்க்கத்தைத்தரிக்கிற, மேருவெற்பை - மேருபர்வதத்தையும், நாகம் ஏந்து - திக்கஜங்களாலேதரிக்கப்படுகிற, மண்ணினை - பூமியையும், நாகம் - து:க்கஸம்பந்தரஹிதமான ஸுகத்தாலே, ஏந்து — பூர்ணமான, மாகம — பரமவ்யோமத்தையும், மாகம் — பரமபதத்தையும், மாகமேந்து — ஆகாசத்தாலே தரிக்கப்படுகிற, வாரபுனல் — ப்ரவாஹத்தையுடைய கங்கையையும், மாகமேந்து - ஆகாசமதரிக்கின்ற, மங்குல - மேகத்தையும், தீ - வைச்வாநராக்நியையும், ஓர் - அத்விதீயமான, ஐந்துவாயு - பஞ்சவ்ருத்திப்ராணனையும், அமைந்துகாத்து — பொருந்திநின்று ரக்ஷித்து, ஏகம் — ஒருவஸ்துவானது, ஏந்திநின்ற — தரியாநின்றதென்னும் சொல்லுகிற, நீர்மை — ஸ்வபாவம், நின்கணேயியன்றதே — தேவரீர் பக்கலிலேயே வர்த்திக்கிறதென்கிறார்

வ்யா நாகமேந்து மேருவெற்பை ஸ்வர்க்கத்தை தரிக்கிறமேருவாகிற பர்வதத்தை. மேருவுக்கு ஸ்வர்க்காதாரத்வம் மேருசிகரத்தில் தேஜோதவாரத்தாலே நாகமேந்துமண்ணினை திக்கஜங்களாலே தரிக்கப்படுகிற பூமியென்னுதல்; பாதாளத்திலிருந்துள்ள திருவநந்தாழ்வானாலே தரிக்கப்படுகிற பூமியென்னுதல் நாகமேந்துமாகம் து:க்கஸம்பந்தரஹிதமான ஸுகத்தாலே பூர்ணமான பரமவ்யோமம "ஏந்தல்" என்று தேங்கலாய், ஆநந்த நிர்ப்பரமான தேசமென்கை "நாகம" என்று - து:க்கஸம்பந்தரஹிதமான ஸுகத்துக்கு வாசகமானபடி யெங்ஙனேயென்னில், கம - ஸுகம், அகம - து:கம், நாகம - து:கரஹிதமென்றபடி. "நாகமேந்துமாக" என்று - ஸமபுத்தியாய, திருவநந்தாழ்வானாலே தரிக்கப்பட்ட திருமேனியையுடையவனே,

இதனால - கீழ்ச்சொன்ன தாரகபதார்த்தங்களும பகவதாஹித சக்திகமாய்க்கொண்டு தரிக்கின்றனவென்றதாயத்து மாகமாகமேந்துவாரபுனல பரமபதமென்ன, ஆகாசத்தாலே தரிக்கப்படுகிற ப்ரவாஹரூபமான கங்கையென்ன, இவையும், மாகமேந்துமங்குல். ஆகாசமதரிக்கிற மேகத்தையும் தீயோர்வாயுவைந் தமைந்துகாத்தும். வைச்வாநராக்நியையும் பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணன்களையும ரக்ஷணதர்மத்திலே சமைந்துநின்று ரக்ஷித்தது. "ஓர்வாயுவைந்தமைந்துகாத்து" என்று பாடமானபோது - தசதாவிபக்தமான வாயுவைச் சொல்லுகிறது (க) "ஜீவ்யோதயஸ்ஸமஸ்தவ்ருத்தி:" இத்யாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற ஸகலபதார்த்தமும ஈச்வரஸங்கல்பத்தாலே ஸஞ்சரிக்கிறதென்று சொல்லிற்றாயத்து. (உ) "யதாகாசஸ்திதோநித்யம்" இத்யாதி.

(க) "மேகோதயஸ்ஸாகர ஸந்நிவ்ருத்தி:" (உ) "யதாகாசஸ்திதோநித்யம"

ஏகமேவாத்விதீயமென்றதைத் தானே ஒருவஸ்து தரிக்கிறதென்று சுருதிசொல்லுகிற ஸ்வபாவம். நின்கணேயியன்றதே தேவரீர் பக்கலிலே வர்த்திக்கிறது. இயற்றல் - நடத்தலும், வளர்த்தலும். "யாவராணவல்லர்" என்று மேலோடே அந்வயம். இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்தைத் தேவரீர் காட்டக்காண கண்டாப்போலே வேறுகாண வல்லாரார் என்கிறார். ... ... க

அ. ஏழாம்பாட்டு. காமஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமான பின்பு பரிசேதித்து அறியமாட்டாதொழிகிறது ஜ்ஞாநசக்திகளின் குறைபன்றோ, "யாவர்காணவல்லரே" என்கிறதென்னென்ன, தேவரீர் இதரஸஜாதீயராய் அவதரித்து ரக்ஷிக்கிறபடியை ஜ்ஞாநத்தாலும் சக்தியாலும் அதிகனான ருத்ரனும் அறியமாட்டானென்கிறார்.

மு.—ஒன்றிரண்டுமூர்த்தியாய் உறக்கமோடுணர்ச்சியாய்
ஒன்றிரண்டுகாலமாகி வேலைஞாலமாயினாய
ஒன்றிரண்டுதீயுமாகி ஆயனாயமாயனே
ஒன்றிரண்டுகண்ணினானும் உன்னைமேத்தவல்லனே. எ

ப-ரை.—ஒருமூர்த்தி—ப்ரதாநமான ஒருமூர்த்தியும், இரண்டுமூர்த்தியாய—அப்ரதாநமான இரண்டுமூர்த்தியுமாய், உறக்கமோடு—அஜ்ஞாநத்துக்கும், உணர்ச்சி—ஜ்ஞாநத்துக்கும், ஆய்-நிர்வாஹகனாய், ஒன்றிரண்டுகாலமாகி-ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸாகிற மூன்று குணங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய், வேலை-கடல்சூழ்ந்த, ஞாலமாயினாய்—பூமிக்கு நிர்வாஹகனாய், ஒன்றிரண்டுதீயுமாகி- ஆஹவநீயம் கார்ஹபத்யம் தக்ஷிணாக்நிகளாகிற மூன்றக்நிகளுக்கும் நிர்வாஹகனாய், மாயனாய்—ஆச்சர்யபூதனான, ஆயனே-க்ருஷ்ணனே, ஒன்றிரண்டுகண்ணினானும்-முக்கண்ணனான ருத்ரனும், உன்னை—ஸர்வநிர்வாஹகனான உன்னை, ஏத்தவல்லனோ- உள்ளபடி அறிந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ண சக்தனோவென்கிறார்.

வ்யா. ஒன்றிரண்டுமூர்த்தியாய. ப்ரதாநமான ஒருமூர்த்தியும் அப்ரதாநமான இரண்டுமூர்த்தியுமாய். ப்ரஹ்மருத்ரர்களை சரீரமாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டவதரித்து ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு முமுக்ஷுக்களோடு வாசியற ஸர்வநிர்வாஹகனாய், உறக்கமோடுணர்ச்சியாய். ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய் (ஈ) "அநாதிமாயயாஸுப்த:" என்கிறபடியே உறங்கினாற்கணக்காய் விழுகையாலே, உறக்கத்தை - அஜ்ஞாநமென்கிறது. இந்நால - மூன்றும் ஏகாந்தமாதிஷ்டிதமென்றும் அநேகாந்தமாதிஷ்டிதமென்றும் அந்யோந்யம் ஸம்ஸர்கமானாலும் அஜ்ஞாநத்துக்கும், மதுபஸ்தந ரக்ஷகன் ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் ரக்ஷ்யபூதர் என்கிற யதாத்ம்யஜ்ஞாநத்துக்கும் நிர்வாஹகனாயென்கை. ஒன்றிரண்டுகாலமாகி. ஜ்ஞாநஹேதுவான ஸத்வோத்தர காலத்துக்கும், அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநங்களுக்கு ஹேதுவான ரஜஸ்தமோத்ரிக்த காலத்வயத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய் (உ) "ஸத்வாத்ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்" "ரஜஸோ லோப ஏவ ச" என்னக்கடவதிறே. வேலைஞாலமாயினாய் கடல்சூழ்ந்த பூமிக்கு நிர்வாஹகனாய். யதாவஜ்ஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்களுக்கு ஆவாஸஸ்தாநமான கர்மபூமிக்கு நிர்வாஹகனாய் (ங) "ஸ்வதேஹ நவகேஸ்லேஷம் ஸ்வஹஸ்தாம்ரவஸம்ப்ருத:" என்கிறபடியே

(ஈ) "அநாதிமாயயாஸுப்த:" (உ) "ஸ்த்ரோதாயாம்ஜ்ஞாநமுசயதே" "கலௌ ஜகத்பதிம்விஷ்ணும்" (ங) "அபரத்ரநவமஸ்தேஷாம் த்வீபஸ்ஸாகரஸம்வ்ருத:"

சாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகர்கள்; இந்த்ரன் சதுர்த்தசமநுக்களாகிற விவாகள ஸ்திதிகர்த்தாக்கள ருத்ரன் அக்நி முதலான இவர்கள் ஸம்ஹாரகர்த்தாக்கள் "ஆதி" என்று—கர்த்ருத்வம் சொல்லுகிறது. அண்டமாயவப்புறத்து ஆதியானவானவர்க்கும் அண்ட சப்தவாச்யமான லோகவிபூதிக்கு அப்புறத்திலே பரமபதத்தில் வர்த்திக்கிற ஐகத்காரண பூதரான நித்யஸூரிகளுக்கும். அவ்வ்யக்தஜ்ஞப்பாபக்ரமதாலே நித்யஸூரிகளை ஜகத்துக்குக் காரணபூதராகச் சொல்லக்கூடுமோ? அதவா, (க) "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:" என்றும், (உ) "யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா:" என்றும் சொல்லுகிற ஆதிதேவர்களென்னுமாம். ஆதியானவாதிநீ இப்படி உபயவிபூதியிலும் ப்ரதானரானவிவர்களுடைய ஸ்வரூபாதிகளுக்கு ஹேதுவானப்ரதானன் நீ. ஆதியானவானவாணரந்தகாலநீபுரைத்தி. இனிமேல் ஜகத்துக்கு நிர்வாஹகரானகாலத்திலும் தேவரீரிட்ட வழக்கென்கிறது ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகர்த்தாக்களாய ஸர்வலோகங்களுக்கு அத்யக்ஷராய வர்த்திக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுடைய பதங்களுடைய அவ்வவகாலத்துக்கு நியாமகனும் "நீ உரைத்தி" என்கிறது—(ங) "ஸஹஸ்ரயுகபர்யந்தமஹர்யத் ப்ரஹ்மணோ விது:" என்றிப்படி ப்ரஹ்மாவினுடைய ஆயுஸ்ஸைப் பரிச்சேதித்திருக்கையாலே ஆதியானகாலநின்னை கார்யரூபமான ஜகத்தினுடைய ஸத்யவஸதப்ரளயபோலேலீலையாய், (ச) "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர" என்கிறபடியே ஆதிகாலத்துக்கு நிர்வாஹகனை யுன்னை யாவரறிகவல்லரே நாதாம ஸந்ததாதிகள் தேவரீரிட்ட வழக்காயிருந்த பின்பு தேவரீரை பரிச்சேதிக்க வல்லாருண்டோ ... ... அ.

அ—வதாரிகை இப்படி அபரிச்சேத்ய வைபவனுகையாலே பரமபோஜநாதராபரில அக்ரகண்யனுன ருத்ரனும், வைதிகாக்ரேஸரராய அநந்யப்ரயோஜநரான ஸாத்விகஜநங்களும் உன்னையே பாச்ரயிக்கையாலே ஸர்வ ஸமாச்ரயணீயனும் நீயே யென்கிறார்.

மூ—தாதுலாவுகொன்றைமாலை துன்னுசெஞ்சடைச்சிவன்
நீதியால்வணங்குபாத நின்மலாநிலாயசீர்
வேதவாணர்கீதவேள்வி நீதியானகேள்வியார்
நீதியால்வணங்குகின்ற நீர்மைநின்கணின்றதே ௯

ப—ரை— தாதுலாவு - தாதுகளமிக்கிருக்குள்ள, கொன்றைமாலை - கொன்றைமாலையணிந்து, துன்னு - நெருங்கி, செம் - சிவந்த, சடை - ஜடையையுடைய, சிவன் - ருத்ரனானவன், நீதியால்—வேதோக்தப்ரகாரத்தாலே, வணங்கு—உபாஸிக்கிற, பாதம்—திருவடிகளையுடையவனே, நின்மலா—அத்தியோசத்தையுடையவனே, நிலாயசீர்—அமாநித்வாத்யாத்மகுணங்களோடும்சமதமாதி குணங்களோடும் கூடினவர்களாய், வேதவாணர்- வேதார்த்தத்தையறிந்தவர்களாய், கீதம—ஸாமகாநப்ரதாநமான, வேள்வி—யாகங்களிலே ப்ரவர்த்தரானவர்களாய், நீதியானகேள்வியார்-ப்ரஹ்மநிஷ்டனுன ஆசார்யனபக்கலிலே வேதார்த்தத்தைக் கேட்டவர்கள, நீதியால - க்ரமாங்கமான அநவரதபாவநைபண்ணுகைக்கு, வணங்குகின்ற — உபாஸ்யனுயிருக்கிற, நீர்மை - ஸ்வபாவம, நின்கணே - உன்பக்கலிலேயே, நின்றது - வர்த்திக்கிறதென்கிறார்.

(க) "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:" (உ) "யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா:" (ங) "ஸஹஸ்ரயுகபர்யந்தமஹர்யத் ப்ரஹ்மணோ விது:" (ச) "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ரே"

வயா தாதுலாவித்யாதி தாதுமிக்க கொன்றைமாலையையுமன்ன, செருங்கிச் செவ்விதான ஜடையையுமுடைய ருத்ரன். கொன்றைமாலையைச் சொல்லுகையாலே - போகபரனென்னும், திக்தபாவாகையாலே தெரிந்து, ஸ்நாநபாநாதிகளாலே செந்நிறமுறுகிற ஜடையையுடையனென்கையாலே, அந்த போகந்தான் ஸாதிந்து ஸாதித்ததென்னும் சொல்லுகிறது. இத்தால் - போகமோக்ஷபுருஷார்த்தங்கள், அதுதான் ஈச்வரனை ஆச்ரயித்தே பெறவேணுமென்கை. நீதியால வணங்குபாத மேதாவியை ஐச்வர்ய விசிஷ்டனாய் ஆச்ரயிக்கச் சொல்லுகிற வேதோக்த ப்ரகாரத்தாலே அவன் உபாஸிக்கிற திருவடிகளையுடையவனே. எல்லா ப்ரயோஜநாந்தரங்களை அபேக்ஷிக்கிறது, "ஈச்வரோஹம்" என்றிருக்கிறதுர் தி ஆச்ரயித்தானென்று இத்தோஷங்களை நினையாதே, கர்ப்பங்களிலே ஸாபேக்ஷனுபவர்தானென்கிற குணத்தையே நினைந்து, அநந்யப்ரயோஜநருக்கு முகங்கொடுக்குமாப்போலே முகங்கொடுக்கும் சத்திபோகத்தையுடையவனே. இப்படி விஷயீகரித்து அநுக்ரஹம்கொடுத்த ஈச்வரனமேதென்னில், (ச) "ஸ்ரோத்ரவ்யஃ ஸ்ருஷ்டிஸ்ரேஷ்டா ஹம்ஸ்யா க்ஷு நம தேவ தேவோ பபூவ" என்கிறபடியே தேவதேவத்வத்தைக் கொடுத்தவனே. இது ப்ரயோஜநாந்தர பரரெல்லார்க்கும் முகங்கொடுக்கும் நிலாயசீரவர்த்திக்கிற குணங்கள். அதாகிறது - ஜ்ஞாந ஸாதநமான அமாநித்வா தயாத்ம குணங்களாலும், உபாஸநாங்கமான சமதமாதி குணங்களாலும் ஸம்பந்நராயிருக்கை அக்கனன்றியே, "நிலாயசீர்வேதம்" என்று வேதவிசேஷணமாய் - நித்யத்வா பௌருஷேயத்வ நிர்தோஷத்வங்களாலே ப்ரமாணதோஷ பாதகப்ரத்யயாதி தோஷரஹித கல்யாண குணங்களை சொல்லிற்றாகவுமாம். வேதவாணர் வேதங்களுக்கு நிர்வாஹக ரென்னலாம்படி வேதார்த்தத்தைக் கரைகண்டவர் கேள்வி அந்த வேதார்த்தாநுஷ்டாநமாய், ஸாமகாந ப்ரதாநமான யாகங்களிலே பரர்த்தானவர்கள் அதாவது - ஆத்ம யாதாத்ம்யஜ்ஞாந பூர்வகமாக த்ரிவித பரித்யாகமுக்தராய், பகவத்ஸமாராதந புத்தியாலே அநுஷ்டிக்கும் யஜ்ஞங்கள். நீதியானகேள்வியார் உக்தமான வேதார்த்த தாத்பர்யமறைபடுகைக்கும் தக்கார்யமான கர்மயோகா த்யநுஷ்டாநங்களுக்கு மடியான கேள்வியை யுடையவர்கள். நீதியான கேள்வியாராகிறது - (உ) "பரீக்ஷ்யலோகாந்" இத்யாதிற சொல்லுகிறபடியே நிர்வேதாவர்த்திபிறந்து ப்ரஹ்மநிஷ்டனான ஆசார்யனபக்கலிலே உபஸந்நராய், (௩) "ஸ்ரோதவ்யஃ" என்கிறபடியே வேதாந்தங்களைப் பண்ணுகை நீதியால வணங்குகின்ற நீர்மை (ச) "நிதித்யாஸிதவ்யஃ" என்கிறபடியே - ஸாமாந்யமான அநவரதபாவனை பண்ணுகைக்கு உபாஸ்யனுபநிற ஸ்வபாவம நினைகணநின்றதே உன் பக்கலிலே வர்த்திக்கிற திதகளை அவகாரணத்தாலே - வேறு ஆச்ரயணீயரில்லை யென்கை. . . . . ௬.

அ பந்தாமபாட்டு ஸர்வஸமாச்ரயணீயத்வத்தால் வந்த உபாஸ்யத்வமே யன்றிக்கே, (௫) "காரணந்துத்யேயஃ" என்கிறபடியே ஜகத்ப்ரதாநகாரணவஸ்துவே ஸமாச்ரயணீய மென்று சொல்லுகிற காரணத்வ ப்ரயுக்தமான ஆச்ரயணீயத்வமும் தேவரீருடைய தென்று தர்ஷ்டாந்த ஸஹிதமான உபாதாநகாரணத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

(க) "மஹாதேவஸ்ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹுத்வாத்மாநம்தேவதேவோ பபூவ"

(உ) "பரீக்ஷ்யலோகாந்" (௩) "ஸ்ரோதவ்யோமந்தவ்யஃ" (ச) "நிதித்யாஸிதவ்யஃ" (௫) "காரணந்துத்யேயஃ"

மு —தன்னுளேதிரைத்தெழுந் தரங்கவெண்டடங்கடல்
தன்னுளேதிரைத்தெழுந் தடங்குகின்ற தன்மைபோல்
நின்னுளேபிறந்திறந்து நிற்பவுந்திரிபவும்
நின்னுளேயடங்குகின்ற நீர்மைநின்கணின்றதே　௰

ப-ரை — தன்னுளே—தனக்குள்ளே, திரைத்து—வாயுவாலேகிளர்ந்து, எழும்—விசரிக்கின்ற, தரங்கம்—அலைகளையும், வெண்—வெண்மையையுமுடைத்தாய், தடம்—இடமுடைத்தான, கடல்—ஸமுத்ரமானது, வாயுவசத்தாலே, தன்னுளே—தனக்குள்ளே, திரைத்து—கிளர்ந்து, எழுந்து—மேலெழுந்து, அடங்குகின்ற தன்மைபோல—அடங்கிவிடுகிற ஸ்வபாவம்போலே; நின்னுளே—உன் ஸ்வரூபத்துக்குள்ளே, பிறந்து இறந்து—பிறந்திறக்கிற, நிற்பவும் திரிபவும்—ஸ்தாவரஜங்கமங்களும், நின்னுளேயடங்குகின்ற—தேவரீர் பக்கலிலே யடங்குகிற, நீர்மை—இந்த ஸ்வபாவம், நின்கண் நின்றது—தேவரீரிடத்திலே யுள்ளதென்கிறார்

வ்யா. தன்னுளே திரைத்தெழும் தரங்கவெண் டடங்கடலிதயாதி. த்ர்ஷ்டாந்தத்திலே அர்த்தத்தை சிக்ஷித்து தார்ஷ்டாந்திகத்திலே அதிதேசிக்கிறார் "தன்னுளே" என்கிறவித்தால் - சரீரபூதசேதநா சேதநங்களும், ஸ்ர்ஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களும், ஸ்வரூபாந்தர் பூதமென்கை திரைத்தெழும்தரங்கம் நிஸ்தரங்க ஜலதியானது வாயுவாலே கிளர்த்தெழுந்து எங்கும்போக்க ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள திரைகளையுடைத்தாகை தார்ஷ்டாந்திகத்தில் வாயுஸ்தாநீய பகவத்ஸங்கல்பமடியாக ஸ்ர்ஷ்டிகாலத்திலே பிறந்த குணவைஷம்யம். வெண்தடங்கடல் ஸஞ்சாரியான திரையையும் அஸஞ்சாரியான வெண்மையையுமுடைத்தான இடமுடையகடல் இது, மேலே "நிற்பவும்திரிபவும்" என்கிறத்துக்கு த்ர்ஷ்டாந்தம தன்னுளேதிரைததெழுந் தடங்குகின்றதன்மைபோல. வாயுவசத்தாலே பரம்பின திரைகள் மற்றபடி ஒன்றிலேயொன்று திரைத்தெழுந்து உபஸம்ஹரிக்கிற ஸ்வபாவம் போலே இத்தால - ஏகத்ரவ்யபரிணாமத்தைச் சொல்லுகிறதனது, கீழ்ப்பாட்டிலே உபாஸநம் சொல்லிற்று, இப்பாட்டிலே உபாஸ்யமான ஜகதுபாதாநகாரணத்தைச் சொல்லுகிறது அதாகிறது - ஸூக்ஷ்மசிதசித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமே காரணம, ஸ்தூலசிதசித் விசிஷ்டப்ரஹ்மமே கார்யமென்று வேதாந்தப்ரஸித்தமான அர்த்தம இது எத்தாலே அறிவதென்னில், (௧) "நகர்மாவிபாகாத" என்கிற ஸூத்ரத்தாலே (௨) "ஸதேவ" என்கிற அவிபாகச்ருதியாலே அக்காலத்தில க்ஷேத்ரஜ்ஞ ரில்லாமையாலே கர்மமில்லையென்று பூர்வபக்ஷித்து, (௩) "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீசநீசௌ" (௪) "நித்யோ நித்யாநாம்" என்று க்ஷேத்ரஜ்ஞர் களுக்கும் தத்கர்மப்ரவாஹத்துக்கும் அநாதித்வமுண்டாகையாலே அது அர்த்தமன்றென்று நிஷேதித்து நாமரூபவிபாகாபாவத்தாலே, "ஸதேவ" என்கிற அவதாரணம் உபபந்நமென்றதிறே த்ர்ஷ்டாந்தம ஏகத்ரவ்ய முகத்தாலே சொன்னதிவரேயன்று, (௫) "யதாஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந" என்ற உபநிஷத்து, (௬) "கடகமகுடகர்ணிகாதிபேதை:" என்று ஸ்ரீபராசரபகவாந் இந்த தார்ஷ்டாந்திகத்திலே அதிதேசிக்கிறார் நின்னுளேபிறந்திறந்து நிற்பவும்திரிபவும் உன ஸ்வரூபத்துக்குள்ளே உத்பத்தியும்

(௧) "நகர்மாவிபாகாத" (௨) "ஸதேவ" (௩) "ஜ்ஞாஜ்ஞௌத்வாவஜாவீசநீசௌ" (௪) "நித்யோ நித்யாநாம்" (௫) "யதாஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந" (௬) "கடகமகுடகர்ணிகாதிபேதை:"

விகாசமுமாய்ப் போருகிற ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஸகலபதார்த்தமும் நின்னுளேயடங்கு கின்றகைமை. பராக்ர்தோபஸம்ஹாரவேளையிலே, (க) "அர்வாக்லீமவதி" என்கிற பபடியே - தேவரீர்பக்கலிலே அடங்குகின்ற இந்த ஸ்வபாவம் நின்கண்நின்றதே தேவரீர் பக்கலிலே யுள்ளதொன்று, இவ்வுபாதாநகாரணத்வம் வ்யக்த்யந்தரத்தில் இல்லையென்கை. முதற்பாட்டிற்சொன்ன உபாதாநகாரணத்வத்தை பத்தாம்பாட்டிலே த்ர்ஷ்டாந்த ஸஹிதமாகச்சொல்லி முடித்தாராய்விட்டது ... ... ௬.

அ — பதினோராம்பாட்டு. (உ) "நவஸநவாவஸ்ஷிவவாவ கெவலஉ" "ஹிரணு மஹாஹுவவெ த-ஹுகாறெஷு" என்று ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணத்வஞ் சொல்லுகிற இலலையோவென்ன; உன்னாலே ஸர்ஷ்டராய உனபெருமையை ஒரோபரயோஜநங்களிலே பேச க்ஷமருமன்றிக்கே யிருக்கிறவிவர்கள் ஆச்ரயணீயராக ப்ராப்தமென்? கீழ்ச்சொன்ன காரண வாக்யமும் அவ்வவஸ்தைபபற்ற அர்த்தபரமென்கிறார்.

மூ — சொல்லினறொடர்ச்சிநீ சொலப்படும் பொருளும்நீ
சொல்லினாற்சொலப்படாது தோன்றுகின்றசோதிநீ
சொல்லினாற்படைக்கநீ படைக்கவந்துதோன்றினா
சொல்லினாற்சுருங்கநின் குணங்கள்சொல்லவல்லரே கக.

பதவுரை — சொல்லினால் — சப்தஜனிதத்மான புருஷார்த்தத்திலே இழிந்தார்க்கு, தொடர்ச்சி — உறவைபபிறப்பிப்பாயும், நீ; சொலப்படும் — சருதிஸ்ம்ர்தயாதிகளில் ஆச்ரயணீயராயச் சொல்லப்படுகிற தேவதைகளுக்கு, பொருளும் — அந்தராத்மாவும், நீ; சொல்லினால் - வேதாந்தத்தாலே, சொலப்படாது தோன்றுகின்ற - பரிச்சேதிக்கப்படாதென்று தோன்று கிற, சோதி - தேஜஸ்சப்தவாச்யன், நீ; சொல்லினால் - நீகொடுத்ததை த்ர்ஷ்டியாகக்கொண்டு, படைக்க - ஜகத்ஸ்ர்ஷ்டிபண்ணுவாராக, நீபடைக்க - நீஸ்ர்ஷ்டிக்க, வந்து — உன் திருநாபீ கமலத்திலேவந்து, தோன்றினார் - தோன்றின ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள், நின்குணங்கள் - உன்னுடைய குணங்களை, சொல்லினால் - சொல்லப்புகுந்தால், சுருங்க - ஸங்க்ஷேபமாகவாகிலும், சொல்ல வல்லரே — பேசமாட்டார்களென்கிறார்.

வ்யா. சொல்லினால்தொடர்ச்சிநீ சப்தத்தாலே ஸித்தமான புருஷார்த்தத்திலே இழிந்தார்க்கு அதிலே உறவுபிறப்பிப்பாயுமநீ தொடர் - உறவு. அதாவது - ப்ரத்யக்ஷவிஷயமான சப்தாதிகளேபுருஷார்த்தமென்றிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளையொழியவேதாந்தமுகத்தாலேவேதைகஸமதிகம்யமான வஸ்துவையறிந்து, அவ்வஸ்துவைப்பெற ஆசைபட்டவர்களுக்கும் உபகரமுதசையிலேருசிஜநகனநீ;ப்ரஹ்மாதிகள் ப்ராப்தரான ஜநகரல்லாமையாலேருசிஜநகரு மல்லர் சொலப்படும்பொருளும்நீ. சருதிஸ்ம்ர்தயாதிகளில் ஆச்ரயணீயராய்த் தோற்றுகிற தேவதைகளுக்கு ஆத்மாவுமநீ. (௩) "வா நடூெகெவஷஜ ஹி" "வத-ஹெ-ரகாறொர யது ஷழி உஹஜஹி" (௪) "யெயஜகி" சொல்லினால் சொலப்படாது தோன்றுகின்ற சோதிநீ. வேதாந்தத்தால பரிச்சேதிக்கப்படாதென்று தோன்றுகிற தேஜச்சப்தவாச்யன்நீ.

(க) "தமஏகீபவதி" (உ) "ஸஸாநஸாஸச்சிவஷவகேவலஉ" "ஹிரண்யகர் பஸ்ஸமவர்த்ததாக்ரே" (௩) "ஏநமேகேவதந்த்யக்நிம்" "சதுர் ஹோதாரோயதர ஸம்பத்மகச்சந்தி" (௪) "யேயஜந்தி"

(க) "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" "அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்" "யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்" "பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய" "நாராயண பரோஜ்யோதி:" இத்யாதிகளிலே உன ஸ்வரூபாதிகள் அபரிச்சின்னங்களென்றும் பரஞ்ஜ்யோதிச் சப்தவாச்யன் நீயென்றும் சொல்லப்படா நின்றதிறே. சொல்லினால்படைக்க. (உ) [யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை] நீ கொடுத்த வேதத்தை த்ருஷ்டியாகக்கொண்டு ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுவாராக (ங) "ஸஹஸ்ரசீர்ஷா புருஷ:"; நீபடைக்கவந்துதோன்றினர். (ச) "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்" என்கிறபடியே - நீ ஸ்ருஷ்டிக்க உன் திருநாபீகமலத்திலேவந்து தோன்றின ப்ரஹ்மாமுதலான தேவர்கள். சொல்லினற்சுருங்க நின்குணங்கள்சொல்லவல்லரே. உன் குணங்களையறிந்து பாக்கப்பேசமாட்டாமையன்றியே, ஓரோ பர்யாயங்களிலே ஸங்க்ஷேபேண உன்குணங்களைப் பேசவும்மாட்டார். பரத்வஸாதகமான குணங்கள், ஜகத்காரணத்வஸாதகமான குணங்கள், ஆச்ரிதார்த்தமான குணங்கள் இவற்றிலே ஓரோகோடியைக் கரைகாணமாட்டார்கள். ... . ௧௧.

அ பனிரண்டாம்பாட்டு. ஜகத்காரணபூதனாய் ஸர்வஸ்மாத்பரத்தாலே நின்று ரக்ஷிக்குமளவேயன்றியே, அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாய் அவதரித்து ரக்ஷிக்கும் உன்படியை லோகத்தில ஆர் நினைக்கவல்லார் என்கிறார்.

மூ.—உலகுதன்னைநீபடைத்தி யுள்ளொடுக்கிவைத்தி மீண்
டுலகுதன்னுளேபிறத்தி யோரிடத்தையல்லை, ஆல்
உலகுநின்னொடொன்றி நிற்கவேறுநிற்றி, ஆதலால்
உலகுநின்னையுள்ளசூழல் யாவருள்ளவல்லரே. ௧௨.

பு-ரை.—நீ—ப்ராக்ருதஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினநீ, உலகுதன்னை—ஸகலபதார்த்தங்களையும், படைத்தி-படையாநிற்றி; நித்யநைமித்திகாதிப்ரளயங்களிலேநாமரூபங்களை இழந்தபதார்த்தங்களை, உள்—உன் திருவயிற்றில், ஒடுக்கிவைத்தி—அடக்கிவைத்து ரக்ஷியாநிற்றி; மீண்டு-மறுபடியும், உலகுதன்னுளே—ஸ்ருஷ்டமான இந்தலோகத்திலே, பிறத்தி—அவதரியாநிற்றி ஓரிடத்தையல்லை—ஒருஸ்தலத்தாயென்று நிர்ணயிக்கவொண்ணுதாவனுயிராநிற்றி; உலகு—ஜகத்து, உனக்கு சரீரமாகையாலே, நின்னொடொன்றிநிற்க—உன்னைப்பிரியாதேயிருக்க; அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தனாய்க்கொண்டு, வேறுநிற்றி — வ்யாவ்ருத்தனாயிராநின்றாய்; ஆதலால்—ஒருவர்க்கயாலும் பரிச்சேதித்தறிய வொண்ணாமையாலே, சூழலுள்ள—ஆச்சர்யமான வ்யாபாரத்தையுடைய, நின்னை—உன்னை, உலகு—லெளகிக புருஷர்களில், யாவர்—யார்தான்; உள்ளவல்லர்—அறியவல்லா ரென்கிறார்.

வ்யா. உலகுதன்னை நீ படைத்தி அசித்ஸத்தை உபகரணமாகக்கொண்டு ப்ராக்ருதஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணின நீ, ப்ரஹ்மாதி ஸகல தேவதாந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு ஸகலபதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டியாநிற்றி. உள்ளொடுக்கிவைத்தி நித்ய நைமித்திகாதி ப்ரளயாபத்துக்

(க) ஸமஸ்த வாசக விவர்த்தந்தே ... அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் ... யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம்" "பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய" "நாராயண பரோஜ்யோதி:" (உ) "யோவை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை" (ங) "ஸஹஸ்ரசீர்ஷா புருஷ:" (ச) "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்"

களிலே நாமரூபங்களையிழந்த பதார்த்தங்களை உன் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷியா நிற்றி. இத்தால் - ஸகல பதார்த்த ஸாக்ஷிகரும கர்த்தாவாய் ஸகல ஸம்ஹாரங்களிலும் ரக்ஷகனுமாயிருக்கிறான்; அடியிலே, (க) "பஹுஸ்யாம்" என்கிற ஜகதுபாதாநகாரணபூதனென்றதாய்த்து. மீண்டு லகு தன்னுளே பிறத்தி. ஜகதேககாரணத்வத்தால் வந்த வைபவத்தினின்றும் மீட்டு உன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான இவ்வுலகத்திலே சில க்ஷேத்ரஜ்ஞர்க்கு புத்ரனாய் வந்தவதரியா நிற்றி. மீண்டு, அதுபோராமே இரியட்டு மென்றுமாம். ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஜநகனான நீ உன்னாலே ஸ்ருஜ்யனாயிருப்பானொரு க்ஷேத்ரஜ்ஞனை ஜநகனாகக்கொண்டு ஜநிப்பதே. ப்ரளயாபத்திலே ஸகல பதார்த்தங்களையும் உன் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த நீ ஒரு ஸ்த்ரீ வயிற்றிலே கர்ப்பபூதனாவதே!. (உ) "ஸ்ரீ கர்ப்பஸம்யாவயேனாநம்யந்தம்யே நாவிஜாநந்தி" என்னக்கடவதிறே. ஓரிடத்தையல்லையால், ஒரு ஸ்தலத்தாயென்று நிர்ணயிக்க வொண்ணாதவனாகையாலே ஒருகோடியிலே சேர்த்தறியப்போகிறதில்லை. அதாகிறது - உபாதாநகாரணத்வத்திலே புரையில்லாமையாலே கார்யமென்ன வொண்ணாது, அவதாரத்தில் ஸஜாதீயபாவத்தில் புரையில்லாமையாலே காரணமென்னவொண்ணாது, இது என்னபடியென்கிறார். உலகுநின்னொடொன்றி நிற்கவேறுநிற்றி. ஜகத்து உனக்கு சரீரமாகையாலே உன்னைப் பிரியாதே நிற்க, அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாய்க்கொண்டு வ்யாவர்த்தனாயிருத்தி. அதாகிறது - விமுகரான காலத்திலே ஆத்மாவாய் நின்று ஸத்தையை நோக்கியும், அபிமுகீகரித்தவன்று சுபாச்ரயனாகைக்கு அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாயிருக்குமென்கை. ஆதலால், ஒருவகையாலும் பரிச்சேதித்தறிய வொண்ணாமையாலே, உலகில் நின்னையுள்ளசூழல் யாவருள்ள வல்லரே. ஆச்சர்யமான படிகளையுடைய வுன்னை லௌகிக புருஷர்களில் அறியவல்லவாரார். சூழல் — சூழ்ச்சி. ... ... ௨௨.

அ. பதின்மூன்றும்பாட்டு. இவ்வவதார ரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கறிய வொண்ணாதோவென்னில்; கோபஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்த நீ காட்டித்தர உன்வைலக்ஷண்யம் காணுமதொழிய ஸ்வஸாமர்த்யத்தாலே காண்முடியாதென்கிறார்.

மூ.—இன்னையென்றுசொல்லலா வதில்லையாதுமிட்டிடைப்
பின்னைகேள்வனென்பருன் பிணக்குணர்ந்த பெற்றியோர்
பின்னையாயகோலமோடு பேருமூருமாதியும்
நின்னையார்நினைக்கவல்லர் நீர்மையால்நினைக்கிலே. ௰௩.

பு—ரை.— உன் — உன்நிமித்தமாக ஆச்ரிதர்க்கும் அநாச்ரிதர்க்குமுண்டான், பிணக்கு உணர்ந்த — விவாதத்தை அநுஸந்திக்கிற, பெற்றியோர் — பண்டிதர்களானவர்கள், உன்னைப்பரிச்சேதித்தறியப்புக்கால், இன்னையென்று — இப்படிப்பட்டவனென்று, சொல்லலாவதுயாதுமில்லை — சொல்லலாவதொன்றுமில்லை, இட்டிடை — நேரிய இடையையுடைய, பின்னை — நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, கேள்வனென்பர் — வல்லபனென்று சொல்லுவார்கள், பின்னையாய — அவதாரஸமாப்தியில இளைப்பாறுமிடமான, கோலமோடு — வ்யூஹவிக்ரஹமும், பேரும் — குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களும், ஊரும் — அவதரித்த தேசப்ரபாவமும், ஆதியும் — அவ்விக்ரஹத்துக்கு நிதாநமும், ஆகிய இவற்றையுடையனான், நின்னை — உன்னை,

(க) "பஹுஸ்யாம்" (உ) "பரீதயா தவம தாயேசாரம் தீர்த்தயோகிலம் ஜ..." (௩௩)

நீர்மையால்—தங்கள நீர்மையால், நினைக்கில—ஆராயப்புக்கால, யார்நினைக்கவல்லார்-அறியவல்லார் ஆர், ஒருவருமில்லையென்று கருத்து

வ்யா. இன்னையென்று சொல்லலாவதில்லையாதும். அவதரித்து நிற்கிற நிலையில் அஜஹத்ஸ்வபாவங்களென்ன, ஸௌலப்யாதிகளென்ன, இவற்றிலே ஒரு கோடியாலே உன்னைப் பரிச்சேதிக்கப்புக்கால ஏவம் விதனென்று சொல்லலாவதொன்றுமில்லை. இட்டிடைப்பின்னை கேள்வனென்பா (௧) "தஸ்யதீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்" என்கிறபடியே அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநமுடையவர்களும் "மிதுநமே ஆச்ரயணீயம்" என்று ஸஜாதீயரில் வ்யாவர்த்தனான உன்னை உபதேசிப்பார்கள். நேரிதான இடையையுடைய நப்பின்னைபிராட்டிக்கு வல்லபனென்று சொல்லுவர்கள். "யாதுமிட்டு" என்று கீழோடே கூட்டினபோது, சுபாச்ரயத்தையோதுகிற ப்ரகரணங்களில் அங்குஷ்டமாத்ரமென்றும் (௨) "அக்நிர்மூர்த்தா சக்ஷுஷீ சந்த்ரஸூர்யௌ" என்கிறபடியே த்ரைலோக்ய சரீரனென்றும், இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற சுபாச்ரயங்களை யடங்கவிட்டு, (௩) "மநுஷ்யத்வே சமாநுஷீ" என்று கோபஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்த நீளாவல்லபனே சுபாச்ரய மென்பார்கள். உன்பிணக்குணர்ந்தபெற்றியோர். உன்னிமித்தமாக ஆச்ரிதர்க்கும் அநாச்ரிதர்க்கு முண்டான விவாதத்தை அநுஸந்திக்கும் பண்டிதர்கள். அதாகிறது—"பெருமோராயிரம் பிறப்புடைய வெம்பெருமான்" என்னுந்தது ஆச்ரிதருடையவறிவு; பெருமோருருவமுமுளதில்லை" என்னுந்தது அநாச்ரிதருடைய வறிவு. இவ்விவாதத்துக்கடிநீ யென்றறியுமவர்கள். பின்னையாயகோலமோடு பேருமூருமாதியும் நின்னை இதரஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து நிற்கச்செய்தே ஸர்வவிஸஜாதீயமான வைலக்ஷண்யத்தையுடைய விக்ரஹமென்ன, அவதாரத்தில் குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களென்ன, அவதரித்த தேசப்ரபாவமென்ன, அவதாரவிக்ரஹத்துக்கு நிதாநமென்ன, இவற்றை யுடையனான வுன்னை. அதவா, அவதார ஸமாபதியில் விச்ரமஸ்தலமான வ்யூஹ விக்ரஹங்களென்ன, தத்தத்குண சேஷ்டித வாசகங்களான திருநாமங்களென்ன, ஆமோதாதி வ்யூஹ நிதாநங்களென்ன, இவற்றுக்கடியான பரத்வமென்ன, இவற்றையுடைய வுன்னை யென்றுமாம் நீர்மையால் நினைக்கில்லலது ஆர் நினைக்கவல்லா - உன்னுடைய நீர்மையாலே நீ அறிவிக்க அறியு மத்தனையொழிய வேறு அறியவல்லாரார் அதாகிறது—(௪) "பஹூநி மே வ்யதீதாநி" என்று தொடங்கி, (௫) 'ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்" என்று நீ அறிவித்தாப்போலே அறிவிக்க அறியுமத்தனை ... கந.

அ—பதினான்காம்பாட்டு நம்மவதார ரஹஸ்யம் நீரறிந்தபடி யென்னென்னில்; ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்காக தியக்ஸஜாதீயனாய வந்தவதரித்த உன்குணங்களை பரிச்சேதித்தறியமாட்டேனே யாகிலும, அவ்வடிவு வேதைகஸமதிகம்யமென் றறிந்தேனென்கிறார்.

மூ'—தூய்மையோகமாயினாய்! துழாயலங்கல்மாலையாய்!
ஆமையாகியாழ்கடற்றுயின்ற வாதிதேவ! நின்
நாமதேயமின்னதென்ன வல்லமல்லவாகிலும்
சாமவேதகீதனாய சக்ரபாணியல்லையே. கச

---

(௧) "தஸ்யதீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்" (௨) "அக்நிர்மூர்த்தா சக்ஷுஷீ சந்த்ரஸூர்யௌ" (௩) "மநுஷ்யத்வே சமாநுஷீ" (௪) "பஹூநி மே வ்யதீதாநி" (௫) "ஜந்மகர்ம ச மே திவ்யம்"

ப-ரை.—ஸம்ஸாரிகளை நித்யஸூரிகளோடே சேர்த்து அநுபவிப்பிக்கவல்ல, தூய்மையோகமாயினும்—சுத்தியோகத்தையுடையனும், துழாயலங்கல்மாலையாய்—திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனும், தேவர்களுக்கு அம்ருதங்கொடுக்கைக்காக, ஆமையாகி—கூர்மாவதாரஞ்செய்தருளி, ஆழ—மிக்க ஆழத்தையுடைய, கடல—கடலிலே, மந்தரபர்வதம் அமிழ்ந்தாதபடி உன்முதுகிலேநின்று சுழல, துயின்ற—கண்வளர்ந்தருளின, ஆதிதேவ—ஜகத்காரணபூதனானவனே, நின்-உன்னுடைய, நாமதேயம்—குணசேஷ்டிதங்களை, இன்னதென்ன வல்லமல்லவாகிலும்—இப்படிப்பட்டதென்று சொல்லமாட்டேனேயாகிலும், சாமவேதநேனும்—ஸாமவேதப்ரதிபாதிதனை, சக்ரபாணியல்லையே—திருவாழியுங் கையுமான திருவுருவமுடையவனன்றோ, என்கிறார்.

வியா. தூயமையோகமாயினும். அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே அசுத்தனான ஸம்ஸாரிக்கு உன்க்ருபையாலே அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தை யறுத்து நித்யஸூரிகளோடே சேர்த்து உன்னை அநுபவிப்பிக்கவல்ல சுத்தியோகத்தையுடையவனே. ஸம்ஸாரி சுத்தியோகத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே. இத்தால்-ஸம்ஸாரோத்தாரணத்துக்கு உபாயமும் நீயேயென்கை. ஹேயப்ரத்யநீகனானவனேயிறே சேதநர்க்கு ஸம்ஸாரமாகிற அசுத்தியைப்போக்கவல்லான். துழாயலங்கல்மாலையாய். ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்நமான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனானவனே. திருத்துழாய் நாதத்வசிஹ்நமாகையாலும், போக்யத்வ சிஹ்நமாகையாலும்,ப்ராப்யபூதனும் நீயேயென்கை. ஆமையாகி. ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களுக்காக அம்ருதமதநத்துக்கு அநுகூலமான கூர்மவேஷத்தைக்கொண்டு, ஆழ்கடல்துயின்ற. அகாதமான கடலிலே மந்தரம் அமிழ்ந்தாதபடி உன் முதுகிலே அறுகின்றசுழலக் கண்வளர்ந்தருளினவனே. (க) "க்ஷீரோதமத்யே ஸ்வயமேவ கூர்மரூபீ ஸ்வயம்ஹரி:" என்னக்கடவதிறே. ஆதிதேவ. ஜகத்துக்கு நீயே காரணபூதனென்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பித்தவனே. ப்ரயோஜநாந்தரபரரென்று பாராதே அவர்களாபத்துக்கு உன்னை யழிய மாறி உதவுகையாகிற விஷ உத்பாதகர்க்கல்லது கூடுமோவென்கை. நின்னுமதேயமின்னதென்ன வல்லமல்லவாகிலும். கூர்மரூபியான தேவரீருடைய குணசேஷ்டிதங்களை ஏவம்விதமென்று பரிச்சேதித்துச்சொல்லமாட்டேனேயாகிலும். "நின்னுமதேயம்" என்று - வாச்யமான குணசேஷ்டிதங்களை தத்வாசகமான சப்தத்தாலே லக்ஷிக்கிறது. சாமவேதநேனும் சக்ரபாணியல்லையே. நீ அழிவு க்கிட்ட கூர்மவிக்ரஹம் சாந்தோக்யஸித்தமாய் கையும் திருவாழியுமான அதிரமணீய விக்ரஹமென்றறிந்தேன். (உ) "யஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே" என்றும், (ங) "ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தீ நாராயண: + ஸ்ரக்தஸ்ரஜவ ரூம:" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ... ... கசு.

அ. பதினேந்தாம்பாட்டு. வேதைக ஸமதிகம்யமான ஸ்வபாவத்தையுடைய நீ ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாக அவதாரகந்தமான திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறது பரத்வமென்னும்படி அங்குநின்றும் ஆச்ரிதருகந்த ரூபத்தையே உனக்கு ரூபமாகக் கொண்டு வந்தவதரித்த உன்னுடைய நீர்மையை ஒருத்தரால் பரிச்சேதிக்கப்போமோ வென்கிறார்.

(க) "க்ஷீரோதமத்யே ஸ்வயமேவ கூர்மரூபீ ஸ்வயம்ஹரி:" (உ) "யஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே" (ங) "ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தீ நாராயண:" "த்ருதசங்கசக்ர:"

மூ.—அங்கமாறுவேத நான்குமாகி நின்றவற்றுளே
தங்குகின்றதன்மையாய் தடங்கடற்பணத்தலைச்
செங்கணாகணைக்கிடந்த செல்வமல்குசீரினாய்
சங்கவண்ணமன்னமேனி சார்ங்கபாணியல்லையே. கரு.

ப—ரை.— அங்கமாறும்— அங்கமான வ்யாகரணம் முதலிய ஆறும், வேதநான்கும்— அங்கியான வேதங்கள் நாலுமாகிற இவற்றுக்கு, ஆகிநின்று— ப்ரவர்த்தகனாய் நின்று, அவற்றுளே— அங்கங்களோடுகூடிய வேதங்களினுள்ளே, தங்குகின்ற— ப்ரமேயமாய் வர்த்திக்கிற, தன்மையாய்— ஸ்வபாவங்களையுடையவனே, தடம்— இடமுடைத்தான, கடல்— கடலிலே, உன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான, பணத்தலை— பணத்தின் தலையிலே, செம்— சிவந்த, கண்— திருக்கண்களையுடையனான், நாகணை— திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே, கிடந்த— கண்வளர்ந்தருளி, மல்கு— நிரவதிகமான், செல்வம்— ஐச்வர்யத்தையும், சீரினாய்— கல்யாணகுணங்களையு முடையவனே!; அங்குநின்றும் க்ருதயுகத்திலே சேதநர் விரும்புகைக்காக, சங்கவண்ணமன்ன— சங்கத்தின் நிறத்தையொத்த, மேனி— திருமேனியை யுடையையாய்த் திருவவதரித்து, அதுக்குமேலே த்ரேதாயுகத்தில், ராவணாதிகண்டகரை நிரஸிக்கைக்காக, சார்ங்கபாணியல்லையே— க்ஷத்ரியகுலத்திலே சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் வந்தவதரித்து ஸ்ரீசார்ங்கத்தைத் திருக்கையிலே தரித்தவனல்லையோ, இப்படிப்பட்ட நீர்மையையுடைய உன்னை பரிச்சேதிக்க ஒருவரும் வல்லாரல்லரென்கிறார்.

வ்யா. அங்கமாவேத நான்குமாகிநின்று. சிக்ஷாத்யங்கங்களாறும் அங்கியான வேதங்கள் நாலுமாகிற இவற்றுக்கு ப்ரவர்த்தகனாய்நின்று. அவற்றுளே தங்குகின்ற தன்மையாய். ஸாங்கமான வேதங்களினுள்ளே ப்ரமேயமாய் வர்த்திக்கிற ஸ்வபாவங்களை யுடையவனே. ஆகிநின்றவற்றுளே. நிர்தோஷ ப்ரமாணமாய் நின்றவற்றுளென்னவுமாம். வேதப்ரதிபாத்யமான ஸ்வபாவங்களாவன - (க) "ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்" இத்யாதிகளிற்சொன்ன ஸார்வாதிகத்வமென்ன, (உ) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" இத்யாதிகளிற்சொன்ன கல்யாணகுணங்களென்ன, (ந) "விச்வம் நாராயணம்ஹரிம்" இத்யாதிகளிற்சொன்ன உபயவிபூதிநிர்வாஹத்வமென்ன, (ச) "மஹாரஜதம்வாஸ:" இத்யாதிகளிற்சொன்ன விக்ரஹயோகமென்ன, (ரு) "ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷ:" இத்யாதிகளிற்சொன்ன அவதாரங்களென்ன, (சு) "தமேவம் வித்வாந்" இத்யாதிகளிற்சொன்ன ஸித்த்யுபாயத்வமென்ன இவை. தடங்கடலித்யாதி. வேன்தக ஸமாதிதமாய் ஸ்வபாவங்களைக் கேட்டே போகாதபடி திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி இக்குணங்களை ப்ரகாசிப்பித்தவனே. இடமுடைத்தான கடலிலே, உன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணத்தின் தலையிலே, மதுபாரமத்தனைப்போலே சிவந்த திருக்கண்களையுடையனான திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளி, நிரவதிகமான ஐச்வர்யத்தையும் கல்யாணகுணங்களையுமுடையவனே. சங்கவண்ணமன்னமேனியித்யாதி. க்ஷீரார்ணவசாயித்வம் பரத்வ

(க) "ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்" (உ) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" (ந) "விச்வம் நாராயணம் ஹரிம்" (ச) "மஹாரஜதம்வாஸ:" (ரு) "ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷ:" (சு) "தமேவம் வித்வாந்"

யென்னும்படி அங்குநின்றும் க்ர்தயுகத்திலே சேதநர்விரும்புகைக்காக சங்கம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையுடையையாய் யவதரித்து, அதுக்குமேலே த்ரேதாயுகத்திலே, ஆச்ரிதவிரோதிகளான ராவணாதிகளுடைய கரை நிரஸிக்கைக்கு க்ஷத்ரியகுலத்திலே வந்தவதரித்து ஸ்ரீசார்ங்கத்தைத் திருக்கையிலே தரித்தவனல்லையோ. இப்படி காலபேத நிபந்தநமான திருநிறத்தையுடைய மாறியும், (க) "ஆதிர் நமோ நம இத்யாதி" என்று பார்வத்தைய முடைய மாறியும் ரக்ஷித்த வுன்னுடைய நீர்மையை பரிச்சேதித்தறிய வல்லவாரென்று வாக்யசேஷம் ... ... கரு.

அ. பதினாறும்பாட்டு. திருப்பாற்கடலிலே நின்றும் இப்படி, தேவமநுஷ்யாதிகளிலே அவதரித்து ரக்ஷிக்குமளவன்றிக்கே, ஸ்தாவரபர்யந்தமாக சதுர்வித ஸ்ருஷ்டியிலும் அவதரித்து உன்னை ஸர்வாநுபவ யோக்யமாக்கினாலும் ப்ரமாணங்களால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடியிறே உன்னுடைய அவதாரவைலக்ஷண்ய மிருப்பதென்கிறார்.

மூ:—தலைக்கணத்துகட்குழம்பு சாதிசோதிதோற்றமாய்
நிலைக்கணங்கள்காணவந்து நிற்றியேலும்நீடிரும்
கலைக்கணங்கள்சொற்பொருள் கருத்தினால்நினைக்கொணா
மலைக்கணங்கள்போலுணர்த்தும் மாட்சிநின்றன்மாட்சியே. கசு.

ப—சோதி—அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநனான நீ, தலைக்கணம்—புண்ய யோநியான தேவஜாதியிலும், துகள்சாதி—பாபயோநியான ஸ்தாவரஜாதியிலும், குழம்புசாதி—புண்யபாப மிச்ரமான மநுஷ்யஜாதியிலும் திர்யக்ஜாதியிலும், தோற்றமாய—வந்து திருவவதரித்து, நிலைக்கணங்கள் காணவந்து நிற்றியேலும்—ஸ்தாவரங்கள் உன்னை யநுபவிக்கும்படி வந்துநின்றாலும், நீடு—நித்யமாய், இரும்—பரப்புடைத்தான, கலைக்கணங்கள்—நான்கு வேதங்களும், சொல்—அபிதாநவ்ருத்தியாலும், பொருள்—தாத்பர்யவ்ருத்தியாலும், கருத்தினால்—நெஞ்சாலும், நினைக்கொணா—பரிச்சேதித்தறிய மாட்டாமையாலே, மலைக்கணங்கள் போல்—பர்வதஸமூஹங்கள்போலே அபேத்யமாய் அபரிச்சிந்நமான உன்னுடைய அவதாரசரித்ரங்களாலே, உணர்த்தும்—அறிவிக்கப்படும், மாட்சி—வைலக்ஷண்யம்; நின்றன் மாட்சி—உன்வைலக்ஷண்யம், என்று சொல்லுகிறார்.

வ்யா:—தலைக்கணத்துகட்குழம்புசாதி. தேவகணமென்ன, க்ஷேத்ரகணமென்ன, நடுவுகண மநுஷ்ய திர்யக்குக்களென்ன; சதுர்விதசரீரங்களிலே. குழம்புசாதி. தேவகணம் புண்யயோநியாய், ஸ்தாவரங்கள் பாபயோநியாய், மநுஷ்யதிர்யக்குக் களிரண்டும் புண்யபாபமிச்ரயோநிகளாகையாலே "குழம்புசாதி" என்கிறது. திர்யக்குக்களுக்கு மிச்ரயோநித்வம் ஆஹாரநித்ராதிகளாலே மநுஷ்யஸாம்ய முண்டாகையாலே. க்ஷேத்ரகணமென்று ஸ்தாவரத்துக்கு உபலக்ஷணம். துகள்—குற்றமும், புழுதியும். சோதிதோற்றமாய். (உ) "ஸோ அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" என்கிற அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தை சதுர்வித ஜாதிகளிலும் ஸஜாதீயமாக்கியவதரித்து ஸ்தாவரஜாதியிலும் குப்ஜாம்ரமாய் அவதரித்தருளித்து. நிலைக்கணங்கள் காணவந்து நிற்றியேலும். தேவாதிகளே யன்றியே ஸ்தாவரங்களும் உன்னை அநுபவிக்கும்படி வந்துநின்றாலும். அதாவது உன்னை ஸ்பர்சித்தவாயு அவற்றை

(க) "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே", (உ) "யஜுஸ்ஸம்ஹிதை, திருப்பல்லாண்டு"

ஸ்பாசிகச ஸ்தாவரதவ ஹேதுவான பாபம்போமென்கை நீடிருங்கலையித்யாதி. நீ இப தாழ்கின்றுறும் ப்ரமாணங்கள் உன்னுடைய அவதாரவைபவத்தை நெஞ்சாலும் பரிச்சே கமாட்டாது. நீடிரும்கலைக்கணங்கள ஸ்வரூபேணவும் பரவாஹரூபேணவும் நித்யமா பரப்புடைத்தாயிருக்குள்ள சதுர்தசவித்யா ஸ்தாநங்களும் "சலை" என்று வேதரு அங்கமும் (க) "ஷடாங்கமிச்ரா வேதா:" இத்யாதியாலே சதுர்தச வித்யாஸ் களென் சொல்லப்பட்டதிறே சொல்பொருள் கருத்தினுவ நினைக்கொணு. அபிதாநவர்த்தி லும தாத்பர்யவர்த்தியாலும ஒரோ அவதாரத்தை நெஞ்சாலும் பரிச்சேதிக்க மாட்டா யாலே. மலைக்கணங்களித்யாதி. பர்வதஸமூஹங்கள்போலே அபேதயமாய அபரிச்சி மான உன்னுடைய அவதாரகுண சரித்திரங்களென்ற வற்றுலே அறிவிக்கப்படும் வைல ஷயம உனவைலக்ஷண்யம மாட்சி • அழகு ... ...

அ. பதினேழாமபாட்டு பரமபதநிலயனுயிருந்து நித்யவிபூதியை நிர்வஹித்து வ்யூஹமமுதலாக ஸ்தாவரபர்யந்தமாக அவதரித்து லீலாவிபூதியை நிர்வஹித்தும போ கிற விவைபோரொனறே ப்ரமாணங்களால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணுதிருக்க, அதுக்கு மே லே அர்ச்சாவதாரஸுலபனுய ஆச்ரிதருடைய இச்சாதீனனுய் தன்னைநியமித்த இஸ்வா வம் என்னுயிருக்கிறதோ! வென்று அதிலே வித்தாகிறுர்.

மூ —ஏகமூர்த்திமூன்றுமூர்த்தி நாலுமூர்த்திநன்மைசேர்
போகமூர்த்திபுண்ணியத்தின் மூர்த்தியெண்ணில் மூர்த்தியாய
நாகமூர்த்திசயநமாய் நலங்கடற் கிடந்துமேல்
ஆகமூர்த்தியாயவண்ணமென் கொலாதிதேவனே. கஎ.

ப-ரை — ஏகமூர்த்தி—பரமபதத்திலே நித்யஸித்தரும் முக்தருமநுபவிக்கும் அ விதீயமான மூர்த்தியாய், மூன்றுமூர்த்தி—ஸங்கர்ஷணுதிரூபத்தாலே மூன்றுமூர்த்தியா நாலுமூர்த்தி—வ்யூஹத்தோடுகூடின நாலுமூர்த்தியாய், நன்மைசேர்—பேரருளாகிற ந மையையுடைய, போகமூர்த்தி—ஸம்ஸாரிகளுக்கு போகயோக்யமான மூர்த்தியாய், புண ணியத்தினமூர்த்தி—அதுதான் பாக்யாதிகருடைய புண்யவிபாகத்திலே பலிக்கும் மூர்த் யாய், எணணில்மூர்த்தியாய்—விபவஜாதீய விக்ரஹத்தையுடையனுய், இப்படி அஸங்க தமான அவதாரங்களைப பண்ணினவிடத்திலும் ஸம்ஸாரிகள் தன்னைவந்து கிட்டாமலிருக்க செய்தேயும், ஆதிதேவனே—ஜகத்துக்கெல்லாம காரணபூதனுன நீ, ரக்ஷணத்தில் ஆசை யாலே, நலம—ஆச்ரிதரக்ஷணர்த்தமாக ப்ரளயமடடும் வஸிக்கையாகிற நன்மையையுடை கடல்—திருப்பாற்கடலிலே, நாகமூர்த்தி—திருவநந்தாழ்வான் திருமேனியாகிற, சயநமாய் கிடந்து—படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளி, மேல்—அதுக்குமேலே, "தமருகந்த தெவ ருவம் அவ்வுருவம்தானே" என்கிறபடியே, ஆக—ஆச்ரிதர் தேவரீர்க்கு விக்ரஹமாகநினை த்த த்ரவ்யத்திலே, மூர்த்தியாயவண்ணம்—உனக்கு அஸாதாரணமான விக்ரஹத்திலே பண் ணுமவிருப்பத்தைப் பண்ணுகிற இந்த ஸ்வபாவம், என்கொல்—என்னுயிருக்கிறதென்று ஈடு படுகிறுர்.

வ்யா. ஏகமூர்த்தி. (உ) "வாஸுதேவோவிவசண்டு:" என்கிறபடியே ஜ்ஞு நாதிஷட்குணபூர்ணனுய், நிஸ்தரங்க ஜலதிபோலே பரமபதநிலயத்திலே எழுந்தருளியிருந்து

(க) "அங்காநிசதுரோவேதா:" (உ) "வாஸுதேவோஸி பூர்ண:"

சேஷத்வத்தை யுடையனை வைத்து, “ திர்யக்குக்கள் ” என்று இகழாதே அடிமையோடே விசிக்கிறதைத் தன்பேறாக நினைத்திருக்கைபாலே என்னுடனே யென்கிறார். அரங்கனே - கூறு தேதுவேதே “சக்ஷ்வான ஒருவனுமன்” என்று அறியாத வைபவத்திலே இவ்வாசித்த பக்ஷபாதத்தைப் பரகாசிப்பிக்கைக்காக ஆர்சையாய் வந்து கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற தேவரீர் இதனை விசேஷித்துத் தெரியவருளிச் செய்யவேணும். சிற் - விபுஹத்திலும் விபவத்திலும் சொன்னபக்ஷபாதங்களெல்லாமது பெரியபெருமாள் பக்கலிலே யென்று கருத்து .. .. உக

அ.—இருபத்திரண்டாம் பாட்டு. ப்ரளயபத்திலே வரையாதே யெல்லாவையும், வடதளசாயியாய், ஸர்வசக்திக்லந்தோற்றுர் சிறிய திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த தேவரீருக்கு “ ஆச்ரிதவிஷயத்தில் வத்ஸலர் ” என்னுமிது ஓரேற்றமோ வென்கிறார்.

மூ.—பண்டுமின்றுமேலுமாயோர் பாலனாகிஞாலமேழும்
உண்மேனடியாலிலைத் துயின்றவாதிதேவனே!
வண்டுகிண்டுதண்டுழாயலங்கலாய்! கலாதசீப
புண்டரீகபாவைசேருமார்ப! பூமிநாதனே! உக

ப—ரை.—பண்டுமாய—ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பு அசித்தாய்க்கிடந்த ஸகலபதார்த்தங்களையும் தன்மேலே யேறிட்டுக்கொண்டிரோக்கியும், இன்றுமாய் - ஸ்ருஷ்டிவேளையில் கார்யதநுருபமாக ஸ்ருஷ்டித்து தத்தநுருபமாக ரக்ஷித்தும், மேலுமாய்—ப்ரளயங்கொள்ளுமளவில், ஓர் அத்விதீயமான, பாலனாகி—முக்தசிசுவாய், ஞாலமேழும்—ஸகலலோகங்களையும், மண்டி—தனதேபேறாகவிருமபி, உண்டு—அமுதுசெய்து, ஆலிலை—ஆலந்தளிரிலே, துயின்ற—கண்வளர்ந்தருளின, ஆதிதேவனே—ஜகத்காரணபூதனாய், வண்டு-வண்டுகளானவை, கிண்டு—கிளறாநின்றுள்ள, தண—குளிர்ந்த, துழாயலங்கலாய—திருத்துழாய்மாலையையுடையனாய், கலாத—நித்யஸம்ச்லேஷஸ்வபாவையாய், சீப—சீலாக்யமான, புண்டரீகம்— தாமரைப்பூவை ஜந்மபூமியாக வுடையளாய், பாவை— ரூபகுணநிர்த்தைக்கத்தை யுடையளான பெரியபிராட்டியார், சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மார்ப—திருமார்பையுடையனாய், பூமி—ஸ்ரீ பூமிபிராட்டிக்கு, நாதனே—நாதனானவனே, ப்ரளயத்தில் ஒருவரில்லாதாரைப் போலே தனியே கண்வளர்ந்தருளாநின்றுனென்கிறார்.

வயா. பண்டுமின்றுமேலுமாய “ பண்டு ” என்கிறது—ஸ்ருஷ்டேஃபூர்வகாலத்தை, “ இன்று ” என்கிறது—ஸ்ருஷ்டிகாலத்தை; “ மேல ” என்கிறது—ப்ரளயவேளையை. (ச) “ ஸதேவஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் ” என்கிறபடியே நாமரூபங்களை இழந்து அசித்விசேஷிதமாய் சேஷ்டதசாபந்நமான ஸகல பதார்த்தங்களையும், (உ) “ தமைக்ஷத ” என்கிறபடியே தன பக்கலிலேயிட்டு நோக்கியும்; ஸ்ருஷ்டிவேளையில சரீரதநுருபமாக ஸ்ருஷ்டித்து தத்தநுருபமாக ரக்ஷித்தும், ப்ரளயங்கொள்ளுமளவில வயிற்றிலே வைத்து நோக்கியும் போருமவனுகையாலே. “ஆய்” என்றது-ஆகையாலே யென்று வேறுதாகர்பமாய்க்கிடக்கிறது. ஓர்பாலனாகி அத்விதீயமான முக்த சிசுவாய் ஞாலமேழுமுண்மேண்டி ஸகலலோகங்களையும் தனபேறாகவிருமபி அமுதுசெய்து சிறியவயிற்றிலே ஸகலலோகங்களையு மடக்கின

(ச) “ ஸதேவஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் ” (உ) “ தமைக்ஷத ”

அநுகூலமாயிருந்துபுகுந்தால் தேவரீருடைய ஐசுவர்யமான சக்தியை பாகசிப்பித்தபடியி னுடைய, ஆதிசேஷனின்ற ஆதிதேவனே ஒருபவனை வாலியிலே ஜகத்காரணவஸ்து வென்று தோற்றுவிட்ட கண்வளர்ந்தருளினவனே. வணடுகிணடு தணடுழாயலங்கலாய். இப்படி பரமகாருண்யத்தாலே பிறவொருவரின்றிக்கே தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் அவதாரங்கள் கிடக்கிறது இப்பாட்டில் சேஷமும் செவ்வியாலே வண்டுகள் புக்குப புக்குப் படிந்து ஆஸ்வாதனமான திருத்துழாய்மாலையை யுடையவனே. கிண்டல—கிளர்தலும், கிழிந் தலும். இந்நால் — ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையையுடையவனென்கை. சாகேத்புண்டரீசப டாளைவிசருமார்ப ஸ்வரூபநிரூபகபூதை யாகையாலே நித்யஸம்ச்லே ஷையாயிருப்பாய், தாமரைப்பூவை ஜந்மபூமியாக வுடையளாய, நிருபாதிகஸ்த்ரீத்வத்தை யுடைய பிராட்டி, "அகலகில்லேனிறையும்" என்று அவள் ஆதரிக்கும திருமார்பையுடை யவனே. பூமிநாதனே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு நாதனானவனே. இத்தால— (க) "ஹ்ரீஶ்ச தேலக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" என்கிறபடியே ஸ்ரீபூமிகளுக்குநாதனென உறவை யுடையவனென்கை இப்படி ஸர்வாதிகன் கிடீர் ப்ரளயார்ணவத்திலே ஒருவரில்லாதாரைப்போலே தனியே கண் வளர்ந்தருளுகிறதென்கை . . . . . . ௨௨.

அ. இப்பாட்டில் ஸர்வாதிகனாயபடி. ப்ராபாபதலகனுகைக்கு வடதளசாயியான அநு பூதகடாக்ஷமயர்த்தபத்தர என்றிவே தேவரீருடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தை, (உ) "நாஸ்யார்த்தஞ் ஸிம்ஹஸ்ய ந மாநுஷஸ்ய" என்கிறபடியே வசநேதத தையுதங்பஸஜாதீயமாக்கியும் வசிதேசத்தை திர்யக்ஸஜாதீயமாக்கியும் இப்படி யோகி க்வயத்தை வசவிக்ரஹமாக்கி, அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாக பிதாவாலே புத்ரனுக்குப்பிறந்த அபுத்தை தேவர்பொறுக்க மாட்டாமையாலே தூணிலே தோற்றின அகடிதகடநாஸாமர்த் யத்தை அநுஸந்தித்து இந்தையாவா பரிசச்சேதித்து அறியவல்லாரெனகிறார்.

> ரு—வாணிறத்தோர் சீயமாய்வளைந்த வாளெயிற்றவன
> ஊனிறத்துகிர்த்தல மழுத்தினாயுலாயசீர்
> நானிறத்த வேதநாவர் நல்லயோகினால் வணங்கு
> பானிறக்கடற்கிடந்த பற்பநாபனல்லையே உ௩

பதவுரை.— வால்நிறத்து—வெளுத்தநிறத்தை யுடைத்தாய, ஓர—அத்விதீயமான, சீயமாய்—நரஸிம்ஹாவதாரஞ்செய்தருளி, வளைந்த—வளைந்து, வாள—ஒளியையுடைத்தான, எயிற்றவன்—பற்களையுடைய ஹிரண்யனது, ஊன் நிறத்து—சரீரத்தில்—மார்பிலே, உகிர்த் தலம்—திருவுகிரை, அழுத்தினாய—அழுத்தினவனே, உலாய—ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமான, சீர்—ப்ராமாண்யத்தை யுடைத்தாய, நால்நிறத்த—உதாத்தாநுதாத்தஸ்வரித ப்ரசயரூபமான நாலுவகைப்பட்ட ஸ்வரத்தையுடைய, வேதம்—வேதத்தை, நாவர்—நாவிலேயுடைய வை திகர், நல்லயோகினால்—பக்தியோகத்தாலே, வணங்கு—ஆச்ரயிக்கிற, பால்நிறக்கடல— க்ஷீராப்தியிலே, கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளின, பற்பநாபனல்லையே—பத்மநாபனன்றோ வெ ன்கிறார்

(க) "ஹ்ரீச்சதே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ" (உ) "நாஸ்யார்த்தஞ் ஸிம்ஹஸ்ய ந மாநுஷஸ்ய ததா"

மாகிறதோவென்று கூசாதேயென்னுதல் அதவா, "கூசமென்றுநின்ற - கருத்தை" என்று அந்வயித்து தன்படிகளைச் சொல்லுகைக்கு அதிகாரிகளில்லையென்று அதிகாரிவிர ஹத்தால் கூசாதே யென்னுமாம் அதாவது - மேன்மையைச்சொல்லி நம்ப்ராப்யமென்று அகலுதல் நீர்மையைச் சொல்லிக் காற்கடைக்கொள்ளுதலின்றிக்கே மாசுணம்படுத்து நீருமத்தாமே திருவநந்தாழ்வானை விரித்து வேலைநீர்பேச ஸ்வஸந்திதாநத்தாலே வந்த ப்ரீதியாலே கடல்நீர் கோஷியாநிற்க நின்றதேவா ஜகத்ரக்ஷண தர்மத்திலே வ்யவஸ்தித ராய் நின்ற பரத்வாதிகள், பேசநின்றதேவரென்னுமாம் "பேசநின்றசிவனு" என்னக் கடவதிறே வந்துபாடு. ஊர்த்வலோகங்களில் நின்றும் வந்து தந்தாமுடைய அபிமதஸித்தி க்காக ப்ரீதிபரிதராயேத்த. முனகிடந்ததும், ஸ்ருஷ்டிகாலமே தொடங்கிக் கண்வளர்ந்தரு ளுகிற விதுவும் ஸமுத்ரகோஷத்தோடு பரமயோஜநாந்தரபாராஸ ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸ் தோத்ரத்தோடு, அநந்ய ப்ரயோஜநரான சவேதத்வீபவாஸிகளுடைய ஸ்தோத்ரத்தோடு வாசிபற முகங்கொடுத்து நிற்கிற விது என்ன சீலமென்று கருத்து பாசநின்றநீரிலவாழு மாமைபானகேசவா ஸமுத்ர மதநவேளையில வருணபாசங்களையுடைத்தான கடலிலே மு துகிலே மந்தரம் சுழலுகிற விது ஸ்வப்ரயோஜநமாக நினைத்து கூர்மஸஜாதீயனானவனை "பாசநின்றநீர்" என்று - பரமபதத்திற்காட்டில் ப்ரேமஸ்தலமான கடலிலே யென்னவு மாம கேசவா பரஹ்மாதிகள சரணம்புகுர ததாக்ஷணர்த்தமாக கூர்மஸஜாதீயனானையா லே அவ்வளவானும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு உதபாதகனென் மேன்மை யழியாதிருக்கிறபடி ஏசவன்று நீ கிடந்தவாறு தேவதைகளடைய ஸாபேக்ஷராய் நின்றவன்று, ஸர்வாதிகனான நீ, உன்படி யறியாதார் "ஆமையானென" என்று உன்னுடையாரை பேசும்படி, மந்தரம் மு துகிலே நின்று சுழலக் கண்வளர்ந்தருளின ப்ரகாரம கூறுதேறவேறிதே தெரியும்படி யெ னக்கருளிச் செய்யவேணும் ஆமையான நீர்மையிலே ஸர்வாதிகத்வமும் ப்ரகாசியாநின் றது, பரஹ்மாதிகளைத்தக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விடத்திலே நீர்மைப்ரகாசியா நின்றது, இவற்றைப் பிரித்துத தெரிய வருளிச்செய்யவேணுமென்று கருதது .. ... உ௰.

அ இருபத்தோராம்பாட்டு ஸமுத்ரமதநவேளையில ஆமையான நீர்மைக்குமேலே ஸகல வ்யாபாரங்களையும் தேவரீரே செய்தருளி, "தேவர்கள் கடல கடைந்தார்கள்" என் று தேவர்கள் தலையிலே யேறிட்டுக் கொண்டாடினபடி, ராவணனைத் தேவரீரே அழியச் செய்து முதலிகள் தலையிலே விஜயத்தை யேறிட்டுக் கொண்டாடினாப்போலே யிருந்தது. இவ்வாச்ரிதபக்ஷபாதத்தை வேறாகத்தெரியவருளிச் செய்யவேணுமெனகிறார் மையங்கம ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்க இதொரு பக்ஷபாதமிருந்தபடி யென்னென்று விஸ்மிதராகிறார்

மூ—அரங்கனே தரங்கநீ கலங்கவன்றுகுன்றுசூழ்
மரங்கள்தேயமாநிலங்குலுங்கமாசுணஞ்சுலாய்
நெருங்கநீகடைந்தபோதுநின்றசூரரேன்செய்தா
குரங்கையாளுகந்தவெந்தை கூறுதேறவேறிதே உக

ப—ரை —அரங்கனே - துர்வாஸசாபத்தாலே தேவதைகள வெறுங்கையரானவன்று, தரங் கம - திரைக்கிளர்த்தியை யுடைத்தான நீர - கடலானது, கலங்க - குளப்படிபோலே கலங் குமபடியாகவும, குன்றுசூழ் - மந்தரபர்வதத்தைச்சூழ்ந்த, மரங்கள் - மரங்களானவை, தேய்- வாஸுகி யுடலபடுத்தேயவும், ஸமுத்ரகோஷத்தாலே, மாநிலம - புஷ்கரத்வீபங்களாகிற

மஹாபர்வதி, குலுங்க—அசையவும், மாசுணம்—வாஸுகியை, நெருங்கச்சுலாய்—நெருங்கச்சுற்றி, நீ கடைந்தபோது—தேவரீர் கடைந்தருளினபோது நின்றசூரர் - அதிபலபராக்ரமராய் நின்ற தேவாஸுரர்களும் அமரர்களும், என்செய்தார்—செய்ததென், குரங்கை—திரியக்ரூபங்களை, ஆளுகந்த—அடிமைகொண்டு உகந்தருளின, எந்தை—என்ஸ்வாமியாய், அரங்கனே—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற தேவரீர், இது—இதனை, வேறு—விசேஷித்து, தேற—தெரியும்படி, கூறு—அருளிச்செய்யவேணும். உக

வியா. அரங்கனே என்கிற இது விசேஷ்யமாகையால கீழ்ப்போட்ட அந்வயிக்கக்கடவது. தரங்கநீர்கலங்க (க) "அப்ரமேயோ மஹோததி:" என்கிறபடியே அதி யசாதமான கடலானதுபோலே தன்னைப்பாதுகாவிக்க வியூத்தாளாக கரையிலேயேற்ற வல்ல திரைக்கிளர்த்தியையுடைத்தான கடல் குளப்படிபோலே கலங்க. அன்று ஸகலதேவதை களும் துர்வாஸஸ்சாபத்தாலே நஷ்டஸ்ரீகராய்த்த தங்களைசவர்யத்துக்கு தேவரீர் கைபார்த்து நின்றவன்று குன்றுசூழ்மரங்களதேய. மந்தரத்தைச்சூழ்ந்த மரங்கள் வாஸுகியுடல பட்டுத்தேய மாநிலம் குலுங்க ஸமுத்ரசோஷத்தினுடைய அதிசயத்தாலே அத்தோடேசேர்ந்த புஷ்கரத்வீபங்களாகிற மஹாபர்வதி குலுங்க. மாசுணம் சுலாய நெருங்க - மாசுணம்சுலாய வாஸுகியை நெருங்கச்சுற்றி சுலாய்—சுலாவி, சுற்றியென்றபடி. ஸவத்தே ஜஸாலே உபப்ரும்ஹிதமானபடியாலே கூசாதே மந்தரத்திலே வாஸுகியை நெருங்கச் சுற்றி (உ) "மந்த்ராத்ரேரதிஷ்டாநம் மத்நேத:" என்று மந்தரத்துக்கு அதிஷ்டாநமும் தானேயென்றும், (௩) "தேஜஸா நாகராஜாநம் ததாப்யாயிதவாந்ப்ரபு:" என்று வாஸுகிக்கு பலகரனும் தானேயென்றும் சொல்லக்கடவதிறே நீகடைந்தபோது (ச) "ததோ மதிதுமாரப்த:" என்று - தேவர்களுக்கு ஆரம்பமாத்ரமேயாய், "ஆயிரந்தோளால் அலைகடல்கடைந்தான" என்கிறபடியே அக்கடலை தேவரீரே கடைந்தபோது நின்றசூரரென்செய்தார். அதிபலபராக்ரமரான தேவர்களும் அஸுரர்களும் செய்ததென் அம்ருதமதநஸாமர்த்யத்தை தேவர்கள்பக்கலிலேயேறிட்டுக் கொண்டாடுகைக்கு அவர்கள் செய்த காரியமென் கூர்மரூபியாய மந்தராத்ரிக்கு அதிஷ்டாநமானார்களோ, (ரு) "உபர்யாக்ராந்தவாந்ஸைலம் ப்ருஹத்ரூபேண கேசவ:" என்று மந்தரம் சலியாதபடி நோக்கினார்களோ, தேஜஸ்ஸாலே வாஸுகிக்கு பலகரானார்களோ, பலபோக்தாக்களாய நின்றவித்தனை யல்லது அவர்களையே கர்த்தாக்களுமாக்கின வித்தனையன்றோ (சு) "தைத்யாநாம் தேஹகோஷ்டஸ்தா ந்யஸ்ய:" என்று அம்ருதமதநவ்யாபாரம் அஸுரர்களுக்கு மோஹத்தைச அவர்களை க்லேசபாகிகளாக்கி தேவர்களை அம்ருதபாகிகளாக்கின வித்துவும் அதுக்கு மேலே யொரு பக்ஷபாதமிறே. பரமோர்ஜநார்க்கர பரமென்று பாராதே தேவர்கள்பக்கல பக்ஷபாதத்துக்கடி, (எ) "ஸாரணம் த்வாம் அநுப்ராப்தா:" என்று சரணமென்றவதிலேயிறே. குரங்கையாளுகந்தவெந்தை கீழ்ச்சொன்ன பக்ஷபாதத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறது ராவணனை தேவரீரே யழியச்செய்து, ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று தந்தார்களாக ஸ்ரீவாநர வீரர்களை ஆதரித்தாப்போலே "எந்தை" என்று - நித்யஸூரிகளை அடிமைகொள்ளு

(க) "அப்ரமேயோ மஹோததி:" (உ) "மந்த்ராத்ரேரதிஷ்டாநம் மத்நேத:" (௩) "தேஜஸா நாகராஜாநம் ததாப்யாயிதவாந்ப்ரபு:" (ச) "ததோ மதிதுமாரப்த:" (ரு) "உபர்யாக்ராந்தவாந்ஸைலம் ப்ருஹத்ரூபேண கேசவ:" (சு) "தேவதாநவயத்நேந ப்ரஸாதாம்ருதமந்தநே" (எ) "சரணம் த்வாம் அநுப்ராப்தா:"

ஷணைக்கு பாஹ்மாதிகள் ஆதரிக்கத்தான் செய்தருளிற்றே. வேலைவண்ணனே வெள்ளைக்கடலிலே ஒரு நீலக்கடல் சாய்ந்தாப்போலே தேவரீருடைய பரபாகரஸத்தைச் சிலர் அறிந்து அநுபவிக்கைக்காகச் செய்தருளிற்றே இப்பாட்டில - திருவநந்தாழ்வானோடு டையநுபவத்தைச் சொல்லிற்று,—அடிமைசெய்வாரில்லாமையன்று, ஸமஸ்தரிகளிழவைப்பார்த்து, பார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறதென்று தோன்றுகைக்காக. ... கஅ.

அ பததொனபதாமபாட்டு ஆகஜித்வ நிரபேக்ஷமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவிது என்ன நீர்மையென்றார் கீழ், இங்கு - பண்ணின ஜகத்ரக்ஷணாபகாரங்களைக்கண்டு, (க) " நஹி பாலநஸாமர்த்யம்ருதே ஸர்வேச்வரஸ்ய ஹி " என்கிறபடியே பாலநதர்மத்துக்கு வேறுசகதரில்லாமையாலும், ஜகத்து தேவரீர்க்கு அநந்யார்ஹசேஷமாகையாலே ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஆர்த்திதவம மிகையாகையாலும், வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற இத்தனையென்று அந்த ரக்ஷணங்களைப்பேசி, ஸாமாந்யதர்ஷ்டியால ஸஹஜசத்ருக்களாய்த் தோற்றுகிற பெரியதிருவடியும் திருவநந்தாழ்வானும் வக்கணடாய தேவாசகுப பரியும்படியாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவிது என்ன ஆச்சர்யமெனகிறார்.

மூ —புள்ளதாகிவேதநான்கு மோதினையதன்றியும்
புள்ளினவாய்பிளந்து புட்கொடிப்பிடித்த பின்னரும்
புள்ளையூர்தியாதலாலதென்கொல் மின்கொணேமியாய
புள்ளின்மெய்ப்பகைக்கடல் கிடந்தல்காதலித்ததே. கக

ப-ரை.—புள்ளதாகி—ஹம்ஸரூபியாய்க்கொண்டு, வேதநான்கும—நாலுவேதங்களையும, ஓதினைய—சதுர்முகனான ப்ரஹ்மாவுக்கு உபதேசித்தாய; அதனறியும—அதுக்குமேலே, புள்ளினவாய்பிளந்து—பகாஸுரனவாயைக் கிழித்து, தன்பக்கலிலே ஆதரவற்று காரியங்கொள்ளும்படி, புள—பெரியதிருவடியை, கொடிப்பிடித்த பினனரும—த்வஜமாகப் பிடித்தபின்பும், புள்ளையூர்தி—அவனை வாஹநமாகக்கொண்டு நடத்தாநிற்றி, மின கொள—மினனாநின்ற, நேமியாய—ஸுதர்ஸநாஸ்த்ரம்—திருவாழியை யுடையவனாயிருக்கையாலே,கடல்—திருப்பாற்கடலிலே, புள்ளின—பெரியதிருவடிக்கு, மெய்ப்பகை—ஸஹஜசத்ருவான திருவநந்தாழ்வான்மேலே, கிடத்தல—பள்ளிகொண்டருளுகைக்கு, காதலித்தது—ஆசைபபட்டவிது, என்கொல்—என்னோவெனகிறார்

வ்யா. புள்ளதாகிவேதநான்குமோதினைய. வேதத்தினுடைய அபௌருஷேயத்வஸித்திக்காக ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தை திர்யக்ஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டு ஹம்ஸாவதாரத்தைப் பண்ணி ஸ்தவஹிதர்களுக்கு ஜ்ஞாபகமான நாலுவேதங்களையும ஜகத்தில அஜ்ஞாநாந்தகாரமெல்லாம நீங்கும்படி யருளிச்செய்தாய. (உ) " ஹம்ஸோ பூத்வாவதீர்ணோ ஹம் வேதா அரதிதா " என்னக்கடவதிறே. அதன்றியும் ஸஹஜசத்ருவான அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கினதுக்கு மேலே. புள்ளின்வாய்பிளந்து பகாஸுரன வாயைக் கிழித்து இத்தால - பரமாணஜ்ஞாநத்தாலே அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்கினபோலே, பகாஸுரனை நிரஸித்து பரமேபதுஞனைத் தன்னைத்தந்து, ஆசிரிதாக்கு பாரணபரஇஷ்டை பணணினபடியைச் சொல்லிறறு.

(க) " நஹிபாலநஸாமர்த்யம்ருதே ஸர்வேசவரஸ்ய ஹி " (உ) " ஹம்ஸோபூத்வா திவகாரூணிகோத்தாதி "

புடைகொடிபபிடித்த பின்னரும் பன்னியூராதி தன்பக்கலிலே ஆர்த்தடங்கசவந்து சாரிபகலே ன்றும்படி பெரியதிருவடியை ரக்ஷணார்த்தமாகத்துக்கு த்வஜமாகப்பிடித்து, அவ்வளவுமன்றிக்கே, ஆச்ரிதரிருந்த விடங்களிலே வந்து உதவுகைக்கு அவனை வாஹநமாகக்கொண்டு நடத்தி நிற்றி. மின்கொளசேமியாய் திருநிறத்துக்குப் பகைத்தொடையாய் மின்னுகின்ற திவாழியையுடையவனே இத்தால ரக்ஷகத்வமே ஸ்வபாவமென்று தோற்றுமபடி ... மூலா சேமியானுயிருக்கிறபடியைச் சொல்லிற்று ஆதலால் நிருபாதிகரக்ஷகனுமையா: "புள்ளதாகி வேதநானகு மோதினுய" என்று கீழோடே அந்வயம் "அதென்கொ எனகிறவித்தப்பாட்டின முடிவிலே அந்வயம் புள்ளின்மெய்ப்பகைக் கடல்கிடத்தல் காதலத்து - என்கோல் ஸாமாந்யத்ருஷ்டியால் பார்த்தால திருவடிக்கு ஸஹஜசத்ருவென்னலாருக்கிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே திருப்பாற்கடலிலே இருவருங்கூட விரும்பி அடிமை செய்யுமபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறவிது எனகொலோ ஸஹஜசத்ருவென்று புத்திபண்ணிருக்கும ஸம்ஸாரத்திலே இருவரையும ஏககண்டராக்கி அடிமைகொண்டவிது, தேவரீருடைய ஸாவசகதித்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காகவோவென்று கருத்து அநாதியாய் அந்யநாரதத்தை விரும்பிப்போந்த சேதநனை, சேஷைகரஸரான நித்யஸூரிகளோடே ஒகோவையாக்குவது இச்சத்திரிறே ௬௪

அ — இருபதாம்பாட்டு. பரயோஜநாந்தரபரரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்குத திருப்பாற்கடலிலே கணவளர்ந்தருளுகிற இமமேனமைதானே நீர்மைகசெல்லைநிலமாயிராநின்றது அம்ருதமதநவேளையில் மந்தரதாரணார்த்தமாக ஆமையான நீர்மைதானே மேன்மைக்கு எல்லை நிலமாயிராநின்றது, இவைகளைப்பிரித்து என்னெஞ்சிலே படவருளிச்செய்ய வேணுமெனகிறார்.

> மு — கூசமொன்றுமின்றி மாசுணம்படுத்து வேலைநீர்
> பேசநின்றதேவர்வந்து பாடமுன்கிடந்ததும்
> பாசநின்றநீரில்வாழு மாமையான கேசவா
> ஏசவன்று நீ கிடந்தவாறுகூறு தேறவே ௨௦

ப-ரை — கூச மொன்றுமின்றி—கொஞ்சமாயினும் கூசுதலின்றிக்கே, வேலைநீர் கடல்நீரிலே, மாசுணம்—திருவநந்தாழ்வானை, படுத்து—திருப்பள்ளிபாசப்படுத்து, பேச ப்ரஹ்மாதிகள ஸ்துதிக்கவும, நின்ற—ஊர்த்வலோகங்களில் வர்த்திக்கிற, தேவர்வந்து—தேவர்கள்வந்து, பாட—ஸ்தோத்திக்கவும, முன்கிடந்ததும்—ஸர்ஷ்டி காலத்தொடங்கிக் கண்வளர்ந்தருளினதும, ஸமுத்ரமதநவேளையிலே, பாசம்நின்ற—வருணபாசங்களையுடைத்தான நீரில—கடலிலே, ஆமையான—கூர்மரூபியாய, வாழும—மந்தரத்தைச்சுமந்து நிற்கிறவனும், கேசவா—ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு உத்பாதகனானவனே, அன்று—தேவதைகள் ஸாபேக்ஷராய் நின்றவன்று, உனபடியபியாகார், ஏச—"ஆமையானுன்" என்று உன்னுடையாரை ஏசும்படியாக, நீ—ஸர்வாதிகனான நீ; கிடந்தவாறு—மந்தரம முதுகிலே சுழலக கணவளர்ந்தருளினபடியை, தேற—தெரியுமபடி, கூறு—அருளிச்செயய வேணுமென்கிறார்.

வ்யா. கூசமொன்றுமின்றி மாயாகுசலரான அஸுராரக்ஷஸர் ஸஞ்சரிக்கிறதேசம், ஆராலே யெனவருகிறதோ வென்று ஒரு கூச்சமின்றியே யென்னுதல், பிராட்டிமாருக்கும அடுத்துப பார்க்கப்பொறாத ஸௌகுமார்யமானவடிவு துஷ்ப்ரக்ருதிகள விஷத்ருஷ்டிகளுக்கு விஷய

நித்ய ஸித்தரும் முக்தரும் அநுபவிக்கவிருக்கிற அத்விதீயமான மூர்த்தியை யுடையையாய மூன்றுமூர்த்தி அந்த ஷட்குணங்களிலே இவ்விரண்டு குணங்களை ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண்டு ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகைக்காக ஸங்கர்ஷணாதி ரூபத்தாலே மூன்றுமூர்த்தியாய நாலுமூர்த்தி பராவஸ்தையும் வ்யூஹங்களோடே எண்ணலாம்படி பராத்தமாயிருக்கையாலே அத்தையுங்கூட்டி "நாலுமூர்த்தி" என்கிறது அதவா, வ்யூஹகார்யமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு உபயோகமாயிருக்கிற ப்ரதானபுருஷ அவ்யக்தகாலங்களைச் சரீரமாக வுடையனாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம் நன்மைசேர் போகமூர்த்தி அநுக்ரஹப்ரசுர்யமாகிற நன்மையையுடைத்தாய் ஸம்ஸாரிகளுக்கு போகபோக்யமான மூர்த்தி அநுகாரஹ ப்ராசுர்யமாவது-ஸவாஸாதாரணமாய அப்ராக்ருதமான விக்ரஹத்தை, தேவாதி ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு ஸம்ஸாரிகளுக்கு சக்ஷுர்விஷயமாம்படி பண்ணுகை அதவா, ஆமுஷ்மிகத்தில் நித்யாநுபவத்தோடே சேர்ந்த நன்மையையுடைத்தாய ஐஹிகத்தில் போகபோக்யமாயிருக்கும் மூர்த்தியென்னவுமாம் புண்ணியத்தின்மூர்த்தி அதுதான் பாகயாதிகளுடைய புண்ய விபாகத்திலே பலிப்பதாயிருக்கை (க) "பரித்ராணாய ஸாதூநாம்" என்று-ப்ரம்பகதியுக்தர்க்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாய், ஸித்தஸாதந பரிக்ரஹயுக்தர்க்கு ப்ராப்யமாயும், உபாஸகர்க்கு சுபாச்ரயமாயுமிறே யிருப்பது (உ) "மாநுஷீம் தநுமாச்ரிதம், பரம்பாவமஜாநந்தோ" என்று பாக்யஹீநராய் அவதாரத்துக்கு இழவாளராகச் சொல்லாநின்றதிறே எண்ணில் மூர்த்தியாய இப்படி அஸங்க்யாதமான விபவ ஜாதீயமான விக்ரஹத்தை யுடையையாய். (௩) "பஹுதா விஜாயதே" என்று ச்ருதி, (௪) "பஹூநி" என்று ஸ்வவாக்யம், "சன்மம் பலபல" என்று அபியுக்தவாக்யம் நாகமூர்த்தி யிதயாதி. இப்படி அஸங்க்யாதமான அவதாரங்களைப் பண்ணினவிடத்திலும் தன் திருவுள்ளத்துக்கேற ஸம்ஸாரிகள் தன்னைவந்து கிட்டாமையாலே உபேக்ஷித்து பரமபதத்திலே போக ப்ராப்தமாயிருக்க, ரக்ஷணத்தில ஆசையாலே திருப்பாற்கடலிலே சேர்ந்த நீர்மையைச் சொல்லுகிறது நலங்கடலிலே நாகமூர்த்தி சயனமாய்க் கிடந்து அவதாரஸ்தலங்களைப் போலே சிரகாலாவதியின்றிக்கே ப்ரளயாவதியாக விரும்பிக்கண்வளர்ந்தருளுகையாலே "நலங்கடல்" என்கிறது திருவநந்தாழ்வானை திருமேனியாகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளி மேலாகமூர்த்தியாய வண்ணமென்கொல் அதுக்கு மேலே ஆச்ரிதர் தேவரீர்க்கு விக்ரஹமாக நினைத்த த்ரவ்யத்திலே ஸவாஸாதாரண விக்ரஹத்தில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணுகிற இஸ்ஸ்வபாவமென்னா யிருக்கிறது (௫) "ஸ்வ ச்சந்தாநுவர்த்தினோ ஸ்ய" என்றும் (௬) "யய்யாஸ்ரம் ஹ்ருதந்த" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - ஆச்ரிதர் உனக்கு விக்ரஹமாக நினைத்த த்ரவ்யத்தையிறே ஸவாஸாதாரண விக்ரஹத்தோபாதி விரும்புவது. ஆதிதேவனே ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணபூதனான நீ கார்யபூதனாயிருப்பானொரு சேதநனுடைய இச்சாதீநமாக உன்னைப்பண்ணுவதே'யென்று கருத்து. இவ்விருப்பத்துக்கு அடியுடையவனாகையாலே யென்று ஹேதுவுமாம் ... ...கள.

அ பதினெட்டாம்பாட்டு "நாகமூர்த்திசயநம்" என்றும் "தடங்கடல் பணைத்தலை செங்கணுங்கண்வளர்ந்த" என்றும் அவதாரகந்தமான க்ஷீராப்திசயநம் ப்ரஸ்துதமா

(க) "பரித்ராணாய ஸாதூநாம்" (உ) "மாநுஷீம் தநுமாச்ரிதம், பரம்பாவம ஜாநந்தோ" (௩) "பஹுதா விஜாயதே" (௪) "பஹூநி" (௫) "ஸ்மாதம ஸங்கல்பநாமயம" (௭) "யேயநாமாம பாபதயந்தே"

னவாமே திருவுள்ளம்பற்றிக் கிடந்து, (௧) "அயிர்பு தாரா நாஹேந்த்ரோக" எனப் படியபு அவதாரங்களிலுண்டான ஆர்த்திதகவமனதிக்கே யிருக்க விஸத்ர்சரிரேசதி வந்து சணவளர்ந்தருளுகிற தேவரீருடைய வாஸியை ஆராய்ந்து ஆச்ரயித்துக் காரியங்கொ ளமெவன்கிறார்.

மூ—விடத்தவாயொராயிர மிராயிரங்கணவெந்தழல்
விடுத்துவீளவிலாத போகமிக்கசோதி தொக்கசீர்
தொடுத்துமேல்விதானமாய பௌவநீரராவணைப்
படுத்தபாயில்பள்ளிகொள்வதென்கொல் வேலைவண்ணனே ௧௯

ப-ரை — வேலைவண்ணனே—கடலோடொத்த திருநிறத்தையுடையவனே, விடத்த—விஷத்தை உமிழாநின்றுள்ள, ஓராயிரம்வாய்—ஆயிரம்வாயையுடையனாய், இராயிரங்கண்- இரண்டாயிரங்கண்ணாலும், வெம்—வெவ்விய, தழல்விடுத்து தழலைப் புறப்படவிட்டு வீளவிலாத—ஒருக்காலும் பிரிவில்லாமல், போகம்—உன்னை அநுபவிக்கையால்வந்த, மிக்கசோதி—நிரவதிக தேஜஸ்ஸையுடையனாய் மேல்—மேலே, விதானமாய்- விதானமான படங்கள் பலவற்றிலேயுண்டான, தொக்கசீர்தொடுத்து—மிக்க அழகைத்தொடுத்து, பௌவநீர்-கடல்நீரிலே, அராவணை—திருவநந்தாழ்வானாகிற, படுத்தபாயில்—பரப்பப்பட்ட படுக்கையிலே, பள்ளிகொள்வது—கண்வளர்ந்தருளுகிறவிது, என்கொல்—என்ன சீர்மையென்று ஈடுபடுகிறார்.

வயா விடத்தவாயொராயிரம் விஷத்தை உமிழாநின்றுள்ள ஆயிரம் வாயையுடையனாய் இராயிரங்கணவெந்தழல்விடுத்து. இரண்டாயிரங்கண்ணாலும் வெவ்விய தழலைப்புறப்படவிட்டு. பகவதநுபவமே யாத்ரையாயிருக்கிற திருவநந்தாழ்வானுக்கு ரோஷகார்யமான இந்தக்ரௌர்ய முண்டாவானென்னென்னில், துஷ்ப்ரக்ருதிகள் ஸஞ்சரிக்கிற தேசத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற இவனுக்கு ஆராலே யென்னவருகிறதோவென்று பரிவாலே வந்தது அநுபவம் ராககார்யமானவோபாதி பாதிகூலஸ்தநத்திலே த்வேஷமும் ராககார்யமிறே. இத்தால் - துஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்குக் கணிசிக்கவொண்ணாதபடி திருவநந்தாழ்வானாலே ஸர்வேச்வரனுக் கண்வளர்ந்தருளப் பெறுமேறுவென்று த்ருப்தராகிறார். வீள்விலாதபோகம் ஈச்வரன அணைத்தால் ஒருவகையாலும் பிரிவொண்ணாத திருவுடம்பையுடையனை (௨) "சநஹொமதி" என்று திருவநந்தாழ்வானுடைய திருமேனியை "போகம்" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் ஆத்மகுணங்களாலே சக்ரவர்த்தியைப்போலே ஸ்பர்சாதிகுணங்களாலே போக்யதையைச் சொல்லுகிறது மிக்கசோதி இப்படி கிஞ்சித்கார ப்ரவ்ருத்தனுப்பக்கொண்டு உன்னை அநுபவிக்கையாலே வந்த நிரவதிக தேஜஸ்ஸையுடையனாய். தொக்கசீர்தொடுத்து மேல்விதானமாய விதானமான படங்கள் பலவற்றிலேயுண்டான மிக்க அழகைத்தொடுத்து. தொக்கு - திரட்சி சீர் - அழகு இத்தால் — ஸ்பர்சத்தால்வந்த அநுபவமேயன்றிக்கே, தர்சநீயமாய் நாநாவர்ணமான படங்களின்மையைச் சேர்த்தநுபவித்துக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது பௌவநீரராவணைப் படுத்தபாயில். கடல்நீரிலே அது உறாத்தமைக்குப்படுத்த திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே. பள்ளிகொள்வதென்கொல். கண்வளர்ந்தருளுகிறவிது வென்னோ. தங்களாபத்துக்கு உத

(௧) "அந்திகோபாதுகிலோசே" (௨) "அர்கபோகிநி"

வயா. —வானிறத்தோர் சீயமாய புருஷோத்தமன் தன்னை அழியமாறி ஸிம்ஹஜாதீயனுனபோதிலே ஸ்வாபாவிகமான நிறத்தையும் மாறுதேவதே யென்கிறார் வால்நிறம்—வெளுத்த நிறம். ஓர்சீயமாய (க) "வஹ்யாவிஜாயதே" என்றும், (உ) "வஹுதா" என்றும் சொல்லுகிற அஸங்க்யாதமான அவதாரங்களிலே இங்ஙனிருப்ப தொன்றில்லாமையாலே அத்விதீய மென்கிறார் "அழகியானானே" என்கிறபடியே போக்யதையில அதவிதீயத்வத்தைச் சொல்லவுமாம் சீயம்—சிங்கம் வளைந்தவாளெயிற்றவன். வளைந்து ஒளியையுடைத்தான எயிற்றை யுடைய ஹிரண்யன் இத்தால் - வரபலத்திலே அநகாபவியாத ஆஸுரமான புஜபலத்தைச் சொன்னபடி ஊன்றிறத்து உகிர்த்தலமழுத்தினுய சரீரத்தில மர்மத்திலே திருவுகிரை அழுத்தினவனே "உகிர்த்தலமழுத்தினுப்" என்று அவன வரத்திலே அந்தர்பவியாத வத்ஸாதாரத்தாலே அநாயாஸேந அழித்தபடி சொல்லிற்றாகிறது. உலாயசீர் நால்நிறத்த வேதநாவர் ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமான ப்ராமாண்யத்தை யுடைத்தாய, உதாத்தா நுதாத்த ஸ்வரிதப்ரசயரூபமான நாலுவகைப்பட்ட ஸ்வரத்தையுடைய வேதத்தை நாவிலேயுடையவர்கள் நிறம்—மேனி இத்தால்- அநுமாநாதிகளாலே தத்வஹிதங்களை நிர்ணயிக்குமவர்களன்றியே, வைதிகா ஆச்ரயிக்குமவனென்கை நல்லயோகினால் வணங்கு. பக்தியோகத்தாலே ஆச்ரயிக்குமவாக ளென்னுதல்; விலக்ஷணமான ப்ரபத்தியாலே ஆச்ரயிக்குமவர்க ளென்னுதல் யோகு - யோகம் - உபாயம் பால்நிறக்கடல் கிடந்த பற்பநாபனல்லையே தேவரீர் திருமேனிக்குப் ப்ரகாசரூபமான நிறத்தை யுடைத்தான கடலிலே ஜகத்துக்கு உத்பாதகனென்று தோற்றும் வடிவோடே கண்வளர்ந்தருளுகிற பற்பநாபனல்லையோ "நல்லயோகினால" என்கையாலே - வாக்பாத்த ஜ்ஞாநமென்ன, காமஜ்ஞாந ஸமுச்சயமென்ன, இவற்றை மோக்ஷஸாதக மென்கிற குத்ருஷ்டிகளில வைதிகருக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது "உலாயசீர்" என்று - அதிகாரிவிசேஷண மாகவுமாம். "உலாயசீர் - பற்பநாபன்" என்று அந்வயிக்கவுமாம் அப்போது, (ந) "விஷிதஃ" என்கிறபடியே கல்யாணகுண யுக்தனான ஜநகனென்கிறது .. .. உரு.

அ இருபத்துநாலாம்பாட்டு. பரமபாவனனுமாய் நிரதிசய போக்யனுமாய, போக்தாக்களைக்காத்தூட்டவல்ல பரிகரத்தையுமுடைய தேவரீர, ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்கு அநுரூபமாக திவ்யவிக்ரஹத்தை அழியமாறிவந்து தோற்றின இவ்வேற்றத்தை நித்யஸூரிகளறிதல, பிராட்டியறிதலொழிய வேறறியவல்லாரரென்று பின்னையும் அந்த நரஸிம்ஹவாத்தாரத்திலே ஈடுபடுகிறார்.

மூ —கங்கைநீர்பயந்தபாதபங்கயத் தேம்மண்ணலே
அங்கையாழிசங்குதண்டு வில்லும் வாளுமேந்தினுய
சிங்கமாயதேவதேவ தேனுலாவுமேன்மலர்
மங்கைமன்னிவாழுமார்ப வாழிமேனிமாயனே. உசு

ப—ரை — கங்கைநீர்—கங்காதீர்த்தத்தை, பயந்த—பெற்ற, பாதபங்கயம—திருவடித் தாமரைகளையுடைய, எம்மண்ணலே—எனக்கு நாதனுய, அங்கை—அழகிய திருக்கைகளிலே, ஆழியும்— திருவாழியையும, சங்கும—ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும, தண்டு—கௌமோதகியென்னும கதையையும, வில்லும—சார்ங்கமெனனும திருவில்லையும, வாளும—

(க) "பஹுதாவிஜாயதே" (உ) "பஹுதா" (ந) "விஷிதஃ"

நந்தகமென்னும் வாளையும், ஏந்தினாய்—தரித்தருளினவனாய், சிங்கமாய—நரஸிம்ஹாவதாரஞ் செய்தருளி ஹிரண்யனை நிரஸிக்கையாலே, தேவதேவ—நித்யஸூரிகளை யெழுதிக்கொண்டவனாய், தேன உலாவு—மது வெள்ளமிடாநின்றதாய், மெல்—ம்ருதுவான, மலர்—தாமரைமலரைப் பிறப்பகமாகவுடைய, மங்கை—நவயௌவந ஸ்வபாவையான பெரியபிராட்டியார், மன்னிவாழும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மார்ப—திருமார்பையுடையனாய், ஆழி—கடல்போலே சரமஹரமான, மேனி—திருமேனியையுடைய, மாயனே—ஆச்சர்யபூதனே

வ்யா. கங்கைநீர்பயந்த பாதபங்கயத்தெம்மண்ணலே குருடாதகனான ருத்ரனுக்கும் சுத்தியைப்பிறப்பிக்கும் அக்கங்கைக்கும் உத்பாதகனாய், சுத்தியுக்தர்க்கு நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளையுடைய வென்னுதலை * அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யர்க்கும் முகதாகக்கும் நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளையுடையவனென்கை இப்போது "அண்ணல" என்று - இவ்வார்த்தத்தைத்தமக்கு நிர்ஹேதுகமாக ப்ரகாசிப்பித்த உபகாரஸம்ருத்தியாலே என்னுதலையெனகிறார். அங்கையாழி சங்குதண்டு விலலும் வாளுமேந்தினாய். அத்திருவடிகளை அநுபவிக்க விழிந்தார்க்கு விரோதிகளை யழியச்செய்யும் திவ்யாயுதங்களை எப்போதும் ஆர்க்கு என்வருகிறதோவென்று ஸாவதாநாய்த்து நிற்குமவனை தனக்குத்தானே ஆபரணமான திருக்கையிலே திருவாழி தொடக்கமான ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களை தரித்தவிருக்கும் திருவடிகளொப்பாதி தமக்கு போக்யமாயிருக்கிறதாய்த்து சிங்கமாய தேவதேவ. அத்திவ்யாயுதங்கள் அஸதஸமமாம்படி வரங்கொண்ட ஹிரண்யனை, நகாயுதமான ஸிம்ஹமாய யழியச்செய்த ஆச்ரித பக்ஷபாதத்தாலே நித்யஸூரிகளை யெழுதிக்கொண்டவனே திவ்யாங்கவிக்ரஹத்தின் சுவடறியும் நித்யஸூரிகளுக்கிறே அவ்வடிவையும் அழியமாறிரக்ஷித்த ஆச்ரிதபக்ஷபாதத்தின எல்லைதெரிவது தேனுலாவு மேன்மலர்மங்கை மன்னிவாழுமார்ப செவ்வியையும் மென்மையையுமுடைத்தான தாமரையில பிறப்பாலும் பருவத்தாலும் நிரதிசய போக்யையான பிராட்டி நித்யவாஸம்பண்ணி யநுபவிக்கும் திருமார்பையுடையவனே. இப்போது "அகலகில்லேன" என்கிற ஸாமாந்யமன்றிக்கே ஹிரண்யனை யழியச்செய்த விரததாலே, (௧) "ஸத்ருசாரம்பவிஷயேவஜெ" எனகிறபடியே இவ்வடிவிலே பிராட்டி அத்யாதரமபண்ணினபடியைச சொல்லுகிறது. இததால - நித்யஸூரிகளளவுமன்றிக்கே தலைநீர்ப்பாட்டிலே அநுபவிக்கும் பிராட்டியும இவ்வாச்ரித பக்ஷபாதத்துக்குத் தோற்றிருக்கும் படியைச் சொல்லிற்றுப்பதது "என்னடி பாரது செய்யா" என்றிறே அவன்படியிருப்பது. ஆழமேனிமாயனே கடல்போலே சரமஹரமான திருமேனியையுடைய ஆச்சர்யபூதனே. ஹிரண்யனுக்கு அநபிபவநீயமான அவ்வடிவுதானே ஆச்ரிதர்க்கு ச்ரமஹரமானபடியைச சொல்லுகிறது உ௪

அ—இருபததஞ்சாம்பாட்டு அந்யப்ரயோஜநனான பரஹ்லாதனுடைய விரோதியைப்போக்கினபடியை அநுபாஷித்துக்கொண்டு, அவனுடையவளவன்றிக்கே ப்ரயோஜநாந்தரபரனான இந்த்ரனுக்காக அர்த்தியாயும் அவ்வளவும் புகுரநில்லாதே விமுகரான ஸமஸாரிகளை பாளபாபத்திலே திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த இவ்வாபத்ஸகதவத்தை அறியவல்லாரார் எனகிறார்.

மு—வரத்தினிற்சிரத்தை மிக்க வாளெயிற்றுமற்றவன்
உரத்தினிற்கரத்தைவைத்துகிர்த்தலத்தையூன்றினாய்

(௧) "பாதாரம்பரிக்ஷஸவஜெ"

இரத்திநீயிதேன்னபொய்யிரந்தமண்வயிறுளே
கரத்தியுன்கருத்தையாவர் காணவல்லர் கண்ணனே உரு.

ப—ரை வரத்தினில் - ப்ராஹ்மணர்க்குத் தந்தவரத்திலே, மிக்கசிரத்தை - மிகவும் விச்வாஸமுடையனாய், வாள—வாள்போன்ற, எயிறு—பற்களையுடையனான, மற்றவன்—சத்ருவான ஹிரண்யனுடைய, உரத்தினில் - மார்விலே, கரத்தைவைத்து - திருக்கைகளை வைத்து, உகிர்த்தலத்தை—திருவுகிராலே, ஊன்றினாய்—ஊன்றிக் கிழித்துப்பொகட்டாய், நீ — வாமநாவதாரஞ்செய்தருளின நீ, தத்தஸந்தாநஜாதனான மஹாபலியிடத்திலசென்று, இரத்தி - மூவடிமண்தாவென்று இரந்தாய்; இதென்னபொய்—, இரந்தமண் - அர்த்தித்துப் பெற்ற பூமியென்று, ப்ரளயத்திலே, வயிற்றுளே—திருவயிற்றிலே, கரத்தி—ஒளித்து வைத்துரக்ஷித்த, கண்ணனே - க்ருஷ்ணனான, உன - உன்னுடைய, கருத்தை - நினைவை, யாவர்காணவல்லார்—அறியவல்லார் ரென்கிறார்.

வ்யா. வரத்தினில் சிரத்தைமிக்க தனக்குத் தந்த வரத்திலே அத்யாதர தைப்பண்ணி, வரப்ரதனான ப்ராஹ்மாவுக்கு உத்பாதகனானவனோடே விரோதித்து அவ னாலே உத்பந்நனான ப்ராஹ்மா தனக்குத்தந்த வரத்திலேயிறே மிக்க ஸாதரத்தைப்பண்ணி நீறு (க) "கோரபம்விஷ்ணும்" என்றானிறே தன்வரத்துக்குப்புறம்பான வடிவுகொள்ள வல்லையென்று உன்னையறியாதே வரத்தையே விச்வஸித்திருந்தவன். வாளெயிறு. வாள் போலேயிருக்கிற எயிற்றையுடையவன் இத்தால் - ஹிரண்யனுடைய புஜபலத்தைச்சொல லிற்று வரபலத்துக்குப்புறம்பானவடிவுகொண்டாப்போலே புஜபலத்தையழிக்கவல்ல ஸர்வ சக்தியென்றறிந்திலன. உன்னை யறியாதே தன வரபலபுஜபலங்களை விச்வஸித்திருந்தமதி கேடன மற்றவன் சத்ருவானவன. ஸம்பந்த மொத்திருக்க, "மற்றவன்" எனகிறது - ஆச்ரிதசத்ருவே தனக்கு சத்ருவெனனும் நினைவாலே. உரத்தினில் தாமமஸங் கிடந்த விடத்தைக் கோட்டமிடுவாரைப்போலே தாமஸங்கிடந்தமார்விலே. கரத்தைவைத்து. (உ) "அபயேஷ்வப்ரேஷ்டெ ஸ்ஸ்வஸ்ஸிகவிஷ்யதி" என்று அக்ரூராதிகளுக்கு ஜீவநஹேது வாய, "அடிச்சியோந்தலைமிசைநீயணியாய" என்று - பாணிபிக்கு போக்யமாயிருக்கும் திருக்கையை துஷ்ப்ரக்ருதியான வனுடைய திண்ணியமார்விலே வைத்து உகிர்த்தலத்தை யூன்றினாய் வரபலத்துக்குப் புறம்பானவஸ்தாந்தமாய அத்யந்த ஸுகுமாரமான வுகிராலே அநாயாஸேநகொன்றாய தலம் — நிலமும், இடமும். இரத்திநீ ஹிரண்யனிற்காட்டில தத்ஸந்தாநஜனான மஹாபலிபக்கலிலே ஔதார்யகுணமென்பதொரு குணமுண்டாகையாலே ஆர்த்திதவத்திலேயிழிந்தாய இரத்திநீ ஸர்வசக்தியாய அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான நீ * அலம்புரிந்தநெடுந்தடக்கையாலே யிரப்பதே' ஹிரண்யனுக்காக உடம்பை அழியமாறினாய், பரயோஜநாந்தரபரனான இந்த்ரனுக்காக உனக்குநிரூபகமான ஔதார்யத்தை அன்றழிய மாறிற்று. இதேன்னபொய் உன்னதல்லாத தொன்றை அர்த்தித்தாயாகிலிறே உனனர்த் தித்வம் மெய்யாவது, தன்னதொன்றைத் தந்தானாகிலிறே மஹாபலி ஔதார்யம் மெய்யா வது இதுபொய்யென்னாதே "இதென்னபொய்" என்றது, ஆர்த்திதவபலமான தரைவிக்ர மாபதாநத்தைச்சருதி ஓதாநின்றது, (ங) "யத்ராதிவிஷ்ணுரேஷ" என்று—ஔதார்யத்

(க) "கோரபம்விஷ்ணும்" (உ) "அபயேஷ்வப்ரேஷ்டெ மமஹஸ்தபத்மம்கரிஷ்யதி"
(ங) "யத்ராமபுவிக்ரமஸ்ய"

துக்கு பலமாகமஹாபலிக்கு இந்த்ரபதத்தைச் சொல்லாநின்றது, ஆக, ப்ரமாணங்களாலே பொய்யென்னவொண்ணாது, தன்னத்தை அவனதாக்கிக்கொண்டு யிரக்கையாலும், மஹாபலி அவனத்தைத் தன்னதாக்கிக்கொடுக்கையாலும் மெய்யென்னவொண்ணாது, ஆகையாலே "இதென்னபொய்" என்கிறார். இரந்தமண்ணவயிற்றிலேகரந்தி. அர்த்தித்துப்பெற்ற பூமியென்று ப்ரளயப்பகதிலே ஆபத்தே ஹேதுவாகத்திருவயிற்றிலே ஒளித்துவைத்து ரக்ஷித்த உன்கருத்தையாவர்காணவல்லார் உன்னிலைவை யாவர்காணவல்லார். அநந்ய ப்ரயோஜநனை ப்ராஹலாதனோடு, ப்ரயோஜநாந்தரபரனை இந்த்ரனோடு, விமுகரான ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியற ரக்ஷிக்கிற உன்னிலைவை ஜ்ஞாநாதிகார்தான் அறியவல்லார். கண்ணனே க்ர்ஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து இடக்கையும் வலக்கையுமறியாத இடையரையும் பசுக்களையும் ரக்ஷித்து உன்னை யொழியச் செல்லாதபடி பண்ணி, அவர்களுக்கு நியாமகனான பெயருளிச்செய்ய வேணுமென்று கருத்து. ... ... உறு

அ இருபத்தாறும்பாட்டு. ஸர்வநிர்வாஹகனானீ ஸ்ரீபோக்யமான வடிவை ஆச்ரிதார்த்தமாக தேவஸஜாதீயமாக்கியும் கோபஸஜாதீயமாக்கியும் அவதரித்துப்பண்ணின ஆச்சர்யங்களை ஆரறியவல்லாரென்கிறார். வாமநாவதாரத்தோடே க்ர்ஷ்ணாவதாரத்துக்கு ஒருவகையாலே ஸாம்யம் சொல்லலாயிருக்கையாலே இரண்டவதாரத்தையுஞ்சேர்த்தருளிச் செய்கிறார்.

மூ — ஆணினோடுபெண்ணுமாகி யல்லவோடுநல்லவாய
ஊணொடோசையூறுமாகி யொன்றலாதமாயையாய
பூணிபேணுமாயனாகிப் பொய்யினோடு மெய்யுமாய்க்
காணிபேணுமாணியாய்க் கரந்துசென்றகள்வனே உசு

ப-ரை — ஆணினோடு பெண்ணுமாகி — ஸ்த்ரீபும் விபாகத்தாலே ஸ்ர்ஷ்டித்து அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், அல்லவோடு — நபும்ஸகபதார்த்தத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், இந்த்ரியகத்ரய பதார்த்தங்களில், நல்லவாய் — விலக்ஷணபதார்த்தங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், ஊணொடோசையூறுமாகி, ஐம்புலன்களுக்கும் ஆகாரமானவாய், ஒன்றலாதமாயையாய் — பலவகையாய பரிணமிக்கிற ப்ரக்ருதிதத்வத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், இப்படி ஸங்கல்பத்தாலே ஸகலமும் நிர்வஹிக்கிற நீ, பூணிபேணும் — பசுக்களை ஆதரித்துப்போரும், ஆயனாகி — இடையனாய், பொய்யுமாய — அநாச்ரிதரான துர்யோதநாதிகளுக்குப் பொய்யனாய், மெய்யுமாய் — ஆச்ரிதரான பாண்டவர்களுக்கு மெய்யனாய், காணிபேணும் — பூமியை நீரேற்றுவாங்குகைக்க, மாணியாய் — ப்ரஹ்மசாரியாய், கரந்துசென்ற — மறைந்துசென்ற, கள்வனே — க்ர்த்ரிமனே

வ்யா ஆணினோடு பெண்ணுமாகி ஜநகஜந்ய பாவத்தாலே ஜகத்து விஸ்த்ர்தமாக வேணுமென்று ஸ்த்ரீபும் விபாகத்தாலே ஸ்ர்ஷ்டித்தும் அந்யோந்யம் ஸம்பந்தித்தும் ஸங்கல்பித்தும் இப்படி அநந்தாத்மகமாய் நின்று நிர்வாஹகனாய அல்லவோடு ஒன்றுக்கும் உடலன்றிக்கேயிருக்கிற நபும்ஸகபதார்த்தத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், நல்லவாய இந்த்ரியவிசிஷ்ட பதார்த்தங்களிலே விலக்ஷணபதார்த்தங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய் வைலக்ஷண்யமாவது — புருஷார்த்த ருசியுண்டாகை. அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாகையாவது — (க) "த்ராமி ஷுஸிப்ரமத்ரு" என்கிறபடியே புருஷார்த்த ஸாதநபூதனை

(க) "ததாமி புத்தியோகம்தம்"

ஊனுணேரோசையூறுமாகி புருஷார்த்த ருசியில்லாதார்க்கு பேர்க்யமான சப்தாதிகளுக்கு கர்மாநுகூலமாக நியாமகனுப ஸ்வஸங்கல்பஸ்வரூபமான இவையொன்றும் - அங்குக்கும் உபலக்ஷணம் ஒன்றலாதமாயையாய. இவற்றிலுள்ளே ஒன்றுக்குக் காரணமானவளவன்றிக்கே, உக்தங்களோடு அநுக்தங்களோடு வாசியற அனைத்துமாய்க்கொண்டு பரிணமிக்கவல்ல ப்ரக்ருதிதத்வத்துக்கு நிர்வாஹகனுய், (க) "மாயாந்து ப்ரக்ருதிம்வித்யாத்" என்கிறபடியே "மாயை" என்று - ஆச்சர்யவாசியாய், ஒன்றுக்கு நிர்வாஹகனுமன்றிக்கே ஸகலபதார்த்தங்களையும் சேதநனுடைய காமாநுகூலமாக நிர்வஹிக்கவல்ல ஆச்சர்யத்தையுடையா யென்னவுமாம். பூணிபேணுமாயனுகி இப்படி ஸங்கல்பத்தாலே ஸகலமும் நிர்வஹிக்கிற நீ ஆச்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக அஸாதாரண விக்ரஹத்தை கோபஜாதியாகக் கொண்டவதரித்து உன்னைப்பேணுதே பசுக்களைப்பேணும் இடையனுகி பூணி - பசு. பொய்யினோடு மெய்யுமாய அவதரித்து ரக்ஷிக்கும்போது அநாச்ரிதரான துர்யோதநாதிகள் பக்கலிலே பொய்யையும், ஆச்ரிதரான பாண்டவர்கள் பக்கலிலே மெய்யையுமுடையையாய. காணிபேணுமாணியாய மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான பூமியைப் பேணித்தன்னைப்பேணுதே ப்ரஹ்மசாரியாய் கரந்துசென்றகள்வனே மறைத்துக்கொண்டு சென்று காத்திமனை மறைத்துக்கொண்டு சென்றபாவது - ஐச்வர்யமான வைபவம் தோற்றுமே பூமியை மஹாபலியதாக்கி அர்த்திபாயச்செல்லுகை க்ருத்ரிமனுகையாவது - சுக்ரன்வார்த்தை செவிப்படாதபடி அழகாலும் சீலத்தாலும் மஹாபலியை வசீகரித்துச் சிறுகாலைக் காட்டிப் பெரியகாலாலே அளந்துகொள்ளுகை கரந்துசென்ற கள்வனே "உன்னை யார் மதிக்கவல்லர்" என்று மேலபாட்டோடே அந்வயம் .. .. உகூ.

அ. இருபத்தேழாம்பாட்டு சேதநாசேதந விலக்ஷணமான உன்னுடைய அபரிச்சிந்ந வைபவத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும் குணபூர்த்தியை பூமியை அளந்துகொண்ட வடிவைப் பரிச்சேதிக்க வல்லாரார்என்கிறார்.

மூ.—விண்கடந்தசோதியாய விளங்குஞானமூர்த்தியாய
பண்கடந்ததேசமேவு பாவநாசநாதனே
எண்கடந்தயோகினோடிரந்து சென்றமாணியாய
மண்கடந்தவண்ண நின்னையார் மதிக்கவல்லரே உஎ

ப-ரை — விண—விபுவான மூலப்ரக்ருதி, கடந்த—உனக்குள்ளே யாம்படியான ஸ்வரூபத்தையுடைய, சோதிய—ஸ்வயம்ப்ரகாச வஸ்துவாய, விளங்கு—ப்ரகாசியா நின்றுள்ள, ஞானமூர்த்தியாய்—ஜ்ஞாநசப்தவாச்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சரீரமாகவுடையனுய், பண்கடந்த—வேதத்தாலே பரிச்சேதிக்க வொண்ணுத, தேசமேவு—தேஜஸ்ஸையே ஸ்வரூபமாகவுடையனுய, பாவநாசநாதனே—ஹேயப்ரதிபடனுன ஸர்வேச்வரனே, எண்கடந்த—அஸங்க்யாதமான, யோகினோடு—கல்யாணகுணங்களோடே கூட, மாணியாய இரந்து சென்று—வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு அர்த்திபாயச்சென்று, மண்கடந்தவண்ணம்நின்னை—பூமியையளந்துகொண்ட ப்ரகாரத்தை யுடையவுனன்னை, யார்மதிக்க வல்லார்—பரிச்சேதிக்க வல்லாரார்.

(க) "மாயாந்துப்ரக்ருதிம்வித்யாத்"

வயா விண்கடந்தசோதியாய விபுவான மூலப்ரக்ருதி உனக்குள்ளே யாம்படியான ஸ்வரூபவைபவத்தையுடைய ஸ்வயம்பரகாசவஸ்துவாய். "சுரரறிவருநிலைவிண்" என்று - மூலப்ரக்ருதியை 'விண்' எனகிற சப்தத்தாலே சொல்லிற்றிறே இந்தனைசகடிகார்க்கி வித்தையிலே, (க) "ஆகாசே ஓதஞ்ச ப்ரோதஞ்ச" என்று மூலப்ரக்ருதியை ஆகாச சப்தத்தாலே சொல்லிற்று. விளங்குஞானமூர்த்தியாய ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய், ஜ்ஞானகுணஸாரமாகையாலே ஜ்ஞாநசப்தவாச்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சரீரமாகவுடையையாய ஆக இரண்டாலும், (உ) "அணோரணீயாந்மஹதோமஹீயாந்" எனகிறபடியே விபுத்வ ஸூக்ஷ்மத்வங்களைச்சொல்லிற்று. பண்கடந்ததேசமேவு பாவநாசநாதனே வேதத்தாலே பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத தேஜஸ்ஸையே ஸ்வரூபமாக வுடையையாய், ஹேயப்ரத்யநீகனான ஸர்வேச்வரனே வேதம் ஸ்வப்ரகாரமாகையாலே தத்வாரிசபத்தாலே வேதத்தைச் சொல்லுகிறது சேதநாசேதநங்களை வ்யாபித்து நியமிக்கச்செய்தேயும் தத்கததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாகையாலும் அசிதஸம்ஸர்கத்தாலே சேதநனுக்கு வந்த தோஷத்தைப்போக்க வல்லனாகையாலும் ஹேயப்ரத்யநீகனென்கிறது எண்கடந்தயோகினோடு அஸங்க்யாதமான கல்யாணகுணங்களோடே கூட யோகு—யோகம் ஆகிறது — கல்யாணகுணயோகம் (௩) "பச்யமே யோகமைச்வரம்" என்று—யோகசப்தத்தாலே குணயோகத்தைச் சொல்லிற்றிறே இரந்து சென்றமாணியாய். இரப்பிலே தக்கோனென்னுந்தோற்ற வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு ஆச்ரிதர்க்காகச் சென்று மண்கடந்தவண்ணம் பூமியையளந்துகொண்ட ப்ரகாரத்தை அதாகிறது—"இந்த்ரனுக்கு மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொடுக்க" என்கிற வ்யாஜத்தாலே வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமற ஸர்வாத்மபூதனாதத்மான சேதநர் தலைகளிலும் திருவடிகளை வைக்கை நின்னை. சேதநாசேதநவிலக்ஷணமாய், வேதத்தாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யவைபவத்தையுடையையாய், அதுக்குமேலே குணப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு பூமியை யளந்துகொண்டவுன்னை, மதிக்கவல்லரே பரிச்சேதிக்கவல்லாரார் வேதங்களாலே பரிச்சேதிக்கலாமோ, ஜ்ஞானிகளான வைதிகரால் தான் பரிச்சேதிக்கலாமோ, அம்மேன்மையைப் பரிச்சேதிக்கவோ, நீர்மையைப் பரிச்சேதிக்கவோ, எத்தை யார் பரிச்சேதிக்கவல்லார் அதவா; விண்கடந்த சோதியாய பரமபதத்துக்கவ்வருகாய ஸ்வயம்ப்ரகாசமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தையுடையையாய். இத்தால்—த்ரிபாத்விபூதியும் தனக்குள்ளே யாம்படியான ஸ்வரூபவைபவத்தைச் சொல்லுகிறது விளங்குஞானமூர்த்தியாய ஜ்ஞானம் விளங்குகிற மூர்த்தியையுடையையாய் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை ஆச்ரயமாகவுடைய ஜ்ஞானத்துக்குப்ரகாசகமான திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையையாய் இந்த ஜ்ஞானம் ஷாட்குண்யங்களுக்கு முபலக்ஷணம். (௪) "ஷாட்குண்ய விக்ரஹம்தேவம்" என்னக்கடவதிறே பண்கடந்ததேசமேவுபாவநாசநாதனே. ச்ருதிய பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பரமபதத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய், ஸம்ஸாரிகளுடை தோஷத்தைப்போக்கவல்ல ஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனே. எண்கட யோகினோடு (௫) "பராஸ்ய சக்திர்விவிதைவ ச்ரூயதே" எனகிறபடியே அபரிச்சிந்நமாய அஸங்க்யாதமான ஆச்சர்ய சக்தியோகத்தையுடையையாய்க்கொண்டு. மாணிய

(க) "ஆகாசே ஓதஞ்சப்ரோதஞ்ச" (உ) "அணோரணீயாந்மஹதோமஹீயாந்"
(௩) "பச்யமேயோக மைச்வரம்" (௪) "ஷாட்குண்யவிக்ரஹம்தேவம்"
(௫) "பராஸ்யசக்திர்விவிதைவ ச்ரூயதே"

இறந்துசென்று அதீந்த்ரியமாய் அபரிச்சின்னமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைப் பரிச்சின்ன மாக்கி, மஹாபலியுடைய சக்ஷுர்விஷயமாக்கி அர்த்தியாபச்சென்று மண்கொண்டவண்ணம்- மூன்றடியை அர்த்தித்து இரண்டடியாலே ஸகலலோகங்களையும் அளந்து கொள்ளுகையும், சிறுகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே அளந்துகொள்ளுகையுமாகிற இப்ரகாரத்தையுடைய. நின்னை அபரிச்சின்னமான ஸ்வரூபவைபவத்தையுடையையாய், அந்த ஸ்வரூபத்துக்கும் ஸ்வரூபாச்ரயமான குணங்களுக்கும் ப்ரகாசகமான திவ்யவிக்ரஹயுக்தனுப், வேதத்தாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பரமபதத்தை வாஸஸ்தானமாகவுடையையாய், உன்னுடைய ஆச்சர்யசக்திப்ரேரிதை அத்தாலே ப்ரேரிதனுயவந்து பூமியையளந்துகொண்ட உன்னை ஆரமதிக்க வல்லரே இவற்றிலே யொன்றை ஒருத்தராலே பரிச்சேதிக்கப்போமோ ... உ௩.

அ.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு ஸங்கல்பலேசத்தாலே அண்டகாரணமான ஹமஷ்டி முதலான ஸகல ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக்கடவதீ, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக உன்னையழியமாறி அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணியும், ஆச்ரிதவிரோதிகளான துர்வர்க்கத்தை திவ்யாயுதங்களாலே கைதொட்டு அழிக்கையுமாகிற இவ்வாச்சர்யங்களை ஒருவருமறியவல்லாரில்லையென்கிறார் "ஒருத்தரும் நினது தன்மையின்னதென்னவல்லரே" என்கிற மேலிற்பாட்டில் க்ரியை இதுக்கும் க்ரியை

மூ—படைத்தபாரிடந்தளந்ததுண்டுமிழ்ந்தபௌவநீர்
படைத்தடைத்ததிற்கிடந்து முன்கடைந்தபெற்றியோய்!
மிடைத்தமாலிமாலிமான் விலங்குகாலனூர்புக
படைக்கலம்விடுத்த பலபடைத்தடக்கைமாயனே உ௪.

ப—ரை —பௌவநீர்-அண்டகடாஹமான ஏகார்ணவத்தை, படைத்த-ஸ்ருஷ்டித்து, பார்—ப்ரளயார்ணவத்திலே அந்தர்ப்பூதையான பூமியை, இடந்து-வராஹமாய் அண்டபித்திலேபுக்கு இடந்தெடுத்து, மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமானபூமியை, அளந்து—வாமநாவதாரஞ்செய்தருளி எல்லைநடந்துமீட்டு, நைமித்திகப்ரளயத்திலே வடதளசாயியாய், அது—அந்தலோகத்தை, உண்டு-தன் திருவயிற்றிலேவைத்து, உமிழ்ந்து-பின்பு வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு, பௌவநீர்-அண்டாந்தாவாந்தரங்களான ஸமுத்ரங்களிலே ஒரு ஸமுத்ரத்தை, வருணனைச்சரணம்புக்கு, படைத்தடைத்து-படைகளைத்திரட்டியடைத்து, முன்-ப்ரஹ்மாதிகள் ஆதரானதசையில்கிடந்து உருவுகைக்காக, அதில் - திருப்பாற்கடலிலே, கிடந்து-கண்வளர்ந்தருளி, தேவர்கள் இழந்தபொருள்களை அவர்களுக்குக்கொடுக்கைக்காக, கடைந்த - அக்கடலைக்கடைந்தருளின, பெற்றியோய் - ஸ்வபாவத்தையுடையவனே, மிடைத்த - கோபித்து வந்த, மாலி—மாலியும், மான்—ஸுமாலியும், மாலிவிலங்கு—ஸுமாலியென்னுமதாகவுமாம், காலனூர்புக - யமபுரத்தேபோம்படிக்காக, படைக்கலம்விடுத்து - ஆயுதத்தையேவினவனாய், பின்னும் விரோதிநிரஸனத்துக்காக, பலபடை - அநேக ஆயுதங்களைத்தரித்த, தடம் - விசாலமான, கை - திருக்கைகளையுடைய, மாயனே - ஆச்சர்யபூதனே என்று ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா படைத்துபாரிடந்து. "பௌவநீர்படைத்து - பாரிடந்து" என்று அந்வயமாகக்கடவது. (க) "ஸ்வயம்ஸ்வயம்பூர்ஜ்ஞாதேன" என்கிற படியே - அண்டகாரணமான ஏகார்ணவத்தை ஸங்கல்பலேசத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்து, ஜகத்காரணமான அண்டத்தையும் அண்

(ச) "அபவ ஏஸ்ர்ஜாதேள"

டாதிபதியான ப்ரஹ்மாவையும் ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டமான ப்ரளயார்ணவத்திலே ஆதாரபூதையான பூமியை ஸஹஸ்ரபோகமான திவ்யவிக்ரஹத்தை வராஹஸஜாதீயமாக்கி அண்டபித்தியிலே புக்கு இடந்தெடுத்து. இது ஸங்கல்பத்தாலே செய்யமுடியாததொன்றன்றே, "ஸம்ஸாரப்ரளயாபத்தினின்றும் எடுப்பானிவனே" என்று ஆசரிதர் விச்வஸிக்கைக்காகவிறே. அந்த அளவுக்குமேலே, மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான பூமியை, ஸ்ரீவாமநனாய் எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு இதுவும் தன்னுடைமை பெறுகைக்குத் தானே அர்த்தியாய் வருமவனென்று ஆச்ரிதர் விச்வஸிக்கைக்காக. அதுண்டுமிழ்ந்து நைமித்திக ப்ரளயம்வர வடதளசாயியாய், தன்னுடைய சிறியவயிற்றிலே த்ரைலோக்யத்தையும் வைத்து ரக்ஷித்து, உள்ளேயிருந்து நோவுபடாமல் அவற்றை உமிழ்ந்து. இதுவும் ஸங்கல்பத்தாலே செய்யலாயிருக்க அப்படிசெய்ததும் ஸர்வசக்தியென்றும், உருவழிந்த பதார்த்தங்களை உண்டாக்குமவனென்றும் ஆசரிதர் விச்வஸிக்கைக்காக "பௌவநீர் படைத்துடைத்து" என்று இங்கேயும் அநுவதிக்கக்கடவது அண்டகாரணபானீயத்தை ஸங்கல்பலேசத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்த தீ அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஸமுத்ரங்களிலே ஒருஸமுத்ரத்தை, வருணனைச் சரணம்புக்குப் பட்டினிகிடந்தும் அடைத்து இதுவும் பரமபதியுடைய விச்லேஷத்தில் தேவரீருடைய ஆற்றாமையை ப்ரகாசிப்பித்த வித்தனையிறே. முன் அதிலகிடந்த ப்ரஹ்மாதிகள் ஆர்த்தரானதசையிலே நிரஸ்தராகவொண்ணாது என்றும், அபிமுகீகரித்தார்க்கு அவதரித்தது ஸப்ரயோஜனமாகைக்கும் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி (௧) "ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணு:" என்கிறபடியே ஸர்வர்க்கும் ஸந்நிஹிதரான தேவரீர் இப்படி செய்தருளிற்று, ஆச்ரிதரக்ஷணத்திலே ஸதோத்யுக்தனென்று தோற்றுகைக்காகவிறே. கடைந்தபெற்றியோய் துர்வாஸஸ்ஸின் சாபத்தாலே தேவர்களிழந்த பதார்த்தங்களடங்கக் கடலிலேயுண்டாக்கிக் கொடுக்கைக்காக அக்கடலைக்கடைந்த மஹாப்ரபாவத்தையுடையவனே. "பெற்றி" என்று - ஸ்வபாவம். இதுவும் ஆசரிதருடைய இழவுகளைத் தானே வ்யாபரித்துத் தீர்க்குமென்று தோற்றுகைக்காக. மிடைந்தமாலி. சோபிதமாலி. மாலிமானவிலங்கு பெருமிடுக்கனனஸுமாலியான திர்யக்கு திர்யக்ப்ராவர்த்தனை ஸுமாலியென்னவுமாம். காலனூர்புக்க படைக்கலம்விடுத்த அவர்களையும் அப்புறத்திலே புகும்படி ஆயுதத்தை யேவினவன். இத்தால் - ஆசரிதவிரோதிகளை அழியச்செய்யுமிடத்தில ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே கைதொட்டு ஆயுதத்தாலே அழிக்குமவனென்கிறது. பல்படைத்தடக்கை மாயனே. பின்பு விரோதி நிரஸநத்துக்கிடான அநேக ஆயுதங்களையுடைத்தாய், அவ்வாயுதங்களுக்கு ஸத்ர்சமான சுற்றுடைத்தான திருக்கையையுடைய ஆச்சர்யபூதனே.

அ — இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு கீழ்ப்பாட்டில (௨) "மநஸைவ ஜகத்ஸ்ருஷ்டிம்" என்கிறபடியே ஸங்கல்பலேசத்தாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணவல்லவன், ஆசரிதார்த்தமாக ஹஸ்தத்தாலே எளியகாரியங்களுக்கு அநேகஹிம்ஸாபரிஹாரங்களைப் பண்ணி ரக்ஷிக்குமென்கிறது, இதில் - இவ்வநுக்ரஹத்துக்கு ஹேது ஸௌலப்யத்வத்தால வந்த பூர்த்தியும், ஸரிஸ்பதித்வத்தால்வந்த நீர்மையும், அவ்யாஜமான ஸம்பந்தமுமென்றும், அநுக்ரஹகார்யம் வ்யூஹவிபவாத்யவதாரங்களென்றும் சொல்லி, இப்படிப்பட்ட வஸ்துக்ரஹம் ஏவம்விதமென்று பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதென்கிறார்.

(௧) "ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணு:" (௨) "மநஸைவ ஜகத்ஸ்ருஷ்டிம்"

மூ —பரத்திலும்பரத்தையாதி பௌவநீரணைக்கிடந்
துரத்திலுமொருத்திதனனை வைத்துகந்ததன்றியும்
நரத்திலும்பிறத்திநாத ஞானமூர்த்தியாயினை
ஒருத்தரும்நினைதுதன்மை யின்னதென்னவல்லரே. உங.

பதவுரை —பரத்திலும் - த்ரிவிக்ரமாவதாரத்துக்கும், பரத்வபாதி—மேலான வைலக்ஷண்யத்தையுடையையாய், உரத்தில்-திருமார்பிலே, ஒருத்திதனனை-அத்விதீயையான பெரிய பிராட்டியாரை, வைத்து-பிரியாமல்வைத்து, உகந்து-ஸம்ச்லேஷ ரஸங்களை அநுபவிக்கிற நீ, (ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக அநிருத்தரூபியாய்க்கொண்டு,) பௌவம்—க்ஷீராப்தியிலே, நீர் அணை—நீர்ப்படுக்கையாக, கிடந்து—கண்வளர்ந்தருளி, (சேதநர் விஷயத்தில் செய்த அநுக்ரஹம் பர்யாப்தமாகாமையாலே,) அது அன்றியும்-அதுக்குமேலே, நரத்திலும் - மநுஷ்யயோநியிலும், பிறத்தி - ராமக்ருஷ்ணாதிரூபேணவந்தவதரித்தவனாய் நாத—ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும் நாதனாய், ஞானமூர்த்தியாயினை - ஜ்ஞாநஸ்வரூபனானவனே !, ஒருத்தரும் - வேதவைதிகர்களில் ஒருவரும், நினைது தன்மை - உன அநுக்ரஹத்தினெல்லையை, இன்னதென்னவல்லரே- ஏவம்விதமென்று பரிச்சேதிக்கவல்லரோ.

வயா. பரத்திலும் பரத்தையாதி (க) "வராவராணாம்வராஃ" என்கிறபடியே த்ரிவிக்ரமாவதாரத்துக்கு மவ்வருக்கான ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தை யுடையையாய். அநந்தரம், "உரத்திலும் ஒருத்திதன்னை வைத்துகந்து" என்கிறவிது அநவிதமாகக் கடவது. கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்துக்கும் அவ்வருக்கான உத்கர்ஷத்துக்கும் ஹேதுவாயிற்று ஸ்ரீயப்பதித்வமிருப்பது. உரத்திலும் சப்தத்தாலே - ஸ்வரூபாநதர்ப்பாவத்தையும் ஸமுச்சயிக்கிறது அதுக்குமேலே, மஹிஷீவாகத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது ஒருத்தி. அத்விதீயை. "வடிவிணையில்லாமலர்மகள்" அதாகிறது - த்ரிவிக்ரமாவதாரத்துக்கும் ஸ்வாமிநியாய் ஸாவேசஸ்வாநுக்கு பாதாந மஹிஷியாயிருக்கை. தன்னை வைத்து. "அகலகில்லேனிறையும்" என்று மேலவிழக்கடவ இவள்தன்னை, தான் "இறையுமகலகில்லேன" என்று திருமார்விலேவைத்து. உகந்து * துல்யசீலவயோவ்ருத்தையாயிருந்துள்ளவளோடே ஸம்ச்லேஷரஸங்களை யநுபவிக்கிற நீ பௌவநீரணைக்கிடந்து. ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணார், பிராட்டிபக்கல ப்ரீதிக்குப போகங்கூடாயிறேயிருப்பது ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காக அநிருத்தரூபியாய்க்கொண்டு க்ஷீராப்தியிலே நீரே படுக்கையாகக் கண் வளர்ந்தருளி. (உ) "க்ஷீராப்தௌ புஜகசாயிநம்" என்கிறபடியே - நாபார்த்தர்க்குப் புகலாய்க்கொண்டு அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையைச் சொல்லுகிறது. இது-ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்ந வ்யூஹங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் அதன்றியும். ஸம்ஸாரத்தில அசித்கல்பமாய்க் கிடந்தசேதநர்க்கு ரூபநாமங்களைக் கொடுத்ததும், சாஸ்த்ரப்ரதாநாதிகளைப் பண்ணியும், ப்ரஹ்மாதிகளுண்டான ஆர்த்திகளைப் பரிஹரித்ததும், இப்படி ரக்ஷித்துப்போந்த வ்யூஹாவதாரங்களாலே தேவரீருடைய அநுக்ரஹம் பர்யவஸியாமையாலே, அதுக்குமேலே. நரத்திலும் பிறத்தி (ங) "ஸர்வதேவநமஸ்க்ருதம்" என்கிற நீ ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் $ குத்ஸாவிஷயமான மநுஷ்யயோநிகளிலே தத்ஸஜாதீயனாய்க் கொண்டு ராம க்ருஷ்ணாதி ரூபத்தாலே வந்தவதரித்து. இது, தேவயோநியிலும் திர்யக்யோநியிலுமுண்டான அவதாரங்களுக்கும் உப

(க) "பராவராணாம்பரமஃ" (உ) "நாபார்தனோஜலசாயிநம்" (ங) "ஸர்வகாதபி"
$ குத்ஸா—வெறுப்பு

லக்ஷணம் (க) "ஸ்வாநாதிரஸ்தூஸ்யேவதாரு" என்னக்கடவதிறே. ராத இப்படி விஸத்ருசமான யோநிகளிலே வந்து அவதரிக்க வேண்டுகிறது இவ்வாற்றுடைய ஞானகயாலேயென்னை ஞானமூர்த்தியாயிருக்க ஜ்ஞானஸ்வரூபனாயிருப்பு இப்போது ஜ்ஞானாதிசயம் சொல்லுகிறது ரக்ஷிக்கைக்கு விரகறியுமவனென்கைக்காக பராபூதியுடையானும் விரகறியாதவன்று ரக்ஷிக்கப்போகாதிறே. சாஸ்த்ர பாதாநமென்ன, ஆசார்யோபதேசமென்ன, அழகென்ன, சீலமென்ன, வ்யமோதிகளாலே ஆச்ரயணத்துக்கு அநுகூலமானருசியைப் பிறப்பிக்க வேண்டும்படியிறே சேதநனுடைய ப்ரக்ருதிபேதமிருப்பது. ஒருத்தரும் நின்னுடைத்தன்மை இன்ன தென்னவல்லரே வேதங்களென்ன, ஜ்ஞாநாதிகரான வைதிகரென்ன, இவர்களொருத்தரும் உன்னுடைய அநுகாஹத்திலுடைய எல்லையை ஏவமித்தமென்று பரிச்சேதிக்கவல்லரோ. தன்னைப்பழியமாறி பகவத்ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொள்ளும் ஸம்ஸாரிகளை, தன்னை அழியமாறி ரக்ஷிக்கிற அநுகாஹத்தை எவரறியவல்லரோ . . . ௨௯

அ முப்பதாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிலே 'நரத்திரமபிறத்தி' என்று - மநுஷ்யயோநியிலே அவதாரங்கள் ப்ரஸ்துதமாகையாலும், அதுக்குக் கீழ்ப்பாட்டிலே, "அதுண்டுமிழ்ந்து" என்று - வடதளசாயியவதாரம் ப்ரஸ்துதமாகையாலும், வடதளசாயியுடைய மௌக்த்யத்திலும் சக்தியிலும், சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய அவதாரத்தின் பெய்ப்பாட்டால் வந்த மௌக்த்யத்திலும் வீரஸ்ரீயிலும் ஈடுபடுகிறார் — இப்பாட்டில்.

மூ.—வானகமும்மண்ணகமும் வெறபுமேழகடல்களும்
போனகஞ்செய்தாலிலைத் துயின்றபுண்டரீகனே
தேனகஞ்செய்தண்ணறு மலர்த்துழாய நன்மாலையாய
கூனகம்புகத்தெறித்த கொற்றவில்லியல்லையே ௩௦

ப-ரை — வானகமும் — ஸ்வர்க்கலோகத்தையும், மண்ணகமும் — பூலோகத்தையும், வெற்பும் — அந்த பூமிக்கு ஆதாரமான குலபர்வதங்களையும், ஏழ்கடல்களும் — ஸப்தஸமுத்ரங்களையும், போனகம்செய்து — அமுதுசெய்தருளி, ஆலிலை — ஆலந்தளிரிலே, துயின்ற — கண்வளர்ந்தருளினவனும், புண்டரீகனே — தாமரையையொத்த அவயவங்களையுடையையாய், தேன் அகம்செய — வண்டுகள் நெருங்கியிருப்பதாய், தண் — குளிர்ந்திருந்துள்ளதாய், நறு - பரிமளிதமாய், மலர் - செவ்வியையுடைத்தான, துழாய் - திருத்துழாயால் தொடுக்கப்பட்டு, நல — விலக்ஷணமான, மாலையாய் — திருமாலையையுடையவனே! கூன் — கூனியுடைய கூன், அகம்புக — உள்ளே புகும்படி, தெறித்த — தன் வில்லின் நுனியால் தெறித்தருளிய, கொற்றம் வில்லி அல்லையே — ஜயப்ரதமான வில்லையுடையவனல்லையோ! என்கிறார்.

வ்யா — வானகமும் மண்ணகமும் — ஸ்வர்க்கவாஸிகளான இந்த்ராதி தேவர்களும், அவர்களுக்கு போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநமான ஸ்வர்க்கத்தாலும், பூமியிலுள்ள மநுஷ்யாதிகளும் அவர்களுக்கு வாஸஸ்தாநமான பூமியும் (உ) "மஞ்சா: க்ரோசந்தி" என்னுமாபோலே, தேசவாசிசப்தத்தாலே தேசிகளையும் சொல்லுகிறது; ப்ரளயத்தில் ஆபந்நராணா தேசிகளையாவே இத்தால் - பூமியிலுள்ளார்க்கு ஆராத்யராய் அவர்களுக்கு அபிமத பலப்ரதருமான இந்த்ராதிகளோடு ஆராதகரான மநுஷ்யாதிகளோடு வாசியற ப்ரளயாபத்தில் வந்தால் ஸர்வரும் ஒக்க ரக்ஷணாகாங்க்ஷையுடையதென்கிறது. வெற்பும், அந்தபூமிக்கு

(க) "ஸ்வாநாதிச்சாமவதாரு" (உ) "மஞ்சா: க்ரோசந்தி"

ஆதாரமாயிருக்குமவையித்தனையும்; இத்தால் - ஆதாரமான குலபர்வதங்களோடு ஆதேயமான பூமியோடு வாசியறவெல்லாவற்றுக்கும் த்ரிகாலத்திலும் ஸர்வேச்வரனே ஆதாரமென்கை. “வெற்பு” என்று - ஸ்தாவர ஜாதிக்கு முபலக்ஷணம் ஏழ்கடல்களும் த்வீபங்களுக்கு பேதகமான ஸப்த ஸமுத்ரங்களும்; அத்தாலே- ஜலவாஸிஸத்வங்களையும் சொல்லுகிறது ஆக, ஆராத்யரான இந்த்ராதிகளோடு, ஆராதகரான மநுஷ்யர்களோடு, தாரகங்களான பர்வதங்களோடு, தார்யையான பூமியோடு, ஸமுத்ரங்களோடு, ஜலசரஸத்வங்களோடு வாசியற எல்லாவற்றுக்கும் ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகனென்றபடி. “போனகஞ்செய்து” என்றது - ரக்ஷ்யங்களுக்கு ரக்ஷணத்தர்மம் பசியர்க்குச் சோறுபோலே அபிமதமாயிருக்குமென்கை (க) “யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச உபே பவத ஓதந:” (உ) “அத்தா சராசரக்ரஹணாத்”. ஆலிலைத்துயின்ற - அவ்வடிவுக்களவாய தன்னிலைகுமாரியக் கூசத சேர்ந்த ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின புண்டரீகனே புண்டரீகாக்ஷனே “செங்கனிவாய் செங்கமலம் கண் பாதங்கைகமலம்” என்கிறபடியே - திவ்யாவயவங்கள் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைகள்போலே யிருக்கையாலே புண்டரீக சப்தவாச்யனென்கிறது. த்ரைலோக்ய ரக்ஷணத்தால் வந்த ப்ரீதி திருவடிவிலே தோற்றியிருக்கிறபடி. தேனகஞ்செய - உள்ளெல்லாம் வண்டுகளாலே மிடைந்திருக்குமென்னுதல், மதுவாலே பூர்ணமாயிருக்குமென்னுதல். தண்ணறுமலர்த்துழாய் - ச்ரமஹரமாய பரிமளிதமாய்ச் செவ்வியையுடைத்தான திருத்துழாய நன்மாலையாய். அவயவசோபையிற்காட்டில் ஆபரணமாயிருக்கும் மாலையென்னுதல், ரக்ஷணத்துக்கிட்ட தனிமாலையாகையாலே விலக்ஷணமென்னுதல் ஆக, ஸத்தாப்ரயுக்தமான சக்த்யதிசயத்தையும், அவயவசோபையையும், அலங்கார சோபையையும் அநுபவிக்கிறார். கூன்அகம்புகத்தெறித்த- கூனியுடைய கூன் உள்ளே யடங்கும்படியாகச் சுண்டுவில்லாலே தெறித்த இத்தால - அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலவந்த மௌக்த்யமும் ரக்ஷகமாயிருக்குமென்கை. ரக்ஷகவஸ்துவானால் அதிலுள்ளதெல்லாம் ரக்ஷகமாயிறேயிருப்பது கொற்றவில்லியல்லையே - வில்பிடித்தபோது ஆக்ஞையையும் வில்லையும் கண்டபோதே ராவணாதிகள் குடல்குழம்பும்படியான வீரஸ்ரீயைச் சொல்லுகிறது கொற்றம் - வென்றியும், வலியும். “புண்டரீகனே - கொற்றவில்லியல்லையே” என்று - அவதாரந்தரமாயிருக்கச்செய்தேயும் காமயைகயத்தாலே பால்யயௌவநாத்யவஸ்தா விசேஷங்கள்போலே தோற்றுகிறதாய்த்து இவர்க்கு இப்பாட்டுத்தொடங்கி, மேல் “மாயமென்னமாயம்” என்கிறபாட்டளவும் வர அதுவே க்ரியையாகக்கடவது. . . .. ௩௦.

அநந்தரம் ஸ்ரீராமபாட்டு. கீழிப்பாட்டில - அவதாரங்களிலுண்டான ரக்ஷகத்வத்தை யநுபவித்தார், இதில் - ஆச்ரயணோந்முகரானவர்கள் திறத்தில் அவதாரகார்யமான உபகாரபரம்பரைகளை அநுபவிக்கிறார்

மூ —காலநேமிகாலனே கணக்கிலாத கீர்த்தியாய
ஞாலமேழுமுண்டபேண்டோர பாலனாயபண்பனே
வேலைவேவவில்வளைத்த வெல்சினத்தவீரநின்
பாலராயபத்தர்சித்தம் முத்தி செய்யுமூர்த்தியே ௩௧.

ப-ரை — காலநேமி-காலநேமியாகிற அஸுரனுக்கு, காலனே—ம்ருத்யுவாய், கணக்கிலாத—அஸங்க்யேயமான, கீர்த்தியாய-ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணங்களை யுடையனாய்,

(க) “யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச உபே பவத ஓதநம்” (உ) “அத்தா சராசரக்ரஹணாத்”

ஞாலமேழும்—ஸகலலோகங்களையும், உண்டு—திருவயிற்றிலே வைத்து, பண்டு—பூர்வகல்பாவஸாநத்திலே, பூர்பாலனாய—அதவிதீயபாலனை, பாம்பின்—ஆசசாயசக்திலை யுடையனாய், 'வேலை—கடல், வேவ—தக்தபாமபடி, விலவளைதத—வில்லைவளைததவனாய், வெல்சினத்த—பகைவரைவெலலும சினத்தையுடைய, வீர—வீரனே, நின்பாலரா—உனவிஷயத்தில அநநயபரயோஜநராய், பததா சிததம—பகதிமானசனாயிருப்பவர்களுடைய மாநஸததில், முததிசெயயும—உனனையொழிய வேறு பராபயபராபகங்களுணடென்னும் நசையறுக்கவலல, மூர்த்தியே—மஹாப்ரபாவததை யுடையவனே! இதென்னவாசசாய மெனகிறார்

வயா காலநேமிகாலனே. காலநேமியாகிற அஸுரனுக்கும மாதயுவானவனே. இத்தால, முமுக்ஷுக்களாய் தேவரீரை ஆசரயிககையிலே உதயுக்தரானவாசஙுடைய ஆச்ரயண விரோதிபாபங்களை, காலநேமியை நசிபபிததாபபோலே நசிப்பிக்குமவனென்கை. பிராட்டி பொறுப்பிகக ஈசவரன பொறுககுமாயிருக்கச்செய்தேயும, தாம அதுககு அஞ்சினபடியாலே காலநேமியை தாஷ்டாநதிகரிககிறாரிறே கணக்கிலாத கீர்த்தியாய ஆச்ரயணத்துக்கு ஏகாநதமாய, எண்ணிறந்த ஸௌலபயாதி கலயாண குணங்களை யுடையையெனனும குணவத்தாப்ரதையையுடையவனே. "குடந்தையன கோவலன்" என்று—இத ஸௌலபயாதிகள பரதவத்திலும பரஸித்தமிறே ✻ அபாரசாருணயநதொடங்கி, "ஸௌந்தர்யமஹோததே" என்னககடவதிறே ஞாலமேழுமுணடு பண்டோர பாலனாய பணபனே. ஆசரயிததால பண்ணுமுபகாரததைச சொலலுகிறது ஸ்பததவிடவதியான பூமியை யுண்டு பூர்வகலபாவஸாநத்திலே அதவிதீபபாலனை ஆசசாயசக்தியை நிருபகமாக வுடையவனே பண்பு—இயல்வு தனைலோசயததுககு முபலக்ஷணம இததால், ஸவாதந்த்ரயமே நிருபகமாய்ப்போந்த ஸமஸாரியை சேஷதவமே நிருபகமெனனுமபடி பண்ணவலல சக்தியையுடையவனென்கை. அதாகிறது—(✻) "வியாஹஜேந்யபஃவெ,வட நநிேடழ" என்றிருககுமவனை, (உ) "கூஹூ கபுவேிஜீவாவஃ" எனறும, "நினனையானிலேன்காண" என்னும் சொலலும்படி பண்ணுகை வேலைவேவவில்வளைதத வெல்சினததவீர கடல தஷ்கரணஸமுறமபோலே தகததமாட்படி விலவளைததவனாய, ப்ரதிபக்ஷத்தை வெலலுஞ்சினத்தையுடைய வீரனே. இநதால, ஆச்ரிதாககு ஸ்வாநுபவ விரோதிவர்க்கத்தை அநாயாஸேந போக்குமவனெனகை நின்பாலராயபத்தா சித்தம் முததிசெய்யும் மூர்த்தியே உனவிஷயத்தில அநநயபரயோஜநராய, (ங) "ஸாயாவாஸூ நமெஜூஃ" என்கிறபடியே—என்பார்சவததை விடமாட்டாத பக்தாகளுடைய மாநஸஸ உனனையொழிய வேறுபராபயபராபாங்களுணடென்னும நசையறுக்கவல்ல மஹாபரபாவததையுடையவனே இததனை வாச்சாயமெனறு வாக்யசேஷம ஆச்ரிதவிஷயத்தில சிழ்உக்தமான தன்படிகளையநுஸந்திததால, அது தனனையொழிய வேறொன்றையறியாதபடி பண்ணுமவனென்கை ... ரு க.

அ—முப்பததிரணடாமபாட்டு ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸநமபண்ணுமிடததில சக்ரவாததிதிருமகன செவவைப்பூசலாலே ராக்ஷஸரையழியச செய்தாப்போலே விரோதிவர்க்கத்தைபபோககவுமாம, மஹாபலிபககலிலே வாமநனாய் அர்த்திததுசசெனறு வஞ்சித்தழித்தாப்போலே யழிககவுமாம, ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநத்தில ஸ்வபாவநியதியிலலையென்கிறா.

(க) "தவிதாபஜ்யேயமப்யேவம நநமேயம்" (உ) "முஹுர்த்மபிஜீவாவ:"
(ங) "சாயாவாஸத்வ மநுகசேத"

௩௨—குரக்கினப்படைகொடு குரைகடலின்மீதுபோய்
அரக்கரங்கரங்கவெஞ் சரந்துரந்தவாதிநீ
இரக்கமண்கொடுத்தவற் கிரக்கமொன்றுமின்றியே
பரக்கவைத்தளந்துகொண்ட பற்பபாதனல்லையே ௩௨

ப—ரை—குரங்கு இனம் படைகொடு - வாநரஸேநையைக்கொண்டு, குரை- கோஷிப்பாநின்றுள்ள, கடலில்—கடலில் அணைகட்டி, மீதுபோய—அதின் மேலேபோய், (லங்கையில் ப்ரவேசிக்க,) அங்கு—அந்த வாநரஸேநையைக்கண்ட. அரக்கர்—ராக்ஷஸர், அரங்க - அழியும்படியாக, வெம்சரம் - அக்நிஸத்ருசங்களான திருச்சரங்களை, துரந்த - நடத்தினவனாய, ஆதி நீ—வீரர்களில் ப்ரதாநனான நீ, இரக்க—வாமநாவதாரஞ்செய்து நீர் பஜநவாடத்திலே சென்று இரக்க, மண்கொடுத்தவற்கு- பூமியைத்தந்த மஹாபலிவிஷயத்திலே, ஒன்றும் இரக்கமின்றி—சற்றேனும் இரக்கமில்லாமல், பரக்கவைத்து—திருவடிகளைப் பரப்பிவைத்து, அளந்துகொண்ட - பூமியையெல்லா மளந்துகொண்ட, பற்பபாதனல்லையே-தாமரைமலரையொத்த திருவடிகளையுடையவனல்லையோ! இதென்ன ஆச்சர்யமெனகிறார்

வ்யா குரக்கினப்படைகொடு. வாநர ஸமூஹமானஸேநையைக்கொண்டு குரைகடலின்மீதுபோய். கடலின் கிளர்த்தியையும் கோஷத்தையுங்கண்டு, “இக்கடலை எங்ஙனே கடக்கக்கடவோம்” என்று அந்தஸேநை பயப்படும்படி கோஷத்தையுடைத்தான கடலைத் தூர்த்து அதின்மேலேபோய் இத்தால், பாபபதார்த்தங்களை ஸாதநபதார்த்தங்களாகக் கொண்டு அழிக்கவல்லவனென்னகை அரக்கரங்கரங்க அவ்வபதாநத்தைக்கண்டு, “வாபல புஜபலங்களால் நமக்கெதிரில்லை” என்றிருக்கும் ராக்ஷஸர், போக்கடி தேடி அஞ்சும்படியாக. அரக்கல்—கரத்தல் “அரங்க” என்று மெல்லொற்றாய்க்கிடக்கிறது. வெஞ்சரந்துரந்த. (க) “வ்யாவகஸூரவொ:” என்கிறபடியே அக்நிஸத்ருசங்களான திருச்சரங்களை நடத்தின. ஆதிநீ லங்கைக்கு அரணான ஸமுத்ரத்தைத்தூர்த்து, அரணையழித்து, ராக்ஷஸருடைய ஹ்ருதயங்களையழித்து, திருச்சரங்களாலே உடல்களைத் துணிக்கச்செய்த ஆனைத்தொழில்களாலே வீரர்களில் ப்ரதாநனான வீரன் நீயெனகிறார். ஆதிசப்தம்-ப்ராதாந்யத்தைச் சொல்லுகிறது இரக்க மண்கொடுத்தவற்கு நீ அர்த்தியாய்ச் சென்று ப்ரார்த்திக்க பண்ணுதல், சுக்ரனுடைய உபதேசங்கேட்டல் செய்யாதே, பூமியைத்தந்த மஹாபலிக்கு. இரக்கமொன்றுமின்றியே பூமியில் அவனுக்கு ஒரு பதர்யாஸமும் சேஷியாதபடி பரக்கவைத்தளந்து கொண்ட சிறுகாலைக்காட்டி மூன்றடியிரந்து, இரண்டடியாலே பூமிப்பரப்படைய அளந்து கொண்ட. பற்பபாதனல்லையே. புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமேடுமளந்துகொண்டவனல்லையோ. திருவடிகளின் ஸௌகுமார்யமும் பார்த்திலை, மஹாபலிபக்கல் ஔதார்யமும் பார்த்திலை, அர்த்திக்கிறவன் ப்ரயோஜநாந்தரபரனென்றும் பார்த்திலை, இந்த இந்த்ரனுடைய இரப்பையேபார்த்த விதக்னையிறே இதென்ன ஆச்சர்யமென்று வாக்யசேஷம். ... ... ௩௨.

அ. முப்பத்து மூன்றும்பாட்டு. ஆச்ரிதரக்ஷணத்தில் ஸ்வபாவிகியிதியில்லாதவோ பாதி ஆச்ரயிப்பார்க்கும் ஜாதிநியதியில்லையெனகிறார்.

(க) “பாவகஸங்காசை:”

௬௯ — மின்னிறத்தெயிற்றரக்கன் வீழவெஞ்சரந்துரந்து
பின்னவற்கருள்புரிந் தரசளித்த பெற்றியோய்!
நன்னிறத்தோரின்சொலேழை பின்னைகேள்வ! மன்னுசீர்ப்
பொன்னிறத்தவண்ணனாய புண்டரீகனல்லையே ௬௯

பதவுரை — மின் — மின்னலைப்போல, நிறத்த — ஒளியையுடைத்தான, எயிறு — பற்களையுடைய, அரக்கன் — ராக்ஷஸனானவன், வீழ — முடியும்படியாக, வெம் — க்ரூரமான, சரம் துரந்து — சரங்களையேவி, பின்னவற்கு — அவன் தம்பியான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு, அருள் புரிந்து — க்ருபைசெய்து, அரசளித்த — ராஜ்யத்தைக்கொடுத்த, பெற்றியோய் — சீலத்தையுடையவனே! நல் நிறத்து — நல்ல நிறத்தையும், ஓர் இன்சொல — மிகவுமினிதான சொல்லையுமுடையளாய், ஏழை — தேவரீர்பக்கல் அதிசபலையான, பின்னை — நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, கேள்வ — வல்லபனானவனே, மன்னு — நித்யமான, சீர் — ஔதார்யாதி திருகுணங்களையும், பொன் நிறத்த வண்ணனாய — ஸ்ப்ருஹணீயமான விக்ரஹத்தையுமுடைய, புண்டரீகனல்லையே — புண்டரீகாக்ஷனல்லையோ.

வியா. மின்னிறத்தெயிற்றரக்கன் — மின்போலே ஒளியையுடைத்தான எயிற்றையே கூடின, ராக்ஷஸனான ராவணனை "மின்னிறத்தெயிறு" என்று புஜபலத்தாலவந்த செருக்குக்கு ஸூசகமாயிருக்கிறது. "அரக்கன்" என்கையாலே, அத்தோள் வலி பரஹிம்ஸைக்கேயாகை ஜாதிஸ்வபாவமாயிருக்கை. ஸத்யபாக்கிகளுடைய தோள்வலியிறே ஆர்த்தி காக்கு ஒதுங்க நிழலாயிருப்பது. வீழவெஞ்சரம் துரந்து — அவன்முடியும்படியாக க்ரூரவகங்களான சரங்களையேவி. பின்னவற்கருள்புரிந் தரசளித்தபெற்றியோய் — அவன் தம்பிக்கு ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணி ராஜ்யத்தைக்கொடுத்த சீலத்தையுடையவனே (க) "ராகவம் சரணம் கத:" என்ற அத்தையேகொண்டு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை அவன் தம்பியென்று பாராதே, (உ) "வத்யதாம் வத்யதாம்" என்றமஹாராஜ ப்ரப்ருதிகள் வார்த்தையையுங் கேளாதே, (ங) "ந த்யஜேயம்" (ச) "ஏதத்வ்ரதம் மம" என்று ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணி, ராஜ்யஸ்பர்சமற அவனுக்கின்றிக்கேயிருக்க, (ரு) "தாஸவச்சாவமாநித:" என்று புறப்பட்டு விட்டானென்று அநந்த லங்காராஜ்யத்தைக் கொடுப்பதே! இதென்ன ஸ்வபாவமென்கிறார். பெற்றி — ஸ்வபாவம். நன்னிறத்தோரின்சொலேழை பின்னைகேள்வ. நல்ல நிறத்தையும், இனிய பேச்சையுமுடையளாய், தேவரீர்பக்கல் அதிசபலையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனே. இத்தால் — நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய ரூபகுணங்களும் ஆத்மகுணங்களும் தேவரீர்க்கு போக்யமாயிருக்குமாபோலே, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான தேவரீர்க்கு போக்யனாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. மன்னுசீர்ப்பொன்னிறத்த வண்ணனாய புண்டரீகனல்லையே — நித்யமான ஔதார்யாதி குணங்களையும், (சு) "அந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே" என்றும், (எ) "ருக்மாபம்" என்றும் சொல்லுகிற ஸ்ப்ருஹணீயவிக்ரஹத்தையுமுடையையாய், (அ) "யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ" என்கிறபடியே புண்டரீகாக்ஷனாயிருக்கிறவனல்லையோ இதென்ன ஆச்சர்யமென்று வாக்ய

(க) "ராகவம் சரணம் கத:" (உ) "வத்யதாம் வத்யதாம்" (ங) "ந த்யஜேயம்" (ச) "ஏதத்வ்ரதம் மம" (ரு) "தாஸவச்சாவமாநித:" (சு) "அந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே" (எ) "ருக்மாபம்" (அ) "யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ"

சேஷம். திறல்—வடிவு வலிமை—திடம் ஆக, அவயவசோபையையும் வலிமையையும் சொல்லுகிறது. இத்தால் - ஆஸ்ரிதர்பக்கல் பக்ஷபாதமுடைய ஸ்ரீமந்நாராயணன் ருணங்களும் மஹிஷீவர்க்கத்துக்கு போக்யமாயிருக்கும் போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யமாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. ௩௧.

அ மூப்பத்தொன்றாம்பா. கீழ்ப்பாட்டில் — நசியுடைய விரோதத்தைப் போக்கி ஜந்மத்தால தாழ்வுபாராதே விஷயீகரிக்கும் சீலத்தை நிரூபித்தவர் பின்பு தம்மை நோக்கி; இதில் கார்ய காரணங்களெல்லாம், ப்ரமாண ப்ரமேயங்களெல்லாம், ஸகலமும் தாந்தாந் படி யிருக்கிறநீ புருஷார்த்தமில்லாதார்க்கு ருசிஜநகனாய்க்கொண்டு கோபஜாதீயனாய் அவதரித்த விது என்ன ஆச்சர்யமென்கிறார்.

மூ — ஆதியாதியாதிநீ ஓரண்டமாதியாதலால்
சோதியாதசோதிநீ யதுண்மையில்விளங்கினாய்
வேதமாகிவேள்வியாகி விண்ணினோடுமண்ணுமாய்
ஆதியாகியாயனாய மாயமென்னமாயமே ௩௨

ப — ரை — ஆதியாதியாதி — காரணத்துக்கும் காரணமுமாய் நிற்கும் பரமகாரணமான ஆதிபுருஷனாகிறாய்; ஆதலால் — இப்படி ஜகத்காரணபூதனாகையாலே, சோதியாத — பரீக்ஷிக்கவேண்டாத, சோதிநீ — தேஜஸ்தத்வம் நீ; அது — அந்த தேஜஸ்தத்வம் நிர்ப்ரத்யக்ஷமாகையாலே, உண்மையில — இதனில் ஸ்வரூபத்தைக்கொண்டு, விளங்கினாய் — விளங்கினாய், வேதமாகி — நித்யநிர்தோஷமான வேதத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், வேள்வியாகி — கர்மஸ்வரூபமான யாகத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், மண்ணும் — போக பூமிக்கும், விண்ணினோடு — மோக்ஷபூமிக்கும், ஆய் — நிர்வாஹகனாய், ஆதியாகி — இத்தத்துவங்களுக்குக்காரணமாய், ஆயனாய — கோபஜாதீயனாய் அவதரித்த ஆச்சர்யம், என்னமாயம் — என்ன ஆச்சர்யமென்று ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா ஆதியாதியாதிநீ (க) "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம்" என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு காரணமாகிற தெசையில; மஹதாதி விசேஷாந்தமான பதார்த்தஸ்ருஷ்டிக்கு (உ) "பஹுஸ்யாம்" என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே காரணபூதன். ஓரண்டமாதி மஹதாத்யவஸ்தையை நீயே ஏகமாகான அண்டஜாதியுமாவதி. (௩) "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத்" என்கிறபடியே அண்டங்கள் எல்லாமாயிருப்பது. ஏகைகம் - ஜாத்யபிப்ராயத்தாலே ஆகாசிறது - அண்டத்தில உண்டாமான ப்ரஹ்மாதி ப்ரகாரங்களான ஸகலபதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தது, தத்ப்ரவேசத்தாலே ஸகலாந்தர்யாமியாய் நிற்கை ஆதலால் சோதியாத சோதிநீ இப்படி ஜகத்காரணபூதனாகையாலே பரீக்ஷிக்க வேண்டாத உபாஸ்ய தேஜஸ்தத்வம் நீ. உபாஸ்யமான தேஜஸ்தத்வம் - அக்நியோ, ஆதித்யனோ, வைசுவாநராக்நியோ வென்று சங்கித்து, ஸர்வநிர்வாஹகமான தேஜஸ்தத்வமே உபாஸ்யமென்று நிர்ணயிக்க வேண்டாதிருக்கை (௪) "அதயதத:பரோ திவோஜ்யோதி:" (௫) "தமேவஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி:" (௬) "நாராயணபரோஜ்யோதி:" என்கிறதுபோலேயே அதுண்மையில் விளங்கினாய்.

(க) "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத், ஏகமேவாத்விதீயம்" (உ) "பஹுஸ்யாம்" (௩.) "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா" (௪) "அதயதத:பரோ திவோஜ்யோதி:" (௫) "தமேவஜ்யோதிஷாம்ஜ்யோதி:" (௬) "நாராயணபரோஜ்யோதி:"

அது தன்னுள்ளத்தவம் நித்யநிர்த்தோஷ ப்ரமாணமித்த மாகையாலே, இதரவிஜாதியனுக்-கொண்டு விளங்கினவனே வேதமாகி வேதத்திலுடைய நித்யநிர்த்தோஷத்வத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். அதாவது- ஸம்ஹாரவேளையில் திருவுள்ளத்திலே ஸம்ஸ்காரதசையிலே வைத்து, (௧) "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்" என்கிறபடியே ஆதியிலே வேதத்தவர்க்கு உபதேசிக்கைக்கு வேள்வியாகி தக்கதான யாகத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே அதாவது - ஆராதனையை விண்ணினோடு மண்ணுமாய் ஆராதநபலமான போகமோக்ஷ பூமிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய 'விண்' என்று - பரமபதம் "மண்" என்று - சதுர்த்தசபுவநத்துக்கு உபலக்ஷணம் யாகம் அந்போக்ய விருத்தங்களான போகமோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் ஸாதநமாமோ வென்னில், ஜீவபரயாதாத்ம்யஜ்ஞாந பூர்வகமான யாகம் மோக்ஷத்துக்கும், கேவலயாகம் போகத்துக்கும் ஸாதநமாகையாலே அவிருத்தம் ஆதியாகி இதெல்லாம் ருசியுடையவனுக்கு கக்கமிதே, அந்தருசிஜநகனுக்கொண்டு. ஆயனுயமாய மேன்ன மாயமே அதிந்த்ரியமான இவ்விக்ரஹத்தை கோபஸஜாதீயமாக்கி ருசியில்லாதார்க்கு ருசிஜநகனுக்கொண்டு வந்தவதரித்த விது என்ன ஆச்சர்யம். ... ... ௩௪.

அரூபத்தைக்காட்டி அதீந்த்ரியமான திவ்யவிக்ரஹத்தை கோபஸஜாதீயமாக்கி, ருசியில்லாதார்க்கு ருசிஜநகனுக்கொண்டு அவதரித்த ஏற்றத்தை யநுபவித்தார் - கீழ்ப்பாட்டில்; இதில் - ஒரு கோபஸ்த்ரீக்கு கட்டவும் அடிக்கவும் விடவுமாம்படி ஸியாம்யனுன குணத்தைய நுஸந்தித்து, கீழ்வும் க்ஷணமதாரத்திலே ஈடுபடுகிறார்.

மூ —அம்புலாவுமீனுமாகி யாமையாகியாழியா
தம்பிரானுமாகிமிகக தன்புமிக்க தன்றியும்
கொம்பராவுநுண்மருங்கு வாயாமாதா பிள்ளையாய்
எம்பிரானுமாயவண்ணெ மென்கோலோ வெம்மீசனே. ௩௫.

ஆழிபார தம்பிரானுமாகி-திருவாழியையுடைய ஸர்வாதிகனானவன், அன்புமிக்கு-சேதநர்பக்கல் ஸங்கா திசயத்தாலே, அம்பு—ஜலத்திலே, உலாவு வர்த்திக்கிற, மீனுமாகி-மத்ஸ்யமாய், (அம்ருதமதநவேளையிலே மந்தரதாரணார்த்தமாக.) ஆமையாகி-கூர்மமாய், மிக க்ஷரு—சைகழியவவதரித்து, அன்றியும்—, கொம்பு—பூங்கொம்பு போலேயும், அரவு-ஸர்ப்பம் போலேயும், நுண்—ஸூக்ஷ்மமான, மருங்குல—இடையையுடைய, ஆயர்மாதர் பிள்ளையாய்—யசோதைப் பிராட்டிக்குப் பிள்ளையாய், எம்பிரானுமாய வண்ணம்—எங்களை அங்கீகாரமாக்கிக் கொண்டது, என்கொல்—என்ன ஆச்சர்யம், எம ஈசனே-எங்களுக்கு நியந்தாவானவனே! என்று ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா "ஆழிபார தம்பிரானுமாகி - அம்புலாவுமீனுமாகி யாமையாகி - மிகக்கு" என்றநவயாசக் கடவது (௨) "தஸ்ஸைவர்யேயாதா ஸஜுவ க்ருமஹாயாஸ்" என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரத்வ ஸூசகமான திருவாழியையுடைய ஸர்வாதிகனுமாய் வைத்து. அம்புலாவுமீனுமாகி. அம்பிலே வர்த்திக்கிற மத்ஸ்யமாய். அம்பை, "அம்பு" என்று மெலித்துக்கிடக்கிறது. "முதுகில் மலைகளை மீதுகொண்டு வருமீனை" என்கிறபடியே

(௧) "யோவைவேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதிதஸ்மை" (௨) "தமஸ்ஸைபரமோதாதா சங்கசக்ரகதாதர"

ப்ராபர்ணவத்திலே சோறுபட்ட தேவர்களுடைய ஆபத்தைப் போக்குகைக்காகத் தன்னிலமான நீரிலே ஸஞ்சரிக்கக்கடவதான மத்ஸ்யரூமாய சசப்தத்தாலே-தேவயோனி மநுஷ்ய யோநிகளில பண்ணின அவதாரங்களால பர்யவஸியாத அநுக்ரஹாதிசயத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆமையாகி அர்ர்கமதாரவேளையிலே மந்தாதாரணார்த்தமாக கூர்மமாய் (௧) "கூர்மஸம்ஸ்தாநம் ஸ்வபுஷமா" என்கிறபடியே பாளயவேளையில கூர்மவிகாஹத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம மிகத்து. கூர்தரமே பாசியெனாலும பாபயோசியெனாலும் பாராமே கைகழிய அவதரித்து அனுமிக்கு ஆபந்நராய, அவதாரங்களுக்கு நிமித்தபூதரான சேதநர்பக்கலுண்டான ஸங்காதிசயத்தாலே யவதரித்த வித்தனையிறே ஒரு கர்மம பரீக்ஷிக்கவாதல், ஒரு கர்த்தா ப்ரேரிக்க வாதலன்றிறே; "மீனோடேனமுர் தானானென்னில தானாயசங்கு" என்னசகடவதிறே. அன்றியும் அதாசகுமேலே ஸம்ரிபோக்யமான வடிவை ஜலசாஸத்வஸஜாதீயமாககுவதே' என்று அதிலே யீடுபட்டாய்த்து இவர்தாமிருப்பது. அதிர்காட்டிய க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் குணாதிக்யம கமமை யீடுபடுத்தினபடியைச் சொல்லுகிறாரேல்; கோம்பராவுநுண் மருங்குலாயர்மாதர்பிள்ளையாய கொம்புபோலேயும அரவுபோலேயும நுண்ணிய இடையையுடைய அசோதைபபிராட்டிககுப் பிள்ளையாய மதஸ்யாத்யவதாரஙகளில் ரக்ஷணத்திலே தன்ஸ்வாதந்தாயஙகள் குலைந்ததில்லை, இதில ஒருகோபஸ்த்ரீககுக் கட்டவும் அடிக்கவுமாமபடி நிரூபணபவந்தவதரித்தகுணாதிகயமுண்டிறே, (௨) "ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ர்யம்" என்கிற ஸ்வரூபமும அழிந்ததிறே இதில அவதாரஙகளில் ஸ்வரூபத்தைப்புழிபமாறின வித்தனையிறே. எம்பிரானும யவணணமேன்கோலோ. அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாமபடியான நீர்மையைச்காட்டி எஙகளை அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்டதென்செய்தபடி! பஹுவசநத்தாலே-மற்ற ஆழ்வார்களையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார் எம்மானே. அறிந்தோம்-எஙகளுடைய இழவுபேறுகள உன்னதென்னுமபடியான ஸமபந்தத்தாலே. ௩௫.

அ—முப்பத்தாறும்பாட்டு கீழச்சொன்ன பாரதந்தர்யத்தை அநுபாஷித்து அவ்வவதாரஙகளின ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களிலே யீடுபடுகிறார்.

மூ.—ஆடகத்தபூண்முலை யசோதையாய்ச்சிபிள்ளையாய்ச்
சாடுதைத்தோர்புள்ளதாவி கள்ளதாயபேய்மகள்
விடம்வைத்தவெய்யகொங்கை யையபாலமுதுசெய்
தாடகக்கைமாதாவா யமுதமுண்டதேன்கோலோ. ௩௬

ப—ரை.—ஆடகத்த-பொன்னாலசெய்த, பூண-ஹாரத்தாலே அலங்க்ருதமான, முலை-ஸ்தநங்களையுடையளான, ஆய்ச்சி - இடைச்சியான, அசோதை - யசோதைப்பிராட்டிக்கு, பிள்ளையாய்-, (முலைவரவு காழ்த்துச சீறி நிமிர்த்த திருவடிகளாலே,) சாடு-சகடாஸுரனை, உதைத்து—உதைத்து முறித்து, ஓர்—ஒப்பற்ற, புள்ளது ஆவி—புள்ளின் கருத்தையுடையனாப், கள்ள தாய—க்ருத்ரிமத்தாயான, பேயமகள—பூதனையானவள, விட —விஷத்தைப் பூசிப்படித்தாக, வைத்து-உன் திருப்பவளத்திலே வைத்த, வெய்ய கொங்கை-க்ரூரமான முலையிலுள்ள, ஐய—ஸூக்ஷ்மமான ப்ராணனை க்ரஹிக்கவல்ல, பால—பாலை, அமுதுசெய்து —அமுது

(௧) "கூர்மபூதம் ஸர்ப்பந்தம்" (௨) "ஸ்வரூபம ஸ்வாதந்த்ர்யம"

செய்தருளி, $ ஆடகம் - ஸ்வர்ணாபரணங்களாலே அலங்க்ருதமான கை-கைகளையுடையரான, மாதரார் அமுதம்-ஸ்த்ரீகளின் அதராம்ருதத்தை, உண்டது-புஜித்ததுவும், என்கொலோ— அவ்விஷத்துக்குப் பரிஹாரமாகவோவென்கிறார் [$ ஆடகம்—ஹாடகம், வடசொற்றிரிபு]

வ்யா — ஆடகத்தபூண்முலையசோதையாய்ச்சி பிள்ளையாய் ''சோம்பாலு துகாம்ருங்கு லாபா மாதாபிள்ளையாய்'' என்றதுதன்னையே முந்தபத்தாலே அநுபவிக்கிறார். ஆடகத்தபூண்முலை பொன்னாலேசெய்த ஹாரத்தாலே அலங்க்ருதமான முலையையுடையவள் ''க்ருஷ்ணன அமுதுசெய்யக்கடவன'' என்று முலையையோப்பித்துக்கொண்டு நிற்கின்றாளாயிற்று-அவள், அந்தப்ரேமத்தை அநுபவிக்கிறாரிறே இவர் ''ஆயமாதர் பிள்ளையாய்'' என்ற ஸாமாந்யத்தை, ''அசோதையாய்ச்சிபிள்ளையாய்'' என்று விசேஷிக்கிறார் ஸர்வநியந்தாவானவன், ஓரிடைச்சி ''என்மகன்'' என்று நியமிக்கலாம்படியிருக்கிற ஆச்சர்யத்தில்நின்றும் கால்வாங்கமாட்டுகிறிலர் சாடுதைத்தது. ஸர்வாத்திபாயத திருவடிகளாலேமிதித்த சகடாஸுரனை நிரஸித்து (ச) ''யந்நச்சிப்ரம் தவபாதபங்கஜம்'' என்னும், ''கோலமாமென்னெஞ்சுகே'' என்னும்—அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு பரப்யமான திருவடிகளை துஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்கு (உ) வதஸாதநமாக்குவதே! என்கை ஓர்புள்ளதாவிகள்ளதாய பேய்மகள் பிள்ளைகள் அநுப்க ஸஞ்சரிக்கும்புள்ளின் கருத்தையுடையளாய், அபூர்வையாய் வந்து சங்கிநது விலங்கவொண்ணாதபடி க்ருத்ரிமஜநநியான பேய்ப்பெண் ''ஓர்புள்'' என்று—தப்பவொண்ணாதபடி அலங்கப்பண்ணும் புள்ளென்றபடி வீடைத்த வெய்யசோங்கை. ஜகஜ்ஜீவநமான உன்திறத்திலே தீங்கை விளைப்பாளாக திருப்பவளத்திலேவைத்த க்ரூரமான முலையில ஐயபால அமுதுசெய்து ஸூக்ஷ்மமான ப்ராணனைப்புக்கு க்ரஹிக்கவல்ல அதிஸூக்ஷ்மமான பாலை அமுதுசெய்து. அவள் தன்னுடையக்ரௌர்யத்தையும், ஸ்தநத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தையும் விரித்துப்பேசுகிறாய்த்து தம்முடைய பரிதாபத்தாலே. ''ஐய'' என்று ஸம்போதநமாகவுமாம் பூதனையைத் தாயென்று மேலைத்தலத்தாலே அவள் முலையை யமுதுசெய்தான். ப்ரகாசஸந்நிதியில் தமஸ்ஸுப்போலே துஷ்ப்ரக்ருதிகள் நசிக்கும் தர்மிஸ்வபாவத்தாலே அதுதலே இத்தலைபான வித்தனை. ஆடகக்கைமாதர்வாய் அமுதமுண்டதென்கொலோ அப்பருவத்திலே ''உன்னையுமொக்கலையில்கொண்டு'' என்னுமாப்போலே, அவ்வூரில் கந்நிகைகள் தங்கள்க்ரோடத்திலே கொண்டுபோர, பௌவநத்சைப்பரிக்ரஹித்து விதக்தருப்க்கலந்து அவர்கள் வாக்ம்ருதத்தையுண்டவிது என்னோ! ஆடகக்கைமாதர் பொன்னாலே அலங்கரித்த கைவளையையுடையபெண்கள். அவன் பிடிக்குங்கை யென்றும், அவனணைக்கும் கொங்கையென்றும் அலங்கரிக்கிறார்களாய்த்து ''என்கொலோ'' என்றது—அவ்விஷத்துக்கு இவ்வாமர்தம் பரிஹாரமோ, ஸர்வதாரகனாய வேறுகாரணாந்தரமின்றிக்கேயிருக்கிற உனக்கு ப்ரதிகூலர் ப்ராணனும் அநுகூலர்ப்ரேமமும் தாரகமாயிருந்ததோ பால்யாவஸ்தையிலே யுவாவாயும், யுவாவான பாலனாயுமிருந்த விது என்ன ஆச்சர்யமென்கிறார் . . . . . . கஅ

அ—முப்பத்தேழாம்பாட்டு. பின்பு க்ருஷ்ணவதாரத்தில் விதக்த சேஷ்டிதங்களையும் முக்த சேஷ்டிதங்களையும் அநுபவிக்கிறவர், போக்யத்தாலும் ஸௌலப்யத்தாலும் வகைபாதே எல்லாரையும் நின்றுபடிபாரும் க்ருஷ்ணவதார ஸத்ர்சமான வடதளசாயியையும், ஸ்ரீவராஹவாமந ப்ராதுர்ப்பாவங்களையும், க்ருஷ்ணவதாரத்தோடொக்க வநுபவிக்கிறார்.

(ச) ''யந்நச்சிப்ரம் தவபாதபங்கஜம்'' (உ) வயஸாபந

மூ —காய்த்தநீள்விளங்கனி யுதிர்த்தெதிர்ந்த பூங்குருந்தம்
சாய்த்துமாபிளந்தகைத்த லத்தகண்ணனென்பரால்
ஆய்ச்சிபாலையுண்டுமண்ணை யுண்டுவெண்ணெயுண்டுபின்
பேய்ச்சிபாலையுண்டுபண்டோ ரேனமாயவாமனா. ௩௭

ப-ரை —(க்ர்ஷ்ணன்மேலே விழுகைக்குறுப்பாக,) காய்த்த - பரப்புமாறக்காய்த்து, நீள்—ஓங்கிநின்ற, விளங்கனி—விளாவான அஸுரனுடைய கனிகளை, உதிர்த்து—கன்றை விட்டெறிந்து உதிர்த்து, எதிர்ந்த—போகாதே நின்று, பூ—முட்டாக்கிட்ட பூத்துக்கிடக்கிற, குருந்தம்-குருந்தமரத்தை, சாய்த்து—வேரோடே பறித்து விழவிட்டு, மா—கேசியை, பிளந்த—இருகூறாகப்பிளந்துபோகட்ட, கைத்தலத்த-திருக்கையையுடைய, கண்ணன் என்பா-க்ர்ஷ்ணனென்று வ்யாஸபராசராதிகள் சொல்லாநின்றார்கள், ஆய்ச்சி—யசோதைப்பிராட்டியுடைய, பாலை உண்டு - பாலையமுதுசெய்து, வெண்ணெய் உண்டு - வெண்ணெயை யமுதுசெய்து, பேய்ச்சி—தாய்வடிவுகொண்டு வஞ்சகையாய் வந்த பூதனையுடைய, பாலை உண்டு—முலைப்பாலை அமுதுசெய்து, பின்—கல்பாவஸானத்திலே, (சிறிய திருவயிற்றிலே,) மண்ணை உண்டு—ஜகத்தையடைய அமுதுசெய்து, பண்டு—கல்பாதியிலே, ஒரு—அத்விதீயமான, ஏனம் ஆய—வராஹாவதாரஞ்செய்தருளி பூமியையெடுத்து ரக்ஷித்தது, (அந்த பூமியை மஹாபலி அபஹரிக்க,) வாமனா—வாமநாவதாரஞ்செய்தருளி அளந்துகொண்டவனே ! என்று ஈடுபடுகிறார்

வ்யா. காய்த்தநீர் விளங்கனி யுதிர்த்து. க்ர்ஷ்ணன்மேலே விழுகைக்குறுப்பாகப் பரப்புமாறக்காய்த்து ஓங்கிநின்ற விளாவான அஸுரனுடைய கனிகளை, கன்றைவிட்டெறிந்து உதிர்த்து எதிர்ந்த பூங்குருந்தம் சாய்த்து விளாவான அஸுரனைப்பழியச் செய்து, க்ர்ஷ்ணன் கிட்டின பின்பும் போகாதே நின்ற பூங்குருந்தை ஊசி வேரோடே பறித்து விழவிட்டு. இதுவும் அவன்மேலே விழுந்து புஷ்பப்ரசயம் பண்ணுகைக் குறுப்பாகப் பரப்புமாறப் பூத்து நின்ற தாய்த்து இவையிரண்டாலும் - அநுகூல வேஷராய் நலியவந்த அஸுரர்களை அழியச்செய்தபடி சொல்லிற்று மாபிளந்த ப்ரதிகூலனாயே வாய்பாறி ஊரையழிக்கவந்த கேசியை அநாயாஸேந இருகூறாகப் பிளந்து அவ்வாபத்தைப் போக்கினவன் கைத்தலத்த கண்ணனென்பரால். ஓராயுதத்தாலன்றிக்கே லீலையாகவழித்த திருக்கையையுடைய க்ர்ஷ்ணனென்று ஜ்ஞாநாதிகரான வ்யாஸபராசராதிகள் சொல்லாநிற்பார்கள் ஆய்ச்சிபாலையுண்டு மண்ணையுண்டு வெண்ணெயுண்டு பின்பேய்ச்சி பாலையுண்டு ஆய்ச்சிபாலையுண்டு-வெண்ணெயுண்டு. யசோதைப்பிராட்டியுடைய பாலையும் வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்து. இத்தால் (க) “விஜிவத்ஸ:” என்கிற தத்வத்துக்கு ஆச்ரிதஸ்பர்சமுள்ளதொரு த்ரவ்யத்தாலன்றிக்கே செல்லாதிருக்கிறபடியைச் சொல்லிற்று பேய்ச்சிபாலையுண்டு தாய்வடிவு கொண்டு விநாசிகையாய் வந்த பூதனையினுடைய முலையை யமுதுசெய்து, அவ்வழியாலே அவளை முடித்து யசோதையினுடைய பாலோபாதி பூதனையுடைய ப்ராணனும் தாரகமாயிருக்கிறபடி. பின்மண்ணையுண்டு க்ர்ஷ்ணனுடைய மௌக்த்யத்தை யநுபவித்த ஸமநந்தரம் தத்ஸத்ர்சமான வடதளசாயியுடைய மௌக்த்யத்தை யநுபவிக்கிறார் கல்பாவஸாநத்திலே சிறிய திருவயிற்றிலே ஜகத்தையடைய அமுதுசெய்தால ஸாத்ம்யமாதென்றறியாத மௌக்த்யமிறே வடதளசாயியுடைய மௌக்த்யம் பண்டோரேனமாயவாமனா. கல்பாதியிலே ஸ்ரீ வராஹமாய, ஒருத்தர் அர்த்தியாதிருக்கப் பூமியையெடுத்து ரக்ஷித்து, அந்தபூமியை மஹா

(க) “விஜிகத்ஸ:”

பலியபஹரிக்க ஸ்ரீவாமனனுபளந்து கொண்டவனே தன்னைப்பழியமாறி ரக்ஷித்தலெளலப்பதஅிகரும், வரையாதே எல்லாரையுந்தீண்டின சீலத்துக்கும் க்ர்ஷ்ணவதாரத்தோடு ஸாம்ய முண்டாகையாலே இவ்வவதாரங்களை யநுபவிக்கிறார் ௬௭

அ முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு (க) "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஶாய ச துஷ்க்ருதாம்" என்கிறபடியே - ப்ரதிகூலரை அழியச்செய்தும் அநுகூலரை உகப்பித்தும் செய்தருளின க்ர்ஷ்ணவதார சேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கிறார்

மூ — கடங்கலந்தவன்கரி மருப்பொசித்தோர்பொய்கைவாய்
விடங்கலந்த பாம்பின்மேல் நடம்பயின்ற நாதனே
குடங்கலந்த கூத்தனாய கொண்டல்வண்ண தண்டுழாய்
வடங்கலந்தமாலைமார்ப காலநேமிகாலனே ௬௮

ப-ரை.— கடம் கலந்த—மதஜலம் வ்யாப்தமான உடம்பையுடைய, வன்—அதிப்ரபலமாயிருந்த, கரி-குவலயாபீடமென்னும் யானையினுடைய, மருப்பு—கொம்பை, ஒசித்து-முறித்து, ஓர்—அதிபயங்கரமாகையாலே அத்விதீயமான, பொய்கைவாய்-பொய்கையிலே, விடம் கலந்த-மிக்கவிஷத்தையுடைய, பாம்பின்மேல—காளியனுடைய பணங்களின்மேலே, நடம் பயின்ற—நர்த்தனஞ்செய்தருளி, (அத்தாலே,) நாதனே—உன்னுடைய நாதத்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்தவனாய, கலந்த—கையிலே பொருந்தின, குடம்—குடத்தையுடையனாய், கூத்தனாய—ஜாதிப்ரயுக்தமான கூத்தையுடையனாய், கொண்டல் வண்ண-காளமேகநிபச்யாமமான வடிவையுடையனாய, தண்—குளிர்ந்த, துழாய் வடம்—திருத்துழாய் வடத்தோடும், மாலை கலந்த—வனமாலையோடுங் கூடின, மார்ப—திருமார்பையுடையவனாய், காலநேமி—தேவர்களுக்கு விரோதியான காலநேமிக்கு, காலனே—ம்ர்த்யுவானவனே! என்று அவனுடைய ஆச்ரிதபக்ஷபாதாதிசயத்தில் ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா கடங்கலந்தவன் கரிமருப்பொசித்து. குவலயாபீடத்தை மதிப்பித்தபடியாலே அம்மதஜலம் உடம்பிலே வ்யாப்தமாய் அதிப்ரபலமாயிருந்த அதின் கொம்பை முறித்து இத்தால் - ஸ்வாபாவிகமான பலத்தாலும் மதபலத்தாலும் துர்ஜயமான குவலயாபீடத்தை அநாயாஸேந அழித்தானென்கை கடம் ஆனைமதம். ஓர்பொய்கைவாய் விடங்கலந்த பாம்பின்மேல் நடம்பயின்றநாதனே. (உ) "யாதாஹம் தம்ப வஸ்ஸ்வகே ஷஷ்பூத் ப்ரஷிவை முதே" என்கிறபடியே அதிபீஷணமாகையாலே அத்விதீயமான பொய்கையிலே முதலேகிடந்த பொய்கையும் இதுக்கு ஸதாசமன்றென்கை விஷமே இவனுக்கு உபாதாநமென்னும்படி விஷப்ரசுரமான காளியனுடைய பணங்களிலே வல்லாராடினாற்போலே திருவடிகளை மாறியிட்டு, அவ்வழியாலே அவனை தமித்துப்போகவிட்டு. யமுனையை ஸர்வோபஜீவ்யமாம்படி பண்ணி, உன்னுடைய நாதத்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்தவனே (௩) "க்ஷேமம் ஸர்வநிதீநாம் ராஷ்ட்ர (ச்ரிவ)ஸ்ய ச ஜநாஸ்ய ச" என்னக்கடவதிறே இவ்வளவால் துஷ்க்ர்த்விநாசஞ் சொல்லி, மேல் ஸாது பரித்ராணஞ்சொல்லுகிறது குடங்கலந்தகூத்தனாய கொண்டல்வண்ண. கையில் திருவாழிபொருந்ினாப்போலே பொருந்தின குடத்தையுடையனாய், ஜாதிப்ரயுக்த

(க) "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ர்தாம்" (உ) "யாதா ஹ்ரதாம்புவிக்ஷோப ப்ராசதத்க்ஷிஹங்கமம்" (௩) "துஷ்டேர்முதிதாகோபா க்ர்ஷ்ட்வா (சிவ)சி தஜலாம்ருதம்"

மான கூத்தையாடி, மனறியிலே உனனுடைய பவழத்தை வர்வல்வதாகப்பண்ணினவனே ப்ரேமா ஜநாந்த நிரபேக்ஷமாக ஜலஸ்தலவிபாகமன்றிக்கே வர்ஷிக்கும் மேகஸ்வபாவனே (ரு க் கூத்தாடினபோதை காளமேகவிபச்யாமமான நிறத்தைச்சொல்லிற்றாகவுமாம் தண்டேராய் வடங்கலந்தமாலைமார்ப இப்படிக்கூக்ஷத்ரான இடையருடைய வேஷ்ப்ருதத்திலே வியூரிதரின், ஸர்வசேஷிபாய, (க) "ஸ்வாக்ஞநதுவஂ" என்கிற பூர்ணஸ்வேச்சியாய ஸர்வஸ்வாம்ய ஸூசகமான திருத்துழாயவடத்தோடும் வனமாலையோடுங்கூடின திருமார்பையுடையவனே. வடம்—தொடை. மாலை—வனமாலை. காலநேமிகாலனே ஆபத்ராய்த்திருவடிகளிலே வீழுந்த தேவர்களுக்கு விரோதியான காலநேமிக்கு ம்ருத்யுவானவனே இத்தால்—ஸர்வாதார னாயிருக்கச்செய்தேயும் தன திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தார்க்கு விரோதிகளானார், தனக்கு சத்ருவென்கை . . . ௩௮.

அ—முபபததொனபதாமபாட்டு. ஸாதுபரித்ராணமும் துஷ்க்ருத்விநாசமும் சொல்லிற்று—கீழ்ப்பாட்டில, இதில—இவ்வளவு புகுரவில்லாத இந்த்ராதிகளுடைய விரோதிகளான ராக்ஷஸவர்க்கத்தை அழியசசெய்து அவர்கள் குடியிருப்பைக்கொடுத்தபடியையும், அவனித்தான்றுன ஆச்ரிதரைக்குறித்து ப்ரதிகூலனானபோது அவனை அழியச்செய்யாதே முகாந்தரத்தாலே ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கும் நீர்மையையும அநுபவிக்கிறார்

மூ—வெறபெடுத்துவேலைநீர்கலக்கினையதனறியும்
வெறபெடுத்துவேலைநீர் வரம்புகட்டிவேலைசூழ
வெற்பெடுத்தவிஞ்சிசூ ழிலங்கைகட்டழித்தநீ
வெற்பெடுத்துமாரிகாத்த மேகவண்ணனல்லையே ௩௯

ப-ரை—வெற்பு எடுத்து - மந்தரபர்வதத்தைப பரிகரமாகக்கொண்டு, வேலை நீர்—திருப்பாற்கடலை, கலக்கினைய—, அது அன்றியும்—அதுக்குமேலே, வெற்பு எடுத்து—கண்டமலைகளைப்பிடுங்கி, வேலை நீர்—ஸமுத்ரஜலத்தின்மேலே, வரம்பு கட்டி—அணைகட்டி, வேலை சூழ்—கடலை அகழாகவுடைத்தாய, வெற்பு—த்ரிகூடபர்வதத்திலே விசவகர்மாவாலே சமைக்கப்பட்டிருப்பதாய, எடுத்த—கட்டளைப்பட்டதான, இஞ்சி சூழ—மதிளாலே சூழப்பட்ட, இலங்கை - லங்கையிலே, கட்டு - காமம தங்காதபடியான ஸ்வபாவத்தை, அழித்த - மாற்றி யருளின, நீ - தேவரீர், வெறபு எடுத்து - கோவர்த்தநபர்வதத்தையெடுத்து, மாரி காத்த - வர்ஷபதனைப்போக்கியருளின, மேகம வண்ணன அல்லையே - காளமேக ஸ்பாமமான வடிவையுடையவனல்லையோ என்கிறார

வ்யா வெறபெடுத்து வேலைநீர்கலக்கினய் தூர்வாஸசாபத்தாலே இந்த்ராதிகள் ஐச்வர்யத்தையிழந்து, (உ) "ஶரணஂக்ஷாஶ்ரந்தே" என்கிறபடியே திருவடிகளிலே சரணம்புகுர, கடல்கொண்டு முழுகும மந்தரத்தைப பரிகரமாகக்கொண்டு ஸமுத்ரஜலத்திலே அவர்களிழந்தவைபடங்களும் உத்பந்நமாமபடி கலக்கினைய (௩) 'ஈ்ரோகாஂம' 'ஓஜ்ராகாஂம' என்று லோகப்ரஸித்தமாயிருந்துள்ள ஸமுத்ரஸ்வபாவத்தைத்தவிர்த்து

(க) "அவ்யக்தநாதர:" (உ) "சரணமத்வாமதுபாபதா:" (௩) "ரத்நாகரம, மதஸ்யாகரம்"

ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள பதார்த்தங்களுக்கு உதபாதசமாகவிறே (க) "வனத்தியம் கூப்ப யதீஷ்டப்பாலன் ஹிமவான் யவத்பலம் வியாக்ரம் தீர்த்தாகும்பம் அழவைதீரு கல்யாண லம்பாயிரம் வாரிஜா தவைக்கராந் நீரா பரிணதோ ஜனியித்வா" என்னக்கடவ திறே "பரபோஜநாககாபரன்" என்று அவனசிறுமையைபாராதே, மோக்ஷபாகனயிருக்கிற தன்பெருமையைபாராதே, "ஈச்வரோஹம்" என்றிருக்குமவனென்று அவனுடைய பூர்வவர்த்தம்பாராதே, "சரணமென்று நின்றுன" என்றதத்தையேபாரதது ரக்ஷித்தருளினுய. அன்றியும் இதுதானே பேருமாப்த்து- ஆச்ரிதர உன்னைத் தஞ்சமென்று விச்வஸித்திருக்கைக்கு, அதுக்குமேலே வெறபெடுத்து வேலைநீர் வரம்புகட்டி. கண்டமலைகளைப்பிடுங்கி, ஸமுத்ரஜலத்தின்மேலே, பூமியிலேவரப்புகட்டுமாப்போலே, ப்லவங்கங்கள் காலாலேநடந்து போம்படி அணைகட்டி இதொரு அதிமாநுஷமான ஆச்சர்யம அகாதமான ஸமுத்ரத்தில மலையமிழாததில்லை, திரைக்கிளாகதியில் மலைகளையப்பெற்றதில்லை வேலைசூழ் வெற்பெடுத்த இஞ்சிசூழிலங்கை கட்டழித்தநீ சடலை அகழாகவுடைத்தாய், தரிகூடபாவதததிலே விசவகர்மாவாலே சமைக்கப்பட்டதாய, அடக்கவரிதான மதிளாலே சூழப்பட்ட லங்கையினாரணை, (உ) "யயாம்ஸ்லோகா த ஸேவி" என்னும்படியே அசாயாஸேந அழித்தநீ இஞ்சி-மதிள் கட்டு-அரணும்; இபல்வும தர்மந்தொடங்ககடவதனடிக்கே யிருக்கிற லங்காஸ்வபாவத்தை அழிக்கது, (ஙு) "விபீஷணஸ்து-பர்மாத்மா" எனகிறபடியே கார்யசனை நிர்வாஹகனுக்கி, தர்மமே ஸஞ்சரிக்கும்படியைச்சொலகிற்று, இனி இந்த்ரனுன ஆசரிதாககு ஆஷ்க்ர்த்தாலுல அவனை யழிபச்செய்பாதே முகாந்தரததாலே ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கும்படி சொலலுகிறது வெறபெடுததுமாரிகாதத மேகவண்ணனல்லையே. "இடையர் க்ர்ஷ்ணனையண்டைசொண்டு நமமுடைய ம(மு)கபங்கம்பண்ணினாகள்" என்று ஸம்வர்த்தககணத்தையேவி வர்ஷிப்பிக்க; அவனை அழிப்ச்செய்கை ப்ராப்தமாயிருக்க ப்ராதிகூல்யத்தில் நியதனலலாமையாலும், (ச) "நநமே பழ" எனகிறபடியே திருவடிகளில தலைசாயேனெனகிற நியதியிலலாமையாலும, கோவர்த்தநகிரியையெடுதது வாஷததால்வந்த அநாததத்தைபபரிஹரிதத மஹோதாரனலலையோ காளமேகநிபச்யாமமாய் சாமஹாமான விக்ரஹததைச சொலலவுமாம. ஒரு மேகஸமூஹம பாதககோடியிலேயாய் நிறக ஒருமேகததாலே வந்த ஆபததைபபரிஹரித்தாபபோலே யிருந்ததெனகை. ... ... ககூ

அ நாறபதாமபாட்டு ஈசவராபிமாநிகளான தேவதைகளுடைய ரக்ஷணபாகாரம சொலகிறது - கீழ, இபபாட்டில - அநாயபரயோஜநரை ரக்ஷிககுமிடததில நிதபஸூரிகளுககு மேலெல்லையான பிராட்டிமாரோடு ஸமஸாரிகளுககுக கீழான திரயககுககளோடுவாசியறத தனனையொழியச செல்லாமை யொனறுமே ஹேதுவாக விரோதிநிரஸந பூாவகமாக ரக்ஷிககும ஆசசர்யததை யநுபவிககிறா

மூ.—ஆனைகாத்தோரானைகொன் றதன்றியாயபிள்ளையாய்
ஆனைமேயத்தியானெயுண்டி யன்றுகுன்றமொன்றினல்
ஆனைகாததுமையரிக்கண் மாதராரதிறத்துமுன்
ஆனையன்றுசென்றடர்த்த மாயமென்னமாயமே சo.

(க) "ஏததகதம கதபயநமதிநஸ்த்வயாஸௌ ஹிதவாஸ்வபாவ நியமம பாதிதமதரிலோக்யாம | அசவாபஸரோ விஷஸந்தாவிது பாரிஜாதலக்ஷ்மயாதமநாபரிணதோ ஜலதிர்பபூவ"
(உ) "யதாஸைகதமபபஸி" (ங) "விபீஷணஸ்துதாயாதமா" (ச) "ஈநமேயம்"

படை — ஆனை—முதலையாலே இடர்பட்ட ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானை, காத்து—ரக்ஷித்து, அது அன்றி—அதுக்குமேலே, ஆயர்பிள்ளை ஆய்—இடைச்சாதிக்கு நியாமகனாய் அவதரித்து, ஓர்—அத்விதீயமான, ஆனை—குவலயாபீடமென்கிற யானையை, கொன்று—நிராயாஸேநக்கொன்று, அது அன்றி—அதுக்குமேலே, (அந்தஜாதிக்கு உசிதமாக,) ஆ—பசுக்களை, மேய்த்து—புலமுள்ளவிடம் தேடி மேய்க்காநிற்றி; ஆ நெய்—பசுக்களின் நெய்யை, உண்டு—அமுதுசெய்யாநிற்றி; (அதுக்குமேலே,) அன்று—இந்த்ரன் ஸப்தமேகங்களையும் வர்ஷிப்பித்தபோது, குன்றம் ஒன்றினால்—கைக்கெட்டிற்றொரு மலையை எடுத்து, ஆனை காத்து—பசுக்களை ரக்ஷித்து, மை—அஞ்சநத்தாலே அலங்க்ருதமாய், அரி—செவ்வரி கருவரிகளோடேகூடின, கண்—திருக்கண்களையுடைய, மாதரார்திறத்து—நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக, முன்—ஸமசீலஷார்த்தமாக ஒப்பித்திருக்கிற சபையிலே, சென்று—அவள் ஸந்நிதியிலே சென்று, ஆனை—ரிஷபங்களேழையும், அடர்த்த—வலி அறுத்த, மாயம்—ஆச்சர்யம், என்ன மாயம்—என்ன ஆச்சர்யமென்கிறார்.

வயா ஆனைகாத்து அநந்யப்ரயோஜநத்வமொழிய இவ்வருக்கு ஜந்மாதிகளாலே ஒருமேன்மையுமில்லாத ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானை ரக்ஷித்து இன்னவானை யென்னுகை, “ஆனைகாத்து” என்கிறாய்த்து அவனுடைய ஆபத்ப்ரஸித்தியாலும் அவனை ரக்ஷித்த (ரக்ஷணை) ப்ரகாரத்தின் ப்ரஸித்தியாலும் (௧) “கஜாகர்ஷதே தீரே” (௨) “பரமாபதமாபந்நோ” என்னுமப்படியிறே அவனுடைய ஆபத்து (௩) “அதந்த்ரிதசமூபதி ப்ரஹிதஹஸ்தம்” “தவஞ்செய்தார் வெள்கி நிற்ப விண்ணுளார் வியப்ப” என்னச்சட்டவிறே. “அதன்றியாயர் பிள்ளையாய் - ஓரானைகொன்று” என்றார்வமும் அதனழியாயர் பிள்ளையாய். தேவரிரைத் தஞ்சமென்றிருக்கைக்கு ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய ரக்ஷணப்ரகாரமே அமையும், அதுக்குமேலே, இடைச்சாதிக்கு நியாமகனாயவதரித்து கீழ் “அசோதை பாய்ச்சி பிள்ளையாய்” என்றதை வ்யாவர்த்திக்கிறது ஓரானைகொன்று ஸ்ரீ வஸுதேவர் தேவகிப்பிராட்டி, (௪) “நவமே ப.ஸ்.தி ஷ மாஸே” என்கிற ஸ்ரீ மதுரையிலே பெண்களாக இவ்வநுகூலர்க்குடைய பயப்படும்படி மதிப்பித்து கமனனிறுத்தின அத்விதீயமான குவலயாபீடத்தை அநாயாஸேநக்கொன்று ஸ்வாபாவிகமான பலமும் மதப்பமுமாய் அக்விதீயமாயிறே யிருப்பது “சடங்கலர்த்தவனகரி” என்னுமிறே அதன்றியானை மேய்த்தி. அதுக்குமேலே, அந்தஜாதிக்கு உசிதமாகப் பசுக்களை ரக்ஷியாநிற்றி. (௫) “விஜிவஃகூ” “விளையாடுசூழலைச் சூழவே நின்று காலிமேய்க்கவல்லாய்” என்கிறபடியே கன்றுகாலே வயிறுநிரம்பும்படியிறே பசுக்களை ரக்ஷித்தது ஆநெயுண்டி பசுக்களின் நெய்யை அமுது செய்யாநிற்றி. ஸதயகாமனும் விஜிதகணனுமிருக்கிற நீ ஆச்ரிதஸ்பர்சமுடைய தொரு த்ரவ்யத்தை யொழியச் செல்லாமையாலேயிறே அத்தைவிரும்பி அமுதுசெய்தது. அன்றுகுன்றமொன்றினாலானைகாத்து அதுக்குமேலே இந்த்ரன், “ஸப்தஸம்வர்த்தகம்” என்கிற மேகங்களைக் கொண்டு வர்ஷிப்பிக்க கையிலே கைக்கெட்டின தொருமலையையெடுத்து அதனைக்கொண்டு வர்ஷையழியச்செய்கிற தசையிலே பசுக்களை ரக்ஷித்தது ஆண் - பசு. கீழிற்பாட்டிலும் இவ்வபதாநம் சொல்லிற்று அதுக்கும் இதுக்கும் வாசியென்னென்னில்; ப்ராதிகூல்யத்தில் நியதனல்லாமை பாலே இந்த்ரனை யழியச்செய்யமாட்டாத சீர்மையைச் சொல்லிற்று - அங்கு, இங்கு - தன்னை யொழியச் செல்லாத

(௧) “கஜாகர்ஷதே தீரே” (௨) “பரமாபதமாபந்நோ” (௩) “அதந்த்ரிதசமூபதி ப்ரஹிதஹஸ்தம்” (௪) “நவமே ப.ஸ்.தி ஷ மாஸே” (௫) “விஜிதஸ்வஃ”

யசுககளை ரக்ஷித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. மையரிக்கண் மாதராதிறத்து அஞ்ஞானத்தாலே அலங்காதமாய், செவ்வரிகருவரிகளோடேகூடின திருக்கண்களையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக. முன்னொன்னையன்று சென்றடர்த்தமாயம். ஸம்ச்லேஷார்த்தமாக ஒப்பித்து நிற்கிற தசையிலே அவள் ஸந்நிதியிலே சென்று ரிஷபங்களேழையும் அடர்த்த ஆச்சர்யம் என்னை மாயமோ. முற்புசெய்த செயல்களுக்கும் அவ்வருகேயானபடியிருந்ததி! . . ௫௦.

அ.—நாறபதிதோராமபாட்டு நீ உகந்தாரை தத்ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து ஸ்வரூபாநுரூபமாக ரக்ஷிக்கும்படியையும், விமுகரான ஸம்ஸாரிகளை ஸங்கல்பத்தாலே காமாதுகூலமாக ரக்ஷிக்கும்படியையும், அநுஸந்திக்கப்புக்கால் பரிச்சேதிக்க முடியாதாயிருந்ததி! என்கிறார்.

மூ—ஆயனாகியாயமங்கை வேயதோளவிரும்பினாய்
ஆயநின்னையாவாவல்ல ரம்பரத்தோடிம்பராய்
மாயமாயமாயைகோல் அதனறிவைகுதத்லும்
மாயமாயமாககினாயுன் மாயமுறறுமாயமே ௫க

பதவுரை—ஆயன் ஆகி—இடைச்சாதியிலேபிறந்து, ஆயா மங்கை—நவயௌவனஸ்வபாவையான நப்பின்னைபிராட்டியுடைய, வேய—மூங்கில்போலே ஸ்பார்ஹணீயமான, தோள விரும்பினாய—திருத்தோளோடே ஸம்ச்லேஷித்தாய, அம்பரத்தோடு—பரமாகாசத்தில் தேவர்களிலும், இம்பராய்—இஹலோகஸ்தரான மநுஷ்யர்களிலும், நின்னை—ஸர்வசக்தியுக்தனான உன்னை, யாவர்—யார், ஆய வல்லார்—ஆராய்கைக்கு ஸமர்த்தர், மாய—ஆச்சர்யசக்தியுக்தனே, மாயம—ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால்பிறந்த, மாயைகொல—அஜ்ஞானத்தாலேயோ, அது அன்றி—அந்த அவதாரவைபவத்தையொழிய, நீ—தயாளுவான நீ, வகுத்தலும—மனுஜாதிகளை விபஜித்திருந்தபோதிலும், (அவன் தந்த கரணகளேபரங்களைக்கொண்டு தங்கள் ஹிதம் பார்க்கமாட்டாதே,) மாய—விஷயாந்தரப்ரவணராய் நசிக்க, (அவ்வளவிலும் உபேக்ஷியாதே,) மாயம ஆக்கினாய—ஸ்வசரீரமான பாக்ருதவஸ்துமாக்கினாய், உன—உன்னுடைய, மாயம் முற்றும்—மானஸவ்யாபாரமான ஸங்கல்பஜ்ஞானங்களும், மாயமே—ஆச்சர்யாவஹமேயாயிராநின்றதி! என்கிறார்.

வ்யா ஆயனாகி ஆயாமங்கை வேயதோள விரும்பினாய். இடைஜன்மத்திலே அவதரித்து நவயௌவனஸ்வபாவையான நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய, சுற்றுடைமையாலும் பசுமையாலும் செவ்வையாலும் வேயபோலே ஸ்ப்ர்ஹணீயமான திருத்தோளோடே ஸம்ச்லேஷித்தாய். நிஷ்பமங்கள விக்ரஹத்தை கோபஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டவதரித்து அதயாதாத்தைப பண்ணினாய் "ஆனை பன்று சென்றடர்த்த" என்று கீழ்ப்பாட்டிலும் இவ்வபதாநத்தைச் சொல்லிற்று, இதுக்கு மதுக்கும் வாசியென்னென்னில், விரோதி நிரஸநத்திலே நோக்கு. அது—ஸம்ஸ்ரிபோக்யமான விக்ரஹத்தை கோபஸஜாதீயமாக்கி வந்தவதரித்தபடியைச்சொல்லுகிறது; இது—அநந்யப்ரயோஜநரான ஆச்ரிதர்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முபலக்ஷணம் ஆயநின்னையாவாவல்ல ரம்பரத்தோடிம்பராய். உபரிதநலோகங்களிலுண்டான பர ஹ்மாதிகளிலும், பூமியில விசேஷஜ்ஞரான மநுஷ்யாதிகளிலும் ஸர்வசக்தியுக்தனான உன்னை யார் ஆராயவல்லார். அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தை ப்ராக்ருத ஸஜாதீயமாக்கின இத்தை கேவ

பரிச்சேதிக்கவல்லார்; ஒருவருமில்லையென்கை. மாய ஆச்சர்யசக்தியுக்தனே. மாயமாயை கொல (௩) "ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா" என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால்பிறக்க அஜ்ஞாநத்தாலேயோ, அன்றிக்கே "கிம்-ஸேஷியே." (௪) "ஸர்வம் ஜாநாதி" என்கிறபடியே மாயாசப்தம் ஜ்ஞாநவாசியாகிறது அஜ்ஞாநமும ஜ்ஞாநவிசேஷமிறே. அபாஷ்ட ஸமஸ்தகர்த்தானை தான், அப்ராக்ருதமாய அதீந்த்ரியமான திவ்யவிக்ரஹத்தை ப்ராக்ருதஸஜாதீயமாக்கி சக்ஷுர்விஷயமாக்கின இத்தையறியலாமோ (௫) "ஸஹாக்ருதாநாம்" எனகிறபடியே ஸ்வயம பூர்ணனானவன் ஒரு கோபஸ்த்ரியுடைய வடிவழகிலே அதயாதரத்தைப பண்ணினவித்தைத்தான் எவர்பரிச்சேதிக்க. அதன்றி. அந்த அவதார வைபவத்தைபொழிய, ஸகலஜகத்ஸ்ருஷ்டயாதிகளால் பண்ணின உபகாரங்களைப்பரிச்சேதிக்கவொண்ணுதெனகிறது மேல், நீவகுத்தலும் ஸமஸாரிகளுடைய இழவிலே ஸதயமாநமநாவா யிருந்துள்ளவே, உன்னை லபிக்கைக்கு ஹேதுவான ஜ்ஞாநமுண்டாய நல்வழிபோகைக்குச கரண களேபரங்களைக கொடுக்கசெய்தேயும, மஹதாதி விசேஷாந்தமான வகுப்பு, தத்கார்யமான அண்டங்களாகிற வகுப்பு, அண்டாந்தர்க்கதமான சதுர்த்தச புவநாத்மகமான வகுப்பு, ததந்தர்க்கத தேவாதிகளாகிற வகுப்பு மாய நசிக்க அந்த சரீரங்களைக் கொண்டு ஸ்வாதம ஹிதம பார்க்கமாட்டாதே விஷயாந்தரபரவசராய நசிப்பார்கள். மாயமாக்கினுய அவ்வளவிலு முபேக்ஷியாதே இவர்களுக்கு இனி ஸம்ஹாரமே ஹிதமெனறு பாதகது ஸ்வசரீரமான ப்ரக்ருதயவஸ்தமாக்கினுய் உன்மாயமுறறுமாயமே உன்னுடைய மாநஸ வ்யாபாரரூபமான ஸங்கல்ப ஜ்ஞாந மடங்கலும ஆச்சர்யாவஹமாகா நின்றதீ!. ௪௧

அ நாறபத்திரண்டாம்பாட்டு "நீவகுத்தலும் மாயமாய மாக்கினுய" என்று-ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்கள சேர ப்ரஸ்துதமாகையாலே, (௬) "வ்யக்தவ்யக்தாஸ் ஸர்வே ருத்ராஸ் ஸர்வேச்வர:" எனறு ச்ருதிப்ரஸித்தராயிருப்பாரு முண்டாயிருக்க, நம்மையே அபரிச்சிந்ந ஸ்வபாவராகச் சொல்லக்கடவீரோ வெனறு பகவதபிப்ராயமாக, அந்த ருத்ரனுக்கு வந்த ஆபத்தை, அவதரித்துத தாழ்நின்று அந்நிலையிலே போக்கின தேவரீர்க்கு இது பரிஹரிக்கை பரமோவென்கிறார்

முு — வேறிசைந்தசெக்கர்மேனி நீறணிந்தபுன்சடைக்
கீறுதிங்களைவைத்தவன்கை வைத்தவன்கபாலமிசை
ஊறுசெங்குருதியால் நிறைத்தகாரணந்தனே
ஏறுசென்றடர்த்தவீச பேசுகூசமின்றியே ௪௨.

ப-ரை — வேறு—வேறாக, இசைந்த— தனனுடைய ஸம்ஹர்த்ருத்வத்துக்குச்சேர்ந்த, செக்கர் மேனி—க்ருத்தமான வேஷத்தையும, நீறு அணிந்த—பஸ்மோத்தூளித்த சரீரத்தையும, புன்—கோரமாயிருந்துள்ள, சடை —ஜடையையுமுடையனுய், (அந்தஜடையிலே,) கீறு திங்கள் வைத்தவன்—கலாமாத்ரமான சந்த்ரனை தரித்தவனுய, கை வைத்த—கையிலே வைத்த, வல்—வலிய, கபாலம்மிசை—கபாலத்திலே, ஊறு—உன திருமேனியிலே ஊறினதுள்ள, செம குருதியால நிறைத்த—சிவந்த ரத்தமாகிற ஜலத்தாலே நிறைத்த, கார

(௩) "ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய" (௪) "மாயாவயுநம்ஜ்ஞாநம்" (௫) "அவாப்ய காமா:" (௬) "வ்யக்தாவ்யக்தாஸ் ஸர்வேச்வரஸ்ய ருத்ரா:"

மைந்தனை—தேறுதலை, ஏழு—ரிஷபங்களை, கூசம் இன்றி—கூசாமல், சென்று—அவற்றின் நடுவே சென்று, அடர்த்த—நிரஸித்த, ஈச—ஸ்வாமியே, பேசு—எனக்கருளிச் செய்ய வேணும்.

வ்யா. வேறிசைந்த செக்கர்மேனி வேறுகத்தன்றுடைய ஸம்ஹாரகத்வத்துக்குச் சேர்ந்த க்ரூரமான வேஷத்தையுடையனாய் செக்கர் - சிவப்பு சிவந்தல - கோபித்தல ஸம்ஹர்த்ருத்வத்துக்கும் கேவிக்கு கபையேயிறே ஸ்வபாவம். நீறணிந்தபுன்சடை பஸ்மோத்தூளித ஸர்வாங்கனாய் க்ரபணமான ஜடையையுடையனாய் புன்மை - பொல்லாமை இத்தால் - ப்ராயச்சித்தத்துக்கும் பாதகித்வத்துக்கும் ஏகாந்தமான லிங்கத்தையுடையவனென்கை கீறுதிங்கள் வைத்தவன அந்த ஜடையிலே சலாமாத்ரமான சந்த்ரனை வைத்தவன் ஆக, ஸம்ஹர்த்ருத்வமாத்ரமே தொழிலென்றும், தாமஸ ப்ரவசயத்தை ஸூசிப்பிக்கிற ஜடாதிகளையுடையவனென்றும், சந்த்ரதாரணத்தாலே - போகபரனென்றும் சொல்லிற்றுப்பத்து கைவைத்த வன் கபாலமிசை கையில் வைத்த வலிய கபாலத்திலே பாதகித்வப்ரகாசகமான கபாலதாரணம், பாதகம் போனாலல்லது போகாத ப்ராபல்யத்தையுடைத்தான கபாலமென்றும் சொல்லிற்றுப்பத்து சாஸ்த்ரவச்யனுக்கிறே இப்பாதகமுண்டாவது. ஊறுசெங்குருதியால நிறைத்த காரணந்தனை உன் திருமேனியிலே ஊறுகின்றுள்ள ரக்தஜலத்தாலே நிறைத்த ஹேதுவை பேசு உன்னுடைய ஈச்வரத்வமும் அவனுடைய சேஷத்வமும் ஒழிய வேறு ஹேதுவுண்டாகில் அருளிச்செய்யவேணும் உன்னுடைய ரக்ஷகத்வமும் அவனுடைய ரக்ஷ்யத்வமும் ஒழிய ஹேதுவுண்டோ இங்கே, "செங்குருதி" என்றும், மேலே, "அலங்கல மார்வில் வாசநீர் கொடுத்தவன" என அருளிச்செய்யாநின்றார், இரண்டுக்கும் பேதமென்னென்னில், அப்ராக்ருதஸ்வஸ்தாதத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கின படியைச் சொல்லுகிறது—இங்கு, (க) "ஸ்வ-ஷேம ந்ருஷ்" என்கிற அப்ராக்ருத ஸம்ஸ்தானத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கிற்றென்று தோற்றுகைக்காகவந்த வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது - அங்கு கூசமின்றியே - ஏறு சேறடர்த்தவீச பேசு ரிஷபங்களினுடைய க்ரௌர்யத்தையும் தன் ஸௌகுமார்யத்தையும் பாராதே கூசாதே, மேல் விழுந்தடர்த்து உனைிச்வரத்வம் நிரம்பிப்பெறும்படி நின்றவனே! எனக்கருளிச் செய்யவேணும் சாஸ்த்ரவச்ய ஜன்மத்திலே பிறந்து எழுகோறுத்தை பண்ணச்செய்தேயும் ஈச்வரத்வம் நிரம்பப் பெறநின்றுப்பே; ருத்ரன் ஈச்வரகுவததால வாத மேன்மை குலையாதே நிற்கிறவளவிலே பாதகியானான், அப்பாதகத்தை அவதரித்துத் தாழநின்ற நிலையிலே போக்கியருளினபடி, இந்நெடுவாசியை தேவர்களோ அதிகௌயபழிக்கப் புக்கால்தான் அறியுமோ "கூசமின்றியே—டேக" என்னவுமாம் (உ) "ஸஹ-வோ டோந்வோஜாதஃ" என்று - சிலர்க்கு தேவதையுடைய மேன்மையை மறைத்து பரியாதிருக்கிறபடியை நினைந்து கூசாதே, (ங) "ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்" என்கிறபடியே அவதாரத்தினுடைய அப்ராக்ருதத்வத்தையுள்ளபடி அறிகிற வனக்கு அருளிச்செய்யவேணும் . ... .. சஉ

அ நாற்பத்துமூன்றாம்பாட்டு ருத்ரனுடைய பாதகத்தைப் போக்கின வளவேயன்றிக்கே. க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்து பூபாரமான கம்ஸனை ஸபரிகரமாக நிரஸிக்கையாலும்,

(க) "ஸர்வகந்த:" (உ) "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" (ங) "ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்"

அந்த ருத்ராதிகளோடு க்ரிமிகீடாதிகளோடு வாசியற ஸ்ரீ வாமனரூப எல்லாத்தலைகளிலும் திருவடிகளைவைத்து தன் ஸர்வசேஷித்வத்தைப் ப்ரகாசிப்பித்தபடியாலும் ஜகத்காரணபூதன் நீயேயென்கிறார். (௧) "காலநேமிஹநோ வீர:" என்று-பூமி, கம்ஸனை பூர்வமாகச் சொன்னவிடே

> ௪௩.—வெஞ்சினத்தவேழவெண் மருப்பொசித்துருத்தமா
> கஞ்சனைக்கடிந்துமண் ணளந்துகொண்டகாலனே
> வஞ்சனத்துவந்தபேய்ச்சி யாவிபாலுள்வாங்கினாய்
> அஞ்சனத்தவண்ணனாய வாதிதேவனல்லையே ௪௩.

ப-ரை.—வெம் சினம்-மிக்ககோபத்தையுடைய, வேழம்-குவலயாபீடத்தினுடைய, வெள்—வெளுத்த, மருப்பு—கொம்பை, ஒசித்து—அநாயாஸேந முறித்து, (அந்தச்செய்தியைக்கேட்டு,) உருத்த—கோபித்தவனாய், மா—மிக்கவலிமையையுடையனான, கஞ்சனை—கம்ஸனை, கடிந்து—நிரஸித்து, வஞ்சனத்து வந்த-வஞ்சகையாய்வந்த, பேய்ச்சி-பூதனையினுடைய, ஆவி—ப்ராணனை, பால்—பாலோடேகூட, உள்வாங்கினாய—அமுதுசெய்தருளினவனாய, (வாமநாவதாரஞ்செய்தருளி நீரேற்றுப்பெற்ற,) மண்-பூமியை, அளந்துகொண்ட - திருவடிகளாலே அளந்துகொண்ட, காலனே - ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவானவனே, அஞ்சனத்தவண்ணன் ஆய—மைபோன்ற திருநிறத்தையுடையனாய், ஆதி தேவன் அல்லையே—ப்ரதானனானவனே! என்று ஏடுபேகிறார்

வ்யா. வெஞ்சினத்த வேழவெண் மருப்பொசித்து வெவ்விய சினத்தையுடைய குவலயாபீடத்தினுடைய வெளுத்தகொம்பை அநாயாஸேந முறித்து வெவ்வியசினம்—அதிகோபம். அதினுடைய சினமும் ஹிம்ஸாபரிகரமான சோம்பும் பயமேறுவானவோ யாதி கொம்பினுடையவர்ணமும் பயமேறுவாயிருக்கிறதாயத்து இவர்க்கு உருத்தமாகஞ்சனைக்கடிந்து. அதுகேட்டு க்ருத்தனாய் ப்ரக்ருத்யா (௨) பலோத்தரனான கம்ஸனுடைய நினைவைக்கடிந்து—அவன் நினைத்த நினைவையவனோடே போக்கி. (௩) "கிம் ஜீவாமி அஹம் வீரோ ஹ்ருந."

"வஞ்சனத்துவந்தபேய்ச்சியாவி பாலுள்வாங்கினாய் — மண்ணளந்துகொண்டகாலனே" என்றன்வயம் குவலயாபீடத்தைப்போலேயும் கம்ஸனைப்போலேயும் எதிரியாய்த்தோன்றுகையன்றிக்கே, தாய்வடிவுகொண்டு வஞ்சனையாலவந்த பூதனையினுடைய ப்ராணனைப்பாலோடேகூட வாங்கினாய் அவளும் தாயாய் முலைகொடுக்கவந்தாள்; இவனும் பிள்ளையாய் ஆதரத்தோடே அம்முலைப்பாலையமுதுசெய்தான் துஷ்டபாத்திகளுக்கு நாசகமான தாமிஸ்வபாவத்தாலே அவள் நினைவு அவள்தன்னோடே போனவித்தனை முலைவழியாலே ப்ராணனைவாங்கின ஆச்சர்யத்தாலும் அர்வர்க்கத்தாக்கு ஜ்ஞாத்தயாவனறிக்கே ஸத்யா நாசகாநைபாலும், ஸர்வாதிகன் நீயேயென்கை (௪) "ஸுந்யம் தத்விஷவாஸிஸ்ரம் ரஸ்யோ ஜகதுர்ணராஸ:" என்னச்சடவிறே "உருத்து" என்று பாடமானபோது - குவலயாபீடநிரஸநத்தாலும் திருவுள்ளத்திலே சினம் மாறாமையைச்சொல்லிற்றாய்க்கடவது மண்ணளந்துகொண்டகாலனே பூர்வமான சமஸ்தநிரஸநமேயன்றிக்கே, தன்சேஷித்வத்தை ப்ரகா

(௧) "காலநேமிஹநோ வீர:" (௨) பலோத்தர. (௩) "கிமிந்த் ரேணால்ப வீர்யேண" (௪) "ஸதர்ப்பம் தத்விஷஸ்மிச்ரம் ரஸ்யமாஸீஜ்ஜகத்குரோ:"

ஸிம்ஹிக்கைக்காக பாதுமாதி ஸகலஜந்துக்கள் தலையிலும் வைத்த திருவடிகளையுடையவனே. "சாலனே" என்று-ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவானவனே யென்னுமாம் அஞ்ஜனத்தவண்ணனுடைய ஆதிதேவனல்லையே (௧) 'நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா' என்கிறபடியே விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனுடைய ஜகத்துக்கு உத்பாதகனுடைய, அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனானவனல்லையோ ஜகத்காரணத்வத்தோபாதி அப்ராக்ருத திவ்ய விக்ரஹயோகமும் ஸர்வாதிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமென்கை .. .. .. சரு.

அ—நாறுபத்துநாலாம்பாட்டு "பனைநந்துகொண்டகாலனே" என்று-முறையறிவித்தபடியும் "அஞ்சனத்தவண்ணனே" என்று முறையறிந்தவர்கள் ஆச்ரயிக்கைக்கு ஈபாச்ரயமானவடிவும் ப்ரஸ்துதமாய்நின்றது-தீழ், க்ருதாதியுகங்களில் சேதநர்ஸத்வாநு குணாநுகூலமாக ச்வேதாதிவர்ணங்களை விரும்புகையாலே அந்த சாஸ்மேசஹிபச்யாமமான நிறத்தை யழியமாறி அவர்களுக்கு வர்ணங்களைக்கொண்டு அவ்வவ காலங்களிலே முகங்காட்டச்செய்தேயும் ஸம்ஸாரிகள் காற்கடைக்கொள்ளுவதே! இதென்ன துர்வாஸநாபலம்! என்கிறார்.

மூ—பாலினீர்மைசெம்பொனீர்மை பாசியின்பசும்புறம்
போலுநீர்மைபொற்புடைத் தடத்துவண்டுவிண்டுலா
நீலநீர்மையென்றிவை நிறைந்தகாலநான்குமாய்
மாலினீர்மைவையகம் மறைத்ததென்னநீர்மையே சச

ப-ரை—பாலின் நீர்மை-பால்போலே வெளுத்ததிருநிறமும், செம்பொன நீர்மை-செம்பொனனின்நிறமும், பாசியின—பாசியினுடைய, பசும்புறம் போலும் நீர்மை—புறத்திலுண்டான பசுமையையொத்த திருநிறமும், பொற்பு உடை—அழகிதான, தடத்து —தடாகத்திலே, வண்டு—வண்டுகளானவை, விண்டு—திறக்குவித்து, உலா—உலாவாநின்றுள்ள, நீலம் நீர்மை—கருநெய்தல்மலரின் நிறமும், என்று இவை-என்கிற நான்கு நிறங்களும், நிறைந்த—குறைவற்றிருந்துள்ள, காலம் நான்கும் ஆய்—சதுர்யுகமாய், மாலின்—இப்படியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய, நீர்மை—ஸௌலப்யத்தை, வையகம்—பூமியிலுள்ளார், மறைத்தது—அவனை ஆச்ரயியாதே அசட்டைசெய்தது, என்ன நீர்மை—என்ன துர்வாஸனையோவென்கிறார்

வ்யா பாலின்நீர்மை க்ருதயுகத்திலுள்ளார் ஸத்வப்ரசுராய் வெளுப்பு உகக்குமவர்களாகையாலே அவர்களுக்குப் பால்போன்ற நிறத்தைக்கொள்ளும்ஸ்வபாவமாயிருக்கும் அசாகிறது—நிறம். "வளையுருவாய்த்திகழ்ந்தான" என்றும், "சங்கவண்ணமன்னமேனி" என்றும்சொல்லுகிறஸ்தானத்தில் 'பாலின் நீர்மை'' என்றது—இவ்வெளுப்புக்கு ஆச்ரயம் (௨) "ஸத்வஸ்" என்கிறவிஷயமென்று தோற்றுகைக்காக. செம்பொன்நீர்மை த்ரேதாயுகத்தில்வந்தால (௩) "ரக்தாஸ்" என்றும், "கட்டுரைக்க நன்பொன் உன்திருமேனியொளி யொவ்வாது" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - சிவந்த திருநிறத்தைக்கொள்ளும். "சேயனென்றுந்திரேதைக்கண்" என்கிற ஸ்தானத்திலே "செம்பொனீர்மை" என்றது—அந்நிறத்துக்கு ஆச்ரயமான விக்ரஹம் ரஜோமயமன்று தோற்றுகைக்காக

(௧) "நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவபாஸ்வரா' (௨) "ஸர்வாஸ்" (௩) "ருக்மாப"

பாசியின் பசும்புறம்போலும் நீர்மை *த்வாபரயுகத்திலே வந்தால பாசியினுடைய புறத்தில் பசுமைபோலே ச்யாமளமான திருநிறத்தையுடையனுய* பொற்புடைத்தடத்துவண்டுவிண்டு லாநீலநீர்மை. *கலியுகத்திலேவந்தால் எல்லாவடிவுங்கொண்டாலும் அபிமுகீகரிப்பாரில்லா மையாலே ஸ்வாபாவிகமான நீலநிறமாயிருக்கும். ‘ நீலநின்ற பின்னைவண்ணங்கொண்டல வண்ணமே” என்னக்கடவதிறே (௧) “கலௌஜமத்திழ ” அழகியதடாகத்திலே வண்டு கள் நெருங்கபடியாலே மதுபானத்தைப்பண்ணி, அத்தால்வந்த ஹர்ஷத்தாலே சிறகுவிரித்து உலாவாநின்றுள்ள நீலப்பூவின் நிறம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையனுய இத்தால — ச்யாமளமாய் செவ்வியையுடைத்தான நீலப்பூவென்கை* பொற்பு—அழகு *விண்டல்— அலர்தல்* என்றிவை நிறைந்தகாலநான்குமாய் *ஆச்ரிதார்த்தமாகச்சொல்லுகிற அர்த்தங்களை நிறைவறவிருந்துள்ள சதுர்யுகமாய்* *இந்நிறங்கள் நாலுயுகத்திலும் குறைவற்றிருக்கை* மாலின்நீர்மை *இப்படியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய நீர்மையை—இவ்வெளிலப்பத்தை* வையகம் மறைத்ததென்ன நீர்மையே *பூமியிலுள்ளார் ஆச்ரயியாதே காற்கடைக்கொண்டது என்ன துர்வாஸநையினாலேதான (௨) ‘உகாரம்ரூபாஸதீ” என்னுமாப்போலேதத்தர்ப் புதனாகச்சொல்லுகிறது “மறைத்தது” என்கிறது. (௩) “குணஸீதாவஸ்யாஸத்” என்னு மாப்போலே பகவதநுக்ரஹத்தையும் அதிசயித்திருப்பதே! அநாதிகால துர்வாஸநை யென்கை* . . ௪௪

அ—நாம்பத்தைத்தயமாடி பகவத்ஸௌலப்யத்தையும் அதிசயித்திருக்குமள வுள்ள ஸம்ஸாரிகளுடைய துர்வாஸநையாலவந்த இழவைச்சொன்னார்—கீழ், இதில்- அவர்களிலே அந்யதமனென்வனக்கு தேவரீருடைய பரத்வஸௌலப்யங்களையும், ஆச்ரிதர்க்கெளியனுய் அநாச்ரிதர்க்கரியனுயிருக்கிறபடியையுங்காட்டி என்னை அங்கீகரித்தருளுவதே! இதென்ன ஆச்சர்யமென்கிறார்

௫—மண்ணுளாய்கொலவிண்ணுளாய்கொல் மண்ணுளேமயங்கிநின்
றெண்ணுமெண்ணகப்படாய்கொ லென்னமாயைநின்றமர்
கண்ணுளாயகோலசேயைகொல் லனந்தன்மேற்கிடந்தவெம
புண்ணியாபுனந்துழா யலங்கலம்புனிதனே. ௪௫

ப—ரை—(௧ ஆஸ்ரயஞ்சோதிபுருவானதேவரீர ஆச்ரிதரை அடிமைகொள்ளுகைக காக,) ‡மண்ணுள ஆய்—இங்கேவந்தவதரித்து ஸுலபராய், †விண்ணுள் ஆய்—நித்யஸூரி களுக்கு நிர்வாஹகனுய், (ப்ரக்ருதிஸ்பர்சத்தாலும ப்ரயோஜநாந்தரபரதையாலும்,) மயங்கி நின்று—மயங்கிநிற்கிற, மண்ணுள—பூமியிலுள்ள மநுஷ்யர்கள், எண்ணும என்—நினைக் கும் நினைவுக்கு, அகப்படாய—எட்டாதவனுய், நின் தமர்—உன திருவடிகளைபபற்றி அநந்ய ப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு, ‡கண்ணுள் ஆய—ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படி நிற்குமவனுய், (ஆச்ரித விரோதிகள உன்னை அறியாதபடி,) சேயை—தூரஸ்தனுய், (அவையெல்லாங்கிடக்க,) அனந்தன்மேல—திருவனந்தாழ்வான்மேலே, கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளினவனுய், எம் புண் ணியா—எனக்கு உபகாரகனானவனுய, புனம்—தன்னிலத்திலுண்டான, துழாய அலங்கல— திருத்துழாயமாலையாலே அலங்க்ருதனுய, அம் புனிதனே—பரமபாவநனானவனே!, என்ன மாயை—இதென்ன ஆச்சர்யமென்கிறார் [‡ ‘மண உளாய’ ‘விண உளாய’ ‘கண் உளாய’ என்றும பிரிக்கலாம.]

(௧) “கலௌஜகத்பதிம்.” (௨) “மஞ்சாக்ரோசந்தி” (௩) “குணமாயாஸமாவ்ர்தஃ”

வயா மணணுளாயகோல் (க) "அவாக்யநாதர:" எனகிறபடியே பூர்ணரான தேவரீர் ஸர்வஸமாச்ரயணீயராகைக்காக ஸாபேக்ஷராய, அபாகர்தமாய அநிந்த்யமான விக்ரஹத்தை பாக்ர்தஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு அவதரித்து சக்ஷுர்விஷயமானாய் "கோல" என்று—ஏகாசயத்திலே விருத்தங்கள் காண்கையாலே, இதென்னாயிருக்கிறதென்கி றார். அதாகிறது—ஸ்ரீவாமனபாகத்தில் கலக்குமா, ஒருநிர்ப்பக்குக்கு மோக்ஷப்ரதானமும் (உ) "வ்யூஹாமிகிஞ்சுக" விண்ணுளாயகோல் அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரி களுக்கும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடையையாய கோல, நித்யஸூரிக ளுக்கும் நிர்வாஹகனாயிருக்கையும், குஹ சபரி ஸுக்ரீவாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கை யுமாகிறவிது என்னாயிருக்கிறதோ! என்கிறார் மணணுளே மயங்கிநின்றேன்ணுமெண்ண ப்பட்டாயகோல இப்பரத்வஸௌலப்யங்கள் பாக்ர்திஸ்பர்சதயா லேவர்த விபரீதஜ்ஞானத்தை யுடையராய் ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ஸம்ஸாரிகள் ஸம்ஹாரதிக்கும்படியோரத்தாசுகும் அவ்வ ருகாப்படியிருந்தி என்னமாயை என்கிறவிது, இப்பாட்டின் முடிவிலே க்ரியையாகக்கட வது நின்தமர் கணணுளாயகோல உன திருவடிகளிலே அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு, (ங) "மதிகு ணாயவாயநாழ்" என்கிறபடியே உள்ளபடியை ஸாக்ஷாத்கரிப்போ நிற்றி சேயைகோல ஆச்ரிதவிரோதிகளுக்கு உன்னை பரியவொண்ணாதே எதிரிட்டு முடிந் துபோம்படி தூரஸ்தனாயிருப்புதி (ச) "விநாசாயச துஷ்க்ர்தாம்" என்னாக நின்ற கோல ஸப்தமும் ஸமானமாயிருக்க அநந்யப்ரயோஜநர் பக்கலிலும் ததவிரோதிகள் பக்கலிலுமுண்டான இவ்வபாவங்கள் என்னாயிருக்கிறதோ இவ் விருத்ததர்மாச்ரயமாகிற தேவரீருடைய ஸ்வபாவம் பரமாச்சர்யமாகையாலே பொய்யென்னவொண்ணாது, விருத்த ஸ்வபாவங்களாகையாலே மெய்யென்னவொண்ணாது அனந்தன்மேல்கிடந்த எம்புண்ணியா அதெல்லாங்கிடக்க, திருவனந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளினவடிவைக்காட்டி, தேவரீரு டைய ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷ ஸ்வபாவத்தையும் என்னுடைய அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தையும் எனக்கு உணர்த்தினவனே (ரு) "பும்ஸாம் த்ருஷ்டி-சித்தாபஹாரிணம்" என்கிறபடியே இரு வருடைய ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கு உபாயமானவனே புனைந்துழாயலங்கலம்புனி தனே தோளும் தோள்மாலையுமான அழகைக்காட்டி, விஷயாந்தரருசியென்ன, (கு) "வேர வேண்டாவஹாரிணா" என்கிற ஆத்மாபஹாரமென்ன, இவ்வசுத்திகளைத் தவிர்த்த பரமபாவனனே என்னமாயை இதென்ன ஆச்சர்யம் என்கிறதில் நீசெய்தருளின இவை என்னால பரிச்சேதிக்கலாயிருந்ததில்லையென்கிறார். .. .. சரு.

அ. நாற்பத்தாறும்பாட்டு 'அனந்தன்மேல்கிடந்த எம்புண்ணியா" என்று— ஸ்வரூபத்தை அறிவிக்கையாலே ஸம்ஸாரத்திலே வந்து ஆவிர்ப்பவித்தும் அவதரித்தும் பெ ரிய திருவடி தோளிலே யேறி ஆச்ரித ரிருந்தவிடத்திலே சென்று ரக்ஷித்த காலமெல்லாம் இழந்தேன், இனி இழவாதபடி விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக நான் உன்னைப்பெறும் விரகு அருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

(க) "அவாக்யநாதர:" (உ) "பாசசாமிகிஞ்சுக" (ங) "பரித்ராணாயஸாதூநாம்" (ச) "விநாசாயச துஷ்க்ர்தாம்" (ரு) "பும்ஸ்த்வம்ருஷ்டிபுணாய:" (கு) "சோரேண ஆத்மாபஹாரிணா"

மூ — தோடுபெற்றதண்டுழா யலங்கலாடுசென்னியாய
கோடுபெற்றியாழியேந்தி யஞ்சிறைப்புள்ளூர்தியால
நாடுபெற்றநன்மைநண்ண மில்லையேனுநாயினேன்
வீடுபெற்றிறப்பொடும் பிறப்பறுக்குமாசொலை ௪௯

ப—ரை — தோடு பெற்ற—பூவிதழ்கள மிக்கு, தண—குளிர்ந்திருக்குள்ள, துழாய் அலங்கல—திருத்துழாய்மாலையாலே, ஆடு—விளங்காநின்ற, சென்னியாய்—திருமுடியை யுடையையாய, கோடு—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, பற்றி—இடத்திருக்கையிலேதரித்து, ஆழி—திருவாழியை, ஏந்தி—வலத்திருக்கையிலே தரித்து, அம்—அழகுபெற்றிருக்கிற, சிறை—சிறகையுடைய, புள்—பெரியதிருவடியை ஊர்தி—நடத்தாநிற்கிறாய்; நாடு—லோகத்திலுள்ளார் எல்லாரும் காணும்படி, பெற்ற—பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரிக்க, நன்மை—இந்த நன்மையை, நண்ணம் இல்லையேனும்—நான்கிட்டப் பெற்றிலேனாகிலும், நாயினேன்—அநந்யகதியானநான், வீடு பெற்று—பரமபதப்ராப்தி ரூபமோக்ஷத்தைப்பெற்று, இறப்பொடும்—இச்சரீர விமோசனத்தோடே, பிறப்பு—ஜந்மஸம்ஸாரத்தை. அறுக்கும் ஆறு அறுக்கும் விரகு, சொல்—அருளிச்செய்யவேணும்

வயா தோடுபெற்றதண்டுழாயலங்கலாடு சென்னியாய. உன திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தால தழைத்துக்குளிர்ந்திருக்குள்ள திருத்துழாய் மாலையை யுடையையாய், ப்ரணதஜநங்கள்பக்கல் ப்ரஸாதாதிசயத்தாலே அசைந்துவருகிற திருமுடியையுடையையாய். ஸர்வேச்வரஸ்பர்சமிறே—சேதநர்க்கு அலங்கோசதாகும் தாபசாந்திக்கும் தேறுதல் இத்தால்—சந்தனபோதே ருசிபிறக்கும்படியான ஒப்பனையழகையும் ஆபிமுக்யபன்னினார்பக்கல் ப்ரஸாதாதிசயத்தையும் சீர்மையையும சொல்லிற்று. தோடு — பூவிதழ். கோடுபெற்றியாழியேந்தி. ஆச்ரித விரோதிகளை த்வநியாலே மாளும்படி பண்ணுகைக்கு ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைப்பற்றி, “கருதுமிடம்பொருது” என்கிறபடியே எதிரிகளைச்செறுகைக்குத் திருவாழியை ஏந்தி ஆச்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்குமளவன்றியே அவர்கள விரோதிகளையும் அழியச்செய்யும பரிகரங்களையுடையனென்கை அஞ்சிறைப்புள்ளூர்தியால ஸ்பர்சத்தாலே அழகுபெற்ற திருச்சிறகையுடைய பெரியதிருவடியை நடத்தாநிற்றி. அவனை மேற்கொண்டால ஈச்வரனுக்கு அலங்காரமாயிருக்கும்படியான அழகைச்சொல்லிற்றாகவுமாம் இத்தால்—ஆச்ரிதர்இருந்தவிடத்திலே ஆபத்துகளிலே சென்றுமுகங்காட்டிரக்ஷிக்கும் சீர்மையைச சொல்லிற்று இப்படி தனக்கு ஆச்ரிதாம்பண்ணின காலமெல்லா மிழந்தேனென்கிறார். “ஆல்” என்று-விஷாதாதிசயஸூசகம நாடுபெற்ற நன்மை நண்ணமில்லையேனும் இருந்த ஊர்களிலிருந்தே குடியாகக் காணலாம்படி பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரித்த இந்த நன்மையை நான் கிட்டப்பெற்றிலேனாகிலும் நான இழந்தனகாலமெல்லா மிழந்தாலும் எனக்கு ருசிபிறந்தபின்னும தேவரீராயிருக்க இழக்கவேணுமோவென்கை நாயினேன்வீடுபெற அநந்யகதியான நான பகவத்ப்ராப்திரூபமோக்ஷத்தைப்பெற்று நாயினேன். அநாதிகாலம இருந்துகிடந்தவாசனையெல்லாம நுழைந்து ஸர்வாத்மப்ரிய(ஸ்ஸ)தனுநான் உகந்தருளாதோ எதிர்த்தலைக்கு அருகனையிலிருக்கும நிலைமையையுடையநான. வீடுபெற்று இப்படிப்பட்டிருந்துள்ளநான, உனக்குஸதாசாரியிருந்துள்ள நித்யஸூரிகள்பேற்றைப்பெற்று அகிஞ்சநனான நான, ப்ராணனுடைய பேற்றைப்பெற்று இறப்பொடும்பிறப்பறுக்குமாசொலை இச்சரீரத்தினுடைய விமோசனத்தோடே இனியொரு சரீரபரிக்ரஹம பண்ணும்படி கைவரா

ரத்தை பற்றும் விரகு அருளிச்செய்யவேணும். சிறைக்கூடத்திலிருந்த ராஜகுமாரன் கலியிலே அபிஷேகத்தை வைத்து, பின்பு சிறையை வெட்டிவிட்டாப்போலே, ப்ராப்தி முன்பாக விரோதியைப் போக்கும் விரகு அருளிச்செய்யவேணும் ... ... ௬௦.

அ—நாலுபத்தேழாம்பாட்டு பரவ்யூஹவிபவங்களாக ஆச்ரயணீயஸ்தலமன்றோ, அதிலே ஓரிடத்தைப்பற்றி ஆச்ரயித்து நம்மைப்பெறமாட்டாயோவென்ன, அவ்விடங்களெங்கும் நிலமல்ல, இனி எனக்கு பற்றிப்பற்றி ஆச்ரயிக்கலாவதோரிடத்தை அருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்

மூ—காரொடொத்தமேனிநங்கள் கண்ணவிண்ணினாதனே
நீரிடத்தராவணைக் கிடத்தியென்பரன்றியும்
ஓரிடத்தையல்லையெல்லை யில்லையென்பராதலால்
சேர்விடத்தைநாயினேன் தெரிந்திறைஞ்சுமாசொலே ௬௧

ப-ரை.—காரொடு ஒத்த—காளமேகத்தோடொத்த, மேனி—வடிவையுடையாய், நங்கள்—ஆச்ரிதரான நமக்கு உன்னை உடைமையாக்கிவைத்த, கண்ணா—க்ருஷ்ணனே, விண்ணின் நாதனே—பரமபதமாகிய ஸ்வர்க்கத்தின் (உன்னை,) நீர் இடத்து—க்ஷீராப்தியிலே, அரவு அணை—திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்படுக்கையிலே, கிடத்தி என்பர்—பள்ளிகொண்டருளாநின்றாயென்று ஜ்ஞாநாதிகரான வைதிகர்கள் சொல்லாநின்றார்கள்; அன்றியும்—, ஓர் இடத்தை அல்லை—ஓரிடத்திலே வர்த்திக்கிறாயல்லை, (ஸகலசராசரங்களிலும் முதலிய வித்யைகளிலே,) எல்லை இல்லை என்பர்—உன் ஆச்ரயணீயஸ்தலங்களுக்கு எல்லையில்லையென்று ஓதாநின்றார்கள்; ஆதலால்—இப்படி ஒருவகையாலும் உன்னைக் கிட்டவொண்ணாதிருப்பதினாலே, நாயினேன்—அயோக்யனான நான், தெரிந்து—இப்படிப்பட்டதென்று அறிந்து, இறைஞ்சும் ஆ—ஆச்ரயிக்கலாம்படி, சேர்வு இடத்தை—ஆச்ரயணீயஸ்தலத்தை, சொல—அருளிச்செய்யவேணும்

வ்யா. காரொடொத்தமேனிநங்கள்கண்ண காளமேகத்தோடு ஸதர்சமாய ஆகர்ஷகமான வடிவையுடையையாய், அதை ஆச்ரிதர்க்கு ஸ்வம்மாக்கிவைத்த க்ருஷ்ணனே. இத்தால்—காலவிப்ரகர்ஷத்தால் எனக்கு ஆச்ரயிக்க விரகில்லையென்கிறார். அந்தக்காலவிப்ரகர்ஷமாகிற குற்றமின்றிக்கே நியமமாயிருக்கிற பரமபதத்தில் வடிவைப்பற்றி ஆச்ரயிக்கமாட்டோமோவென்ன, விண்ணினாதனே. அவ்வடிவை நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம்பண்ணுமத்தனையொழிய தேசவிப்ரகர்ஷத்தாலே எனக்காச்ரயிக்க விரகில்லையென்கை. நீரிடத்தராவணைக்கிடத்தி. தேசகால விப்ரகர்ஷங்களாகிற குறையின்றிக்கே க்ஷீராப்தியிலே நித்ய ஸந்நிஹிதரல்லோமோவென்ன; அவ்விடமும ஸமேதத்வீபவாஸிகளுக்குக் காதாசித்கமாகக் காணலாமித்தனை யல்லது அஸமதாதிகளுக்கு வயவுமொண்ணாது என்பர் இவ்வர்த்தம் வேதங்களும் ஜ்ஞாநாதிகரான வைதிகர்களும் சொல்லக்கேட்டோமித்தனை (க "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" (உ) "யத்ராவதீர்ணம் க்ருஷ்ணாக்யம் பரம் ப்ரஹ்ம நராக்ருதி" என்று க்ஷீராப்தியாமும் கேட்டே போருமித்தனை (ங) "க்ஷீரோதந்வத் ப்ரதேசே சுபதரபணி)

(க) "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" (உ) "யத்ராவதீர்ணம் க்ருஷ்ணாக்யம் பரம்ப்ரஹ்ம நராக்ருதி" (ங) "தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:"

ஸ்தூரபட்" என்று பரமபதத்திலிருப்பும் சுருதிகள் சொல்லக்கேட்ட வித்தனை, (க) "ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீஸஹ க்ஷீரார்ணவநிகேதந:" என்று—க்ஷீராப்தியிலவாஸமும் ஜ்ஞாநாதிகர் சொல்லக் கேட்டவித்தனை நீரிடத்து—கடலிடத்து. அராவணை—அரவணை. அன்றியும், அதொழிபவும் ஓரிடத்தையல்லே ஓரிடத்திலே வர்த்திக்கிறாயல்லை; ஸர்வகதனென்கை. இதுவும், (உ) "ஸர்வகாத்ர" (ந) "ஸர்வவிஜாநீஹி" என்றிதயாதிகளிலே ஸர்வாச்ரயமாக உபாஸநாதவிதயத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே எல்லையில்லை என்பர். தஹர சாண்டில்ய வித்யை, வைச்வாநரோபகோஸலாதிவித்யைகளிலே ஆச்ரயணீயஸ்தலங்களுக்கு எல்லையில்லையிறே, அவையும், (ச) "யதோக்தவேத" என்று—பரிபத்திவிஷயமல்லாமையாலும் த்ரைவர்ணிகாதிகாரமாகையாலும் நிலமல்ல ஆதலால். பரமபதம் தேசத்தால் விப்ரக்ருஷ்டமாகையாலும், அவதாரம் காலத்தால் விப்ரக்ருஷ்டமாகையாலும், க்ஷீராப்தி அதிகாரிகாரமாகையாலும் அந்தர்யாமித்வம் ப்ரத்யக்ஷதிக்கு அபூமியாகையாலும், த்ரைவர்ணிகாதிகாரமாகையாலும் நிலமல்ல சேர்விடத்தை நாயினேன் தெரிந்திறைஞ்சுமா சொலே. அடியோங்களை நான (ரு) "இதம்" என்று புத்திபண்ணி ஆச்ரயிக்கலாம்படி ஆச்ரயணீயஸ்தலத்தை யருளிச்செய்யவேணும் ... ... சஎ.

அ—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு ஆச்ரயணீயஸ்தலங்களை ஸாமாந்யேந பரிகணித்துவைத்தோமாகில் அவற்றிலே ஒன்றைப்பற்றி ஆச்ரயிக்கும் ஆச்ரிதபூதர்க்கு ஆச்ரயணாநுகூலமாக பலப்ரதராயிருக்குமதொழிய, உமக்கு ஆச்ரயணீயஸ்தலத்தை விசேஷித்துச் சொல்லுகை நமக்கு பரமோவென்ன, ஆச்ரிதாநாச்ரிதவிபாகமன்றிக்கே நின்றநின்ற நிலைகளிலே பரஹிதமே செய்யுமவ்வபாவனன்பின்பு என்னபேக்ஷிதம் செய்கை உனக்கே பரமன்றோ வென்கிறார்

மூ—குன்றினின்றுவானிருந்து நீள்கடற்கிடந்துமண்
ஒன்றுசென்றதொன்றையுண் டதோன்றிடந்துபன்றியாய்
நன்றுசென்றநாளவற்று ணல்லுயிர்படைத்தவர்க்
கன்றுதேவமைத்தளித்த வாதிதேவனல்லையே. சஅ.

ப—ரை—வான் இருந்து—பரமபதத்திலே யிருக்கிறதே, (தாழ்ந்தார்க்கு முகம் கொடுக்கைக்காக,) குன்றில் நின்று—திருமலையிலே நின்றருளி, (ஆர்த்தரான ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட்கைக்காக,) கடல்—திருப்பாற்கடலிலே, நீள்—நெடுங்காலம், கிடந்து—கண்வளர்ந்தருளி, மண்—பூமியை, ஒன்று—அத்விதீயமாக, சென்று—அளந்தருளி, அது ஒன்று—அந்த ப்ரதாநமானபூமியை, உண்டு - திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, பன்றி ஆய - மஹாவராஹமாய், அது ஒன்று - ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை, இடந்து - இடந்தெடுத்து, நன்று சென்ற - நன்றாகச்சென்ற, நாள் அவற்றுள் - அந்தநாள்களிலே, நல - சாஸ்த்ராதிகாரத்தாலே ச்ரேஷ்டரான, உயிர்—மநுஷ்யர்களை, படைத்து—ஸ்ருஷ்டித்து, அன்று—ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் மேலிட்டு பகவத்விமுகரானவன்று, அவர்க்கு அந்தமநுஷ்யர்களுக்கு, (ஆச்ரயணீயமாக,) தேவு—தேவஜாதியை, அமைத்து அளித்த—ஸ்ருஷ்டித்தளித்த, ஆதிதேவன் அல்லையே—ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரனல்லையோ வென்கிறார்

(க) "ஏஷநாராயணச் ஸ்ரீமாநக்ஷீரார்ணவநிகேதந:" (உ) "மாமுபாஸ்வ"
(ந) "மாமேவ விஜாநீஹி" (ச) "யமாத்மாநம்வேத" (ரு) "இதம்"

வயா. குன்றில் நின்று "வானமும் வானரமும் வேடுமுடைவேங்கடம்" என்கிறபடி. யே தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காகச் சிலரபேக்ஷியாதிருக்கத் திருமலையிலே நின்ற நிலை. வான இருந்து அஸ்பர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநுபவம் பண்ணு கைக்குப் பரமபதத்திலேயிருக்கிற பெரியமேன்மையையுடையையாயிருக்கச்செய்தேயன் றோ திருமலையிலே வந்து நின்றது. நீள்கடல் கிடந்து. வானரங்களையும் வேடரையும்போலன் றிக்கே "ஈசவோஹம்" என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆபத்துவந்தபோது கூக்குரல் கேட்கைக்காகவன்றோ "தாளுந்தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி" என்கிறபடியே அஸங்குசிதமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகைக்கீடாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளிற்று. மண்ணோன்றுசென்று இந்த்ரன் இழந்ததும் மஹாபலி அபஹரித்ததும் த்ரைலோக்யத் தளவாயிருக்க, ப்ரஹ்மலோகபர்யந்தமாக, ஒருத்தரபேக்ஷியாதிருக்க எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்திலையோ ப்ரகாரபூமியை அளந்து "சென்று" என்று-பதஙிக்ஷேபமாய், அளந்தென்றபடி பூமியிலே ஓரோவிடங்களிலேசென்று அவதரித்தென்னவுமாம். அதொன்றையுண்டு அந்தப்ரகாரமான பூமியைப் ப்ரளயங்கொள்ளப்புக அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகத் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்திலையோ. அதொன்றிடந்து பன்றியாய. மஹாவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை உத்தரித்து நன்றுசென்ற நாளவற்றுள் நல்லுயிர்படைத்து. நன்றாகச்சென்ற நாள்களிலே மநுஷ்யர்களை ஸ்ருஷ்டித்தது. "நன்றுசென்றநாள" என்று-மஹா வராஹ வேஷத்தைக் காணலாங் காலமென்னுமத்தாலே வராஹகல்பத்தைக் கொண்டாடுகிறார். "நல்லுயிர்" என்று-சாஸ்த்ராதிகாரத்தாலே ச்ரேஷ்டரான மநுஷ்யர்களைச் சொல்லுகிறது. (க) "ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்" என்னக்கடவதிறே அவர்க்கன்று தேவ மைத்தளித்த. அம்மநுஷ்யர்களுக்கு, ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் மேலிட்டு பகவத்விமுகரானவன்று ஆச்ரயணீயராகத் தேவஜாதியை ஸ்ருஷ்டித்து அளித்த ஆதிதேவனல்லையே இப்படி நின்ற நின்ற நிலைகளிலே பாஹ்யர்களை ப்ரவர்த்திப்பிக்கிற ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரனல்லையோ. ஆர்த்தரான மநுஷ்யர்களையும் ஆர்த்தரான தேவர்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே ஜகத்காரணபூதனான நிருபாதிக தேவனாகையாலே ஸர்வஸமாச்ரயணீயனல்லையோ. (உ) "ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம்" என்றும், (ங) "ஸாக்ஷாத்தேவ: புராணோஸௌ" என்றும் சொல்லக் கடவதிறே ... ... சக.

அ—நாறபக்தொனபதாமபாட்டு "சேர்விடத்தைநாயினேன தெரிந்திறைஞ்சுமா சொலே" என்று இவர்க்கு இவரிருந்த பூமியிலே சக்ஷுர்விஷயமாய், அவதாரங்களிலுண்டான நீர்மைக்கும் இழக்கவேண்டாதபடி குணபூர்த்தியோடே கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸமர்த்தியைக்காட்டக் கண்டநுபவிக்கிறார்.

மூ—கொண்டைகொண்டகோதைமீது தேனுலாவுகூனிகூன்
உண்டைகொண்டரங்கவோட்டி யுண்மகிழ்ந்தநாதனூர்
நண்டையுண்டநாரைபேர வாளைபாயநீலமே
அண்டைகொண்டுகெண்டைமேயு மந்தணீரரங்கமே. சக.

(க) "ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்" (உ) "ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம்" (ங) "ஸாக்ஷாத் தேவ: புராணோஸௌ"

ப-ரை — கொண்டை கொண்ட — மயிர்முடியிலேயுண்டான, கோதை மீது — மாலையினமேலே, தேன் உலாவு — வண்டுகள் ஸஞ்சரிக்கும்படியான ஒப்பனை யழகையுடையளான, கூனி — கூனியுடைய, கூன — முதுகில கூனை, (லீலார்த்தமாகவில்லிலே,) உண்டைகொண்டு — உண்டையைவைத்து, அரங்க — கூனையுளளேபுகும்படி, ஒட்டி — ஓட்டித்தெறித்து, உள மகிழ்ந்த — ஹ்ருஷ்டனாய, நாதன் — அச்செயலாலே எனக்குநாதனான சக்ரவர்த்தி திருமகன வர்த்திக்கிற, ஊர் — தேசமாவது; நாரை — நாரையானது, நண்டை உண்டு — நண்டைவிழுங்கி, பேர — மலை பேர்ந்தாப்போலே பெயர, வாளை — வாளைமத்ஸ்யமானது, பாய — துள்ள, நீலம் — கருநெய்தல பூவின இருட்சியை, அண்டைகொண்டு — ஸஹாயமாகககொண்டு, கெண்டை — கெண்டைமத்ஸ்யமானது, மேயும - பயங்கெட்டு மேய்கிற, அம - அழகியதாய, தண் - குளிர்ந்த, நீர - ஜல ஸம்ருத்தியையுடைய, அரங்கமே - ஸ்ரீரங்கமேயாம.

வியா கொண்டைகொண்டகோதைமீதுதேனுலாவுகூனி மயிர்முடியிலேயுண்டான மாலையினமேலே வண்டுகள ஸஞ்சரிக்கும்படியான ஒப்பனையாலே ஸ்பர்ஹணீய வேஷையான கூனி இத்தால - சேதநனுடைய நிஷ்க்ருஷ்டஸ்வரூபம ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே ஈச்வரனுக்கு ஸ்பர்ஹணீயமென்று கருத்து கூனிகூன் கீழ்ச்சொன்னவடிவுக்கும் ஒப்பனைக்கும் சேராதே அவளுக்கு நிரூபகமாய்ப்போந்த கூனை. இத்தால - ஸ்வரூபவிரோதியாய், "தேஹோஹம, மநுஷ்யோஹம" என்று நிரூபகமுமாய ஸ்வரூபத்துக்கு அவத்யமுமாயிருந்துள்ள அஹங்காரத்தை நினைக்கிறது உண்டைகொண்டரங்கவோட்டி லீலார்த்தமாக வில்லிலே உண்டையைவைத்துக் கூனை உள்ளே புகும்படியோட்டித் தெறித்து. அவத்யமான அஹங்காரத்தை அநாயாஸேநபோக்கவல்லசக்தியை நினைக்கிறது. உளமகிழ்ந்த நாதனூர் ஆச்ரிதர்க்கு அவத்யமான அஹங்காரத்தை அநாயாஸேந போக்குகையாலே ஹ்ருஷ்டனாய், அச்செயலாலே என்னை யெழுதிக்கொண்ட சக்ரவர்த்தி திருமகன் வர்த்திக்கிறதேசம். இத்தால - ஆச்ரிதருடைய அவத்யங்களைப்போக்கி உகப்பானுந்தானே யென்கை. ஆக, சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய நீர்மையும் நம்பெருமாள பக்கலிலே காணலா மென்கிறது. நண்டையுண்டு நாரைபேர நண்டைவிழுங்கின நாரையானது விழுங்கின கனத்தாலே மலைபேர்ந்தாப்போலே பேர இத்தால - பாதக பதார்த்தத்தினுடைய கனம்சொல்லிற்று. வாளைபாய அந்நாரைக்குத் தன்மேலே நோக்கென்று நினைத்து பயப்பட்டு வாளையானது துள்ள நீலமே அண்டைகொண்டு கெண்டைமேயும். அதின மிகுதியைக்கண்டு, கெண்டையானது பயத்தாலே பரப்புமாறப் பூத்தநீலத்தி னிருட்சியை அண்டைகொண்டு, அரணுக்குள்ளே வர்த்திப்பாரைப்போலே, பயங்கெட்டு மேய்ந்து வர்த்திக்கிற தேசம். இத்தால்—ஸம்ஸாரிகளை நலிகிற அஹங்காரத்தைக்கண்டு பீதராய், முமுக்ஷுக்களாய் உபாஸநத்திலே இழிந்த ஸாதகரைக்கண்டு இவை யிரண்டும பயஸ்தாநமென்று ஸாவேசவரனையே உபாயமாகப்பற்றி நிர்ப்பரராய், ஸ்வரூபாநுரூபமான பகவத்குணாநுபவமே யாத்ரையாய் வர்த்திக்கும் ப்ரபந்நர்க்கு ஸ்தாநமாயிருக்கிறதாய்த்து - கெண்டைகளினுடைய யாத்ரையென்கை அந்தண் நீரரங்கமே. அழகியதாய் சரமஹரமான ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தானகோயில. தாபத்ரயாதுரர்க்கு தாபஹரமான தேசமென்கை. "நீலமேயண்டைகொண்டு" என்று—ச்யாமமாய் ஸுகுமாரமான நீலத்தை அண்டைகொண்டு என்கையாலே - பெருமாளுடைய ஸௌந்தர்யமே அபாச்ரயமும், அதத ஆச்ரயித்திருப்பார்க்குபோக்யமுமதுவே யென்று கருத்து. இப்பாட்டில் சொன்ன ஸ்வாபதேசங்கள் இவர்க்கு நிலமல்லாதபோது தேசத்தை ஆச்ரயித்தநுபவிக்க இழிந்தவர்க்கு இப்பாட்டால் ஒருப்ரயோஜந மில்லை. ... ... சசு.

அ. ஐம்பதாம்பாட்டு. ஆச்ரிதவிரோதத்தைப் போக்கவல்ல அவதார வைபவத்தை யும், பாதகபதார்த்த ஸகாசத்திலே நிர்ப்பயராய் வர்த்திக்கலாம்படி அபாச்ரயமான தேச வைபவத்தையும் சொன்னார் - கீழ்ப்பாட்டில், இதில் - பாஹ்யவிரோதத்தைப் போக்கவல்ல அவதார வைபவத்தையும் ஸாவஸமாச்ரயணீயமான தேசவைபவத்தையும் அருளிச் செய்கிறார்.

ரு0 —வெண்டிரைக்கருங்கடல் சிவந்துவேவமுன்னொருநாள்
திண்டிறற்சிலைக்கைவாளி விட்டவீரர்சேருமூர்
எண்டிசைக்கணங்களு மிறைஞ்சியாடுதீர்த்தநீர்
வண்டிரைத்தசோலைவேலி மன்னுசீரரங்கமே ருo

ப-ரை — வெண்—வெளுத்த, திரை—திரைகளையுடைத்தாய, கரு—கறுத்த, கடல்—கடலானது, சிவந்து வேவ—சிவந்துவேவும்படியாக, முன் ஒருநாள்—இருபத்தெட்டாம் சதுர் யுகத்தில் த்ரேதாயுகத்திலே, திண் திறல்—மிக்கவலியையுடைய, சிலை—ஸ்ரீ சார்ங்கத்தை, கை—கையிலேவாங்கி, வாளிவிட்ட—அம்புகளை எவின, வீரர்—ஆண்பிள்ளையான சக்ரவர்த்தி திருமகன், சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, ஊர்—ஊராவது, எண் திசைக் கணங் கள்—எட்டுத்திக்கிலுள்ள ஸமூஹங்களும் வந்து, இறைஞ்சி—பெருமானைத் திருவடித்தொ ழுது, ஆடு—தீர்த்தமாடுமதாய, தீர்த்தம்—சுத்தியையுடைத்தான, நீர்—நீரையுடைத்தாய், வண்டு—மதுபானமத்தமான வண்டுகள், இரைத்த—பரீதி உள்ளடங்காமே சப்திக்கிற, சோலை வேலி—சோலையாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், சீர்—இப்பாவனத்வ போக்யத்வங்களாகிற நன்மை, மன்னு—நித்யமாய்ச்செல்லுமதான, அரங்கம்—கோயிலேயாம்.

வ்யா வெண்டிரைக்கருங்கடல் வெளுத்த திரைகளையுடைத்தான கருங்கடல். திரைக்கிளர்த்தியின் மிகுதிசொல்லிற்று சிவந்துவேவ கறுத்தகடலோடு வெளுத்ததிரை களோடுவாசியற அக்நியின் நிறமான சிவப்பே நிறமாய் மறுகும்படி தக்தமானபடி. இத்தால்— ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்கு வருணன் விரோதியாக அவனுக்கு இருப்பிடமான கடலை அழியச் செய்தபடி. முன்னொருநாள் திண்டிறல் சிலைக்கைவாளிவிட்ட வீரர்சேருமூர் இருபத்தெட் டாம் சதுர்யுகத்திலே மிக்கவலியையுடைய ஸ்ரீ சார்ங்கத்தை, (க) "ராவணோ நய" என் கிறபடியேவாங்கி அம்புகளையெவின ஆண்பிள்ளைசேருமூர். "உன்மகிழ்ந்தாரதனோ" என்று ஆச்ரிதரக்ஷணம் ஸ்வயப்ரயோஜநமாகப் பண்ணும் நீர்மையைச் சொல்லிற்று—கீழ்ப் பாட்டில்; இதில் - விரோதிநிரஸந சக்தியைச்சொல்லுகிறது இத்தால்—அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரான ஆச்ரிதர்க்கு ஸ்வாநுபவவிரோதியான சப்தாதிகளில் ப்ராவண்யத்தைப் போக் குகைக்குக்கோயிலிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறபடியென்கை. "திண்மை" என்றும், "திறல்" என்றும் வலியைச்சொல்லுகையாலே- மிக்கவலியென்றபடி எண்டிசைக்கணங்களு மிறைஞ் சியாடுதீர்த்தநீர் எட்டுதிக்கிலுமுள்ள ஸமூஹங்கள் வந்து பெருமானைத் திருவடித்தொழுது தீர்த்தமாடி, தங்களபிமத விரோதியான ஸாவபாபங்களையும் போக்கும் சுத்தியையுடைய நீரையுடைத்தாய் (உ) "ஸர்வசக்திமயந்நாத ஸர்வதீர்த்தமயம் ஸர: । ஸர்வபுண்ய மயோ தேச: ஸர்வதேவமயோ ஹரி:" என்னக்கடவதிறே. ஸமூஹங்களாவன - ஐச்வர்

(க) "சாபமாநய" (உ) "ஸர்வசக்திமயந்நாம ஸர்வதீர்த்தமயம்ஸர: । ஸர்வ புண்யமயோ தேச: ஸர்வதேவமயோ ஹரி:"

வதிதே (க) "ஆக்ருதைவரிபுரா த்மநி." பரந்துபோன் நிரந்து நுந்திவந்தலைக்கும்வாரி புனல் தனனபிநிவேசமெல்லாம் கொண்டு எங்குமொக்கப்பரந்த மாறுதேவந்து பொனக லைக கோயிலிலே தளளி அலையெறியாநின்றுள்ள காவேரி வாரிபுனல் - ப்ரவாஹரூபமான ஜலம் ஆதாகிறது - காவேரி அரங்கமேன்பா நான்முகத்தயன்பணிந்த கோயிலே உபய பாவநாகிஷ்டனுன பரஹ்மாவானவன் தன் அதிகாரத்துக்குவரும் விரோதிகளைப்பரிஹரிக் கைக்கு, பரஹ்மபாவநைக்கும் பலமான மோக்ஷத்துக்குமாக சதுர்த்தசபுவநஸ்ருஷ்டாவென் றும, நாலுவேதங்களையும ஒருகாலே உச்சரிக்கைக்கீடான நானகு முகத்தைபுடையனென் றும அஜனென்றும, தன்னை ஸ்வாதிகனாக அபிமாநித்திருக்கிறவன் பக்ஙாபிமாநனும் வந் தாச்ரயிக்கும் கோயிலே 'ஸ்ரீரங்கம்' என்று நினைறாகள் புராணவித்துக்கள் (உ) "ரதி த்த உக்ரோம்." (ங) "கூரோ ஜ்யோதிராய நாபவதே ஸாப்ருத்ய நாயநகிரிஜ தாத்ஸாஜஸபி."

...   .   ருக.

அ. ஐயபதிரண்டாமபாட்டு ராமாவதாரத்துக்குப பிறபாட்டாகக் கோயிலிலே வந்து உதவினபடி சொலலிற்று - கீழ்மூன்று பாட்டாலே, இனிபிரண்டுபாட்டாலே - க்ருஷ் ணவதாரத்துக்குப பிறபாட்டாகுத்தவும்படி சொல்லுகிறது அநந்தரம் கீழ்ப்பாட்டோடு ஸங்கதியென்னென்னில்; சதுர்த்தசபுவநத்பக்ஷனை ஜ்ஞாநாதிகனை பரஹ்மாவுக்கு ஆச் ரயணீயனானவனே யனறிக்கே, அநந்யபரயோஜநராய அநந்யஸாதநராயிருப்பார்க்கு ஆச் ரயணீயனான கோயிலென்கிறு

மூ — பொறறையுற்றமுற்றல்யானை போரெதிர்ந்துவந்ததைப்
பறறியுற்றமற்றதன் மருப்பொசித்தபாகனூர
சிறறெயிற்றுமுற்றன்மூங்கில் மூன்றுதண்டரோன்றினர்
\$ அற்றபத்தர்சுற்றிவாழு மந்தணீரரங்கமே. ருஉ

ப-ரை — பொறறை உற்ற—கற்பாறையிலே வர்த்திக்குமதாய், முற்றல்— திண்ணி தான, யானை—ஆனையாய், போர எதிர்ந்து வந்ததை—யுத்தத்திலே எதிர்த்துவந்ததை, பற்றி—மதியாதே சென்று பற்றி, உறறு—நாலுகால்குக்குமுள்ளான அதிஹடிலே புக்கு துழைந்து, மற்று—அதுக்குமேலே, அதன—அதினுடைய, மருப்பு—கொம்பை, ஒசித்த— அநாயாஸேனமுறித்த, பாகன் ஊர்—பாகனவர்த்திக்கிற தேசமாவது, சிறு— சிறுகின, எயிறு—கண்களையுடைத்தாய், முறறல— திண்ணிதான, மூங்கில மூன்று தணடர்—மூங்கில் தண்டு மூன்றுதரித்த ஸந்ந்யாஸிகளும், ஒன்றினர்- இதுதேசமே பரமப்ராப்யமென்று வந்து சேர்ந்தவர்களும், \$ அற்ற பத்தர்—புருஷார்த்தாந்தரங்களில பற்றறறு பெருமாளே ப்ரா ப்ய ப்ராபகமென்றிருக்குமவர்களும், சுற்றி வாழும்—கோயிலைவஸமே வாழ்வாக வர்த்திக் கிற, அம்—தாசநீயமாய, தண—சரமஹாமான, நீர்—ஜலஸம்ரத்தியையுடைய, அரங்கம்— கோயிலாம். [\$ "அற்றபத்தர்" என்றிருந்தால வயாக்யாநத்துக்கு மிகச்சேரும்]

வ்யா. பொற்றையுற்ற முற்றல்யானை. கற்பாறையிலே வர்த்திக்கையாலே திண்ணி தான ஆனை. மநுஷ்யஸஞ்சாரமின்றிக்கே மரங்களாலே நெருங்கின காட்டிலே வர்த்திக் கையாலே மநுஷ்யரைக்கண்டு கண்கலங்கி வாதித்த ஆனை யென்றுமாம். பொற்றை—

(க) "ஆத்மைவரிபுராத்மந:" (உ) "ரதிங்கத இதி-ரங்கம்" (ங) "கூரோப்ஜ்யோதிர்மண்டலாத்பாநோர்யோகிநாம் ஹாதயாதபி! ரதிங்கதோ ஹரிர்யத்ர ரங்க மித்யபிதீயதே."

கறபாறையும, கரிச்காடும. போரேதிரநதுவந்ததை ரஜசனைபபோலனறியே யுததத்திலே எதிர்நது வந்ததை. பற்றியுற்று. மகிபாதே சென்று பற்றி, நாலுகாலுககு முள்ளான அதிவுடலிலே புக்குநுழைநது மற்றதன் மருபபொசித்த பாகனூர அதுககுமேலே, அதி னுடைய ஹிம்ஸாபரிகாமான கொமபை அநாயாஸேந முறிததபாகன் வாத்திக்கிறதேசம. "பாகன்" என்று - அதுக்கு ரக்ஷகனானவன, அதினளவறிந்து இடம கொள்ளுமாப போலே இடங்கொணடு அக்தை அழித்தபடியாலே சொலலுகிறது இததால- க்ர்ஷ்ணாவ தாரத்தில பிறபாடானர்ககுப பெருமாள ஸ்வா நுபவ விரோதிவாககததை குவலயாபீடத் தையழிததாபபோலே அழியசசெயயுமவரெனகை. ஸ்ரீவஸுதேவரும் தேவகிப் பிராட்டி யும் ஸ்ரீ மதுரையில பெணகளும சகயததிலே கர்ஷ்ணனைக்காண ஆசைபபட்டிருக்க வாசலிலே இடைசசுவராயிறே குவலயாபீடம நினறது. (க) 'ஸவ்யேவஸு தேவ உஸுதேவௌ ஹஸ்த வ்யாதாய, வீஜ நாடீ-நா." சிற்றெயிற்றுமுற்றல் மூங்கில் மூன்றுதண் டா சிறுகின கண்களையுடைததாப் திணணிதான மூங்கில்தண்டு மூனறுதரிதத ஸந்யா ஸிகள. "மூங்கில மூனறுதணடா" என்கிறவித்தால - கீழுள்ள ஆச்ரமதரயத்தையும் வியாவாத்திக்கிறது "சிற்றெயிறறுமுற்றல்" எனகிறவித்தால, (உ) "வனகேந வ்ருக்ஷேண ஸவஷ்டாரணி ஹடிரமிமெ" எனகிறபாயததாலே எதிரதத விரோதிவர்க் கத்தைத தானே யழியச்செய்யவறாய்..தனக்கழிவினறிககே யிருககுமெனனு மத்தைநினை க்கிறார். ஒன்றினர் பகவதவிஷயததிலே ஏகாநத ஹ்ர்தயரானவர்கள் எனனுதல்; தேசாந் தரஙகளைவிட்டு இத்தேசமே பராபயமெனறு வந்து சேர்நதவாக ளெனனுதல. அற்றபத்தர். புருஷார்த்தாந்தரங்களிலும ஸாதநாந்தரங்களிலும பற்றற்றுப பெரியபெருமாளே ப்ராப்ய மும் ப்ராபகமுமென்று இருககுமவர்கள கரிதண்டதாரிகளாய பகவதவிஷயததிலே ஏகா ந்தஹ்ர்தயராய் பகவதவயதிரிகதஙகளை தாணமாக புதலிபண்ணும ஸநயாஸிகளென்று மாம. சுற்றிவாழும் ஸாவரவஸ்தையிலும விடாதே கோயிலிலவாஸமே வாழ்வாக இருக்கு மவர்களென்னுதல்; தேசஸமர்த்திபை மனோரதித்து அதுவேபோகயமாக இருககுமவாக ளென்னுதல் சுறறல-எனனால் அந்தண் நீரரங்கமே. தாசநீயமாய் சாமஹாமான ஜலஸ ம்ர்த்தியை யுடைய கோயில ... ... ருஉ.

அ ஐமபததுமூனறும்பாட்டு. அநிருததாழ்வானுடைய அபிமதவிரோதியாய் ப்ரபலமான பாணப்ரமுகவாக்கத்தைப் போக்கினாப்போலே, இனறு ஆச்ரிதருடைய போக விரோதியைப போககுகைககு அநதக்ர்ஷ்ணன் நித்யவாஸம்பண்ணும் தேசம கோயிலென கிறார்.

மூ —மோடியோடிலச்சையாய சாபமெய்திமுக்கணன்
கூடுசேனைமக்களோடு கொண்டுமண்டிவெஞ்சமத்
தோடவாணனாயிரங் கரங்கழித்தவாதிமால்
பீடுகோயில்கூடுநீ ரரங்கமென்ற பேரதே. ருங

ப-ரை.—சாபம எய்தி—ப்ரஹ்மாவாலே சபிக்கப்பட்டு, (கையும் கபாலமுமாய் இர நது திரிகையாலே,) இலசசை ஆய—லஜ்ஜாவிஷ்டனாய், முககணன்—த்ரிநேத்ர தாரியான

(க) "ஸக்யபேசயத-புவேவ வஸுதேவோ பூத் பாராதுராஸீஜ்ஜநாரதநம்"
(உ.) "பகேநபாஹயதண்டேந ஸாவாஸ்த்ராணிஹ தாநிமே"

ருபன், மோடியோடு—காளியோடே, மக்களோடுகூடு—மக்களோடே திரண்ட, சேனை ஏந்து—சேனையையுங்கொண்டு, வெஞ்சமத்து—க்ரூரமானயுத்தத்திலே, மண்டி ஓட—குலைபட்டுத் தலைகுலைய ஓட, வாணன்—பாணனுடைய, ஆயிரம் கரம் கழித்த—ஆ தோள்களையும்கழித்த, ஆதி மால்—ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரனுடைய, பீடு கோ. பெரிய கோயிலாவது; கூடு—ஸஹ்யத்தினின்றும் வந்ததும் வர்ஷஜலத்தோடுகூடினதும நீர்—நீரையுடைத்தான, அரங்கம் என்ற பேரது— திருவரங்கமென்னும் திரு நாமத்யுடையது

வயா மோடியோடிலச்சையாய சாபமெய்தி ஸாத்விகர்க்கு தர்சநமே கொடாதகில லஜ்ஜாபபடி அ(இ)வர்களால அபரிக்ராஹ்யமயான சாபத்தை ப்ராபித்த காளியோடே தம் சரை யாசைபாலும், துராசாரனாயாசைபாலும், ஸாத்விகரால் உபேக்ஷணீயையாயிற் றிருப்பது சாபமெய்தி- இலச்சையாய- முக்கணான் (க) "கபாலீத்வம் பவிஷ்யஸி" என்று ப்ரஹ்மா சபிக்கையாலே லஜ்ஜாவிஷ்டனான லலாடநேத்ர னென்றுமாம ஆகம முகத்தாலே தன்னை ஸர்வேச்வரனாக உபதேசித்து, லலாடநேத்ரத்வ கங்காதரத்வாதிகளா தன்னுடைய சக்திகளை யாவிஷ்கரித்து, லோகத்தை யடங்கக் கும்பிடு கொள்ளுகிறவ கஞ்கு பாஹ்யசாபத்தாலே க்ஷேத்ரஜ்ஞத்வமும சாஸ்த்ரவச்யதையும ப்ரகாசிதகால் லஜ்ஜாவிஷ்டனாகச் சொல்லவேணுமோ. கூடுசேனைமக்களோடு கொண்டுமண்டி வெஞ்சமத்தோ மக்களோடே திரண்ட சேனையையுங்கொண்டு அரைகுலையத்தலைகுலைய யுத்தத்திலேயோ நம்பி மூத்தபிரானும் க்ருஷ்ணனும் விஜயத்திலே மண்டினவாறே ருத்ரனும பரிகரமும் ஓ கையிலே மண்டினபடி. வாணனாயிரங்கரங்கழித்த பாணனுடைய ஆயிர தோள்களையு கழித்த் பாணனுடைய ரக்ஷணத்திலே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணின ருத்ரனுடைய அபிமாநத்தை கழித்தான, தோள்வலிகொண்டாடின பாணனுடைய தோள்களையும கழித்தான ஆதிமா ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரன (உ) "க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாம் உத்பத்திரபி சாப்யய:" என்னக்கடவதிறே. பீடுகோயில பெரியகோயில பீடு-பெருமை. கூடுநீரரங் மென்றபேரதே ஸஹ்யத்தினின்றும வந்ததும இப்பாலுண்டான வர்ஷத்தாலுமாகக்கூடி நீரையுடைத்தான திருவரங்கமென்னும திருநாமத்தையுடைத்து "சாபமெய்தி-இலச்சையாய—முக்கணான்—மோடி போடு—மக்களோடு—கூடுசேனை—கொண்டு— வெஞ்சமத்து—மண்டி—ஓட வாணனாயிரங்கரம் கழித்த வாதியால—கூடுநீர்—அரங்கமென்றபேரதான—பீ கோயில" என்றந்வயம் ஆக இரண்டு பாட்டாலும் செய்ததாயத்து—ஆச்ரிதர்க்கு விரோதிகளா மிதத்தையே வேணடுவது, எதிர்த்தாலே திர்யக்காகவுமாம, ஸர்வாதிகனான ருத்ரனாகவுமாம, அழியச்செய்கைக்கு குவலயாபீடம் « கொலையானையாய்த் தோற்றுகையாலே கொன்றருளினான், க்ருஷ்ணனைத் தோற்பித்த பாணனை ரக்ஷிக்கக்கடவோமென்று வந்தருத்ரன் தோற்றுப்போம்படி பண்ணினான. (௩) "பாராயமம கிம் புஜை:" என்று தோள் வலிகொண்டு வந்த பாணனுடைய தோள்களைக்கழித்தான. ஆக அவர்களுடைய நினைவு அவர்கள் தலையிலே யாக்குமவனென்கை. ... ... ருக.

(க) "கபாலீத்வம பவிஷ்யஸி" (உ) "க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாம உத்பத்திரபி சாப்யய:" (௩) "பாராயமம கிம புஜை:"

ஸம்ஸாரத்தில் தன்பக்கலில் ருசியில்லாதார்க்கு ருசிஜநகனுகைக்கும், ருசி பிறந்தார்க்கு ஆச்ரயணீயனுகைக்கும், ஆச்ரிதரை அஹங்காரரஹிதராக அடிமைகொள்ளுகைக்கு முரியவ னென்கை ... ... ௫௪.

அ ஸெளலப்யத்தைத்தாம்பாட்டு இப்படி ஆச்ரிதார்த்தமாகச் சோலியிலே சயனவளாக நிற்கிறபடியைக்காட்டி, லக்ஷ்மீ பூமி நீளாநாயகனாயிருந்துவைத்து எனக்கு முகங்கொடுத்தபடி என்னை அங்கீகரித்தருளினனென்கிறார்

மூ —மன்னுமாமலர்க்கிழத்தி வையமங்கைமைந்தனாய்
பின்னுமாயர்பின்னைதோள் மணம்புணர்ந்ததன்றியும்
உன்னபாதமென்னசிந்தை மன்னவைத்துநல்கினாய்
பொன்னிசூழரங்கமேய புண்டரீகனல்லையே ௫௫

ப-ரை —மன்னு—மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களையுடைத்தாய், மா—ஸ்லாக்யமான, மலர் கிழத்தி—தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கும், வையம் மங்கை—ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கும், மைந்தன் ஆய—இஷ்டனாய், பின்னும்—அதுக்குமேலே, ஆயர்—இடைக்குலத்தில் பிறந்த, பின்னை தோள்—நப்பின்னைப் பிராட்டி திருத்தோளோடே, மணம் புணர்ந்து—ஸம்ச்லேஷித்து, அது அன்றியும்—அதுக்குமேலேயும், உன்ன பாதம்—ஸ்ரீ போக்யமான உன திருவடிகளை, என்ன சிந்தை—நித்யஸம்ஸாரியான என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே, மன்ன வைத்து—பொருந்தும்படி வைத்து, நல்கினாய்—பக்ஷபதித்தாய்; பொன்னி—காவேரியாலே, சூழ—சூழப்பட்ட, அரங்கம்—கோயிலிலே, மேய—நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, புண்டரீகன் அல்லையே—புண்டரீகாக்ஷனல்லையோ.

வ்யா மன்னுமாமலர்க்கிழத்தி யென்கை மென்மை குளிர்த்தி நாற்றமென்கிற இவற்றால் ஸ்லாக்யமான தாமரைப்பூவில் பிறப்பையுடையளான பெரியபிராட்டியாகிற மஹிஷி (௧) "க்ருதாபிஷேகா மஹிஷீ" என்கிறபடியே ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கு முரியவளென்கை. கிழத்தி—உரியவள். வையமங்கைமைந்தனாய் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு அபிமதனாய் (௨) "யுவதிச்ச குமாரிணீ" என்கிறவிவள் பருவத்துக்கேற்ப, (௩) "யுவா குமாரஃ" என்கிற பருவத்தையுடைய காந்தனாய் மைந்தன் இளையோன் பின்னும் அதுக்குமேலே ஸர்வாதிகத்வத்துக்கும் போகபௌஷ்கல்யத்துக்கும் இவர்களிருவருமே யமைந்திருக்க, அதுக்குமேலே (௪) "அஸ்யேசாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ" (௫) "ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ," "தேவிமாராவார் திருமகள்பூமி" ஆயர்பின்னை தோள்மணம் புணர்ந்து அபிஜாதையான நப்பின்னைப் பிராட்டியோடே கலந்து போரும் போகபௌஷ்கல்யத்தையுடையனாய் அதன்றியும் உனக்கபிமத விஷயங்கள் குறைவற்றிருக்கச் செய்தே அதுக்குமேலேயும் உன்னபாதமென்னசிந்தை மன்னவைத்து நல்கினாய் "அமரர் சென்னிப்பூ" என்கிறபடியே ஸ்ரீ போக்யமான உன் திருவடிகளை நித்யஸம்ஸாரியாயிருக்கிற என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே க்ஷணகாலம் விச்லேஷமில்லாதபடி வைத்து என்பக்கலிலே பக்ஷபதித்தாய் வாத்ஸல்யம் தந்தாமுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் எதிர்த்தலையில் தண்மையையும் பார்க்கவொட்டாதிறே.

---

(௧) "க்ருதாபிஷேகா மஹிஷீ" (௨) "யுவதிச்ச குமாரிணீ" (௩) "யுவா குமாரஃ" (௪) "அஸ்யேசாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ" (௫) "ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ"

பொன்னிசூழரங்கமேய புண்டரீகனல்லையே சாமஹாமான காவேரியாலே சூழப்பட்டசோயி லிலே நித்யவாஸம் பண்ணின புண்டரீகாக்ஷனல்லவோ புண்டரீகாவயவ பராகாயத்தா லே புண்டரீகவப்பதேசம், (க) 'ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம' (உ) "விஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம" இதிவத திவ்யாவயவங்களுக்கு ச்ரமஹரமான தேசவாஸத்தால் பிறந்தசெவ்விக்குமேலே என்னுடைய ஸம்ச்லேஷத்தாலேயும புதுக்கணித்த தென்கை ... ... ருரு

அ ஐம்பத்தாறும்பாட்டு இனி மேலாறுபாட்டாலே - திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை அநுபவிக்கிறார் இதில் முதற்பாட்டால — ஆச்ரிதவிரோதியான ராவணனையழியச்செய்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன், பின்புள்ளாரான ஆச்ரயபரயோஜனர்க்கு ஸ்வபராபத்தி விரோதிகளைப்போக்கி அநுகூலவர்த்தி கொள்ளுகைக்குத திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை யநுபவிக்கிறார்

மூ —இலங்கைமன்னனைந்தொடைந்து பைந்தலைநிலத்துகக்
கலங்கவன்றுசென்றுகொன்று வென்றிகொண்டவீரனே
விலங்குநூலர்வேதநாவர் நீதியானகேள்வியார
வலங்கொளக்குடந்தையுட் கிடந்தமாலுமல்லையே. ருசு.

ப-ரை — அன்று—வரங்கொடுத்த தேவதைகளும குடியிருப்பு இழக்கும்படியான தசையிலே, சென்று—ஸேதுபந்தத்தைப் பண்ணிச்சென்று, இலங்கை மன்னன்—லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணனை, கலங்க—ப்ப்படும்படிக் கீடாச, (அவனுடைய,) பை—வலிதான, ஐந்தொடு ஐந்து தலை—பத்துத்தலைகளும், நிலத்து—பூமியிலே, உக—உதிர்ந்து உருமாய்ந்துபோம்படி, கொன்று—, வென்றிகொண்ட—ஜயத்தை லபித்த, வீரனே—வீரத் தன்மையை யுடையவனே, நூல—யஜ்ஞோப வீதத்தை, விலங்கர்—சரீரத்திலே யுடையவர்களாய், வேதம் நாவர்—ஸர்வகாலமும் வேதமோதுகிற நாக்கையுடையராய், நீதியான—ஸ்வகாம ஸமாராதன ஸாவேசவானென்று, கேள்வியார—ஸதாசார்யோபதேச முடைய ப்ராஹ்மணருடைய, வலம் கொள—அநுகூலவர்த்தியை அங்கீகரிக்கைக்காக, குடந்தையுள்—திருக்குடந்தையிலே, கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளுகிற, மால அல்லையே—ஸர்வாதிகனல்லையோ

வயா இலங்கைமன்னன் குளிக்கூடு சோத்தாப்போலே ஹிம்ஸகா சேர வர்த்திக்கும லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணனை. (ங) "ராவணோ ராக்ஷஸேச்வர:" என்கிறபடியே அந்தராவாக்கத்துக்கடைய நிழலாயிருக்குமவனிறே. ஐந்தொடைந்து பைந்தலை நிலத்துக அறுக்கவரிதான பத்துத்தலையையும் பூமியிலேயுதிர்த்து உருமாய்ந்துபோம்படி. பைந்தலை - வலியதலை. "ஐந்தொடைந்து" என்று, (ச) 'தசேந்த்ரியாநநம்" என்கிறபடியே ஆச்ரயபரயோஜனர்க்கு பாதகமான இந்த்ரியங்களை நினைக்கிறாயத்து. கலங்க வன்று சென்றுகொன்று வென்றிகொண்ட வீரனே. பயமிருக்கும்படி அழிப்பதவன பயத்தாலே போக்கறுாக் கலங்கும்படி, இவனுக்கு வரங்கொடுத்த தேவதைகளும குடியிருப்பிழக்கும்படியான தசையிலே ஜநஸ்தானவததையும ஸேதுபந்தத்தையும் பண்ணிச் சென்று அவனைக்கொன்று விஜயத்தை லபித்த ஆண்புலியானவனே விலங்குநூலா ஸர்வகாலமும்

(க) "ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம" (உ) "விஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம" (ங) "ராவணோ ராக்ஷஸேச்வர:"
(ச) "தசேந்த்ரியாநநம்"

வைதிக காயாநுஷ்டாதாக்களென்று தோற்றும்படியான யஜ்ஞோபவீதத்தை சரீரத்துக்கு நிரூபகமாக வுடையராய் விலங்கு - உடம்பு வேதநாவர் ஸர்வகாலமும் வேதபாராயணம் பண்ணுகையாலே வேதோச்சாரணத்தை நிரூபகமாக வுடையராய் நீதியானகேள்வியர் ஸாவகாமஸமாராதனம் ஸர்வேச்வரனென்று ஸதாசார்யோபதேசமுடைய பராஹமணர் வலங்கொளக்குடந்தையுள் கிடந்த மாலுமல்லையே. அவர்களுடைய அநுகூலவர்த்தியை ஸ்வீகரிக்கைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வாதிகனல்லையோ. வலம் - அநுகூலம் சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய ஆண்பிள்ளைத் தனத்தை ஆராவமுதாழ்வார்பக்கலிலே அநுபவித்தபடி சொல்லிற்றாயிற்று ... ... ௫௬.

அ ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு பாரபதிவிரோதியைப் போக்கி அநுகூலவர்த்தி கொள்ளுமளவன்றியே, நித்யாநபாயினியான பிராட்டியோட்டை ஸம்ச்லேஷத்துக்கு இடைச்சுவரான ராவணனை அழியச்செய்தாப்போலே, பிற்பாடரான ஆச்ரிதர்க்கு அநுபவ விரோதிகளைப் போக்குகைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை யநுபவிக்கிறார்.

மூ — சங்குதங்குமுன்கைநங்கை கொங்கைதங்கலுற்றவன
அங்கமங்கவன்றுசென் றடர்த்தெறிந்தவாழியான்
கொங்குதங்குவார்குழல் மடந்தைமார்குடைந்தநீர்
பொங்குதண்குடந்தையுட் கிடந்தபுண்டரீகனே ௫௭

ப-ரை — சங்கு—சங்குவளைகள், தங்கு—கழலாதேயிருந்துள்ள, முன்கை—முன்கையை யுடையளாய், நங்கை—ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணையான பிராட்டியுடைய, கொங்கை தங்கல்—ஸ்தனங்களோடே ஸம்ச்லேஷிக்கையை, உற்றவன—விரும்புற்ற ராவணனுடைய, அங்கம் மங்க—சரீரம் அழிகைக்காக, அன்று—பிராட்டி தலைப்பின்னலாலே உச்சிக்கிடுக்கொண்டு முடிய நினைத்தகாலத்திலே, சென்று—அவனிருந்தவிடத்தே சென்று, அடர்த்து—அடைமதிள் படுத்தி, எறிந்த—அவன தலையை யறுத்த, ஆழியான்—கடலபோலே சாமஹாரமான வடிவையுடையவன, கொங்கு தங்கு—பரிமளம் மாறாத, வார—நீண்ட, குழல்—குழலையுடைய, மடந்தைமார—ஸ்தரீகள், குடைந்த—அவகாஹித்த, நீர—நீரானது, பொங்கு—இவர்களுடைய நெருக்கத்தாலே பாவர்த்தமாய், (அத்தாலே,) தண்—குளிர்ந்த, குடந்தையுள —திருக்குடந்தையிலே, கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளுகிற, புண்டரீகனே—புண்டரீகாக்ஷனே

வயா சங்குதங்குமுன்கை வளை கழலாதேயிருந்துள்ள முன்கையையுடையவள், அவன் கொண்டாடும்வளை முன்கைவளையாகையாலே வ்யதிரேகத்தில் கழலுவதும் அதுவேயிறே இக்கால - நித்யாநபாயினியென்கை நங்கை ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணையானவள். (க) 'தூல்யசீலவயோவ்ருத்தாம் தூல்யாபிஜநலக்ஷணாம்' என்கிற பிராட்டிபக்கலிலே கொங்கைதங்கலுற்றவனங்கம் மங்க திருவடிகளிலே தங்க ப்ராப்தமாயிருக்க, மாதாவிஷயமென்று பாராதே அதிக்ரமத்தை நினைத்த ராவணனுடைய சரீரமழிகைக்காக தங்கல் - தொங்கல். இந்த துர்ப்புத்திக்கடி தேஹாத்மாபிமாநமாகையாலே அதுக்கடியான சரீரத்தை யாய்த்து அழிக்க நினைத்தது அன்று உடலையு முயிரையும் பிரித்தாப்போலே, இருவரையும் கடலுக்கக்கரையு மிக்கரையுமாம்படி பண்ணின அன்

(க) "துல்யசீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஜநலக்ஷணாம்"

றொன்னுதல், வேணயுதக்தர தசையிலே யென்னுதல் சென்று (க) "ஜலியாதிர வுஜ தஹ்ய" என்கிறபடியே அவனிருந்தவிடத்தே சென்று அடாததெழிந்த ஆழியான் அடைமதிடபடுததி அவன் தலையையறுத்து அந்த ஹாஷத்தாலே கடல்போலே ச்ரமஹர மான வடிவையுடையவன் என்றுதல் — அறுததல் கோஙகுதாஙகுவாகுழல் மடநதைமார். பரிமளமமாருக நீணட குழலையுடைய ஸ்த்ரீகள் குடைநதீர்போஙகு தணகுடநதையுள் அவகாஹித்ததீரானது இவரகளுடைய நெருக்கததாலே பரவர்த்தமாய, அததாலே சரமஹ ரமான திருக்குடந்தையிலே இததால - ஆராவமுதாழ்வாரை அநுபவிக்கச செல்லுமவர் களை, (உ) "ஸமகோஙாஹஸ்தாஃ" எனகிறபடியே எதிரேறறுக கொளளுமவாகளாயு பாஙகுதததைகக்கு பரிசாரிகைகளாயும நிறகுமவாகளெனகை. கிடந்தபுணடரீகனே ராமனாக சாடு பாயபுமாறப பூததாபபோலே யிருககிற திவயாவயவஙகளோடே தன்னை அநுபவிப்பிக கைககாகக கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் ஆக இரணடுபாடடாலே - சசரவர்த்தி திருமகனு டைய ஆணபிளளைத் தனத்தையும் அழகையு மநுபவித்து, மேலிரணடு பாடடாலே - க்ரிஷ் ணனுடைய வீரசரிததததையும அழகையும ஆராவமுதாழ்வாரபக்கலிலே யநுபவிககிறா

அ ஜீமபதகெடடாமபாடடு ஆசரிதாரததயாக யமளாரஜுநஙகள தொடககமான பாதிகூலவர்க்கத்தைப போககின நீ, அக்காலததுககுப பிறபாடாககு உதவுகைக்காக ஆசரிதவாதஸல்யததாலே வநது கணவளாநதருளினயல்லையோ எனகிறா

மூ —மரங்கெடநடந்தடாத்து மததயானைமததகத
துரங்கெடப்புடைத்தோாகோம் பொசிததுகநதவுத்தமா
துரங்கமவாயபிளநதுமண ணளநதபாதவேதியா
வரங்கொளக்குடநதையுட கிடநதமாலுமல்லையே ௫௪

ப-ரை.— மாம—யமளாரஜுநமென்னும மருதமாஙகள, கெட—முறியுமபடி, நட ந்து—தளாநடையிட்டு, மததயானை—மதிக்கப்பணணிக கொணடுவநத குவலயாபீடத்தை, அடாதது—நெருககி, ஓா—அத்விதீயமான, கொமபு—கொம்பை, ஒசித்து—முறிதது, உரம கெட—அதின் மிடுக்கழியுமபடி, மததகதது—தலையிலே, புடைதது—புடைததுக கொனறருளி, உகநத—ஆச்ரிதவிரோதி போகபபெறறதென்று உகந்த,உததமா—புருஷோ ததமனே!, துரஙகம வாய பிளநது—கேசியுடைய வாயைககிழிதது, மண—பூமியை, அள ந்த—அளந்தருளிய, பாத—திருவடிகளையுடையனுய், வேதியா—வேதாரதத தாதபாயம கைப்பட்டவாகள, வரம கொள—தநதாமபேக்ஷிதங்களை உனபககலிலே அபேக்ஷிக்கலாம படி, குடநதையுள கிடநத—திருககுடநதையிலே கணவளர்ந்தருளுகிற, மால அல்லையே—வயாமுகதனலலையோ.

வயா மரங்கெடநடந்து மருதுகள முறிய நடைகறறு நடககையாவது — தவழு கையும, தளாநடையிடுகையும. அடாத்து மததயானை. மதிககபபணணிக கொண்டுவந்த குவலயாபீடத்தைச் செருக்குப்போமபடி நெருககி. மத்தகத்துரங் கெடப்புடைத்தோா கோம் பொசித்து. ஆனைவிழக குததுமிடததில அத்விதீயமான கொம்பைமுறிதது, அதினுடைய மிடுககழியுமபடி மஸ்தகத்திலே புடைதது. மததாலே வநத செருககை அதினுடைய நாலுகாலுக்கு முளளே புககு நினறு உழைபபிததுக கொடுதது அதினுடைய ஹிம்ஸாபரி

(க) "அபியாதாப்ரஹர்த்தாச" (உ) "சதமமாலாஹஸ்தாஃ"

காமானை கொம்பைமுறித்தார் கொண்டருளினா னென்றதாயத்து உகந்தவுத்தமா. ஆச்ரிதவி ரோதிபோகம் பெற்றதென்று உகந்த புருஷோத்தமனே. இங்குப்புருஷோத்தம மென்கிறது ஸ்வரூபத்தால் வந்த உத்கர்ஷத் தன்னன்றியே ஆச்ரிதபக்ஷபாதத்தால் வந்த உத்கர்ஷத்தை நினைத்து குறைதிக்பயிற்ற வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷமேறாது துரங்கம் வாய்பிளந்து ஸந்த்யா காலத்திலே திருவாய்ப்பாடியை அழிக்கவந்த கேசியுடைய வாயைக்கிழித்து மணனளந்த பாத. ஸ்ரீவாமநரூப எல்லார் தலையிலும் வைத்த திருவடிகளையுடையவனே தரைவிக்ரமா பதாநம், கேசிவதஸமநந்தரத்திலே க்ருஷ்ணனுடைய சேஷ்டிதமாகப் பேசலாம்படியிறே த்ரிவிக்ரமாவதாரத்துக்கு முண்டான ஸௌப்ரத்ரம் அதாகிறது - எல்லாரையும் வரையாதே நின்றிலையும் எதிரிகளை அழகாலே அழிக்கையும் வேதியர்வரங்கோளக் குடந்தையுட்கிடந்த மாலுமல்லையே வேதார்த்ததாத்பர்ய கைப்பட்டவர்கள் தாதா மபேக்ஷிதங்களை உண்டாக்க விலே அபேக்ஷிக்கலாம்படி திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற வ்யாமோஹனல்லையோ. வஞ்சகராய் வந்த யமளார்ஜுநங்களை தன்மௌக்த்யத்தாலே அழித்து எதிரிகளாகக்கண் முகப்பேதோற்றவாத குவலயாபீடத்தையும் கேசியையும் அநாயாஸேந அழியச்செய்து, தான வஞ்சகனும் எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளை வைத்து முறையுணர்த்தின புருஷோத்தமன் தன்வாத்ஸல்யத்தாலே பிறபாடர்க்கு உதவவந்து கிடக்கிறதேசம் திருக்குடந்தை யென்றதாயிற்று .. .. ருஅ

அ ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு பண்டு ஆச்ரிதவிரோதிகளைப்போக்கின மிடுக்க னுப்வைத்து, அழகாலும் சீலத்தாலும் ஆச்ரிதரை யெழுதிக்கொள்ளுகைக்காக அவதரித்த க்ருஷ்ணன், பிற்பாடருடைய இழவுதீர ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் புஷ்கலமான திருக்குடந்தை யிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை யநுபவிக்கிறார்

மூ —சாலிவேலிதண்வயல் தடங்கிடங்குபூம்பொழில்
கோலமாடநீடுதண் குடந்தைமேயகோவலா
காலநேமிவக்கிரன் கரன்முரன்சிரமவை
காலனோடுகூடவிற் குனித்தவிற்கைவீரனே. ருகூ

ப-ரை — சாலி - செந்நெலை, வேலி - சுற்றுமுடைத்தாய், தண - குளிர்ந்த, வயல் - வயலையும், (அதுக்குள்ளாக,) தட - பெரிய, கிடங்கு - அகழையும், (அதுக்குள்ளாக,) பூ - பூத்த, பொழில் - பொழிலையுமுடைத்தாய், கோலம் - அழகிதாய, நீடு - ஓக்கத்தையு டைத்தான, மாடம் —மாடங்களையுடைத்தாய், தண—குளிர்ந்த, குடந்தை—திருக்குடந்தை யிலே, மேய —நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, கோவலா—க்ருஷ்ணனே , காலநேமி—காலநேமியும், வக்கிரன—தந்தவக்த்ரனும், § கரன்—க்ருநனை, முரன—முராஸுரனுமாகிற இவர்களுடைய, சிரம அவை-தலையையறுத்து, காலனோடு கூட-அவர்களுடைய ப்ராணன் காலனோடே கூடும் படிக்கீடாக, வில்குனித்த - வில்லவளைத்து அம்பெய்தவனாய, வில கை வீரனே - வில்பிடித்த பிடியிலே அவர்கள் முடியும்படியான ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையுடையவனே. [§ ‘ கரன் ’ என்றவிதுக்கு - ஹரணாக்ஷஸனெனனும் பொருளாம]

வ்யா. சாலிவேலிதண்வயல் தடங்கிடங்கு பூம்பொழில் செந்நெல்சுற்று முடை த்தாய், ஸமஸ்ரமானவயலையும் அதுக்குள்ளாகப்பெரிய அகழையும் அதுக்குள்ளாகப்பூத்த பொழிலையுமுடைத்தாய இத்தால - ஆழ்வாருடைய ஸௌகுமார்யத்துக்கு அநுரூபமாக ஸர்வப்ரகார போக்யதையையுடைய தேசமென்கை. கோலமாடநீடு தண்குடந்தை

மேய கோவலா் தாசநிபமுமாப, ஒசசததையுமுடைய மாடஙகளை யுடைததாய, சாமஹர ரான திருககுடநதையிலே நித்யவாஸமபண்ணுகிற க்ருஷ்ணனே இதநால் - ஆராவமுதாழ்வாருடைய ரஸிகத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான போகஸ்தாந மென்கை "கோவலா" எனறு அது - க்ருஷ்ணனுடைய அழகும் வெளளப்பமும சீலமும ஆராவமுதாழ்வார் பக்கலிலே காணலாமபடி யிருககையாலே அவதாராநதரங்களென்ன வொணணுது-ஸர்வ,தாஸாதர்ச்யத்தாலே. * "குடநதையன கோவலன குடிபடியா" என்று ஒருதேசவிசேஷத்திலும் பாவித்தமிறே. காலநேமி வககரன கரன்முரன் சிரமவை. காலநேமி, தந்தவக்ரன, கரன், முரான இவர்களுடைய தலைகளையறுதது காலனோடேகூட வில்குனிதத இவர்கள்பேர் கேட்க அஞ்சுமகாலன இவர்களுக்கு நிர்வாஹகனுப், இவர்களைச்சென்று கூப்பிடுமபடியாக, அகலபததா லன்றியே, வில்லாலே அழியசசெய்தவனே விற்கைவீரனை ஆச்ரிதவிரோதிகளை அழியசசெய்கைககு வில்வளைக்கவும வேணடாதே, (க) "ஸக்ருதாவதிமௌர்வே ஹவீகாஸக்ரு நாஸகே" என்னும்படியே விலபிடிததபிடியிலே அவர்கள முடியும்படியான ஆணையிட்டுத்தனத்தை யுடையவனே. ௩௬

அ அநுபதாமபாட்டு. உகாதருளின நிலஙகள ஆசரயணீயஸ்தலம், போகஸ்தாநம ஒருதேசவிசேஷ மெனறிராதே, "நிலையார நின்றான" என்று — நிலையழகிலே நவச்குண்பார்க்குத திருககுடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளியும், இபபடிசெய்தருளிற்று— பாகதரககளான ஆச்ரிதர்பககலுள்ள வயாமோஹமிறே யென்கிறார்

மூ —செழுங்கொழும்பெரும்பனி பொழிந்திட,வுயர்ந்தவேய்
விழுந்துலர்ந்தெழுநதுவிண புடைககும்வேங்கடத்துணின்
றெழுநதிருநதுதேனைபொருநது பூம்பொழிறறழைககொழும்
செழுந்தடங்குடநதையுட கிடந்தமாலுமல்லையே. ௬௦.

ப-ரை.— செழு—பருதது, கொழு—தாரைகளாய விழுகிற, பெரு பனி—மூடு பனியானது, பொழிநதிட—சொரிய, உயர்ந்த—ஓஙகின, வேய்—மூங்கில்கள, விழுநது—பனியின்கனத்தாலே தரையளவும் சாய்ந்து, உலாநது—ஸூர்யகிரணத்தாலே பனி உலருகையாலே, எழுந்து—தலையெடுத்து, விண் புடைககும்—ஆகாசத்தி னெல்லையிலே முட்டும், வஙகடகதுள் நினறு—திருமலையிலே நினறருளி, தேன—வண்டுகள், எழுந்திருநது—வார்ந்து பரவி, பொருநது— இரிபவுமபபுநது வர்த்திக்குமதாய, தழை—தழைதது, காழு—சாரத்தையுடைததாய், பூ—பரப்புமாறப பூதத, பொழில—பொழிலையுடைததாய, செழு—அழகிய, தடம—தடாகத்தை யுடைத்தான, குடந்தையுள்—திருக்குடந்தையிலே, கிடநத—கண்வளர்ந்தருளுகிற, மால அல்லையே-வ்யாமுக்தனல்லையோ.

வயா செழுஙகொழும் பெரும்பனிபொழிந்திட. பருநது தாரைகளாய விழுகிற மூடுபனிசொரிய செழுமை - பெருமை. கொழுபபு - கொழுமை, இடைவிடாதே தாரைகளாய் விழுகை செழுமை - வண்மை, பெரும்பனி - மூடுபனி இப்படி பனியை வர்ஷிககிறது - ஏதேனுமாசநத திருமலையிலே ஸம்பாதிததவை நமககு மநோஹரமா யிருககையாலே உயர்ந்தவேய்விழுந்து ஓஙகினமூங்கிலகள் பனிபால்வாத கனத்தாலே தரையள வும சாயாது "செழுஙகொழும - உயர்ந்தவேய - பெரும்பனிபொழிந்திட - விழுந்து"

(க) "ஸகாசாபதிபேசாபே க்ர்ஷீத்வாசதருநாசகே"

என்றுமாம். அப்போது - பெருத்த சரத்தையுடைத்தாய உயர்ந்த மூங்கில்களென்று கடவது திருவேங்கடமுடையானுடைய விசேஷகடாக்ஷமே விளைநீராக வளருகிறவை யென்கை. உலகந்தேழுந்து விணபுடைக்கும் வேங்கடத்துள் நின்று ஆதித்யகிரணங்களாலே பனியுலருகையாலே, பனியுலர்ந்தவாறே தலையெடுத்து ஆகாசத்தினெல்லையிலே முட்டுந் திருமலையிலே நின்றருளி. இத்தால் - திருவேங்கடமுடையானுடைய விசேஷகடாக்ஷத்திலே தலையெடுக்கையும் வ்யதிரேகத்தில் தறைப்படுகையும் அத்தைசிகமான பதார்த்தங்களுக்கு ஸ்வபாவமென்னுமிடத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்கை. எழுந்திருந்து தேன்பொருந்து பூம்பொழில் தழைக்கொழும். வண்டுகளிளாந்து பாவா, திர்யவுமபடிந்து வர்த்திக்குமதாய், தழைத்த ச்ரத்தையையுடைத்தாய, பரப்புமாறப்பூத்த பொழிலையுடைய தேசம் இத்தால் — வண்டுகள் பொழிலின் மதுவெள்ளத்தாலே அவகாஹிக்கமாட்டாதே அலமாக்குமென்கை. செழுந்தடங்குடந்தையுள் விடமாட்டாதே அப்பொழிலுக்குள்வாயில் அழகிய தடாகத்தையுடைத்தான திருக்குடந்தையிலே இத்தால் - அத்தேசத்தில் திர்யக்குக்களும் போகத்தாலே வர்ந்து களித்து வர்த்திக்கும்படியாயும் நாபத்ரயாதுரர்க்குக் கண்டபோதே ச்ரமஹரமாயுமிருக்கும் தேசமென்கிறது. கிடந்தமாலுமல்லையே. "கிடையழகிலே துவக்குண்டு அநுபவிப்பாரரோ" என்று அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற வ்யாமுக்தனல்லையோ. ... ... ௯௦.

அ. அநுபத்தோராமபாட்டு. இப்படி போகஸ்தாந மாகையாலே ஆராவமுதாழ்வார் திருவடிகளிலே தாமநுபவிக்க இழிந்தவிடத்தில், வாய் திறத்தல் அணைத்தல் செய்யாதே ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளக்காண்கையாலே, ஸுகுமாரமான இவ்வடிவைக்கொண்டு தனை விக்ரமாதி சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுகையாலே திருமேனிநொந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறாராகத் தம்முடைய பரிவாலே அதிசங்கித்து என்பயம்கெடும்படி ஒன்றை நிர்ணயித்து எனக்கருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார். இதொழிய, பரரங்கர்யத்தாலே அர்ச்சாவதார ஸங்கல்பமென்னவொண்ணாதிறே இவர்க்கு.

மூ — நடந்தகால்கள்நொந்தவோ நடுங்கஞாலமேனமாய
இடந்தமெய்குலுங்கவோ விலங்குமால்வரைச்சுரங்
கடந்தகால்பரந்தகா விரிக்கரைக்குடந்தையுள்
கிடந்தவாறெழுந்திருந்து பேசுவாழிகேசனே ௯௧.

ப—ரை.— நடந்த - திருவுலகளந்தருளின, கால்கள் - திருவடிகள், நொந்தவோ - நொந்த ஆயாஸம் பொறுமையாலேயோ; நடுங்க — (பூமிப்பிராட்டி தன்னை உத்தரிக்கைக்கு ஒருவழிகாணாதே) நடுங்குகிறதசையிலே, ஞாலம் - பூமியை, ஏனம் ஆய - மஹாவராஹமாய, இடந்த — அண்டபித்தியிலே புக்கு இடந்தெடுத்தவது பொறுமே, மெய் குலுங்கவோ — திருமேனியிலுண்டான ஆயாஸத்தாலேயோ; விலங்கு — நேவரவொண்ணாதபடி இருவிலங்கான, மால் வரை — பெரியமலைகளையும், சுரம் — மணற்காடுகளையும், கடந்த — கடந்த நீரோடு, கால் பரந்த — கால்பரந்து வருகிற, காவிரி — காவேரி அடிமைசெய்ய, கரை — அதன்கரையிலுள்ள, குடந்தையுள் - திருக்குடந்தையிலே, கிடந்த ஆறு - கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை விட்டு, எழுந்திருந்து பேசு — எழுந்திருந்து அருளிச்செய்யவேணும், வாழி — இக்கிடையழகு நித்யமாய்ச்செல்லவேணும்; கேசனே - குழலைப்பேணி எனக்லேசத்தைத் தீர்த்தருளவேணுமென்கிறார். ... ... ௯௧.

வயா நடந்தகால்கள்நொந்தவோ "வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி" என்கிறபடியே ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு திருவுலகளந்த விடாய் பொறுமே நொந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறதோ. சக்ரவர்த்தி திருமகனாய், காட்டிலும் மலையிலும் ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு திரிந்தவது பொறுமே நொந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறதோ "எவ்வாறு நடந்தனை யெம்மிராமாவோ!" என்று-ஸௌகுமார்யத்தை அறியுமவர்கள் கூப்பிடும்படியாயிறே யிருப்பது நடந்தது பொறுமே கண்வளர்ந்தருளுகிறதாகில் நான் திருவடிகளைப்பிடிக்க நடுங்க ஞாலமேனமாயிடந்த மெய்குலுங்கவோ அனாதிக்கே, பூமிக்கபிமானியான பிராட்டி, பாதாளகதையாய்த் தன்னுடைய உத்தாரணத்துக்கு ஒரு வழிகாணாதே நின்று நடுங்குகிற தசையிலே, பஞ்சாசத்கோடி விஸ்தீர்ணையான பூமியை மஹாவராஹமாய் அண்டபித்தியிலே புக்கிடந்தவதுபொறுமே திருமேனியில் ஆயாஸத்தாலே கண்வளர்ந்தருளுகிறதோ!, அதுவாகில் என் திருமேனியைப்பிடிக்க விலங்குமால் வரைச்சுரம் கடந்தகாலபரந்த காவிரிக்கரை நீரோடுவாவொண்ணுதபடி இருவிலங்கான பெரியமலைகளையும் சுரங்களையும் கடந்த நீரோடு காலபரந்துவருகிற காவேரிக்கரையிலே சுரம் - காடும்; அருநெறியும் இத்தால்-ஆராவமுதாழ்வாருடைய ஸௌகுமார்யத்துக்கு அநுகூலமாக சிசிரோபசாரம் பண்ணுகைக்கு, காவேரி, மலையென்ன அருநெறியென்ன இவற்றைக்கடந்து தன் அபிநிவேசம் தோற்றப்பாய்ந்து வந்தபடியைச் சொல்லிற்றென்கை குடந்தையுள் கிடந்தவாறு. காவேரி அடிமைசெய்யத் திருக்குடந்தையிலே சாமந்தீர்ப்பக கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை. காவேரி சிசிரோபசாரம்பண்ணக் காண்கையாலும், திருவெஃகாவில் கிடையில், (௧) "ஸாயா வாஸ் த்ரம்ஸு" என்கிறபடியே தொடர்ந்துபோரக்காண்கையாலும், கோயிலிலும் 'உன்னபாதமென்ன சிந்தைமன்னவைத்து நல்கினாய்" என்று தன்னபிமதம் பெறுகையாலும், திருக்குடந்தையில் முகம் தாராதே கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு ஹேது சாமமென நிருக்கிறார். ஆராவமுதாழ்வாரும் இவருடைய பரிவினெல்லையை அநுபவிக்கைக்காகவும் படுக்கை வாய்ப்பாலும் கண்வளர்ந்தருளுகிறார் எழுந்திருந்துபேசு இதுக்கு ஹேதுவை, கண்வளர்ந்தருளாநிற்க அருளிச்செய்யவொண்ணாது, என பயங்கெட எழுந்திருந்து அருளிச்செய்யவேணும் எழுந்திருக்கும்போதை சேஷ்டிதத்தாலும், அருளிச்செய்யும்போதை லாவண்யத்தாலும் எனக்கு பயங்கெடவேணும். வாழி அப்படி யருளிச்செய்யாமையாலே, (௨) "ஆபந்நோஸ்மி" என்னுமாப்போலே ஒருதீங்கின்றிக்கே கண்வளர்ந்தருளுகிற இவ்வழகு நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார் கேசனே. கேசவசப்தமாய கடைக்குறைத்தலாய்க்கிடக்கிறதென்னுதல், கேசத்தையுடையவனென்னுதல் இரண்டுக்கும் * ஸ்நிக்த நீலகுடிலகுந்தளனென்றர்த்தம். இத்தால் - (௩) "கேஶவக்லேஶநாஶந:" என்கிறபடியே - திருக்குழற்பேணி என்னுடைய க்லேசத்தைத் தீர்த்தருளவேணுமென்கை. ௬௧.

அ அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளின விருக்கு ஹேது நிச்சயிக்கமாட்டாதே பீதரானவர்க்கு, ஹிரண்யனை அழியச்செய்த வீரத்தோட்டே திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளினபடியைக் காட்டக்கண்டு தரித்து, நம்பியுடைய ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்தித்து முரட்டுஹிரண்யனை அழியச்செய்தாயென்பது உன்னையேயென்று விஸ்மிதராகிறார்

(௧) "ஸாயாவாஸத்வமநுகச்சேத" (௨) "ஆ[illegible]" (௩) "[illegible]"

மூ—கரண்டமாடுபொய்கையுட் கரும்பனைப்பெரும்பழம்
புரண்டுவீழவாளைபாய் குறுங்குடிநெடுந்தகாய்
திரண்டதோளிரணியன் சினங்கொளாகமொன்றையும்
இரண்டுகூறுசெய்துகந்த சிங்கமென்பதுன்னையே கூஉ.

ப—ரை — கரண்டம—நீர்க்காக்கைகள், ஆடு—முழுகாநின்றுள்ள, பொய்கையுள்—பொய்கையிலே, பனை—பனையினுடைய, கரு—கறுத்த, பெரு—பெரிதான, பழம்—, (அதினின்றும் விழுந்து,) புரண்டு—, வீழ—நீரிலேவிழ, (அத்தை நீர்க்காக்கையாகக்கருதி,) வாளை—வாளைகள், பாய—அஞ்சிப்பாயாநின்ற, குறுங்குடி—திருக்குறுங்குடியிலே, (அழகு முதலிய ஸ்வபாவங்கள் குறைவற்றிருக்கிற,) நெடு தகாய—மஹாப்ரபாவனே, திரண்ட—திரட்சிபெற்ற, தோள - தோளையுடையனான, இரணியன - ஹிரண்யனுடைய, சினம் கொள் - சினமிக்க, ஒன்று - அத்விதீயமான, ஆகத்தை - சரீரத்தை, இரண்டு கூறுசெய்து - இரு கூறாகப்பிளந்து, உகந்த-சிறுக்கனுடைய விரோதிபோக்கப்பெற்றோமென்று உகந்த, சிங்கம் என்பது—நாஸிம்ஹமாக ப்ரமாணங்கள் சொல்லுவது, உன்னையே—அத்யந்த ஸௌகுமார்யனான உன்னையே

வயா. கரண்டமித்யாதி நீர்க்காக்கைஸஞ்சரிக்கும் பொய்கையிலே,பனையினுடைய கறுத்தபெரிய பழம் அதினின்றும் விழுந்து புரண்டு நீரிலேவிழ, அவற்றை நீர்க்காக்கையாகக் கருதிவாளைகள் அஞ்சிப் பாயாநின்ற திருக்குறுங்குடியிலே, அழகும் ஸௌகுமார்யமும் சீலமும் மேன்மையுமாகிற இஸ்வபாவங்கள் குறைவற்றிருக்கிற மஹாப்ரபாவனே கரண்டம்—நீர்க்காக்கை ஆடுகை - நடையாடுதலென்னுதல், முழுகுதலென்னுதல் தகை - இயல்வு. போலியைக்கண்டு வாளையானது அதிசங்கைபண்ணுகிறவிது, அத்தேசத்தினபதார்த்தங்கள் நம்பிபக்கல் அஸ்தானேபயசங்கை பண்ணுகிறபடிக்கு ஸூசகமாயிருக்கிறது திரண்ட தோளிரணியன், திரட்சிபெற்ற தோளையுடைய ஹிரண்யன் அவன் வலிமைக்கோடசொல்லித் தருகிற தோளென்கை அதவா, தேவர்களுடைய வலியடங்கத் திரண்டதோளென்னுமாம். (க) "ஐந்த்ரவகேரா ஜேஷ்டதேத்" இத்யாதி சினங்கொளாகம் நெருசில்க்ரோதம் வடிவிலே தோற்றியிருக்கிறபடி. சினமிக்கவடிவு ஒன்றையுமிரண்டு கூறுசெய்து. இஸ்ஸௌகுமார்யமான வடிவைக்கொண்டு அத்விதீயமான ஹிரண்யன் சரீரத்தை இரண்டுகூறாகப்பிளந்து உகந்த சிங்கமென்பதுன்னையே சிறுக்கனுடைய விரோதி போக்கப்பெற்றோமென்று உகந்த நாஸிம்ஹமாக ப்ரமாணங்கள் சொல்லுவது அத்யந்த ஸௌகுமார்யனான உன்னையே (உ) "உக்ரம்விரம்ஸ்ரீர்த்யும்ஸ்ரீர்த்யும்" என்று சொல்லுவதுன்னையே (ங) "ஸ்வம்பளவதே நா தூவீஹ்ருதலஸௌகுமாரதநாஹுர்லி: । ஸ்வஜ்ஜகடி நாமேஹாமஸ்ரீமோரயம்ஹோரஸுரா:" என்கிறபடியே உன ஸௌகுமார்யங்கண்டபடிக்கு அவ்வபதாநம அநுபபந்நமென்று கருத்து. ஸர்வாதிகனாய் அத்யர்த்த ஸௌகுமார்யனான அவன், விமுகரான ஸம்ஸாரிகள் நடுவே திருக்குறுங்குடியிலே வந்து தாழநின்றார்க்கு முகங்கொடுக்க நிற்கிற நிலையாபத்து, அவனில் பதார்த்தங்களுக்கு அதிசங்கை மாறாதே செல்லுகைக்கும் இவ்வாழ்வார்க்கு நம்பியுடைய ஸௌகுமார்யத்தையே அநுஸந்திக்கைக்கும் ஹேது ... ... கூஉ.

(க) 'இந்த்ரதவமகரோத்தைத்யே" (உ.) "உக்ரம்வீரம்மர்த்யுமர்த்யும"
(ங) "க்வஸெளவமோங்முகிழ்த்ஸௌகுமாரதநூர்ஹரே । க்வவஜ்ரகடிநாமோகசரீரோயம் மஹாஸுர:"

அ அரப்பந்தமூனருமபாட்டு தேவரீர் ஸௌகுமார்யத்தைப் பாராதே, ஸ்ரீபரஹ்லாதனைப்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே பரேரிதராய், ஹிரண்யனை அழியச்செய்யலாம்; விமுகரான ஸம்ஸாரிகளுடைய ஆபிமுக்யத்தை அபேக்ஷித்து உன்மேன்மையைப் பாராதே கோயில்களிலே நிற்பது, இருப்பது, கிடப்பதாகிறவிது என்ன நீர்மையென்று ஈடுபடுகிறார்

மூ — நன்றிருந்துயோகநீதி நண்ணுவார்கள்சிந்தையுள்
சென்றிருந்துதீவினைகள் தீர்த்ததேவதேவனே
குன்றிருந்தமாடநீடு பாடகத்துமூரகத்தும்
நின்றிருந்துவெஃகணைக் கிடந்ததென்னநீர்மையே. கூ௩.

ப-ரை — (குசாஜிநங்களாகிற ஆஸநத்தையிட்டு,) நன்று இருந்து — அதிலே ஏகாக்ரசித்தனாயிருந்து, யோகம் நீதி — யோகமாகிற உபாயத்தாலே, நண்ணுவார்கள் — உன்னை லபிக்க இருக்கிறவர்களுடைய, சிந்தையுள் சென்று — ஹ்ருதயத்திலே சென்று, இருந்து — பொருந்தி நின்று, தீவினைகள் — அநுபவவிரோதிகளான துக்கங்களை, தீர்த்த — போக்குகிற, தேவதேவனே — தேவாதிதேவனானவனே, குன்று இருந்த — மலைசேர்ந்திருந்தாப்போலே, நீடு — ஓங்கின, மாடம் — மாடங்களையுடைய, ஊரகத்து — திருவூரகத்திலே, நின்றும் - நின்றருளியும், பாடகத்து - திருப்பாடகத்திலே, இருந்தும் — இருந்தருளியும், வெஃகணை - திருவெஃகாவிலே, கிடந்தது — கண்வளர்ந்தருளினவிது, என்ன நீர்மை — என்ன ஸௌலப்யமென்கிறார்

வ்யா. நன்றிருந்து (க) "ஶுசௌ தேஶே ப்ரதிஷ்டாப்ய ஸ்திரமாஸநமாத்மந:" என்கிறபடியே சுத்தமான தேசத்திலே குசாஜிநசேலோத்தரமான ஆஸநத்தையிட்டு அதிலே ஏகாக்ரசித்தனாயிருந்து (உ) "ஆஸீநஸ்ஸம்பவாத்" இத்யாதி யோகநீதிநண்ணுவார்கள். யோகமாகிற உபாயத்தாலேயுன்னை லபிக்கவிருக்கிறவர்கள். நீதி - வழி சிந்தையுட்சென்றிருந்து தீவினைகள்தீர்த்த தேவதேவனே. * அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியான உன்மேன்மை பாராதே அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலே சென்று சுபாச்ரயமாய்க் கொண்டு, அநாதிகாலம் விஷயாந்தர ப்ரவணமாய்ப் போந்த ஹ்ருதயமென்று குத்ஸியாதே ஆஸந்நபலத்தாலே ஐப்பாரைப்போலே ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக விருந்து, ஆந்தரமாயும் பாஹ்யமாயுமிருந்துள்ள அநுபவ விரோதிகளான து:கங்களைப்போக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையவனே அநந்யப்ரயோஜநரானவர்கள் ஸாதநாந்தர நிஷ்டரேயாகிலும் அவர்கள் ஹ்ருதயத்திலே செல்லுகையும், நெடுநாள் விஷயாந்தரப்ரவணமான ஹ்ருதயமென்று குத்ஸியாதே அதிலே நற்றரிக்கவிருக்கையும், ஸ்வப்ராப்தி விரோதிகளான அவித்யாகர்ம வாஸநாதிகளைப் போக்குகையும் தேவரீர்க்கே ப்ரமிறே (௩) "யோகோ யோகவிதாம் நேதா" என்னக்கடவதிறே ஸாதநாந்தர நிஷ்டரென்று பாராதே அநந்யப்ரயோஜநரென்கிற இவ்வளவே பார்த்து அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலேசென்று, உன்னைப்பெறுகைக்கு க்ர்ஷிபண்ணின இவ்வளவாயம் பொறுமே உன்பக்கல் த்வேஷம் பண்ணியிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் திறத்திலே பண்ணினவிவை என்னநீர்மை யென்கிறார்மேல்; குன்றிருந்தவித்யாதி. மலைகள் சேர்ந்திருந்தாப்போலே ஓங்கின மாடங்களையுடைய திருப்பாடகத்திலும், அப்படியே

(க) "சேலாஜிநகுசோத்தரம் ஸ்திரமாஸநமாத்மந: ஶுசௌ தேஶே ப்ரதிஷ்டாப்ய"
(உ) "ஆஸீநஸ்ஸம்பவாத்" (௩) "யோகோ யோகவிதாம் நேதா"

யிருந்துள்ள திருவூரகத்திலும்; "முகங்காட்டுவாருண்டோ" என்று திருவூரகத்திலே நின்றருளியும், "ஒருத்தரையும் கண்டிலோம்" என்று சோம்பாதே திருப்பாடகத்திலே யிருந்தருளியும், அவ்விடத்திலும் ஆதரிப்பாரில்லாமையாலே ருசிபிறந்தவனன்று கிடப்பதாகக்கண்டு ஆதரிக்கிறாகளென்று திருவெஃகாவிலே கண்வளர்ந்தருளியும், இப்படி செய்தருளின விது என்ன நீர்மையென்கிறார். உன்னைப் பிரியமாட்டாத நித்யஸூரிகளுக்கும் நித்யாநுபவவிஷயமாகலாம், உன்வாசிபறிந்தார் பக்கலிலே மேல்விழுந்து அவர்களைத் திருத்தி யநுபவிக்க நினைக்கவுமாம், 'உன்னைநோக்கோம்' என்றிருந்த ஸம்ஸாரிகளுடைய உகப்பையாசைப்பட்டு வளைப்புக்கிடக்கிறவிது என்ன நீர்மையென்கிறார் ... ௬௩.

அ. அறுபத்துநாலாம்பாட்டு கீழ்ச்சொன்ன நீர்மையை யுடையவன், எனக்கு ருசிஜநகனுகைக்காகத் திருவூரகந்தொடக்கமான திருப்பதிகளிலே வர்த்தித்தது ருசிபிறந்த பின்பு, என்பக்கல் அதிலயாமோஹத்தைப் பண்ணுகையாலே கீழ்ச்சொன்ன நீர்மை பலித்தது என்பக்கலிலே என்கிறார்

மூ —நின்றதெந்தையூரகத் திருந்ததெந்தைபாடகத்
தன்றுவெஃகணைக்கிடந்த தென்னிலாதமுன்னெலாம்
அன்றுநான்பிறந்திலேன் பிறந்தபின்மறந்திலேன்
நின்றதுமிருந்ததும் கிடந்ததுமென்னெஞ்சுளே. ௬௪.

ப-ரை — எந்தை—எனக்கு ஸ்வாமியானவன், ஊரகத்து—திருவூரகத்திலே, நின்றது—நின்றருளினதும், எந்தை—என்னுடைய ஸ்வாமி, பாடகத்து-திருப்பாடகத்திலே, இருந்தது—இருந்தருளினதும், அன்று—இவ்விரண்டு திருப்பதிகளிலும் எனக்கு ருசிபிறவாதவன்று, வெஃகணை—திருவெஃகாவிலே, கிடந்தது—கண்வளர்ந்ததும், என் இலாத முன் எலாம்—நான் அபிமுகீகரிப்பதற்கு முன்பெல்லாம்; அன்று ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே நாமரூபங்களைத் தந்தருளினவன்று, நான்—, பிறந்திலேன்—அஜ்ஞனாய்ப்போனேன்; பிறந்த பின்—'அவன்சேஷி, நான்சேஷம்' என்னும் அறிவு பிறந்தபின்பு, மறந்திலேன்—மறந்தறியேன்; (எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி ருசிபிறந்தபின்பு,) நின்றதும்— நின்றருளினதும், இருந்ததும்—இருந்தருளினதும், கிடந்ததும்—கண்வளர்ந்தருளினதும், என் நெஞ்சுள்—என் மநஸ்ஸிலேயாம்

வ்யா. நின்றதெந்தையூரகத்து தனைவிக்ரமம் பண்ணின தூளிதாநந்தோறறத் திருவூரகத்திலே நின்றருளிற்று, எனக்கு ஸ்வாமியென்று நானிசைகைக்காக நிலையழகைக் காட்டி ருசியைப் பிறப்பித்தது, தனைவிக்ரமாபதாநத்தை ப்ரகாசிப்பித்தது-முறையை யுணர்த்துகைக்காக வென்னவுமாம் அதவா, எனக்கு இசைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் வாரா நின்றருளுகிறது உடையவன் உடைமையை இழக்கமாட்டாமையாலே நின்றருளுகிறானென்னுமாம் இருந்த தெந்தைபாடகத்து அந்த நிலையழகிலும் எனக்கு ஆபிமுக்யம் பிறக்கக்காணாமையாலே இருப்பழகைக்காட்டி, (க) "ஈஈஈஈஈஈஈஈஈ" என்கிறபடியே "நீ எனக்கு ஸ்வாமி, நான் அடியேன்" என்னும் முறையுணருகைக்காகத் திருப்பாடகத்திலே யிருந்தருளினான். அன்று வெஃகணைக்கிடந்தது கீழ்ச்சொன்னவிரண்டு திருப்பதி

(க) "குணைர்தாஸ்யமுபாகத:"

களிலும் எனக்கு ருசிபிறவாதவன்றுக்கு திருமலைகளிலே கண்வளர்ந்தாவிறும். அத் திருப்பதிகளை ஆச்ரயித்த காலத்தைக் கவதிப்பனென்னில், எண்ணிலாத முன்னேலாம். நானில்லாத முற்காலமெல்லாம் நான் அபிமுகீபவிப்பதற்கு முன்பெல்லாம் "என்றுநி-நாளுநி" என்னக்கடவதிறே உபபத்திபூதனான தான ஸர்வஸ்வாமியானவெனக்கு ருசி பிறவாத காலமெல்லாம் ருசிபிறக்கைக்காக நிற்பது இருப்பது கிடப்பதாவதே!, என்னுடைய ஸத்தை தன்னுடைய கடாக்ஷாதீநமாயிருக்க, இத்தலையில கடாக்ஷம் தனக்குததேட்டமாவதே!. அக்காலத்தில் சேர்செய்தகென்னென்னில், அன்றுநான் பிறந்திலேன் தன திருவடிகளிலே தலைசாய்க்கைக்காக ஸ்ர்ஷ்டிகாலத்திலே நாமரூபங்களைத் தந்தருள, விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே அநுபவிக்கப் பெற்றிலேன் நான்பிறந்திலேன் ஆத்மாவுக்கு ஜந்மமாகிறது ஜ்ஞாநலாபமாகையாலே அஜ்ஞனாய்ப் போனேன் (க) "அஸந்நேவ ஸ பவதி — அஸத்ப்ரஹ்மேதி வேத சேத்" என்னக்கடவதிறே. (உ) "மரீபாதுஹ்ய ஹ்ருதவிதா." பிறந்தபின் மறந்திலேன் அவன் காஷியாக வெனக்கு அறிவு பிறந்தபின்பு மறந்திலேன். (ங) "உத்பந்ந ஸத்த்வோத்ரிக்தா ஞானோ ஹ்ருதம்." அவனடியாகப் பிறந்த ஜ்ஞாநம், "மதிநலம்" என்கிறபடியே பகவத்ப்ரஸாதஜ்ஞாநமாகையாலே விஸ்ம்ருதிப்ரஸங்கமில்லையிறே. ஆக, தன்னுடைய ஸத்பாவாஸத்பாவங்களாகிறன — பகவத்விஷயத்திலே ருசிபிறக்கையும், அதினழிக்கையொழிகையும் நின்றதும் இருந்ததும் கிடந்ததும் என் னெஞ்சுளே. எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி ருசிபிறந்த பின்பு, அவன், திருப்பதிகளில் பண்ணின செயல்களெல்லாவற்றையும், திருப்பதிகளைக் காற்கடைக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே பண்ணியருளா நின்றான் முதலிலே தான் எண்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டனாய், அஸத்ஸமனாயிருந்துள்ள என்னையும் உளனாம்படி பண்ணி, தன்னை மறக்கவொண்ணாதபடியான ப்ரேமத்தை விளைத்து, அதுக்கு விஷயபூதனாய்த் தன்னுடைய விடாயுந் தீர்ந்தானென்றதாயத்து "சிந்தையுட் சென்றிருந்து தீவினைகள் தீர்த்த" என்றார் - கீழ், "நின்றதும் இருந்ததும் கிடந்ததும் என்னெஞ்சுளே" என்று அநுபவத்தைச் சொன்னார் இங்கு இவையிரண்டாலும் ஸாதநாந்தர நிஷ்டரிற்காட்டில் தம்முடைய அதிகாரத்துக்குண்டான ஏற்றத்தை அருளிச்செய்து விட்டாராயத்து. ... ... ௬௪.

அ அநுபத்தைந்தாம்பாட்டு தம்திறத்தில் ஈச்வரன் பண்ணின உபகாரமானது தம் திருவுள்ளத்தில் நின்றும் போகாமையாலே பின்னும் அதிலே காலதாழ்ந்து, திருமலையில நிலையும், பரமபதத்திலிருப்பும், க்ஷீராப்தியில கண்வளர்ந்தருளின விதமும், எனக்குத் தன திருவடிகளிலே ருசிபிறவாத காலமிறே யென்கிறார்

மூ — நிற்பதுமோர்வெற்பகத் திருப்புவிண்கிடப்பதும்
நற்பெருந்திரைக்கடலு ளன்றிலாதமுன்னேலாம்
அற்புதனனந்தசயன னாதிபூதன்மாதவன்
நிற்பதுமிருப்பதுங் கிடப்பதுமென்னெஞ்சுளே ௬௫.

ப-ரை — ஓர்—அத்விதீயமான, வெற்பகத்து—திருமலையிலே, நிற்பதும்—நின்றருளினதும், விண் இருப்பும் - பரமபதத்திலிருந்தருளினதும், நல் - தெளிந்து குளிர்ந்திருக்கிற, திரை—திரைகளையுடைத்தாய், பெரு—பரப்பையுடைத்தான, கடலுள்—திருப்பாற

(௧) "அஸத்ப்ரஹ்மேதி வேத சேத் — அஸந்நேவ ஸ பவதி" (௨) "கரீயாந் ப்ரஹ்மத பிதா" (௩) "மத்தஸ்ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச"

...வீலே, கிடப்பதும் - கண்வளர்ந்தருளினதும், நான் இலாத முன் எலாம் - நான் அஸத்கல்பனுப்போந்த காலமெல்லாம்; அற்புதன — ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகுணபரிபூர்ணனாய், அனந்தசயனன் - திருவனந்தாழ்வானமேலே பள்ளிகொண்டருளுகையாலே ஸர்வேச்வரனாய், ஆதிபூதன் - ஜகத்காரணபூதனாய், மாதவன் - ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேச்வரன், நிற்பதும் - நின்றருளுவதும், இருப்பதும் — இருந்தருளுவதும், கிடப்பதும் — பள்ளிகொண்டருளுவதும், என் நெஞ்சுள் — என் ஹ்ருதயத்திலேயாம்.

வயா: நிற்பதுமோர்வெற்பகத்து அத்விதீயமான திருமலையிலே நிற்பதுவும். திருமலைக்கு அத்விதீயத்வம் — "கானமும் வானரமும் வேடுமுடை வேங்கடம்" என்கிறபடியே தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கும் நீர்மைக்கு எல்லைநிலமாயிருக்கை. ஸ்தாவரங்களுக்கும் திர்யக்குக்களுக்கும் சத்ப்ராயரான வேடர்க்கும் திருவடிகளிலே ருசியைப்பிறப்பிக்கைக்கு நிற்கிற நிலையிறே. இருப்பும்விண் ருசிபிறந்தாரை அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளோபாதி முகங்கொடுத்து அநுபவிப்பிக்கைக்காக எழுந்தருளியிருக்கிற பரமபதத்திலிருப்பும். கிடப்பதும் நற்பெருந்திரைக் கடலுள் தெளிந்து குளிர்ந்திருக்கிற திரைகளையுடைத்தாய, "தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி" என்கிறபடியே விஸ்தாரமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு வேண்டும் பரப்பையுடைத்தாய, திரையாகிற கைகளாலே திருவடிகளைவருட க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுவதும் நான்இலாத முன்னெலாம் தன்னோடுண்டான முறையை யறியாதே நான் அஸத்ஸமனாயிருந்த காலமெல்லாம் இப்படி என்பக்கலிலே அதயபிநிவேசத்தைப் பண்ணுகிறவன் ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனென்கிறது மேல, அற்புதன் அனந்தசயனன் ஆதிபூதன்மாதவன் ஆச்சர்யமானஜ்ஞாந சக்த்யாதிகுணபரிபூர்ணனாய், அநந்தசாயியாகையாலே ஸர்வேச்வரனாய், ஜகத்காரணபூதனாய், உபயவிபூதி நாதத்வத்துக்கும் அவ்வருகானஸ்ரீய:பதித்வத்தையுமுடையவனகிறெனனுதல். என்னைப்பெற்றபின்பு அவனுக்கு இவையெல்லாம் நிறம்பெற்றதென்னுதல். நிற்பதுமிருப்பதும் கிடப்பதுமென்னெஞ்சுளே "கலனும் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும் புலனென்றொழிந்தனகொல் ஏபாவம்" என்கிறபடியே அத்திருப்பதிகளைக் காற்கடைக்கொண்டு அவ்விடங்களில் நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் செய்தருளின நன்மையெல்லாம் என்னெஞ்சிலேயாய்த்து. நிஹீநாக்ரேஸரனனென்னை விஷயீகரித்தவாறே திருமலையில் நிலையுமாறி என்னெஞ்சிலே நின்றருளினன், தன் திருவடிகளில் போக்யதையை எனக்கறிவித்தபின்பு பரமபதத்தில் இருப்பைமாறி என்னெஞ்சே போகஸ்தானமாயிருந்தான்; (க) "தாவாரோத்ர ஜலஸாயிநம்" என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடியைக் காட்டி என்னுடைய ஸாம்ஸாரிகமான தாபத்தைத் தீர்த்தபின்பு திருப்பாற்கடலில் கிடையைமாறி என்னெஞ்சிலே கண்வளர்ந்தருளித் தன்விடாய் தீர்ந்தான். இப்படி என்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் என்னால் மறக்கலாயிருக்கிறதில்லையென்கிறார். ... ... ௬௫.

அ. அற்பத்தாற்றுமப்பாட்டு பகவத்விஷயம் ஸுலபமாயிருக்க, ஸம்ஸாரம் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷதூஷிதமென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாயிருக்க, பகவத்ஸமாச்ரயணம் அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமான மோக்ஷப்ரதமாயிருக்க, ஸம்ஸாரிகள் பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணாதிருக்கிற ஹேது என்னோ! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

(க) "தாபார்த்தோ ஜலசாயிநம்"

மூ — இன்றுசாதனின்றுசாத லனறியாருமவையகத
தோன்றிநின்றுவாழ்தலின்மை கண்டுசேரேனகொலோ
அன்றுபாரளந்தபாத போதையொன்றிவானின்மேல்
சென்றுசென்றுதேவரா யிருக்கிலாதவண்ணமே ௯௯

ப—ரை — இன்று சாதல்—பிறந்து தன்னை இன்றைனென்றறிந்தபடனே முடிதல்; நின்றுசாதல்—நூறுபிராயம் சென்றபின் முடிதல், அன்றி—இப்படியன்றிக்கே, யாரும்—பேரளவுடையரான ப்ரஹ்மாதிகளும், வையகத்து—பதினாலு லோகங்களிலும், தோன்றி நின்று—ஒருபடிப்பட்டு நின்று, வாழ்தல் இன்மை கண்டு—ஜீவிக்குமதில்லாமையைக் கண்டு வைத்தும், நீசர்—அறிவிலிகள், அன்று—பூமி மஹாபலியாலே அபஹரிக்கப்பட்டவன்று, பார் அளந்த—பூமியை யீரடியாலே யளந்துகொண்ட, பாதபோதை—திருவடித்தாமரைகளை, ஒன்றி—ஆச்ரயித்து, வானின்மேல் சென்று—அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே சென்று, சென்று—பரமபதத்திலேபோய், தேவராய் இருக்கிலாத வண்ணம்—நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாயிராதே யொழிகைக்கு ஹேது, என்கொலோ—என்னோவென்கிறார்

வ்யா. இன்றுசாதல் யோஷித்புருஷ ஸம்யோகஸமநந்தரம் முடிதல்; பிறந்து தன்னை இன்றைனென்று பாதிபத்திபன்னின ஸமநந்தரத்திலே முடிதல் (க) "ஜாயமாநம் ஹி புருஷம்" எனகையாலே கர்ப்பாதாநஸமயம் உத்பத்திகாலமாய், கர்ப்பவாஸகாலம் ஆயுஸ்ஸுக்குள்ளே கூட்டவது நின்றுசாதல். சதாயுஸ்ஸம்பூர்ணமாய முடிதல்; கலியிலே நூற்றுக்கன்பான ந்தத்திலே முடியும் தேவர்களைப்போலேயாதல் (உ) "நாபமேகஸ்மாமவிசாஸமகு" என்னக்கடவதிறே. அன்றி இந்த அவஸ்தாயத்திலும் உள்மானமபுற்மானமொழிய நிற்பராயிருப்பாரொருவருமில்லை (ங) "ஜநநமரணாதிப்ய ஜாயதேமோநாலோக்ய திவ ஜாதமேதேவ ஸம்பந்த வாயுமாவேவலம்பவதே" இதபாதி ஆரும் எததனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞானராய சதுர்தச புவநத்துக்கும் நிர்வாஹகரான ப்ரஹ்மாதிகளும். வையகத்தோன்றி நின்றுவாழ்தலின்மைகண்டும் சதுர்தச புவநத்திலும் ஒருபடிப்பட்டு நின்று ஜீவிக்குமதில்லாமையைக் கண்டுவைத்தும் "வையகம்" என்று-சதுர்த்தச புவநத்துக்கும் உபலக்ஷணம். "வாழ்தல்" என்று - அபேக்ஷிக்கிறதாதல் ஸம்ஸாரிகள் கருத்தாலே யாதல். நீசர் தங்களநுபவத்துக்கு உபதேசம் வேண்டும்படி அஜ்ஞராயிருக்குமவர்கள் பரகாதி பாராசாதங்களின் தன்மை ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் பரோக்ஷத்தாலும் பரகாசிப்பா நிற்கச்செய்தே விடமாட்டாதேயிருக்கிற பாபப்ரசுரரென்றுமாம் "நீசர்" என்று - அறிவிலோரும், பரம யரும். அன்று பூமி மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமாய அதத்தாலே தன்னுடைய சேஷித்வமும் சேதநருடைய சேஷத்வமுமழிந்து கிடந்தவன்று பாரளந்தபாதபோதை குணகுணி நிரூபணம்பண்ணாதே பூமிமுதலான ஸகலலோகங்களிலுமுண்டான ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் வைத்து முறையை யுணர்த்தின ஸர்வஸுலபமான திருவடித்தாமரைகளை. "பார" என்றும் ஊர்த்வலோகங்களுக்கு முபலக்ஷணம் "தாமரை" என்றது - தாலபமானதும் விடவொண்ணாத போக்யதையாலே. ஒன்றி - ஆச்ரயணம் அநாயாஸமென்கிறது "சிந்திப்பேயமை யும்" என்னக்கடவதிறே. ஆச்ரயணத்தில ஆயாஸமின்றிக்கே யொழிந்தால பலமும் கஷ்டத்

(க) "கர்ப்பாஷ்டமேஷு" (உ) "நாயம பூதவாபவிதாவாநபூய:" (ங) "சாப்பேவிஸ்யதே பூயோஜாயமாநோஸ்தமேதிச। ஜாகமாத்ரேசம்ரியதேபாலபாவேசயௌவநே"

அ ஐம்பத்து நான்காம்பாட்டு ஸாத்விகர்க்கு துஷ்ப்ராபமாம்படியான அரணை யுடைய லங்கையை அம்பாலே அழித்த தசரதாத்மஜன, பிறபாடர்க்கு ஸ்வபோக விரோதி யான ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற அரணை யழிக்கைக்கும், லங்கையிலே பண்ணின அபாஸத்தாலே வந்த சாமந்தீரக் காவேரி சிசிரோபசாரம் பண்ணுகைக்காகவும் வந்து கணவளர்ந்தருளுகிற தேசம் கோயிலென்கிறார் கீழிரண்டுபாட்டால் - பாஹ்யமான ஸ்வபோக விரோதிகளை அழியச்செய்தபடி சொல்லிற்று, இதில் — ஸ்வபோகத்தில் (க) "8Q8ஜ்ழ" என்று வரும் ஆந்தரமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை லங்கையிலரணை அழித்தாப்போலே அழிக்குமென் கிறது

மூ — இலைத்தலைச்சரந்துரந் திலங்கைகட்டழித்தவன்
மலைத்தலைப்பிறந்திழிந்து வந்துநுந்துசந்தனம்
குலைத்தலைத்திறுத்தெறிந்த குங்குமக்குழம்பினோ
டலைத்தொழுகுகாவிரி யரங்கமேயவண்ணலே. ருச.

ப-ரை — இலை—இலைபோலே யிருக்கிற, தலை—தலையை யுடைத்தான, சரம்—திருச்சரங்களை, துரந்து—ஏவி, இலங்கை கட்டு—லங்கையின அரணை, அழித்தவன—அழித்த தசரதாத்மஜனும், மலைத்தலை பிறந்து—ஸஹ்யபர்வதத்திலேபிறந்து, (வர்ஷத்திலே வேரோடே பறியுண்டு,) இழிந்து வந்து - அங்கேநின்றும் இழிந்துவந்து, நுந்து - தள்ளாநின்றுள்ள, சந்தனம - சந்தனமரங்கள், குலைத்து - குங்குமப்படர்கொடியை நீரவந்து குலைத்து, அலைத்து - சுற்றுமலைத்து, இறுத்து—முறித்து, எறிந்த—வீசின, குங்குமக் குழம்பினொடு—குங்குமரஜஸ்ஸுக்களைக் குழம்பாக்கி அதனோடே கூட, அலைத்து ஒழுகு—அலைத்துக்கொண்டுவாரா நின்றுள்ள, காவிரி-திருக்காவேரியால் சூழப்பட்ட, அரங்கம் மேய-கோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, அண்ணல் - ஸ்வாமி, [தனபக்கல்ருசியில்லாதார்க்கு ருசியையுண்டாக்குகைக்கும், ருசிபிறந்தார்க்கு ஆச்ரயணீயனாகைக்கும் உரியனெனகிறார்]

வ்யா. இலைத்தலைச்சரந் துரந் திலங்கைகட்டழித்தவன். இலைபோலேயிருக்கிற தலையையுடைத்தான திருச்சரங்களையேவி லங்கையி லரணையழித்த தசரதாத்மஜன் இலைத்தலைச்சரம் - வாயம்பு கட்டு - அரண் இவ்வபதாநத்தால் - ராமாவதாரத்தைச் சொல்லிற்று— ஸ்வபோகத்தை (க) "8Q8ஜ்ழ" என்ற சூர்ப்பணகையை அழியச்செய்தவனே அழியச் செய்யவேணுமென்று நினைத்து மலைத்தலைப் பிறந்திழிந்து வந்து நுந்து சந்தனம் ஸஹ்யத்திலேபிறந்து வர்ஷத்திலே வேரோடே பறியுண்டு, அங்கேநின்றும் இழிந்துவந்து தள்ளாநின்றுள்ள சந்தனம் குலைத்தலைத்திறுத் தெறிந்த குங்குமக் குழம்பினோடலைத்து ஒழுகுகாவிரி. குங்குமப்படர்கொடியை நீரவந்து குலைத்துச் சுற்றுமலைத்து முறித்தெறிந்த குங்குமரஜஸ்ஸுக்களைக் குழம்பாக்கி அதனோடேகூட அலைத்துக்கொண்டு வாராநின்ற காவேரி. இத்தால்—லங்கையையழித்த சாமந்தீரவும், அவன் திருமேனியில் ஸௌகுமார்யத்துக்கு ஸத்ர்சமாகவும், சந்தனகுங்குமங்களாலே பரிதிபரோரிதையாய்க்கொண்டு காவேரி அடிமை செய்யும்படியைச் சொல்லிற்று. அரங்கமேயவண்ணலே கோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்வாமீ. காவேரி ஸஹ்யத்திலநின்றும் அடிமைசெய்கைக்கு வந்த தூரத்தோபாதி போருமாய்த்து - க்ஷீராப்தியிலநின்று மடிமைகொள்ளுகைக்கு வந்த தூரம் அண்ணல் - ஸ்வாமி.

(க) "பமேதம"

யாததிகள், முமுக்ஷுக்கள், ஐச்வர்யார்த்திகளால போகயாபோக்ய இவர்கள். வண்டு நிறைத்த சோலைவேலி மதுபான மத்தமான வண்டுகள, பரிதி உள்ளடக்காமல் செய்திக்கின்ற சோலையைச் சூழவுடைத்தாய மன்னுசீரரங்கமே. இப்பாவந்த போக்யதைகளாகிற கனைகள் நித்யமாய்ச்செல்லுங்கோயில் ஆர்த்தர்க்குண்டபேர்க்கு பாவநமுமாய், ஆர்த்தருண்டபேர்க்கு போக்யமுமான தேசமென்கை ௫௰

அ ஸ்ம்பததோராமபாடு சடலைபரிந்து அக்கரையிலே யேறி ராவணனை யழியச்செய்தவீரன நித்யவாஸம் பணணுகிறதேசமாய், சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவான சதுர்முகன் தன அதிகாரஸித்திக்காக ஆச்ரயித்ததேசம் கோயிலென்கிறார்

மூ —சாஙகளைத்துரந்துவில் வளைத்திலங்கைமன்னவன்
சிரங்களயத்தறுத்துதிர்த்த செல்வர்மன்னுபொன்னிடம்
பராதுபொன்னிரங்குநுந்தி வந்தலைக்கும்வார்புனல்
அரங்கமெனபர்நான்முகத்த நயனபணிந்தகோயிலே. ௫௩

ப-ரை —வில வளைத்து - ஸ்ரீசார்ஙகத்தை வளைத்து, சாங்களை துரந்து - அம்புகளை யெவி, இலங்கை மன்னவன —லங்காதிபதியான ராவணனுடைய, சிரங்கள் பத்து—பத்துத் தலைகளையும், அறுத்து - அறுத்து, (பின்பு வரபலத்தாலே முளைக்க, அவற்றை,) உதிர்த்த - பனங்கனிகள உதிர்த்தாப்போலே உதிர்த்து, செல்வர்-வீரஸ்ரீயால பூர்ணரானவர், மன்னு-நித்யவாஸம்பணணுகிற, பொன-ஸ்ப்ருஹணீயமான, இடம்-ஸ்தானமானது, நிரந்து பரந்து-எங்குமொக்கப்பரந்து, வந்து-மாறுதேவந்து, பொன்-பொன்களை, நுந்தி-தள்ளி, அலைக்கும—அலையாநின்றுள்ள, வார புனல—பரவாஹரூபமான காவேரியால் சூழப்பட்டதாய், நான்முகத்து - நான்குமுகங்களையுடையனும, அயன் - அஜனென்னும் பேரையுடையனுமான பாஹ்மா, பணிந்த—பக்ராபிமானனாய் வந்தாச்ரயிக்கும, கோ இல்—கோயிலை, அரங்கம் என பர் - ஸ்ரீரங்கமென்று சொல்லாநின்றார்கள் புராணவித்துக்கள்

வயா சரங்களைத்துரந்து வில்வளைத்து. ஸ்ரீசாஙகத்தைவளைத்து, அம்புகளையேவி ஜாத்கல-போக்கல ஈச்வரமான ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே ஆச்ரிதவிரோதியான ராவணனை அம்பாலே, பெருப்பேறுபெற்றருணுக்கைதொட்டுக்கொண்டபடி. இலங்கை மன்னவன் லங்கையையன்றைக்கொண்டால் ஸத்ருக்களுக்கும் எதிரிகளை ஜயிக்கலாம, வெளிநிலத்திலும் எதிரிகளை ஜயிக்கவல்ல ஆண்பிள்ளை ராவணன. அதுயக்ஷணனவன (க) "லங்காராவணபாலி காழ்" சிரங்கள் பத்தறுத்துதிர்த்த செல்வா அவனதலைகள பத்தையும அறுத்தபின்பு வரபலத்தாலே சதசாஸமாக முளைக்க முளைக்க, பனங்கனியுதிர்த்தாப்போலே உதிர்த்த வீரஸ்ரீயால பூர்ணரானவா மன்னுபொன்னிடம் அவன நித்யவாஸம்பணணுகிற ஸ்ப்ருஹணீயமான ஸ்தானம ரக்ஷகாபேக்ஷையுடைய சேஷபூதனுக்கும ரக்ஷ்யாபேக்ஷையுடைய சேஷிக்கும ஸ்ப்ருஹணீயமான விடம். இத்தால - அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடான அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு பாபலபாதிபந்தகமாய், விஷயாந்தரப்ரவணமான மனஸ்ஸையபகிகாமான இந்த்ரியங்களோடே யழியச்செய்கைக்கு வர்த்திக்கிற தேசமென்கை (உ) "த்வேஷந்திபாநதமெள ஸ்ரீபொரோநாஜநீவலழ் । விலேகஸஹஜாதெநஸஹநயதியொமிநாழ்" என்னக்கடவ

(க) "லங்காமராவணபாலிதாம" (உ) "தநேசந்த்ரியாநநம கோசம்போமதேரா ஜநேசாம் । விவேகராஜ்ஞாலேந சமம்பதிபோகிநாம்"

நவமவாஷமான ஜம்பூத்விபத்தில கர்மபூமியான பாரதவாஷத்தில கடல்சூழ்ந்திரு ப்ரதேசத்தை ஒன்றிரண்டேதீயுமாகி பாதாளமான ஆஹவநீயத்துக்கும் தத்கல்பமான கார்ஹபத்ய தக்ஷிணாக்நிகளுக்கும் நிர்வாஹகனைப். (க) "கர்மணா மனஸா ச நித்யம்" என்கிறபடியே — முமுக்ஷுக்களுக்கு அநுஷ்டேயமான யஜ்ஞாதிகளுக்கும் அங்கமான அக்நித்ரயத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய ஆயனாயமாயனே அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை சோபஜாதியாக்கி யவதரித்த ஆச்சர்யபூதனான க்ர்ஷ்ணனே இத்தால் — (உ) "சஹயஜ்ஞா ப்ரஜா ஸ்ருஷ்ட்வா புரோவாச ப்ரஜாபதி:" என்கிறபடியே உக்தமான யஜ்ஞத்துக்குபாராத்யனாய் அவதரித்தபடி. (ங) "ஸர்வேஷாம் யஜ்ஞதபஸாம் போக்தா" (ச) "யஜ்ஞஸ்ய யஜ்ஞ ப்ரபவோ" என்னக்கடவதிறே ஒன்றிரண்டேனணிஞனும் சகலதேவப்ரதானான ஒருதன்மையும் இதரஜாதியமான இரண்டேனையுமுடைய ருத்ரனும் உன்னையேத்தவல்லனே. (ரு) "ஸர்வஜ்ஞ ஈஸ்வரோ ருத்ர:" என்கிற ஐஸ்வர்யத்தையும் ஸர்வஜ்ஞத்வமென்கிற சக்திபாதிக்யத்தையு முடையவனென்று வாஸ்திவாஹகனான உன்னை உள்ளபடி அறிந்தேத்தசக்தனே. ஆகமப்ரகாரத்தாலே தன்னையேத்தவல்லா னித்தனையோசகி உன்னையேத்தவல்லனே ஸத்வோத்தரனான்போதும் தானறிந்த அம்சத்தைப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கு மித்தனையொழிய உன்னை உள்ளபடி அறிந்தேத்தவல்லனே • •

அ — எட்டாம்பாட்டு உபயவிபூதியிலுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களிலுமுடைய ஸகாதிகளும், சாமாசாமிருபாவஸ்தமான லீலாவிபூதிக்கு நிர்வாஹகமான காலதத்வமும் ஸ்வாதீனமாம்படி நிற்கிற உன்னை, ருத்ரனையன்று பரிச்சேதிக்கமாட்டாதான, உபய விபூதியிலும் பரிச்சேதிக்க வல்லாரில்லையென்கிறா

ம — ஆதியானவானவர்க்கு மண்டமாயவப்புறத்
தாதியானவானவர்க்கு மாதியானவாதிநீ,
ஆதியானவானவாணரந்த காலநீயுரைத்தி
ஆதியானகாலநின்னையாவா காணவல்லரே   அ

ப — ரை — ஆதியான - ஸ்ரேஷ்டஜ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹார கர்த்தாக்களான, வானவர்க்கும் — ப்ரஹ்மாதிதேவர்களுக்கும், அண்டமாய — அண்ட சப்தவாச்யத்துக்கு, அப்புறத்து — அப்புறத்திலவர்த்திக்கிற, ஆதியான - ஜகத்காரணபூதரான, வானவர்க்கும் - நித்யஸூரிகளுக்கும், ஆதியான — ஸத்தாதிகளுக்கு ஹேதுவான, ஆதிநீ — பரகாரணன் நீ, ஆதியான — ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகாரகர்த்தாக்களாய், வானம — ஊர்த்வலோகங்களுக்கு, வாணர் — அத்யக்ஷராய்வர்த்திக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுடைய பதங்களுடைய, அந்தகாலம — அவ்வவகாலத்துக்கு நியாமகனை, நீ —, உரைத்தி — அருளிச்செய்கையாலே, ஆதியானகாலம — ஆதிகாலத்துக்கு நிர்வாஹகனை, நின்னை - உன்னை, யாவர் — அவ்வுடையரான ப்ரஹ்மாதிகள்தான், காணவல்லரே — பரிச்சேதித்தறியவல்லரோவென்கிறா

வயா ஆதியானவானவர்க்கும் ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்கு கர்த்தாக்களான தேவதைகளுக்கும், ப்ரஹ்மா கச்யப ப்ரஜாபதிகள் ஸப்தரிஷிகள் ஆதித்யர்களாகிற இவர்

(ச) "கர்மணாயஸங்கல்பித தத்பலானி" (உ) "அஹம்ஹி ஸர்வயஜ்ஞானாம் போக்தா" (ங) "ஸர்வேயஜ்ஞா: ஸர்வ இஜ்யா சக்ர்ஷணே:" (ச) "தாமஸமஸ்தாபனார்த்தாயஸம்பவாமி." (ரு) "ஈச்வராஜ்ஞ்ஞாமநவிச்சேத"

அ — நாலாம்பாட்டு ஜ்ஞாபரமான வேதங்களையும் மந்த்ர ரஹஸ்யங்களையும் தேவரீருண்டாக்கி வைக்கச்செய்தேயும் அவ்வழியாலேயறிந்து உபாஸியாதேயிருக்க, நீயேவந்து என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்தவிது என்ன நீர்மை ! என்கிறார்

மூ — மூன்றுமுப்பதாறினேடோரைந்து மைந்துமைந்துமாய்
மூன்றுமூர்த்தியாகி மூன்றுமூன்றுமூன்றுமூன்றுமாய
தோன்றுசோதிமூன்றுமாயத் துளக்கமில்விளக்கமாய
ஏன்றெனாவியுள்புகுந்ததென்கொலோவெம்மீசனே　　ச

ப-ரை — மூன்று முப்பது—ககாராதி ஹகாராந்தமான முப்பத்துமூன்று மெய்யெழுத்துக்களும், ஆறினேடோரைந்துமைந்தும் - பதினறு உயிரெழுத்துக்களும், இரண்டிடம் அநுபாந்தமான, ஐந்துமாய—ளகாரம் முதலான ஐந்தெழுத்துக்களுமாகிய ஐம்பத்தோரு அக்ஷரங்களுக்கும் நிர்வாஹகனுய், மூன்றுமூர்த்தியாகி - வேதாத்மாவான மூன்று ரூபத்தையு முடையனுய், மூன்று மூன்று மூன்று மூன்றுமாய—த்வாதசாக்ஷர ப்ரதிபாத்யனுய், தோன்றுசோதி மூன்றுமாய—மூன்றக்ஷரங்களாலாகிய ப்ரணவத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனுய், துளக்கமில—அசைவின்றிக்கேயிருக்கிற, விளக்கமாய—அகாரவாச்யனுய், எம்மீசனே—நீ சேஷி நான் சேஷபூதன் என்கிற ஸம்பந்தத்தை உணர்த்தினவனே !, ஏன்று—என் காயத்தை உனக்கு பரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டு என் ஆவியுள் புகுந்தது—என்மநஸ்ஸிலே புகுந்து என்னைப்ரகாசிப்பித்தது, என்—என்னநீர்மை!, என்று ஈடுபடுகிறார்

வ்யா மூன்று முப்பதாறினேடோரைந்து மைந்து மைந்துமாய ஸகலவேதங்களுக்கு மடியான ஐம்பத்தோரு அக்ஷரத்துக்கும் நிர்வாஹகனுய், மூன்றுமுப்பது ககாராதி ஹகாராந்தமான ஹல்லுக்களான முப்பத்துமூன்று அக்ஷரமும் ஆறினேடோரைந்துமைந்தும் அச்சுக்களான பதினறு அக்ஷரமும் ஐந்துமாய இரண்டிடம் அநுபாந்தமான ளகாராதிகள் அஞ்சக்ஷரமும்

மூன்றுமூர்த்தியாகி வேதாத்மாவான மூன்றுரூபத்தையுமுடையனுய் அக்ஷரங்கள் ஜ்ஞாநஹேதுவாவது வேதசரீரமாலிறே மூன்றுமூன்று மூன்றுமூன்றுமாய அந்தவேதாத்பர்யமான த்வாதசாக்ஷர ப்ரதிபாத்யனுய தோன்றுசோதிமூன்றுமாய மூன்றிலே தோன்றுகிற சோதியாய (க)' ஓங்காரோ பகவாந்விஷ்ணு: '' என்கிறபடியே - அக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ரணவ ப்ரதிபாத்யனுய், துளக்கமில்விளக்கமாய ஸகலவேதகாரண ப்ரணவத்துக்கும் காரணமாய தனக்கொரு காரணமில்லாமையாலே, சலநமின்றிக்கேயிருக்கிற அகாரவாச்யனுய் ஏன்றெனாவியுள்புகுந்த தென்கொலோ இவ்வழியாலே நானறிந்து உபாஸிக்கைக்கு விஷயபூதனுகையன்றிக்கே, என்காயத்தை உனக்கு பரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டு என்மநஸ்ஸிலே புகுந்து என்னை உள்ளபடி ப்ரகாசிப்பித்த விது என்னநீர்மை எம்மீசனே ப்ரகாசிப்பித்த ப்ரகாரமென்னென்னில்; நீ சேஷியாய் நான் சேஷபூதனுயிருக்கிற இம்முறையுணர்த்தினை யென்னுதல், இப்படி எனக்கு ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கடி இழவுபேறுகள் உன்னதாம்படியான ஸம்பந்தத்தை யுடையவனென்னுதல். .. .. ச.

அ ஐந்தாம்பாட்டு. நம்மை உள்ளபடி அறிவிக்கவற்றன வேதங்களும் மந்த்ரரஹஸ்யங்களு முண்டாயிருக்க, “ யாவராகாணவல்லரே ” என்பானென்னென்னில், அந்தர்யா

(க) “ ஓங்காரோ பகவாந் விஷ்ணு: ”

ப-ரை — அம— பட்டாபிஷேகத்துக்காக அலங்கரித்த, பொன— தாசநீயமாட, நெடு—உயர்த்தியையுடைத்தாய, மணி—ரத்நங்களாலே சமைக்கப்பட்ட, மாடம—மாடங்க ளையுடைய, அயோத்தி—திருவயோத்யையிலே, எய்தி—மீண்டெழுந்தருளி, அரசு எய்தி—ராஜ்யபாரத்தையடைந்து, அகத்தியன்வாய் — அகஸ்த்யர்வாயாலே, வேறு பணியில்லா மையாலே, தான—, முன—முன்பு, கொன்றான்றன்—கொன்ற ராவணனுடைய, பெரும்—பெருமைதங்கிய, தொலகதை- பூர்வவ்ருத்தாந்தங்களை, கேட்டு—கேட்டும, மிதிலைச்செல்வி—ஸ்ரீ ஜநகராஜன திருமகளானபிராட்டி, உலகு உய்ய—லோகமடைய உஜ்ஜீவிக்கும்படி, திருவயிறுவாய்த்த—பெற்ற, மக்கள்— குசலவர்களுடைய, திரள— திரண்டு, செம— சிவந்த, பவளம்—பவளம்போன்ற, வாய்-வாயாலே, தன்—தனனுடைய, சரிதை— சரித்ரமான ஸ்ரீ ராமாயணத்தை, கேட்டான—கேட்டருளின சர்வாதிக திருமகன நிதயவாஸம்பண் ணுகிற, தில்லைநகர் திருச்சித்ரகூடந் தன்னுள், எம்பெருமானறன—என நாதனுடைய, சரிதை—வ்ருத்தாந்தத்தை, திருவடியைப்போலே, செவியால—செவிகளாலும், கணணால—கண்களாலும், பருகுவோம்—அநுபவிக்கப்பெற்ற நாம, இன அமுதம—இனிதான தேவாம்ருதத்தை, மதியோம—ஒரு பொருளாக மதியோம

வயா. எட்டாமபாட்டு. அம்பொன திருவபிஷேகத்துக்காக அலங்கரித்த தாசநீயமாய ஒக்கத்தையுடைத்தாய நல்லரத்நங்களாலே சமைக்கப்பட்ட மாடங்களையுடைய திருவயோத்யையிலே ஜகத்தெல்லாம உசச்க்கும்படி மீண்டெழுந்தருளிப புகுந்து அரசெய்தி. (க) " ராஜ்யம் வ்யாக்ருதவாநாபு " என்னும்படியே ஜகத்தெல்லாம வாழும்படி ஸாம ராஜ்யத்திலே அதிகரித்து அகத்தியன் வேறு காரியாமச மில்லாமையாலே போது போக்காகத் தான் முன்கொன்ற ராவணனுடைய பூர்வவ்ருத்தாந்தங்களையடைய அகஸ்த்யபகவான் விண்ணப்பஞ்செய்யக் கேட்டு மிதிலைச்செல்விபித்யாதி ஸ்ரீ ஜநகராஜன திருமகள், ஜகத்தடைய உஜ்ஜீவிக்கும்படி பெற்ற குசலவர்கள்பேசத் தமமுடைய வ்ருத்தமான ஸ்ரீ ராமாயணத்தைக் கேட்டருளினவர் நிதயவாஸம்பண்ணுகிற, தில்லைநகர் திருச்சித்ரகூடத்துள்வீற்றிருக்கும் என்னுடைய நாதனுடைய வ்ருத்தாந்தத்தைத் திருவடியைப்போலே ஸர்வேந்த்ரியங்களாலும் அநுபவிக்கப்பெற்ற நாம் தேவஜாதி யநுபவிக்கிற அம்ருதத்தை பொருளாக மதியோமே . . . . அ

மூ— செறிதவச்சம்புகன்றன்னைச் சென்றுகொன்று செழுமறையோனுயிர் மீட்டுத்தவத்தோனீந்த நிறைமணிப்பூணணியுங்கொண் டிலவணன்றன்னைத்தம்பியால் வானேற்றிமுனிவன்வேண்டத் திறல்விளங்குமிலக்குமனைப் பிரிந்தான்றன்னைத்தில்லைநகர் திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள் உறைவானைமறவாதவுள்ளந் தன்னையுடையோம்மற்றுறு துயரமடையோமன்றே கூ

ப-ரை — செறிதவம—மிக்க தபஸ்ஸையுடையனான, சம்புகன்றன்னை—சம்பூகனென்னும் சூத்ரனை, சென்று—அவனிருக்குமிடம் தேடிச்சென்று, கொன்று—அவனை யுருவழித்துப் பொகட்டு, செழு—விலக்ஷணமான, மறையோன் உயிர்—ப்ராஹ்மணனுடைய புத்ரன ப்ராணனை, மீட்டு—, தவத்தோன —அகஸ்த்யபகவான், ஈந்த—கொடுத்தருளின, நிறை—ஒளிமிக்கிருக்குள்ள, மணிப்பூணணி— ரத்நஹாரத்தை, கொண்டு— சாத்தியருளி, திருவ யோத்யையிலே புகுந்து, இலவணன்றன்னை—லவணாஸுரனை, தம்பியால— ஸ்ரீ சத்ருக்நா

(க) " ராஜ்யம ப்ரசாஸ்தவாந் "

விட பாளையாய், மாலை-மாலாரூபமான, பததும—இபபதுப பாடடுககளையும், வலலார-அபயஸிக்கவல்லவாகள, பாஙகாய- அவனை அநுபவிககைககுப பாஙகான, பகதாகள-பகதிமானகளாகப பெறுவாகள [கலிவிருததம்]

வயா நிகமததில, கனனிநன்மாமதிள புடைசூழ்ந்பாதி. அழிபாக பெரியதிருமதிள சூழ்நத திருககணணபுரத்திலே நினறருளின சர்ஷ்ாவஸனயன்றியிலே சகரவாத்தி திருமகனையாயததாக கவிபாடிற்று தனனடிமேலித்பாதி சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய பாலயாவஸதையில ஸ்ரீ கௌஸலையார் சொனன பாசுரத்தைத திருககண்ணபுரததிலே சொன்ன தமிழததொடை கோன்னவிலும் வேல்வலவன் குடைக குலசேகரனசொன்ன வேலைபபிடிதத பிடியிலே எலலாரும ''வேலினசொடுமைபே'' என்று சொல்லாநினற வேலையும ஐச்வர்ய பாகாசகமான வெணகொறறக குடையையுமுடைய ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள அருளிசசெயத பன்னியநூல பததும் வலலாா பரம்பின லக்ஷணத்தால குறைவற்ற இபபததும வலலார்கள், திருததாயாராயும அடிபாராயும அநுபவிககப பெறுவாகளென்கிறாா்.

குலசேகரபபெருமாள திருவடிகளே சரணம
பெரியவாசசானபிள்ளை திருவடிகளே சரணம.

அடிவரவு —மனனு புண்டரீகம் கோங்கு தாமரை பாா சுற்றம்
ஆலின மலே தனி தேவா கன்னி வன்றாள
ஆ திருமொழி- அ- கரு பாட்டு, அக

ஒன்பதாநதிருமொழி - வன்றாளினிணை, பரவேசம்

அ ஸ்ரீ கௌஸலையார் பெற்றபேறறை யநுபவிககா - கீழில திருமொழியில்; பாலயாவஸதையெலலாம அநுபவிதது ப்ராபத யெளவநானவாறே அநுபவிக்கபபெறுதே யிழந்த சக்ரவர்ததியேயாதியும தமககுப்ராப்தி பொகதிருக்கையாலே அநுபவிககபபெறுதே யிழந்தேனென்று அவன் சொல்லுகிற பாசுரததாலே தம்மிழவைப பேசுகிறார்.

மூ —வன்றாளினிணைவணஙகி வளநகரந தொழுதேதத மன்னனாவான
நின்றாயைஅரியணைமேல் இருந்தாயை நெடுங்கானம் படரபபோகு
என்றாளெம்பிரானே வா வுனைப்பயநதகைகேசிதன சொற்கேட்டு
நனறாகநானிலத்தை யாள்வித்தேன் நனமகனேயுன்னை நானே   க.

ப-ரை — எம- எங்கள், இராம- ரமிபபிககவலலவனாய், நல்- என்சொலதவறாது நடக்குமவனான, மகனே- புத்ரனே; வன்- வலிய, தாளின் இணை- திருவடிகளை, வணஙகி - வழிபபட்டு, வளம- அலங்கரிக்கபபட்டிருக்கிற, நகரம்- திருவயோத்யையிலுள்ளாா, தொழுது- ஸேவிதது, ஏதத-ஸ்தோத்ரம பணணும்படி, மன்னன ஆவான்- பட்டாபிஷேகமபணணுகைககாக, நினறாயை- திருக்காப்பு நாணசாததிநிற்கிறவனாய், அரி அணைமேல இருந்தாயை- ஸிமஹாஸநத்திலே இருந்தாயென் றுப்பாதோற்றச் சமைந்திருக்கிற உனனை, நெடு- ஒருவ

யாது நிற்கும் நிலையும், வெண்டயிர்தோய்ந்த — வெளுத்த தயிர் பூசிய, செவ்வாயும — சிவந்த திருப்பவளமும, அழுகையும —, அஞ்சிநோக்கும — பயந்துபார்க்கிற, அந்நோக்கும — அந்தப்பார்வையும், அணிகொள் — அழகிய, செஞ்சிறுவாய் — சிவந்த சிறிய திருப்பவளத்தை, நெளிப்பதுவும் — நெளிக்குமதையும், தொழுகையும் இவை — அஞ்ஜலி பண்ணுகையுமாகிற இவைகளை, கண்ட — அநுபவித்த, அசோதை — யசோதைப்பிராட்டியானவள், தொல்லை — அநாதிஸித்தமான, இன்பத்து — பேரின்பத்தி லுடைய, இறுதி கண்டாள — முடிவை யநுபவிக்கா ளென்கிறாள்.

வ்யா முழுதும்வெண்ணெயளைந்து வெண்ணெயி லுண்டான ஆதராதிசயத்தாலே திருக்கைகளை வெண்ணெய்க்குடத்திலேயிட்டு அளையுமாயத்து தோட்டூண்ணும் அதில சாபலத்தாலே ''மாளும'' என்று ''விரலோடுவாய்தோய்ந்த'' என்னுமாப்போலே தொட்டுண்ணுமாய்த்து. முகிழிளஞ்சிறுத்தாமரைக்கையும். இளந்தளிர்போலேயும் நிறத்துக்கு, விகாஸமசெவ்விக்குத் தாமரைப்பூப்போலேயுமிருக்கிற திருக்கைகளும். எழில்கொள்தாம்பு தாம் ஸ்பர்சிக்கைக்கு ஆசைப்பட்டிருக்கும திருமேனியை ஸ்பர்சித்ததிறே என்று ''எழில்கொள் தாம்பு'' என்கிறார் 'ராஜஜந்மம்வேண்டா, அசேதநமாகவமையும். அங்குத்தை ஸ்பர்சம் பெறில' என்றிருக்குமவரிறே கொண்டடிப்பதற்கு எள்குநிலையும். இவர் அங்குத்தை ஸ்பர்சத்தை நினைத்து ''எழில்கொள்தாம்பு'' என்றார்; ஆகிலும் கைக்கெட்டிற்றென்றையிட்டு அவள் அடிக்க; அதுக்கு ஈடுபட்டுப் பையாந்துநிற்கும நிலையும வெண்தயிர்தோய்ந்த செவ்வாயும். ''தயிர் களவுகண்டாய'' என்று அப்புக்கப்புக்கவாறே இலச்செய்கைக்காக முகத்திலே பூசிக்கொள்ளுமே வெளுத்த தயிரும் சிவந்த திருப்பவளமுமான பரபாகமிருக்கிறபடி அழுகையும் ''' இல்லை ' என்றிருக்கச்செய்தே களவை நடுவதே நம்மை'' என்றழுகையும் அஞ்சிநோக்கு மந்நோக்கும். அழப்புக்கவாறே † ''வாய்வாய்'' என்னுமிறே; அத்தாலே பயப்பட்டு அச்சமெல்லாம தன்னோக்கிலே தோற்றும்படி பார்த்துக்கொடுநிற்கும் நிலையும அணிகோள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும் பின்னையும அழாதிருக்கவும்மாட்டான், அழவுமமாட்டான், அழகிய திருப்பவளத்தைநெளிக்குமதனையிறே. தொழுகையும் போக்கற்றா செய்யும் செயலிறே. ஸாபராதரானார்க்கு அபராதமபொறுப்பிக்குமது அஞ்ஜலியென்னுமிடமதானிற்றிருக்கும்தாசையாலே அஞ்ஜலியைப்பண்ணுமாயத்து இவைகண்டவசோதை. இவற்றை இங்கே ஸாக்ஷாத்கரிக்கக்கண்ட யசோதைப்பிராட்டி தொல்லையின்பத்திறுதிகண்டாளே. பரமபதத்தில நிரவதியான அநுபவத்தை ஸாவதியாக்கினவனிறே; அங்கேசென்று எல்லாருந்தொழ இருக்குமவன், தான்றொழுகையாலே அபரிச்சிந்நமான அநுபவம் பரிச்சிந்நமாய்த்திறே .. .. அ.

மூ — குன்றினற்குடைகவித்ததுங் கோலக்குரவைகோத்ததுங் குடமாட்டும்
கன்றினவ்விளவெறிந்ததுங்காலாற் காளியன்றலைமிதித்ததுமுதலா
வென்றிசேரிள்ளைநல்விளையாட்ட மனைத்திலுமங்கென்னுள்ளமுளகுளிர
ஒன்றுங்கண்டிடப்பெற்றிலேனடியேன் காணுமாறினியுண்டெனிவருளே. கூ.

ப-ரை. — (இந்தரன் பெய்வித்த கல்வாஷத்தைத் தடுக்கைக்காக,) குன்றினல — கோவர்த்தன பாவதத்தை, குடை — குடையாக, கவித்ததும — தரித்துநின்றதும், கோலம —

† ''வாய் வாய'' என்கிறவிது - ' வாயைமூடு, வாயைமூடு ' என்று பர்தளித்துக் சொல்லும சொலலின் அநுகாரம.

எ

இவளிடத்துக்கு அபிநயிக்கிறார்—; சாலாலேபாய்வது கையாலே தள்ளுவதாய்க் காட்டக்கடவருளி, 'கெடுவாய்' அங்ஙனன்றுகாண், அவள் அங்ஙனே செய்தாளாகில் அவனுக்குப் பொல்லாதோ, அவனுக்கும் அதன்றோ தேட்டம் " என்று கையையிட்டு முகத்தைமறைத்துத் திரியவைத்துக் காட்டியருளினார். ... ... அ.

அ அனுபத்தம்பாட்டு தோலவித்தாற்றச் சொல்லுகிறார்கள்.

மூ—மங்கலநல்வனமாலைமார்பிலிலங்க மயிலதழைப்பீலிசூடிப்
பொங்கிளவாடையரையிற்சாத்திப் பூங்கொத்துக் காதில்புணரப்பெய்து
கொங்குநறுங்குழலார்களோடு குழைந்து குழலினிதூதிவந்தாய்
எங்களுக்கேயொருநாளவந்தூத வுன்குழலின்னிசைபோதராதே கூ.

ப-ரை — மங்கலம்- மங்களங்களுக்கெல்லாமிருப்பிடமாய், நல- தர்சநீயமான, வனமாலை— வநமாலையானது, மார்பில— திருமார்பிலே, இலங்க— ப்ரகாசிக்க, தழை — தழைத்த, மயில் பீலி— மயிலிறகுகளை, சூடி— திருமுடியிலே தரித்தும், பொங்கு இள ஆடை— மிகவும் மெல்லிதான திருப்பரியட்டத்தை, அரையில—திருவரையிலே, சாத்தி- சாத்திக்கொண்டும், காதில்— திருச்செவியிலே, பூ கொத்து— பூங்கொத்துக்களை, புணரப்பெய்து— மிகவும் பொருந்தவிட்டு, கொங்கு — தேனையும், நறு— நறுநாற்றத்தையுமுடைய, குழலார்களோடு—குழலையுடைய ஸ்த்ரீகளோடே, குழைந்து — ஸம்ச்லேஷித்து, (அக்கலவியால்பிறந்த ஸந்தோஷத்தாலே,) இனிது—இனிதாக, குழல்— வேய்ங்குழலை, ஊதிவந்தாய்— ஊதிக்கொண்டுவந்தாய், எங்களுக்கு— எங்கள்விஷயத்திலே, ஒருநாள்— ஒருநாளிலே, வந்து ஊத- வந்து ஊதுகைக்கு, உன- உன்னுடைய, குழலின—வேய்ங்குழலினது, இசை- இசையானது, போதராதே- வாராதோவென்கிறார்கள்.

வ்யா மங்கலநல்வனமாலை மார்பிலிலங்க மங்களமென்று சொல்லப்பட்டவையெல்லாமுடைத்தாய தர்சநீயமாயிருக்கிற வநமாலை. "மைபோல் நெடுவரைவாய்த் தாழுமருவிபோலத் தாரகிடப்ப" என்னுமாப்போலே, திருமார்பிலே விளங்க மயில்தழைப்பீலி சூடி. தழைத்தபீலியைத் திருமுடியிலே சுற்றி. பொங்கிளவாடை அரையில் சாத்தி மிகவும் மெல்லிய ஆடையைத் திருவரையிலே சாத்தி. பூங்கோத்துக்காதில் புணரப்பெய்து கொங்குநறுங்குழலார்களோடு குழைந்து பூங்கொத்தைக்காதிலே மிகவும் பொருந்தவிட்டு, தேனையும் நறுநாற்றத்தையுமுடைய குழலையுடையவர்களோடே, குழைந்து- கலந்து. குழலினிதூதிவந்தாய். நெகிழ்ந்தவர்களோடே ஒரு நீராகக்கலந்து அக்கலவியிலபிறந்த ஹர்ஷமெல்லாந் தோற்றும்படியாக இனிதாகக் குழலூதிவந்தாய் எங்களுக்கே ஒருநாளவந்தூத உன்குழலின்னிசை போதராதே நீ ஸர்வஸாதாரணனானபின்பு உன்குழலும் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்க, ஓரோ விடங்களிலேயாய் நாங்கள் கேட்க ஊதவேணுமென்றால் நீயூதிலும் இசையுறப்பாடாதபடியாயிற்று உன்குழலின் ஸ்வபாவம் குழலோசையென்னும் ஸம்ச்லேஷமென்னும் - பர்யாயமிறே. எங்களோடு ஸம்ச்லேஷம் உனக்குப் பொருந்தாதென்கிறார்கள் ... ... கூ.

மூ—அல்லிமலர்த்திருமங்கை கேள்வன்றன்னை நந்திரலாயச்சிமார்கள
எல்லிப்பொழுதினிலேமத்தூடி யெள்கியுரைத்தவுரையதனைக
கொல்லிநகர்க்கிறைகூடற்கோமான் குலசேகரனின்னிசையின்மேவிச்
சொல்லியவின்தமிழ்மாலைபத்துஞ் சொல்லவல்லார்க்கில்லை துன்பந்தானே. ய.

வதில்லாமையாலே கிலாய்க்கத்தொடங்கினர். பகவத்விஷயத்தில பாவபந்தத்தில நற்பமிருந்தபடி பிராட்டிமார் தசையை ப்ராப்தராய், கூடுவது பிரிவது ஊடுவதாம யானர். நம்மாழ்வாருக்கு *மின்னிடைமடவாரும், திருமங்கையாழ்வார்க்கு *காநிலகடிப ப்போலே யிருக்கிறதாயத்தும பெருமாளுக்கு இத்திருமொழி. நம்மாழ்வார் பகவத்விஷ த்தில் நிறை ஊற்றமெல்லாந் தோற்ற வன்மை யுடைத்தாயிருக்கும *மின்னிடைமடவார்; ருமங்கையாழ்வார் தம்(க)மார்த்தவமெல்லாந் தோற்ற மென்மையையுடைத்தாயிருக்கும *கா ல கடிப்பு. இவர் தம்முடைய ராஜகுலமெல்லாந் தோற்றியிருக்கும இத்திருமொழி. க்ர்ஷ்)வதாம கோள்தீண்டி யாகையாலே "ஒரு செவ்வாயக்கிழமை முறப்படப்பெறறிலோம, வலிலேபடுத தெறிததது" எனறு பஞ்சலக்ஷம் குடியிற பெண்களுக்கு க்ர்ஷ்ணன பக்க ள்ள விடாயெல்லாம தமக்கொருவர்க்கு முண்டாகையாலே திருவாய்ப்பாடியில் பெணகள் ச்சாலே பேசுகிறார். ... ... *

அ முதறபாட்டு ஒருபிராட்டி ‡ "யமுனையில மணலிலேபோய் நில்லு, நான் அங்கே நகிறேன" எனறு சொலலிவிட, அவள அங்கேபோய் விடியுமளவும் நின்று அவன வரக் மையாலே அவனைக்கண்டபோது ஊடிச்சொல்லுகிற வார்த்தையாயிருக்கிறது.

மூ —ஏர்மலர்ப்பூங்குழலாயர்மாதர் ரேனைப்பலருள்ளவிவ்வூரிலுன்றன்
மார்வுதழுவுதற்காசையின்மை யறிந்தறிந்தே யுன்றன்பொய்யைக்கேட்டுக்
கூர்மழைபோல்பனிக்கூதலெய்திக் கூசிநடுங்கியமுனையாற்றில்
வார்மணற்குன்றிற்புலரநின்றேன வாசுதேவா உன்வரவுபார்த்தே. க.

ப-ரை.— வாசுதேவா — வஸுதேவபுத்ரனே, ஏர் — அழகிய, மலர்— ரையுடைத்தாய், பூ— இயற்கைவாஸனையை யுடைத்தான, குழல — மயிர்முடியை டைத்தான, ஆயர்மாதர்—இடைப்பெணகள, எனை பலர் உள்ள— என்னைப்போலே பல ருள்ள, இ ஊரில— இந்தத்திருவாய்ப்பாடியிலே, உன்றன்— உன்னுடைய. மார்வு— ருமார்வோடே, தழுவுதற்கு— அணைகைக்கு, ஆசையின்மை— ஆசையில்லாமையை, றிந்தறிந்து— நன்றாக அறிந்துவைத்தும, உன்றன—உன்னுடைய, பொய்யை கேட்டு— பொய்யான வார்த்தைகளைக் கேட்டு, உன — உன்னுடைய, வரவு — வருகையை, ர்த்து— எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, கூர்மழைபோல்— அடைமழைபோலே பெய்கிற, னி— பனியாலுண்டான, கூதல் எய்தி— குளிரிலேயகப்பட்டு, கூசி— ஆர்காணகிறார் ளா வென்று கூசி, நடுங்கி— அசசத்தாலும குளிராலும் நடுங்கி, யமுனை ஆற்றில— ரும காணுமிடமான யமுனாநதியிலே, வார்— பெரிய, மணல் குன்றில— மணற்குன் லே, புலர நின்றேன்— விடியுமளவும நின்றேன.

வ்யா. ஏர்மலர்ப்பூங் குழலாயர்மாதர் அழகியமலரையுடைத்தாய் மலருக்கும் கூட றத்தைக் கொடுக்கும மயிர்முடியையுடைய இடைப்பெண்கள. எனைப்பலருள்ள விவ்வூ ல். அநேகம்பேர் திரளான இவ்வூரில - திருவாய்ப்பாடியில். உன்றன்மார்வுதழுவுதற் கா சயின்மை யறிந்தறிந்தே. அநேகம பெண்களுள்ள வூருமாய், நீயும் ஸர்வஸாதாரணனுமானால் ன்மார்வை யாசைப்படக்கடவதன்று என்றறிந்துவைத்தும. உன்றன்பொய்யைக் கேட்டு.

(க) ஶோஷ்டுவ. ‡ இது கண்ணனவார்த்தை.

சுக்குத் தாயிறே [1]குடிநீர்குடிப்பாள் மேல் தாயை நிதர்சநமாகச் சொல்லப் புகுகிறவராகையாலே இப்போது "அம்மனே" என்று ப்ராப்தி தோன்றச் சொல்லுகிறார்.

அரிசினத்தாலீன்ற தாய் அகற்றிடினும் - அவனே ரக்ஷகனென்னும் அத்யவஸாயமுண்டானாலும் பேறு தாழ்ந்தால் அவனை வெறுக்கவேண்டும் ப்ராப்தியுண்டிறே சேதநனாகையாலே "தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே" என்று - அசித்ஸமானமாக பாரதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லிவைத்து, "எனக்கே கண்ணனை யான் கொள் சிறப்பு" என்கிறது புருஷார்த்தஸித்தி சேதநனுக்கு ஆகவேணுமிறே அவனைக் குறித்து சேதநாசேதநங்களிரண்டுக்கும் பாரதந்த்ர்யம் அவிசிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தே புருஷார்த்தஸித்தி இவனுக்குண்டாகிறது சேதநனாகையாலேயிறே அரிசினத்தால் அரிந்துபோகவேண்டுஞ் சினத்தையுடையளாய்க்கொண்டு. ஈன்றதாய. "வளர்த்ததாய்" என்னாதே "ஈன்றதாய்" என்றத்தாலே- ப்ராப்தி சொல்லிற்று அகற்றிடினும் "அகற்றிடினும்" என்கையாலே- அகற்றுகை அஸம்பாவிதமென்கிறது. "ஈன்றதாய்" என்கையாலே- பெறுகைக்கு நோன்பு நோற்கையும் பத்துமாஸம் சுமக்கையும் ப்ரஸவவேதனைபடுகையுமென்கிற இவையெல்லாமுடையவளென்கை அகற்றிடினும் இப்படி பெறுவதுக்கு முன்புள்ள எல்லாத்துக்கமும் பட்டவளாகையாலே வருகிறத்தை நினைக்குமதொழிய அகற்ற நினைப்பாளிறே; அவள்தானே அகலவிடிலும் இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து - நிருபாதிக பந்துவான தேவரீர் கைவிடிலும் வேறெனக்குப் புகலில்லையென்கிறார் மற்றவள்தன் அருள் நினைந்தேயழுங்குழவி இவள் கோபித்து விட்டாலும் வேறொருவருடைய அருளை அபேக்ஷியாதிறே ப்ரஜை அதுக்கடியான பரேமத்துக்கவதியுண்டாகிலிறே கோபத்துக்கவதியுள்ளது, ஸ்நேஹமில்லாமையாலே கோபமில்லையிறே பிறர்க்கு

நம்பி திருவழுதிவளநாடுதாஸரை முதலியாண்டான் கோபித்து, கையாளுங்காலாளுந்தகைத்து இழுத்தவாறே திண்ணையிலே பட்டினியேயொருநாள் போகாதே கிடந்தார்; ஆண்டான் மற்றைநாள் அமுதுசெய்யப்புகுகிறார், "அவன் செய்ததென்" என்று கேட்டவாறே, "பட்டினியே வாசலிலே கிடந்தான்" என்று சேட்டு அழைத்து, "நீ போகாதே கிடந்ததென்" என்ன, "ஒருநாள் ஒருபிடி சோறிட்டவன் எல்லாப்படியாலும் நிந்தித்தாலும் வாசல் விட்டுப்போகிறதில்லை நாய், நான் எங்கே போவது" என்றார்.

அழுங்குழவியதுவே போன்றிருந்தேனே வேறுசிலரால் ஆற்றவொண்ணாதிறே, முன்னாள் முலை கொடுத்த உபகாரத்தை நினைத்திருக்குமதாகையாலே அவள்தானே ஆற்றவேணுமே. 'ஸ்மேருநூ நதூப:' "அளவில பிள்ளைமை" என்று சொல்லுகிறபடியே அதாவது-ரக்தஸ்பாசமுடையாரெல்லாரையுமறியாதே, மாதாவொருத்தியையுமறியுமளவேயாய்த்து அதிபாலயம்; அப்படியே எம்பெருமானைக் குறித்து இவ்வாத்மவஸ்து நித்ய ஸ்தநந்தயமாயாய்த்திருப்பது. ஆகையாலிறே இவன் பேறுக்கு அவன் உபாயமாகிறது. ... ...௧.

மூ —கண்டாரிகழ்வனவே காதலன்றான் செய்திடினும்
கொண்டானை யல்லாலறியாக் குலமகள்போல்
விண்டோய்மதிள் புடைசூழ் வித்துவக்கோட்டம்மா நீ
கொண்டாளாயாகிலு முன்குரைகழலே கூறுவனே ௨.

---

[1] குடிநீர் - கஷாயம் (ர) "ஸ்தநந்தய:"

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

முதலாயிரம் - பெருமாள் திருமொழி.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்யாநாவதாரிகை

ஸ்ரீயப்பதியாய ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய் கல்யாண குணாத்மகனுமாய் உபய விபூதியுக்தனாய் ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் ஸர்வேச்வரனாயிருக்கிற பெருமான் பெற்று நிற்கிற நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே ஸம்பந்தத்தாலே காண்கிறேனென்று ஆசைப்பட்டிருக்கிறவனுடைய நிலையிலே வர்த்திக்கிறார்; அனந்தரத்தில் சாக்ஷாத்கரிக்கிறவராகையாலே அப்போதே அனுபவிக்க விடாய்ப்பிறந்தது. பாவகத்திலும் அநுபவிப்பது குறைவற நடையிலே அந்த நிலைகளுக்கு பூர்ணமான கோயிலிலே அநுபவிக்க ப்ரார்த்திக்கிறார்; இங்கநுபவிக்கக் குறையென்? பார்த்த பேர்களின்னில்; ஸ்வாதந்த்ர்யம் பிறப்போடுடைய ராஜ்யத்தாலே, மநுஷ்யர் நிரோதிப்பார் பலருண்டாகையாலே, இங்குவந்தநுபவிக்கப்பாட்டாகே "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன் கூடுவதென்று கொலோ" என்றும், 'அந்த ஸேவிப்பதற்குப்போதுநாதமை" என்றும் - சமமாழ்வார் பார்த்திருந்த பேற்றைப் பெறும் இங்கே யநுபவிக்க ஆசைப்படுகிறார் . . . .

வயா முதற்பாட்டு இருளிரியவிதயாதி பாயங்களித்தைப் சொல்லுகிறபடியே மேற முமுக்ஷமனோரதிப்பது; அத்தையிங்கே திருவனந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்து கிடக்கிற விடத்திலே யநுபவிக்க மனோரதிக்கிறார் ஸமஸாரி முக்தனுக்குச்செனமூல (க) "வாகே யூபொலங்கி" இதயாதிப்படியே - எழுந்தருளியிருக்கிற பாயங்கத்திலே மிதித்தேறிமுல "நீயார்?" எனமுல, "நான் ராஜபுத்ரன்" என்பாரைப்போலே, (உ) "அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி" என்றிறே இவன் சொல்லுவது

க—இருளிரியச் சுடர்மணிகளிமைக்கும்நெற்றி யினத்துத்தியணி பணமாயிரங்களார்ந்த
அரவரசப்பெருஞ்சோதி யனந்தனென்னு மணிவிளங்குமுயர் வெள்ளையணையைமேவித்
திருவரங்கப்பெருநகருள் டெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கையாலடிவருடப் பள்ளிகொள்ளும்
கருமணியைக்கோமளத்தைக் கண்டுகொண்டேன் கண்ணிணைகளென்றுகொலோகளிக்குநாளே.

ப - ரை.— திரு அரங்கம்— திருவரங்கமென்கிற, பெரு நகருள்— பெரிய திருப்பதியிலே, இருள் இரிய— இருள் சிதறிப்போம்படி, சுடர்— ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைய, மணி— மாணிக்கங்களானவை, இமைக்கும்— விளங்காநின்றுள்ள, நெற்றி— நெற்றியையும், இனம்— அநுரூபமான, துத்தி— 'இரண்டாய்ச்சேர்ந்த திருவடியிலே' என்னும்படியான

(க) "பாதேநாக்ரம்ய மூர்த்தநி" (உ) "அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி"

தாத்மபாவி லபிக்கவேண்டியிருப்பீர்!. புண்டரீகபாதபுண்ணியகீர்த்தி. செவ்வித் தாமரைப்பூப் போலே நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளில் பாவநத்வப்ராபகத்வ ப்ரதை (ப்ரஸித்தி)யிலே. (க) "பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம்" (உ) "பவித்ராணாம்ஹிகோவிந்த:" (ந) "லோகாநாம் த்வம்பரோதர்ம:" (ச) "க்ருஷ்ணம்தர்மம்ஸநாதநம்" என்று ப்ரஸித்தமிறே. நும்செவி மடுத்து. பகவத்விஷயத்தைக் கனக்காணாதே போந்த உங்கள்செவியை, ஆசார்யோபதேசத்துக்குப் பாத்ரமாக்கி. ஆப்தவாக்ய ச்ரவணமே பகவத்விஷயீகாரத்துக்கு வேண்டுவதென்கை. உண்டு. ஸ்மர்த்தவ்யதசையே தொடங்கி யினிதாகையாலும், நிரபேக்ஷோபாயமாகையாலும், பகவத்குணங்களையே அநுபவித்து. நும்முறுவினைத் துயருள் நீங்கியுய்மினே. நீங்கள் சூழ்த்துக்கொண்டதாய், (ரு) "அவச்யமநுபோக்தவ்யம்" என்கிற பாபபலமான து:கத்தினுள்ளே வர்த்திக்கிற நீங்கள், இதில் நின்றும் நீங்கி முன்சொன்னகைங்கர்ய ஸுகத்தை லபித்து, "தொழுதெழு" என்கிறபடியே உஜ்ஜீவியுங்கோள். ... ௬எ.

அ. அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகள் குணத்ரய ப்ரசுரராகையாலே குணாநுகூலமாக ராஜஸ தாமஸ தேவதைகளை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பார்க்கிறவர்களை நிஷேதியாநின்றுகொண்டு, ஆத்மோஜ்ஜீவநத்திலே ருசியையுடையராய் ஸாத்விகரானவர்கள் ஸர்வாதிகனை யாச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோளென்கிறார்.

மூ.—முத்திறத்துவாணியத் திரண்டிலொன்றுநீசர்கள்
மத்தராய்மயக்குகின்ற திட்டதிலிறந்துபோந்
தெத்திறத்துமுய்வதோ ருபாயமில்லையுய்க்குறில்
தொத்திறுத்ததண்டுழாய்நன் மாலைவாழ்த்திவாழ்மினே. ௬அ.

ப-ரை.— (ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸதேவதைகளை ஆராதித்துப்பெறும்,) முத்திறத்து வாணியத்து - மூன்றுவகைப்பட்ட பலங்களிலே, இரண்டில் ஒன்றும் — ராஜஸதாமஸங்களில் ருசியைப்பண்ணுகிற, நீசர்கள்—தண்ணியர்கள், (கர்மாவஸாநத்தில்,) அதில் இட்டு - அந்தபலத்தைவிட்டு, இறந்து — அவ்வவதேசங்களில் போக(யோக்ய)சரீரங்களைவிட்டு, போந்து—பூமியிலேவந்து பிறந்து, மத்தர் ஆய்—தேஹாத்மாபிமாநத்தாலே ப்ராக்ருத பதார்த்த லாபத்தாலே களித்து, மயங்குகின்றது—தன்னையும் ஈச்வரனையும் அறியாமையாலே மயங்காநின்றார்கள்; (ஆகையாலே,) எத்திறத்தும்—தன்னுடைய ஆண்தன்மையாலும் இதரதேவதைகளை ஆச்ரயணீயராகப் பற்றினாலும் ஸர்வேச்வரனை ஐச்வர்யார்த்தமாகப் பற்றினாலும், உய்வது ஓர் உபாயம் இல்லை—உஜ்ஜீவிக்கைக்கு வழியில்லை; உய்க்குறில்—உஜ்ஜீவிக்க வேண்டியிருந்திகோளாகில், தொத்து இறுத்த - கொத்துக்கொத்தாகச்செறிந்து, தண் — குளிர்ந்த, துழாய்—திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனாய், நல்—ஸௌலப்யாதி கல்யாண குணயுக்தனாயிருக்கிற, மாலை—ஸர்வேச்வரனை, வாழ்த்தி—மங்களாசாஸநம்பண்ணி, வாழ்மினே - வாழுங்கோளென்கிறார்.

வ்யா. முத்திறத்து வாணியத்து. ஸாத்விக ராஜஸதாமஸதேவதைகளைத் தந்தாமுடைய குணாநுகூலமாகப் பற்றி ஆராதித்துப்பெறும் மூன்றுவகைப்பட்ட பலங்களிலும். திறம் - ப்ரகாரம். பலங்களை "வாணியம்" என்கிறது - வ்யாபாரம் அல்பமாய் பலம்விஞ்சி

(க) "பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம்" (உ) "பவித்ராணாம்ஹிகோவிந்த:" (ந) "லோகாநாம் த்வம்பரோதர்ம:" (ச) "க்ருஷ்ணம்தர்மம்ஸநாதநம்" (ரு) "அவச்யமநுபோக்தவ்யம்"

மாயிருக்குமோ வென்னில்; வானின்மேல்சென்று சென்று. அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே போய், அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான பரமபதத்திலேசென்று. அதவா, சென்று சென்று. தேசப்ராப்தியிற் காட்டில் வழிபோக்குத்தானே இனிதாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். தேவராயிருக்கிலாதவண்ணம் - என்கொலோ. நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாயிராதே ஒழிகிற ஹேதுவென்னே. நித்யஸூரிகளாயிருக்கையாவது - ஸர்வதாஸத்ர்சராயிருக்கை. அதாகிறது - அஸங்கோசத்தாலும், ரூபத்தாலும், போகத்தாலும், அவர்களோடு ஸமராயிருக்கை. என்கொலோ. ப்ரத்யக்ஷஸித்தமான ஸம்ஸார தோஷத்துக்குக் கண்ணழிவுண்டாயோ, சாஸ்த்ரஸித்தமான பகவத்ப்ராப்தியில நன்மைக்குக் கண்ணழிவுண்டாயோ, ஆச்ரயணிய வஸ்துவினுடைய ஸௌலப்யத்துக்குக் கண்ணழிவுண்டாயோ, ஆச்ரயணத்திலாயாஸமுண்டாயோ, வழிப்போக்கி லருமையுண்டாயோ, ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களில் ப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபமும் பகவத்வைமுக்ய ஹேதுவான பாபமுமொழிய இப்புருஷார்த்தத்தை இழக்கைக்கு ஒரு ஹேதுவுங் கண்டிலோமென்கை. ... ... ௩௬.

அ. அறுபத்தேழாம்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகள் தங்களுக்கு ஹிதமறிந்திலர்களேயாகிலும், இதில் ருசிபிறந்தவன்று இத்தை யிழக்க வொண்ணாதென்று பார்த்து, இவர்கள் தூர்க்கதியைக்கண்டு பரோபதேச ப்ரவ்ருத்தராகிறார் - மேலேழுபாட்டாலே; இதில் முதல்பாட்டு- அர்ச்சிராதிகதியிலே போய், நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தை லபிக்கவேண்டி யிருப்பீர்! ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமான பகவத்விஷயத்தை ஆச்ரயித்து உங்கள் விரோதியைப்போக்கி உஜ்ஜீவியுங்கோளென்கிறார்.

மூ.—சண்டமண்டலத்தினூடு சென்றுவீடுபெற்றுமேல்
கண்டுவீடிலாதகாத லின்பநாளுமெய்துவீர்
புண்டரீகபாதபுண்ணிய கீர்த்திநுஞ்செவிமடுத்
துண்டுநும்முறுவினைத் துயருணீங்கியுய்மினோ. ௩௭.

ப-ரை.— சண்டமண்டலத்தினூடு சென்று—ஆதித்யமண்டலத்தின் நடுவேபோய், வீடு பெற்று—பரமபதத்தைலபித்து, மேல்—பரமப்ராப்யமாய், வீடு இலாத—ஒருநாளும் விச்சேதியாத, காதல் இன்பம் — பகவதநுபவஜநிதபக்திகாரித கைங்கர்ய ஸுகத்தை, கண்டு—ஸாக்ஷாத்கரித்து, நாளும் எய்துவீர்—யாவதாத்மபாவி லபிக்கவேண்டியிருப்பீர்; புண்டரீகம்—தாமரைமலரையொத்த, பாதம்—திருவடிகளினுடைய,புண்ணியகீர்த்தி—பாவநத்வப்ராபகத்வ பரமான(ப்ர)தையிலே, நும் செவி-உங்கள் செவியை,மடுத்து-ஆசார்யோபதேசத்துக்கு பாத்ரமாக்கி, உண்டு—பகவத்குணங்களை யநுபவித்து, நும்—உங்களால் சூழ்த்துக் கொள்ளப்பட்ட, உறு—அநுபவித்தே கழியவேண்டும்படி பொருந்துகின்ற, வினை—பாபபலமான, துயருள் நீங்கி—துக்கத்தினின்றும் நீங்கி, உய்மின்—உஜ்ஜீவியுங்கோள்.

வ்யா. சண்டமண்டலத்தினூடுசென்று. கடிதான ஆதித்ய மண்டலத்தின் நடுவே போய். “மன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தினன்னடுவுள்” என்கிறபடியே முமுக்ஷுக்களல்லாதார்க்கு துஷ்ப்ரஸபமான ஆதித்யமண்டல மத்யத்திலே, ராஜபுத்ரர்கள் ராஜகுலத்தாலே அப்ரதிஹத கதிகளாய்ப் போமாப்போலே போய். வீடுபெற்று. பரமபதத்தைலபித்து. மேல்கண்டு வீடிலாத காதலின்பம் நாளுமெய்துவீர். மேல்--வீடிலாதகாதலின்பம்-கண்டு-நாளுமெய்துவீர். ப்ராப்யபலமாய், யாவதாத்மபாவி விச்சேதசங்கையின்றியே ஸ்வரூபாநுபந்தியாய், பகவதநுபவஜநிதபக்திகாரித கைங்கர்ய ஸுகத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து யாவ

யிருக்கை. (௧) "அக்நௌப்ராஸ்தாஹுதிஸ்ஸம்யக்" (௨) "பத்ரம்புஷ்பம் பலம்தோயம்" (௩) "த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:" என்கிறபடியே - வேதங்களுடைய குணத்ரய வச்யரான சேதநர்க்கு குணாநுகூலமாக ஆராத்ய தேவதைகளையும், ததாராதநப்ரகாரங்களையும், ஆராதநபலங்களையும் சொல்லிவைத்தது. இரண்டிலொன்றும் நீசர்கள். ஸ்வகுணங்களுக்கு அநுகூலமாயிருக்கையாலும் சாஸ்த்ராநுமதியாலும் நித்யஸத்வத்தையும் ததாராத்யனான ஈச்வரனையும் ஆராதநபலமான மோக்ஷத்தையுமொழிந்து, ராஜஸ தாமஸபலங்களிலே ருசியைப்பண்ணும் நீசர். நீசராகிறார் – ஸம்ஸாரத்தை வர்த்திப்பித்துக்கொள்ளும் ஹேயர். மத்தராய் மயங்குகின்ற திட்டதிலிறந்துபோந்து. இட்டதில். கர்மாவஸாநத்திலே அந்தபலத்தை விட்டு. இறந்து. அவ்வவதேசங்களில் போகசரீரங்களைமுடித்து. போந்து. அந்தபோகபூமியில்நின்றும் ஆகாச மேக ஸஸ்யாதிகளிலே கிடந்து கர்ப்பவாஸார்த்தமாகப்போநது. (௪) "க்ஷீணேபுண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி" என்கிறபடியே பூமியிலேபிறந்து. மத்தராய். தேஹாத்மாபிமாநத்தாலே ப்ராக்ருத பதார்த்த லாபத்தாலே களித்து. மயங்குகின்றது. ஆத்மாவையாதல், ஈச்வரனையாதல் உள்ளபடி அறியாமையாலே மோஹங்கதரைப்போலே யிருக்கிறதிறே. ஸ்வர்க்காதிபலாநுபவங்களை, புண்யம் க்ஷயித்தவளவிலே மத்யேவிட்டு அந்தபோக சரீரங்களையும் முடித்து, கர்ப்பவாஸார்த்தமாக அதிக்லேசத்தோடே போந்தபடியை அநுஸந்தியாமையாலேயிறே சேதநர்ப்ராக்ருதபோகங்களிலேகளித்துவர்த்திக்கிறதென்கை. எத்திறத்துமுய்வதோருபாயமில்லை. ஆகையாலே ஸ்வபௌருஷத்தாலும் இதரதேவதைகளை ஆச்ரயணீயராகப்பற்றினாலும், ஈச்வரன் தன்னையே ஐச்வர்யார்த்தமாகப் பற்றினாலும் உஜ்ஜீவிக்கைக்கு வழியில்லை. உய்குறில். உஜ்ஜீவிக்கவேண்டியிருந்தீர்களாகில். தோத்திறுத்த தண்டுழாய் நன்மாலை வாழ்த்தி வாழ்மினோ. ஸர்வேச்வரத்வஸூசகமாய், தோடைசெறிந்து சிரமஹரமாயிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனாய், ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணயுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை யாச்ரயித்து வாழுங்கோள். "திகழில் புகழாயுலகமூன்றுடையாய்" இத்யாதிகளைச்சொல்லிப் புகழ்ந்து, யாவதாத்மபாவி ஆநந்த நிர்ப்பரராயிருங்கோள். (௫) "ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி" என்னக்கடவதிறே. ... ... ௬௮.

அ. அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. "எத்திறத்தும் உய்வதோருபாயமில்லை" என்கிறதென், தேவதாந்தரங்களை ஆச்ரயித்தால் உஜ்ஜீவிக்கவொண்ணாமை யென்னென்ன; அந்த தேவதாந்தர ஸமாச்ரயணம் துஷ்கரம், அத்தைப்பெற்றாலும் அபிமதப்ரதாநத்தில் அவர்கள் அசக்தர்; ஆனபின்பு ஜகத்காரணபூதனை யாச்ரயித்து ஸம்ஸார துரிதத்தை அறுத்துக்கொள்ள வல்லிகோளென்கிறார்.

மூ.—காணிலுமுருப்பொலார் செவிக்கினாதகீர்த்தியார்
பேணிலும்வரந்தர மிடுக்கிலாததேவரை
ஆணமென்றடைந்துவாழு மாதர்காளெம்மாதிபால்
பேணிநும்பிறப்பெனும் பிணக்கறுக்ககிற்றிரே ௬௯.

(௧) "அக்நௌப்ராஸ்தாஹுதிஸ்ஸம்யக்" (௨) "பத்ரம்புஷ்பம் பலம்தோயம்"
(௩) "த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:" (௪) "க்ஷீணேபுண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி"
(௫) "ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி"

ப-ரை.— (முமுக்ஷுக்களுக்கு,) காணிலும்—காணக்கூடாத, உரு பொலார்—க்ரூர மான ரூபத்தையுடையவர்களாய், செவிக்கு—காதுகளுக்கு, இனாத— இனிமையைத்தாராத, கீர்த்தியார் - பித்ர்வதம்முதலிய கீர்த்தியை யுடையவர்களாய், பேணிலும் - ஆச்ரயிக்கிலும், வரம் தர—அபிமதபலம் தருகைக்கு, மிடுக்கு இலாத—சக்தியில்லாதவர்களான, தேவரை—தேவதைகளை, ஆணம் என்று—தஞ்சமென்று, அடைந்து—ஆச்ரயித்து, வாழும்—வாழு கிற, ஆதர்காள்—குருடர்களே !, எம் ஆதிபால்—எங்களுக்குக் காரணபூதனான ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே, பேணி-ஆதரத்தைப் பண்ணி, நும்-உங்களுடைய, பிறப்பு எனும்-பிறப்பு என்கிற, பிணக்கு - தூற்றை, அறுக்ககிற்றிர் - அறுத்துக்கொள்ள ஸமர்த்தராகுங்கோள்.

வ்யா. காணிலுமுருப்போலார். தாமஸதேவதைகளாகையாலே முமுக்ஷுக்களுக்கு அவர்கள் த்ரஷ்டவ்யரல்லர். (௧) "ஸ்கந்தருத்ரமஹேந்த்ராத்யா꞉ ப்ரதிஷித்தாஸ்துபூஜநே । அசுத்தாஸ்தே ஸமஸ்தாச்ச தேவாத்யா꞉ கர்மயோநய꞉" என்னக்கடவதிறே. (௨) "ஆத்மாவாரே த்ரஷ்டவ்ய꞉" என்னுமவனல்லனிறே. இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தே உங்கள் குணாநுரூபமான ருசியாலே கண்டாலும் விரூபாக்ஷத்வாதிகளாலே வடிவு பொல்லாதாயிருப்பர்; திருவுள்ளத்தில் தண்ணளியைக்கோட்சொல்லித்தாராநின்றபுண்டரீகாக்ஷனைப்போலே வடிவு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறதன்றே; அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் க்ரௌர்யமே அவர்கள்வடிவிலே ப்ரகாசிப்பது. செவிக்கினாத கீர்த்தியார். த்ரஷ்டவ்யரல்லாதவோபாதி ச்ரோதவ்யருமல்லர். கேட்கவேண்டி யிருந்திதோளையாகிலும், பித்ர்வத ப்ரஸித்தியென்ன, தத்பலமான பிக்ஷாடந சாரித்ரப்ரதையென்ன, (௩) அத்வரத்வம்ஸ கதையென்ன, ச்வசுரவதகதையென்ன, இத்யாதி ச்ரவணகடுகமான கீர்த்தியையுடையரா யிருப்பர்; ம்ருதனானபுத்ரனை ஸாந்தீபிநிக்கு மீட்டுக் கொடுத்தான், புநராவ்ருத்தியில்லாத தேசத்தில்நின்றும் வைதிகன் புத்ரர்களை மீட்டுக்கொடுத்தான் என்றித்யாதிகளாலே * ஸம்ச்ரவே மதுரமான கீர்த்தியிறே. பேணிலும். ஆச்ரயணீயருமல்லர், ஆச்ரயித்தார்திறத்திலே "உன்பயலையறுத்திடு" என்றும், "ஊட்டியிலே தட்டிற்றில்லைகாண்" என்றும் சொல்லுகையாலே, உங்கள்ருசியாலே அவற்றையும் பொறுத்து ச்ரவணகடோரமான கீர்த்தியையும் வைரூப்யத்தையும் பொறுத்து ஆச்ரயித்தாலும். (௪) "பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம்" என்றும், (௫) "ஸாஸாகம் கர்த்தும்" என்றும் ஆச்ரயணம் ஸுகரமுமாய் ஸுகரூபமுமாயிருக்கிறதன்றே. வரந்தர மிடுக்கிலாததேவரை. பரஹிம்ஸையிலேவந்தால் ஜகதுபஸம்ஹாரக்ஷமராய், அபிமதபலந்தருகைக்கு சக்தியில்லாத தேவதைகளை. ஒரு பிசாசத்துக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பது, ஒரு பக்ஷிக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பது, (௬) "உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே" என்று—தானும், பிறரும் (௭) "ஸகல பலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு꞉" என்னும் விஷயமன்றிறே. "நீதந்த நித்யத்வம் எனக்குக் கழுத்துக்கட்டியாய்த்து" என்று மார்க்கண்டேயன் அவனைவளைக்க, மோக்ஷப்ரதன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்து நழுவும் சிலமிறே பிறரது. ஆணமென்றடைந்து. இப்படி இவர்கள் ஆச்ரயணீயருமன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே தங்கள் ப்ரமத்தாலே ஆச்ரயித்து. ஆணம்—அரண்.

(௧) "ஸ்கந்தருத்ரமஹேந்த்ராத்யா꞉ ப்ரதிஷித்தாஸ்துபூஜநே । அசுத்தாஸ்தே ஸமஸ்தாச்ச தேவாத்யா꞉ கர்மயோநய꞉" (௨) "ஆத்மாவாரே த்ரஷ்டவ்ய꞉" (௩) அத்வரத்வம்ஸ கதை. (௪) "பத்ரம்புஷ்பம் பலம்தோயம்" (௫) "ஸாஸாகம்கர்த்தும்" (௬) "உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே" (௭) "ஸகல பலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு꞉"

(க) "நத்யஜெயழ" என்னும் விஷயமன்றோ. (உ) "சாமசாஹி". என்னையாட்டான்-$ஏறுண்டவனுகையாலே. வாழும் ஆதர்காள். மர்த்தராயிருக்கிற அறிவுகேடர்காள். ஆதார்-குருடரும், அறிவுகேடரும். (ங) "நாஹாரயதிஸந்த்ராஸம் வாஹேபாகேவஷஸம்ப்ரிதா" என்றும், (ச) "வாஹாஹூயாசேஷ்டிஷு யஸ்யலோகோமஹாத்மநீ" என்றும், (ரு) "கயலொாஉஸ்யஜோதாஹவதி" என்று பிருக்கிறர்களன்றோ. எம்மாதியால்பேணி. எங்களுக்குக்காரண பூதனுனவன்பக்கலிலே ஆதரத்தைப்பண்ணி. ஜகத்காரணனவஸ்துவாயிருக்கிறவனே, "எம்மாதி" என்பானென்னென்னில்; சர்வாள் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுகிறது முமுக்ஷுஸிஸ்ர்க்ஷையாலே யாகையாலே அந்தஸ்ருஷ்டிபண்ணிக்க அநந்யப்ரயோஜனர்பக்கலிலே யென்று "எம்மாதி" என்று விசேஷிக்கிறர். நும்பிறப்பெனும் பிணக்கறுக்கிற்றிரே. ஒருத்தராலு மறுக்கப்போகாத உங்களுடைய பிறப்பென்கிற அநர்த்தத்தையறுத்துக் கொள்ள வல்லிகோளே. பிணக்கறுக்க. ஜந்மத்தை "அறு" என்கிறது - அகப்பட்டவனுக்குப் புறப்படப்போகாதொழிகையும், தன்னில் தனித்த வெளிச்செறிந்தொழிகையும், முதலும் முடிவுங்காண முடியாதிருக்கையும். ... ... கசு.

அ. எழுபதாம்பாட்டு. "வாந்தாபிரெக்கிலாநீதவர்" என்று — அவர்களுக்கு சக்திவைகல்யம் சொல்லுவானென், அவர்களை ஆச்ரயித்துத் தங்களாபோதும் பெற்றதில்லையோவென்ன; ருத்ரனையாச்ரயித்து அவனுக்குக்காரகர்களான போந்த பாணன்பட்டபாடும் ருத்ரன் கலங்கினபடியும், தேவர்களையறிவு மத்தனையிறே யென்கிறர்.

மூ.—குந்தமோடுசூலம்வேல்கள் தோமரங்கள்தண்டுவாள்
பந்தமானதேவர்கள் பரந்துவானகமுற
வந்தவாணனீரைஞ்ஞூறு தோள்களைத்துணித்தநாள்
அந்தவந்தவாகுல மமரரேயறிவரே. ஏ0.

ப-ரை.— குந்தமோடு—சவளங்களும், சூலம்—சூலங்களும், வேல்கள்—வேல்களும், தோமரங்கள்—எறியீட்டிகளும், தண்டு—கதைகளும், வாள்—வாள்களுமாகிற ஆயுதங்களை, பந்தம் ஆன—பந்தமாகப் பொகட்டுப்போன, தேவர்கள்—தேவதைகள், (க்ருஷ்ணன் முன்னே நிற்கமாட்டாமல்,) பரந்து—ஒருவர்போன வழியொருவர் போகமாட்டாமே சிதறி, வானகம் உற—தங்களிருப்பிடங்களில் புக; வந்த—தன்பக்கல் வலியையிட்டு எதிர்த்துவந்த, வாணன்—பாணாஸுரனுடைய, இரு ஐந்நூறு தோள்களை—ஆயிரம் தோள்களையும், துணித்த நாள்—கழித்தவன்று, அந்த அந்த ஆகுலம்—ருத்ரன் அவமானத்தாலே கலங்கிய குடின ஸங்கடத்தையும் தனக்குப் புகலிட மற்று பாணனை யன்பா யிருந்ததையும், அமரரே அறிவர்—தேவர்களே அறிவார்கள்; இன்று நான் சொல்லவேண்டியதில்லையிறே யென்கிறர்.

வ்யா. குந்தமோடு சூலம் வேல்கள் தோமரங்கள் தண்டுவாள் பந்தமான தேவர்கள். குந்தம் முதலான ஆயுதங்களைக் கொண்டு ருத்ரனுக்கு பக்ஷமாக யுத்தம்செய்யவந்த தேவதைகள். குந்தம் — சவளம். தோமரம் — எறியீட்டி. பந்தம் — வெறுந். இவ்வாயுத வர்க்கத்தைக்கொண்டு வந்து அவைதானே காற்கட்டாய்ப் பொகட்டுப்போன தேவர்க

(க) "நத்யஜேயம்" (உ) "மாசுசஹி" $ எறுண்டவன் - அநுபாணனை யாயுத்தத்திலே.
(ங) "நாஹாரயதிஸந்த்ராஸம்பாஹு ரூபாமஸ்யஸங்ஸ்ரிதா" (ச) "பாஹூ ப்ரஜாயாமவஷ்டப்தோயஸ்யலோகோமஹாத்மநீ" (ரு) "அதவோபாங்கதோபவதி"

ளென்றுமாம். அப்போது "பந்தம்" என்று - பந்தகமென்றபடி. (க) "விநாஶாயச துஷ்க்ருதாம்" என்கிறபடியே க்ர்ஷ்ணனை, தங்களுக்கு விரோதிகளான அஸுரராக்ஷஸர்களை அழியச்செய்து குடியிருப்புத்தர வந்துபிறந்தவனென்று பாராதே, அந்த நூர்வர்க்கத்தோ பாதி எதிரம்பு கோத்துவருகையாலே க்ர்தக்நருமாய் நூர்மாநிகளுமா யிருக்குமவர்களென்கை. ஸாயுதராய்வந்த தேவர்களென்று ஈநுங்கச் சொல்லாதே, பாக்க ஆயுதங்களைப் பேசிற்று - உபகாரகனானவன் பக்கலிலே இத்தனை அபகாரத்தை நினைப்பதே! என்னும் நெஞ்செரிவாலே யருளிச்செய்கிறார். பரந்துவானகமுற. க்ர்ஷ்ணன் ஸந்நிதியிலே நேர்நிற்க மாட்டாதே ஒருவர்போனவழி யொருவர் போகாதே சிதறித் தங்கள் குடியிருப்பிலே புக. வந்தவாணன். தேவதைகள் ஆயுதங்களைப் பொகட்டுப்போன விடத்திலும், தனக்கு நியாமகனான ருத்ரன் $ ஜ்ர்ம்பிதனானவிடத்திலும், தன் தோள்வலியை விச்வஸித்துவந்த பாணனுடைய. ஈரைஞ்ஞூறு தோள்களைத் துணித்தநாள். ஆயிரந்தோள்களையும் கழித்தவன்று. தோள்வலியைக் கொண்டு வந்தவனுடைய தோள்வலியைக் கழித்தான், ஆயுதங்களை பலமாகக் கொண்டுவந்த தேவர்களை ஆயுதங்களைப் பொகட்டுப் பிற்காலித்துப் போம்படி பண்ணினான், ஸர்வாத்யக்ஷனாய் வந்த ருத்ரனை நிச்சேஷ்டனாம்படி பண்ணினான். அந்தவந்தவாகுலம். ருத்ரன் கொன்றையும் தும்பையும ஜடையும் குலையக்கெட்டுப்போன பாரவச்யமும், போக்கற்றவாறே கலங்கி க்ர்ஷ்ணனுடைய முகம்பெறுகைக்கு ஸ்தோத்ரம்பண்ணின பாரவச்யமும், (உ) "பாரவச்யம்ஸமாயாதச் சூலீ ஜ்ர்ம்பிததேஜஸா । பாஞ்சஜந்யஸ்யகோஷேண ஶார்ங்கவிஸ்ஃபூர்ஜிதேந ச" என்றும், (ங) "க்ர்ஷ்ண க்ர்ஷ்ண மஹாபாஹோ ஜாநே த்வாம் புருஷோத்தமம் । பரேஶம் பரமாத்மாநம் அநாதிநிதநம் ஹரிம்" என்னக்கடவதிறே. அமரரேயறிவரே. ஆக இப்படி யிரண்டு வகைப்பட்ட ஆகுலத்துக்கும் கெட்டுப்போன தேவர்களேஸாக்ஷி, நான் இன்றுசொல்லவேண்டி யிருந்ததோ. ... ... எ0.

அ. எழுபத்தோராம்பாட்டு. பாணனை ரக்ஷிக்கக்கடவேனென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு ரக்ஷணத்திலே உத்யோகித்து, எதிர்த்தலையிலே அவனைக்காட்டிக் கொடுத்துத் தப்பிப்போனபடியாலும், "ஒருவன் ஆச்ரிதனுக்குதவினபடியென்" என்று லஜ்ஜித்து க்ர்ஷ்ணன் க்ர்பைபண்ணி அவன் ஸத்தையை நோக்கினபடியாலும், அவன் ரக்ஷகனல்லனென்னுமிடமும் க்ர்ஷ்ணனே ரக்ஷகனென்னுமிடமும் ப்ரத்யக்ஷமன்றோ, இவ்வர்த்தம் ஒருவர் சொல்லவேண்டி யிருந்ததோ வென்கிறார்.

மூ.—வண்டலோவுகோதைமாதர் காரணத்தினால்வெகுண்
டிண்டவாணனீரைஞ்ஞூறு தோளகளைத்துணித்தநாள்
முண்டனீறன்மக்கள்வெப்பு மோடியங்கியோடிடக்
கண்டநோணிவாணனுக் கிரங்கினானெம்மாயனே. எக.

ப-ரை.— (சித்ரலேகையைக்கொண்டு அநிருத்தாழ்வானை வரவழைத்தவளாய்,) வண்டு உலாவு—வண்டுகள் மாறாத, கோதை—மாலையாலே அலங்க்ர்தையாய், மாதர் காரணத்தினால்—தன்பெண்ணான உஷைநிமித்தமாக, (எதிர்த்தலை ஸர்வேச்வரனென்று பாரா

(க) "விநாசாயச துஷ்க்ர்தாம்" $ ஜ்ர்ம்பி தன் - மூர்ச்சித்துபோனவன்.

(உ) "பாரவச்யம்ஸமாயாதச் சூலீ ஜ்ர்ம்பிததேஜஸா - பாஞ்சஜந்யஸ்யகோஷேண சார்ங்கவிஷ்ப்பூர்ஜிதேநச" (ங) "க்ர்ஷ்ணக்ர்ஷ்ணமஹாபாஹோ ஜாநேத்வாம் புருஷோத்தமம் - பரேசம்பரமாத்மாந மநாதிநிதநம்ஹரிம்"

[illegible] —க்ருத்தனுப், இண்ட—மேல்விழுந்த, வாணன்—பாணஸுரனுடைய, [illegible] தோள்களை—ஆயிரம் தோள்களையும், துணித்த நாள்—சேதித்தவன்று; [illegible]—முண்டதனுப், நீறன்—பஸ்மத்தரித்த சரீரத்தையுடையனான ருத்ரனும், (தேவ [illegible],) மக்கள்—பின்னேயான ஸுப்ரஹ்மண்யன்முதலிய புத்ரர்களும், வெப்பு— [illegible] —காளியும், அங்கி—நாற்பத்தொன்பது அக்நிக்கும் நிர்வாஹகனான அக்நியும், [illegible] முதுகுகாட்டி போடக்கண்டு, எம் ஆயன்-என்னுயனான க்ர்ஷ்ணன், நாணி—தாம் [illegible] யாகாதே சீறிற்றென்று லஜ்ஜித்து, வாணனுக்கு—பாணஸுர [illegible] இரங்கி இரண்டுதோளைக் கொடுத்து ரக்ஷித்தருளினனென்கிறார்.

[illegible] வண்டுலாவு கோதைமாதர் காரணத்தினால். வண்டுமாறாத மாலையாலே அல [illegible] ஸ்வப்நத்ருஷ்டனான அநிருத்தனை சித்ரலேகை கொண்டு [illegible] அவள்வரவுபார்த்துச் செவ்விப்பூவாலே ஒப்பித்திருந்தபடியைச் சொல் [illegible]. வெகுண்டிண்டவாணன். எதிர்த்தலை ஸர்வேச்வரனென்று பாராதே யுத்தக்ருத [illegible] பாணன். வெகுளி - கோபம். இண்டல் - நெருங்குதல். (க) "வி [illegible]" என்று - ரக்தஸ்பர்சங்களைவிட்டுப் பற்றவேண்டும் விஷயத்திலே [illegible] பகைக்கிறவிறே துஷ்ப்ரக்ருதியாகையாலே. காந்தர்வபக்ஷத்தாலே [illegible] பின்பு க்ர்ஷ்ணனோடே ஸம்பந்தியாய்க்கொண்டு ப்ரீதனாக ப்ராப்தமாயி [illegible], தன் [illegible] வந்த துர்மாநத்தாலே சீறி அந்தரப்பட்டானென்கை. ஈரை [illegible] தோள்களைத் துணித்தாள். இவன் எதிரிடுகைக்குஹேது பாஹுபலமாகையாலே [illegible] சேதித்தவன்று. முண்டன் நீறன் மக்கள் வெப்புமோடி யங்கியோடிடக் கண்டு நாணி. "ரக்ஷிக்கிறேன்" என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினவன் செய்ததென்னென் [illegible]; பாணனை க்ர்ஷ்ணன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்து ப்ரதாநனான தன்னோடுபரிகரத்தோடு [illegible] முதுகுகாட்டிப்போடின வித்தனை. முண்டன்நீறன். முண்டிதனுப் பஸ்மச்சந்நசரீர [illegible]. இத்தால் - க்ர்ஷ்ணனைக்குறித்துத் தன்னபிமத ஸித்தியைக்குறித்து, ஸாதக [illegible] அவன் தன்னளவும்பாராதே எதிர்த்தலையையும்பாராதே ஸாதகவேஷத்தோடே துர் [illegible] கொண்டாடினபடி. தேவஸேநாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலான புத்ரர்கள், [illegible], மோடி - பிடாரி, நாற்பத்தொன்பதக்நிக்கும் கூடஸ்தனான அக்நி இவர்களோடு, [illegible] வாசிபற முதுகிட்டுப் போகக்கண்டு லஜ்ஜித்து. மோடி - காளிகளென்றுமாம். [illegible] - புத்ரோக்முகனுப்த் தான்படுதல், எதிர்த்தலையை ஜயித்தல் செய்ய ப்ரா [illegible], முதுகிடுகையாலே தாம்போராத இவற்றின்மேலே யாகாதே நாம் சீறிற்றெ [illegible]. (உ) "[illegible]" என்கிறபடியே - ஆச் [illegible] ப்ராணவதியாக ரக்ஷிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, ஒருவன் ஆச்ரிதனுக்கு உதவினபடி. [illegible]! என்று லஜ்ஜித்தென்னவுமாம். வாணனுக்கிரங்கினனெம்மாயனே. இப்படிப்பட்ட [illegible] தனக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருக்கையாலே தயநீயனான பாணனுக்கு ஆபத்தே [illegible] க்ர்பைபண்ணி இரண்டுதோள்களைக்கொடுத்து ரக்ஷித்தான் என்னுயனான க்ர்ஷ் [illegible]. இத்தால் - தேவதாந்தரங்கள் ரக்ஷகரானாலும் ஆபத்துக்கு உதவார்கள்; ஈச்வ [illegible] தசையிலும் ஆபத்ஸகனென்றதாய்த்து, (ங) "[illegible]."

(க) "பிதாம்மாதாம்தாராந்" (உ) "அரிப்ராணாந்பரித்யஜ்யரக்ஷிதவ்ய:"
(ங) "க்ர்பயாபர்யபாலயத்"

அ. எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு. ருத்ரன் லோகத்திலே மோக்ஷப்ரதனென்று ஆச்ரயிப்பாரும் ஆகமாதிகளிலே பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்துமன்றோ போருகிறதென்னில்; நிர்தோஷச்ருதியில் அவனை க்ஷேத்ரஜ்ஞனாகச் சொல்லுகையாலே லோகப்ரஸித்தி வடயக்ஷப்ரஸித்திபோலே அயதார்த்தம், ஆகமாதிகள் விப்ரலம்பகவாக்யவத் அயதார்த்தமென்கிறார்.

மூ.—போதின்மங்கைபூதலக் கிழத்திதேவியன்றியும்
போதுதங்குநான்முகன் மகனவன்மகன்சொலில்
மாதுதங்குகூறனேற மூர்தியேன்றுவேதநூல்
ஓதுகின்றதுண்மையல்ல தில்லைமற்றுரைக்கிலே. எஉ.

ப-ரை.— போதில் மங்கை–தாமரைமலரில் திருவவதரித்த பெரியபிராட்டியாரும், பூதலம் கிழத்தி—ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும், தேவி—மஹிஷிகள்; அன்றியும்–அதுக்குமேலே, போது தங்கு நான்முகன்—கமலாஸநனனப்ரஹ்மா, மகன்—புத்ரன்; அவன்—அந்தப்ரஹ்மாவினுடைய, மகன் சொலில்—மகன்பேரைச்சொல்லப்புகில், மாது—பார்வதியை, தங்கு கூறன்–இடது பக்கத்திலேயுடையருத்ரன்; ஏறு அது—ரிஷபமானது, ஊர்தி–அவனுக்கு வாஹநம்; என்று—ஸ்ரீபூமீஸஹிதன் ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகன் ப்ரம்ஹோத்பந்நன் ருத்ரனென்று, வேதம் நூல்—வேதமாகிற சாஸ்த்ரம், ஓதுகின்றது—சொல்லுகிற அர்த்தமே, உண்மை—ஸத்யம்; மற்று—அதுக்குப் புறம்பாக, உரைக்கில்—ஓரர்த்தம் சொல்லில், அல்லது இல்லை—அது அஸத்யமல்லதுவேறன்று.

வ்யா. போதில்மங்கைபூதலக்கிழத்திதேவி. தாமரையிலேபிறப்பையுடைய பிராட்டியும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் மஹிஷிகள். (க) "ஹ்ரீச்சதேலக்ஷ்மீச்சபத்ந்யௌ" என்றும் (உ) "பத்மேஸ்திதாம் பத்மவர்ணாம்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அன்றியும். ஸ்ரியப்பதித்வமேபோரும் ஸர்வாதிகன் ஸர்வ ஸமாச்ரயணிய னென்கைக்கு, ஸ்ரியப்பதித்வத்துக்கு மேலில்லையிறே. அன்றியும்–அதுக்குமேலே. போதுதங்கு நான்முகன்மகன். திருநாபிகமலத்திலே பிறக்கையாலே கமலாஸநனன சதுர்முகன் புத்ரன். (ங) "அஜஸ்யநாபாவத்யேகமர்ப்பிதம் யஸ்மிந்நிதம் விச்வம்புவநமதிச்ரிதம் ஸப்ரஜாபதிரேகஃ புஷ்கரபர்ணேஸமபவத்" என்னக்கடவதிறே. அவன்மகன் சொலில் மாதுதங்குகூறனேறதூர்தி. (ச) "ஏகஏவருத்ரஃ ஸர்வோஹ்யேஷருத்ரஃ" என்கிற பரசம்ஸாவாக்யங்களையும் ஆகமாதிதந்த்ரங்களையுமொழிய அவன் ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடியே (ரு) "ப்ரஹ்மணேபுத்ராய ஜ்யேஷ்டாய" இத்யாதி நிர்த்தோஷ ச்ருதிப்ரக்ரியையாலே சொல்லப்பார்க்கில், அவன் ப்ரஹ்மபுத்ரன். "மாதுதங்குகூறன்" என்கிறது - ப்ரஹ்மாவினுடைய மாநஸஸ்ர்ஷ்டியொழிய யோஷித்புருஷ ஸம்யோகத்தாலே பிறக்கும் ஸ்ர்ஷ்டிக்கு ப்ரதமகன்யனென்று இவனுடைய க்ஷேத்ரஜ்ஞத்வம் தோற்றுகைக்காக. (சா) "ப்ருகுடீகுடிலாதஸ்யலலாடாத்க்ரோததீபிதாத் ஸமுத்பந்நஸ்ததாருத்ரோ மத்யாஹ்நார்க்கஸமப்ரபஃ அர்த்தநாரீநரவபுஃ ப்ரசண்டோதிசரீரவாந்" என்று ப்ரஹ்மாவினுடைய ஸ்ர்ஷ்டிப்ரகரணத்திலே சொல்லக்கட

(க) "ஹ்ரீச்சதேலக்ஷ்மீச்சபத்ந்யௌ" (உ) "பத்மேஸ்திதாம் பத்மவர்ணாம்" (ங) "அஜஸ்யநாபாவத்யேகமர்ப்பிதம் யஸ்மிந்நிதம் விச்வம்புவநமதிச்ரிதம் ஸப்ரஜாபதிரேகஃ புஷ்கரபர்ணேஸமபவத்" (ச) "ஏகஏவருத்ரஃ ஸர்வோஹ்யேஷருத்ரஃ" (ரு) "ப்ரஹ்மணேபுத்ராய ஜ்யேஷ்டாய" (சா) "ப்ருகுடீகுடிலாதஸ்யலலாடாத்க்ரோததீபிதாத் ஸமுத்பந்நஸ்ததாருத்ரோ மத்யாஹ்நார்க்கஸமப்ரபஃ அர்த்தநாரீநரவபுஃ ப்ரசண்டோதிசரீரவாந்"

வதிறே. “ஏறதூர்தி” என்று - வேதமயனான பெரியதிருவடிக் கெதிராக ரிஷபத்தை வாஹநமாகக்கொண்டிருக்கிற துர்மாநம் தோற்றுகைக்காக. என்று வேதநூலோதுகின்ற துண்மை. ஸ்ரீ பூமிஸஹிதன் ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகன், ப்ரஹ்மோத்பந்நன் ருத்ரனென்று வேதாக்யசாஸ்த்ரமோதுகிற அர்த்தமே ஸத்யம். அல்லதில்லை மற்றுரைக்கிலே. அதுக்குப் புறம்பாக ஓரர்த்தம்சொல்லில் அது அஸத்யம். ஸௌபர்ணவைகுண்டஸம்வாதே- (க) “ [illegible] ” இத்யாதி. ... எஉ.

அ. எழுபத்துமூன்றும்பாட்டு. ஸ்ரீயஃபதியே ஆச்ரயணீயன், ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் க்ஷேத்ரஜ்ஞராகையாலே அநாச்ரயணீயரென்றதாய் நின்றது - கீழ்; இதில் அந்த ஸ்ரீயஃபதி தான் தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காக மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய்த் தன்னைத்தாழவிட்டுக் கொண்டு நின்றநிலையிலே ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய அதிகாரத்திலே நின்றார்க்கு மோக்ஷப்ரத னென்றுகொண்டு தேவதாந்தரங்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்குமுண்டான நெடுவாசியை அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—மரம்போதச்சரந்துரந்து வாலிவீழமுன்னோர்நாள்
உரம்போதச்சரந்துரந்த வும்பராளியெம்பிரான்
வரங்குறிப்பில்வைத்தவர்க் கலாதுவானமாளிலும்
நிரம்புநீடுபோகமெத் திறத்தும்யார்க்குமில்லையே. எஙா.

ப-ரை.— (மஹாராஜருக்கு நம்பிக்கையுண்டாக்குகைக்காக,) மரம் - மராமரங்கள், போத—மறுபாடுருவும்படி, சரம் துரந்து—திருச்சரங்களை யேவி, முன் ஓர் நாள்—முன் பொரு த்ரேதாயுகத்திலே, வாலி—வாலியானவன், வீழ—தரையிலே விழும்படி, உரம் — அவனுடைய மார்வு, போத - மறுபாடுருவும்படி. சரம் துரந்து - அம்புவிட்டருளினவனாய், உம்பராளி—நித்யஸூரிகளை அடிமைகொள்ளுமவனாய், எம்பிரான்—அச்செயலாலே என்னை யெழுதிக்கொண்டவன்; (இப்படிப்பட்ட தசரதாத்மஜனுடைய,) வரம் - ச்ரேஷ்டமான, குறிப்பில் வைத்தவர்க்கு அலாது — திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்டவர்களுக்கல்லது, (ஜ்ஞாநாதிகனான சதுர்முகனாய்,) வானம் ஆளிலும் - ப்ரஹ்மலோகத்தை நிர்வஹிக்கப்பெற்றாலும், நிரம்பு—குறைவற்று, நீடு போகம்—நித்யமானமோக்ஷம், எத்திறத்தும்— கர்மாத்யுபாயங்களை அநுஷ்டித்தாலும், யார்க்கும் இல்லை - அநந்யப்ரயோஜநர்க்கும் ஸித்தியாது.

வ்யா. மரம்போதச்சரந்துரந்து. மஹாராஜருடைய விச்வாஸார்த்தமாக மராமரங்களை மறுபாடுருவத்திருச்சரத்தையேவி. இத்தால்—தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கைபண்ணினார்க்கும் அவ்வதிசங்கையைத்தீர்த்துத் தன்பக்கலிலே விச்வாஸத்தைப்பிறப்பித்து ரக்ஷிக்கும் சீலவானென்கை. வாலிவீழ முன்னோர்நாள் உரம்போதச் சரந்துரந்த. ராவணனை வாலிலே கட்டிக்கொண்டுதிரியும் பெருமிடுக்கனான வாலியை, முன்போன சதுர்யுகங்களில் ஒரு த்ரேதாயுகத்திலே இவன் தரைப்படும்படியாக மராமரங்களிலும் திண்ணிய அவன்மார்வு

(உ) “யத்தத்பத்மமபூத்பூர்வம் யத்ரப்ரஹ்மாவ்யஜாயத | ப்ரஹ்மணச்சாபிஸம்பூதச் சிவ இத்யவதார்யதாம் | சிவாத்ஸ்கந்தஸ்ஸம்பபூவ ஏதத்ஸ்ருஷ்டி சதுஷ்டயம்”

மறுபாடுருவும்படி அம்பைவிட்டு. அதிகாரிகளுமாய் நிவர்த்தவிரோதருமா யிருக்குமவர்க ளுககு ஸ்வாநுபவரூபமான அபிமதத்தைக கொடுக்கையேயன்றிக்கே, தத்விரோதியான அவி த்யாதி ப்ரபல விரோதிகளேயும்போக்கி அதுக்கடியான அதிகாரத்தையும் கொடுக்கும் சீலவா னென்கைக்கு உதாஹரணமிதுவென்கை. "வரந்தரமிடுக்கிளைதேவர்" என்று அபிமத ப்ரதாநத்திலும் அசக்தரேனறதிறே ப்ரஹ்மாதிகளே. உம்பராளி. நித்யஸூரிகளே அடிமை கொள்ளுகிறவன்கிடீர் தாழ்ந்தார்க்கு இப்படி உபகரிக்கிறுனென்கை. ரக்ஷணத்திலே அதி சங்கை பண்ணினவனுடைய அதிசங்கையைத் தீர்த்து அவன் விரோதியைப்போக்கின அந்த சீலமறியவுரியார் நித்யஸூரிகளிறே. எம்பிரான். அச்செயலாலே என்னே யெழுதிக்கொ ண்டவன். அதவா, "உம்பராளியெம்பிரான்" என்று - அசசெயலாலே ப்ரயோஜநாந்தர பரரான தேவாகளேயும், அநகய ப்ரயோஜரான அஸ்மதாதிகளேயுமொக்க எழுதிக்கொண்ட வனென்றுமாம். "உரம்பெரதசசரக்துரநத - எம்பிரான்" என்று — முன்புமஹாராஜர் க்கு உதவினதும் தமக்கு உதவிற்றாக நினைதிருக்கிருர். வரங்குறிப்பில் வைத்தவர்க்கலாது. இப்படிபபட்ட தசரதாதமஜனுடைய ச்ரேஷ்டமான திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட் டவாகளுக் கல்லது. ச்ரேஷ்டமாகையாவது—பரஸமர்த்யேக ப்ரயோஜநமா யிருக்கை. வானமாளிலும். ஜ்ஞாநாதிகராய் சதுர்த்தசபுவநங்களுக்கும் நிர்வாஹகரான ப்ரஹ்மாதிகளா யிருந்தாலும். நிரம்பு நீடுபோகம். குறைவற்று நித்யமான போகம். அதாவது-பரமபக்தி க்ருதமாய் பரிபூர்ணமாய் விசததமமான நித்யாநுபவம். எத்திறத்தும் யார்க்கு மில்லையே. அநந்யப்ரயோஜநர்க்குமில்லை. கர்மாத்யுபாயங்களை அநுஷ்டிக்கவுமாம், ஸித்தோபாய பரிக் ரஹம் பணணவுமாம், அவன் ப்ரஸாதமொழிய மோக்ஷஸித்தியில்லை. ஜ்ஞாநாதிகராய் அந ந்ய ப்ரயோஜநராகவுமாம்; அகிஞ்சநராய் அநந்யப்ரயோஜநராகவுமாம் ; அவன் ப்ரஸாதமே மோக்ஷஸாதநமென்கை. விரோதிநிரஸந சீலனுன தசரதாத்மஜன் ப்ரஸந்நரானுர்க்கல்லது ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய அதிகாரத்திலே நின்ருர்க்கும் நித்யமானமோக்ஷத்தை ப்ராபிக்க விரகில்லையென்றதாய்த்து. ... ... எகூ.

அ. எழுபத்துநான்காம்பாட்டு. ஆச்ரயணீயனுடைய ப்ரஸாதமே மோக்ஷஸாதந மாகில், முமுக்ஷுவான இவ்வதிகாரிக்கு ப்ரஸாதகமான கர்த்தவ்யமேதென்னில்; ஸ்ரீவாமந னுடைய திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தல, க்ஷீராபதிநாதனுடைய சீலத்துக்கு வாசகமான திருநாமத்தை வாயாலே சொல்லுதல் செய்யவே, புருஷார்த்த ஸித்தியுண்டென்கிறர்.

மூ.—அறிந்தறிந்துவாமன னடியிணைவணங்கினல்
செறிந்தெழுந்தஞானமோடு செல்வமுஞ்சிறந்திடும்
மறிந்தெழுந்ததெண்டிரையுண் மன்னுமாலைவாழ்த்தினல்
பறிந்தெழுந்துதீவினைகள் பற்றறுதல்பான்மையே. எசு.

ப-ரை — வாமனன்—வாமநாவதாரம் செய்தருளினவனுடைய, அடி இணை—திரு வடிகளை, (சாஸ்த்ர ச்ரவணத்தாலும் ஆசார்யோபதேசத்தாலும்,) அறிந்து அறிந்து— அவனேப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்று அத்யவஸித்து, வணங்கினல்—ஆச்ரயித்தால், செறி ந்து எழுந்த ஞானமோடு— "ஸர்வேச்வரனுக்கே அநந்யார்ஹசேஷம் இவ்வாத்மா" என் கிற ஜ்ஞாநத்தோடே, செல்வமும்—கைங்கர்யோபகரணமான பக்தியும், சிறந்திடும்—குறை வறவுண்டாம்; மறிந்து—பரம்பி, எழுந்து—கிளர்ந்து, தெள்—தெளிந்த, திரையுள்—அலை களையுடைய க்ஷீராப்தியிலே, மன்னு—நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, மாலை—ஆச்ரிதவத்ஸலனு

டைய வாத்ஸல்யவாசியான திருநாமத்தை, வாழ்த்தினால்—வாயாலே சொன்னால், தீ வினை கள்—பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களான பாபங்கள், பறிந்து—இத்தைவிட்டுப் பறிந்து, எழுந்து—மேலேகிளர்ந்து, பற்று அறுதல்—வாஸநையோடே போம்படி பண்ணுகை, பான்மையே—ஸ்வபாவமேயாகு மென்கிறார்.

வ்யா. அறிந்தறிந்து வாமனனடியிணை வணங்கினால். தன்னுடைமையை லபிக்கைக்குத் தான் அர்த்தியாய்வந்தவன் திருவடிகளை, "ப்ராப்யமும் ப்ராபகமு மதுவே" என்று அத்யவஸித்து, அத்திருவடிகளிலே ந்யஸ்தபரனானால். "வாமனனடியிணை" என்று—வரையாதே யெல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலே ஸர்வஸுலபனானவன் திருவடிகளென்றுமாம். "அறிந்தறிந்து" என்றது—சாஸ்த்ரச்ரவணத்தாலும், ஆசார்யோபதேசத்தாலு மென்றுமாம். இது "அன்று பாரளந்த பாதபோதையொன்றி" என்று கீழ்ச் சொன்னதினுடைய விவரணம். செறிந்தெழுந்தஞானமோடு செல்வமும் சிறந்திடும். ப்ரத்யக்ஷ ஸமானாகாரமாய் ஸாக்ஷாத்காரபர்யந்தமான ஸர்வேச்வரனுக்கே அநந்யார்ஹசேஷபூதன் இவ் வாத்மாவென்கிற ஜ்ஞாநமும், அதடியாக கைங்கர்யோபகரணமான பக்தியும் குறைவறவுண்டாம். சிறப்பு—மிகுதி. அதுகைங்கர்யத்துக்கும் விரோதிநிவர்த்திக்கு முபலக்ஷணம். நிர்த்தோஷனுக்கிறே கைங்கர்யோபகரணமான பக்தியுண்டாவது. ப்ரீதிகாரிதமிறே கைங்கர்யம். "தனமாயதானே கைகூடும்" என்று வைஷ்ணவனுக்கு ஐச்வர்யம் பக்தியாகையாலே, அந்த பக்தியை இங்கு "செல்வம்" என்கிறது. மறிந்தெழுந்து தெண்டிரையுள் மன்னுமாலைவாழ்த்தினால். பரம்பிக்கிளர்ந்து தெளிந்ததிரைகளையுடைய க்ஷீராப்தியிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஆச்ரிதவத்ஸலனுடைய வாத்ஸல்யவாசியான திருநாமத்தைவாயாலே சொன்னால். மறிதல் - விரிதல். பறிந்தெழுந்து தீவினைகள் பற்றறுதல். பகவத்ப்ராப்தி பந்தகங்களாய் ஸ்வாச்ரயத்திலே வேர்விழுந்தவை அவற்றை விட்டுப்பறிந்துபோய் மறுவலிடாதபடி வாஸனையோடேபோம்படி பண்ணுகை. பான்மையே. அவன் ஒரேற்றம் செய்தானாகவன்றிக்கே ப்ரக்ருதியாயிருக்கை. இதுவும் (க) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிறபடியே கைங்கர்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ... ... எ௪.

அ. எழுபத்தைந்தாம்பாட்டு. இப்படி அவனை ஆச்ரயித்து அவனுடைய கடாக்ஷத்தாலே ப்ரதிபந்தகநிரஸந பூர்வகமாக அவனைப் பெறுகையொழிய உபாயாந்தரங்களிலே யிழிந்து ஆச்ரயிப்பாருடைய அருமையை யருளிச்செய்கிறார் - மேலேழுபாட்டாலே; இதில் முதற்பாட்டில் - கர்மயோகமேதொடங்கி பரமபக்தி பர்யந்தமாக ஸாதிக்குமவர்களுடைய துஷ்கரதையை அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—ஒன்றிநின்றுநற்றவஞ்செய் தூழியூழிதோறெலாம்
நின்றுநின்றவன்குணங்க ளுள்ளியுள்ளந்தூயராய்ச்
சென்றுசென்றுதேவதேவ ரும்பரும்பருமபராய்
அன்றியெங்கள்செங்கண்மாலை யாவர்காணவல்லரே. எரு.

ப—ரை.— (விஷயாந்தரங்களினின்றும்மீட்டமநஸ்ஸோடேகூட,) ஒன்றிநின்று—பொருந்திநின்று, நல் தவம் செய்து—யஜ்ஞ தாந தபஸ் ஸு கர்மங்களாகிற நல்லதபஸ்ஸுகளைப் பண்ணி, ஊழி ஊழி தோறு எலாம்—ப்ரளயகாலங்களிலெல்லாம், நின்றுநின்றவன்—க்ரமத்

(க) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"

தாலே பரமபாவநனான ஸர்வேச்வரனுடைய, குணங்கள்—குணங்களை, உள்ளி—அநுஸந்தித்து, உள்ளம் தூயர் ஆய்-பரிசுத்தாந்தகரணராய், சென்று சென்று—அநவரதபாவனையளவும் சென்று, தேவதேவர்—நித்யஸூரிகளளவிலே செல்ல, உம்பர் உம்பர் உம்பர் ஆய் அன்றி—ஸோபாநக்ரமத்தாலே பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திரூபத்தாலே உத்கர்ஷடராய்ப் பெறுவதொழிய, எங்கள் செங்கண்மாலை—எங்களுடைய புண்டரீகாக்ஷனை, யாவர் காண வல்லர்—காணவல்லாரார்.

வ்யா. ஒன்றிநின்று. (க) "[illegible]" என்கிறபடியே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி அவற்றில் நின்றும் மீட்க அரிதான நெஞ்சை பகவத் விஷயத்தில் உத்தேச்ய புத்தியாலே மீட்ட, அம்மநஸ்ஸோடே பகவத்விஷயத்திலே ஒன்றிநின்று. நல்தவம் செய்து. தபஸ்ஸென்று - (உ) "[illegible]" என்றும், (ங) "[illegible]" என்றும்சொல்லுகிற கர்மங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். "நற்றவம்" என்று - ஜீவபரயாதாத்ம்யஜ்ஞாந பூர்வகமாகவும் த்ரிவிதபரித்யாக பூர்வகமாகவு மநுஷ்டிக்கும் கர்மயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. ஊழியூழிதோறெலாம். புதுப்புடைவையிலழுக்குக் கழற்றுமாப்போலே அந்தகர்மத்தாலே விரோதி பாபம் போமிடத்தில் (ச) "[illegible]" இத்யாதிப்படியே காலதைர்க்க்யத்தைச் சொல்லுகிறது. நின்றுநின்றவன் குணங்களுள்ளி. க்ரமத்தாலே பரமபாவநனாயிருந்துள்ளவனுடைய குணங்களையநுஸந்தித்து. இத்தால் - விவேகவிமோகாதி ஸாதநஸப்தகங்களி லப்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. க்ரமத்தாலே அநவரத பாவனையும் சொல்லுகிறது. உள்ளம் தூயராய். உத்தமான கர்மயோகத்தாலும் பகவத்குணப்யாஸத்தாலும், (ரு) "[illegible]" (சு) "[illegible]" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிசுத்தாந்தகரணராய். சென்று சென்று. (எ) "[illegible]" என்றும் (அ) "[illegible]" என்றும் சொல்லுகிறபடியே க்ரமத்தாலே அநவரதபாவனை யளவும் சென்று. தேவதேவரும்பரும்பரும்பராயன்றி. ஸூரிகளளவிலேசெல்ல ஸோபாநக்ரமத்தாலே பரபக்திபரஜ்ஞாந பரமபக்திரூபத்தாலே உத்கர்ஷடராய்ப் பெறுவதொழிய. எங்கள் செங்கண்மாலே. சரணாகதவத்ஸலனான புண்டரீகாக்ஷனை. "எங்கள்" என்று — மற்றுள்ள ஆழ்வார்களையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாரென்னுதல். தம்மையேபற்றிவர்த்திக்கும் சரணாகத ஸமூஹத்தைக்கூட்டிக் கொள்ளுகிறாரென்னுதல். "செங்கண்மால்" என்றது—(கூ) "[illegible]" என்கிறபடியே ருசியேதொடங்கி பரமபக்திபர்யந்தமாக அத்தலையில் விசேஷ கடாக்ஷத்தாலே ஸித்தியென்று தோற்றுகைக்காக. யாவர்காண வல்லரே. நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தாலே எங்களுக்கு அவன்காட்ட நாங்கள் கண்டாப்போலே. யாவர்காணவல்லார். "உம்பரும்பரும்பராய் - மேலேமேலே போயல்லது, தேவதேவர் - எங்கள் செங்கண்மால்" என்று கூட்டுவது. ... ... எடு.

(க) "சஞ்சலம்ஹிமநக்ர்ஷ்ண" (உ) "யஜ்ஞேநதாநேநதபஸாऽநாசகேந" (ங) "யஜ்ஞோதாநம்தப꞉ கர்மநத்யாஜ்யம் கார்யமேவதத்" (ச) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" (ரு) "மநஸாதுவிசுத்தேந" (சு) "மநஸாத்வாஹ்ய꞉" (எ) "த்ருவாநுஸ்ம்ருதி꞉" (அ) "நிதித்யாஸிதவ்ய꞉" (கூ) "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ"

அ. எழுபத்தாறும்பாட்டு. த்ரவ்யார்ஜநாதிக்லேசமென்ன, பரஹிம்ஸாதி துரிதமென்ன, இவற்றையுடைத்தாய், இந்த்ரிய வ்யாபாரரூபமான கர்மயோகத்தில் காட்டில் இந்த்ரியோபரதி ரூபமான ஜ்ஞாநயோகத்திலே ப்ரதமத்திலே இழியுமவர்களுடைய துஷ்கரதையை அநுஸந்திக்கிறார்.

மூ.—புன்புலவழியடைத் தரக்கிலச்சினைசெய்து
நன்புலவழிதிறந்து ஞானநற்சடர்கொளீஇ
என்பிலேள்கிநெஞ்சுருகி யுள்கனிந்தெழுந்ததோர்
அன்பிலன்றியாழியானை யாவர்காணவல்லரே. எசு.

ப—ரை.— புல் - க்ஷுத்ரவிஷயங்களைப்பற்றிப்போருகிற, புலம் வழி - இந்த்ரிய மார்க்கத்தை, அடைத்து - நிரோதித்து, அரக்கு இலச்சினைசெய்து - அரக்கு முத்திரையிட்டு, நல் - விலக்ஷணவிஷயத்தில், புலம் வழி - இந்த்ரிய மார்க்கத்தை, திறந்து - ப்ரகாசிப்பித்து, நல் - நன்றான, ஞானம் சுடர் — ஜ்ஞாநப்ரபையை, கொளீஇ — மிகவுண்டாக்கி, என்பில எள்கி — எலும்பிலே கட்டுப்படி சரீரம் சிதிலமாய், நெஞ்சு உருகி — மநஸ்தத்வம் த்ரவீபூதமாய், உள் கனிந்து - உள்ளே பக்வமாய், எழுந்தது ஓர் - பக்திரூபேண ஆவிர்ப்பூதமானதொரு, அன்பில் அன்றி — ப்ரேமத்தாலல்லது, ஆழியானை — திருவாழியைத்திருக்கையிலே யுடையனான ஸர்வேச்வரனை, யாவர் காண வல்லர் — காணவல்லாரார்.

வ்யா. புன்புலவழியடைத்து. க்ஷுத்ரவிஷயங்களைப் பற்றிப் போருகிற இந்த்ரிய மார்க்கத்தை நிரோதித்து. விஷயங்களுக்குப் புல்லிமையாவது - அல்பமாய் அஸ்திரமாய் அபோக்யமாயிருக்கையும், வகுத்தவிஷயத்திலே வைமுக்யத்தைப் பண்ணுகையும். தத்விஷயமான இந்த்ரியபதத்தை நிரோதிக்கையாவது - விஷயங்களிலே சாபலத்தைப் பண்ணி சேதநனையும் தன்வழியிலே ஆகர்ஷிக்கும் இந்த்ரியங்களை ப்ரத்யாஹாரத்தாலே மீட்கை. அரக்கிலச்சினைசெய்து. சப்தாதிவிஷயங்களினுடைய க்ஷுத்ரதையை அநுஸந்தித்து வாஸனையும் அநுவர்த்தியாதபடி பண்ணி. (க) "ரஸவர்ஜம் ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே" என்று ஜ்ஞாநாதிகர்களையும் வாஸனை நலியுமிறே; அதுவும்பிறவாதபடி பண்ணி. நன்புலவழிதிறந்து. விலக்ஷணவிஷயத்தில் இந்த்ரியமார்க்கத்தை ப்ரகாசிப்பித்து. இவ்வாத்மாவுக்கு பாபகமாய் (உ) "ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ:" என்கிறபடியே ஸாதநமேவதுவே தொடங்கி ரஸிக்கும் பகவத்விஷயமே இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமாக்கியென்கை. ஞானநற்சுடர்கொளீஇ. நன்றான ஜ்ஞாநப்ரபையை மிகவுமுண்டாக்கி ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாம்படி பண்ணி. என்பிலேள்கி. எலும்பிலே கட்ட சரீரம் சிதிலமாய். எள்கல் - இறங்கல். நெஞ்சுருகி. மநஸ்தத்வம் த்ரவீபூதமாய். கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநம் பக்திபர்யவஸாயியாம்படி வாஸனைபண்ணி. உள்கனிந்தெழுந்ததோ ரன்பிலன்றி. உள்ளே பக்வமாய், பக்திரூபேண ஆவிர்ப்பூதமான ப்ரேமத்தாலேயல்லது பெறவிரகில்லை. ஆழியானையாவர் காணவல்லரே. "எங்கள்செங்கண்மால்" என்று - கீழ்ச்சொன்ன ஸ்தாநத்திலே "ஆழியானை" என்கிறார். "கைகழலாநேமியான் நம்மேல் வினைகடிவான்" என்னும்படியே விஷயாந்தரப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபத்தையும் பகவத்வைமுக்ய ஹேதுவாயிருக்கிற பாபத்தையும் கையில் திருவாழியாலே இருதுண்டமாக வெட்டி, கையும் திரு

(க) "ரஸவர்ஜம் ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே" (உ) "ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ:"

(க) "பலவாநிந்த்ரியக்ராமோ வித்வாம்ஸமபிகர்ஷதி" (உ) "ஸம்ஸாரகர்த்தும்"

வாழியும் சேர்ந்த சேர்த்தியைக்காட்டி ஸ்வவிஷயமான பக்தியை வர்த்திப்பித்தவனை நான் கண்டாப்போலே யாவர்காணவல்லார். இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து, பகவத்விஷயமே விஷயமாக்கி, தத்விஷயஜ்ஞானம் பக்திரூபாபந்நஜ்ஞானமாய். அதுபரபக்த்யாதிகளாய்ப் பழுத்தாலல்லது ஸர்வேச்வரனை லபிக்கவிரகில்லையாய்த்து. எசு.

அ. எழுபத்தேழாம்பாட்டு. கர்மஜ்ஞானங்களை ஸஹகாரமாகக்கொண்டு ப்ரவ்ருத்த மான பக்தியாலே பகவல்லாபத்தைச்சொல்லிற்று—கீழ்; ஸர்வாந்தர்யாமியாய் ஜகத்காரண பூதனான ஸர்வேச்வரனை அஷ்டாங்க ப்ராணாயாமமுன்னாகத் திருமந்த்ரத்தைக்கொண்டு பஜிக்கு மவர்கள்ளிட்டவழக்கு பரமபதமென்கிறார். இப்பாட்டுமுதலாக இதிஹாஸபுராணப்ரக்ரியை யாலே பகவத்பஜநத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—எட்டுமெட்டுமெட்டுமா யோரேழுமேழுமேழுமாய்
எட்டுமூன்றுமொன்றுமாகி நின்றவாதிதேவனை
எட்டினாயபேதமோ டிறைஞ்சிநின்றவன்பெயர்
எட்டெழுத்துமோதுவார்கள் வல்லர்வானமாளவே. எஎ.

ப—ரை.— எட்டும் எட்டும் எட்டும் ஆய் - இருபத்துநாலு தத்வங்களுக்கும் அந்த ராத்மாவாய் நின்று ஸத்தையை நோக்குமவனாய், ஒரு—அத்விதீயமான, ஏழும்—ஸப்தத்வீபங் களுக்கும், (அவற்றுக்காதாரமான,) ஏழும்—ஸப்தகுலபர்வதங்களுக்கும், (அந்த த்வீபங் களுக்கு அவச்சேதகங்களான,) ஏழும ஆய்—ஸப்தஸமுத்ரங்களுமாய், எட்டும் மூன்றும் ஒன் றும் ஆகி நின்ற—த்வாதசாதித்யர்களுக்கும் அந்த ராத்மாவாய் நின்ற, ஆதிதேவனை—ஸர்வ ஸமாச்ரயணீயனானவனை, எட்டின் ஆய பேதமோடு இறைஞ்சி— அஷ்டாங்கப்ராணாயாமத்தைப் பண்ணி,நின்று—அவ்வழியாலே ஆச்ரயித்து நின்று, அவன் பெயர் எட்டு எழுத்தும்—அவன் திருநாமமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தை, ஓதுவார்கள் — வாயாலே உச்சரிக்குமவர்கள், வானம் ஆள வல்லர்-பரமபதத்தைத் தாங்களிட்டவழக்காம்படி நிர்வஹிக்க ஸமர்த்தராவர்கள்.

வ்யா. எட்டுமெட்டுமெட்டுமாய். சதுர்விம்சதி தத்வங்களுக்கு மாத்மாவாய் நின்று ஸத்தையை நோக்குமவன். இந்த ஸாமாநாதிகரண்யம் சரீராத்ம பாவத்தாலே சொல்லுகி றது. இத்தால்—அண்டகாரணமான ப்ராக்ருதஸ்ருஷ்டியைச்சொல்லுகிறது. ஒரேழுமேழுமே ழுமாய். ஸப்தத்வீபங்களும், அவற்றுக்கு தாரகமானஸப்தகுலபர்வதங்களும், அந்தத்வீபங் களுக்கு அவச்சேதகங்களான ஸப்தஸமுத்ரங்களுமாய். அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஸகல லோகங்களுக்கு முபலக்ஷணம். ஸ்தலசராயும் ஜலசராயும் பார்வதேயருமான சேதநரை நினைக்கிறது. எட்டுமூன்று மொன்றுமாகிநின்ற. த்வாதசாதித்யர்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நின்ற. இது-ஆராத்ய தேவதைகளுக்கு முபலக்ஷணம்.(க)"[Sanskrit quotation in Grantha script]." ஆதிதேவனை. ஸூக்ஷ்ம சிதசித்வஸ்துசரீரனாயும் ஸ்தூலசிதசித்வஸ்து சரீரனாயும் கார்ய காரண மிரண்டுமாய்க்கொண்டு ஸர்வஸமாச்ரயணீயனானவனை. எட்டினாயபேதமோடிறைஞ்சி நின்று. அஷ்டாங்க ப்ராணாயாமத்தைப்பண்ணி அம்முகத்தாலே ஆச்ரயித்து நின்று. ப்ராணாயாமத் துக்கு அஷ்டாங்கதையாவது - பக்நாபிமாநனாய் விழுகையும், மநோபுத்திகளுக்கு ஈச்வரனை

(க) " அக்நௌப்ராஸ்தாஹுதிஸம்யக்."

ஸிவ்யபாகையும், பதத்வயகரத்வயங்களும் கூர்மவத்பூமியிலே பொருந்துகையும். (க) "மேநா வ்ருத்யபிமானேந ஸஹ ந்யஸ்யாத்மனோ | கூர்மவச்சதுர: பாதான் சிரஸ்தத்ரைவ பஞ்சமம்" என்னக்கடவதிறே. அவன்பெய ரெட்டெழுத்து மோதுவார்கள். கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநாத்மபாவத்துக்கு வாசகமான மந்த்ராந்தரங்களிறகாட்டில் திருவஷ்டாக்ஷரத்தை வாயாலே உச்சரிக்குமவர்கள். வல்லர்வானமாளவே. அர்த்தத்தை மநஸ்ஸாலே அநுஸந்தித்தும், வாயாலே சப்தத்தை உச்சரித்தும்,சாரீரமான ப்ரணாமத்தைப்பண்ணியும், இப்படி மனோவாக்காயங்களினாலே பஜிக்குமவர்கள் இட்டவழக்கு பரமபதமென்கை. (உ) "ஆபோநாரா இதிப்ரோக்தா:" என்றும், (ங) "நாராஜ்ஜாதாநிதத்வாநி" என்றும்–ஜகத்காரணவஸ்துவை நாராயணனென்னக்கடவதிறே. ... ... எ௭.

அ. எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு. உபாஸநத்துக்கு சுபாச்ரயம் வேண்டாவோ வென்ன; கார்யரூபமான ஜகத்திலே ஆச்ரிதார்த்தமாக வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற க்ஷீராப்திநாதனை சுபாச்ரயமாகப்பற்றி மந்த்ர ரஹஸ்யத்தாலே முறையறிந்து ஆச்ரயித்து இடைவிடாத ப்ரேமயுக்தருடையராயிருக்குமவர்கள் பரமபதத்தையாளுகை நிச்சிதமென்கிறார்.

மூ.—சோர்விலாதகாதலால் தொடக்கறுமனத்தராய்
நீரராவணைக்கிடந்த நின்மலனலங்கழல்
ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின் றவன்பெயரெட்டெழுத்தும்
வாரமாகவோதுவார்கள் வல்லர்வானமாளவே. எ௮.

ப-ரை.— சோர்வு இலாத–விஷயாந்தரங்களால் அபஹ்ருதமாகாத, காதலால்—ஆசையாலே, (பகவத் ஸம்ச்லேஷமாறுதே செல்லுகையாலே,) தொடக்கறு—விச்சேதமில்லாத, மனத்தர் ஆய்—மநஸ்ஸையுடையராய், நீர்—க்ஷீராப்தியிலே, அரவு அணை—திருவநந்தாழ்வான்மேலே, கிடந்த–கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், நின்மலன்–ஹேயப்ரத்யநீகனுடைய, நலம் கழல்—ருசிஜநகமான திருவடிகளை, ஆர்வமோடு—ப்ரேமயுக்தனாய்க்கொண்டு, இறைஞ்சி நின்று—ஆச்ரயித்து நின்று, அவன் பெயர்—அவன் திருநாமமான, எட்டு எழுத்தும்—திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும், வாரம் ஆக ஓதுவார்கள்–அன்பினாலே சொல்லுமவர்கள், வானம் ஆள வல்லர்—பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகராகைக்கு ஸமர்த்தராவரென்கிறார்.

வ்யா. சோர்விலாதகாதலால். ஸர்வகாலமும் விஷயாந்தரங்களால் அபஹ்ருதமாகாத ப்ரேமத்தை யுடையராகையாலே. அதாவது - ப்ரேமாதிசயத்தாலே தத்ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷைகஸுக துக்கராகை. தொடக்கறுமனத்தராய். பகவத்ஸம்ச்லேஷ ஸந்ததிரூபேண செல்லாநின்றுள்ள விச்சேதமில்லாத நெஞ்சையுடையராய். (ச) "ஸத்வசுத்தௌ த்ருவாஸ்ம்ருதி:" (ரு), "ஸ்ம்ருதிலம்பே ஸர்வக்ரந்தீநாம் விப்ரமோக்ஷ:" என்கிறவளவைச் சொல்லுகிறது. நீரராவணைக்கிடந்த நின்மலனலங்கழல். இப்படி ப்ரேமத்தை விளைக்கும் விலக்ஷணவிஷயமான சுபாச்ரயத்தைச் சொல்லுகிறது. நீரராவணைக்கிடந்த. க்ஷீராப்தியிலே திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்

(க) "மநோபுத்த்யபிமாநேந ஸஹ ந்யஸ்ய தராதலே | கூர்மவச்சதுர: பாதான் சிரஸ்தத்ரைவ பஞ்சமம்" (உ) "ஆபோநாரா இதிப்ரோக்தா:" (ங) "நாராஜ்ஜாதாநிதத்வாநி" (ச) "ஸத்வசுத்தௌ த்ருவாஸ்ம்ருதி:" (ரு) "ஸ்ம்ருதிலம்பே ஸர்வக்ரந்தீநாம் விப்ரமோக்ஷ:"

தருளுகிற. இத்தால் – நீருபத்தாமைக்கு அதின்மேலே திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக உடையனாகையாலே ஸௌகுமார்யமும், ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷைக ஸ்வபாவதவமும், அர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாக ஆச்ரிதாநுக்ரஹத்தாலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலே ஸௌலப்யாதிகளையும் சொல்லுகிறது. நின்மலன் நலங்கழல். பஜநவிரோதிபாபங்களைப் போக்கும் ஹேயப்ரத்யநீகனுடைய ருசிஜநகமான திருவடிகளை. ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின்று. ப்ரேமயுக்தராய்க்கொண்டு ஆச்ரயித்துநின்று. இத்தால்—(க) "நாஸ்த்யக்ருத:க்ருதேந" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரம் அநித்யம், ஈச்வரன் நித்யன் என்று ஆச்ரயிக்குமளவன்றியே, நிரதிசயபோக்யனென்கிற ப்ரேமத்தாலே ஆச்ரயிக்கை. அவன்பெய ரெட்டெழுத்தும். க்ஷீராப்திநாதன் திருநாமமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும். (உ) "ஏஷ நாராயணஸ்ஸ்ரீமாந்" என்றும், "நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்" என்றும், (ங) "பவாந் நாராயணோதேவ:" என்றும்-தர்மிபுக்கவிடமெங்கும் இத்திருநாமம் ப்ரதமாபிதாநமாயிருக்குமென்கை. வாரமாக ஓதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே. (ச) "நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதக:" என்கிறபடியே தந்நிஷ்டராய்க்கொண்டு சொல்லுமவர்கள், பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகராக வல்லரென்கிறார். "நாகணைக்கிடந்த நின்மலன் நலங்கழல் ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின்று—சோர்விலாத காதலால் தொடக்கறுமனத்தராய் — அவன் பெயரெட்டெழுத்தும் வாரமாக ஓதுவார்கள் வல்லர்வானமாளவே" என்றந்வயம். ... ... எஅ.

அ. எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. ச்வேதத்வீப வாஸிகளையொழிந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு அது நிலமோவென்ன; அவதாரகந்த(கூடு)மான க்ஷீராப்தியில்நின்றும் தன்மேன்மை பாராதே தசப்ராதுர்ப்பாவத்தைப் பண்ணி ஸுலபனானவன் திருவடிகளிலே அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாந மடியான பக்தியையுடையவர்களுக்கல்லது முக்தராக விரகுண்டோ வென்கிறார்.

மூ.—பத்திரேறுபெத்துமா யொரேழிரேறுடொரொன்பதாய்ப்
பத்திநான்றிசைக்கணின்ற நாடுபெற்றநன்மையாய்ப்
பத்திறயதோற்றமோ டோராற்றன்மிக்கவாதிபால்
பத்தராமவர்க்கலாது முத்திமுற்றலாகுமே. எகூ.

ப-ரை.— பத்திரேறு—பத்து திக்குக்களுக்கும், (அத்திக்குக்களிலே வஸிக்கிற,) பத்தும் ஆய்—தசாத்யக்ஷருக்கும் நிர்வாஹகனாய், ஒரு—அத்விதீயமான, ஏழிரேறு—ஸப்தஸ்வரத்துக்கும், ஒன்பது ஆய்—நாட்யரஸமொன்பதுக்கும் நிர்வாஹகனாய், பத்து நான்கு திசைக்கண் நின்றநாடு—பதினான்கு வகைப்பட்ட லோகங்களுக்கு, பெற்ற—ப்ரயோஜநமான, நன்மை—சப்தாதிவிஷயங்களெல்லாம், ஆய்—தான் ஆகைக்காக, பத்திறய தோற்றமோடு—தசாவதாரஞ்செய்தருளி, (ஸம்ஸாரிகள்பண்ணும்,) ஒரு—அத்விதீயமான, ஆற்றல்மிக்க—பரிபவத்தைப் பொறுத்து ரக்ஷிக்கும் மிக்கக்ஷமையை யுடையனாய், (ஸம்ஸாரிகள் ருசிபிறந்தவன்று ஆச்ரயிக்கைக்காக,) ஆதிபால்—முன்னமே அவதரித்து நிற்பவன் விஷயத்தில், (அவன்பண்ணின உபகாரத்தையறிந்து,)பத்தர் ஆமவர்க்கு அலாது-பக்தராமவர்களுக்கல்லது, முத்தி முற்றல் ஆகுமே—மோக்ஷபலம் பெறக்கூடுமோ.

(க) "நாஸ்த்யக்ருத:க்ருதேந" (உ) "ஏஷநாராயணச்ஸ்ரீமாந்" (ங) "பவாந் நாராயணோதேவ:" (ச) "நமோநாராயணாயேதிமந்த்ரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதக:"

வ்யா. பத்திேனுடுபத்துமாய். தசதிக்குக்களுக்கும், அத்திக்குக்களிலே வ்யவஸ்தித ரான தசாத்யக்ஷர்களுக்கும நிர்வாஹகராய். அவர்களாகிறார் - இந்த்ராதி திக்பாலகர்களெண் மரும், ஸர்வலோகங்களுக்கும் மேலெல்லையான ஸத்யலோகத்துக்கு நிர்வாஹகனான ப்ரஹ்மாவும், அதோலோகத்துக்குக் கீழெல்லையிலே தாரகனான அநந்தனும். ஒரேழி னோடோரொன்பதாய். அத்விதீயமான ஸப்தஸ்வரமும், நாட்யரஸமொன்பதும். அவையாவன — இசைகளேழும், (௧) "நிஷாதர்ஷபகாந்தாரஷட்ஜமத்யமதைவதா: | பஞ்சமச்சேத்யமீ ஸப்த தந்த்ரீகண்டோத்திதா: ஸ்வரா:" என்கிறபடியே; (௨) "ச்ருங்காரஹாஸ்யகருணவீரரௌத்ரபயாநகா: | பீபத்ஸாத்புதசாந்தாச்ச நவ நாட்யரஸா: ஸ்ம்ருதா:" என்கிறபடியே நாட்யரஸங் களும். இவை சப்தாதிவிஷயங்களுக்கு முபலக்ஷணம். இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன தசாத் யக்ஷரோடு அவர்களுக்கு நிர்வாஹகரான சேதநரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் போக்யமான சப்தாதிகளுக்கும் நிர்வாஹகனென்கை. பத்தினுன் திசைக்கண்நின்ற நாடுபெற்ற நன்மையாய். பதினுவகைப்பட்டிருந்துள்ள லோகங்களுக்கு ப்ரயோஜநமான சப்தாதிவிஷயங்களெல் லாம் அவர்களுக்குத் தானேயாகைக்காக, (௩) "ஏஷா திக்" என்கிறபடியே, "திசை" என்று - ப்ரகாரவாசி. "பத்தினுன் திசைக் கணின்றநாடு" என்று - "பத்தினோடு பத் துமாய்" என்கிறவிடத்தை அநுபாஷிக்கிறார். "பெற்றநன்மை" என்று — "ஏழி னோடொரொன்பதாய்" என்றவிடத்தை அநுபாஷிக்கிறார். "ஆய்" என்று - ஆகைக் காக வென்றபடி. "உயிர்முதலா முற்றுமாய்" என்னக்கடவதிறே. (௪) "ஸர்வாஸ:" என்கிற தானே சேதநர்க்கு போக்யனாகைக்காக வென்கை. பத்தினுயதோற்றமோ டொராற் றல்மிக்க வாதிபால். தசப்ராதுர்ப்பாவத்தாலே ஆவிர்ப்பவித்து, ஸம்ஸாரிகள் பண்ணும் பரிபவத்தைப் பொறுத்து ரக்ஷிக்கும் பூர்வஜன்பக்கலிலே. தோற்றமாவது - அதீந்த்ரியனான தன்னை சக்ஷுர்விஷயமாக்குகை. ஆற்றல் - பொறை. பூர்வஜனாகையாவது - ஸம்ஸாரிக ளுக்கு ருசிபிறந்தவன்று ஆச்ரயணீயரானநாம் தூரஸ்தராகவொண்ணாதென்று முற்கவே அவ தரித்து நிற்கை. பத்தராமவர்க்கலாது. (௫) "ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யமேவம் யோ வேத்தி தத்வத:" என்கிறபடியே அவன்பண்ணின உபகாரத்தை உள்ளபடி அறிந்து அதிலே ஸக்த ராயிருக்குமவர்களுக்கல்லது. முத்திமுற்றலாகுமே. மோக்ஷபலப்பக்வமாகைக்கு விரகில்லை. (௬) "த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி" என்கிறபடியே விரோதிநிவ்ருத் தி பூர்வகமான பகவல்லாபமுண்டாக விரகில்லையென்கிறார். ... ... ௭௬.

அ. எண்பதாம்பாட்டு. அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநமடியான ப்ரேமம் மோக்ஷஸாதந மென்றது - கீழ்; இதில் - அவதாரவிசேஷமான க்ருஷ்ணனுடைய ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸந சீலத்தை அநுவதித்து, அவன் திருவடிகளிலே ஆசையுடையார்க்கல்லது நித்யஸூரிக ளோடு ஒருகோவையாய் அநுபவிக்கைக்கு விரகில்லையென்கிறார்.

---

(௧) "நிஷாதர்ஷபகாந்தார ஷட்ஜமத்யமதைவதா: | பஞ்சமச்சேத்யமீ ஸப்த"

(௨) "ச்ருங்காரஹாஸ்யகருணவீரரௌத்ரபயாநகா: | பீபத்ஸாத்புதசாந்தாச்ச நவ நாட்யரஸா: ஸ்ம்ருதா:" (௩) "ஏஷா திக்" (௪) "ஸர்வாஸ:" (௫) "ஜந்மகர்மசமே திவ்யமேவம்யோவேத்தி தத்வத:" (௬) "த்யக்த்வாதேஹம்புநர்ஜந்மநைதிமாமேதி"

மூ.—வாசியாகிநேசமின்றி வந்தெதிர்ந்ததேனுகன்
நாசமாகிநாளுலப்ப நன்மைசேர்பனங்கனிக்கு
வீசிமேல்நிமிர்ந்ததோளி னில்லையாக்கினாய்கழற்
காசையாமவர்க்கலா லமரராகலாகுமே. அ0.

ப-ரை.— நன்மை சேர்—அழகிதான, பனை கனிக்கு-பனம் பழம் உதிருகைக்கிடாக, வாசி ஆகி—வர்ஜிவேஷத்தை யுடையனாய், நேசம் இன்றி—அபிமுகனாகையன்றிக்கே, வந்து எதிர்ந்த—வந்தெதிர்ந்த, தேனுகன்—தேநுகாஸுரனை, நாசம் ஆகி—மர்தப்ராயனாக்கி, நாள் உலப்ப—ஆயுஸ்ஸு முடிக்கைக்காக, வீசி—சுற்றியெறிந்து, (அத்தாலே,) மேல் நிமிர்ந்த—எதிரியைக்காட்டிலும் விஞ்சின, தோளின்—தோள்வலியாலே, இல்லை ஆக்கினாய் கழற்கு—அவனையழியச்செய்த உன் திருவடிகளிலே, ஆசை ஆமவர்க்கு அலால்—ப்ரேமமுடையார்க்கல்லது, அமரர் ஆகல் ஆகுமே—நித்யஸூரிகளோடு ஸதர்சராய் தேவரீரை அநுபவிக்கப்போமோ.

வ்யா. வாசியாகிநேசமின்றி வந்தெதிர்ந்த தேனுகன். காலயவநாதிகளைப்போலே ஸ்வரூபேணவந்து தோற்றாமே வாஜிவேஷத்திலேவந்து தோற்றினானாய்த்து - க்ர்ஷ்ணன் அவதாரம்பண்ணி மேல்விழுகைக்காக. நேசமின்றி வருகையாவது - “மருண்டுமான்கணங்கள் மேய்கைமறந்து மேய்ந்தபுல்லும் கடைவாய்வழிசோர” என்று — க்ர்ஷ்ணசேஷ்டிதங்களாலே திர்யக்குக்களும் ப்ரேமபரவசமாய்ச் செல்லாநிற்க, துஷ்ப்ரக்ர்தியாகையாலே அத்துறையில் விழியாதொழிகை. எதிர்ந்துவருகையாவது - ஆதரமில்லையானாலு முபேக்ஷகனாகலாமிறே; அதுவுமின்றிக்கே பாதகனாய்வருகை. நாசமாகிநாளுலப்ப. இப்படிப்பட்ட தேநுகனை மர்தப்ராயனாக்கி ஆயுஸ்ஸை முடிக்கைக்காக. நாசம் - துன்பம். நன்மைசேர்பனங்கனிக்கு வீசி. தர்சநீயமாய்ப் பழுத்துநின்ற பனம்பழமுதிரும்படி, பனைத்தலையிலே சுழற்றியெறிந்து. (க) “ஸ்ருஹீத்வா ஸ்ருஹீத்வா ... [illegible] ...” என்னக்கடவதிறே. மேல்நிமிர்ந்ததோளில்லையாக்கினாய்கழற்கு. எதிரியளவன்றிக்கே விஞ்சினதோள்வலியாலே அவனையழியச்செய்த உன் திருவடிகளுக்கு ஸங்கல்பத்தாலே யழித்தல், ஆயுதத்தாலேயழித்தலன்றிக்கே, கை தொட்டுத் தோள்வலியாலே அழியச்செய்தபடி. ஆசையாமவர்க்கலாலமரராகலாகுமே. உன்னுடைய விரோதிநிரஸநசீலதையை அநுஸந்தித்து உன்பக்கலிலே ப்ரேமமுடையார்க் கல்லது நித்யஸூரிகளோடு ஸதர்சராய் தேவரீரை அநுபவிக்கப போமோவென்கிறார். அ0.

அ. எண்பத்தோராம்பாட்டு. வ்யூஹவிபவங்கள் தேசகால விப்ரகர்ஷத்தாலே நிலமன்றென்னவேண்டாதபடி பிற்பாடரிழவாமைக்குத் திருமலையிலேவந்து நின்றருளினான், அவன் திருவடிகளையாச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோளென்று உபதேசத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

(க) “க்ர்ஹீத்வாப்ரமணேனைவ ஸோம்பரே கதஜீவிதம் । தஸ்மின்னேவ ஸமிக்ஷேப தே நுகம் த்ர்ணராஜநி । ததபலாந்யநேகாநி தாலாக்ராந்நிபதந்தர: । ப்ருதிவ்யாம் பாதயாமாஸ மஹாவாதோ கநாநிவ”

மூ.—கடைந்தபாற்கடற்கிடந்து காலநேமியைக்கடிந்
துடைந்தவாலிதந்தனுக் குதவவந்திராமனாய்
மிடைந்தவேழ்மரங்களு மடங்கவெய்துவேங்கடம்
அடைந்தமாலபாதமே யடைந்துநாளுமுய்ம்மினோ. அக.

ப-ரை.— பால் கடல்—க்ஷீராப்தியிலே, (ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காக,) கிடந்து—கண் வளர்ந்தருளியும், காலநேமியை—காலநேமியாகிற அஸுரனை, கடிந்து—வென்று, உடைந்த—(பகைமேற்பெறாத நாம என்னராஜ்யம்பண்ணுகிறோமென்று நெஞ்சழிந்த,) வாலிதந் தனுக்கு உதவ, வாலியின் தம்பியாகிய மஹாராஜருக்குண்டான ஆபத்தைத் தீர்க்கைக்காக, இராமன் ஆய் வந்து—சக்ரவர்த்தி திருமகனாய்த் திருவவதரித்து, மிடைந்த—இலக்குக்குறிக்க வொண்ணாதபடி நெருங்கிநிற்கிற, ஏழ் மரங்களும்—மராமரங்களேழையும், அடங்க—கிரியாதலங்களாயடங்க, எய்து—துளைத்து, வேங்கடம் அடைந்த—திருமலையை ஆச்ரயித்து நிற்கிற, மால பாதமே—வ்யாமுக்தனுடைய திருவடிகளையே, நாளும்— நாள்தோறும், அடைந்து—அநந்யப்ரயோஜநராய் ஆச்ரயித்து, உய்ம்மின்—உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள்.

வ்யா. கடைந்தபாற்கடல்கிடந்து. துர்வாஸசாபத்தாலே இந்த்ராதிகளுக்குவந்த ஆபத்தை, கடலைக்கடைந்து பரிஹரித்தது, இன்னம் ஆபத்துக்களிலே ப்ரஹ்மாதிகள் வரக்கூ பேக்ஷிக்கலாம்படி அதிலே கண்வளர்ந்தருளி. காலநேமியைக்கடிந்து. அத்தேவதைகளை புஜபலத்தாலே நலிந்தகாலநேமியாகிற அஸுரனைவென்று. கடக்கல் - வெல்லுகை. உடைந்த வாலி தந்தனுக்குதவவந் திராமனாய். வலியாலேயுடைந்த தம்பி தனக்கு தன்தம்பி. ப்ரஹ்மாதிகளளவல்லாத திர்யக்குக்களுடைய ரக்ஷணத்துக்காக சக்ரவர்த்திதிருமகனாய் வந்தவதரித்து. தேவதாந்தர ஸ்பர்சத்தாலே ஸ்வரூபமழிந்தவாலிக்கு, (க) "ராமேண ஸுபதஹ ஸ்வர்க்கம் ..." என்கிறபடியே ஸ்வஹஸ்தவதத்தாலே மோக்ஷப்ரதானம் பண்ணுகைக்காக தசரதாத்மஜனாய்வந்து. உடைதல் - அழிதல். அதவா, தனக்கு துஷ்ப்ராபமான ரிச்யமூகத்திலே பகையான மஹாராஜரிருக்கையாலே, "பகைமேற்பெறாத நாம் என்னராஜ்யம் பண்ணுகிறோம்" என்று நெஞ்சழிந்தவாலியாலே மஹாராஜர்க்குப் பிறந்த ஆபத்தைத் தீர்க்கைக்காக வந்தென்றுமாம். உடைந்தவாலிதந்தனுக்கு. "தம்பி தனக்கு. மவ்வுக்கு 'ன' ஆதேசமாய், 'தம்பி' என்றதை 'தன்' என்று கடைக்குறைத்தாய்க் கிடக்கிறது" என்று ஒருதமிழன். மிடைந்தவேழ்மரங்களுமடங்கவெய்து ஆபத்திலே ரக்ஷிக்கவாக்கொண்ட ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கைபண்ணின மஹாராஜர் விச்வஸிக்கைக்காக இலக்குக்குறிக்க வொண்ணாதபடி மிடைந்துநிற்கிற மராமரங்களேழையும். அநுகூலமான கிரியாதலங்களை யுமுடன்பட்டத்துளைத்து. வாலி, ஸ்வபலபரீக்ஷை பண்ணுவது ஒரு மராமரத்தளவிலேயாயிருக்க, மஹாராஜருடைய அதிசங்கையை ஸவாஸனமாகப் போக்குகைக்காக ஏழென்று ஸர்வபரத்தையும் எய்தாராய்த்து. வேங்கடமடைந்த மாலபாதமே யடைந்து. பரமயோஜ ராத்ரார்க்கு முகங்கொடுத்த நிலமும், அவதாரத்தில் தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுத்த நிலமும், பிற்பாடரானவர்க ளிழவாமைக்குத் திருமலையை யாச்ரயித்துநிற்கிற வ்யாமுக்தன் திருவடிகளை அநந்யப்ரயோஜநராய் ஆச்ரயித்து நாளுமுய்ம்மினோ. "நாளும - அடைந்துய்ம்மின்" என்றுமாம். கைங்கர்யமென்றும உஜ்ஜீவநமென்றும — பர்யாயம். "அடிமைதொழிற்கூ" என்னக்கடவதிறே. ஆச்ரிதர்க்குத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளை ஆச்ரயணீயஸ்தலம்; திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஆச்ரயணீயஸ்தலம் திருமலை. ... அக

(க) "ராமபாணாஸநக்ஷிப்த மாவஹத் பரமாங்கதிம்"

அ. எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு. இதுக்கு முன்பு பரோபதேசம் பண்ணினாராய், மேல் ஈச்வரனைக்குறித்து தேவரீர் திருவடிகளிலே பரமயுக்தர் நித்யஸுகிகளென்கிறார். இதுக்கடி - பிறர்க்கு ஸாதநமாகத் தாமுபதேசித்தபக்தி தமக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகையாலே, தமக்கு பலித்தபடியைப் பேசுகிறார். இப்பரபக்திதான் ஸாதகனுக்கு உபாயத்தில் மேலெல்லையாய், பரபக்தனுக்கு ப்ராப்யத்திலே முதலடியாயிருக்குமிறே. இதில் முதற்பாட்டில் - மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையும் அவதாரகந்தமான க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையையும் அநுஸந்தித்து, தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரவணரானார்க்கு ஸர்வதேசத்திலும் ஸுகமேயாமென்கிறார்.

மூ.—எத்திறத்துமொத்துநின் றுயர்ந்துயர்ந்தபெற்றியோய்
முத்திறத்துமூரிநீ ரராவணைத்துயின்றநின்
பத்துறுத்தசிந்தையோடு நின்றுபாசம்விட்டவர்க்
கெத்திறத்துமின்பமிங்கு மங்குமெங்குமாகுமே. அ௨.

ப-ரை.— எத்திறத்தும்— தேவமநுஷ்யதிர்யக் ஸ்தாவரங்களாகிற நான்குஜாதிகளிலும், ஒத்து நின்று—ஸஜாதியனுப் அவதரித்து, உயர்ந்து—அஜஹத்ஸ்வபாவனுகையால் வந்த உத்கர்ஷத்தையும, உயர்ந்த-குணதிக்யத்தால்வந்த உத்கர்ஷத்தையும், பெற்றியோய்—ஸ்வபாவமாகவுடையவனே, முத்திறத்து நீர்— மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடையகடலே, மூரி-இடமாகக்கொண்டு, (அந்நீர உறுத்தாமைக்காக,) அரவு அணை-திருவனந்தாழ்வான் மேலே, துயின்ற—கண்வளர்ந்தருளின, நின்—தேவரீர திருவடிகளிலே, பத்து உறுத்த—பக்திமிகுந்த, சிந்தையோடு நின்று—மநோரதத்தோடே நின்று, பாசம் விட்டவர்க்கு—இதரவிஷயஸங்கம் விட்டவர்களுக்கு, இங்கும்—சரீரத்தோடே யிருக்குமிருப்பிலும், அங்கும்—பரமபதத்திலிருக்கு மிருப்பிலும், எங்கும்—உத்க்ரமணதசையிலும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திலும், எத்திறத்தும்— ஆகிய இவ்வவஸ்தைகளிலெல்லாம், இன்பம் ஆகும்—ஸுகமேயாயிருக்கும்.

வ்யா. எத்திறத்துமொத்து நின்றுயர்ந்துயர்ந்த பெற்றியோய். தேவஜாதியிலும் மநுஷ்யஜாதியிலும் திர்யக்ஜாதியிலும் ஸ்தாவரஜாதியிலும் ஸஜாதியனுயவதரித்து, அஜ்ஜாதியிற் காட்டில் அஜஹத்ஸ்வபாவனுகையாலேவந்த உத்கர்ஷத்தையும், (க) " ஸஉ ஶ்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந: " என்கிறபடியே குணதிக்யத்தால்வந்த வுத்கர்ஷத்தையும் ஸ்வபாவமாகவுடையவனே. பெற்றி - இயல்வு. திறம் - திரள். ப்ரஹ்மருத்ரமத்யா (உபேந்த்ர) வதாரத்தோடு மத்ஸ்யாவதாரத்தோடு வாசியற ஸஜாதீயபாவத்தில் புரையறுகையும், அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலே ஸர்வாதிகத்வம் தோற்றுகையும், தாத்பஸாரத்யங்களாலே குணதிக்யம் தோற்றியிருக்கையும். முத்திறத்துமூரி நீரராவணைத் துயின்ற. அவதாரத்தில் சொன்னமேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் ஊற்றுய்,மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடைத்தான கடலையிடமாகக்கொண்டு அந்நீருறுத்தாமைக்குத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின. முத்திறத்துநீர் — ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலம் இவை. மூரி - இடம். நின்பத்துறுத்தசிந்தையோடு நின்று பாசம் விட்டவர்க்கு. உன்திருவடிகளிலே பக்திமிக்க மநோரதத்தோடே நின்று, இதரவிஷ

(க) " ஸ உச்ரேயாந்பவதிஜாயமாந: "

யத்தில் ஸங்கத்தைவிட்டவர்களுக்கு. “பத்து” என்று - பக்தி. உறுதல்—அழுந்தல். அதாவது-மிகுதி. ஆச்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக அவதரித்த அவதாரத்தின் மேன்மையையும் நீர்மையையும் அதுக்கூற்றனைக்ஷீராப்தியில் கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையையும் அநுஸந்தித்து பரபக்தியுக்தராய், அப்பக்திபாரவச்யத்தாலே இதரவிஷயங்களிலே வைராக்யத்தையுடையராயிருக்கிறவர்களுக்கென்கை. எத்திறத்துமின்பமிங்கு மங்குமெங்குமாகுமே. சரீரத்தோடே யிருக்குமிருப்பிலும், பரமபதத்திலிருக்கு மிருப்பிலும், உத்க்ரமணதசையிலும், அர்ச்சிராதி மார்க்கமென்கிற அவஸ்தாவிசேஷங்களிலும் ஸுகமேயாயிருக்கும். எத்திறத்து மின்பமான ஸர்வேச்வரனை உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை யநுபவித்து, பரமாபேதங்களிலும் த்வதநுபவத்தால் வந்த ஸுகமேயல்லதில்லை. விஷயாந்தரபாரவச்யம் எங்ஙனுமாகிலும் துக்கமேயானவோபாதி பகவத்பாரவச்யம் எங்ஙனுமாகிலும் ஸுகமேயாயிருக்குமென்கை. ... ... ௮௨.

௮. எண்பத்துமூன்றாம்பாட்டு. (௧) “அநந்தக்லேசபாஜநம்” என்கிறபடியே துக்கப்ரசுரமான இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே ஸுகமுண்டாகக் கூடுமோவென்னில்; ப்ராப்திதசையில் ஸுகமும், ஸம்ஸாரத்தே யிருந்தவைத்து தேவரீர் திருவடிகளில் விச்சேதமில்லாத ப்ரேமத்தாலே பிறக்கும் ஸுகத்துக்குப் போராதென்கிறார்.

மூ.—மட்டுலாவுதண்டுழா யலங்கலாய்புலன்கழல்
விட்டுவீள்விலாத போகம் விண்ணினண்ணி யேறினும்
எட்டினோடிரண்டெனுங் கயிற்றினான் மனந்தனைக்
கட்டிவீடிலாதுவைத்த காதலின்பமாகுமே. ௮௩.

ப-ரை.— மட்டு உலாவு—தேன்மாறாத, தண்—குளிர்ந்த, துழாய் அலங்கலாய்—திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனானவனே, புலன் கழல்—தர்சநீயமான தேவரீர் திருவடிகளை, விட்டு—, வீள்வு இலாத போகம்—அழிவில்லாத போகத்தை, விண்ணில் ஏறி நண்ணினும் பரமபதத்திலே யேறிக் கிட்டினாலும், எட்டினோடு—இரண்டு எனும் கயிற்றினால்—பக்தியென்கிற கயிற்றாலே, மனந்தனை—ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் ப்ரதாநமான மநஸ்ஸை, கட்டி—விஷயங்களில் போகாதபடி பந்தித்து, வீடு இலாது—விச்சேதமில்லாதபடி, வைத்த—தேவரீர் திருவடிகளிலே வைத்த, காதல்—ப்ரேமமானது, (ஸுகத்துக்கு ஸாதநமாயிருக்கையன்றிக்கே,) இன்பம் ஆகும்—அதுதானே ஸுகமாயிருக்கும்.

வ்யா. மட்டுலாவுதண்டுழாயலங்கலாய். தேன்மாறாத செவ்வித்திருத்துழாய் மாலையாலே யலங்க்ருதனானவனே. இதனால் - திருத்துழாயோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே ஸர்வாதிகவஸ்து வென்னுமிடமும், உபயவிபூதி நிர்வஹணத்துக்கிட்ட தனிமாலை யென்னுமிடமும், ஒப்பனையழகும் சொல்லிற்றாய்த்து. புலன்கழல் விட்டுவீள்விலாத போகம். தர்சநீயமாய் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதாதர்சநீயமுமான தேவரீர் திருவடிகளைவிட்டு, வேறுபோக்கில்லாத போகத்தை. புலன்கழல் - புலப்படும் திருவடிகளை. விண்ணில்நண்ணியேறினும். பரமபதத்தேயேறிக்கிட்டினும். எட்டினோடிரண்டெனுங் கயிற்றினால். எட்டுமிரண்டுங்கூடி—பத்தாய், அத்தை பக்தியென்கிறது. பகவத்பக்தியில் தமக்குள்ள கௌரவாதிசயத்தாலே

(௧) “அநந்தக்லேசபாஜநம்”

மறைத்துச்சொல்லுகிறார். "கழிறு" என்று — பாதகமென்றபடி. மனந்தனைக்கட்டி. ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் பாதாகமான மநஸ்ஸை விஷயாந்தரங்களில் போகாதபடி பந்தித்து. வீடிலாதுவைத்தகாதலின்பமாகுமே. விச்சேதமில்லாதபடி தேவரீர் திருவடிகளிலே வைத்த ப்ரேமம், ஸாதகத்துக்கு ஸாதநமாயிருக்கை பன்றிக்கே தானே ஸாதகமாயிருக்கும். அ௩.

அ. எண்பத்துநான்காம்பாட்டு. "வீடிலாதுவைத்த காதலின்பமாகும்" என்று — ப்ரஸ்துதமானபக்தி தம்பக்கல் காணுமையாலும், தம்மை பரக்ருதியோடேயிருக்கக் காண்கையாலும், ஈச்வரன் ஸ்வதந்த்ரனாகையாலும், அவன்நினைவாலே பெறுகையாலும், என்திறத்தில என்னுதன், தன் திருவடிகளிலே பரமபக்தியுக்தனாம்படிபண்ண நினைத்திருக்கிறானோ, நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போக நினைத்திருக்கிறானோ, திருவுள்ளத்தில் நினைத்திருக்கிறதெனனோவென்கிறார்.

மூ.—பின்பிறக்கவைத்தனன்கோ லன்றிநின்றுதன் கழற்
கன்புறைக்கவைத்தநா ளறிந்தனன்கோலாழியான்
தன்திறத்தோரன்பிலா வறிவிலாதநாயினேன்
என்திறத்திலென்கொலெம்பி ரான்குறிப்பில்வைத்ததே. அ௪.

ப-ரை — (இந்தசரீராவஸாநத்துக்குமேலே,) பின் பிறக்க வைத்தனன் கொல்— இன்னமும சிலசரீரபரிக்ரஹம்பண்ணும்படியாக நினைத்திருக்கிறானோ; அன்றி-அன்றிக்கே, நின்று-இடைவீடில்லாமல், தன்கழற்கு-தன் திருவடிகளுக்கு, அன்பு-அன்பை, உறைக்க வைத்தநாள் அறிந்தனன்கொல்—உறைக்கவைத்து அநுபவிக்கும்நாள் எனக்குண்டாம்படி நினைத்திருக்கிறானோ; ஆழியான் தன் திறத்து—ஸர்வாதிகத்வஸூசகமான திருவாழியை யுடையனானவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளிலே, ஓர் அன்பு இலா—ப்ரேமகந்தமில்லாதவனாய், ஓர் அறிவு இலாத—ஜ்ஞாநலேசமுமில்லாதவனாய், நாயினேன்—ஹேயனான, என் திறத்தில்—என் விஷயத்திலே, எம்பிரான்—எனக்கு உபகாரகனான ஸர்வேசவரன், குறிப்பில் வைத்தது என்கொல்—திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருக்கிறது என்னோ.

வ்யா. பின் பிறக்கவைத்தனன்கோல். இந்த சரீராவஸாநத்துக்குமேலே இன்னமும் சில சரீரபரிக்ரஹம்பண்ணும்படியாக என்னை நினைத்திருக்கிறானோ. அன்றிக்கே, பின்பு இறக்கவைத்தனன்கோல். தன்பக்கலிலே ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பும் தன்னை விஸ்மரித்து நசிக்க நினைத்திருக்கிறானோ. நித்யமான ஆத்மாவுக்கு பகவத் ஜ்ஞாநஸாபாவாபங்களன்றோ 'ஸத ஸத்பாவ'ஹேதுக்கள். (க) " [illegible] " என்னக்கடவதிறே. அன்றி. அன்றிக்கே. நின்று தன்கழற்கன்புறைக்கவைத்தநாளறிந்தனன் கோல். விச்சேதமில்லாதபடி தன் திருவடிகளுக்கு அன்பைபுறைக்கவைத்து அநுபவிக்கும்நாள் எனக்குண்டாம்படி நினைத்திருக்கிறானோ. அன்புறைக்கையாவது - பரமபக்தியுக்தனாகை. வைத்தநுபவிக்கும் நாளென்கிறது - ஒருதேசவிசேஷத்தி லநுபவத்தை. இத்தால் - இச்சேதநனுக்கு ஜந்மமும் விஸ்ம்ருதியும் விநாசமும் பக்தியில்லாமை; உஜ்ஜீவநம் பரமபக்தியுக்தனாகை யென்றதாய்த்து. ஜந்மமாகி

(க) "அஸந் ப்ரஹ்மேதிவேதசேத் - அஸந்நேவஸபவதி, அஸ்திப்ரஹ்மேதிசேத் வேத, ஸந்தமேநந்ததோவிதுரிதி"

நத்து—விஷயாந்தர ப்ராவண்யமேறாது. விஸ்மரிதியாகிறது—விஷயாந்தர ப்ராவண்யகார்யமா கையாலே ஆத்மாவுக்கு உபயமுமவிநாசமிறே. ஆழியான்றன்திறத்து. ஸர்வாதிகனான தன் னிடையாட்டத்து. ஓரன்பிலாவறிவிலாதநாயினேன். அவன் ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளில் பரிபகந்நமின்றிக்கே, அதுக்கடியான ஜ்ஞானலேசமுமின்றிக்கே, நீஹானனாநான். ப்ரேம கந்தமின்றிக்கே, அதில்லையென்கிற அறிவுமில்லாதவென்றபடியாம். “நாயினேன்” என்கிறது. திறந்துகிடந்த வாசல்கள்தோறும்நுழைந்து திரிகையும், எல்லாராலும் பரிபூதனாகையும், உகந்து தொட்டார்க்கும் ஸ்நாநம்பண்ணவேண்டும்படி அமேத்யபதார்த்தமாகையும். என் திறத்தில். ஸம்ஸாரிகளைப்போலே விமுகனாதல், முமுக்ஷுவைப்போலே போகபரவானாதலன் றிக்கேயிருக்கிற என்னிடையாட்டத்தில. எம்பிரான குறிப்பில்வைத்தது என்கொல். என் னாதன் திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருக்கிறதென்னோ “பிறந்தபினமறந்திலேன்” என்கிற ஜ்ஞானத்தையும், “நடந்தகால்கள்நொந்தவோ” என்கிற பரோபகத்தையும உபாயமென்றிருக் கிறிலர், ஈச்வரன் நினைவே தமக்கு உபாயமென்றிருக்கிறார் “வரந்தரும திருக்குறிப்பில வைத்ததாகில்” என்று—ஸாமாந்யேநவுபாயமாகச்சொல்லுவதுமதுவே, தமக்கு உபாயமாக விசேஷித்துச்சொல்லுவதுமதுவே. இப்பாட்டால—என்னுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பார்த்து உபேக்ஷிக்க நினைத்திருக்கிறானோ, இத்தலையில் விநாசம் தன்னிழவாம்படியான குடற்று டக்கை நினைத்து உஜ்ஜீவிப்பிக்க நினைத்திருக்கிறானோ வென்றதாய்த்து. ... அ௯.

அ. எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு. என்னை இப்ப்ரக்ருதியோடே வைத்தபோதே தேவரீர் நினைவு இன்னதென்றறிகிலேன், முன்புற முன்னம உனபாஸாதத்தாலே திருவடிகளில்பிறந்த ருசியைமாற்றி இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தைக்காதொழியவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

மூ.—நச்சராவணைக்கிடந்த நாதபாதபோதினில்
வைத்தசிந்தைவாங்குவித்து நீங்குவிக்கநீயினம்
மெய்த்தன்வல்லையாதலா லறிந்தனன்நின்மாயமே
உய்த்துநின்மயக்கினில் மயக்கலேன்னைமாயனே. அ௫.

ப-ரை.— (உகவாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி,) நச்சு—விஷத்தையுமிழுகிற, அரவு அணை—திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளியிலே, கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளுகிற, நாத—ஸர்வேச்வரனே, பாதம்—தேவரீருடைய திருவடிகளாகிற, போதினில்—புஷ்பத் திலே, வைத்த—வைக்கப்பட்ட, சிந்தை—மநஸ்ஸை, வாங்குவித்து—அவைகளினின்றும மீளும்படி பண்ணி, (நெடுங்காலம் அகன்றிருந்தது போராமே,) இன்னம் நீங்குவிக்க— இன்னும் அகலும்படி பண்ணுகைக்கு, நீ—ஸர்வசக்தியான நீ, மெய்த்தன் வல்லை—மெய்யே ஸமர்த்தன்; ஆதலால்—ஆகையாலே, அறிந்தனன்—உன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்று அறிந்து கொண்டேன்; மாயனே—ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையுடையவனே, நின் மாயம்—தேவ ரீரிட்டவழக்கான ப்ரக்ருதியோடே, உய்த்து—நித்யஸம்ச்லிஷ்டனாம்படி பண்ணி, நின்—உன க்கு பரிகரமான, மயக்கினில்—சப்தாதிவிஷயங்களிலே மூட்டி, என்னை—உன்னைபார்த்திரு க்கிறவென்னை, மயக்கல்—அறிவுகெடுக்கப்பாராதொழியவேணும்.

வ்யா. நச்சராவணைக்கிடந்தநாத. உகவாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி விஷத்தை உமிழுகிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனே. நீ உகந்தாரை நித்யகைங்கர்யம் கொள்ளும் ஸ்வதந்த்ரனென்றபடி. பாதபோதினில்வைத்தசிந்தை. உன் திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூவிலே வ்யவஸ்திதமான மநஸ்ஸை. ப்ராப்தமுமாய் நிரதிசய

போக்யமாயிருந்துள்ள திருவடிகளிலே பொருந்தின மநஸ்ஸை யென்கை. வாங்குவித்து. திருவடிகளில்நின்றும மீளும்படி பண்ணி. (க) "நிவேசிதாத்ம கயச நஷ்டஸ்ம்ருதி" என்று மநஸ்ஸையும் விமுகமாம்படி பண்ணி. நீங்குவிக்கநீயெனம் மெய்த்தன்வல்லே. நெடுங்காலம அகன்ற நீபோராமே யின்னமகலும்படி பண்ணவல்ல ஸர்வசக்தியான நீமெய்யேவல்லை. ஆதலாலறிந்தனன். ஒருத்தனைக் கேள்விகொண்டு கார்யம் செய்யவேண்டாதபடி வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக்கவல்ல சக்தியையுடையை யாகையாலே உன்னை ஸ்வதந்த்ரனென் றறிந்துகொண்டேன். நின்மாயமேயுய்த்து நின்மயக்கினில்மயக்கல். உமக்குச செய்யவேண்டுவ தென்னென்ன; (உ) "மமமாயா" என்கிறபடியே தேவரீரிட்டவழக்கான ப்ராக்ருதியோடே நித்யஸம்ச்லேஷமாம்படி பண்ணி, உனக்கு பரிகரமான சப்தாதிவிஷயங்களிலே மூட்டி என்னை யறிவுகெடுக்கப் பாராதொழியவேணும். சேதநரை யறிவுகெடுக்குமவையாகையாலே "மயக்கு" என்று - சப்தாதிவிஷயங்களைச் சொல்லுகிறது. என்னே. உன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனாய் உன்கைபார்த்திருக்கிற வென்னை. மாயனே. நம்மை யொழியச் செல்லாதாரை சப்தாதிகளிலேமூட்டி யறிவுகெடுப்பதே தாமோ, ஸ்வதந்தரனாயன்றோ நாம் அதுதான் செய்வ தென்ன, ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையுடையவனே. (ங) "உபாயோபேய பாவேந தமேவ சரணம் வ்ரஜேத்" என்கிறபடியே பரஹ்லாதனை யதிரம்புநோக்கப் பண்ணவல்லை, ப்ராதிகூல்யத்தில் வ்யவஸ்திதனான சிசுபாலனுக்கு ஸாயுஜ்யப்ரதனாகவும் வல்லை, இதுவன்றோ தேவரீருடைய ஸ்வாதந்த்ர்யமென்கிறார். ... ... அறு.

அ. என்பத்தாறும்பாட்டு. உம்மை நம்பக்கல்நின்றும் அகற்றி ப்ராக்ருதவச்யராக்குவோமாக நம்பக்கலிலே அதிசங்கை பண்ணுவானென்னென்ன; விரோதிநிரஸநசீலரான நீ என்பாக்ருதஸம்பந்தத்தையறுத்து என்னைவைத் தகைக்கட்டா தொழிந்தால் அதிசங்கை பண்ணாதே செய்வதென் னென்கிறார்.

மூ.—சாடுசாடுபாதனே சலங்கலந்தபொய்கைவாய்
ஆடரவின்வன்பிடர் நடம்பயின்றநாதனே
கோடுநேர்கையசெய்ய பாதநாளுமுள்ளினால்
வீடனாகமெய்செயாத வண்ணமென்கொல்கண்ணனே. அசு.

ப-ரை.— சாடு—சகடாஸுரன் முடியும்படி, சாடு—உதைத்த, பாதனே—திருவடிகளை யுடையனாய், (விசேஷித்து,) சலம கலந்த—அக்நிதோடே யமுனாஜலமும் கலந்திருந்துள்ள, பொய்கைவாய்—பொய்கையிலே, ஆடு—வர்த்திக்கிற, அரவின்—காளியனுடைய, வன—திண்ணிதான, பிடர்—பிடரியிலே, நடம் பயின்ற—நர்த்தநம் செய்தவனாய், நாதனே—எங்களுக்கு வகுத்தஸ்வாமியாய், நேரு—ஸர்வகாலத்திலும், கோடு—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, கைய—திருக்கையிலே யுடையவனாய், கண்ணனே—ஆச்ரிதஸுலபனானவனே, செய்ய—அழகிதான, பாதம்—உன் திருவடித்தாமரைகளை, நாளும்—ஸர்வகாலமும், உள்ளினால்-அநுஸந்தித்தால், வீடன் ஆக-பாக்ருதஸம்பந்தமற்றுத் திருவடிகளைப் பெறுமவனாக, மெய் செயாத வண்ணம்-மெய்செய்யாதொழிகின்ற ப்ரகாரம், என்கொல்-என்னோவென்கிறார்.

(க) "நிவேசிதாத்மா கதமத்ய சிந்தநம்" (உ) "மமமாயா"
(ங) "உபாயோபேய பாவேந தமேவ சரணம் வ்ரஜேத்"

வ்யா. சாடுசாடுபாதனே. சகடாஸுரன் முடியும்படி திருவடிகளை நிமிர்த்தவனே. அநுகூலர்க்கு உத்தேச்யமான திருவடிகளேயாய்த்து ப்ரதிகூலர்க்கு நாசகரமாய்த்து. இதிறே வஸ்துஸ்வபாவம். “ விடமுமமுதமுமாய் ” என்னக்கடவதிறே. இத்தால் — விரோதிநிரஸநத்தில் உனக்கு வருத்தமுண்டாய்த் தானிழக்கிறேனோ வென்கை. சலங்கலந்த பொய்கைவாய். விஷமேபரசுராமாப் அத்தோடே யமுநாஜலமும் மிச்ரமாயிருந்துள்ள பொய்கையிலே. (க) “ தஸ்யாச்வாஸமஹாபீமம் விஷாக்நிஸ்ருதவாரிணம் । ஹ்ரதம்காளியநாகஸ்ய ததர்சாதி விபீஷணம் ” என்னக்கடவதிறே. ஆடரவின்வன்பிடர் நடம்பயின்ற. அப்பொய்கையிலே வர்த்திக்கிற காளியனுடைய திண்ணிய பிடரியிலே நின்று ஸஞ்சரிக்கிற ஸஞ்சாரம் வல்லாரடிறுப்போலே யிருக்கை. “ ஆடரவு ” என்று - க்ரோதத்தாலே யாடுகிற அரவென்றுமாம். “ ஆடல் ” என்று - நடையாட்டமும், கூத்தும். நாதனே. வகுத்த ஸ்வாமியானவனே. விரோதிநிரஸந முகபாகைக்கடியான ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - என்விரோதியைப் போக்குகைக்கு உகப்பில்லாமே யிழக்கிறேனோ, ஸம்பந்தமில்லாமே யிழக்கிறேனோவென்கை. பகவத்ஸமாச்ரயணத்துக்கும் அநுபவத்துக்குமாக ஸ்ருஷ்டமான சரீரத்திலே அஹங்காரலேச முண்டானால் அதுநிரஸநீயமென்று தோற்றுகைக்காக, சகடாஸுரநிரஸநத்தை யருளிச்செய்தார். தனக்கு போக்யமான ஆத்மாவுக்கு, விஷயஸக்தர்க்கம்போலே நிரஸநீயம் தேஹஸம்பந்தமென்று தோற்றுகைக்காகக் காளியமர்த்தநத்தை யருளிச்செய்தார். அநுகூலமாகவைத்த தொன்றிறே சகடம், உபஜீவ்யமாயிருப்ப தொன்றிறே யமுநாஜலம். கோடீசைய ஸர்வகாலமும் திருக்கைக்கு நிரூபகமென்னும்படி அத்தைப்பிரியாத ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை யுடையவனே. என்விரோதியைப் போக்குகைக்கு உன்கையில் பரிகரமில்லாமே யிழக்கிறேனோ,என்கையில் பரிகரமுண்டாயிழக்கிறேனோ வென்கை. செய்யபாதம் நாளுமுள்ளினல். உன்திருமேனிக்கு பரபாகமாய் ஆகர்ஷகமான திருவடிகளை ஸர்வகாலமும் அபாச்ரயமாக அநுஸந்தித்தால். இத்தால்—நான் அந்யபரனாய்த் தானிழக்கிறேனோ வென்கை. வீடுஞ்சுமெய்செயாத வண்ணமென்கொல் இப்படி சக்தனாயிருக்க, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றுத் திருவடிகளைப் பெறுமவனாக மெய்செய்யா தொழிகிற ப்ரகாரமென்னோ. மெய்செய்கையாவது - விஷயீகாரமாத்ரத்திலே, “ முடியாததென்னெனக்கேலினி ” என்னப்பண்ணுதல், ஜ்ஞாநலாபத்தாலே, “ யாவர்நிகரகல்வானத்தே ” என்னப்பண்ணுதல் செய்யுமிவ்வளவுகளாலேவந்த ஆச்வாஸமொழிய தேஹஸம்பந்தத்தை அறுக்கையும், நித்யஸூரிகள் பரிமாற்றத்தைப் பண்ணித் தருகையும். கண்ணனே. ஸம்ஸாரிகளுக்கு இச்சையே தொடங்கி பரபக்தி பர்யந்தமாக எல்லா அவஸ்தைகளையு முண்டாக்கி முக்தராக்குகையன்றோ அவதாரத்துக்குபலம்,அநுபாவ்யமாயிருப்பதொரு கர்மசேஷமுண்டாயோ அவதரித்தது; ஆக, நீர் நம்பக்கலிலே அதிசங்கை பண்ணுகைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; நீ சக்தனாய்வைத்து என்னபிமதஞ் செய்யாமைக்கு ஹேதுவைச சொல்லலாகாதோ நான் அதிசங்கைபண்ணினதுக்கு ஹேதுசொல்லும்படி யென்கிறார். ... அசு.

அ. எண்பத்தேழாம்பாட்டு. “ செய்யபாதம் நாளுமுள்ளினல் ” என்று நீயே எனக்கு அபாச்ரயமென்கையாலே நம்மையொழியவுமக்கு வேறொரு பற்றில்லையோவென்ன, அபாச்ரயமாக ஸம்பாவனையுள்ள ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் ஸ்வாதிகாரஸித்திக்கு தேவரீர் கைபார்த்

(க) “ தஸ்யாச்வாஸமஹாபீமம் விஷாக்நிஸ்ருதவாரிணம் । ஹ்ரதம்காளியநாகஸ்ய ததர்சேதி விபீஷணம் ”

திருக்கும்படியாய் இழிந்தபின்பு, ஸர்வாதிகாரான தேவரீரையொழிய வேறொரு பற்றையு டையேனல்லேனென்று தம்முடைய அதிகாரத்துக்கு அபேக்ஷிதமான அநந்யகதித்வ க்யா பநம பண்ணுகிறார் மேல்.

மூ.—நெற்றிபெற்றகண்ணன்விண்ணி ஞாதனோடுபோதின்மேல்
நற்றவத்தநாதனோடு மற்றுமுள்ளவானவர்
கற்றபெற்றியால்வணங்கு பாதநாதவேதநின்
பற்றலாலோர்பற்றுமற்ற துற்றிலேனுரைக்கிலே. ௮௭.

ப-ரை.— நெற்றி பெற்ற கண்ணன்—நெற்றியிலே கண்ணையுடையனான ருத்ரனும், விண்ணின் நாதனோடு— ஸ்வர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனும், போதின் மேல்— திருநாபீகமலத்தைப் பிறப்பிடமாகவுடையனாய், நல் தவத்த நாதனோடு—ஒருவராலும் செய்ய முடியாத தபஸ்ஸைப்பண்ணுகையாலே பதினான்கு உலகங்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாய் அவற் றுக்கு நாதனான சதுர்முகனும், மற்றும் உள்ள வானவர்—ஹவிர்ப்பாகபுக்குக்களான மற்ற தேவதைகளும், கற்ற பெற்றியால்—தந்தாம்கற்ற ப்ரகாரங்களாலே, வணங்கு—ஆச்ரயிக்கும், பாத- திருவடிகளையுடையனாய், நாத வேத—ஸர்வலோகநாதனாக வேதப்ரதிபாத்யனானவனே, உரைக்கில்—உண்மைசொல்லப்புகில், நின் பற்று அலால்—உன் திருவடிகளை அபாச்ரயமா யிருக்குமதொழிய, மற்று ஓர் பற்று அது—வேறோர் அபாச்ரயத்தை, உற்றிலேன்- உடையே னல்லேன்.

வ்யா. நெற்றிபெற்றகண்ணன். நெற்றியிலே கண்ணையுடைய ருத்ரன். தன்னுடைய சக்த்யதிசயத்துக்கு ப்ரகாசகமாகையாலே லலாட நேத்ரத்தைத் தனக்குப்பேறாக நினைத்தி ருக்கிறானாய்த்து. விண்ணின்நாதனோடு போதின்மேல் நற்றவத்தநாதனோடு மற்றுமுள்ளவானவர். ஸ்வர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனோடே, திருநாபீகமலத்தைப் பிறப்பாகவும் ஸ்தாந மாகவுமுடையனாய் துஷ்கரமான தபஸ்ஸாலே சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவுமாய் அதுக்கு நிர் வாஹகனுமான ப்ரஹ்மாவோடே, ஹவிர்ப்பாகபுக்குக்களான ஸகலதேவதைகள். ஸம்ப்ரதி பந்ந க்ஷேத்ரஜ்ஞரான தேவர்களோடும் இந்த்ரனோடுங்கூட ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களைச் சொல்லிற் று- அவர்களை பாதி இவர்களும் க்ஷேத்ரஜ்ஞரென்று தோற்றுகைக்காக. கற்றபெற்றியால் வணங்குபாத. தாந்தாங்கற்ற ப்ரகாரங்களாலே ஆச்ரயிக்கும் திருவடிகளையுடையவனே. கற்றப்ரகாரங்களென்கையாலும், ஆச்ரயணத்தைச் சொல்லுகையாலும் - இவர்களுடைய சா ஸ்த்ரவச்யதையையும் ஜ்ஞாநசக்திகளுடைய வைஷம்யங்களையும் சொல்லுகிறது. நாதவேத. நாதனாக வேதப்ரதிபாத்யனானவனே. தேவர்களுடைய ஆச்ரயணத்துக்கடியான ஸம்பந்தத் தைச்சொல்லுகிறது. (௧) "தமீச்வராணாம்பரமம் மஹேச்வரம்" (௨) "பதிம்விச்வஸ்ய" என்னக்கடவதிறே. நின்பற்றலாலோர்பற்று மற்றதுற்றிலேன். உன் திருவடிகளே அபாச்ரய மாகவிருக்குமதொழிய எனக்கு வேறொரு அபாச்ரயஸ்பர்சமில்லை. உறுதல் - தீண்டுதல். உரைக்கிலே. தேவதாந்தர ஸ்பர்சமில்லையென்று சொல்லுகையும் எனக்கு அவத்யமென்கை.

அ. எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய அதிகாரம் ஈச்வரனாலே யென்றார்—கீழ்; இதில் - அவர்கள் தங்களாபந்நிவ்ருத்திக்கு தேவரீர் கைபார்த்திருக்கும்படி பரமோதாரரான தேவரீரையொழிய வேறொருவரை தேவதையாக மதிப்பரோவென்கிறார்.

(௧) "தமீச்வராணாம்பரமம் மஹேச்வரம்" (௨) "பதிம்விச்வஸ்ய"

மூ.—வெள்ளைவேலைவெற்புநாட்டி வெள்ளெயிற்றராவளாய்
அள்ளலாய்க்கடைந்தவன் றருவரைக்கோராமையாய்
உள்ளநோய்கள்தீர்மருந்து வானவர்க்களித்தவெம்
வள்ளலாரையன்றிமற்றோர் தெய்வநானமதிப்பனே. அஅ.

ப-ரை.—வெள்ளை வேலை—வெளுத்தகடலான க்ஷீராப்தியிலே, வெற்பு நாட்டி—மந்தரபர்வதத்தைநாட்டி, வெள் - வெளுத்த, எயிறு - தந்தபங்க்தியைக்காட்டுகிற, அரவு—வாஸுகியாகிறபாம்பை, அளாய்—சுற்றி, அள்ளலால்—திரைகள் எதிரேவந்து செறியும்படி, கடைந்த அன்று-மதநம்பண்ணின அக்காலத்திலே, அரு வரைக்கு-அரிதான அம்மலை அமிழ்ந்தாதபடி முதுகிலேநின்று சுழலுகைக்கு, ஓர்—அத்விதீயமான, ஆமை ஆய்—ஆமையாய் தரித்து, வானவர்க்கு உள்ள நோய்கள—இந்த்ராதி தேவர்களுக்குண்டான துரிதங்களை, தீர்-தீர்க்கத்தக்க, மருந்து—அம்ருதத்தை, அளித்த—அவர்களுக்குக்கொடுத்தருளுகையாலே, எம் வள்ளலாரை அன்றி - எனக்கு ஔதார்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தவனையொழிய, நான்—அநந்ய ப்ரயோஜநனுப் அநந்யசரணனுன நான், மற்று ஓர்தெய்வம் - வேறொருதைவத்தை, மதிப்பனே—ஆச்ரயணீயமாகமதிப்பேனே.

வ்யா. வெள்ளைவேலைவெற்புநாட்டி. வெளுத்தகடலிலே மந்த்ரபர்வதத்தைநாட்டி. காளமேக நிபச்யாமனுனதான் க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளும்போதை அந்த பரபாக ரஸம் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு அநுபாவ்யமாயிருக்க, அத்தைக்குலைத்து ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்காக அக்கடலிலே கொடுபுக்கு மந்தரத்தைநாட்டி. வெள்ளெயிற்றராவளாய். வெளுத்த தந்தபங்க்தியைக்காட்டுகிற வாஸுகியை அதிலேசுற்றி. தனனை மந்தரபர்வதத்திலே சுற்றி வலிக்கப்புக்கவளவிலே தன் பலஹாநிதோற்றப் பல்காட்டுகிற வாஸுகிக்கு பலாதாநத்தைப் பண்ணி அந்த மந்தரத்திலேசுற்றி. (க) "தேஜஸா நாகராஜாநம் ததாப்யாயித வாந்ப்ரபு:" என்னக்கடவதிறே. எயிறு - பல்லு. அரவு - பாம்பு. அளாய் - அளாவி — சுற்றி. அள்ளலாய்க்கடைந்தவன்று. (உ) "அப்ரமேயோ மஹோததி:" என்கிறபடியே அம்மஹார்ணவத்தை, "கடல்மாறுசுழன்றழைக்கின்றவொலி" என்னும்படி திரைகள் எதிரே வந்து செறியும்படி கடைந்தவன்று. அளளல்—செறிவு. "அன்று" என்கிறது—ஈச்வராபிமாநிகளான ஸகலதேவதைகளும் தங்களாபந்நிவ்ருத்திக்கு அவன் கைபார்த்திருந்தவன்றென்கை. அருவரைக்கோராமையாய். அம்மந்தரம் ஆழங்கால்படாமே தன்முதுகிலேநின்று சுழலும்படி அத்விதீயமான ஆமையாய்தரித்து. அஜ்ஞாதியிலே அந்யதமனுமென்றுமாம். (௩) "க்ஷீரோதமத்யே பகவாந் கூர்மரூபீ ஸ்வயம் ஹரி: । மந்தராத்ரேரதிஷ்டாநம் பூதோ பூந்மஹாமுநே" என்னக்கடவதிறே. உள்ளநோய்கள். "ஈச்வரோஹம்" என்றிருக்கிறவர்களுக்கு ஒருப்ராஹ்மணசாப மாத்ரத்தாலே தன்னையும் தன்விபூதியையும் அஸ்ரீ ப்ரவேசிக்கையும், அத்தாலே ஸத்வம் குடிபோகையும், அத்தாலே ஜ்ஞாநஹாநியும் பலஹாநியும், அந்த பலஹாநியாலே வந்த அஸுரபரிபவமும், இவற்றால்வந்த து:கபரம்பரைகளும் நோய்களிறே. தீர்மருந்துவானவாக்களித்த. இவர்கள் துரிதங்கள்போக அம்ருதத்தை

(க) "தேஜஸா நாகராஜாநம் ததாப்யாயிதவாந்ப்ரபு:" (உ) "அப்ரமேயோ மஹோததி:"
(௩) "க்ஷீரோதமத்யே பகவாந் கூர்மரூபீஸ்வயம்ஹரி: । மந்தராத்ரேரதிஷ்டாநம் பாமதோ பூந்மஹாமுநே"

யும் பிராட்டியுடைய விசேஷகடாக்ஷத்தையும் கொடுத்த. அம்ர்தப்ரதாநத்தாலே பலத்தை யும், பிராட்டியுடைய விசேஷகடாக்ஷத்தாலே ஐச்வர்யத்தையும் கொடுத்தானென்கை. (க) "ஸ்ரீமத்பர்த்தேச பலிபிர்த்தேவைர்த்தைத்ய சமூஸ்ததா । வத்யமாநாத மோதேவா ஹரிவக்ஷஸ்ஸ்தலஸ்தயா । லக்ஷ்ம்யா மைத்ரேயஸஹஸா பராங்நிர்வ்ருதிமாகதா:" என்னக்கடவ திறே. எம்வள்ளலாரையன்றி மற்றோர்தெய்வம் நானமதிப்பனே. (உ) "உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே" என்கிற ஔதார்யத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனையொழிய அநந்யப்ரயோஜ நனாய் அநந்யசரணனாயிருந்துள்ள நான் வேறொருதைவத்தை ஆச்ரயணீயமாக நினைப்பனோ.

அ. எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதிகளையும் மேன்மைகுலையாதபடி நின்று ரக்ஷித்தவளவன்றிக்கே, (ங) "க்ர்ஷ்ணாச்ரயா: க்ர்ஷ்ணபலா: க்ர்ஷ்ணநாதாச்சபாண்டவா:" என்கிறபடியே பாண்டவர்களுக்கு தூத்யஸாரத்யங்களைப் பண்ணித்தாழநின்று ஸத்யஸங் கல்ப னாய்க்கொண்டு அவர்கள் விரோதிவர்க்கத்தை அழியச்செய்து ராஜ்யத்தைக் கொடுத்த உன்னையொழிய வேறொருதைவமுண்டென்று நான் நினைத்திருப்பனோ வென்கிறார்.

மூ.—பார்மிகுத்தபாரமுன் னொழிச்சுவானருச்சுனன்
தேர்மிகுத்துமாயமாக்கி நின்றுகொன்றுவென்றிசேர்
மாரதர்க்குவான்கொடுத்து வையமைவர்பாலதாம்
சீர்மிகுத்தநின்னலாலோர் தெய்வநான்மதிப்பனே. அகூ.

ப—ரை.— பார்—எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொள்ளும்பூமி, (என்னால் ஸஹிக்க வொண்ணாதென்று சொன்ன,) மிகுத்த பாரம்—மிக்கபாரத்தை, முன்—தான் முற்பாட னாய்நின்று, $ ஒழிச்சுவான்-அத்தைத்தவிர்ப்பிக்கைக்காக, அருச்சுனன்-அர்ஜுநனுடைய, தேர்—தேரை, மிகுத்து—பார்த்தபார்த்த இடமெல்லாம்நடத்தி, மாயம் ஆக்கி—பகலையிர வாக்குவதுமுதலிய ஆச்சர்யங்களையுண்டாக்கி, நின்று-முகம் தோற்றாமே நின்று, கொன்று-எதிரிகளைக்கொன்று, வென்றி சேர்-தங்களுக்கு வெற்றியுண்டாவதாக நினைத்திருந்த, மார தர்க்கு—மஹாரதரான துர்யோதநாதிகளுக்கு, வான் கொடுத்து—வீரஸ்வர்க்கத்தைக்கொ டுத்து, வையம்-பூமியை, ஐவர் பாலது ஆம-பாண்டவர்கள் பக்கலிலேயாம்படி, சீர் மிகுத்த-புகழ்மிகுந்த, நின் அலால்—உன்னையொழிய, நான்—நீ ஆச்ரிதபக்ஷபாதியென்றறிந்தநான், ஓர் தெய்வம்—வேறொருதைவத்தை, மதிப்பனே—ஆச்ரயணீயமாக நினைப்பேனோ வென்கி றார். [$ 'ஒழிச்சுவான்' என்றது—'ஒழித்துவான்' என்பதற்குப் போலியாம்.]

வ்யா. பார்மிகுத்தபாரம். ஸர்வம்ஸஹையான பூமி தன்னால் பொறுக்கவொண்ணா தென்று சொன்ன மிக்கபாரத்தை. (ச) "காலநேமிஹதோயோஸௌ" என்று தொட ங்கி, (ரு) "ததாந்யேச மஹாவீர்யா: ந்ருபாணாம்பவநேஷு தே । ஸமுத்பந்நா துராத்மாநஸ் தாந்ஸங்க்யாதும் உத்ஸஹே." முன்னொழிச்சுவா னருச்சுனன் தேர்மிகுத்து.

(க) "ஸ்ரீமத்பர்த்தேச பலிபிர்த்தேவைர்த்தைத்ய சமூஸ்ததா ॥ வத்யமாநாதமோதேவ: ஹரிவக்ஷஸ்ஸ்தலஸ்தயா | லக்ஷ்ம்யாமைத்ரேயஸஹஸா பராங்நிர்வ்ருதிமாகதா:" (உ) "உதா ராஸ்ஸர்வ ஏவைதே" (ங) "க்ர்ஷ்ணாச்ரயா: க்ர்ஷ்ணபலா: க்ர்ஷ்ணநாதாச்சபாண்டவா:" (ச) "காலநேமிஹதோயோஸௌ" (ரு) "ததாந்யேசமஹாவீர்யா ந்ர்பாணாம்பவநே ஷுதே- ஸமுத்பந்நா துராத்மாநஸ்தாந்ஸங்க்யாதுமுத்ஸஹே"

என்பதுபாடறுப் அதனைத் தவிர்ப்பிக்கைக்காக அர்ஜுநனுடைய தேரைப் பார்த்தபார்த்து இடமெல்லாம் நடத்தி. அர்ஜுநனுக்குத் தான் முற்பாடனாகையாவது - (க) “ விஸ்ருஜ்ய ஸஶரம் சாபம் ” என்று இருக்க அர்ஜுநனை (உ) “ கரிஷ்யே வசநம் தவ ” என்னப்பண்ணுகையும், யுத்தமத்யத்தில் விஜயபரிகரங்களில் உத்க்ருஷ்டபரிகரமான தேரொன்று மெதிர்கள் மதிக்குமபடி தேரைநடத்துகையும். ஆயுதமெடுக்கக் கடவதன்றென்ற ப்ரதிஜ்ஞையுடன் இருக்கையாலே ஸாரத்யமென்னுக்கிலே அதிகரித்துத் தேரைக்கொண்டே விஜயவ்யாபாரங்களையெல்லாம் பண்ணிநடத்தி. மாயமாக்கி. ஆசசாயங்களை யுண்டாக்கி. அதாவது - பகலை இரவாக்குகையும், “ ஆயுதமெடேன் ” என்று ஆயுதமெடுக்கையும்; ஆச்ரிதார்த்தமாகக் காலவ்யவஸ்தையையும் தன்ஸ்வபாவ வ்யவஸ்தையையும் அழித்தானென்கை. நின்றுகொன்று. அர்ஜுநன் செய்தானென்னுமபடி முகந்தோற்றமே நின்று எதிரிகளைக்கொன்று. வென்றி சேர் மாரதர்க்கு வான்கொடுத்து நாம் யுத்தோத்முகரானவன்று விஜயமும் நம்மது, அத்தாலே பும்பும ஏபயதாகக் கடவதென்றிருந்த மஹாரதரான துர்யோதநாதிகளென்ன, அவர்களுக்குத் துணையாய்வந்த த்ரோணாதிகளென்ன, இவர்களுக்கு வீரஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுத்து. வையமைவர்பாலதாம் சீர்மிகுத்த நின்னலால். அவர்களுக்கு “ ஒருபதந்யாஸமுங்கொடோம், எங்களுக்கே எங்களதாக வேணும்” என்றிருந்த பூமியைப் பாண்டவர்கள் பக்கலிலே பாம்படி புகழ்மிகுத்த வுன்னையொழிய. சீர் - புகழ். பாண்டவர்கள் விஜயிகளாய்ப் பூமியை ஸகல போகமும் ஸம்பாதித்தாரென்னுமபடி புகழ்மிகுத்த வென்னுதல்; “ ஆச்ரிதபக்ஷபாதி ” என்னும் தன்புகழை மிகுத்தானென்னுதல். ஓர்தெய்வம் நான் மதிப்பனே. ஆச்ரிதபக்ஷபாதி யென்றறிந்த நான் வேறொரு தைவத்தை ஆச்ரயணீயமாக நினைப்பேனோ. ... ... அகூ.

அ. தோன்றுமாம்பாட்டு. உன்னையொழிந்தாரொருவரை ஆச்ரயணீயரென்றிரே னென்று தம்முடைய அநந்யகதித்வம் சொன்னார் - கீழ்; இப்பாட்டில் - ஆச்ரயணீயர் தேவரேயானாலும் தேவரீரை லபிக்கைக்கு தேவரீர் திருவடிகளையொழிய என்பக்கல் உபாயமென்று சொல்லலாவ தில்லையென்று தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—குலங்களாயவீரிரண்டி லொன்றிலும்பிறந்திலேன்
நலங்களாயநற்கலைகள் $ நாலிலும்நவின்றிலேன்
புலன்களைந்தும்வென்றிலேன் பொறியிலேன்புனிதநின்
இலங்குபாதமன்றிமற்றோர் பற்றிலேனெம்மீசனே. கூ0.

ப—ரை.— பொறியிலேன்—கண்டகண்ட விஷயங்களிலே விழுந்தும் சப்தாதிவிஷயங்களுக்கு வசப்பட்டு நடக்குமவனாய், புலன்கள் ஐந்தும் வென்றிலேன்—பஞ்சேந்த்ரியங்களையும் நானிட்டவழக்காய் நடத்த சக்தியற்றவனாய், நலங்களாய—மோக்ஷத்துக்கு அநுகூலமாக நல்வழி போகைக்குடலாய், நல் கலைகள் நாலிலும்—மோக்ஷஸாதநங்களைச் சொல்லும் நான்கு வேதங்களிலும், நவின்றிலேன்—அப்யஸிக்கப் பெற்றிலேனாய், குலங்களாய ஈரிரண்டில் ஒன்றிலும்—நான்குவர்ணங்களில் ஒருவர்ணத்திலும், பிறந்திலேன்—பிறவாதவனாயிராநின்றேன்; புனித—ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே யாவரையும் சுத்தராக்கவல்ல சுத்தியோக முடையவனாய், எம் ஈசனே—அநந்யகதிகளான எங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே, நின்—தேவரீருடைய, இலங்கு—விளங்காநின்றுள்ள, பாதம் அன்றி—திருவடிகளையொழிய, மற்று ஓர் பற்று இலேன்—வேறொரு ஜீவநோபாயத்தை யுடையேனல்லே னென்கிறார்.

(க) “ விஸ்ருஜ்ய ஸஶரம் சாபம் ” (உ) “ கரிஷ்யே வசநம் தவ ” $ (பா) “ நாலினும்.”

வ்யா. குலங்களாயவித்யாதி. இப்பாட்டு "போற்றிலேன்" என்கிற பதந்தொடங்கிக் கீழ்நோக்கிக் காரணபரம்பரையாலேயும், பாடக்ரமத்தாலே கார்யபரம்பரையாலேயும் இரண்டுமுகமாக நிர்வஹித்துப்போரும். நம்மை லபிக்கைக்கு உம்முடைய பக்கலுள்ளதென்னென்ன; ஸம்ஸாரபீஜமான சப்தாதிவிஷயங்களிலே அகப்பட்டு நின்றேன், இதிறே என்பக்கலுள்ளது. "பொறி" என்று - சப்தாதிவிஷயங்களைச் சொல்லுகிறது, வஹ்ந்யாதிரூபத்தைக் காட்டி அகப்படுத்திக்கொள்ளுமதாகையாலும், அகப்பட்டால் பின்பு புறப்படவிரகற்றிருக்கையாலும், விநாசத்தோடே தலைக்கட்டுகையாலும். சப்தாதிவிஷயங்களை புருஷார்த்தமென்று ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிற ஸம்ஸாரத்திலே இது அகப்படத் தகாதென்றறிந்து நீர் அவ்விஷயங்களிலே இந்த்ரியங்கள் போகாமே நோக்கமாட்டிற்றிலீரோவென்ன; புலன்களைந்தும் வென்றிலேன். இந்த்ரியங்கள் ஸ்வவசத்திலே யென்னைக்கொடுபோக அவைவிட்ட புழக்கடைத்திரிந்தே னித்தனைபோக்கி அவற்றிலே ஓரிந்த்ரியத்தை நியமிக்க க்ஷமனாய்த்திலேன். (௧) "இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:" என்னக்கடவதிறே. (௨) "யஸ்ய ..... வாவசே ..... தி" என்றும், (௩) "ஸாங்கோபாங்க உபாய:" என்று மித்யாதிகளாலே வேதங்கள் இந்த்ரியஜயத்துக்கு வழிசொல்லாநின்றன, அவ்வேதங்களிலே யிழியப்பாட்டிற்றிலீரோ வென்ன; நலங்களாய நற்கலைகள் நாலிலும் நவின்றிலேன். நலங்களாயகலைகளாவது—(௪) "த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:" என்கிறபடியே சேதநருடைய குணாநுகூலமாக நின்றநின்ற நிலைகளிலே நல்வழிபோக்கும்படி மாதாபித்ருசதங்களிற் காட்டிலும் வத்ஸலதரங்களாகை. நற்கலைகளாவது-மோக்ஷைக ஸாதநங்களிலே நோக்கையுடைத்தாகை. இப்படிப்பட்ட நாலுவேதங்களிலும் இசிவிகைப் பெற்றிலேன். நவிலுதல் - பயிலுதல். கலை - வேதம். ப்ரதமத்திலே அத்யயநம் பண்ணினார்க்கிறே தத்பலமான அநுஷ்டாநம், அதிறே இந்த்ரியஜயத்துக்கு ஸாதநம். ஆக இப்படி இந்த்ரியஜயத்தில் நான் தூரஸ்தனென்கை. இந்த இந்த்ரியஜயத்துக்கு ப்ரதமஸாதநமான அத்யயநாதிகளில் இழியாதொழிவானென்னென்னில்; குலங்களாயவீரிரண்டி லொன்றிலும் பிறந்திலேன். உபேக்ஷையாலே இழியாதொழிந்தேனல்லேன், அயோக்யனாகையாலே யிழியப்பெற்றிலேன். அத்யயநம் த்ரைவர்ணிகாதிகாரமிறே. சதுர்த்தவர்ணத்திலே ஜநித்தவனுக்கும் பாகயஜ்ஞாத்யதிகாரமுண்டு, த்ரைவர்ணிக சுச்ரூஷையாத்திலே அதிகாரமுண்டு, அத்தாலே விரோதிபாபம்போகையாலே இந்த்ரியஜயத்துக்கு ஸாதநமாகலாம், அந்நாலுவர்ணத்திலும் பிறக்கப்பெற்றிலேன். இவ்வுத்க்ருஷ்ட வர்ணத்திலே ரிஷிபுத்ரராய்த்திருவவதரித்த விவர் நாலுவர்ணத்திலே பிறந்திலேனென்பானென்னென்னில்; யதுகுலத்திலே அவதரித்தக்ருஷ்ணன் வளர்ந்தருளின கோபகுலத்தையே தனக்குக் குலமாக நினைத்திருந்தாப்போலே, இவரும் வளர்ந்தருளினபடியை நினைத்தருளிச் செய்கிறார். (௫) "கோபாலோ யாதவம் வம்சம் ..... ஷ்யதி" என்று அவதரித்த குலம் கோபகுலம், ரக்ஷ்யகுலம் யதுகுலமாகச் சொல்லாநின்றதிறே. (௬) "ஸபிதா யஸ்து போஷக:" என்னக்கடவதிறே. அதவா, நாலுவர்ணத்திலும் எனக் கந்வயமில்லாதபடியாலே த்ரைவர்ணிகர்க்கே விஹிதமான அத்யயநத்துக்கு அயோக்யனானேன், அத்யயநம் பண்ணப்பெறாமையாலே வேதார்த்தஜ்ஞாநமில்லையாய், அதின்பலமான வேதார்த்தாநுஷ்டாந மில்லாமை

(௧) "இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:" (௨) "தர்மேண பாபமபநுததி" (௩) "சாங்கோபாங்க உபாய:" (௪) "த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:" (௫) "கோபாலோ யாதவம் வம்சமக்ரமப்யுத்தரிஷ்யதி" (௬) "ஸபிதா யஸ்து போஷக:"

யாலே இந்த்ரியஜயம் பண்ணப்பெற்றிலேன். அஜிதேந்த்ரியனாகையாலே விஷயங்களின் கையிலே அகப்பட்டுநின்றேனென்கிறுசென்னவுமாம். ஸம்ஸாரபீஜமான விஷயாந்தர ப்ராவண்யமொழிய உம்முடைய பக்கலொருமுதலில்லையாகில், உமக்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவாக நீர் நினைத்திருந்ததென்னென்ன; புனித. விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தாலே அசுத்தராய்த் தந்தாம் பக்கல்சுத்திஹேதுவின்றிக்கேயிருக்கும் குறைவாளரையும் ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே சுத்தராக்க வல்ல சுத்தியையுடையவனல்லேயோ. அதாவது - உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமென்ன, வேதஸ்பர்சமென்ன, வேதார்த்தாநுஷ்டாநமென்ன, இவற்றினுடைய ஸ்தாநத்திலே பகவதநுக்ரஹம் நின்று விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்ததுதருகை. நின்னிலங்கு பாதமன்றி மற்றோர் பற்றிலேன். இருட்டு மிக்கதனையும் விளக்கொளி வீறுபெறுமாப்போலே, குறைவாளர்க்கு முகங்கொடுக்கையாலே விளங்காநின்றுள்ள திருவடிகளையொழிய வேறு ஜீவநோபாயத்தை யுடையேனல்லேன். எம்மீசனே. வேறுமுதலின்றிக்கே அகதிகளான எங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. ... ... ௧௦.

அ. தொண்ணூற்றோராம்பாட்டு. (க) "ஶாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி" என்று பேறு உம்மதானால் உம்முடைய விரோதிநிவர்த்திக்கு நீரேகடவீராகவேண்டாவோ, "நின்னிலங்கு பாதமன்றி மற்றோர்பற்றிலேன்" என்கிறதெத்தாலேயென்ன; ப்ராப்ய்யாயத்தாலே. அதென்னென்னில்; அசோகவநிகையிலேயிருந்த பிராட்டி தேவரீசைலபிக்கைக்கு ராக்ஷஸவதத்திலே அவள்யத்நம் பண்ணுமன்றன்றோ நான் என்னுடைய விரோதியைப்போக்குகைக்குயத்நம்பண்ணுவது, ஆனபின்பு அநந்யகதியாய் அகிஞ்சநனான என்னை ஸ்வரக்ஷணத்திலேமூட்டி அகற்றுதொழியவேணுமென்கிறார்.

மூ.—பண்ணுலாவுமென்மொழிப் படைத்தடங்கணாள்பொருட்
டெண்ணிலாவரக்கரை நெருப்பினால்நெருக்கினாய்
கண்ணலாலோர்கண்ணிலேன் கலந்தசுற்றம்மற்றிலேன்
எண்ணிலாதமாயநின்னை யென்னுள்நீக்கலென்றுமே. ௯௧.

ப-ரை.— பண் உலாவு—பண்ணோடே சேர்ந்து, மெல்—ம்ருதுவான, மொழி—பேச்சையுடையளாய், படை—வாள்போலே ஒளியையும், தடம்—வைசால்யத்தையு முடைத்தான, கண்ணாள் பொருட்டு—திருக்கண்களை யுடையளான ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் நிமித்தமாக, எண் இலா—அஸங்க்யாதரான, அரக்கரை—ராக்ஷஸர்களை, நெருப்பினால்—சராக்நியாலே, நெருக்கினாய்—அழியச்செய்தநீயே, கண் அலால்—எனக்கு நிர்வாஹகனுமல்லது, ஓர் கண் இலேன்—வேறொரு நிர்வாஹகரையுடைத்தாகாதவனாய், கலந்த—நெஞ்சுக்குப் பொருந்தின, சுற்றம்—பந்துவர்க்கத்தை, மற்று இலேன்—வேறேயுடைத்தாகாதவனாயிரா நின்றேன்; எண் இலாத மாய—அஸங்க்யேயமான ஆச்சர்யசக்தியை யுடையவனே, நின்னை—ஸர்வசக்தியா யிருந்துள்ளவுன்னை, என்னுள்—அகிஞ்சநனான என்பக்கல் நின்றும், என்றும்—நான் கலங்கினவன்றும், நீக்கல்—அகற்றுதொழியவேணும்.

வ்யா. பண்ணுலாவுமென்மொழி. பண்ணோடேசேர்ந்த ம்ருதுவான பேச்சையுடையவள். (உ) "மதுரா மதுராலாபா கிமாஹ மம பாமிநீ" என்று சக்ரவர்த்தி திருமகன் வாய்புலத்தும்படியான வார்த்தைப்பாடுடையவளிறே. "பண்ணைவென்றவின்சொல் மங்

(க) "சாஸ்த்ரபலம்ப்ரயோக்தரி" (உ) "மதுராமதுராலாபா கிமாஹமமபாமிநீ"

னை" என்றவளிறே. படைத்தடங்கணாள் பொருட்டு. வாள்போலே ஒளியையும் இடமுடைமையையு முடைத்தான திருக்கண்களையுடைய ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் பொருட்டு. (௧) "நஜீவேயம் க்ஷணமபிவிநா தாமஸிதேக்ஷணாம்" என்று அவர் வ்யதிரேகத்தில் தரிக்கமாட்டாத கண்களிறே. ஆக, எதிர்த்தலையை "அகலகில்லேன்" என்னப்பண்ணும் பேச்சழகையும் கண்ணழகையு முடையவளென்கை. தம்முடைய வெறுமைசொல்ல இழிந்தவர் பிராட்டியுடைய ஏற்றங்களைச் சொல்லுகிறது, நிஷ்க்ருஷ்டமான இவ்வாத்மஸ்வரூபம் பிராட்டியோபாதியும் ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதியும் விலக்ஷணமென்கைக்காக. ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு பிராட்டி அசோகவநிகையிலே யிருந்தாப்போலே, அஸஹ்யமிறே சேதநனுக்கு சரீரவாஸமும். எண்ணிலாவரக்கரை. அவளைப்போலே விரோதிகள் அஸங்க்யாதராகவேணுமோ, அஞ்சானுலாகாதோ. நெருப்பினால் நெருக்கினாய் கண். சாக்நியாலே அழியச்செய்தநீ எனக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். (௨) "யதாராகவநிர்முக்தச்சர:" என்கிறபடியே சரஸ்தாநீயனான திருவடியையிட்டு லங்கையைதஹித்து, ராக்ஷஸரைக் கண்கலங்கும்படி பண்ணினநீ எனக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். இதநால் - என்னுடைய விரோதிவர்க்கத்தையும் பஸ்மமாகப் பண்ணவேணுமென்கை. அலாலோர்கண்ணிலேன். (௩) "லோகாநாம்த்வம்பரோதர்ம:" என்கிற தேவரீரையொழிய வேறொரு நிர்வாஹகரையுடையேனல்லேன், "தயரதற்குமகன்றன்னை யன்றிமற்றிலேன்றஞ்சம்" என்கிறார். (௪) "நத்வாகுர்மி தசக்ரீவபஸ்ம" என்று - பிராட்டிக்கு சக்தியுண்டாயிருக்க ப்ராப்தியில்லாதே தவிர்ந்தாள், எனக்கு சக்தியுமில்லை யென்கிறார். கலந்தசுற்றம்மற்றிலேன். நெஞ்சுக்குப்பொருந்தின பந்துவர்க்கத்தை வேறு உடையேனல்லேன். உத்பாதகரான மாதாபிதாக்கள் தைவம் ரக்ஷிக்கிறதென்று காட்டிலேவிட்டுப் போனார்கள், வளர்த்தவர்களை (௫) "பிதரம்மாதரம்தாராந்" என்கிறபடியே நான்விட்டேன். (௬) "ப்ராதா பர்த்தாச பந்துச்ச பிதாச மமராகவ:" என்கிறபடியே ஸர்வவிதபந்துவும் தேவரீரே யென்கிறார். பிராட்டிக்குத் தனியிருப்பிலே திருவடிவந்து முகங்காட்டினார், அப்படியேயிருப்பதொரு குளிர்ந்தவிழியும் தேவரீரை யொழிய எனக்கில்லை யென்கிறார். ஜநககுலத்தில் பிறந்த ஆபிஜாத்யமுண்டு அவளுக்கு. "குலங்களாயவீரிரண்டி லொன்றிலும் பிறந்திலேன்" என்றிரே நீரென்ன; எண்ணிலாதமாய. அஸங்க்யேயமான ஆச்சர்யசக்தியையுடையவனல்லையோ. இத்தால் - நிஹீநஜந்மாவாய் சாஸ்த்ராதிகாரியுமன்றிக்கே யிருந்துள்ள பக்ஷிக்கு மோக்ஷங்கொடுத்த சக்தியன்றோ தேவரீருடைய சக்தியென்கை. ராவணன் குறிபழியாதே யிருக்க இக்கரையிலே அவன்தம்பியை லங்காராஜ்யத்துக்கு அபிஷேகம் பண்ணிற்று அவன் ஜந்மம்பார்த்தோ. (௭) "அபிஜ்ஞோராஜதர்மாணாம்" என்கிறபடியே அவன் ஜ்ஞாநாதிகனன்றோவென்ன; * அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றிற்று ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களில் உள்மானம் புறமானம் பார்த்தோ. நின்னையென்னுள் நீக்கல். ஸாவசக்தியாயிருந்துள்ள வுன்னை, அகிஞ்சநனாயிருந்துள்ள என்பக்கல்நின்றும், க்ஷுத்ரமான உபாயாந்தரங்களைக் காட்டியகற்றுதொழியவேணும். என்றுமே. நான்கலங்கினவன்றும் என்னை விடாதொழியவேணும். ... ... ௯௧.

---

(௧) "நஜீவேயம் க்ஷணமபிவிநா தாமஸிதேக்ஷணாம்" (௨) "யதாராகவநிர்முக்தச்சர:" (௩) "லோகாநாம்த்வம்பரோதர்ம:" (௪) "நத்வாகுர்மி தசக்ரீவபஸ்ம" (௫) "பிதரம்மாதரம்தாராந்" (௬) "ப்ராதா பர்த்தாச பந்துச்ச பிதாச மமராகவ:" (௭) "அபிஜ்ஞோராஜதர்மாணாம்"

அ. தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு. "நின்னையென்னுள் நீக்கல்" என்றீர், நாம் உம்மையகலாதொழிகைக்கு நம்மளவிலே நீர்செய்ததென், நாம உமக்குசசெய்யவேண்டுவ தென்னென்ன ; நிருபாதிகசரண்யரான தேவரீர்திருவடிகளிலே ப்ரவணனான என்னை "உன்னுடையகார்யமெனக்கு பரம், நீ பயப்படவேண்டா" என்று என் பயந்தீர(க)"மாசுச:" என்னவேணுமென்கிறார்.

மூ.—விடைக்குலங்களேழடர்த்து வென்றிவேற்கண்மாதரார்
கடிக்கலந்ததோள்புணர்ந்த காலியாய்! வேலைநீர்
படைத்தடைத்ததிற்கிடந்து முனகடைந்தநின்றனக்
கடைக்கலம்புகுந்தவென்னை யஞ்சலென்னவேண்டுமே. கூஉ.

ப—ரை.— முன்-முதல் முதலில், வேலைநீர் படைத்து-ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, அதில கிடந்து—க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளி, (அடைக்கலம்புகுந்த இந்த்ராதி தேவர்களுக்காக,) கடைந்து—அதனைக்கடைந்து (அமுதத்தைக்கொடுத்து,) (ராவணாதிகளால குடியிருப்பிழந்த தேவர்கள நிலைநிற்கைக்காக,) அடைத்து-ஸேதுபந்தம்பண்ணி, குலம் - நாநாவர்ணமான, விடை ஏழ் அடர்த்து - ரிஷபங்களேழையும ஊட்டியாக நெரித்து, (ஸர்வரையும் கண்களாலே தோற்பிக்கும தேவரீரையும,) வென்றி - வென்றிகொள்ளத்தக்கதாய், வேல்—வேல்போன்ற, கண—நோக்கையுடையவரான, மாதரார்—நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய, கடி கலந்த-பரிமளிதமான, தோள் புணர்ந்த-தோளைபுநுபவித்தவனாய், (அவளுக்குப்ரியமாக,) காலி - பசுக்களை மேய்க்குமவனான, ஆய - இடையனே, நின்றனக்கு - தேவரீர் திருவடிகளை, அடைக்கலம் புகுந்த என்னை—சரணமாகப்பற்றினவென்னை, அஞ்சல் என்னவேண்டும—பயப்படாதே கொள்ளென்று ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும.

வ்யா. விடைக்குலமித்யாதி. "முன் - வேலைநீர்படைத்து அதிற்கிடந்து - கடைந்து - அடைத்து - விடைக்குலங்களேழடர்த்து வென்றிவேல்கண் மாதரார் கடிக்கலந்ததோள் புணர்ந்த காலியாய - நின்றனக்கடைக்கலம் புகுந்தவென்னை அஞ்சலென்னவேண்டும்" என்றந்வயம். முன்வேலைநீர்படைத்து. (உ) "அபஏவஸஸர்ஜாதௌ" என்கிறபடியே ஏகார்ணவ ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி. "வேலைநீர்" என்று - எல்லையான கடலென்னுதல்; திரைக்கிளர்த்தியை யுடைத்தான கடலென்னுதல். "வேலை" என்று - எல்லையும், திரையும். "நீர்" என்று - கடல். அதில்கிடந்து. அதிலேகிடந்து. ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே சேதநர்க்கு ஆசரயணருசிபிறந்தவன்று சரண்யரானநாம் தூரஸ்தராகவொண்ணாதென்று க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளி. கடைந்து. அக்கிடை பலித்து தேவர்கள் ஐசவர்யத்தை யிழந்து, (ந) "ஶரணம்த்வாமநுப்ராப்தாஸ்ஸர்வே தேவதாகண:" எனகிறபடியே சரணம்புகுர; அவர்கள் இழந்தவற்றை, கடலைக்கடைந்து அகக்கடலிலே யுண்டாக்கிக்கொடுத்தவ னென்கை. அடைத்து. அந்த தேவதைகளைக் குடியிருப்பழியும்படி அதிக்ரமத்திலே நடந்த ராவணாதி கண்டக நிரஸநார்த்தமாக, தசரதாத்மஜனாய் வந்தவதரித்து லவணார்ணவத்தை யடைத்து. விடைக்குலமித்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு சரண்யனாய் அவர்களாபத்திலே உதவினவளவன்

(க) "மாசுச:" (உ) "அபஏவஸஸர்ஜாதௌ" (ந) சரணம்த்வாமநுப்ராப்தாஸ்ஸர்வே தேவதாகண:"

றிக்கே, தாழ்ந்தார்க்கு முகம்கொடுக்கைக்காக கோபஸஜாதீயனாய்வந்தவதரித்து ரக்ஷித்தபடி சொல்லுகிறது மேல்; விடைக்குலங்களேழடர்த்து. விடையேழடர்த்தென்னுதல், விடைக் குலமடர்த்தென்னுதல் செய்யாதே இப்படி சொல்லுகிறது - (க) "சாதுர்வர்ண்யம்மயாஸ்ர்ஷ்டம்" என்கிறபடியே கோஜாதியிலும் வர்ணபேதமுண்டாகையாலே. நாநாவர்ணமான ரிஷபங்களேழையுமடர்த்து. நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை போகத்துக்கு இடைச்சுவரா கையாலே நாநாஸ்வபாவங்களான விடையேழையு மூட்டியாக நெரித்து. குலம்-வர்ணம். "குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்" என்றாரிறே. வென்றிவேல்கண் மாத ரார் கடிக்கலந்ததோள்புணர்ந்த காலியாய. (உ) "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" என்றும், "தூதுசெய்கண்கள்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வரையும் கண்களாலே தோற்பிக்கும் தேவரீரையும் தோற்பிக்கவல்ல நோக்கையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய பரிமளிதமான தோளையநுபவித்தது, அவளுக்குப்ரியமாக ரக்ஷகாபேக்ஷையுடைய பசுக்களுடைய ரக்ஷணமே ப்ரயோஜநமாயிருக்குமவனே. (ங) "ஸர்வகந்த:" என்கிற அவன் திருமேனியையும் பரி மளிதமாக்கும் தோளென்கை. (ச) "யுவதிச்ச குமாரிணீ" என்கிறபடியே ஸ்வஸத்ர் சமான பருவத்தை யுடையவளாகையாலே செவ்வியையுடைய தோளென்னவுமாம். வென்றி வேல்கண். வென்றியை விளைக்கும் வேல்போலே நோக்கையுடைய கண். "கடி" என்று செவ்வியும், நாற்றமும். நின்றனக்கடைக்கலம் புகுந்தவென்னை. (ரு) "யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம்" (சு) "முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம்ப்ரபத்யே" என்று - ஜகத்காரண வஸ்து சரண்யமென்னுமிடம் ச்ருதிஸித்தம். (எ) "சரணம்த்வாமநுப்ராப்தா:" என்றும், (அ) "லோகாநாம்த்வம் பரோதர்ம:" என்றும் - வ்யூஹவிபவங்களில் சரண்யதை ஆப்த வாக்யஸித்தம். அங்ஙனன்றிக்கே, (கூ) "மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ" என்று தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரவணனான என்னை. என்னை. அநந்யசரணனான என்னை. அடைக்கலம்பு குருகையாவது - என்கார்யம் தேவரீர்க்கே பரமென்று பற்றுகை. (ய) "தவைவாஸ்மிஹிபர:" என்னக்கடவதிறே. அஞ்சலென்னவேண்டுமே. தேவரீர் பூர்த்தியையும் என் சிறுமையையும் இடைச்சுவரான விரோதியின் கநத்தையும் பார்த்து நானஞ்சாதபடி. (கக) "மாசுச:" என்று ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும். (கஉ) "மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ" என்றதேவரீர்க்கு, (கங) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என் கை அரிதோ. ... ... கூஉ.

அ. தொண்ணூற்றுமூன்றும்பாட்டு. "அடைக்கலம் புகுந்தவென்னை யஞ்சலென்ன வேண்டும்" என்று - பயங்கெட (கக) "மாசுச:" என்னவேணுமென்றீர் — கீழ், இவ்வளவே அமையுமேயென்ன; உபாயாந்தரங்களைக் காட்டி என்னை அகற்றுதொழிகைக்

(க) "சாதுர்வர்ண்யம்மயாஸ்ர்ஷ்டம்" (உ) "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" (ங) "ஸர்வகந்த:" (ச) "யுவதிச்ச குமாரிணீ" (ரு) "யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம்" (சு) "முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம்ப்ரபத்யே" (எ) "சரணம்த்வாமநுப்ராப்தா:" (அ) "லோகாநாம்த்வம் பரோதர்ம:" (கூ) "மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ" (ய) "தவைவாஸ்மிஹிபர:" (கக) "மாசுச:" (கஉ) "மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ" (கங) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"

தாகச்சொன்ன வார்த்தையன்றேவது, தேவரீருடைய நிரதிசய போக்யதையைக்கண்டு அநுபவிக்க ஆசைப்படுகிறவெனக்கு விஷயாந்தர நிவ்ருத்திபூர்வகமாக தேவரீரையே நான் அநுபவிக்கும்படி என்பக்கலிலே இரங்கியருளவேணுமென்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலநுபவத்தை யபேக்ஷிக்கிறார்.

மூ.—சுரும்பரங்குதண்டுழாய் துதைந்தலர்ந்தபாதமே
விரும்பிநின்றிறைஞ்சவேற் கிரங்கரங்கவாணனே
கரும்பிருந்தகட்டியே கடற்கிடந்தகண்ணனே
இரும்பரங்கவெஞ்சரந் துரந்தவில்லிராமனே. ௯௩.

ப-ரை.— கரும்புஇருந்த கட்டியே—ஸ்வாபாவிகமான ரஸத்தையுடைய கன்னல்போலே நிரதிசயபோக்யனானவனாய், கடல் கிடந்த கண்ணனே—திருப்பாற்கடலிலே அபேக்ஷா நிரபேக்ஷனாகக் கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், இரும்பு அரங்க—இரும்புபோன்ற எதிரிகள் சரீரத்திலே யழுந்தும்படி, வெம் சரம்—க்ரூரமான அம்புகளை, துரந்த—விட்ட, வில் இராமனே—வில்லையுடைய தசரதாத்மஜனாய், அரங்கம் வாணனே—கோயிலுக்கு நிர்வாஹகனாய்க் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், சுரும்பு—வண்டுகளானவை, அரங்கு—படிந்த, தண்—குளிர்ந்த, துழாய்—திருத்துழாய்த்தாரானது, துதைந்து—நெருங்கி, அலர்ந்த—விகஸியாநின்றுள்ள, பாதமே-திருவடிகளிலே, விரும்பிநின்று—அநுபவருசிபிறந்து, இறைஞ்சவேற்கு—அநுபவிக்கையிலே யிழிந்தவென் விஷயத்திலே, இரங்கு—க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. சுரும்பரங்குதண்டுழாய் துதைந்தலர்ந்தபாதமே. வண்டுபடிந்து சரமஹராமான திருத்துழாய்த் தாரானது அலர்ந்துவருகிற திருவடிகளையே. இதநால்-திருத்துழாயோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே ஸர்வாதிக வஸ்துவென்னுமிடத்தையும், திருவடிகளோட்டைச் சேர்த்தியாலே திருத்துழாய்க்குச செவ்வியும் விகாஸமுமுண்டாகையாலே, திருவடிகளோடே சேர்ந்தார்க்கு செவ்வியும் விகாஸமுமுண்டாமென்னுமிடத்தையும், திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமாயிருக்கையாலே நிரதிசயபோக்யமென்னுமிடத்தையும் சொல்லிற்று. விரும்பிநின்றிறைஞ்சுவேற்கிரங்கு. அநுபவருசிபிறந்து அநுபவிக்கையிலே யிழிந்தவெனக்கு இரங்கு. இவன் ராஜஸாமான விஷயாந்தரத்தில்நின்றும் மீளுவான், நிரதிசயபோக்யமான நம்மை யநுபவிப்பானென்று க்ருபைபண்ணியருளவேணும். தேவரீர்க்கு ஒருஇரக்கமாத்ரம், அது இவ்வாத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவநம்; ஆனபின்பு இத்தனையும் செய்தருளவேணும். அரங்கவாணனே. கோயிலுக்கு நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே. தந்தாம்பக்கல் முதலின்றிக்கேயிருக்க அநுபவத்திலே யிழிந்தவர்களுக்கு, தேவரீரழகாலே விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து, 'தேவரீர்பக்கல் ஆதரத்தைப்பிறப்பித்து அநுபவிப்பிக்கைக்காகவன்றோ கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. "போதரே யென்று சொல்லிப்புந்தியில்புகுந்து தன்பாலாதரம் பெருகவைத்த வழகன்" என்னக்கடவதிறே. கரும்பிருந்தகட்டியே. இவர்க்குருசிபிறப்பித்த வுபாத்யாயனைச் சொல்லுகிறது. கோதுண்டாதல் கழிக்கும்அம்சமுண்டாதலின்றிக்கே ஸர்வதோமுகமாய் ஸாரஸ்யத்தையுடைத்தாய், பாகவிசேஷத்தால் வந்த ஸாரஸ்யமன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமான ஸாரஸ்யத்தையுடைத்தாயிருப்பதொரு கன்னல்போலே நிரதிசயபோக்யனானவனே. கடல்கிடந்தகண்ணனே. பெரியபெருமாளுடைய கந்த (௩௩) த்தைச

சொல்லுகிறது. திருப்பாற்கடலிலே அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸௌலப்யத்தை யுடையவனே ப்ரஹ்மாவுக்கு க்ஷீராப்திநாதன் உகந்தருளினபடியாலே அங்குத்தை ஸௌலப்யமும வடிவழகும பெரியபெருமாள்பக்கலிலே பரத்யபிஜ்ஞை பண்ணலாம் படியிறே யிருப்பது. இரும்பரங்க வெஞ்சரந்துரந்த வில்லிராமனே. எதிரிகள சரீரத்திலே அழுந்தும்படி கநிப்தபாவக ஸங்காசமான அமபுகளைவிட்ட வில்லையுடைய தசரதாத்மஜனே. இத்தால் - "நஞ்சேவகனர் மருவிய பெரியகோயில்" என்கிறபடியே சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய வீரமும் அபிராமத்தையும் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே அநுபவிக்கலாயிருக்கை. (உ) "ஜேவபஸ்ரீகம் ஷோவோஹாம ஸூஷ்ஷ்டுநி ரஹைபு" என்னக்கடவதிறே. ப்ராப்தராய் ஸந்நிஹிதராய் நிரதிசய போக்யபூதராய் விரோதிநிரஸந சீலராய் தேவரிருக்க இத்தலையில் ருசியுண்டாயிருக்க நான் இழக்கவேண்டுகிறதென்? இரங்கி யருளவேணுமென்கை. "கரும்பிருந்தகட்டியே - கடல்கிடந்தகண்ணனே - இரும்பரங்க வெஞ்சரந்துரந்த வில்லிராமனே - அரங்கவாணனே - சுரும்பரங்கு தண்டுழாய் துதைந்தலர்ந்த பாதமேவிரும்பி நின்று இறைஞ்சுவேற்கிரங்கு" என்றந்வயம். ... ... கூங.

அ. தொண்ணூற்றுநான்காம்பாட்டு. த்வதநுபவ விரோதிகளைப் போக்கவும், அநுகூலங்களானவற்றை யுண்டாக்கவும், அநுபவந்தன்னை அவிச்சிந்நமாக்கவும் வேணுமென்றபேக்ஷிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, "இரங்கு", என்று — இவ்வளவபேக்ஷிக்க வமையுமோ வென்ன; உனக்கு ப்ரகாரமாயிருக்குமதொழிய ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமில்லாமையாலே என்னபிமதஸித்திக்கு உன்னிரக்கமே யமையுமென்கிறர்.

மூ.—ஊனின்மேயவாவிநீ யுறக்கமோடுணர்ச்சிநீ
ஆனின்மேயவைந்துநீ யவற்றுணின்றதூய்மைநீ
வானினோடுமண்ணுநீ வளங்கடற்பயனுநீ
யானுநீயதன்றியெம் பிரானுநீயிராமனே. கூச.

ப-ரை.— உறக்கமோடு—தமோகுணாபிபவத்தால்வந்த நித்ரையும், உணர்ச்சியோடு—ஸத்வகுணகார்யமான உணர்த்தியும், நீ—உன் அதீநமாயிரா நின்றது; வளம்—கண்டார்க்கு ஆகர்ஷகமான, கடல் பயனும்—கடலிலுண்டாகும் அம்ர்தமும் ரத்நாதிகளும், நீ—உன் அதீநமாயிரா நின்றது; ஆனில் மேய ஐந்தும்—பசுக்களிடத்திலுண்டாகும் சுத்திகரமான பஞ்சகவ்யமும், நீ—நீயிட்டவழக்காயிரா நின்றது; அவற்றுள் நின்ற தூய்மை—அந்தபஞ்சகவ்யங்களுக் குண்டான சுத்தியும், நீ—உன் அதீநம்; வானினோடு—நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே வாய்வாதிகள் ஸஞ்சரிக்கிறதும், மண்ணும்—நீரிலேகிடக்கிற பூமிகரையாதே ஸகலாதார பூதையாகிறதும், நீ—உன்னாலே ; யானும்—பத்தனான நானும், நீ—உனக்குப்ரகாரபூதன்; அது அன்றி—அதொழிய, இராமன்—சக்ரவர்த்தி திருமகனான நீயே, எம்பிரான்—அகிஞ்சநரான எங்களுக்குஸ்வாமி.

வ்யா. உறக்கமோடுணர்ச்சி நீ - வளங்கடல் பயனும் நீ - ஆனில்மேயவைந்தும் நீ, அவற்றுள் நின்ற தூய்மைநீ – ஊனில்மேயவாவிநீ – வானினோடு மண்ணும் நீ – யானும்நீ, அதன்றி யெம்பிரானும்நீ இராமனே என்றந்வயம். உறக்கமோடுணர்ச்சிநீ. தமோகுணாபிபவத்தால் வந்த நித்ரையும், ஸத்வகுணகார்யமான உணர்த்தியு முன்னதீநம். இத்தால்—

(க) "மேகசயாயமம் மஹாபாஹூம் ஸர்வஸத்வமநோஹரம்"

சேதநர்க்கு விஷயப்ராவண்ய ஹேதுவான அஜ்ஞாநமும், பகவத்ப்ராவண்ய ஹேதுவான ஜ்ஞாநமும் நீயிட்டவழக்கென்கை. (க) " [illegible] " என்று அஜ்ஞாநத்தை நித்யையாகச் சொல்லக்கடவதிறே. வளங்கடல்பயனும்நீ. கண்டார்க்கு ஆகர்ஷகமான கடலில் அம்ருதமும் ரத்நாதிகளும் உன்ஸங்கல்பாதீநம். இது - ப்ரயோஜநாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இத்தால் - உன்பக்கல் ப்ராவண்யத்துக்கு விரோதியாய் அஜ்ஞாநகார்யமான பந்தக பதார்த்தங்களெல்லாம் நீயிட்டவழக்கென்கை. ஆனில்மேயவைந்தும்நீ. பசுக்களில் சுத்திகரமாகச் சொல்லுகிற பஞ்சகவ்யமும் உன்னதீநம். அவற்றுள் நின்றதூய்மைநீ. அந்த பஞ்சகவ்யங்களுக்குண்டான சுத்தியும் உன்ஸங்கல்பாதீநம். பரமபாவநரான தேவரீரோட்டை ப்ரத்யாஸத்தியிறே பதார்த்தங்களுக்கு சுத்திஹேது. கோப்ராஹ்மணர்க்கு பகவத்ஸமாராதநோபகரணங்களாகையாலேயிறே சுத்திஹேதுத்வம். (உ) " [illegible] " என்னக்கடவதிறே. கர்மத்துக்கு சுத்திஹேதுத்வம் பகவத்ஸமாராதநமாகையாலே; ஜ்ஞாநத்துக்கு சுத்திஹேதுத்வம் பகவத்விஷய மாகையாலே. (ந) " [illegible] " என்னக்கடவதிறே. (ச) " [illegible] " (ரு) " [illegible] ." இத்தால்—அநாதிகாலம் விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தால் வந்த அசுத்திபரிஹாரமான பாவநபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக் கென்கை. ஊனில்மேய ஆவிநீ. சரீரத்திலே தாரகமாக வர்த்திக்கிற பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணனும் நீயிட்டவழக்கு. இத்தால் - சரீரஸ்திதியும் சரீரவியோகமும் நீயிட்டவழக்கென்கை. வானினோடு மண்ணும்நீ. நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே வாய்வாதிகள் ஸஞ்சரிக்கிறதும், நீரிலே கிடக்கிற பூமி கரையாதே ஸகலாதாரபூதையாகிறதும் உன்னாலே. அதவா, பந்தகமான ஸம்ஸாரமும் முக்தப்ராப்யமான நித்யவிபூதியும் நீயிட்டவழக்கென்றுமாம். யானும்நீ. பத்தனான நானும் உனக்கு ப்ரகாரபூதன். இததால் - எனக்குருசியில்லாதவன்றும், (சு) " [illegible] " என்கிறபடியே என்னுடைய ருசி நீயிட்டவழக்கு. அதன்றி. அதொழிய. எம்பிரானும் நீயிராமனே. நினைத்தார்க்கு நினைத்ததைக் கொடுக்கவல்லவ னென்கைக்கு உதாஹரணம் சொல்லுகிறது. சக்ரவர்த்தி திருமகனான நீயே அகிஞ்சநரான எங்களுக்கு ஸ்வாமி. (எ) " [illegible] " என்கிறபடியே - ஸ்தாவரபர்யந்தமாக அழகாலும் சீலத்தாலும் பிரிந்து தரிக்கமாட்டாதபடி பண்ணின நீயே எங்களுக்கு நிர்வாஹகன். (அ) " [illegible] ." [புற்பாமுதலாவித்யாதி.] (கூ) " [illegible] " என்று ஒருபக்ஷிக்கு மோக்ஷங்கொடுத்தவனே எங்களுக்கு நிர்வாஹகன்; * அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றினவனே எங்களுக்கு நிர்வாஹகன்.

(க) " அநாதிமாயயாஸுப்தஃ " (உ) " ப்ராஹ்மணாம்கவாஞ்சைவ குலமேகந்த்விதாக்ர்தம் । அநயத்ரமந்த்ராஸ்திஷ்டந்தி ஹவிரந்யத்ரதிஷ்டதி " (ந) " க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்திஃ பரமாமதா " (ச) " பாவநஸ்ஸர்வ லோகாநாம் த்வமேவ " (ரு) " பவித்ராணாம்ஹி கோவிந்தம் பவித்ரம்பரமுச்யதே " (சு) " ததாமிபுத்தியோகந்தம் " (எ) " அபிவ்ர்க்ஷாஃபரிம்லாநாஃ " (அ) " அலமத்யஹிபுக்தேந பரமார்த்தை ரலஞ்சநஃ । ராபஸ்யாமி நிர்பார்தம் ராமம் ராஜ்யேபப்ரதிஷ்டிதம் " (கூ) " யாகதிர்யஜ்ஞசீலாநாம் "

அ. தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு. "எம்பிரானும் நீயிராமனே" என்று—நினைத்தார்க்கு நினைத்தத்தைக் கொடுக்கவல்ல சக்தனுமாய் ஸ்வதந்த்ரனுமான சக்ரவர்த்தி திருமகனை உபாயமென்றார் - கீழ்; இதில்- உபாயத்தில் தமக்குண்டான அத்யவஸாயத்தை யருளிச் செய்கிறார், பாஹ்யவிஷயருசியைத் தவிர்த்து, உன்பக்கலிலே ருசியைப்பிறப்பித்து, கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கும்படி புகுர நிறுத்தினநீ, என்னை உபேக்ஷித்து விஷயாந்தர ப்ரவணனும்படி கைவிட்டாலும் உன்னையொழிய வேறொருகதியில்லையென்று தம்முடைய அத்யவஸாயத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—. அடக்கரும்புலன்களைந் தடக்கியாசையாமவை
துடக்கறுத்துவந்துநின் றொழிற்கண்நின்றவென்னைநீ
விடக்கருதிமெய்செயாது மிக்கோராசையாக்கிலும்
கடற்கிடந்தநின்னலாலோர் கண்ணிலேனெம்மண்ணலே. கூ௩.

ப—ரை.— அடக்க அரு—அடக்கவரிதான, புலன்கள் ஐந்தும்—செவிமுதலிய ஐம்புலன்களையும், அடக்கி—விஷயங்களில் போகாதபடி மீட்டு, ஆசை ஆம் அவை—அவ்விஷயங்களிலுண்டான ருசியை, துடக்கு அறுத்து—வாஸனையோடே போக்கி, வந்து—மோக்ஷேச்சையாலேவந்து, நின் தொழிற்கண் நின்ற என்னை—உன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தை அர்த்தித்து நின்றவென்னை, எம் அண்ணலே—எனக்கு நிருபாதிகஸ்வாமியாய், நீ—இந்த்ரிய ஜயமேதொடங்கி இவ்வளவும் புகுரநிறுத்தின நீ, விட கருதி-உபேக்ஷிக்கும்படி நினைத்து, மெய் செயாது—ஆரம்பித்த ஆத்மோஜ்ஜீவனத்தை முடிய நடத்தாதே, மிக்கு ஓர் ஆசை ஆக்கிலும்—விஷயாந்தரங்களில் மிக்கருசியை உண்டுபண்ணினுலும், கடல் கிடந்த நின் அலால்—என்நிமித்தமாகத் திருப்பாற் கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின உன்னையொழிய, ஓர் கண் இலேன்—வேறொரு நிர்வாஹகரையுடையேனல்லே னென்கிறார்.

வ்யா. அடக்கரும்புலன்களைந்தடக்கி. ஆசார்யோபதேசத்தாலும் சாஸ்த்ர வாஸனையாலும் இந்த்ரியங்களை நியமிக்கவிழிந்தால் நியமிக்கவரிய ச்ரோத்ராதிகளைந்தையும் ஆகர்ஷகமான தன்வடிவைக்காட்டி விஷயங்களில் போகாதபடி மீட்டு, அவற்றுக்குத் தானே விஷயமாம்படி நியமித்து. ஈச்வரன் வடிவழகைக்காட்டி மீட்டானென்கைக்கு இங்குசப்தமுண்டோ வென்னில்; கீழே-"புலன்களைந்தும் வென்றிலேன் பொறியிலேன்" என்றவராகையாலே இங்குச்சொன்ன இந்த்ரியநியமநம் ஈச்வரனாலேயென்னுமிடம் அர்த்தாத்ஸித்தம். தபோபங்கம் பண்ணவந்த ஊர்வசியை மாத்ர்புத்தியாலே நமஸ்கரித்துநின்ற அர்ஜுநனும், (க) "தஸ்ய அஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம்" என்னும்படியிறே இந்த்ரியநியமநத்தினருமையிருப்பது. ஆசையாமவை துடக்கறுத்து. அவ்வடிவில் பாவநத்வத்தாலே விஷயங்களில் ருசியை வாஸனையோடே தவிர்த்து. விஷயாந்தரருசிக்கடி பாபமேயிறே. வந்துநின் தொழில்கண்நின்றவென்னை. புருஷார்த்தத்தின் மேலெல்லையிலேவந்து உன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தை அர்த்தித்து நின்றவென்னை. நீவிடக்கருதி. இந்த்ரியஜயமேதொடங்கி இவ்வளவும் புகுரநிறுத்தின நீ உபேக்ஷிப்பாயாக நினைத்து. மெய்செயாது. ஆரம்பித்தகார்யத்தை முடியநடத்தாதே. மெய்செய்யாதொழிகையாவது - ஆத்மோஜ்ஜீவனத்தை ஆரம்பித்து தத்விபரீதமாக ஆசரிக்கும் மித்யாவ்யாபாரம். (உ) "அந்யதா ஸங்கல்ப்ய அந்யதா சரதீதி மித்யாசாரஸ் ஸ உச்யதே" என்னக்கடவதிறே. மிக்கோராசையாக்கிலும். விஷயாந்தரங்க

(க) "தஸ்யாஹம்நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவஸுதுஷ்கரம்" (உ) "அந்யதாஸங்கல்ப்யாந்யதாசரதீதி மித்யாசாரஸ்ஸ உச்யதே"

விலே ருசியைப்பிறப்பித்தாயாகிலும். ஸ்வவிஷயத்தில் ருசிக்கு க்ர்ஷிபண்ணினவன் சப்தாதி விஷயங்களில் ருசிக்கு உதபாநன்னாகக்கூடாது, அப்படிகூடிறுலும். கடல்கிடந்தநின்னலா லோர்கண்ணிலேன் — நான் அபேக்ஷிபாதிருக்க என்னுடைய ஹிதார்த்தமாக நரிபாதகிடு ஸிவிருபபைவிட்டு விஸத்ர்சமான வைமாயத்திலே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளு கிற வுன்னையொழிய வேறொரு நிர்வாஹகரையுடையேனல்லேன். எம் அண்ணலே. அபே க்ஷாநிரபேக்ஷமாக என்னுடைய ஹிதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கடி எனக்கு நிருபாதிக ஸ்வாமியாகையாலே யென்கிறார். உபேக்ஷித்தாலும் விடமாட்டாமைக்கடி நிருபாதிகஸ்வாமி த்வம். அண்ணல் - ஸ்வாமி. ... ... ௬௫.

அ. தொண்ணூற்றாறும்பாட்டு. தம்முடைய வ்யவஸாயத்தையருளிச்செய்தார் — கீழ்ப்பாட்டில்; இதில் - “ அஞ்சலென்னவேண்டுமே ” என்றும், “ இரங்காங்கவாணனே ” என்றும் பலபடியாக அபேக்ஷியாநின்றீர், உமமுடைய ப்ராப்யத்தை நிர்ணயித்துச்சொல்லீ ரென்ன ; நான் ஸம்ஸாரத்தையறுத்து உன் திருவடிகளிலே பொருந்தும்படியாக ப்ரஸாதத் தைப பண்ணியருளவேணுமென்று தம்முடைய ப்ராப்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

மூ.—வரம்பிலாதமாயமாய வையமேழுமெய்ம்மையே
வரம்பிலூழியேத்திலும் வரம்பிலாதகீர்த்தியாய்
வரம்பிலாதபல்பிறப் பறுத்துவந்துநின்கழல்
பொருந்துமாதிருந்தநீ வரஞ்செய்புண்டரீகனே. ௬௬.

ப—ரை.— வரம்பு இலாத—அளவிறந்தஸ்வரூபத்தையும் அளவிறந்த மஹதாதி பரி ணமங்களையுமுடைத்தான, மாய—ப்ரக்ர்திதத்வத்தை ஸ்வாதீநமாகவுடையனுய், மாய— ஆச்சர்யமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாணகுணங்களை யுடையனுய், வையம் ஏழும் - ஸப்த லோகங்களிலுள்ளவர்களும், மெய்ம்மையே—அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு, வரம்பு இல் ஊழி—அஸங்க்யாத மான கல்பங்களெல்லாம, ஏத்திலும்—ஸ்தோத்ரம் பண்ணினுலும், வரம்பு இலாத—எல்லைகாணவொண்ணுத, கீர்த்தியாய்—ஈக்ஷகத்வ ப்ரஸித்தியையுடையனுய், புண் டரீகனே-தாமரைமலரையொத்த அவயவங்களை யுடையவனே, வரம்பு இலாத-அளவில்லாத, பல் பிறப்பு அறுத்து—பலவகைப்பட்ட பிறப்பையறுத்து, வந்து—அர்ச்சிராதி மார்க்கத் தாலே ஒருதேச விசேஷத்திலேவந்து, நின் கழல்—ஸுரிபோக்யமான உன் திருவடிகளை, பொருநதும் ஆ—பொருந்தும்படியாக, திருந்த—கைங்கர்ய ஸுகமே ஸுகமாம்படி, நீ— என்னுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆள்பார்த்து ஸஞ்சரிக்கிற நீ, வரம் செய்—ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. வரம்பிலாதமாய. அளவிறந்த ஸ்வரூபத்தையும் அளவிறந்த மஹதாதிபரி ணமங்களையுமுடைத்தான ப்ரக்ர்தி தத்வத்தை ஸ்வாதீநமாகவுடையவனே. மாயை-ப்ரக்ர்தி. (க) “ ...... ” என்னக்கடவதிறே. இத்தால்- பந்தகமான ப்ரக்ர்தி நீயிட்ட வழக்கென்கை. மாய. ஆச்சர்யமானஜ்ஞாநசக்த்யாதி கல்யாண குணங்களையுடையவனே. மாயம் - ஆச்சர்யம். இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன ப்ரக்ர்தியிலே பத் தராய் தந்நிவர்த்த்யர்த்தமாக தேவரீரை ஆச்ரயித்த சேதநர்க்கு தத்ஸம்பந்தத்தை யறுத்துக்

(க) “ அநந்தஸ்யநதஸ்யாந்தம்ஸங்க்யாநம்வாபிவித்யதே ”

கொடுக்கைக்கடியான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணங்களையுடையவனென்கை. வையமேழும்மேம்மையே வரம்பிலூழியேத்திலும் வரம்பிலாத கீர்த்தியாய். ஸப்தலோகங்களும் ஸ்தோதாக்களாக, தந்தாமுடைய சேஷத்வத்தை யுணர்ந்து ஸ்வரூபாநுரூபமாக அநந்யபரராய்க்கொண்டு அஸங்க்யாதமான கல்பங்களெல்லாமேத்தினாலும எல்லைகாணவொண்ணாத ரக்ஷகத்வப்ரதையையுடையவனே. இத்தால - அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தையறுத்துத் திருவடிகளோடேசேர்த்து ரக்ஷித்துப்போந்த ரக்ஷகத்வ ப்ரதையைப் பரிசேதிக்கவொண்ணாதென்கை. (க) "வர்ஷாயுதைர்யஸ்யகுணா நசக்யா வக்தும்ஸமேதைரபி ஸர்வலோகை: । சதுர்முகாயுர்யதி கோடிவக்த்ர:." வரம்பிலாதபல்பிறப்பறுத்து. நம்மைப்புகழாதே அபேக்ஷிதத்தைச்சொல்லீரேன்ன ; அஸங்க்யேயமான பலவகைப்பட்ட பிறப்பையறுத்து. பலவகையாவது - தேவதிர்யங்மநுஷ்ய ஸ்தாவரங்கள். அஸங்க்யாதமாவது - ஒருஜாதியிலேபிறக்கும் ஜந்மத்துக்கும் தொகையற்றிருக்கை. காலம் அநாதி, ஆத்மா நித்யன், பண்ணிவைக்க வல்ல கர்மங்களுக்கு அவதியில்லாமையாலே கர்மாநுகுணமாகப்பிறக்கவிருக்கிற பிறவிக்குத் தொகையில்லை ஜந்மங்களை அறுத்து. வந்துநின்கழல்பொருந்துமா. அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒருதேசவிசேஷத்திலே வந்து, ஸூரிபோக்யமான திருவடிகளிலே, (உ) "ஸாயாவாஸ் தவமநுகச்சேத்" என்கிறபடியே பார்த்தஸ்திதயனாருமாகப் பொருந்தும்படியாக. திருந்த. (௩) "நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்" என்கிறபடியே திருவடிகளுக்குப் புறம்பானவற்றை ஸ்மரியாதே கைங்கர்யஸுகமே ஸுகமாம்படி. நீவரஞ்செய். என்னுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக * ஆளபார்த்துழிதருகிற நீ ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணியருளவேணும். புண்டரீகனே. புண்டரீகாக்ஷனே. புண்டரீகாக்ஷனே!. திருக்கண்களே ப்ரசுரமாயிருக்கையாலே புண்டரீகனென்கிறார். (௪) "விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே" என்னக்கடவதிறே. இத்தால - ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணுகையாவது - ஒருவிசேஷகடாக்ஷமென்கை. ... ... ௯௬.

அ. தொண்ணூற்றேழாம்பாட்டு. "வரஞ்செய்புண்டரீகனே" என்றுநின்றீர், நம்முடையவிசேஷகடாக்ஷத்துக்கு உம்முடையபக்கலிலே ஒரு முதல் வேண்டாவோவென்ன ; திருமார்விலே பிராட்டியெழுந்தருளியிருக்கத் திருக்கையிலே திவ்யாயுதங்களிருக்க ஒருமுதல் வேணுமோ. அங்ஙனேயொருநிர்ப்பந்தம் தேவரீர்க்குண்டாகில் என் விரோதியைப் போக்கி உன்னைக்கிட்டி யடிமைசெய்கைக்கு ஹேதுவாயிருப்பதொரு உபாயத்தை தேவரீரே தந்தருளவேணுமென்கிறார். அகிஞ்சநனாய் தேவரீரைப்பார்த்திருக்கிற எனக்கு ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தோடு உபாயத்தோடு வாசியற தேவரீரே தந்தருளவேணும் மத்தனையன்றோ வென்கிறார்.

மூ.—வெய்யவாழிசங்குதண்டு வில்லும்வாளுமேந்துசீர்க்
கைய! செய்யபோதில்மாது சேருமார்ப! நாதனே!
ஐயிலாயவாக்கைநோ யறுத்துவந்துநின்னடைந்
துய்வதோருபாயநீ யெனக்குநல்கவேண்டுமே. ௯௭.

(க) "வர்ஷாயுதைர்யஸ்யகுணா நசக்யா வக்தும்ஸமேதைரபிஸர்வலோகை: । சதுர்முகாயுர்யதிகோடிவக்த்ர:" (உ) "சாயாவாஸதவமநுகச்சேத்" (௩) "நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்சரீரம" (௪) "விஜ்ஞாநம்யஜ்ஞம்தநுதே"

ப-ரை.— வெய்ய-வெவ்விதான, ஆழி-திருவாழியையும், சங்கு-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய ததையும், தண்டு—கௌமோதகியென்னும் கதையையும், வில்லும்—ஸ்ரீசார்ங்கமென்னும் திருவில்லையும், வாளும்—நந்தகமென்னும் திருக்குற்றுடைவாளையும், ஏந்து—எப்போதும் தரித்த, சீர்-அழகிய, கைய-திருக்கைகளையுடையனாய், செய்ய போதில்-சிவந்த தாமரை மலரைப்பிறபபகமாகவுடைய, மாது—பெரியபிராட்டியார், சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணு கிற, மார்ப—திருமார்வையுடையனாய், நாதனே—ஸர்வஸ்வாமியானவனே ; ஐயிலாய—ச்லேஷ்மத்தை பரக்ருதியாக வுடைத்தான, ஆக்கை நோய் அறுத்து—சரீரமாகிறநோயை யறுத்து, வந்து—ஒருதேச விசேஷத்திலேவந்து, நின் அடைந்து—நிரதிசயபோக்யனை உன்னை பராபித்து, உய்வது ஓர் உபாயம்—அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்பதொருவழியை, நீ= எனக்கு இல்லாதவையெல்லாம் தரக்கடவநீ, எனக்கு-உன்கைபார்த்திருக்கிறவெனக்கு, நல்க வேண்டும்—தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

வயா. வெய்யவாழிசங்குதண்டு வில்லும்வாளுமேந்து சீர்க்கைய. காணவே யெதிரிகள் தறைப்படும்படியான ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களையும் அநவரதம் வாத்ஸல்யத்தாலே திருக்கையிலே யேந்தினவனே. வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படி யிருக்கிற கையிலே திவ் யாயுதங்களை யேந்தினவனே யென்றுமாம். திவ்யாயுதங்களை யேந்தினபடியே யிருக்கிறது தேவரீர்க்கு ஒருவிரோதியுண்டாயோ, என்விரோதியைப் போக்குகைக்காக வன்றோவென் கை. "எப்போதுங்கைகழலா நேமியான் நம்மேல்வினைகடிவான்" என்னக்கடவதிறே. செய்யபோதில்மாதுசேருமார்ப. சிவந்த தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாக வுடையளாயிருக்கை யாலே ஸுகுமாரியாய்த் திருமேனிக்கு பரபாகரூபத்தாலே ஆபரணபூதையான பிராட்டி "அகலகில்லேனிறையும்" என்று சொல்லப்படும் திருமார்வை யுடையவனே. இத்தால்- ஆச்ரயண விரோதிபாபத்தைப் பொறுப்பிக்கைக்குப் பிராட்டி ஸந்நிதியுண்டாயிருக்க, அநு பவவிநாச்யமாய் பகவத்ப்ராப்தி விரோதிகளை அழியச்செய்கைக்கு பரிகாரமுண்டாயிருக்க, மாதா்பித்ர்ஸந்நிதியிலே நோவுபடுவாரைப்போலே, சரீரஸம்பந்தத்தாலே நோவுபடக்கட வேனோ வென்கை. நாதனே. ஸர்வஸ்வாமியானவனே. இத்தால் — இவள் புருஷகாரமா காதே கையிலே பரிகாரமுமின்றிக்கே யொழிந்தவன்றுதான் ஆருடைமை நோவுபடுகிறது. இப்படியிருக்க, புருஷார்த்தஸித்திக்கு என்தலையிலேயுமோருபாயம் வேணுமென்று தேவ ரீர்க்கு நிர்ப்பந்தமுண்டாகில் அத்தை தேவரீரே தந்தருளவேணுமென்கிறார் மேல்; ஐயிலா யவாக்கை நோயறுத்து. ச்லேஷ்மத்தை ப்ரக்ருதியாகவுடைய சரீரமாகிற நோயையறுத்து. தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு ப்ரார்த்தநீயமான சரீரம் ஜ்ஞாநம்பிறந்தால் வ்யாதியாயிறேயிருப் பது. "ஏய்ந்ததம்மெய்குந்தமாகவிரும்புவர்" என்னக்கடவதிறே. வந்துநின்னடைந்து. ஒரு தேசவிசேஷத்திலேவந்து நிரதிசயபோக்யனை உன்னைப்ராபித்து. உய்வதோருபாயம். அடி மைசெய்து உஜ்ஜீவிப்பதொருவழியை. நீயெனக்கு நல்கவேண்டுமே. ஸ்ரிய:பதியாய் திவ் யாயுதோபேதனாய் எனக்கில்லாதவையெல்லாம் தரக்கடவநீயே, எல்லாவற்றுக்கு முன்னை பார்த்திருக்கிற வெனக்குத் தந்தருளவேணும். நல்குதல்-கொடுத்தல். அதாகிறது-தருதல்.

அ. தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு. நம்முடைய விசேஷகடாக்ஷத்துக்கு உம்முடைய தலையிலே ஒருமுதல்வேணுமே, என்னை நீயே தரவேணுமென்னக்கடவீரோவென்று பகவ தபிப்ராயமாக ; புருஷார்த்தருசியாலே வந்த ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியும் புருஷார்த்த ருசியுமே ஆலம்பநமாக நான் ஸம்ஸாரதுரிதத்தைத் தப்பும்படி நீயேபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

மூ.—மறந்துறந்துவஞ்சமாற்றி யைம்புலன்களாசையும்
துறந்துநின்கணுசையே தொடர்ந்துநின்றநாயினேன்
பிறந்திறந்துபேரிடர் சுழிக்கணின்றுநீங்குமா
மறந்திடாதுமற்றெனக்கு மாயநல்கவேண்டுமே. கூஅ.

டீ—கை—மாய-ஆச்சர்யமான சக்தியையுடையவனே; மறம் துறந்து-பிறர்மினுக்கம் பொறுமை ழிகையும் பிறருக்குத் தீங்கை நினைக்கையுமாகிற இவற்றைவிட்டு, வஞ்சம் மாற்றி-க்ர்த்ரிமத்தைத் தவிர்த்து, ஐம்புலன்கள் ஆசையும் துறந்து—இந்த்ரியங்களுக்கு இதரவிஷயங்களிலுண்டான ஆசையைவிட்டு, நின்கண் ஆசையே தொடர்ந்து நின்ற-உன்பக்கலாசையையே ஆதரித்துநின்ற, நாயினேன்—தண்ணியனான நான், பிறந்து இறந்து—பிறப்பது சாவதான, பேர் இடர்—மஹா துக்கமாகிற, சுழிக்கண் நின்று—சக்ரத்தினின்றும், நீங்கும் ஆ—நீங்கும்படி, மறந்திடாது—ஸம்ஸாரத்தில் நான்பட்ட துக்கத்தைமறவாமல், எனக்கு—விரோதி நிரஸநத்திலே அசக்தனான எனக்கு, நல்கவேண்டும்—புருஷார்த்தத்தைத் தந்தருள வேணுமென்கிறார்.

வ்யா. மறம்துறந்து. மறமாகிறது-கோபம். அதினெல்லை-பரஸம்ருத்தி பொறுமை ழிகையும், பராநர்த்தசிந்தையும். அத்தைவிட்டு. வஞ்சம்மாற்றி. க்ர்த்ரிமத்தைத் தவிர்த்து. அதாகிறது - அநுகூலனாய்த்தோற்றி ப்ராதிகூல்யத்தோடே தலைக்கட்டுகை. வஞ்சம் — பொய். ஐம்புலன்களாசையும் துறந்து. இந்த்ரியங்களுக்கு இதரவிஷயங்களிலுண்டான ஸங்கத்தையும் விட்டு. கீழ் - "பொறியிலேன்" என்றத்தை அகப்பாடாகச் சொன்னார்; இதிலே - கீழ்ச்சொன்ன கோப க்ர்த்ரிமங்களுக்கு ஹேதுவான விஷயாந்தர ஸங்கத்தையும் விட்டு. அவைதான் புருஷார்த்தருசி பிறந்தார்க்கு அஸம்பாவிதங்கள். நின்கணுசையே தொடர்ந்துநின்ற. உன்பக்கலாசையையே ஆதரித்துநின்ற. அதாகிறது — பகவத்ப்ரேமம் வேணுமென்றிருக்கிற ஆதரம். தொடர்வு - உறவு. நாயினேன். ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியும் புருஷார்த்த ருசியுமொழிய, புருஷார்த்த ஸித்திக்கு முதலொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற அநந்யகதி. பிறந்திறந்து பேரிடர் சுழிக்கண் நின்று நீங்குமா. பிறப்பது சாவதான மஹா து:க சக்ரத்தினின்றும் நீங்கும்படி. "பிறந்து" என்கிறவிது - ஷட்பாவவிகாரத்துக்கும் உபலக்ஷணம். "இறந்து" என்கிறவிது - நரகாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். மறந்திடாது மற்றெனக்கு மாய நல்கவேண்டுமே. ஸம்ஸாரத்திலே நான்பட்ட து:கத்தையும் என்னுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தையும் தேவரீருடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் பார்த்து விஸ்மரியாதே, அபேக்ஷாமாத்ரத்தையும் ஸம்பந்தத்தையும் பார்த்து, விரோதிநிரஸநத்திலே அசக்தனான எனக்கு தந்நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக புருஷார்த்தத்தைத் தந்தருளவேணும். "மற்று" என்கிறது விரோதிநிவ்ருத்தி ஸமநந்தரத்திலே லபிக்குமதாகையாலே. மாய. (க) "मममाया" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரசக்ரத்தை யறுத்து நித்யஸூரிகளோடே ஒருகோவை யாக்கவல்ல ஆச்சர்யசக்தியுக்தனே. ... ... கூஅ.

அ. தொண்ணூற்றென்பதாம்பாட்டு. புருஷார்த்தருசி பிறந்தபின்பு அத்தால்வந்த ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியை உம்முடையபக்கல் முதலாகச் சொல்லாநின்றீர், அநாதிகாலம் நரக ஹேதுவாகப் பண்ணின ப்ராதிகூல்யங்களுக்குப போக்கடியாக நீர் நினைத்திருந்த தென்னென்ன; நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக, (உ) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"

(க) "மமமாயா" (உ) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"

என்ற உன் திருவடிகளிலே ந்யஸ்தபரனை இதொழிய வேறுபோக்கடியுண்டோ, ஆன பின்பு கீழ்ச்சொன்ன கர்மமடியாக வருகிற யமவசயதையைத் தவிர்த்து, எனக்கு உன் திருவடிகளிலே அவிச்சிந்நமான போகத்தைத் தநதருளவேணு மென்கிறார்.

மூ.—காட்டிநான்செய்வல்வினைப் பயன்றனுல்மனந்தனை
நாட்டிவைத்துநல்லவல்ல செய்யவெண்ணினாரெனக்
கேட்டதன்றியென்னதாவி பின்னைகேள்வநின்னொடும்
பூட்டிவைத்தவென்னைநின்னுள் நீக்கல்பூவைவண்ணனே. கூகூ.

ப-ரை.— பின்னை—நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, கேள்வ—வல்லபனாய், பூவை வண்ணனே—காயாம்பூப்போன்ற திருநிறத்தையுடையவனே; நான் செய்—நான்செய்த, வல்வினை—ப்ரபலமானபாபங்களை, காட்டி—யமபடர்க்குக்காட்டி, (“ இந்த பாபபலம் நமக்கு அநுபவிக்க ப்ராப்தம் ” என்று,) பயன்தனுல்—பலத்திலே, மனந்தனை— மநஸ்ஸை, நாட்டிவைத்து—பூட்டிவைத்து, நல்ல அல்ல செய்ய எண்ணினார் என-கொடிய செயல்களைச் செய்யவெண்ணினாரென்று, கேட்டது அன்றி—கேட்டுப்போந்தவற்றையகற்றி, என்னது ஆவி—பாபப்ரசுரனாய் அகிஞ்சநனான என்னுடைய ஆத்மாவை, நின்னொடும—உன்விஷயத்திலே, பூட்டிவைத்த என்னை—ஸமர்ப்பித்தவென்னை, நின்னுள்— உன்பக்கல் நின்றும், நீக்கல்— அகற்றுதொழியவேணும்.

வ்யா. காட்டிநான்செய்வல்வினை. நான்செய்த ப்ரபலமான பாபங்களை யமபடர் எனக்குக்காட்டி. வாசிகமாயும் மாநஸமாயுமுள்ள பாபங்களை பொழிய, செய்தவையாய், நரக ப்ரவேசம் பண்ணி அநுபவிக்கவேண்டும் ப்ரபலபாபங்களை. இத்தால் — இவர்கள் என்னை நலிகிறார்களென்று நான் நினையாதபடி பண்ணுமவாகளென்கை. பயன்றனுல்மனந்தனை நாட்டிவைத்து. இந்தபாபபலம் நமக்கு இவ்வளவும் அநுபவிக்க ப்ராப்தமென்று பலத்திலேயும் என்மநஸ்ஸைப் பூட்டிவைத்து. நல்லவல்லசெய்ய வெண்ணினார். கொடிய செயல்களைச்செய்ய வெண்ணினார். இவனுக்கு முதலிலேபண்ணின பாபத்தை யறிவித்து இப்பாபபலம் நாம் இவ்வளவு மநுபவிக்க வேணுமாகாதே! என்று நெஞ்சைபபிறப்பித்துப் பின்னையாய்த்து க்ரூரமான செயல்களை அவர்கள்செய்ய நினைப்பது. எனக்கேட்டதன்றி. என்று கேட்டுப் போந்தவற்றையகற்றி. இப்படி சாஸ்த்ரத்திலே கேட்டுப்போநத யமவசயதையைத் தவிர்த்து. என்னதாவி பின்னைகேள்வ நின்னொடும்பூட்டிவைத்தவென்னை. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனாகையால் வந்த நீர்மையையுடைய க்ருஷ்ணனே ! பாபப்ரசுரனாய் அகிஞ்சநனான என்னுடைய ஆத்மாவை உன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்த வென்னை. “ காலியாய - நின்றனக்கடைக்கலம் புகுந்தவென்னை ” என்றத்தை ஸ்மரிபபிக்கிறார். பூட்டி வைக்கையாவது-“ நீ விடக்கருதி மெய்செயாது மிக்கோராசையாக்கிலும் - நின்னலாலோர்கண்ணிலேன் ” என்றத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார். நின்னுள்நீக்கல் பூவைவண்ணனே. பூவைப் பூப்போலேநிறத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தையுமுடைய வடிவையுடையவனே ! நின்பக்கல்நின்றும் அகற்றுதொழியவேணும். புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான வடிவழகை ஸர்வகாலமும் விச்சேதியாதே அநுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும். “ பின்னைகேள்வ - என்ன தாவிநின்னொடும் பூட்டிவைத்த வென்னை - காட்டி நான் செய்வல்வினைப்பயன்றனுல்மனந்தனை நாட்டிவைத்து நல்லவல்ல செய்யவெண்ணினாரெனக்கேட்டதன்றி - பூவைவண்ணனே - நின்னுள் நீக்கல் ” என்றந்வயம். ... கூகூ.

அ. நூரும்பாட்டு. இப்படி அவிச்சின்னமான அநுபவத்துக்கு பரபக்தி யுக்தனுக வேண்டாவோவென்ன; அப்பரபக்தியைத் தந்தருளவேணுமென்கிருர்.

மூ.—பிறப்பிஞேடுபேரிடர்ச் சுழிக்கணின்றுநீங்குமஃ
திறப்பவைத்தஞானநீச ரைக்கரைக்கோடேற்றுமா
பெறற்கரியநின்னபாத பத்தியானபாசனம்
பெறற்கரியமாயனே யெனக்குநல்கவேண்டுமே. கOO.

ப-ரை.—பிறப்பிஞேடு - ஜந்மத்தோடேகூடின, (தாபத்ரயரூபமான,) பேர் இடர் - மஹா துக்கத்தை விளைக்கக்கடவதான, சுழிக்கண்நின்று—ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்தினின்றும், நீங்கும் அஃது—நீங்குகைக்குறுப்பான தத்வஹிதங்களை, இறப்பவைத்த—மறைத்துவைத்து, ஞானநீசரை—ஸர்வோத்தமராகத்தங்களை அபிமாநித்திருக்கும் நீசரை, கரைக்கொடு ஏற்றும் ஆ—கரையிலேகொண்டேற்றுகைக்கு உபாயமாக, பெறற்கு அரிய—பெறுதற்கு அரிய, நின்ன பாதம்—உன் திருவடிகளை விஷயமாகவுடைத்தான, பத்தி ஆன—பக்தியாகிற, பாசனம்—பாஜநத்தை, (உன் க்ருபையாலேயொழிய,) பெறற்கு அரிய—வேருருவழியாலே பெறக்கூடாத, மாயனே—ஆச்சர்யசக்தியுக்தனே, எனக்கு—உன் க்ருபையல்ல தறியாத எனக்கு, நல்கவேண்டும்—தந்தருளவேணும்.

வயா. பிறப்பிஞேடுபேரிடர் சுழிக்கண்ணின்று நீங்குமஃதிறப்பவைத்த. ஜந்மத்தோடேகூடின தாபத்ரயரூபமான மஹா துக்கத்தைவிளைக்கக்கடவதான ஸம்ஸாரசக்ரத்தில் நின்றும் நீங்குகைக்குறுப்பான தத்வஹிதங்களை மறைத்துவைத்தவர்கள். தத்வஹிதங்களை "அஃது" என்றது – ச்ருதிப்ரஸித்தியாலே. அதாவது – ஸம்ஸர்க்க தத்ஸாதநங்களை வேதார்த்தமென்றிருக்கை. (க) "[Grantha]" என்றிறே அவர்கள் நிர்ணயம். இறக்கையாவது - நசிக்கை. அதாகிறது – (உ) "[Grantha]" என்கிறபடியே மறைக்கை. ஞானநீசரை. ஸர்வஜ்ஞராகத் தங்களை அபிமாநித்திருக்கும் நீசரை. "யாரும் வையகத்தொன்றிநின்று வாழ்தலின்மைகண்டு நீசர்" என்றவர்கள் கேவலநீசர்; இவர்கள் ஜ்ஞாநநீசர். கரைக்கோடேற்றுமா. இவர்களைக் கரையிலேகொண்டேற்றுகைக் குபாயமாக. (ங) "[Grantha]" என்கிறபடியே - ஸம்ஸாரத் தாவுக்குக் கரையாவது - பகவத்விஷயமிறே. அத்தை லபிக்கைக்கு உபாயமாக வேதாந்தங்களில் சொல்லிவைத்த. பெறற்கரியநின்னபாத பத்தியானபாசனம். பெறுதற்கரிய உன் திருவடிகளை விஷயமாகவுடைத்தான பரமபக்தியாகிற பாஜநத்தை. ப்ராப்யனுனவனிற் காட்டில் தத்விஷயபக்தி துர்லபமிறே. (ச) "[Grantha]" என்றும், (ரு) "[Grantha]" என்றும், (சு) "[Grantha]" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. பாசனம் – மரக்கலம். அத்தாலே — தநத்தைலக்ஷிக்கிறது. "தனமாயதானே கைகூடும்" என்னக்கடவதிறே. (எ) "[Grantha]" என்றும், (அ) "[Grantha]" என்றும்-வேதாந்தங்கள்

(க) "வேதவாதரதா:பார்த்த நாந்யதஸ்தீதிவாதிந:" (உ) "ஙசு—அதர்சநே"
(ங) "ஸோத்வந:பாரமாப்நோதி தத்விஷ்ணோ:பரமம்பதம்" (ச) "யாப்ரீதிரவிவேகாநாம்"
(ரு) "முக்திஸ்தஸ்யகரேஸ்திதா" (சு) "ஸமஸ்தஜகதாம் மூலேயஸ்யபக்திஸ்ஸ்திராத்வயி"
(எ) "யமேவைஷவ்ருணுதேதேநலப்ய:" (அ) "ஹ்ருதாமநீஷாமநஸாபிக்லுப்த:"

உன் திருவடிகளைப்பெறுகைக்கு ஸாதநமானபக்தியை உபதேசித்தருளவேணுமென்கிறார்; அந்த பக்தியை. பெறற்கரியமாயனே. உன் கேவலக்ருபையையொழிய வேறொருவழியாலே உன்னைப்பெற இருப்பார்க்கு ஸித்தியாத ஆச்சர்யபூதனே. லோகத்தில் ஸாத்யங்களுக்கெல்லாம் ஸாதநமுண்டாயிருக்க அநந்யஸாத்யனான ஆச்சர்யபூதனே. எனக்குநல்கவேண்டுமே. பெறவேண்டுமவை யெல்லாவற்றுக்கும் உன்க்ருபையையல்லதறியாத எனக்கு அந்த பக்தியை தேவரீர் தந்தருளவேணும். ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு மோக்ஷருசியைப்பிறப்பித்து தத்ஸாதநமானபக்தியைக்கொடுத்தருளக்கடவ தேவரீர், அநந்யப்ரயோஜநனுய் அநந்யஸாதநனுயிருநதுள்ள எனக்கு த்வதநுபவபரிகரமான அந்தபக்தியைத் தந்தருளுகை தேவரீர்க்கு அபிமதமன்றோ, அத்தைத் தந்தருளவேணுமென்றதாய்த்து. ... ... கOO.

அ. நூற்றோராம்பாட்டு. நீர் நம்மை ப்ரார்த்திக்கிற பரபக்தி-விஷயாந்தரங்களினின்றும் நிவ்ர்த்தமான இந்த்ரியங்களைக்கொண்டு நம்மை அநவரதபாவனைபண்ணுமத்தாலே ஸாத்யமன்றோவென்ன; அங்ஙனேயாகில் ஜிதேந்த்ரியனுய்க்கொண்டு அநவரதபாவனை பண்ணுவேனுக தேவரீர் திருவுள்ளமாகவேணுமென்கிறார்.

மூ.—இரந்துரைப்பதுண்டுவாழி யேமநீர்நிறத்தமா
வரந்தருந்திருக்குறிப்பில் வைத்ததாகில்மன்னுசீரப்
பரந்தசிந்தையொன்றிநின்று நின்னபாதபங்கயம்
நிரந்தரம்நினைப்பதாக நீநினைக்கவேண்டுமே. கOக.

ப-ரை —இரந்து-தேவரீரைத் தலையாலே யிரந்து, உரைப்பது உண்டு-விண்ணப்பஞ்செய்யப்புகுகிற தொருகார்யமுண்டு; வாழி-உன் வடிவழகுக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது; ஏமம் நீர்—அபரிச்சிந்நமான கடல்போலேயிருக்கிற, நிறத்த—திரு நிறத்தையுடைய நிருபாதிகபந்துவே; மன்னு—இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான, சீர்—நன்மைகளையும், வரம்—ஆச்ரிதாபேக்ஷிதவரங்களையும், தரும்-தந்தருளுகிற, திருக்குறிப்பில்-திருவுள்ளத்திலே, வைத்தது ஆகில்—எனக்குத்தர நினைத்ததாகில், பரந்த—சப்தாதி விஷயங்களிலே பரந்த, சிந்தை—என்னுடைய மநஸ்ஸு, ஒன்றி நின்று—உன்பக்கலிலேபொருந்தி நின்று, நின்ன பாதபங்கயம்-உன் திருவடித்தாமரைகளை, நிரந்தரம் நினைப்பதாக-நிரந்தரமாக நினைக்கும்படி, நீ நினைக்கவேண்டும்—நீ திருவுள்ளம்பற்றியருளவேணும்.

வ்யா. இரந்துரைப்பதுண்டு. (க) "ஶிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய" என்கிறபடியே திருவடிகளிலே பக்தாபிமாநனுய்க்கொண்டுவிழுந்து, தலையாலே தேவரீரையிரந்து விண்ணப்பஞ்செய்யப்புகுகிற தொருகார்யமுண்டு. வகுத்தவிஷயத்திலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமான அநவரதபாவனையே அர்த்திக்கிறாராகில் இப்படி கூசிச்சொல்லுகிறதென்னென்னில்; தம்முடைய பூர்வ வ்ர்த்தத்தைப்பார்த்தும், தத்வத்தினுடைய உத்துங்கதையைப்பார்த்து மருளிச்செய்கிறார். பூர்வ வ்ர்த்தத்தைப்பார்த்தால் கிட்டக்கூசவேணும், கிட்டினாலும் உத்துங்கதையைப்பார்த்தால் அநாதரிக்கிறானோவென்று கூசவேணும். வாழி. அவன்முகம் பார்க்கைக்காக மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறாரென்னுதல்; அநவரதபாவனைக்கு விஷயமான அவனழகை யநுஸந்தித்து மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறாரென்னுதல். ஏமநீர்நிறத்தமா. (உ) "ஸமுத்ர இவ காம்பீர்யே" என்கிறபடியே - அபரிச்சிந்நமான கடல்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையு

(க) "ஶிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய" (உ) "அப்ரமேயோமஹோததி:"

டைய நிருபாதிகபந்துவே. ஏமம் - உறவு. (௧) "ஸம்நாவஞ்ஷ" என்றும், (௨) "ஸஹாவொவாஞ்ஷவொஜாதஃ" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இத்தால் - இரந்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியையும், மங்களாசாஸநம்பண்ணியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான வடிவழகையும், ப்ராப்தியையும் சொல்லுகிறது. வரந்தருந்திருக்குறிப்பில்வைத்ததாகில் மன்னுசீர். இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான நன்மைகளை, அபேக்ஷித்தார் அபேக்ஷிதத்த வரங்களைத்தந்தல்லது நிற்கமாட்டாத திருவுள்ளத்திலே வைத்ததாகில். சீர் - நன்மை. அதாகிறது கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யம். இந்த கைங்கர்யத்துக்கடியாயிருக்குள்ள அநவரதபாவனையை அபேக்ஷிக்கிறார்மேல்; பரந்தசிந்தையொன்றிநின்று. சப்தாதிவிஷயங்களிலேபோந்த என்னுடைய மநஸ்ஸு, மற்றொன்றில்போகாதே உன்பக்கலிலே ஒன்றிநின்று. நின்னபாதபங்கயம் பாவநமுமாய், நிரதிசய போக்யமாகையாலே ஆகர்ஷகமுமான உன் திருவடிகளை நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே. அம்மநஸ்ஸு நிரந்தரமாக நினைக்கவற்றும்படி நீ திருவுள்ளமாகவேணும். என் நினைவும் என்செயலும் அகிஞ்சித்கரம், உன் நினைவுக்கே பலவ்யாப்தியுள்ளதென்கை. ... ... ௧0௧.

அ. நூற்றிரண்டாம்பாட்டு. விச்சேத ப்ரஸங்கமில்லாத அநவரதபாவனைக்கு சரீரஸம்பந்தமறவேணுங்காணுமென்ன; எனக்கு ருசியுண்டாயிருக்க தேவரீர் ஸர்வசக்தியாயிருக்க அநுவர்த்திக்கிற இவ்வசித் ஸம்ஸர்க்கத்தை தேவரீரறுத்துத்தந்தருளுமளவும் நான் தரித்திருக்கும்படி இன்னபடி செய்கிறோமென்று ஒரு வார்த்தையாகிலும் அருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

மூ.—வில்விலாதகாதலால் விளங்குபாதபோதில்வைத்
துள்ளுவேனதூனநோ யொழிக்குமாதெழிக்குநீர்
பள்ளிமாயபன்றியாய வென்றிவீரகுன்றினால்
துள்ளுநீர்வரம்புசெய்த தோன்றலொன்றுசொல்லிடே. ௧0௨.

ப—ரை.—தெழிக்கும்—கோஷிக்கிற, நீர்—கடலிலே, பள்ளி—கண்வளர்ந்தருளுகிற, மாய—ஆச்சர்யபூதனே, பன்றி ஆய—மஹாவராஹமாய் பூம்யுத்தாரணம்பண்ணி, வென்ற—ஹிரண்யனைவென்ற, வீர—வீரத்தையுடையவனுய், துள்ளு நீர்—திரைக்கிளர்த்தியையுடைய கடலிலே, குன்றினால்—நீரிலே ஆழக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு, வரம்பு செய்த—அணைசெய்த, தோன்றல்—சக்ரவர்த்தி திருமகனே; வில்வு இலாத—விச்சேதமில்லாத, காதலால்—ப்ரேமத்தாலே, விளங்கு—உஜ்வலமான, பாதபோதில்—திருவடித்தாமரைகளிலே, வைத்து—நெஞ்சைவைத்து, உள்ளுவேனது—அத்திருவடிகளையே தஞ்சமாக நினைத்திருக்கிறவெனக்கு, ஊனம்—ஊனத்தைவிளைக்குமதான, நோய்—ஸம்ஸாரமாகிற நோயை, ஒழிக்கும் ஆறு ஒன்று—போக்கநினைத்திருக்கிறதோருபாயம், சொல்லிடு—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. வில்விலாதகாதலால். ப்ரயோஜநாந்தரங்களைப்பற்றி நெகிழாதே அநந்ய ப்ரயோஜநனுய்க்கொண்டு திருவடிகளில் பண்ணின ப்ரேமத்தாலே. "வில்கை வில்லாமைவிரும்பி" என்னக்கடவதிறே. விளங்குபாதபோதில்வைத்து. அந்த ப்ரேமத்தாலே உஜ்வலமான திருவடித்தாமரைகளிலே நெஞ்சைவைத்து. அநந்யப்ரயோஜநரான ஆச்ரிதருடைய ஸந்நிதியிலே அலருமதிறே திருவடித்தாமரைகள். இத்தால் — நான் ப்ரயோஜநாந்தரபரனுய்

(௧) "ஸநோபந்துஃ" (௨) "அஹம்வோபாந்தவோஜாதஃ"

அசித்ஸம்பந்த மநுவர்த்திக்கிறதோ, தேவரீர் ஆச்ரிதவத்ஸலரல்லாமே யநுவர்த்திக்கிறதோ வென்கை. உள்ளுவேனதூனநோ யொழிக்குமா. அத்திருவடிகளையே தஞ்சமென்று நினைத்திருக்கிற வெனக்கு ஊனத்தை விளைக்கும் சரீரஸம்பந்தமாகிற நோயைப்போக்க நினைத்திருக்கிற விரகு. ஊனமாகிறது — ஸ்வஸ்வரூபவிஷயமான ஜ்ஞாநஸங்கோசமும், பகவத்ஜ்ஞாந ஸங்கோசமும், பகவதநுபவஸங்கோசமும். இவற்றை விளைக்குமதிறே தேஹஸம்பந்தம். "சரீரம" என்றும, "வ்யாதி" என்றும் - பர்யாயமிறே. இத்தால் — வேறொன்றைத் தஞ்சமென்றிழுக்கிறேனோ, சரீரத்திலாதரமுண்டா யிழுக்கிறேனோ. தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய. தேவரீரோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே கோஷிக்கிறகடலிலே ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஆச்சர்யமான ஸௌலப்யாதிகுணயுக்தனே. தெழிக்கை - முழங்குகை. பன்றியாயவென்றிவீர. விஸத்ர்சயான ஸம்ஸாரத்திலே ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற இவ்வளவேயன்றிக்கே, நீருக்கும் சேற்றுக்குமிறுயாத மஹாவராஹமாய் பாதாளகதையான பூமியை யெடுத்து ஹிரண்யாக்ஷனைவென்ற வீரத்தை யுடையவனே. குன்றினால்துளறு நீரவரம்பு செய்ததோன்றல். தன்னில்கிடக்கும் பதார்த்தங்களைக் கரையிலே போகடுமதிரைக் கிளர்த்தியையுடைய கடலிலே அழுந்தக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு அணைசெய்த சக்ரவர்த்தி திருமகனே. தோன்றல் - அரசன். பரமபதநிலயனான தேவரீர் ஆச்ரிதார்த்தமாக ஸம்ஸாரத்திலேவந்து ஸுலபராயும் தேவரீரையழிய மாறி நஷ்டோத்தரணம் பண்ணியும, ஆச்ரிதவிரோதிகளை யழியச்செய்தும், அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணியும், இபபடி நீர்மையாலும் சக்தியாலும் குறைவற்ற தேவரீர்க்கு, என் சரீரஸம்பந்தத்தை யறுக்கைக்கு என்கையில் பொருளுண்டோவென்கை. ஒன்றுசொல்லிடே. இரண்டு தலையிலும் குறைவற்ற பின்பு இது அநுவர்த்திக்கிறது நீ நினையாமையிறே. தேவரீர் நினைக்குமளவும் தரிக்கும்படி "இன்னவளவிலே செய்கிறோம்" என்று ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்ய வேணும். தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய பன்றியாய வென்றிவீர குன்றினால் துள்ளுநீர்வரம்பு செய்த தோன்றல் - வில்விலாதகாதலால் விளங்கு பாதபோதில் வைத்து உள்ளுவேனதூனநோ யொழிக்குமா - ஒன்று சொல்லிடே" என்றந்வயம். ... ... ௧0உ.

அ. நூற்றுமூன்றும்பாட்டு. அசித்ஸம்பந்தம் தேஹாவஸாநத்திலே போக்குகிறோம், நீர் பதறுகிறதென்னென்ன; அங்ஙனேயாகில் தேவரீருடைய மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் வடிவழகுக்கும் வாசகமான திருநாமங்களை நான் இடைவிடாதே மநநம்பண்ணிப் பேசுகைக்கு ஒருப்ரகார மருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

மூ.—திருக்கலந்துசேருமார்ப தேவதேவதேவனே
இருக்கலந்தவேதநீதி யாகிநின்றநின்மலா
கருக்கலந்தகாளமேக மேனியாயநின்பெயர்
உருக்கலந்தொழிவிலா துரைக்குமாறுரைசெயே. ௧0௩.

ப-ரை.—திரு—பெரிய பிராட்டியார், கலந்து—தேவரீரோடே ஸம்ச்லேஷித்து, சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மார்ப—திருமார்பையுடையனாய், தேவதேவதேவனே—நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், இரு கலந்த—ரிக்(ஜ்ஸ)ப்ரசுரமான, வேதம்—வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே, நீதி ஆகிநின்ற—ஸ்வபாவமாக வுடையையாய் நின்ற, நின்மலா—ஹேயப்ரத்யநீகனாய், கரு கலந்த—பொன்போலே புகர்த்து, காளமேகம்—கறுத்த

மேகம்போலே யிருக்கிற, மேனி—திருமேனியையுடைய, ஆய-க்ர்ஷ்ணனே, நின் பெயர் உருக்கலந்து—உன் திருநாமங்களை மநநம்பண்ணி, ஒழிவு இலாது—இடைவிடாதே, உரைக்கும் ஆறு—பேசும்வழியை, உரைசெய்—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. திருக்கலந்துசேருமார்ப. பிராட்டி தேவரீரோடே ஸம்ச்லேஷித்து, அந்த ஸம்ச்லேஷத்தில் அதிசங்கித்து "அகலகில்லேனிறையும்" என்று நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வையுடையவனே. பத்தரோடு முக்தரோடு நித்யரோடு வாசியற, (க) "ஈச்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்" என்கிறபடியே - ஸர்வர்க்கும் அபாச்ரயபூதையான பிராட்டி தான் நித்யஸாபேக்ஷையாம்படியன்றோ தேவரீருடையபெருமை. தேவதேவதேவனே. (உ) "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு மோக்ஷருசிபிறந்தவன்று ப்ராப்யமான நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநுபாவ்யனாய்க்கொண்டு நிர்வாஹகனானவனே. தேவரீரும் பிராட்டியும் சேர்ந்த சேர்த்தியிலே மெடுத்துக் கைநீட்டுகையே யாத்ரையாயிருக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்கை. இருக்கலந்த வேதநீதியாகிநின்ற நின்மலா. நிரபேக்ஷமான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே ஸ்வபாவமாக வுடையையாய் நின்ற ஹேயப்ரத்யநீகனே. நீதி - ஒழுக்கம். அதாகிறது - ஸ்வபாவம். (௩) "ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ" (௪) "தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:" (௫) "அபஹதபாப்மா" இத்யாதிவாக்யங்களாலே ஸ்ரீய:பதித்வமென்ன, ஸூரிபோக்யதையென்ன, ஹேயப்ரத்யநீகதையென்ன, இப்படிகளாலே வேதைகஸமதிகம்யனென்கை. கருக்கலந்த காளமேக மேனியாய. பொன்போலே புகர்த்துக் கறுத்து மேகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடைய. க்ர்ஷ்ணனே. கரு - பொன். (௬) "நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவபாஸ்வரா" (எ) "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" என்று - விக்ரஹத்தையும் அவதாரஸௌலப்யத்தையும் சொல்லிற்றிறே. (அ) "நவமாஸத்ர்தம் கர்ப்பம்" என்னுமாபோலே நீரையுள்ளேயுடைய காளமேகமென்னவுமாம். கரு - கர்ப்பம். இத்கால - தாபஹரமாய் ஆகர்ஷகமுமான வடிவோடே க்ர்ஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து ஆச்ரிதர்க்கு ஸுலபனானவனென்கை. நின் பெயருருக்கலந்தொழிவிலாது உரைக்குமாறுரைசெயே. ஸ்ரீய:பதி, * அயர்வறுமமரர்களதிபதி, ஹேயப்ரத்யநீகன், விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தன், ஆச்ரிதஸுலபனென்று நிரதிசயமான ப்ரதிபாத்யனான உன்குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை வடிவழகோடே இடைவிடாதே நான் பேசுகைக்கு வழியை யருளிச்செய்யவேணும். ... ... கO௩.

அ. நூற்றுநான்காம்பாட்டு. (௯) "யத்கரோஷி யதச்நாஸி" என்றும், (கO) "த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ் தபோயஜ்ஞா:" என்று மித்யாதிகர்மத்தாலே விரோதிபாபத்தைப்போக்கி, (கக) "ஸததம் கீர்த்தயந்த:" என்கிறபடியே நம்மை யநுபவிக்கும் வழி சொல்லிவைத்திலோமோ, "உரைசெய்" என்கிறதென்னென்ன; நீ ப்ரதிபாதக நிரஸநஸமர்த்தனாயிருக்க, நான் காமத்தாலே விரோதியைப்போக்க வென்பதொன்றுண்டோ, நீயே என் விரோதியைப்போக்கி உன்னை நான் மேல்விழுந்து இடைவிடாதே யநுபவிக்கும்படி பண்ணித் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

(க) "ஈச்வரீம்ஸர்வபூதாநாம்" (உ) "யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவா:" (௩) "ஹ்ரீச்சதேலக்ஷ்மீச்சபத்ந்யௌ" (௪) "தத்விஷ்ணோ:பரமம்பதம் ஸதாபச்யந்தி ஸூரய:" (௫) "அபஹதபாப்மா" (௬) "நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவபாஸ்வரா" (எ) "அஜாயமாநோபஹுதாவிஜாயதே" (அ) "நவமாஸத்ர்தம்கர்ப்பம்" (௯) "யத்கரோஷியதச்நாஸி" (கO) "த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ்தபோயஜ்ஞா:" (கக) "ஸததம் கீர்த்தயந்த:"

அசித்ஸம்பந்த மநுவர்த்திக்கிறதோ, தேவரீர் ஆச்ரிதவத்ஸலரல்லாமையே யநுவர்த்திக்கிறதோ வென்கை. உள்ளுவேனதூனநோ யொழிக்குமா. அத்திருவடிகளையே தஞ்சமென்று நினைத்திருக்கிற வெனக்கு ஊனத்தை விளைக்கும் சரீரஸம்பந்தமாகிற நோயைப்போக்க நினைத்திருக்கிற விரகு. ஊனமாகிறது — ஸ்வஸ்வரூபவிஷயமான ஜ்ஞாநஸங்கோசமும், பகவத்ஜ்ஞாந ஸங்கோசமும், பகவதநுபவஸங்கோசமும். இவற்றை விளைக்குமதிறே தேஹஸம்பந்தம். "சரீரம்" என்னும், "வ்யாதி" என்னும் - பர்யாயமிறே. இத்தால் — வேறொன்றைத் தஞ்சமென்றிழக்கிறேனோ, சரீரத்திலாதரமுண்டா யிழக்கிறேனே. தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய. தேவரீரோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே கோஷிக்கிறகடலிலே ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஆச்சர்யமான ஸௌலப்யாதிகுணயுக்தனே. தெழிக்கை - முழங்குகை. பன்றியாயவென்றிவீர. விஸத்ர்சமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற இவ்வளவேயன்றிக்கே, நீருக்கும் சேற்றுக்குமிறாயாத மஹாவராஹமாய் பாதாளகதையான பூமியை யெடுத்து ஹிரண்யாக்ஷனை வென்ற வீரத்தை யுடையவனே. குன்றினால்துள்ளு நீர்வரம்பு செய்ததோன்றல். தன்னில்கிடக்கும் பதார்த்தங்களைக் கரையிலே பொகடுமதிரைக் கிளர்த்தியையுடைய கடலிலே ஆழுந்தக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு அணைசெய்த சக்ரவர்த்தி திருமகனே. தோன்றல் - அரசன். பரமபதநிலயனான தேவரீர் ஆச்ரிதார்த்தமாக ஸம்ஸாரத்திலேவந்து ஸாலபாரயும் தேவரீரையழிய மாறி நஷ்டோத்தாரணம் பண்ணியும், ஆச்ரிதவிரோதிகளை யழியச்செய்தும், அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணியும், இப்படி நீர்மையாலும் சக்தியாலும் குறைவற்ற தேவரீர்க்கு, என் சரீரஸம்பந்தத்தை யறுக்கைக்கு என்கையில் பொருளுண்டோவென்கை. ஒன்றுசொல்லிடே. இரண்டு தலையிலும் குறைவற்ற பின்பு இது அநுவர்த்திக்கிறது நீ நினையாமையிறே. தேவரீர் நினைக்குமளவும் தரிக்கும்படி "இன்னவளவிலே செய்கிறோம்" என்று ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்ய வேணும். தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய பன்றியாய வென்றிவீர குன்றினால் துள்ளுநீர்வரம்பு செய்த தோன்றல் - விள்விலாதகாதலால் விளங்கு பாதபோதில் வைத்து உள்ளுவேனதூனநோ யொழிக்குமா - ஒன்று சொல்லிடே" என்றந்வயம். ... ... ௧0௨.

அ. நூற்றுமூன்றாம்பாட்டு. அசித்ஸம்பந்தம் தேஹாவஸாநத்திலே போக்குகிறோம், நீர் பதறுகிறதென்னென்ன; அங்ஙனேயாகில் தேவரீருடைய மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் வடிவழகுக்கும் வாசகமான திருநாமங்களை நான் இடைவிடாதே மநநம்பண்ணிப் பேசுகைக்கு ஒருப்ரகார மருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

மூ.—திருக்கலந்துசேருமார்ப தேவதேவதேவனே
இருக்கலந்தவேதநீதி யாகிநின்றநின்மலா
கருக்கலந்தகாளமேக மேனியாயநின்பெயர்
உருக்கலந்தொழிவிலா துரைக்குமாறுரைசெயே. ௧0௩.

ப-ரை.—திரு—பெரிய பிராட்டியார், கலந்து—தேவரீரோடே ஸம்ச்லேஷித்து, சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மார்ப—திருமார்பையுடையனாய், தேவதேவதேவனே—நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், இரு கலந்த—ரிக்(ஈஈ)ப்ரசுரமான, வேதம்—வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே, நீதி ஆகிநின்ற—ஸ்வபாவமாக வுடையையாய் நின்ற, நின்மலா—ஹேயப்ரத்யநீகனாய், கரு கலந்த—பொன்போலே புகர்த்து, காளமேகம்—கறுத்த

மேகம்போலே யிருக்கிற, மேனி—திருமேனியையுடைய, ஆய—க்ர்ஷ்ணனே, நின் பெயர் உருக்கலந்து—உன் திருநாமங்களை மநநம்பண்ணி, ஒழிவு இலாது—இடைவிடாதே, உரைக்கும் ஆறு—பேசும்வழியை, உரைசெய்—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. திருக்கலந்துசேருமார்ப. பிராட்டி தேவரீரோடே ஸம்ச்லேஷித்து, அந்த ஸம்ச்லேஷத்தில் அதிசங்கித்து "அகலகில்லேனிறையும்" என்று நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வை யுடையவனே. பத்தரோடு முக்தரோடு நித்யரோடு வாசியற, (௧) "[illegible]" என்கிறபடியே - ஸர்வர்க்கும் அபாச்ரயபூதையான பிராட்டி தான் நித்யஸாபேக்ஷையாம்படியன்றோ தேவரீருடையபெருமை. தேவதேவதேவனே. (௨) "[illegible]" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு மோக்ஷருசிபிறந்தவன்று ப்ராப்யரான நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநுபாவ்யனுய்க்கொண்டு நிர்வாஹகனானவனே. தேவரீரும் பிராட்டியும் சேர்ந்த சேர்த்தியிலே யெடுத்துக் கைநீட்டுகையே யாத்ரையாயிருக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்கை. இருக்கலந்த வேதநீதியாகிநின்ற நின்மலா. ரிகாதிரூபமான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே ஸ்வபாவமாக வுடையையாய் நின்ற ஹேயப்ரத்யநீகனே. நீதி - ஒழுக்கம். அதாகிறது - ஸ்வபாவம். (௩) "[illegible]" (௪) "[illegible]" (௫) "[illegible]" இத்யாதிவாக்யங்களாலே ஸ்ரீய:பதித்வமென்ன, ஸூரிபோக்யதை யென்ன, ஹேயப்ரத்யநீகதையென்ன, இப்படிகளாலே வேதைகஸமதிகம்யனென்கை. கருக்கலந்த காளமேக மேனியாய. பொன்போலே புகர்த்துக் கறுத்து மேகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடைய, க்ர்ஷ்ணனே. கரு - பொன். (௬) "[illegible]" (௭) "[illegible]" என்று - விக்ரஹத்தையும் அவதாரவைலக்ஷண்யத்தையும் சொல்லிற்றிறே. (அ) "[illegible]" என்னுமாப்போலே நீரையுள்ளேயுடைய காளமேகமென்னவுமாம். கரு - கர்ப்பம். இத்தால் - தாபஹரமாய ஆகர்ஷகமுமான வடிவோடே க்ர்ஷ்ணனுய்வந்தவதரித்து ஆச்ரிதர்க்கு ஸுலபனானவனென்கை. நின் பெயருருக்கலந்தொழிவிலாது உரைக்குமாறுரைசெயே. ஸ்ரீய:பதி, * அபர்வாநுமமரர்களதிபதி, ஹேயப்ரத்யநீகன், விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தன், ஆச்ரிதஸுலபனென்று நிர்த்தோஷமான ப்ரதிபாத்யனை உன்குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை வடிவழகோடே இடைவிடாதே நான் பேசுகைக்கு வழியை யருளிச்செய்யவேணும். ... ... கO௩.

அ. நூற்றுநான்காம்பாட்டு. (௯) "[illegible]" என்றும், (கO) "[illegible]" என்று மித்யாதிகர்மத்தாலே விரோதிபாபத்தைப்போக்கி, (கக) "[illegible]" என்கிறபடியே நம்மை யநுபவிக்கும் வழி சொல்லிவைத்திலோமோ, "உரைசெய்" என்கிறதென்னென்ன; நீ ப்ரதிபந்தகநிரஸநஸமர்த்தனுயிருக்க, நான் கர்மத்தாலே விரோதியைப்போக்க வென்பதொன்றுண்டோ, நீயே என் விரோதியைப்போக்கி உன்னை நான் மேல்விழுந்து இடைவிடாதே யநுபவிக்கும்படி பண்ணித் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

---

(௧) "ஈச்வரீம்ஸர்வபூதாநாம்" (௨) "யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவா:" (௩) "ஹ்ரீச்சதேலக்ஷ்மீச்சபத்ந்யௌ" (௪) "தத்விஷ்ணோ:பரமம்பதம் ஸதாபச்யந்தி ஸூரய:" (௫) "அபஹதபாப்மா" (௬) "நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவபாஸ்வரா" (௭) "அஜாயமாநோபஹுதாவிஜாயதே" (அ) "நவமாஸதர்தம்கர்ப்பம்" (௯) "யத்கரோஷியதச்நாஸி" (கO) "த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ்தபோயஜ்ஞா:" (கக) "ஸததம் கீர்த்தயந்த:"

மூ —கடுங்கவந்தன்வக்கரன் கரன்முரன்சிரமவை
இடந்துகூறுசெய்தபல் படைத்தடக்கைமாயனே
கிடந்திருந்துநின்றியங்கு போதுநின்னபொற்கழல்
தொடர்ந்துவீள்வி்லாததோர் தொடர்ச்சிநல்கவேண்டுமே. ௧0௪.

ப-ரை.— கடு - மிகக்கொடியனான, கவந்தன் - கபந்தனுடையவும், வக்கரன் - தந்தவக்ரனுடையவும், கரன்—கரனுடையவும், முரன்—முரனுடையவும், சிரம் அவை—தலைகளை, இடந்து—தள்ளி, கூறு செய்த—சிநநம் பிந்நமாக்கின, பல் படை—பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்களை, தடம்—குளிர்ந்த, கை—திருக்கைகளிலேதரித்த, மாயனே—ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனே; கிடந்து இருந்து நின்று இயங்குபோதும்—கிடக்கும்போதும் இருக்கும்போதும் நிற்கும்போதும் ஸஞ்சரிக்கும்போதும், நின்ன - வகுத்த சேஷியானதேவரீருடைய, பொன் கழல் தொடர்ந்து - ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளைப் பின்சென்று, வீள்வு இலாதது ஓர் தொடர்ச்சி-இடைவிடாதபடியான ஒரு ஸ்வபாவத்தை, நல்கவேண்டும்-எனக்குத் தந்தருளவேணும்.

வ்யா. கடுங்கவந்தன் வக்கரன் கரன்முரன் சிரமவை. அற வெட்டியனானகபந்தன், தந்தவக்ரன், கரன், முரன், இவர்களுடைய தலைகளை. அல்லாதாரிற்காட்டில் கபந்தனுக்கு வெட்டிமைபாவது - பிராட்டியைப்பிரிந்து கடலும் மலையும் விசும்புந் தேடுகிறதசையிலே எதிரம்புகோக்கவந்த வெட்டிமையை நினைத்து வெறுக்கிறார். இடந்துகூறுசெய்த. அவர்கள் தலைமண்டையையிடந்து சரீரங்களை, (௧) "ச்சிந்நபிந்நம் சரைர்தக்தம்" என்கிறபடியே சகலமாக்கினவனே. அஸுரராக்ஷஸர்களை யழியச்செய்தாப்போலே என்னுடைய பாபரூபமான ப்ரதிபந்தகங்களையழியச்செய்யவேணுமென்கை. பல்படைத்தடக்கைமாயனே. அவர்களை யழியச்செய்கைக்கும் பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்களை, ஆச்ரிதரைக் குளிரத்தடவக்கடவ திருக்கையிலேதரித்த ஆச்சர்யசக்தியுக்தனே. ஒன்றே ப்ரதிகூலர்க்கு பாதகமாய் அது தானே அநுகூலர்க்கு ரக்ஷகமுமாயிருக்கை ஆச்சர்யமிறே. என்னுடைய விரோதியைப்போக்குகைக்கு திவ்யாயுதங்கள்வேண்டா, இரங்கவமையுமென்கை. (உ) "அப்யேஷ ப்ரஷ்டமஹஸ்தபத்மம் கரிஷ்யதி ஸ்ரீமதநந்தமூர்த்தி:" என்றும், "அணிமிகுதாமரைக்கையை யந்தோ அடிச்சியோந்தலைமிசை நீ யணியாய்" என்றும்- ஆச்ரிதரை உஜ்ஜீவிப்பிக்குங் கையிறே. தடம் - குளிர்த்தி. ஆனாலும் உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; கிடந்திருந்து நின்றியங்குபோதும். (௩) "ஆஸீநோ வா சயாநோ வா திஷ்டந்தோ யத்ர குத்ர வா" என்கிறபடியே - கிடந்தும் இருந்தும் நின்றும் ஸஞ்சரித்தும் இப்படிகளாலே தேஹயாத்ரை நடக்கும்போதும். நின்னபொற்கழல். வகுத்த சேஷியான தேவரீருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை. தேஹயாத்ராசேஷமான காலமும்விடவொண்ணாத திருவடிகளென்கை. தொடர்ந்து வீள்விலாததோர் தொடர்ச்சி நல்கவேண்டுமே. மேல்விழுந்து இடைவிடாதபடியான ஸ்வபாவத்தையெனக்குப்பண்ணித்தந்தருளவேணும். தொடர்ச்சி - செறிவு. இத்தால் - அநுபவ விரோதிகளை தேவரீரேபோக்கவும், ஸர்வகாலமும் ஸ்ப்ருஹணீயமான தேவரீர் திருவடிகளை இடைவிடாதேயநுபவிப்பேனாகவும் பண்ணித்தந்தருளவேணுமென்ற தாய்த்து.

---

(௧) "சிந்நம்பிந்நம்சரைர்தக்தம்" (உ) "அப்யேஷப்ரஷ்டேமமஹஸ்தபத்மம் கரிஷ்யதிஸ்ரீம தநந்தமூர்த்தி:" (௩) "ஆஸீநாவசயாநாவாதிஷ்டந்தோ யத்ரகுத்ரவா"

அ. ஞாற்றைந்தாம்பாட்டு. நான்சொன்ன உபாயங்களி விழியாதொழிகைக்கும் நான்செய்தபடி காண்கையொழிய போகத்திலே த்வரிக்கைக்கும் ஹேதுவென்னென்ன; பிராட்டி புருஷகாரமாக குணாதிகரான தேவரீர் விஷயீகாரத்தையே தஞ்சமென்றிருக்குமவ ளுகைபாலே உபாயாந்தராபேக்ஷையில்லை, தேவரீர் வடிவழகிலந்வயமே போகத்தில் த்வரிக் கைக்கடி யென்கிறார்.

மூ.—மண்ணையுண்டுமிழ்ந்துபின் னிரந்துகொண்டளந்தமண்
கண்ணுளல்லதில்லையென்று வென்றகாலமாயினாய்
பண்ணைவென்றவின்சொல்மங்கை கொங்கைதங்குபங்கயக்
கண்ண! நின்னவண்ணமல்ல தில்லையெண்ணும்வண்ணமே. ௪0௫.

ப—ரை.— மண்ணை உண்டு—ப்ரளயாபத்திலே லோகங்களை படையத் திருவயிற்றிலே வைத்து, உமிழ்ந்து—ஸ்ர்ஷ்டிகாலத்திலே வெளிநாடு காணப்புறப்படவிட்டு, பின்—ஸ்ர்ஷ் டமானபின்பு, (அஜ்ஜகத்தை மஹாபலி அபஹரிக்க,) இரந்து—அவன் பக்கலிலே அர்த் தியாய்ச் சென்றிரந்து, கொண்டு—நீரேற்றுப் பெற்றுக்கொண்டு, அளந்த—திருவடிகளாலே அளந்தருளின, மண்—பூமியானது, கண்ணுள் அல்லது இல்லை என்று—நம்கடாக்ஷத்திலே நிலைநிற்குமதொழிய வேறு ஸ்திதியில்லையென்று, வென்ற—ஸகலபதார்த்தங்களும் தன்கை யிலே அகப்படும்படி ஸகலபரிணாமத்துக்கும் நிர்வாஹகமான, காலம் ஆயினாய்—காலத்து க்கு நிர்வாஹகனாய், பண்ணை—இசைகளை, வென்ற—வெற்றிகொண்ட, இன் சொல்—இனிய பேச் சையுடையளாய், மங்கை—மங்கைப்பருவத்தை யுடையளான பெரியபிராட்டியாருடைய, கொ ங்கை—திருமுலைததடத்திலே, தங்கு—பொருந்திவர்த்திக்கிற, பங்கயம் கண்ணா—புண்டரீ காக்ஷனே, எண்ணும் வண்ணம—தேவரீரை யிடைவிடாதே அநுபவிக்க வேணுமென்கிற மநோரதப்ரகாரத்துக்குஹேது, நின்ன வண்ணம் அல்லது இல்லை—உன்வடிவழகல்லது வே றொன்றில்லை.

வ்யா. மண்ணையுண்டுமிழ்ந்து. ப்ரளயாபத்திலே அபேக்ஷியாதிருக்க ஆபத்தே முத லாக, வரையாதே இஜ்ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, உள்ளிருந்து நோவுப டாதபடி ஸ்ர்ஷ்டிகாலத்திலே உமிழ்ந்து. இத்தால்- தன்பக்கல் விமுகராநாரளவிலும் வத்ஸ லனென்கை. பின் இரந்துகோண்டளந்து. ஸ்ர்ஷ்டமானபின்பு அஜ்ஜகத்தை மஹாபலி அபஹரி க்க, அவன்பக்கலிலே அர்த்தியாய்ச் சென்று இரந்து, இந்த்ரனுக்கு த்ரைலோக்யஸாம்ராஜ்ய த்தைக்கொடுத்து, அவ்வளவுக்கு மேலே சதுர்த்தசபுவநத்தி லுண்டான ஸகல சேதநர்தலை யிலும உன்திருவடிகளைவைத்து. இத்தால் - விமுகராநாரளவிலும் சீலவானுமாய் ஸுலபனு மாயிருக்குமவனென்கை. தன்னை அழியமாறித் தாழநிற்கையிறே - சீலம். எல்லார்தலையி லும் திருவடிகளை வைக்கையிறே - ஸௌலப்யம். மண்கண்ணுளல்லதில்லையென்று. விமுக ரான ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து இப்படி செய்தருளுகைக் கடியென்னென்னில்; இஜ்ஜகத்துக்கு நம் கடாக்ஷமொழிய வேறு ஸ்திதியில்லையென்று. வென்றகாலமாயினாய். ஸகலபதார்த்தங் களும் தன்கையிலே அகப்படும்படி ஸகலபரிணாமத்துக்கும் நிர்வாஹகமான காலத்துக்கும் நிர்வாஹகனானவனே. இத்தால் - ஸ்ர்ஷ்ட்யாதிகளுக்கு கர்மீபவித்தும் அந்யசேஷத்வத்தால் முறையழிந்தும், இப்படி காலவச்யரான சேதநர்க்கு தேவரீரல்லது காலத்தை ஜயிக்க விரகி ல்லையென்கை. (க) "காலம்ஸபசதே யத்ர ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு:" என்னக்கட

(க) "காலம்ஸபசதேயத்ர நகாலஸ்தத்ரவைப்ரபு:"

வதிறே. "மண்கண்ணுளல்லதில்லை யென்றுவென்று" என்று கீழே அந்வயிக்கவுமாம். அப்பக்ஷத்தில், மஹாபலி, ப்ரளயம் முதலான விரோதிகளை உன்பேருக வென்றவென்கை. பண்ணைவென்றவின் சொல்மங்கைகொங்கை தங்குபங்கயக்கண்ண. (க) "[illegible] ஞாவா" என்கிறபேச்சையும் பருவத்தையுமுடைய பிராட்டியுடைய திருமுலைத்தடத்தையே அபாச்ரயமாகவுடைய புண்டரீகாக்ஷனே. இத்தால் - பருவத்தாலும் பேச்சாலும் அவயவ சோபையாலும் விலக்ஷணையான பிராட்டிக்கு வல்லபனுகையாலே பூர்வவர்த்தத்தை விஸ்மரித்து, என்பக்கலிலே கீழ்ச்சொன்ன ஆபத்ஸகத்வாதி குணப்ரேரிதமான விசேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணினவ னென்கை. நின்னவண்ண மல்லதில்லையெண்ணும் வண்ணமே. தேவரீரை இடைவிடாதே யநுபவிக்க வேணுமென்கிற மநோரதப்ரகாரத்துக்கு ஹேது உன் வடிவழகல்லது வேறொன்றில்லை. உன்னுடைய விசேஷகடாக்ஷத்துக்கடியான வாத்ஸல்யாதி குணங்களொழிய உன்வடிவழகே யெனக்கு இம்மநோரதத்துக்கும் ஹேதுவென்கை.

அ. நூற்றுரும்பாட்டு. "நின்னவண்ணமல்லதில்லை" என்று—தாம்வடிவழகிலே துவக்குண்டபடி சொன்னுர் - கீழ்; இதில்—தேவரீருடைய ஆபத்ஸகத்வத்துக்கல்லது நான் நெகிழிலும் என்னெஞ்சு வேறொன்றில் ஸ்நேஹியாதென்கிறுர்.

மூ.—கறுத்தெதிர்ந்தகாலநேமி காலனேடுகூடவன்
றறுத்தவாழிசங்குதண்டு வில்லும்வாளுமேந்தினுய்
தொறுக்கலந்தவூனமஃது தொழிக்கவன்றுகுன்றமுன்
பொறுத்தநின்புகழ்க்கலாலோர் நேசமில்லைநெஞ்சமே. ௧0௬.

ப-ரை.— கறுத்து – க்ருத்தனுய்; எதிர்ந்த – எதிரிட்ட, காலநேமி – காலநேமியா கிற அஸுரன், காலனேடு கூட—ம்ர்த்யுவோடேகூடும்படி, அன்று—அவனுலே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆபத்துவந்தவன்று, அறுத்த—அவன் தலையை யறுத்த, ஆழி சங்கு தண்டு வில்லும் வாளும் ஏந்தினுய்—திருவாழிதொடக்கமான திவ்யாயுதங்களை தரித்தவனே, தொறு கலந்த—பசுக்களுக்குண்டான—ஊனம் அஃது ஒழிக்க—அநுபவவிநாச்யமான ஆபத்தைப் போக்குகைக்காக, அன்று—பசுக்களும் இடையரும் வருந்துகிறகாலத்திலே, முன்—அவைகளுக்கு நாசம்வருவதற்கு முன்னமே, குன்றம் பொறுத்த—கோவர்த்தநத்தையெடுத்து ரக்ஷித்த, நின் புகழ்க்கு அலால்—உன் கல்யாணகுணத்துக்கல்லது, நெஞ்சம்—என் மநஸ்ஸுக்கு, ஓர் நேசம் இல்லை—ப்ராவண்யலேசமுமுண்டாகாது.

வ்யா. கறுத்தெதிர்ந்தகாலநேமிகாலனேடுகூட. க்ருத்தனுய் எதிரிட்ட காலநேமியாகிறவஸுரன் ம்ர்த்யுவோடே கூடும்படி. இந்த்ராதிகளுடைய ஐசவர்யத்தையும் அவர்கள்பக்கல் ஈசவராநுக்ரஹத்தையும்பொருதே க்ருத்தனுனுய்த்து. (உ) "[illegible]" என்கிறவிஷயத்திலே கிடீர்! க்ருத்தனுய்த்து. (௩) "[illegible]" (௪) "[illegible]" என்கிறபடியே நிருபாதிகபந்துவின் பக்கலிலேயிறே கோபித்தது. ஓரஞ்ஜலியாலே ஒரு நீராகக்கலக்கலாம் விஷயத்திலே துஷ்ப்ரக்ர்தியாகையாலே எதிரம்புகோத்து நசித்தானென்கை. அநுகூலித்தாரை யுன்னேடே கூட்டுகையும்

(க) "மதுராமதுராலாபா" (உ) "ஸுஹ்ர்தம் ஸர்வபூதாநாம்" (௩) "ஸநோ பந்துः" (௪) "அஹம்வோபாந்தவோஜாதः"

ப்ரதிகூலித்தாரை யமனோடே கூட்டுகையுமிறே தேவரீர்க்கு ஸ்வபாவம். அன்று. காலநேமியாலே இந்த்ராதிகளுக்கு ஆபத்துவந்தவன்று. அறுத்தவாழி சங்குதண்டுவில்லும் வாளுமேந்திநாய். ஸபரிகரனான காலநேமியைத் தலையையறுத்த திருவாழி தொடக்கமான ஸ்ரீ பஞ்சாயுதங்களை தரித்தவனே. திருவாழியாலே அவன் தலை யறுப்புண்டபின்னும் தேவர்களுக்கு எவராலே என்னவிரோதம் வருகிறதோ! என்று, "கைகழலாநேமியான்" என்கிறபடியே திவ்யாயுததரனாயிருக்கிறபடி. தோறுக்கலந்தவூனமஃதொழிக்க. இந்த்ராதிகளுக்கு அஸுரனால் வந்த ஆபத்தைப்போக்கினபடி சொல்லிற்று - கீழ், இந்த்ரனால் பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்வந்த ஆபத்தைப்போக்கினபடி சொல்லுகிறதுமேல். பசுக்களுக்கு அநுபவ விநாசயமான ஆபத்தைப்போக்குகைக்காக. அஸுரர்களால் வந்த ஆபத்துக்கு ரக்ஷகனான இந்த்ரனால் வந்த ஆபத்தாகையாலே அநுபவித்தே அறுமாய்த்து. அன்று. (க) "கௌகௌபீ ஜநவாகுலம் தீவார்த்தம்" என்கிறதசையிலே. தோறு—பசு. குன்றமுன்பொறுத்தநின்புகழ்க்கலால். கோவர்த்தநத்தை தரித்து ரக்ஷித்த உன்கல்யாணகுணத்துக்கல்லது. இந்த்ரன் ப்ராதிகூல்யத்தில் வ்யவஸ்திதனல்லாமையாலே, அழியச்செய்யும்திவ்யாயுதங்களுண்டாயிருக்கத் தன்னுடைய ரக்ஷ்யவர்க்கத்தை மலையெடுத்து நோக்கினனென்கை. "முன்" என்கிறது - ஒருத்தருக்கு நோவுவருவதற்கு முன்பென்கை. "வரைமுனேந்தும்" என்று - அவன் அநாயாஸேந தரிக்கச்செய்தேயும், அவன் ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்து "பொறுத்த" என்கிறார் இவர். ஓர்நேசமில்லை நெஞ்சமே. வ்யக்த்யந்தரத்திலாதல், குணாந்தரத்திலாதல் எனக்கு ப்ராவண்யம் ஸம்பவிக்கிலும் என்மநஸ்ஸுக்கு ப்ராவண்யலேசமில்லை. ஆக, ப்ரயோஜநாந்தரபரரான இந்த்ராதிகளுடைய ஆபத்தை ஆயுதத்தாலே யழித்தும், ஸ்வாபிமாநத்துக்குள்ளே கிடக்கிற பசுக்களுக்கு மிடையருக்கும் வந்த ஆபத்தை மலையையெடுத்து ரக்ஷித்தும், இப்படியால் வந்த உன் ஆபத்ஸகத்வத்துக்கல்லது என்னெஞ்சுக்கு வேறொரு ஸ்நேஹமில்லையென்றதாய்த்து. ... ... கo௬.

அ. நூற்றேழாம்பாட்டு. கீழிரண்டுபாட்டாலே - தமக்கும் தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்கு முண்டான பகவத்ப்ரேமத்துக்கடியான வடிவழகையும் ஆபத்ஸகத்வத்தையும் பேசினார்; இதில் - அந்த ஸங்கவிரோதியான ப்ரபல ப்ரதிபந்தகங்களை ப்ரபலமான அஸுரர்களை அழியச்செய்தாப்போலே போக்கின உன் திருவடிகளுக்கல்லது வேறொருவிஷயத்தில் நான் ஸங்கம் பண்ணேனென்கிறார்.

மூ.—காய்சினத்தகாசிமன்னன் வக்கரன்பவுண்டிரன்
மாசினத்தமாலிமான் சுமாலிகேசிதேனுகன்
நாசமுற்றுவீழநாள் கவர்ந்தநின்கழற்கலால்
நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்திடேனெம்மீசனே. கo௭.

ப—ரை.— எம் ஈசனே - எனக்கு நிர்வாஹகனானவனே ; காய் - ஸாத்விகரைக்கொன்றல்லது நில்லாத, சினத்த—கோபத்தையுடைய, காசி மன்னன்—காசி ராஜனும், வக்கரன்—தந்தவக்த்ரனும், பவுண்டிரன்—பௌண்ட்ரகவாஸுதேவனும், மா சினத்த மாலி—மிக்ககோபத்தை யுடையனான மாலியும், மான் சுமாலி—மஹானான ஸுமாலியும், கேசி—ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்களுக்கு பாதகனான கேசியும், தேனுகன்—பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்

(க) "கோகோபீஜநஸங்குலம் தீவார்த்தம்".

பயங்கரனுன தேநுகாஸுரனும், நாசம் உற்று—துக்கத்தை யநுபவித்து, வீழ—ம்ர்தராய் விழும்படி, நாள் கவர்ந்த—ஆயுஸ்ஸைவாங்கின,நின் கழற்கு அலால்—உன் திருவடிகளிலல்லது, நேசபாசம்-பக்தியாகிற கயிற்றை, எத்திறத்தும்-எந்ததசையிலும், வைத்திடேன்—வையேனென்கிருர்.

வ்யா. காய்சினத்தகாசிமன்னன். காயும் சினத்தையுடைய காசிராஜன். ஸாத்விகரைக்கொன்றல்லது விடாத கோபத்தையுடையவனென்கை. காய்தல் - கொல்லல். அப்படியிருக்கும் தந்தவக்ரன். பவுண்டிரன். "ஈச்வரோஹம்" என்றிருக்கும் பௌண்ட்ரக வாஸுதேவன். மாசினத்தமாலி. பெரியசினத்தையுடைய மாலி. மான்சுமாலி. மஹானுன ஸுமாலி. சினத்தையுடையனுமாய் பத்ராகாரனுமா யிருக்குமவனென் கை. கேசி. ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவதைகளுக்கும் பாதகனுன கேசி. தேனுகன்.க்ர்ஷ்ணனை அநுவர்த்திக்கிற இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் பயங்கரனுன தேநுகன். இவ்வாஸுரவர்க்கத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தைப்பேசிற்று - தம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்களினுடைய க்ரௌர்யம் தோற்றுகைக்காக. நாசமுற்றுவீழ நாள்கவர்ந்த. து:கத்தை யநுபவித்து ம்ர்தராய்விழும்படி ஆயுஸ்ஸைவாங்கின. நாசம் — து:கம். "வீழ்தல்" என்று – விடுதலாய், ப்ராணனை விடும்படி யென்றுமாம். இத்தால் - ஆச்ரித விரோதிகளை ஸ்வசத்ருக்களைப்போலே கண்ணற்று க்ரூரமாக வதித்தபடி. நின்கழற்கலால் நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்திடேன். விரோதிநிரஸந சீலனுன உன் திருவடிகளிலல்லது, பக்தியாகிறகயிற்றை எவ்விஷயத்திலும் வையேன். பந்தகமாகையாலே பக்தியை'கயிறு' என்கிறது. "எட்டினோடிரண்டெனுங் கயிற்றினல்" என்னக்கடவதிறே. எம்ஈசனே. என்னுதனே. விஷயாந்தர ப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபங்களையும் தேவரீர்பக்கல் ப்ரேமத்துக்கு விரோதியான பாபங்களையும்போக்கி இவ்வளவும் புகுர நிறுத்துகைக்கடி இத்தையுடையவனுகையென்கை. ... ... கoஎ.

அ. நூற்றெட்டாம்பாட்டு. "நின்புகழ்க்கலால் ஓர்நேசமில்லை நெஞ்சம்" என்றும், "நின்கழற்கலால் நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்திடேன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே, இதுக்கு விஷயமாக நம்மைக்கிட்டி அநுபவிக்கப் பார்த்தாலோ வென்ன; போகமோக்ஷ ஸுகங்களை அநுபவிக்கப் பெற்றாலும உன்னை ப்ராபிக்கவேணுமென்னு மாசையொழிய மற்றொன்றை விரும்பேனென்கிருர்.

மூ.—கேடில்சீர்வரத்தனுய்க் கெடும்வரத்தயனரன்
நாடினேடுநாட்டமா யிரத்தனுடுநண்ணினும்
வீடதானபோகமெய்தி வீற்றிருந்தபோதிலும்
கூடுமாசையல்லதொன்று கொள்வனேகுறிப்பிலே. கoஅ.

ப-ரை.—கேடு இல்—அழிவிலலாத, சீர்—ஸம்பத்தையுடையனும்படி, வரத்தன் ஆய்—பகவத் ப்ரஸாதத்தையுடைய ஞபிருக்கிற, அயன் நாடினேடு—ப்ரஹ்மாவினுடைய ஸத்ய லோக ஸம்பத்தையும், கெடும்-எல்லாம் தன்னுலே அழியும்படி, வரத்து-பகவத்ப்ரஸாதம் பெற்ற, அரன் நாடினேடு—ருத்ரனுடைய கைலாஸஸம்பத்தையும், நாட்டம் ஆயிரத்தன் நாடு —ஆயிரங்கண்களையுடையனுன இந்த்ரனுடைய ஸ்வர்க்கலோக ஸம்பத்தையும், நண்ணினும்—பெற்றாலும், வீடு அது ஆன—பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமாகிற, போகம் எய்தி—

போகத்தை ப்ராபித்து, வீறு இருந்தபோதிலும்—நிரதிசயாநந்த நிர்ப்பரராயிருந்தபோதி லும், கூடும் ஆசை அல்லது—உன்னைக்கூட வேணுமென்னு மாசையல்லது, ஒன்று—வேறொன்றை, குறிப்பில் கொள்வனே—நெஞ்சால் நினைப்பனோ வென்கிறுர்.

வ்யா. கேடில் சீர்வரத்தனுய்க் கெடும்வரத்தயனரன். கேடில் சீர்வரத்தனுய - அயன், கெடும்வரத்தனுய - அரன். அழிவில்லாத ஸம்பத்தையுடையனும்படி பகவத் ப்ரஸாதத்தை யுடையனு யிருக்கிற ப்ரஹ்மா, ஸர்வத்துக்கும் தன்னாலே உபஸம்ஹாரமாம்படி பகவத்ப்ரஸா தம்பெற்ற ருத்ரன். அதவா, அழிவில்லாதஸம்பத்தையுடையனுய் வரபரதாநக்ஷமனை ப்ரஹ் மாவும், ஸர்வஸம்ஹாரத்தை யுடையனுய் வரப்ரதாநக்ஷமனுன ருத்ரனும் என்றுமாம். நாடி னேடு நாட்டமாயிரத்தன் நாடுநண்ணினும். இவர்களுடைய நாட்டோடேகூட ஸஹஸ்ராக்ஷ னுடைய நாட்டையும் பெற்றாலும். நாட்டம் - கண். "நாடு" என்று நாட்டிலுள்ள விஷ யங்களை நினைக்கிறது. அதாகிறது—ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய மூவகைப்பட்ட ஐச்வர்யத்தை நாமொருத்தனும் பெற்றாலும். இவ்வைச்வர்யம் மூன்றுக்கும் ஏகாச்ரயத்திலே ஸம்பாவனை யில்லையிறே; கூடாதது கூடினாலும். வீடதானபோகமெய்தி. அதுக்குமேலே 'பரமபுருஷா ர்த்த லக்ஷணமாகிற போகத்தை ப்ராபித்து. மோக்ஷமாகிறது - ஸம்ஸாரநிவர்த்தி மாத்ரமா தல், ஒருதேசவிசேஷ ப்ராப்தியாதலன்று, கைங்கர்யபோகமென்கை. வீற்றிருந்தபோதிலும். கைங்கர்யோப கரணங்கள் குறைவற்றிருந்தபோதிலு மென்னுதல்; நிரதிசயாநந்த நிர்ப்பரனு யிருந்தபோதிலு மென்னுதல். கைங்கர்யோபகரண ஸம்பத்தி ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே உண் டாமதிறே. போகமோக்ஷங்கள் ஏகாச்ரயத்திலே ஸம்பவிக்கிலும். கூடுமாசையல்லது ஒன்று கொள்வனே குறிப்பிலே. உன்னைக் கூடவேணுமென்னு மாசையல்லது வேறொன்றை நெஞ் சால் விரும்புவனே. (க) "[illegible]" (உ) "[illegible]" என்றிறே பகவத் ஜ்ஞானபக்திகள் ரஸித்தவர்களுடைய வார்த்தை. ... ... கOஅ.

அ. நூற்றொன்பதாம்பாட்டு. கீழ் - நம்பக்கல் உமக்குண்டாகச் சொன்ன ஆசை ஸ்வயத்நத்தாலே அநவரதபாவனைபண்ணியும் * ஸததம் கீர்த்தநம்பண்ணியும் பெறுவாரு டைய ஆசைபோலே யிருந்ததீ!, "நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே" என் றும், "திருக்கலந்துசேருமார்ப தேவதேவதேவனே" என்றும் தொடங்கி, "நின்பெய ருருக் கலநதொழிவிலா துரைக்குமா றுரைசெய்" என்றும், "கூடுமாசையல்லதொன்று கொள்வனே" என்றும் பேசினீரேயென்ன; உன்னுடைய ஆச்சர்ய குணசேஷ்டிதங்கள் என்னைபரேரிக்க காலக்ஷேபார்த்தமாகப் பேசிநின்றவித்தனை, அதுதானும் வேதங்களும் வைதிகபுருஷர்களும பேசிப் போரக்காண்கையாலே பேசினேனித்தனை யென்கிறுர்.

மூ.—சுருக்குவாரையின்றியே சுருங்கினய்சுருங்கியும்
பெருக்குவாரையின்றியே பெருக்கமெய்துபெற்றியோய்
செருக்குவார்கள்தீக்குணங்கள் தீர்த்ததேவதேவனென்
றிருக்குவாய்முனிக்கணங்க ளேத்தயானுமேத்தினேன். கOகூ.

(க) "தர்மார்த்தகாமைஃகிந்தஸ்ய முக்திஸ்தஸ்யகரேஸ்திதா । ஸமஸ்தஜகதாம்மூலே யஸ்யபக்திஸ்ஸ்திராத்வயி" (உ) "விஜ்ஞாநம் யதிதம்ப்ராப்தம்"

ப-ரை.— (ஒருகர்மத்தாலே ஒருகாலத்திலே,) சுருக்குவாரை இன்றியே—ஒரு கர்த்தாவாலும் சுருக்குதலின்றிக்கே, சுருங்கினை—வாமநாவதாரம் செய்தருளி, சுருங்கியும்—சுருங்கியிருக்கச் செய்தேயும், பெருக்குவாரை இன்றியே—ஒருவரால் பெருக்குதலின்றிக்கே, பெருக்கம் எய்து—பெருக்கத்தை யெய்தும்படியான, பெற்றியோய்—ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே, செருக்குவார்கள்—செருக்கிவர்த்திக்கிற மஹாபலிபோல்வாருடைய, தீ குணங்கள்—அஹங்காரமமகாரமாகிற ஸ்வபாவத்தை, தீர்த்த—தன் அர்த்தித்வத்தால் தவிர்த்த, தேவதேவன் என்று—இந்த்ராதி தேவர்களுக்குக் குடியிருப்பைக்கொடுத்த ஸர்வேச்வரனேயென்று, (த்ரைவிக்ரமாபதாநத்தைப்பற்றி,) இருக்கு வாய்—வேதஸ்தலங்களும், முனிக்கணங்கள்—வைதிகரான சௌநகாதிமுநி ஸமூஹங்களும், ஏத்த—ஏத்தக்கண்டபடியாலே, யானும்-தாஸபூதனான நானும், ஏத்தினேன்-ஸ்தோத்ரம்பண்ணினே னென்கிறார்.

வ்யா. சுருக்குவாரை யின்றியே சுருங்கினாய். ஒருகர்மத்தாலே ஒருகாலத்திலே ஒரு கர்த்தாவாலுண்டாம் ஹ்ராஸமின்றிக்கே ஆச்ரிதாநுக்ரஹம் ப்ரேரிக்க இச்சையாலே வாமநனாய். சேதநர் கர்மபேதத்தாலும் கர்த்ர்பேதத்தாலும் க்ரிமிகீடங்களாகா நின்றார்களிறே. கலிகாலமும் சேதநரை அங்குஷ்டமாத்ரமாக்கா நின்றதிறே. லங்காப்ரவேச ஸமயத்தில் அந்யபாரதந்த்ர்யத்தாலே திருவடி ஹ்ரஸ்வ பூதனானானிறே. சுருங்கியும். அப்படியே சிறுகியிருக்கச் செய்தேயும். பெருக்குவாரை யின்றியே பெருக்கமெய்து பெற்றியோய். பூர்வோக்தமான வர்த்தி ஹேதுக்களின்றிக்கேயிருக்கப் பெருக்கமெய்தும் ஸ்வபாவனே. பெற்றி—இயல்வு. இத்தால் — அர்த்தித்வத்துக்கு ஏகாந்தமான வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு, கையிலே நீர்விழுந்த ஸமநந்தரத்திலே செய்ததுவாய்த்து ; ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே வளர்ந்து சதுர்த்தச புவநங்களிலுண்டான ஸகலசேதநர் தலையிலும் வரையாதே திருவடிகளைவைக்கையாலே ஆச்ரிதார்த்தமாக வர்த்திஹ்ராஸாதிகள் இவனுக்கு ஸ்வாபாவிகமென்கை. செருக்குவார்கள். இந்த்ராதிகளைநலிந்து த்ரைலோக்யத்தை அபஹரித்து, (க) "நயஷ்டவ்யம்நதாதவ்யம்" என்று ஈச்வராஜ்ஞையை அதிலங்கித்து, இப்படிச்செய்தோமென்னும் அநுதாபமு மின்றிக்கே செருக்கிவர்த்திக்கிற மஹாபலிபோல் வாருடைய. தீக்குணங்கள் தேவதேவன். அஹங்கார மமகாரமாகிற நாசகரமான ஸ்வபாவத்தைத் தன்னுடைய அர்த்தித்வத்தால் தவிர்த்து, இந்த்ராதிகளுக்குக் குடியிருப்பைக் கொடுத்த ஸர்வேச்வரனே. என்றிருக்குவாய் முனிக்கணங்களேத்த. இப்பாசுரத்தாலே - த்ரைவிக்ரமாபதாநத்தைப்பற்றி வேதஸ்தலங்களும் வைதிகரான முநிஸமூஹங்களும், (உ) "விசக்ரமேப்ருதிவீமேஷஏதாம்" (ங) "த்ரிர்தேவப்ருதிவீமேஷஏதாம்" இத்யாதி வேதங்களும், (ச) "ஸங்கைஸ்ஸுராணாம் திவிபூதலஸ்தை: ததாமநுஷ்யைர்க்ககநேசகேசரை: ஸ்துத:" இத்யாதிகளாலே சௌநகாதிகளும் ஏத்தக்கண்டவாறே. யானுமேத்தினேன். தேவரீருடைய ஸௌலப்யத்தையும் விரோதிநிரஸந சீலத்தையும் பேசி, காலக்ஷேபம்பண்ணி யல்லது நிற்கமாட்டாமையாலே யானுமேத்தினே னித்தனை. இதுவொழிய ஒருஸாதநபுத்த்யா ஏத்தினேனல்லே னென்கை. ... ... கoக.

(க) "நயஷ்டவ்யம்நதாதவ்யம்" (உ) "விசக்ரமேப்ருதிவீமேஷஏதாம்" (ங) "த்ரிர்தேவப்ருதிவீமேஷஏதாம்" (ச) "ஸங்கைஸ்ஸுராணாம்திவிபூதலஸ்தை: ததாமநுஷ்யைர்க்ககநேசகேசரை: । ஸ்துத:"

அ. நூற்றுப்பத்தாம்பாட்டு. (க) "தத்விப்ராஸோவிபந்யவ:" என்கிறபடியே அஸ்ப்ர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரும் தேவர்களும் ரிஷிகணங்களும் ஏத்திப் போந்தவிஷயத்தை நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த நான் ஏத்தக்கடவேனல்லேன், தன் செல்லாமையாலே புகழ்ந்தானென்று திருவுள்ளம் பற்றிப்பொறுத்தருளவேணுமென்று, கீழ் "ஏத்தினேன்" என்றதுக்கு க்ஷாபணம்பண்ணுகிறார்.

மூ.—தூயனுயுமன்றியுஞ் சுரும்புலாவுதண்டுழாய்
மாயநின்னைநாயினேன் வணங்கிவாழ்த்துமீதெலாம்
நீயுநின்குறிப்பினிற் பொறுத்துநல்குவேலைநீர்ப்
பாயலோடுபத்தர்சித்தம் மேயவேலைவண்ணனே.   கசo.

ப-ரை.— சுரும்பு—வண்டுகள், உலாவு—ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள, தண்—குளிர்ந்த, துழாய்—திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனாய், மாய—ஆச்சர்யசக்தியுக்தனாய், வேலை நீர் பாயலோடு—திருப்பாற்கடலில் படுக்கையோடும், வேலைவண்ணனே—கடல்போலே குளிர்ந்த வடிவோடும், பத்தர் சித்தம்-ஆச்ரிதருடைய ஹ்ருதயத்திலுண்டான ஸகலதாபங்களும் போம்படி, மேய—நித்யவாஸம்பண்ணும், வண்ணனே—ஸ்வபாவமுடையனான, நின்னை-தேவரீரை; தூயனாயும்-பரிசுத்தனாயும், அன்றியும்- அபரிசுத்தனாயும், நாயினேன் - நிஹீநனுமான நான்; வணங்கி—திருவடிகளிலே தலையாரவணங்கி, வாழ்த்தும் ஈது எலாம்—வாயாரவாழ்த்துகிற விதுவெல்லாம், நீயும்—பொறுமையை ஸ்வபாவமாகவுடைய நீயும், நின்குறிப்பினில் பொறுத்து—உன் திருவுள்ளத்திலே பொறுத்து, நல்கு—க்ருபைசெய்தருளவேணும்.

வ்யா. தூயனுயுமன்றியும் (உ) "க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்திபரமாமதா" என்கிறபடியே தேவரீருடைய பாவநத்வத்தை அநுஸந்தித்து நான் யோக்யனென்று பரிமாறியும், ஆகர்ஷகமான தேவரீருடைய வடிவைக்கண்டு மேல்விழுந்து நான் நித்யஸம்ஸாரியென்று புத்திபண்ணாதே பரிமாறியும். அதவா, (ங) "நஹிஜ்ஞாநேநஸத்ருசம் பவித்ரமிஹவித்யதே" என்கிறபடியே ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே சுத்தனென்று பரிமாறியும், அந்தஸ்வரூபத்துக்கு அஹங்கார மமகாரங்களால்பிறந்த அசுத்தியையும் புத்திபண்ணாதே பரிமாறியும் போந்தேனென்றுமாம். சுரும்புலாவுதாண்டுழாய்மாய. தம்தண்மையையும் அத்தலையில் வைலக்ஷண்யத்தையும் பாராதே யோக்யனென்று ப்ரமிக்கைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது. வண்டுகள் அபிநிவேசிக்கும் திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமாய் ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையவனே!; திர்யக்குக்களுக்கும் ஸ்ப்ருஹை பண்ணவேண்டும்படியிறே போக்யதையிருப்பது. ஒப்பனையழகும் குணசேஷ்டிதங்களுமாய்த்து இவரை மேல்விழப்பண்ணிற்று. நின்னை. ஸர்வாதிகனாய் பரமபாவநனாய் ஸர்வோரிபோக்யனா யிருக்கிறவுன்னை. நாயினேன். உன்னுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதியில்லாதாப்போலே என்னுடைய நிகர்ஷத்துக்கு அவதியில்லையென்கிறார். நாயினேன். திறந்த வாசலெல்லாம்நுழைந்து நுழைந்த வாசலெல்லாவற்றிலும் பரிபூ(ஹ-)தனாய், தேவரீர் உகந்து தொடிலும் அங்குத்தைக்கு அவத்யம் விளையும்படி ஸ்வரூபத்தையுடைய நான். வணங்கிவாழ்த்து மீதெலாம். ஒன்றைசெய்து அதுக்கு க்ஷாமணம் பண்ணுகிறேனே, திருவடிகளிலே தலையாரவணங்கி வாயாரவாழ்த்திப்போருகிற இதெல்லாம்.

(க) "தத்விப்ராஸோவிபந்யவ:" (உ) "க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்திர்பரமாமதா" (ங) "நஹிஜ்ஞாநேநஸத்ருசம்பவித்ர மிஹவித்யதே"

நீயும் நானும் பரிமத்தாலே தவிர மாட்டுகிறிலன, க்ஷாந்தியை ஸ்வபாவமாகவுடைய நீயும் பொறுக்கவேணும் நினைக்குறிப்பினில் பொறுத்து நல்குகாக சிசுபாலாதிகளுடைய அபராதத்தைத் திருவுள்ளத்தாலே பொறுத்தாப்போலே என்னபராதத்தையும் திருவுள்ளத்தாலே பொறுத்து அவவாவன்றிக்கே, இவன் பராதிகூல்யத்தில வ்யவஸ்திதனல்லனென்று ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேணும் வேலைநீர்ப்பாயலோடு பத்தாசித்தம்மேய வேலைவண்ணனே இது தம்மைப்பெறுகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் திருப்பாற்கடலிலே படுக்கையோடே அக்கடல செல்லே நின்றுப்போலே ச்ரமஹரமான வடிவோடே ஆச்ரிதருடைய ஹ்ருதயத்தில ஸகலதாபங்களும் போம்படி நித்யவாஸம்பண்ணும ஸ்வபாவனே ஆசரிதருடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுராக்கணிசித்துத் திருப்பாற்கடலிலே அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் வந்து கண்வளர்ந்தருளி, ஆசாலேசமுடையாருடைய ஹ்ருதயத்தில ச்ரமஹரமாய் புகுருமவனாகையாலே, என்னைப் பொறுத்து நல்கவேணுமெனகிறார் ... ... ௧௧௦.

அ. நூற்றுப்பதினோராம் பாட்டு கமமுடைய தன்மையை அநுஸந்தித்து, "பொறுத்து நல்கு" என்றார் - கீழ்ப்பாட்டில; இதில்- பகவத ப்ரபாவத்தை யநுஸந்தித்து காலக்ஷேபார்த்தமாகப்பண்ணின அநுகூலவர்த்திபால வந்த குற்றத்தையும ப்ராமாதிகமாகச் செய்த குற்றத்தையும குணமாகக்கொள்ளவேணுமெனகிறார்

மூ —வைதுநின்னைவல்லவா பழித்தவர்க்குமாறில்போர்
செய்துநின்னைசெற்றத்தீயின் வெந்தவர்க்கும்வந்துனை
எய்தலாகுமென்பராத லாலெம்மாயநாயினேன
செய்தகுற்றம்நற்றமாக வேகோள்ஞாலநாதனே ௧௧௧.

ப-ரை — நின்னை வைது - புகழுகைக்குவிஷயமான உன்னை வசவுக்குவிஷயமாக்கி, பழித்தவர்க்கும—உன்னுடைய ஆத்யஸாத்யாதிகளை இழிதொழிலாகப்பழித்த சிசுபாலாதிகளுக்கும, மாறு இல போர் செய்து — எதிரிலலாதயுத்தத்தைப்பண்ணி, நின்னை செற்றம தீயின்—உனனுடைய கோபாக்நியாலே, வெந்தவர்க்கும்—தகதரான வாலிமுதலானவர்களுக்கும, உனனை—ஸாவாதிகனானவுன்னை, வந்து எய்தல் ஆகும என்பர—வந்துகிட்டலாமென்று ரிஷிகள சொலலாநின்றார்கள் ; ஆதலால-ஆகையாலே, எம மாய-தயை முதலான ஆச்சர்யகுணங்களை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய, ஞாலம நாதனே-ஜகத்துக்கு நிருபாதிக சேஷியானவனே, நாயினேன்—அநந்யகதியாய உன்கைபார்த்திருக்கிற நான், செய்த குற்றம—ப்ராமாதிகமாகச்செய்த குற்றத்தை, நற்றம ஆகவே கொள- குணமாகவே கொள்ளவேணுமெனகிறார்

வ்யா வைதுநின்னை. (க) "[illegible]" என்று புகழப்படும உன்னை பருஷிக்கைக்கு விஷயமாக்கி பருஷநதானென்னெனனில; அபிஷிக்தக்ஷத்ரியனன்றிக்கே, அவர்களுக்குப பெண்கொடுத்து,பெணகுடியான வம்சத்திலே பிறந்தானென்றும, இடக்கையும வலக்கையுமறியாத இடைக்குலத்திலே பிறந்தானென்று மாய்த்துப் பருஷிப்பது வல்லவா பழித்தவர்க்கும். அவ்வவர்களுக்கு அவத்யமான ஆத்யஸாத்யாநவநீதசௌர்யாதிகளை வ்ர்த்தஹாநியாகப்பழிதது பழி - குற்றம. வல்லவா பழிக்கையாவது - உள்ளசக்தியெல

(க) "ஸதவ்யஸ்தவப்ரியஃ"

ஸாம பகவந்நிந்தையிலேயாக்குகை. மாறிலடோர்செய்த நின்னசேற்றத்தீயின் வேந்தவாகவும். எதிரில்லாத யுத்தத்தைபபண்ணி, உன கோபாக்கியாலே முடிந்தானவர்களுக்கும் மஹாராஜ ரோடே வாலிபண்ணின யுத்தத்தைப்பாபத்து இவர 'மாறில்லாதமோர' என்கிறது அவர்களா ரெ - சிசுபாலனும் வாலியும் முதலானவர்கள வந்துனை யெய்தலாகுமெனபர். ஸர்வாதிக ருன உன்னைவந்து பராபிக்கலாமென்று ரிஷிகள சொல்லாநின்றார்கள் (க) " ஹமலந்து [illegible] " என்று சிசுபாலமோக்ஷத்தைச்சொன்னான் ஸ்ரீபராசரபகவான், (உ) " [illegible] " என்று வாலியுடைய பாகதிபராபதியைச்சொன்னான் ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான். ஆதலால் உன்னை நிந்தித்தார்க்கும் எதிரிட்டார்க்கு மகப்பட்டுனை ப்ரபாவத்தாலே உன்னைப்பெறலாமென்று மஹர்ஷிகள் சொல்லுகையாலே எம்மாய ஆச்ரிதருடைய அபராதங்களைபபொறுக்கைக்கடியான தயாகாங்க்ஷாத்யாச்சர்ய குணங்களை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனே. நாயினேன செய்தகுற்றம் நற்றமாகவேகொள். அநங்யகதியாய் உன்கை பார்த்திருக்கிறநான் பராமாதிகமாகச்செய்த குற்றத்தையும குணமாகக்கொள்ளவே ணும ஞாலநாதனே ஜகத்துக்கு நிருபாதிகசேஷியானவனே ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந விபாக மின்றிக்கே இருந்தநேதுடியாக இஜ்ஜகத்தைபுடையவனென்று குற்றத்தைக்குணமாகககொள்ளுகைக்கு ஹேதுசொலலுகிறது. . . . . ககக.

அ நூற்றுபபனனிரண்டாமபாட்டு. மேலிரண்டு பாட்டாலே - இக்தலையில் குற்றத்தை பொறுக்கவேணுமென்று க்ஷாபணமபண்ணி, அக்குற்றங்களை குணமாகக கொள்ள வேணுமென்று சொன்னார், இப்பாட்டில - திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, 'ஆயுஸ்ஸு' எனக்கு இன்னபோது முடியுமென்று தெரியாது, அவன் திருவடிகளிலே வணங்கி வாழ்த்தி காலக்ஷேபம் பண்ணப்பாரென்கிறார்

மூ — வாளகளாகிநாளகளசெல்ல நோய்மைகுன்றிமூப்பெய்தி
மாளுநாளதாதலால வணங்கிவாழ்த்தென்னெஞ்சமே
ஆளதாகுநன்மையென்று நன்குணர்ந்ததன்றியும்
மீள்விலாதபோகம்நல்க வேண்டும்மாலபாதமே ககஉ

ப தை — வாள்கள ஆகி—ஆயுஸ்ஸை அறுக்கும வாள்போலே, நாளகள் செல்ல—நாள கள்கழிய-(யௌவநாவஸ்தை யிறுண்டாககடவ,) நோய்மை-பலம், குன்றி-வ்யாதிகளாலே குறைந்து, மூப்பு எய்தி—பலஹாநியாலே கிழத்தனத்தை யடைந்து, (ஆயுஸ்ஸானது,) மாளும் நாளது—முடியும் நாளாய்த்து, ஆதலால்—ஆகையாலே, என நெஞ்சமே—என னுடைய மநஸ்ஸே, ஆள அது ஆகும் நன்மை என்று—அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்த மென்று, நன்கு உணர்ந்து—நன்றாகவறிந்து, வணங்கி—தலைபடைத்த ப்ரயோஜநம்பெற வணங்கி, வாழ்த்து—வாயபடைத்த ப்ரயோஜநமபெற வாழத்தப்பார், (வணங்குகையும்புகழ்கையும ஸாதநமாகுமோவென்ன,) மால பாதமே—ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரன திருவடிகளே, (நமககு,) மீள்வு இலாத போகம—யாவதாத்மபாவியான கைங்கர்யபோகத்தை, நல்கவேண்டும்—தந்தருளவேணுமென்கிறார்

(க) " பரவசசக்ரேண [illegible] " (உ) " [illegible] "

வ்யா வாளகளாகி நாளகள் செல்ல ஆயுஸ்ஸையீரும் வாளபோலே நாளகள்கழிய, தேஹாதமாபிமாநிகள் தேஹத்தில் விருப்பததாலே ஆயுஸ்ஸ போகாநின்றதென்று அஞ்சாநிற்பாகள், (க) "விஹிதாமதேஹஸம்ப்ரீதிஸ்ஸ்ரயநிர்வேதிநஃ" என்கிறபடியே பகவத் ஸமாச்ரயணத்துக்குக் கண்டகாலம் வ்யர்த்தமாய்ப்போகாநின்றதென்று மோக்ஷருசியுடையார் வெறுப்பாகள், ஆச்ரயித்தவாகள் பகவதநுபவத்துக்குக் கண்டகாலம் வ்யாததமேபோகாநின்றதென்று வெறுப்பர்கள். நோய்மைகுன்றி மூப்பெய்தி யௌவநாவஸ்தையிலுண்டாகக்கடவ வலி ரோகாதிகளாலே குன்றி, பலஹாநியே பாக்ரியாய மூப்பை ப்ராபித்து. பால்யத்தில் ஜ்ஞாநம் குறைந்திருக்கும், வார்த்தகத்தில் சக்தி குறைந்திருக்கும், இரண்டுமுண்டான யௌவநாவஸ்தையில் ரோகாத்யுபாதிகளாலே ஜ்ஞாநசக்திகள் குறைந்திருக்கும். இவையாய்த்து உள்ள ஆயுஸ்ஸிலேவரும் ப்ரத்யூஹங்கள் மாளும் நாளது மாளும் அந்த திவஸமாயதது-முடியும் நாளாயதது பாரப்தமாய நிற்கிறதென்கை அதுவா, மாளும்-முடியும், நாளது-ஆயுஸ்ஸின ஸ்வபாவமென்றுமாம் ஆதலால் வணங்கிவாழ்த்து ஆயுஸ்ஸ அஸ்திரமாகையாலும்,உள்ள ஆயுஸ்ஸுக்கு ப்ரத்யூஹங்கள் பலவுமுண்டாகையாலும், 'நாளைச் செய்கிறோம்' என்றிருக்குமதன்று, உள்ளபோதே தலைப்படைத்த ப்ரயோஜநம்பெறத் திருவடிகளிலே வணங்கி, (உ) "ஸாஜிஹ்வாயா ஹரிம் ஸ்தௌதி" என்கிறபடியே-வாயபடைத்த ப்ரயோஜநம்பெற வாழ்த்தப்பார் காலக்ஷேபம் நமக்கு பகவதநுபவத்தாலல்லது செல்லாதாகையாலே வணங்கிவாழ்த்தப்பாரென்றுமாம் என்னெஞ்சமே எனக்கு பவ்யமான நெஞ்சமே உன்னுடைய காரியமான ஸம்ருதிக்கு நான்சொல்லவேண்டா விறேயெனகிறார் "நின் புகழ்க்கலால்-நேசமில்லை நெஞ்சமே" என்று கீழிலும் பகவத்ப்ரவணமாயிறே தம்முடைய திருவுள்ளமிருப்பது. ஆளதாகும் நன்மையென்று நன்குணர்ந்ததனறியும் கீழச்சொன்ன காலக்ஷேபமேயன்றிக்கே அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தமென்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநமடியாக புத்திபண்ணி வணங்கிவாழத்தப்பார் ஆளதாகும் நன்மையென்று நன்குணர்ந்து (ங) "யஸ்ய யதுஸ்ய-வந்நஶ்ரேயஃ" என்று ப்ராப்திக்கு இவற்றை ஸாதநமாகச்சொல்லாநின்ற பின்பு அதுக்கானுலோவென்ன; மீளவிலாதபோகம் நல்கவேண்டும் மாலபாதமே ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரன திருவடிகள், நமக்கு (ச) "நசபுநராவர்த்ததே" என்கிறபடியே பாவர்த்தமபாவியான கைங்கர்யபோகத்தைத் தரவேணும்; நீவணங்கி வாழ்த்தப்பார் (ரு) "நமஇத்யேவவாதிநஃ" (சு) "தத்விப்ராஸோவிபந்யவஃ" என்றிவை ப்ராப்யாந்தர்ப்பூதமாயிறே யிருப்பது. நீ இதனைச் செய்யப்பாரென்று கருத்து ... கக௨.

அ நூற்றுப்பதினமூன்றும்பாட்டு. "மீள்விலாதபோகம் நல்கவேண்டும்" என்று கீழச்சொன்ன கைங்கர்யபோகம் பாரதந்த்ர்யத்தினுடைய எல்லையிலே பெறுமதாயிருக்க, தத்விருத்தமான ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளாலே அபஹதராயிருந்த நமக்கு அந்தப்பேறுபெறுகை கூடுமோவென்ன, திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே ப்ரஹ்மசிரஸ்ஸை யறுத்த ருத்ரனுடைய பாதகத்தைப் போக்கினவனே நமக்கு பாரதந்த்ர்ய விரோதியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் போக்கிப் பேற்றைத்தரும், நீ அவனே உபாயமென்று புத்திபண்ணியிரு என்கிறார்.

(க) "விஹிதாமதேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிநஃ" (உ) "ஸாஜிஹ்வாயா ஹரிம் ஸ்தௌதி" (ங) "தயாயஸ்துவநமஸ்யமச்ச" (ச) "நசபுநராவர்த்ததே" (ரு) 'நமஇத்யேவவாதிநஃ" (சு) "தத்விப்ராஸோவிபந்யவஃ"

மூ — சலங்கலந்தசெஞ்சடைக் கறுத்தகண்டன்வெண்டலைப்
புலன்கலங்கவுண்ட பாதகத்தன் வன்துயர்கெட
அலங்கல்மார்பில்வாசநீர் கொடுத்தவனடுத்தசீர்
நலங்கொள்மாலைநண்ணும்வண்ணம் எண்ணுவாழிநெஞ்சமே　　௧௧௩.

ப-ரை — சலம் கலந்த-கங்காஜலத்தைத் தன்னுள்ளே அடக்கினதாய், செம் சடை-சிவந்த ஜடையையும், கறுத்த கண்டன்- (பாற்கடலிலுண்டான விஷத்தைப் பானம்பண்ணுகையாலே,) கறுத்தகண்டத்தையுமுடையனாய், புலன் கலங்க—தன்னுடைய இந்த்ரியங்கள் கலங்கும்படி, வெண் தலை—வெளுத்த ப்ரஹ்மகபாலத்திலே, உண்ட—பிச்சைபுக்கு ஜீவித்துத் திரிந்தவனாய், பாதகத்தன்—பாதகத்தையுமுடையனான ருத்ரனுடைய, வன் துயர் கெட—வலிய துக்கம் கெடும்படி, அலங்கல்—திருமாலையையுடைத்தான, மார்பில்—திருமார்வில், வாசம்—பரிமளிதமான, நீர்—நீராலே, கொடுத்தவன்—அக்கபாலத்தை நிறைத்து ரக்ஷித்தவனுடைய, அடுத்த—ஸ்வரூபாநுபந்தியான, சீர்—கல்யாண குணங்களாலுவந்த, நலம் கொள்—வைலக்ஷண்யத்தையுடைய, மாலை—ஸர்வேச்வரனை, நண்ணும் வண்ணம்—கிட்டும் ப்ரகாரம், எண்ணு—அவனுடைய இரக்கமேயென்று புத்திபண்ணியிரு, நெஞ்சமே-மனஸ்ஸே, வாழி—உனக்கு இந்த வ்யவஸாயம் உண்டாயிடுக.

வ்யா　சலங்கலந்த செஞ்சடைக் கறுத்தகண்டன்　கங்காஜலத்தை ஸாகல்யேந தன்னுள்ளே யடக்கினதாய், சிவந்த ஜடையையும் க்ஷீராப்தி ஸமுத்திதமான விஷத்தாலே கறுத்த கண்டத்தையு முடைய ருத்ரன்　சங்காத்ரத்வமும் நீலகண்டத்வமும் இவனுடைய சக்திக்கு ஸூசகமாயிருக்கிறது　சிவந்த ஜடையென்கையாலே - இந்த சக்தி ஸாதித்துப்பெற்ற தென்கைக்கு ஸூசகம்　இப்போது இவனுடைய சக்திசொல்லுகிற தென்னென்னில்; குருபாதகமேற்றவாயிருந்துள்ள இந்த த்ராமாந்தத்துக்கடி. இந்த சக்தியென்கைக்காக　ஸத்பரக்ருதிகளுக்குண்டான சக்தி ஸாதவிகாக்கு நிழலாமாப்போலே,　தாமஸிகளுக்குண்டானது பிறர்க்கும் பாதகமாயிறே யிருப்பது　வெண்டலை “முடையடர்த்தசிரமேந்தி” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மசிரஸ்ஸை அறுத்தநாள் தொடங்கி சிரகாலம் தரித்துக்கொண்டு திரிகையால் ரக்தாதிஸம்பாசங்கள்போய அஸ்திமாத்ரமாகையாலே வெளுத்தசிரஃகபாலத்திலே புலன் கலங்க வுண்ட.　பூர்வகாலத்திலே, தன்னுடைய சக்தியையும், லோகமடங்க ஆச்ரயிக்கும்படியான ஐச்வர்யத்தையு மநுஸந்தித்து, பின்பு பாதகியாய் சிரஃகபாலத்திலே ஜீவிக்கும்படியான ஸ்வரூபஹானியையுமநுஸந்தித்து, ஸர்வேந்த்ரியங்களும் க்ஷோபிதமாம்படி. அதிலே ஜீவித்துத் திரிந்தவன்　பாதகத்தன் வன்துயர்கெட　பிதாவுமாய லோககுருவுமாயிருந்துள்ள அவன் தலையையறுக்கையாலே　வந்த பாதகத்தையுடையவனுடைய வலிய துக்கம் கெட. “வன்துயர்” என்கிறது - ப்ராயச்சித்த பரிஹார்யமாதல் அநுபவ விநாச்ய மாதலன்றிக்கே, ஒரு ஸர்வசக்தி போக்கவேண்டும்படி யிருக்கையாலே.　அலங்கல்மார்வில் வாசநீர்கொடுத்தவன்.　திருமாலையையுடைத்தான திருமார்வில் பரிமளிதமான நீராலே அக்கபாலத்தை நிறைத்தவன்　“அலங்கல் மார்வு” என்றது - ப்ரயோஜநாந்தர பரரோடு அநந்ய ப்ரயோஜநரோடு வாசியற ஆபத்தே முதலாக ரக்ஷிக்கைக்கிட்ட தனிமாலையென்று தோற்றுகைக்காக. “வாசநீர்” என்றது—அநுத்தமமான (க) “ஸர்வகந்தஃ” என்கிற விக்ரஹத்திலே உத்.

(க) “ஸர்வகந்தஃ”

பங்கமான ஜலமாகையாலே முனபு ஊழு செங்குருதி" என்றது - பரிக்ரஹித்த விக்ரஹத்திலுடைய ஸஜாதிய பாவத்திலுடைய மெய்ப்பாடு தோற்றுகைக்காக அடுத்தசீரலங் கொள்மாலெல்லாவருபாரு பந்தியான கல்யாண குணங்களால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தையுடைய பர்மேலசுவரனை. நன்றும் வண்ணமேண்ணு. இப்படி. தார்மிகயானவனுடைய பாதகத் தைப் போக்கினவன், அநபாயோஜ்ஞரான நம்முடைய துர்மாகாதிகளைப் போக்குவிக்கக் குறைவில்லை ; அவனைப்ராபிக்கும ப்ரகாரம அவனிரக்கமே யென்று புத்திபண்ணியிருக்கிறது - அவனை நம்தலையாலே ப்ராபிக்க விரகில்லே, அவன்றனே பிரங்கித் தன்னைத்தர் தருமா வேனுமெனறு வ்யவஸ்திதனாயிருக்கை நேஞ்சமே வாழி நெஞ்சமே, உனக்கு இத்தவ்யவஸாயம ஒருபடிப்பட உண்டாயிடுக . ககங.

அ. நாற்றுபப நிறைனகாம்பா. டு. இப்படி பானல் நமக்கு க்ர்த்ய மென்னென்ன ; ஜ்ஞாநபாதாகமே தொடங்கி பரமபதப்ராப்தி பர்யந்தமாக நம்மைப்புற்கு உபாயம்-ரக்ஷகோத்தாமை பண்ணின ஸ்ரீவாராஹநாயனர் திருவடிகளேயாக நினைத்து, சரீராவஸாநத்தளவும் காலக்ஷேபார்த்தமாக அவனை வாழ்த்தப் பாரேனகிறார்

மூ —ஊனமாயவெட்டு நீக்கி யேதமின்றிமீதுபோய
வானமாளவல்லியேல வணங்கிவாழத்தேன்னேஞ்சமே
ஞானமாகிஞாயிறாகி ஞாலமுற்றுமோரெயிற்
றேனமாயிடந்தமூர்த்தி யேந்தைபாதமெண்ணியே ககச

ப-ரை — ஊனம ஆய - சேதநர்க்குக்குறையான, எட்டும நீக்கி - அவித்யாதிகளெட்டையும தாபத்ரயங்களையும நீக்கி, ஏதம் இன்றி-ஸாமாரிகமான துக்கங்களும் நீக்கி, லீலாவிபூதிக்குமேலே, போய-அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே போய்,வானம் ஆள வல்லையேல்-பரமபதத்தை ஆளவிரும்புவாயாகில், (உள்ளுண்டான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப்போக்குகைக்கு,) ஞானம் ஆகி—ப்ரகாசகமானஜ்ஞாநமாய், ஞாயிறு ஆகி—புறம்புள்ளவற்றைக்காட்டுற ஆதித்யனுமாய், ஏனம ஆய—வராஹாவதாரஞ்செய்தருளி, (பூமியையடங்க,) ஓர்—அத்விதீயமான, எயிறு—எயிற்றாலே, இடந்த-பிளந்த, மூர்த்தி-விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனாய, எந்தை—என்னை யெழுதிக்கொண்ட ஸ்வாமியானவனுடைய,பாதம்-திருவடிகளை,எண்ணி-உபாயமாக அநுஸந்தித்து, என் நெஞ்சமே—எனக்கு பகவதநுபவத்துக்கு ஸஹகாரியான நெஞ்சே, வணங்கி—அவன திருவடிகளை வணங்கி, வாழ்த்து—வாழ்த்தப்பார்.

வ்யா. ஊனமாயவெட்டும் நீக்கி. சேதநர்க்குக்குறையான அவித்யாதிகளெட்டையும் சரீரஸம்பந்தப்ரயுக்தமான தாபத்ரயங்களையும்நீக்கி. இவை இவனுக்கு ஜ்ஞாநஸங்கோசகரமாகையாலே "ஊனம்" என்கிறது ஊனம் - குறைவு ஏதமின்றி ஸாம்ஸாரிகமான ஸகல அநர்த்தஹேதுவான அவித்யாதிகள் போகையாலே தத்கார்யமான துக்கங்களும் போமிறே ஏதம் - துக்கம். மீதுபோய்வானமாளவல்லையேல துக்கஸம்பந்தமுள்ள லீலாவிபூதிக்குமேலே அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே போய், பரமபதத்திலே, (க) "ஸ்வாராஜ்யம்" என்கிற படியே குறைவற்ற விருப்பையிலேண்டியிருந்தாயாகில் வணங்கிவாழ்த்தேன்னேஞ்சமே உனவழியே என்னைக்கொண்டுபோகைபண்ணிக்கே, பகவதநுபவத்துக்கு ஸஹகாரியான நெஞ்சே!,

(க) "ஸ்வாராட்பவதி"

காலக்ஷேபார்த்தமாக அவன் திருவடிகளிலே வணங்கி வாழ்த்தப்பார். வணங்கிவாழ்த்துகை காலக்ஷேபமாகில் பிற்சொன்ன பேற்றுக்கு முதலேதென்ன; இன்னதென்கிறது மேல்-ஞானமாகி ஞாயிறாகி ஆந்தரமான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்குகைக்கு ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநமாய், பாஹ்யபதார்த்த ப்ரகாசகனான ஆதித்யனாய் இத்தால்—ஆத்மஜ்ஞாநஹேதுவுமாய் ஐந்த்ரியகஜ்ஞாந ஹேதுவுமென்றதாய்த்து பாஹ்யவிஷயங்களை உள்ளபடி அறிந்தாலாய்த்து விடலாவது, ஆத்மவிஷயத்தை உள்ளபடி அறிந்தாலாய்த்து புருஷார்த்தகருசியுண்டாவது ஆக, ஜ்ஞாந ப்ரதனும் ஸர்வேச்வரனென்கை ஞாலமுற்றுமோரெயிற்றேனமாயிடந்த மூர்த்தி மஹாவராஹமாய், பூமியையடங்க அத்விதீயமான எயிற்றிலேயிடந்த விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தன். "மூர்த்தி" என்று - ஸ்ப்ருஹணீயமான பூர்வாக்ஷாட்குண்ய விக்ரஹத்தையுடையவனைச்சொல்லுகிறது அவ்வடிவையுடையவன் கிடீர் தன்னைப்பற்றியமர்ந்து நெஞ்சோடுதாரணம் பண்ணிறுவென்று கருத்து எந்தை அந்நீர்மையைக்காட்டி என்னையெழுதிக்கொண்டவனென்னுதல், அவ்வடிவையுடையவன் தன்னைப்பற்றியாறுகைக்கு - இத்தையுடையவனாகைபாலே யென்னுதல் பாதமெண்ணியே அவன் திருவடிகளையே உபாயமாக அநுஸந்தித்து. மஹாவராஹமாய் ப்ரளயார்ணவத்தினின்றும் பூமியை உத்தரித்தாப்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்றும் நம்மை உத்தரிக்குமென்று அத்யவஸித்து "வணங்கி வாழ்த்து" என்கிறார். "ஏனமாய்வெட்டுநின்று மெய்தமினறி மந்தேபாய வானமாளவல்லமேல்-ஞாலமாகிநாயிறாகி ஞாலமுற்றுமோரெயிற்றேனமாயிடந்தமூர்த்தியெந்தைபாதமெண்ணியே - வணங்கிவாழ்த்தென்னெஞ்சமே" என்றந்வயம் க௧௪.

அ—நாற்றுயப்பதின்ந்தாம்பாட்டு. அவன், (க) "அவாப்தஸமஸ்தகாமன்" ஆனபடியாலே ஸ்வயம்ப்ரயோஜனன், நாம் அநேகஜந்மங்களுக்கடியான ஸாமக்ரிகளைப்பண்ணினவர்கள், 'அவன் திருவடிகளே உபாயம்' என்று நினைத்தமாத்ரத்திலே நம்மை ரக்ஷித்தருளக்கூடுமோவென்று சோகித்த திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, ஸர்வவிதபந்துவுமாய் ஸகல விரோதிகளையும் போக்கித்தன்னைத் தருவானாக ஏறிட்டுக்கொண்டான், நீ இனி சோகிக்கவேண்டாவென்று [திருவுள்ளத்தைக்குறித்து,] (௨) "மாசுச:" என்கிறார்

மூ—அத்தனாகியன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய்
ஒத்தொவ்வாதபல்பிறப் பொழித்துநம்மையாட்கொள்வான்
முத்தனார்முகுந்தனார் புகுந்துநம்முள்மேவினார்
எத்தினாலிடர்க்கடற் கிடத்தியேழைநெஞ்சமே க௧௫

ப—ரை — முத்தனார் - சற்றேனும் ஸம்ஸாரகந்தமற்றவராய், முகுந்தனார் - முக்திபூமிப்ரதரானவர், ஒத்து ஒவ்வாத—ஒத்தும் ஒவ்வாமலுமிருக்கிற, பல் பிறப்பு ஒழித்து—எண்ணிறந்த ஜந்மங்களைத்தவிர்த்து, நம்மை—நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த நம்மை, ஆள்கொள்வான—அடிமைகொள்ளுகைக்காக, அத்தன் ஆகி—ஹிதமேப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவுமாய், அன்னை ஆகி—ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவுமாய், ஆளும்—அடிமைகொள்ளக்கடவ, எம்பிரானுமாய்—என்ஸ்வாமியுமாய், நம்முள் புகுந்து—நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமான நம்முடைய மநஸ்ஸிலேபுகுந்து, மேவினார்—ஒரு நீராகப்பொருந்தினார்; (இப்படியிருக்க,) ஏழை நெஞ்சமே-அறிவில்லாதநெஞ்சே, எத்தினால்-என்ன ஹேதுவினாலே, இடர் கடல் கிடத்தி—து:க்கஸாகரத்தில் கிடக்கிறாய்?

(க) "அவாப்தஸமஸ்தகாமன்" (௨) "மாசுச:"

வயா அத்தனாகி ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவுமாய். அன்னையாகி. ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவுமாய் பிதாசெய்யுமுபகாரத்தை மாதா செய்யமாட்டாள்; மாதாசெய்யுமுபகாரத்தை பிதாசெய்யமாட்டான் இரண்டுவகைப்பட்ட உபகாரத்தையும் அவனொருவனே செய்யவல்லனாயிருக்கை (ச) "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ:" என்றும், 'உலகுக்கோர் முந்தைத்தாய் தந்தை" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே அதவா, அத்தனாகி அன்னையாகி ஜ்ஞாநத்துக்கு உத்பாதகனுமாய், உத்பந்நஜ்ஞாநத்துக்கு வர்த்தகனுமாயிருக்குமவனென்னவுமாம் (உ) "கரீயாந் ப்ரஹ்மத: பிதா" என்று ஜ்ஞாநோத்பாதகனை பிதாவென்று சொல்லக்கடவதிறே இவ்வளவால் - கீழ்ப்பாட்டில் "ஞானமாகி" என்றத்தை விவரிக்கிறது ஆளும் எம்பிரானுமாய். அடிமைகொள்ளக்கடவ என்ஸ்வாமியாய். உத்தமான ஜ்ஞாநகார்யமாய்க்கொண்டு, கைங்கர்யருசிபிறந்தால் அடிமைகொள்ளுகைக்கு ஸ்வாமியுமாயென்கை இவைதான் ஸர்வவித பந்துவுமாயிருக்கிறபடிக்கு உபலக்ஷணம் (ங) "மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண:" என்றும், "எம்பிரானெந்தை என்னுடைச்சுற்றம் எனக்கரசென்னுடைவாணாள்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே ஒத்தோவவாதபல்பிறப்பொழித்து நம்மையாள்கொள்வான் இப்படி ஸர்வவித பந்துவுமாய்த்து ஏதுக்காக வென்னில், விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸ்வரூப ப்ராப்தமான அடிமைகொள்ளுகைக்காக வென்கிறார் ஒத்தோவவாத பல்பிறப்பொழித்து ஒன்றுக்கொன்று நெடுவாசிபட்டு, இப்படி அஸங்க்யாதமான ஜந்மத்தைத் தவிர்த்து ஆத்மஸ்வரூபம் ஏகமாயிருக்க, ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தனுடைய ஜந்மம் ப்ராப்யமாயும், அவன்றனக்கே ஒருத்தனுடைய ஜந்மம் த்யாஜ்யமாயுமிறே யிருப்பது அதவா, ஓராகாரத்திலே ஒத்தும் ஓராகாரத்திலே வைஷம்யப்பட்டுமிருக்கும் ஜந்மங்களென்னுமாம் ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஏகரூபமாய், கர்மத்தாலே தேவதிர்யங்மநுஷ்ய ஸ்தாவரரூபத்தாலே விஷமமாயுமிருக்கை "மகிழ்ந்தலகொன்றேபோல மாறும் பல்யாக்கை" என்னக்கடவதிறே நம்மை ஆள்கொள்வான் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போந்த நம்மை நித்யஸூரிகளைக் கொள்ளும் அடிமைகொள்ளுகைக்காக. ஜந்மங்கள்தோறும் உடன்கேடாய்ப் போந்தாகையாலே திருவுள்ளத்தைக் கூட்டி "நம்மை" என்கிறார் முத்தனார் அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரானவர் "முத்தர்" என்று - ப்ரத்வம்ஸாபாவத்தைச் சொல்லுகிறதன்று, தன்னுடைய ஹேயப்ரத்யநீகதை ஸ்வாபாவிகமாகையாலே ப்ராகபாவத்தைச் சொல்லுகிறது முகுந்தனார். முக்திப்ரதரானவர் இத்தால் - நித்யவ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது ஆக இரண்டாலும் - விரோதி நிவர்த்தி ஹேதுவான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி பூர்த்தியையும் மோக்ஷப்ரதத்வத்துக்கடியான ஔதார்யத்தையும் சொல்லிற்றாய்த்து புகுந்து நம்முளாமேவினார் (ச) "க்ஷிபாமி" என்கிறபடியே த்யாஜ்யவிஷயமாம்படி சூழ்த்துக்கொண்ட நம்முடைய நெஞ்சில், ஹேயப்ரத்யநீகரானவர் புகுந்து ஒருநீராகப் பொருந்தினார். நம்முடைய தண்மை பாராதே தம்முடைய பெருமை பாராதே ஸர்வபாரத்தையும் தாமேறிட்டுக்கொண்டு செய்வாராகப் புகுந்து பொருந்தினாரென்கிறார். எத்திறலிடர்க்கடல் கிடத்தி. நம்முடைய ஹிதமறிகைக்கு நாம் ஸர்வஜ்ஞரோ, அவன் அஜ்ஞனோ?; ஹிதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கு நாம் சக்தரோ, அவன் அசக்தனோ?; கார்யம் செய்துகொள்ளுகைக்கு நாம் ப்ராப்தரோ, அவன் அப்ராப்தனோ?. தன்மேன்மை பாராதே தாழ

(க) "ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம் பிதாமாதாசமாதவ:" (உ) "கரீயாந்ப்ரஹ்மத:பிதா"
(ங) "மாதாபிதாப்ராதா நிவாஸ:சரணம் ஸுஹ்ருத்கதிர்நாராயண:" (ச) "க்ஷிபாமி".

கின்று உபகரிக்கு மவனாயிருக்க, துக்கஸாகரத்திலே கிடக்கிறது எதனாலே? ஏழைநெஞ்சமே பகவத்விஷயத்தில கைவைப்பதற்கு முன்பு சோகிக்கவுமறியாதே. ஆனைக்கழுத்திலே யிருந்தாப்போலிருக்கிற அறிவுகேடுபோலேகாண் - நமகாரியத்துக்கு அவனகடவனானபின்பு இன்று சோகிக்கிற அறிவுகேடு மென்கை ஏழையா - அறிவிலோ "முத்தனார் முகுந்தனார் - ஒத்தொவ்வாத பல்பிறப்பொழித்து நம்மை யாட்கொள்வான - அத்தனாகி அன்னையாகி ஆளுமெம்பிரானுமாய் - நம்முள - புகுந்து - மேவினார்; ஏழைநெஞ்சமே - எதனால் இடாக கடல கிடத்தி" என்றபடியம் . .. . ககரு

அ நூற்றுப்பதினாறுபாட்டு மேலுள்ள ஜநம பரம்பரைகளுக்கடியான காமத்தைப்போக்கி அடிமை கொள்ளுவானாக ஏறிட்டுக்கொண்டானென்றார் - கீழ், இதில் - ராக ஹேதுவான பாபத்தைப்பண்ணி, நாம அதனாலே யமவசப்பாயனமோ இருக்கிறதென்ற திருவுளத்தைக் குறித்து; நமக்குத தஞ்சமான சக்ரவர்த்திதிருமகனார், தம்மோடே நம்மைக் கூட்டிக்கொண்டபின்பு யமனால் நாம் செய்தகுற்றம் ஆராயமுடியுமோவென்கிறார்.

மூ —மாறுசெய்தவாளரக்க னாலுபப வன்றிலங்கை
நீறுசெய்துசென்றுகொன்று வென்றிகொண்டவீரனார்
வேறுசெய்துதம்முளென்னை வைத்திடாமையால்நமன்
கூறுசெய்துகொண்டிறந்த குற்றமெண்ணவல்லனே   கக௬

ப-ரை — மாறு செய்த - எதிரிட்டுக்கொண்டவனாய், வாள் அரக்கன் - ருத்ரனிடத்தில பெற்ற வாளையுடையவனான ராவணனுடைய, நாள் உலப்ப — ஆயுஸ்ஸை முடிக்கைக்காக, அன்று—பிராட்டியைப்பிரிந்த வன்று, இலங்கை நீறுசெய்து—திருவடியை இட்டுவித்து லங்கையை பஸ்மமாக்கின விடத்திலும், (* வணங்கலி லரக்கனாயிருந்தபடியாலே,) சென்று, ஸேதுபந்தம்பண்ணிச்சென்று, கொன்று - பரிகரங்களோடேகூட ராவணனைக்கொன்று, வென்றிகொண்ட வீரனார் — ஜயித்த வீரஸ்ரீயோடேநின்ற சக்ரவர்த்தி திருமகனார், வேறு செய்து - இவன நமக்குப்புறம்பாயிருப்பானொருவனென்று, தம்முள — தம திருவுள்ளத்தில, என்னை வைத்திடாமையால - என்னை நினையாமையாலே, நமன - அவரவர்களசெய்த குற்றங்களை ஆராயக்கடவ யமன, கூறுசெய்துகொண்டு—பிரித்துக்கொண்டு, இறந்த குற்றம்—செய்து கழிந்தபாபத்தை, எண்ணவல்லனே—நினைக்கவல்லனோ

வயா மாறுசெய்த எதிரிட்டுக்கொண்ட (க) "ஸிவஞானசேவித ஸஞ:" (உ) "யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்" என்றிருக்கிறவிஷயத்தையிறே எதிரிட்டுக்கொண்டது தமபியோபாதி அநுகூலித்துப் பிழைத்துப்போகலாயிருக்க துஷ்ப்ரக்ருதியாகையாலே கிடீ! எதிரிட்டுக்கொண்டது. வாளரக்கன் நாள் உலப்ப வாலியைக்கொன்று அவ்வரசிலே மஹாராஜரை அபிஷேகம்பண்ணினபடியைக் கேட்டிருக்கச்செய்தேயிறே எதிரிட்டது, ருத்ரன்பக்கல்பெற்ற வாளையும், ப்ரஹ்மா தனக்குக்கொடுத்தவயஸ்ஸையும் தனக்கு பலமாகவிசுவஸித்திருக்கையாலே நம கையிலவாளிருக்க ஒருவராலும ஜயிக்கவொண்ணாது, வரத்தாலவந்த ஆயுஸ்ஸுண்டாயிருக்க ஒருவரால கொல்லவொண்ணாதென்றிருந்தானாய்த்து வாளரக்கன் நாள் உலப்ப, ராவணனுடைய அந்தவாளையும் ஆயுஸ்ஸையும் முடிக்கைக்காக, யாதொன்றைத்தனக்கு

(க) "ரிபூணமபிவத்ஸல:" (உ) "யதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்"

பலமாக விச்வஸித்திருந்தான, அத்தையாய்த்து அழித்தது உலப்பு - முடிவு "உலப பிலானை" என்றும், "உலப்பில்கீர்த்தியம்மானே" என்றும சொல்லக்கடவதிறே. அன்று "அரிகுழாங்களிவாய்த்திருவினைப்பிரித்த கொடுமையிற் கடுவிசையரக்கன" என்கிறபடியே - அவன் ப்ராதிகூல்யத்திலே கைவளர்ந்தவன்று பாஹிம்ஸை பண்ணின வளவன்றிக்கே, தேவதைகளை குடியிருப்பை அழித்தவளவே யன்றிக்கே, (க) "நயஷ்டவ்யம்நதாதவ்யம் நஹோதவ்யம்" என்கிறபடியே - ஈச்வராராதநத்தை லங்கநம பண்ணினவளவேயன்றிக்கே, ஜகஜ்ஜீவநமான யிருகைத்தை, கடலுக்கு அக்கரையும் இக்கரையுமாய்ப்பு பண்ணின ப்ராதிகூல்யமிறே. இலங்கைநீர்செய்தது இப்படி செய்பச்செய்தேயும 'அநுகூலிக்குமாகில இவனை வயர்த்தத்தே அழியச்செய்கிறதென்' என்று பார்த்தருளி, ஒருதனியானைப் போகவிட்டு லங்கையை பஸ்மமாக்கி. சென்று அவ்வளவிலும அநுகூலியாமையாலே சமுத்ரத்தில் நின்றும் கடற்கரையிலே சென்றுவிட்டு, லங்கைக்காளுள கடலைப்பணை செய்து, லங்கையைச்சென்று அடைமதிள்படுத்தி கொன்று அவ்வளவிலும (உ) "நநமேயம்" என்கிற பாதிஜ்ஞை குலையாமையாலே பெரியோமாக ராவணனைக்கொன்று. வென்றிகொண்டவீரனார அவனை ஜயித்து வீரஸ்ரீயோடே நின்றவர். வேறுசெய்து தம்முளென்னை வைத்திடாமையால இவன நமக்குப் புறம்பாயிருப்பா னொருவனென்று தமமுடைய திருவுள்ளத்தில எனனை நினையாமையாலே "வேறுசெய்து" என்கிறது - நாம பண்ணின கர்மத்துக்கு கர்த்தாவும போக்தாவும நாமேயன்றிருக்கை "என்னை" என்று - அவன திருவடிகளிலே பாரநயாஸம பண்ணினவென்னை யென்றபடி எனக்கு எதிரிகளானவர்கள் தமக்கு எதிரிகளாம்படி தமக்கு அந்தரங்கருக்கிவைக்கை யாலேபென்கை ஈமன்கூறுசெய்துகொண்டு செய்தார்செய்த குற்றங்களை ஆராயக்கடவ யமன, என்னை விபஜித்துக்கொண்டு. ஆணையின்ஸையான சக்ரவர்த்தி திருமகனார், தம்மோடே கூடியசகோளள யமனாலே பிரிக்கலாமோ இப்பாட்டு - சக்ரவர்த்தி திருமகனைச்சொல்லுகிறது, — "அனுசராசாங்களை வைகுந்தத்தேற்றி" என்று சொல்லுகிறபடியே — பவமச்யமான ஸ்தாவர ஜங்கமங்களை இருந்தபடியே விஷயீகரித்து பரமபதத்தேறக் கொண்டுபோன ஏற்றத்தை நினைத்து. கூறுசெய்கை - பிரிக்கை இறந்த குற்றமெண்ணவல்லனே செய்ததுகழிக்கப்பாபத்தை எண்ணவல்லனோ கீழ்க்கழிந்த பாபமாவது - அநாதபத்தையையும ப்ராயச்சித்தத்தையும யசழித்து, நரகாநுபவம் பண்ணியே கழிக்கவேண்டுமவையெனகை "எண்ணவல்லனே" என்றது - பாபம பண்ணினனென்று தனிக்ர்ஹத்திலே யிருந்து நினைக்கவும் சக்தனல்லனென்றபடி. . ... சக=

அ நாற்றுபபதினேழாம்பாட்டு பயவ-யதாலேறதுவான சாபங்கள்போறுகும தேஹாரம்பகமா யிருந்துள்ள ப்ராரப்தகாமம கெடந்திலலையோ வென்ன, அாத ப்ராரப்தகாமத்தையும் ததாச்ரயமான தேஹத்தையுமபோக்கி பரமபதத்திலே கொண்டுபோவானுனபின்பு நம்பேற்றுக்கு ஒருகுறையில்லை யென்கிறா.பூர்வாக(வ)மாகிறது- தேஹயாம்பரைச்சு ஹேதுவாயும, ராகஹேதுவாயும, ப்ராரப்தமாய் அநுபவ விநாசயமாயும மூன்றுவகைப்பட்டாயத இருபபது அதில உபாஸகனுக்கு ப்ராரபதகாம மொழிந்தவை நஷ்டமாகக கடவது; ப்ராரபதகாமம அநுபவவிநாசயமாகக கடவது, ப்ரபந்நனுக்கு பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே த்ரிவித கர்மங்களும அநுபவிக்க வேண்டுவதில்லை

(க) "நயஷ்டவ்யம நதாதவ்யம நஹோதவ்யம" (உ) "நநமேயம"

மூ—அச்சநோயொடல்லல்பல் பிறப்பவாய்மூப்பிவை
வைத்தசிந்தைவைத்தவாக்கை மாற்றிவானிலேற்றுவான்
அச்சுதனனந்தகீர்த்தி யாதியந்தமில்லவன்
நச்சுநாகணைக்கிடந்த நாதன்வேதகீதனே ககஎ

ப-ரை—அச்சுதன்—ஆச்ரிதரை ஒருகாலும் நழுவவிடாதவனாய், அனந்தகீர்த்தி—அபரிச்சேத்யமான குணப்ரதையையுடையனாய், (ஆச்ரிதவிஷயத்தில் செய்ய நினைத்திருக்குமவற்றுக்கு,) ஆதி அந்தம் இல்லவன—முதலும் முடிவுமின்றிக்கேயிருக்குமவனாய், நச்சு—ப்ரதிகூலரிடத்தில் விஷத்தை உமிழ்கிற, நாகு அணை கிடந்த—திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற, நாதன்—ஸர்வஸ்வாமியாய், வேதகீதன்—நாராயணாநுவாகத்திலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனானவன், அச்சம்—பயமும், நோயொடு—வ்யாதியும், அல்லல்—ஆதிவ்யாதியும், மூப்பு—ஜரையும், பலபிறப்பவாய இவை—அநேகஜந்மங்களாகிற இவைகளை, வைத்த—அநுஸந்திக்கிற, சிந்தை—மநஸ்ஸையும், வைத்த—அந்தமநஸ்ஸுக்கு ஆச்ரயமான, ஆக்கை—சரீரத்தையும், மாற்றி—தவிர்த்து, வானில் ஏற்றுவான்—பரமபதத்தில் ஏறப்பண்ணும் ஸ்வபாவனென்கிறார்.

வ்யா அச்சநோயொடல்லல் பல்பிறப்பவாய மூப்பிவை பயம், வ்யாதி, அதனோடே கூடின ஆதி, ஜரா அநேகஜந்மமாகிற இவை பயமாவது ஆதிகளிலே ஒன்றுயிருக்கப்ரதமத்திலெடுத்தது - ஆதிவ்யாதிகள் எல்லார்க்கும் ஸாதாரணமாயிருக்கையாலே அதாகிறது - ஆராமியான அதுக்கு ஹேதுவான லிங்கதர்சநத்தாலே வரும் மாநஸதுக்கம்—பயமாகிறது அது ஸர்வஸாதாரணமிறே வ்யாதியாகிறது - சிரோரோகாதிகள் ஆதியாகிறது - காமக்ரோதாதிகள் "நோயொடல்லல்" என்றது — இரண்டும் ஆத்யாத்மிகமாகையாலே. அதுதான் ஆதிபௌதிகத்துக்கும் ஆதிதைவிகத்துக்கும் உபலக்ஷணம் ஜரையாகிறது - பால்யயௌவநங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் ப்ராப்தகர்மங்களை, அநேகஜந்ம ஸம்பாவனையாலே "பல்பிறப்பு" என்கிறது "ஆய இவை" என்கிறது - ஸந்நிஹிதங்களான அநுபவங்களைச் சொல்லுகிறது வைத்தசிந்தை உக்தமான இவற்றை யநுஸந்திக்கிற மநஸ்ஸையும் வைத்தவாக்கை அந்த மநஸ்ஸுக்கு ஆச்ரயமான சரீரத்தையும். மாற்றி ஆக-ப்ராப்த கர்மபலமான ஆதிவ்யாதிகளையும், அவற்றை யநுபவிக்கிற காரணங்களையும் ஸர்வத்துக்கும் ஆச்ரயமான தேஹஸம்பந்தத்தையும், இவற்றை படக்கத்தவிர்த்து. வானிலேற்றுவான் (க) "கோவஜநம்ஸ்வதந்த்ரஸம்ஸ்ரிதம்" என்கிறபடியே இவற்றை ஸ்மரிக்கைக்கும் அவஸரமில்லாத பரமபதத்தே ஏறப்பண்ணும் ஸ்வபாவன் இவ்வபாவத்தை யுடையவனுரென்ன, அச்சுதன் திருவடிகளை ஆச்ரயித்தாரை ஒருநாளும் ஒருபடியாலும் நழுவவிடாதவன் அனந்தகீர்த்தி இப்படி ஆச்ரிதரக்ஷணத்தைப் பண்ணுகையாலுண்டான அபரிச்சேத்யமான குணப்ரதையை யுடையவன் ஆதியந்தமில்லவன், ஆத்யந்தரஹிதன். அதாகிறது - ஆச்ரிதவிஷயத்தில் செய்ய நினைத்திருக்குமவற்றுக்கு முதலும் முடிவுமின்றிக்கேயிருக்கை நச்சுநாகணைக்கிடந்த நாதன். ஆச்ரிதரை ஒருக்காலும் பிரியமாட்டாத ஸர்வஸ்வாமி, ப்ரதிகூலர்பக்கலிலே நஞ்சை உமிழ்வானுமாய், ஜாதிப்ராப்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களையுடையனுமான திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தரு

(க) "கோபஜநம்ஸ்மரந்திதம்சரீரம்"

ளுகிறவன் நாதன் தாழ்கின்று உபகரிக்கைக்கும் ஆசிரிதரைப் பிரியமாட்டாமைக்கும் ஹேது உடையவளுகையாலே வேதகீதனே அச்யுதனுகவும் வருந்த ஸௌசீல்யாசவு நாராயணத்து வாகத்திலே ப்ரஸித்தனுனவன. (க) "ஶாச்வதம் ஶிவமச்யுதம் நாராயணம்" என்னக்கடவதிறே ௧௧௭

அ நூற்றுப்பதினெட்டாம்பாட்டு "வைத்த சிந்தை வைத்த வாக்கைமாற்றி" என்று ப்ராரப்த காமாவஸாநமான விரோதி நிவர்த்திக்கும் "நீள்விலாக்கயோகம் நலக்குமே ணடுமே" என்றும், "நமமையாட்கொள்வான" என்றும், "வானிலேற்றுவான்" என்றும் சொன்ன ப்ராப்யஸித்திக்கும், ஈச்வரனே கடவனென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்தார் - கீழ்ப்பாட்டில்; ஈச்வரனை நோக்கி, தம்முடைய திருவுள்ளத்துக் குண்டான ப்ராப்ய ருசியை ஆவிஷ்கரிக்கிறார் - இதில்

மூ — சொல்லினுந்தொழிற்கணுந் தொடக்கறாதவன்பினும்
அல்லுநன்பகலினோ டானமாலைகாலையும்
அல்லிநாண்மலர்க்கிழத்தி நாதபாதபோதினைப்
புல்லியுள்ளம்விள்வி:லாது பூண்டுமீண்டதில்லையே ௧௧௮

ப-ரை. — சொல்லினும் — வாசசமானஸ்துதி கீர்த்தநங்களிலும், தொழிற்கணும் — காயிகமான ப்ரதக்ஷிணஞ்ஜல்யாதிகளிலும், தொடக்கு அறாத — பந்தம்நீங்காத, அன்பினும் — மாநஸமான ப்ரேமத்திலும், நல் அல்லும் — பகவத்விஷய ப்ராவண்யத்தோடு செல்லக்கடவ ராத்திரியும், நன் பகலும் — ஆத்மயாத்ரா சேஷமாசப்போகக்கடவ பகலும் அல் ஆன — ராத்ரியோடே கூடின, மாலை — ஸாயம் ஸந்த்யையும், பகல் ஆன — பகலோடுகூடின, காலையும் — ப்ராதஸ்ஸந்த்யையும், அல்லி — படர்ந்த, நாள — அப்போதலர்ந்த, மலர் கிழத்தி — தாமரைப்பூவைப் பிறப்பகமாகவுடையளான பெரியபிராட்டியார்க்கு, நல் - வல்லபனானவனே!, உள்ளம் — என் மநஸ்ஸானது, பாதம் போதினை புல்லி — உன் திருவடிகளாகிற தாமரைப்பூவைப்பற்றி, விள்வு இலாது — விச்சேதமில்லாதபடி, பூண்டு — அதிப்ரவணமாய், மீண்டது இல்லை — அதினின்றும் வேறுகுணங்களில் மீளப்பெற்றதில்லை

வியா சொல்லினும் தொழிற்கணும் தொடக்கறாத வன்பினும் வாசிகமான ஸ்துதி கீர்த்தநாதிகளும், காயிகமான ப்ரதக்ஷிணஞ்ஜல்யாதிகளும், மாநஸமான ப்ரேமமும் ஆக, மநோவாக்காயவ்யாபாரங்களுக்கு பகவத்விஷயமே விஷயமாகை. தொடக்கறுதவன்பாகிறது விஷயாந்தர ஸ்பர்சமில்லாத ப்ரேமம் அல்லும் நனடகலினோடான மாலைகாலையும் தமோபி பூதியோடும் விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தோடும் செல்லக்கடவ ராத்ரியும், தேஹயாத்ராசேஷமாகப் போதுபோக்கக்கடவ அஹஸ்ஸும், ராத்ரியோடே கூடின ஸாயம்ஸந்த்யையும், அஹஸ்ஸோடே கூடின ப்ராதஸ்ஸந்த்யையும் கரணத்ரயங்களுக்கும் ஏகம் விஷயமானுப் போலே. ஸர்வகாலத்துக்கும் விஷயமதுவே யாகை "நன்பகல்" என்றதை எல்லாக் காலங்களுக்கும் கூட்டி, நன்றான இரவும், நன்றான பகலும், நன்றான ஸந்த்யையு மென்கிறார் — பகவத் விஷயத்தோடே செல்லுகையாலே. அல்லிநாண்மலர்க்கிழத்திநாத படர்ந்த செவ்வித் தாமரைப்பூவைப் பிறப்பகமாகவுடையவளாகையாலே ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யாதிகளாலே

(க) "ஶாச்வதம் ஶிவமச்யுதம் நாராயணம்"

அதிகையான பிராட்டிதான், " அகலகில்லேனிறையும் " என்று மேல்விழும் ஸாம்யாதிகனே. அல்லிப்போலேயாய செவ்வித் தாமரைப்பூவைப் பிறப்பாகவுடையவளென்னுமாம் இத்தால் இவர் திருவுள்ளத்துக்கு ஒருமிதுனமே ப்ராப்யமென்ற தாய்த்து. பாதபோதினைப்புல்லி. என் திருவடிகளாகிற தாமரைப்பூவைப்பற்றி ஸ்ரீயப்பதியான உன் திருவடித்தாமரைகளை மநோவாக்காயங்களினாலே ஸர்வகாலமும்பற்றியென்றபடி புல்லல — புணர்தல். உள்ளம் விள்விலாதுபூண்டு என்மநஸ்ஸு ஒருக்காலும் விச்சேதமில்லாதபடி அதிபரவணமாய். மீண்டதிலலேயே இருவரும் சேர்ந்த சேர்த்தியழகிலே அநுபவிக்கவிழிந்து அதில பர்யாப்தி பிறவாமையாலே குணர்தங்களிலும் மீண்டதிலலை ... ... கக அ.

அ தூறுப்பபதிதொலைதாபபாட்டு காணத்தக்கும் காதர்பாவம் பிறசுமபடி யாக உமக்கு நம்பக்கலிலே பிறந்த அபிநிவேசம் ஸமலாததில கண்டறியாததொன்று பிருந்தது, இவ்வபிநிவேசத்துக்கடியென்னென்று பெரியபெருமாள கேட்டருள; உம்முடைய வடிவழகையும் சீலத்தையும் காட்டி தேவரீர் பண்ணின காஷி பலித்த பலமன்றோ வென்கிறார்

மூ —பொன்னிசூழரங்கமேய பூவைவண்ணமாயகேள்
என்னதாவியெனனும்வல விணையினுட்கொழுந்தெழுந்
துன்னபாதமென்னநின்ற வொணசுடர்க்கொழுமலா
மன்னவந்துபூண்டுவாட்ட மின்றியெங்குமின்றதே. கககூ.

ப-ரை.— பொன்னி சூழ்-காவேரிசூழ்ந்த, அரங்கம் மேய—கோயிலிலே என்நிமித்தமாக நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பூவை வண்ண—காயாம்பூப்போன்ற திருநிறத்தையுடையனாய், மாய—ஆச்சர்யமான சீலஸௌலப்யங்களையுடையவனே, கேள்—உன் விஷயத்தில எனக்குப்பிறந்த ருசிவிசேஷத்தைக் கேட்டருளவேணும், என்னது ஆவி எனனும்—என்னுடைய ஆத்மாவென்றுபேராய, வல விணையினுள—க்ரூரமான பாபராசியிலே, கொழுந்து எழுந்து—சத்தையாகிற கொழுந்து உதித்து, ஒணசுடர் என்ன நின்ற—வேதாந்தங்களிலே தேஜோமயமாகச் சொல்லப்படுவதாய, கொழு மலர்-செவ்வியமலர்போலே ஸுகுமாரமான, உன்ன—உன்னுடைய, பாதம்—திவ்யவிக்ரஹத்தை, மன்ன வந்து பூண்டு—பிரியாதபடி வந்து பூண்டு, எங்கும் வாட்டம் இன்றி—க்ஷுத்ரவிஷயங்களால் சலிப்பிக்க ஒண்ணாதபடி, (உன்னுடைய ஸ்வரூபகுணவிபூதிகள்,) நின்றது—எனக்கு ப்ராப்தமாய் நின்றன.

வயா. பொன்னிசூழரங்கமேயபூவைவண்ண. காவேரி சூழ்ந்தகோயிலிலே மதர்த்தமாக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பூவைவண்ணனே கோயிலுக்கு ஒருதோள்மாலை யிட்டாப்போலே அலங்காரமாய்த்துத் திருப்பொன்னி. பரமபதத்திலே நித்யவாஸம், அஸ்பர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பிக்கைக்கு; க்ஷீராப்தியில நித்யவாஸம், சவேதத்வீபவாஸிகளை காதாசித்கமாக அநுபவிப்பிக்கைக்கு; கோயிலில நித்யவாஸம், பாபராசியான வெனக்கு தேவரீர்பக்கலிலே ருசிபிறப்பித்து அநுபவிப்பிக்கைக்கு. நிறத்தாலும் ஸௌகுமார்யத்தாலும் பூவைப்பூவை உபமாகச் சொல்லும்படியாக ஆகர்ஷகமான வடிவையுடையவனென்கை. மாய இப்படி வேறொருவயக்தியில காணவொண்ணாத ஆச்சர்யமான சீலத்தையும் ஸௌலப்யத்தையு முடையவனே கேள். உன்னுடைய அழகாலும் சீலத்தாலும் எனக்குப் பிறந்த ருசிவிசேஷத்தைக் கேட்டருளவேணும். உபகரித்த தேவரீர் விஸ்மரித்தாலும் உபகாரஸ்ம்ருதியையுடைய என்பக்கலிலே கேட்டருளீரென்கிறார்.

என்னதாவியெனனும் வல்வினையினுள் கொழுந்தெழாது என்னுடைய ஆத்மாவென்று பாபராசியான அதினுடைகளிலே உன்னைக்குறித்து சாத்மையானது உதிர்ந்து சர்மபோ த்தாலே விரோதிபாபம் போனால் பிறக்கக்கடவ ச்ரத்தை, பாப பாசுரஞான குசைசிறும் மீ ற்றும்படியிறே தேவரீருடைய ஸௌந்தர்யத்தி னேற்றமிருபடீது ஸ்வஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாக நினைத்திருக்கை யன்றிக்கே, * சவாயா ... மாகவாய்த்தது இவா நினைத்திருப்பது உன்னபாதமென்னநின்ற வொண்சுடாக்கொழுமல உன்னுடைய திவ்யவிக்ரஹமென்று வேதாந்தங்களிலே தேஜோமயமாகவும், கொழுவி மலர்போலே ஸுகுமாரமாகவும் சொல்லப்படுகிறபடியே, சிழ்ப்பிறந்த சாத்மைக்கு தேஜோமயமாய், (உ) "யுவாகுமார:" என்கிறபருவத்தையுடைத்தாய அத்யந்தஸுகுமாரமான வடிவே விஷயமெனகை "பாதம" என்று சேஷபூதன் வ்யவஹாரித்திருக்கிறபடி, மன்னவந்துபூண்டு பிரியாதபடி வந்துபூண்டு பூணகையாகிறது - வைசத்ய்தாரங்களினு அநவாபியாதொழிகை வாட்டமினறியேங்கும் நின்றதே க்ஷேத்ரவிஷயவாஸனையால் சுவிபிக்கவொண்ணதபடி உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகள் எனக்கு பாப்யமாய் நின்று அவவிக்ரஹந்தான ஷாட்குண்யவிக்ரஹமென்னும்படி குணப்ரகாசகமாகையாலே குணங்களிலே மூட்டிற்று, அக்குணங்கள் தான் ஸ்வாச்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலே மூட்டிற்று; அஸ்வரூபந்தான ஸ்வஸ்பாம்யமான விபூதியிலே மூட்டிற்று ஆக, என்னுடைய ஆதாரத்துக்குள்ளே, ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளெல்லாம் அந்தர்ப்பூதமாய்த்தெனகை கக

அ நூற்றிருபாதாமபாட்டு "உனனபாதமெனை நின்ற ஒண்சுடர்க்கொழு மலா மன்னவந்துபூண்டு" என்று - வடிவழகிலேபிறந்த ஆதாத்துக்கு அவ்வடிவே விஷயமானபடியைச் சொன்னா - பிழ், இதில் - கிடந்தானை கண்டேறுமாப்போலே நாமே அவிக்ரஹத்தைப்பற்றுகையன்றிக்கே, நிர்ஹேதுகமாகப்பெரிய பெருமாள், தம்முடைய விக்ரஹத்தை என்னுள்ளே பிரியாதபடிவைக்கையாலே விரோதிவர்க்கத்தை யடையப்போக்கு அபுநாவ்ர்த்தி லக்ஷணமாய் நிரதிசயாநந்தரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பெற்றேனென்று "என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே" என்று உபசாரஸமர்த்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார்

மூ —இயக்கருதபலபிறப்பி லென்னைமாற்றியின்றுவா
தயக்கோணமேகவண்ணனண்ணி யென்னிலாயதன்னுளே
மயக்கினுன்தனமனனுசோதி யாதலாலென்னுவிதான
இயக்கெலாமறுத்தருத வின்பவீடுபெற்றதே கஉ0.

திருமழிசைபபிரான திருவடிகளேசரணம்

திருச்சந்தவிருத்தம் முற்றிற்று

ப-ரை — உயக்கொள்-பக்திரூபாபன்னஜ்ஞானத்தைத்தருமவனும்,மேகம் வண்ணன்-காளமேகநிபசயாமமானவடிவையுடையனுனை ஸர்வேச்வரன, என்னை—நித்யஸம்ஸாரியாய் போந்தவென்னை,இயக்கு அறுக-இடைவிடாதே வருகிற, பல பிறப்பில—தேவாதி சதுர்வித ஜந்மங்களினின்றும், மாற்றி-மாற்றுநினைத்து, இன்று-உன்னை ஸ்மரியாநிருக்கிற இப்போது,

(உ) "யுவாகுமார:"

வந்து நன்னி — நானிருந்தவிடத்தே வந்து கிட்டி, தன நிலாப — தனக்கு ப்ரகாரமான, என்னை — என ஹ்ருதயத்திலே, தன — தன்னுடைய, மன்னு சோதி — திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை, மயக்கினன் — பிரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்தான், ஆதலால் — ஆகையாலே, என ஆவி தான — என ஆத்மாவானது, இயக்கு எலாம் அறுத்து — அவித்யாகர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களையெல்லாமறுத்து, அறாத — பாவதாத்ம்யாவி விச்சேதமில்லாத, இன்பம் வீடு பெற்றது — நிரதிசயாநந்தமான கைங்கர்யரூபமோக்ஷத்தைப்பெற்றதென்கிறார்.

வ்யா. இயக்கறாத பலபிறப்பிலென்னைமாற்றி "மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து" என்கிறபடியே - விச்சேதியாதே தேவதிர்யங் மநுஷ்யஸ்தாவராத்மகமான பலவகைப்பட்டிருந்துள்ள ஜந்மங்களினுடைய, அஜ்ஞாநப நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த என்னைமாற்றினான். இயக்கறாமையாவது - ஒரு தேஹத்துக்கு ஆரம்பகமான கர்மத்தையநுபவிக்கவிழிந்தால், அநேக தேஹாரம்பகமான கர்மத்தைப்பண்ணுகையாலே தேஹபரம்பரைக்கு விச்சேதமின்றிக்கே செல்லுகை. இயக்கு - நடையாட்டம். "இயக்கல்" என்று செல்லொழுக்கிட்டுச் சொல்லுகிறது. மாற்றினதத்தை "மாற்றி" என்பானென்னெனில், "உயிர்முதலாய் முற்றுமாய்" என்றாற்போலே இன்றுவந்தியக்கோள் மேகவண்ணனாண்ணி - விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தைத்தவிர்த்து, தன்பக்கலிலே பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைத்தருமகாளமேகஸ்யாமளனானவன், எனக்கு நினைவின்றிக்கேயிருக்க, இன்று நிர்ஹேதுககிருபையினாலே நானிருந்தவிடத்தே வந்து கிட்டி. நன்னுதல் - அணுகுதல். "நசுங்காகணைக்க கிடந்தநாதன்" என்னும், "பொன்னிசூழரங்கமேய பூவைவண்ணனை" என்றும் சொல்லிப்போந்தவராகையாலே, இங்கும், "உயக்கொள்மேகவண்ணன்" என்று பெரியபெருமாள் திருமேனியைப்பத்தமாகத்து உஜ்ஜீவநஹேதுவென்கிறார். என்னிலாயதன்னுள்ளே அஹம்புத்தி சப்தங்கள் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி, தனக்கு ப்ரகாரமான என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே (க) "தத்த்வமஸி" என்று உபதேசித்ததும், (உ) "அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி" என்று அநுஸந்தித்துப்போந்த அர்த்தமிறே இவர் இங்கு அருளிச்செய்கிறார். இந்த சரீராத்மஸம்பந்தம் இருக்கச்சொல்லுகிறது — தனபேறாக உபகரித்த விதாசகுஹேதுவாக மயக்கினன் தன்மன்னுசோதி அப்ரமேயமாய அத்ருப்யமாய ஜ்யோதிர்மயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைப் பிரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்தான். மயக்கம் - செறிவு. அதாவது - தன்னையொழிய எனக்கு ஒரு க்ஷணகாலமும் செல்லாதபடி பண்ணினனென்கை. ஆதலால் இப்படி தான மேல்விழுந்து இவ்வளவும் புகுர நிறுத்துகையாலே என்னாவிதான தனக்கு அநந்யசேஷமாய், ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே அபிமதமுமான என ஆத்மாவானது இயக்கெலாமறுத்து அந்யோந்யகார்யகாரணபாவத்தாலே ஒழுக்கறாத அவித்யாகர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களையறுத்து "இயக்கறாத பலபிறப்பில்" என்று - காரணமான தேஹஸம்பந்தங்களைச்சொல்லிற்றாய், தத்கார்யமான அஜ்ஞாநகர்மங்களென்ன, ததாச்ரயமான வாஸநாருசிகளென்ன இவற்றையுங்கூட்டி "எலாமறுத்து" என்கிறார். அறாத இன்பவீடுபெற்றதே பாவதாத்ம்யாவி விச்சேதமில்லாத நிரதிசயாநந்தமான கைங்கர்யரூபமோக்ஷத்தைப் பெற்றது ... ... கஉ0.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்யாநம் ஸம்பூர்ணம்

(க) "தத்த்வமஸி" (உ) "அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி"

அடிவரவு — பூ ஆறு ஐந்து மூன்று நின்று நாகம் ஒன்று ஆதி தாது தன்னுள் சோல்; சோல் உலகு இன்னை தூய்மை அங்கம் தலை ஏகம் விட்டத புள் கூசம் அரங்கன், அரங்கன் பண்டு வானிறம் கங்கை வரத்தினில ஆண் விண் படை பரத்தில் வானகம் காலன்; காலன் குரக்கினம் மின் ஆதி அம்பு ஆட்கம் காய்த்த கடம் வெறப்பு ஆனை ஆயன்; ஆயன் வேறு வெஞ்சினம் பாலின் மண் தோடு காரொடொத்த குன்று கொண்டை வெண்டிரை சரம்; சரம் பொற்றை மோடி இலை மன்னு இலங்கை சங்கு மரம் சாலி செழு நடந்த; நடந்த கரண்டம் நன்று நின்றது நிற்பதும் இன்று சண்ட முத்திறம் காணில குந்தம் வண்டு; வண்டு டோதில மரம்போத அறிந்து ஒன்றி புன புலம் எட்டுசே சோர்வு பத்தின வாசி கடை; கடை எத்திறம் மட்டு பின்பு நச்சராச சாடு நெற்றி வெள்ளை பார் குலங்களாய பண்ணுலாவு; பண்ணுலாவு விடை சுரும்பு ஊனினமேய அட்க கரும் வரம்பில வெய்யவாழி மறம் காட்டி பிறப்பு இரந்து; இரந்து விள்விலாத திருக்கலந்து கடுங் கவந்தன மண்ணை கறுத்தெதிர்ந்த காய்சினத்த கேடில் சுருக்கு தூயன் வைது; வைது வாள கள் சலம் ஈனம் அத்தன மாறு அச்சம் சொல்லினும் பொன்னி இயக்கறுத காவவில்

தச்சும்.—பூச் சோல் அரங்கன் காலன் ஆயன் சரம் நடந்த வண்டு கடை பண் இரந்து வைது காவல்

ஆ. பாசுரம்—சஉ0

பிழைதிருத்தம்

இப்பிரபந்தத்தில, கநகூ — [ச0] ஆம் பக்கத்தில, உ௫ - ஆம் வரியில, "அவர்களை யும் அப்புறத்திலே புகும்படி" என்றவிடத்தில் "அவர்களை யமபுரத்திலேபுகும்படி" என்றும், கரு0 — [ருச] ஆம் பக்கத்தில, உ௫ - ஆம் வரியில, "ஒரு மேகத்தாலேவந்த ஆபத்தை" என்றவிடத்தில, "ஒரு மேகம் அவற்றாலவந்த" என்றும் திருத்திக்கொண்டு ஸேவிக்கவேண்டும். இங்ஙனே முக்கியமாயுள்ள இரண்டுபிழைகள் திருத்தப்பட்டன மற்று முள்ளவற்றை அறிவுடையார் ஆங்காங்கு திருத்திக்கொள்க.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதிபிரான், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு, இப்பிரபந்தங்களுக்கு

செய்யுள் அகராதி.

ஸ்ரீபர் திருவடிகளே சரணம்

செய்யுளகராதி முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருமொழி.	பாட்டு	௪௭௩
திருப்பாவை	,,	௩0
நாய்ச்சியார் திருமொழி	,,	௧௪௩
பெருமாள் திருமொழி	,,	௧0௫
திருச்சந்தவிருத்தம்	,,	௧௨0
திருமாலை	,,	௪௫
திருப்பள்ளியெழுச்சி	,,	௧0
அமலனாதிபிரான்	,,	௧0
கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு	,,	௧௧

ஆக முதலாயிரப்பாட்டு, ௯௪௭

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த

தனியன் வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை — மற்றொன்றும் வேண்டாமனமே. இதில் மநஸ்ஸைக் குறித்து, பகவத் விஷயத்தில் வாசிகமாக அடிமைசெய்த ஆழ்வார் திருநாமத்தை நிரந்தராநுஸந்தாநம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது —

மூ — மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே மதிளரங்கர்
கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக்கீழ் — உற்ற
திருமாலை பாடுஞ்சீர்த் தொண்டரடிப் பொடியெம்
பெருமானை யெப்பொழுதும் பேசு.

பதவுரை — மனமே — நெஞ்சே!, மதிள் — ஸப்தப்ராகாரங்களையுடைய, அரங்கர் — திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்குமவனாய், கன்று இனம் — பசுக்கூட்டங்களை, மேய்த்த — மேய்த்தருளினவனான எம்பெருமானுடைய, கழல் இணை கீழ் — திருவடியிணைகளின்கீழே, உற்ற — ஊன்றினவராயும், திருமாலை — 'திருமாலை' என்னும் திவ்யப்ரபந்தத்தை, பாடும் — பாடுமவராயும், சீர் — கல்யாணகுணங்களமைந்தவராயுமுள்ள, தொண்டர் அடி பொடி எம்பெருமானை — 'பக்தாங்க்ரிரேணு' என்று நிரூபகநாமம் பெற்றருளின ஆழ்வாரை, எப்பொழுதும் — இடைவிடாமல், பேசு — அநுஸந்தித்துப்போரு, மற்று ஒன்றும் — வேறொரு விஷயமும், வேண்டா — உனக்கு அநுஸந்தாந விஷயமாக வேண்டாவென்கிறார்.

வ்யா. மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே யென்று "சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்ததல்லா" என்கிறபடியே, இங்கு "மற்றொன்றும்" என்று பாஹ்யாதிகளின் பேச்சைப் பற்றச் சொல்லுகிறதாதல்; புருஷார்த்தாந்தரங்களைப் பற்றச் சொல்லுகிறதாதல். "மற்றொன்றும் வேண்டா" என்று — பரியஹிதங்களுக் குறுப்பாக வேறொன்றும் வேண்டாவென்கிறது. மனமே பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான மநஸ்ஸை, அந்தப்பொதுவான ஆகாரத்தைக் குலைத்து, அதில் ஒன்றையே என்றும் அநுபவிக்கப்பார். அதெங்ஙனேயென்னில், மதிளரங்கர் கற்றினம்மேய்த்த கழலிணைக் கீழுற்ற திருமாலை பாடுஞ்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி யெம்பெருமானை யெப்பொழுதும்பேசு என்கிறது. மதிளரங்கர் "மதிள் திருவரங்கத்தானே"

என்று இவர் பேசும்படி திருமங்கையாழ்வார் கட்டின மதிளையிட்டு நிரூபிக்கும்படியான கோயிலையுடையவர் "ஆயபொன்மாமதிள்சூழ்ந்தழகார் தென்னரங்கமே" என்று அவர் தாமருளிச்செய்தார் "இளைசொடிமதிள்சூழ் திருவரங்கத்தாய்" என்னும்படியான அரங்கர் கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக்கீழுற்ற திருமாலைபாடும் அதாவது — "கற்றினம் மேய்த்த வெந்தைகழலிணை" என்று உபக்ரமித்தது, "மழைக்கன்று வரைமுன்னேந்தும் மைந்தனை" என்றும், "வளவெழுந்தவளமாட மதுரைமாநகரந்தன்னுள், கவளமால் யானை கொன்ற கண்ணனை யரங்கமாலை, துளபத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப் பொடிசொல்" என்றும் அவதாரத்தோடே கூட அரங்கமாலை யநுஸந்தித்துத் தலைக்கட்டிற்று அதிலே தேங்கினமையிறே அர்ச்சாவதாரம் விக்ரஹைகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னது விக்ரஹத்துக்கு முபலக்ஷணம் "அழகியபைம்பொன்" இத்யாதி பெரிய பெருமாள் திருவடிகளை ஸேவித்தவாறே, "கற்றினம் மேய்த்த வெந்தைகழலிணை" என்னு மாகாரந்தோற்றியிருக்கும். அதாவது—"கன்றினம்பின்போன சிறுச்சேவடி செங்கமலவடியும் வெதும்பி உன்கண்கள் சிவந்தாயசைந்திட்டாய் நீயெம்பிரான்" என்று வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படியாயிருக்கும். "சாலிநெற்கொன்னாங்கம் பண்டவன்செய்த கிரீடை" என்றுமிறே பட்டர்பிரானருளிச்செய்தது "வண்டினங்கள், ஆளிக்குஞ்சோலை அரங்கத்தரவணையான் காலிப பின்போனகழல" என்னக்கடவதிறே திருக்கைகளைக் கண்டவாறே, "மழைக்கன்று வரைமுன்னேந்தும்" "கொடியேறு செந்தாமரைக்கை" என்னலாயிருக்கும், "குன்றேந்தி கோநிரைகாத்தவன்" என்னும் ✓ ஆபன்னானுக்கு குன்றமொன்றெடுத்தான், அரங்க மாநகரமர்ந்தானிறே திருமுகமண்டலத்தைக் கண்டவாறே "வெண்ணெயுண்டவாயன்" என்று - கவப்ரீலைவை பண்ணின ஆகாரந்தோற்றியிருக்கும், பர்வத்ரயம் இப்படி ஸவ்வசேதர ஸம்ரக்ஷணை மாத்ரங்களாயிருக்கும் ÷ கேபத்திங்குழலூதிற்றும் நிரைமேய்த்ததும் ÷ நீடுலகுண்டதிறங்கிளர்வாய ∴ வையமேழுங்கண்டாள் பின்னைவாயுள் ∠ முறுமுண்டசண்டமிறே. வாயிலும் வயிற்றிலும் வைத்திறே நோக்குவது கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக் கீழுற்ற திருமாலைபாடும் ஆசரிதாக்ஷணத்துக்குறுப்பாய் அதிஸுலபமான திருவடிகளுக்கு ஒக்கும்படியான வகிலே வன்றிபடிபட்டு, "அடிசூடலாகு மந்தாமம்" என்னும்படி அரங்கமானுக்கும் திருமாலைப்பாடித் திருவடிகளிலே சூட்டும் "செப்ப சூடரா ழியானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை" என்னக்கடவதிறே பாடுஞ்சீர் பாடுகை தானே இவர்க்கு ஸ்ரீயாய்த்து சீர்த்தொண்டரடிப்பொடி. * துளபத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடியிறே தொண்டரடிப்பொடியெம்பெருமானை அவர்க்கு "அரங்கமாநகரெம்பிரான்" என்னும்படி, ∠ இலங்கைபர்கோன் வழிபாடுசெய் கோயிலெம்பெருமான் நம்பெருமாளாயிருப்பர், இவர் -* தொண்டரடிப்பொடி யெம்பெருமானாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு சேஷபூதரான ஆகாரத்தாலே நமக்கு நாதராயிருப்பர். இப்படி நமக்கு ஸ்வாமியானவரை, "எப்பொதுமீதேசொல்" என்கிறபடியே — ஸர்வகாலத்திலும் அநுஸந்தித்துப்போரு இத்தால் - (க) "ஶ்ரீமந்நாத ஸ்வாமிஸ்மரணமே" என்னு மர்த்தஞ் சொல்லிற்று ... .

(க) "குரோர்நாமஸதாஜபேத்"

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முதலாயிரம் — திருமாலை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

நித்யஸூரிகளோடொத்த பராபதி தமக்குண்டாயிருக்க அத்தை அறியாதே, அநாதிகாலம் "தேஹமே ஆத்மா" என்றும் சப்தாதிவிஷயங்களை போக்யமென்றும் விரும்பி, ஸம்ஸாரத்தில் கைகழிந்த ஆழ்வாரை, பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளுக்கு வாசகமான திருநாமப்ரபாவத்தை நிர்ஹேதுகமாகக்காட்டியருளக்கண்டு, தாமும் அநுபவித்து அநுபூஷைகளையும் அநுபவிப்பிக்கவும் வல்லராய பெரியபெருமாளையும் உகப்பித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்

ஸம்ஸாரிகளாகிறார்—இஹத்திலே புண்யபாபரூபமான கர்மங்களை ஆர்ஜித்தும், ஆமுஷ்மிகத்தில் ஸ்வர்க்கநரகங்களிலே அதினுடைய பலாநுபவத்தைப் பண்ணியும் இப்படி கதாகதம்பண்ணித்திரிவார் சிலராய்த்து அதுதனிலும் புண்ய பாபரூபமான கர்மங்களை ஸ்வர்க்கநரகங்களிலே அநுபவித்து கர்மசேஷத்தோடே பூமியிலே கர்ப்பவாஸம்பண்ணுகைக்கு வரும்வழியிலே இவ்வாத்மா படும் எளிவரவை வேதாந்தத்திலே பஞ்சாக்நிவித்யையென்று ஒருப்ரதேசத்திலே ஓதிவைத்தது அதாவது - யாதநாசரீரத்தாலே நரகாநுபவம் பண்ணி அச்சரீரத்தை அங்கேபோகட்டு, அநந்தரம் புண்யசரீரத்தைப் பரிக்ரஹித்து ஸ்வர்க்காநுபவம்பண்ணி, அங்கே அச்சரீரத்தைப்போகட்டு, ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தோடே நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே பதிக்கக்கடவன்,

ஆதித்யன் தன்கிரணங்களாலே ஹிமவானில் ஹிமத்தை உபாதாநம்பண்ணி, அத்தாலே ஆகாசத்திலே மங்கிக்கிடக்கிற ஆத்மாவை ஸஹித்து மேகத்திலே புகவிடக்கடவன்; அங்கே அந்தஹிமம் வர்ஷரூபேண வ்ருத்தி(வயி-ு)சருமளவுங்கிடந்து வர்ஷதாரைகளோடே பூமியிலே பதிக்கக்கடவன்; அந்தஜலம் ஸஸ்யத்துக்கு தாரகமாய புருமளவிலே தத்த்வாரா ஸஸ்யத்திலே புகக்கடவன், அந்தஸஸ்யம் பக்வமாய அந்நரூபேண பரிணமிக்குமளவுங்கிடந்து, அந்நமானது புருஷசரீரத்திலே புகுந்து சுக்லமாய் பரிணமிக்குமளவுஞ்செல்ல அங்கே கிடந்து, ஸ்த்ரீபுருஷஸம்போகத்தாலே சுக்லத்வாரா ஸ்த்ரீசரீரத்திலேபுகுந்து, (க) "வஹ்நௌ ஹூதாய: பஞ்சமாஹுதௌ ஸம்பவதி" என்கிறபடியே கர்ப்பமாய் பரிணமிக்கக்கடவன்; கர்ப்பவாஸம்பண்ணும்போது, (உ) "கட்வம்லதீக்ஷ்ணோஷ்ணலவணைர்மாத்ருபோஜநைரதிதாபிதோऽத்யர்த்தம் வர்த்ததேऽதிவேதந:" என்கிறபடியே மாதாபோஜநத்தில் அந்நாபநீதங்களான கரூரத்ரவ்யங்களாலே $ தொட்டிவிட்ட புண்போலே துடியாநிற்கும், இந்த க்லேசத்தோடே † கர்ப்பதும்பமாகிற பையிலே கட்டுண்டு, அவயவங்களை

(க) "பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோபவந்தி" (உ) "அத்யாமலகடு தீக்ஷ்ணோஷ்ண லவணைர்மாத்ருபோஜநை: । அதிதாபிதோऽத்யர்த்தம் வர்த்ததேऽதிவேதந:"

$ தொட்டாவது – புண்முருக்குகைக்குறுப்பாக பண்ணுஞ்செய்யப்பட்டதொரு பாத்ரவிசேஷம் † கர்ப்பதும்பம் – கர்ப்பகோசம்

விட்டமுட்டகமாட்டாதே, (க) "க்லேசாந்தோ ஹ்ருதி ஜந்தூநாம் தரணாகமாத்" என்கிறபடியே கலேசஜநித்து, பால்யதசையில் அசுசிப்ரஸ்ரவங்களிலே கிடந்து, (உ) "கண்டூயமா நவிவாஸ்ஸ்: பரிவர்த்தமாந: ஸ்நாநபாநாதிகாஹாரமவாப்நோதி பரேச்சயா" என்கிறபடியே – தினவிட்டதைச் சொரிதல், கடித்தவற்றைத் துட்டத்தல் செய்யமாட்டாதே, தாராதிகளும் பராதீநமாய், இப்படிக் கலேச அதிசைசவகாலத்தைப் போக்கி, தானே ஒரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ண க்ஷமனானவளவிலே, (ங) "தஸ்மாத்பால்யே விவேகாத்மா யதேத ஸ்ரேயஸே ஸதா" என்கிறபடியே பகவத்ப்ரவணனாக ப்ராப்தமாயிருக்க, (ச) "பால்யே க்ரீடநகாஸக்தா:" என்னுமிலேபோலே காலத்தைப்போக்கி யௌவநாவஸ்தையிலே நரகஹேதுவான விஷயாந்தரங்களோடே போதுபோக்கி, ஜரையிலேவந்து அகப்பட்டு அசக்தியோடே காலக்ஷேபத்தைப் பண்ணி, நினைவின்றியேயிருக்கச் செய்தே மரணம் ப்ராப்தமாக, (ரு) "க்லேசாத் உத்க்ராந்திமாப்நோதி யாம்யகிங்கரபீடித:" என்கிறபடியே உத்க்ரமணதசையிலே கலேசத்தை யநுபவித்து அநந்தரம் யாதநாபரவசனும்

இப்படி ஸம்ஸாரிகளுடைய அநர்த்த பரம்பரைகளைக்கண்டு, (சு) "ஸம்ஹர்த்தம் ஸர்வபூதாநாம்" என்கிறபடியே பரமஸுஹ்ருத்தான ஸர்வேச்வரன் இவனுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக, (எ) "சாஸ்த்ரம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி" என்கிறபடியே சாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தான் எங்ஙனே யென்னில்,– வேதாந்தத்திலே, (அ) "க்ஷரம் ப்ரதாநம்" இத்யாதி வாக்யங்களாலே சித்சிதீச்வர தத்வத்ரயங்களையும் பிரித்துக் காட்டிக்கொடுத்து அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தாலே, (கூ) "ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா" என்று அந்த(ஸூக்ஷ்ம)னுக்குச் சரீரம் கொடுத்தாற்போலேயும், இருட்டறையிலே விளக்கேற்றிக்காட்டினாற்போலேயும், சேதநாசேதநங்கள் சரீரம், ஈச்வரன் சரீரியென்றும், ஈச்வரனோடு சேதநாசேதநங்களுக்குள்ள ஸம்பந்தத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து, (க0) "த்வாஸுபர்ணா" இத்யாதி வாக்யங்களாலே சேதநனுக்கு அசித்ஸம்பந்தம் கர்மோபாதிகமென்று காட்டிக்கொடுத்து, (கக) "தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி" இத்யாதி வாக்யங்களாலே ஔபாதிகமான அசித்ஸம்ஸர்க்கமற்று, ஒருதேசவிசேஷத்திலே ஸம்ருத்திபோக்யமான போகத்தை அநுபவிக்குமது ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தமென்று காட்டிக்கொடுத்து இப்படி ஈச்வரன் உபகரித்தவிடத்திலும் பாபபராசயத்தாலே இத்தைக்கைவிட்டு வேதபாஹ்யராயும் இதுக்குள்ளே புகுந்து, (கஉ) "தமேவ மேகேவி வயஸ்யநுஹவதி" என்கிறபடியே விளக்கிலே, "விட்டில்" என்று சிலபதார்த்தங்கள் நசித்துப்போமாப்போலே, வேதாத்பர்யமறியாமையாலே குதர்ஷ்டிகளாய் நசித்துப்போக, தாம்பண்ணின வேதப்ரதாநம் அகிஞ்சித

(க) "க்லேசாந்தோ ஹ்ருதி ஜந்தூநாம் தராகமாத்" (உ) "கண்டூயநேபிசாசக்த: பரிவர்த்தேப்யநீச்வர: । ஸ்நாநபாநாதிகாஹாரமவாப்நோதி பரேச்சயா" (ங) "தஸ்மாத்பால்யே விவேகாத்மா யதேத ஸ்ரேயஸே ஸதா" (ச) "பால்யே க்ரீடநகாஸக்தா:" (ரு) "க்லேசாதுத்க்ராந்திமாப்நோதி யாம்யகிங்கரபீடித:" (சு) "ஸம்ஹர்த்தமஸர்வபூதாநாம்" (எ) "சாஸ்த்ரம்ப்ரதீபமிவசாருணிகோததாதி" (அ) "க்ஷரம்ப்ரதாநம்" (கூ) "ஏஷஸர்வபூதாந்தராத்மா" (க0) "த்வாஸுபர்ணா" (கக) "தயோரந்ய:பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி" (கஉ) "தமேவ மேகேவி வயஸ்யநுஹவதி"

காமாயதுகையாலேஜலப்புறத்தில் செல்லாதே தேசத்திலே எடுத்துவிடும் ராஜாக்களைப்போலே ஸம்ஸாரிஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்த விடத்திலும், " வைதுநின்னைவல்லவாபழித்து " என்கிறபடியே உள்ளசக்தியடங்க பகவந்நிக்ரஹைக்குடலாயும், ஹிரண்யராவணாதி ரூபத்தாலே எதிரம்புகோத்து நசித்தும் இப்படி அவதாரமும் சாயகாமாகாத விடத்திலும் உடையவன் உடைமையை விடமாட்டாத சாபலத்தாலே இவர்களுடைய ஆபிமுக்யத்திலே அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் வர்த்திக்க, சேதநர்பக்கலிலே யாதர்ச்சிக ஸுக்ருதமென்று ஒன்றுபிறக்க, அதுவ்யாஜமாக விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணி அத்தாலே அத்வேஷம்பிறந்து அதடியாகப் பண்ணின விசேஷகடாக்ஷத்தாலே ஆபிமுக்யம்பிறந்து, அநந்தரம் சாஸ்த்ரவாஸனையாலும் ஆசார்யோபதேசத்தாலும் ஈச்வரன் நிருபாதிகசேஷி யென்றும் இவ்வாத்மா அவனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷமென்றும் யதாஜ்ஞாநம்பிறந்து, அநந்தரம் ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்திலே ருசிபிறக்குமளவிலே தன்னுடைய விசேஷகடாக்ஷத்தாலே புருஷார்த்த புருஷார்த்த லாபத்துக்கு உபாயமேதோவென்று புபுத்ஸைபிறந்தவளவிலே, சாஸ்த்ரஸித்தமான கர்மாத்யுபாயங்களைக் காட்டிக்கொடுத்து, இது துஷ்கரம் என்றும் விளம்பபலப்ரதமென்றும் ப்ரமாதஸம்பாவனையுள்ளதென்றும் இவற்றில் இழிய இரியத்தவர்களுக்கு வேதாந்த ஸித்தமான தன்னுடைய உபாயபாவத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, பக்தியினுடைய துஷ்கரதைபோபாதி ப்ரபத்திநிஷ்டாஹேதுவான மஹாவிச்வாஸமும் சிலர்க்குக் கிடைவரிதாகையாலே இதில் இழியக் கூசினவர்களுக்கு ஸர்வாதிகாரமான யாதாச்சிகபகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநமே சேதநருடைய பாபத்தைப்போக்கி ஸுக்ருதாநுகூலமாக கர்மயோகாதிகளிலே மூட்டுதல், ப்ரபத்தியிலே மூட்டுதல், விரோதியைப்போக்கிப் ப்ராப்யத்தைக் கொடுக்கைக்குத்தானே நிர்வாஹகமாதலாமபடியான வைபவத்தை யுடைத்தாயாய்த்து திருநாமத்தினுடைய வைபவமிருப்பது. அதற்கு ப்ரமாணமேதென்னில், (க) "ஜ்ஞாநவைராக்ய …" என்றும் (உ) "பாதிவ்யாஹ்ருதநாந்நி" என்றும்-உபோத்காதபலச்ருதிகளிலே சொல்லி, நடுவே திருநாமத்தைச் சொல்லுகையாலே, இவ்வாழ்வார் இப்படிப்பட்ட திருநாமத்திலே யிழிந்தவராகையாலே அத்திருநாம வைபவத்தைப் பேசுகிறார் - இப்ரபந்தத்தாலே

திருநாமத்தில் இவர் இழிகைக்கடி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் அதுதனக்கு வக்தாவார்? ச்ரோதாவார்? அது விளைந்தபடியெங்ஙனே யென்னில்,- பாண்டவர்களுக்கு இவ்வருகே நாலைந்து தலைமுறை சென்றவளவிலே, " ஸ்ரீசதாநீகன் " என்பானொரு ராஜாவுளனாய், அவன் பகவத்விஷயீகாரமுள்ள வம்சத்திலே பிறந்தானொருவனாகையாலே பரமஸாத்விகனாய், அபிஷிக்தனானவன்றே தொடங்கிச் சிறியதைப் பெரியது நலியாதபடி நாட்டைரக்ஷித்து, அநந்தரம் சேஷமாக இவர்களுக்கு நம்மால் செய்யலாவதென்னென்று ஸ்ரீசௌநகபகவான் பக்கலிலேசென்று, "தேஹபோஷணபராய மூலையடியே திரிகிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவநோபாய மாயிருப்பதொன்றருளிச்செய்யவேணும்" என்று கேட்க, "காலம் கலிகாலமாயிருந்தது, பாபப்ராசுர்யத்தாலே வேறொன்றுக்கு அதிகாரிகளில்லை, ஸர்வாதிகாரமான பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநமே ஆத்மாக்களுக்கு உஜ்ஜீவநோபாய மாயிருப்பது" என்றருளிச் செய்தான். அங்கு ஸ்ரீசௌநகபகவான் வக்தா, சதாநீகன் ச்ரோதா; இங்கு-ஆழ்வார் வக்தா, பெரியபெருமாள் ச்ரோதா, அங்கு- அஜ்ஞாத ப்ரச்நம், இங்கு- ஜ்ஞாதப்ரச்நம். ஜ்ஞாதம் ப்ரச்நவிஷய

(க) "ஜ்ஞாநமுசயதேஜநதுராஜநமஸம்ஸாரபந்தநாத்" (உ) "யாதிப்ரஹ்ம ஸநாதநம்"

மாவானென்னென்னில், (க) "கிம் த்ருஷ்டம் ஸ்வதவசநம்" என்கிறபடியே — ஆழ்வார் வாயாலே திருநாமவைபவத்தை யருளிச்செய்யக் கேட்கையிலுண்டான ப்ரீதியாலே. இன்னமுமிவ்வாழ்வார்க்கு பகவத்விஷயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிற ச்ருதிகளிலும் வேதோபப்ரும்ஹணம் பண்ணின ரிஷிகளிலும், அல்லாத ஆழ்வார்களிலும், இவர்க்கு வெவாசியுண்டு; எங்ஙனேயென்னில்;— (உ) "யதோ வா இமானி பூதாநி" இத்யாதிவாக்யங்களாலே ஜகஜ்ஜந்மஸ்திதிலயஹேதுவான ஜகத்காரணவஸ்துவைச்சொல்லி, (ங) "காரணந்து த்யேய:" என்கிறபடியே அதுவே உபாஸ்யமென்று இவ்வளவாலே த்யேயவஸ்துவைச்சொல்லி, (ச) "ஸப்ரஹ்மா" இத்யாதி ஸாமாந்யவாசி சப்தங்களுக்கு விசேஷாகாங்க்ஷையுண்டாகையாலே ஸர்வத்ர வாக்யகதி ஸாமாந்யந்யாயத்தாலே, (ரு) "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்" என்று விசேஷித்து இவ்வளவாய்த்து ச்ருதிசொல்லிற்று, வேதோபப்ரும்ஹணம் பண்ணின ரிஷிகள், (௬) "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" என்கிற ச்ருத்யுபப்ரும்ஹணமான இதிஹாஸபுராணமுகத்தாலே திருவவதாரங்களை ப்ரகாசிப்பித்தார்கள்; அதில் ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ராமாவதாரத்திலே மண்டினான்; ஸ்ரீபராசரபகவான் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே மண்டினான்; ஸ்ரீசௌநகபகவான் அர்ச்சாவதாரவைபவத்தை, (எ) "[illegible]" இத்யாதிகளாலே ப்ரகாசிப்பித்தான், ஆழ்வார்களிலே முதலாழ்வார்கள், மேன்மைக்கெல்லையான பரத்வத்திலும் நீர்மைக்கெல்லையான திருமலையிலே மண்டினார்கள், நம்மாழ்வாரும் பெரியாழ்வாரும் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே ஊன்றியிருப்பார்கள்; திருமங்கையாழ்வார் உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் மண்டினார்; அர்ச்சாவதார ஸாமாந்யமன்றிக்கே பெரியபெருமாளையல்லது வேறறியாதிருப்பாரொருவராய்த்து - இவர்.

அர்ச்சாவதார ஸாமாந்யத்திற்காட்டில் கோயிலுக்கேற்றமென்னென்னில்,— காவேரியானது ப்ரவாஹமும் ஸ்வரூபமாய் ஸ்தலமுமொன்றாயிருக்கச்செய்தே தீர்த்த விசேஷங்களிலே ஸந்நிவேசவிசேஷங்களுண்டாகிறப்போலே, போக்யதாதிசயத்தாலே வந்த ஏற்றம் வேறொரு இடத்துக்கில்லை, அல்லாதாரில் இவர்க்குண்டான ஏற்றம்போலே ப்ரபந்தாந்தரங்களிற் காட்டில் இப்ப்ரபந்தத்துக்கு வெவாசியுண்டு எங்ஙனேயென்னில்,— "நீராய் நிலனாய்" என்று தொடங்கி "சிவனாய் அயனாய்" என்று - சேதநாசேதநவாசி சப்தங்களாலே ஈச்வரனைச் சொல்லுகிற இந்த ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு, (அ) "அநுப்ரவேசக்ருத ஸாமாநாதிகரண்யம்" என்று நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையாதல், "முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா" என்று தோற்றுகிற த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யத்தை நிர்வஹிக்கவேண்டுமருமையாதல், இன்னமும் சப்தத்திலருமையாலே ஸ்வாரஸ்யத்தையறிகைக்கு அருமைப்படவேண்டுதல் செய்யுமிக் குறைகளொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கையும்; கடல்போலாழமாயிருக்கச் செய்தேயும் நீர்த்தெளிவாலே தரைதோற்றுமாப்போலே சப்தத்தின் சேர்வையாலே ப்ரமேயம் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் உள்ளடங்கத் தோற்றும்படியிருக்கையும் இன்னமும் ப்ரணவம்போலே சப்தம் அத்யல்பமாய் அர்த்தம் காஹநமாயிருத்தல் இவையிரண்டு குறையுமின்

(க) "கிமர்ஷ்டம் ஸ்வதவசநம்" (உ) "யதோவா இமாநிபூதாநி" (ங) "காரணந்து த்யேய:" (ச) "ஸப்ரஹ்மா" (ரு) "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்" (௬) "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" (எ) "தாமர்ச்சயேத் தாம்ப்ரணமேத் தாம்பஜேத் தாம் விசிந்தயேத்" (அ) "அநுப்ரவேசக்ருத ஸாமாநாதிகரண்யம்"

ரிக்கே, ஒருசேதநனுக்கு ஜ்ஞாதவ்யமாய், பரந்த சட்டங்குகளைச் சுருங்கப் பரியோசவர்க்கதி செய்துகொடுத்தாப்போலே ஸகலார்த்தங்களும் இப்ரபந்தத்துக்குள்ளே உண்டாகையாலும் ப்ரபந்தாந்தரங்களில் காட்டில் இப்ரபந்தத்துக்கு வைவோகியுண்டு

அ முதல்பாட்டு திருநாமம், பகவச்சக்தையைக் கவிர்த்ததருமென்று இதினு டைய ப்ராவண்யத்தையும், திருநாமங்கற்றாருடைய ராஜகுலத்தையும் சொல்லுகிறது

மூ — காவலிற் புலனைவைத்துக் கலிதன்னைக் கடக்கப்பாய்ந்து
நாவலிட் டுழிதருகின்றோம் நமன்றமர் தலைகண்மீதே
மூவுல குண்டுமிழ்ந்த முதல்வ நின்னாமங்கற்ற
ஆவலிப் புடைமை கண்டா யரங்கமா நகருளானே க

ப-ரை — மூ உலகு — ஸகலலோகங்களையும், உண்டு — ப்ரளயாபத்திலே திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து, உமிழ்ந்த — பின்பு வெளிநாடு காணப் புறப்படவிட்ட, முதல்வ — ஜகத்காரணபூதனானவனே, நின் — தேவரீருடைய, நாமம் — திருநாமத்தை, கற்ற — ஆசார்ய முகேந அப்யஸித்த, ஆவலிப்புடைமை — செருக்கினாலே, புலன் — பஞ்சேந்த்ரியங்களையும், காவலில் வைத்து — அப்ராப்தவிஷயங்களில் செல்லாதபடி அடக்கி, கலிதன்னை — இந்த்ரியங்களை வசப்படுத்துகைக்கு ப்ரதிபந்தகமான பாபராசியை, கடக்கப்பாய்ந்து — ஸவாஸநமாகப் போக்கி, நமன் தமர் தலைகள் மீது — யமன்தலையிலும் அவன் படர்கள் தலையிலும், நாவலிட்டு — நாவல்கூறிக்கொண்டு, உழிதருகின்றோம் கண்டாய் — ஸஞ்சரியாநின்றோம் கிடாய் என்கிறார்.

வ்யா — காவலில் புலனைவைத்து — காவலில்லாதபடி இந்த்ரியங்களைவைத்து அதா வது - மேல்சொல்லுகிற லாபங்களுக்கு அநுகூலமாகச் செய்துகொண்ட நிலையிலை யும், அவ்வளவேயன்றியே, (க) "ஸூ ஹரேஃ" என்னும்படியே விஷயப்ராவண்யங்களில நியந்திரிக்கச்சே போரதபடியும் விஹிதங்களை யநுஷ்டித்தல் நிஷித்தங்களை விடுதல் செய்யாதவின்னகை இதுககடியாகக் கொண்டு ப்ரீத ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மத்திலும், (உ) "ஸா மாதிஸீலநிவ்ருத்தியேச:" என்று — அஜிதேந்த்ரியரானவர்களுக்கும் பகவத்ப்ராப்த்யுபாய மேது என்றிறே கேட்டது. ஆக இப்படி சேதனன்றன் முன்னடியே இருந்தாலும் அவன தோஷங்களைப்போக்கி மேல்சொல்லுகிறனவைகளைக்கொடுக்கும்படியாய்த்துத் திருநாமத் தினுடைய ப்ரபாவமிருப்பது ஒருவன் விஷதஷ்டனானால் விஷவித்யையில் குசலனாயிருப் பானொருவன், "நீ ஸ்நானமே பண்ணவேண்டுவதாம், குளிக்கவுமாம், உறங்கவுமாம், ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணவுமமையும், நான் அழுகிதாகப் போக்கித்தருகிறேன்" என்னு மிறே; அப்படியேயாய்த்து ஸம்ஸாரிவிஷதஷ்டனைக் குறித்துத் திருநாமப்ரபாவமிருப்பது "வைத்து" என்கிறவிது — புத்திபூர்வகமாக அபேக்ஷிதிலே முடிப்போந்தனனகை காவ லில்லாதபடி பெண்ணுல் சப்தம வசிசகுமோ வென்னில்; மீமாம்ஸா சப்தத்தை நியமித்தாசி லும் அர்த்தத்தை முக்யமாகக் கொள்ளுமாப்போலே, இங்கும் அர்த்தகௌரவத்தாலே சப தத்தை நியமித்துச் சொல்லுகிறோம் அங்ஙனன்றியே காவலிலே புலனைவைத்தென்னவுமாம். அந்தபக்ஷத்தில் இது ஸாதநகோடியில்புகாதே பல ஹ்ருதயசோடியிலே புகக்கடவது அதா வது - இதரவிஷயங்களிலே மண்டிததிரிந்த இந்த்ரியங்களை திருநாமத்தை யண்டைகொண்ட பலத்தாலே சிறையிலே வைத்தபடி அராஜகமாய்க் கிடந்தகாலம் குறும்புசெய்தாரை ராஜ நியமானவாறே ராஜாவை யண்டை கொண்டு சிறையிலே வைக்குமாப்போலே அதவா,

(க) "ஸூ ஹரேஃ" (உ) "ஸாமாதிஸீலநிவ்ருத்தியேச:"

அபராபத விஷயங்களில் மண்டித்திரிந்த இந்த்ரியங்களை பராபத விஷயத்திலே மூட்டினேனென்னவுமாம் (க) "வாசுதேவ விஷயாத் தாபஹாரிணி" என்னும்படியான விஷயமாகையாலே அப்ராப்த விஷயங்களில் போகாதபடி தனபக்கலிலே யாக்கிக் கொள்ள வல்ல வயிரவருக்கான விஷயமிறே

கலிதன்னைக்கடக்கப்பாய்ந்து அஜிதேந்த்ரியத்வத்துக்கு அடியான பாபராசியை வாஸனைபோடே போக்கி "தன்னை" என்றது - த்ர்ஷ்டத்தில் விஷய ப்ராவண்யத்தை ஹேதுவாக, அத்ர்ஷ்டத்தில் நரகத்தை ஹேதுவாக, பகவத்வைமுக்யத்தை ஹேதுவாக, தேஹாத்மாபிமானத்தை ஹேதுவாக, இன்னமும் அநாத்மகங்களுக்கடியான கனத்தை நினைத்து என்னை நியமித்துப் போந்ததுதன்னையே, நானிப்போது நியமித்தேனென்கை. "கடக்க" என்றது - அஸ்பர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரிலே யொருவனென்னலாம்படியிருக்கை அதாகிறது - வந்து கழிந்ததென்று தோற்றுதபடியிருக்கை "கலி" என்று - காலபரமானபோது க்ருதயுகபுருஷர்களிலே யொருவனென்று சொல்லலாம்படியிருக்கை திருவடி ஸமுத்ர தரணம் பண்ணினாப்போலே இவர் பாப ஸமுத்ரத்தைக் கடக்க வல்லரானார்

"நினைத்தமங்கற்ற" என்று - திருநாம வைபவத்தாலே வந்த வித்தைத் தந்தலையாலே வந்ததாகச் சொல்லுவானென்னென்னில், திருநாமத்துக்குள்ளதொரு ஸ்வபாவமாய்த்து. இராமடமூட்டுவாரைப்போலே முகந்தோற்றுமே நின்று உபகரிக்கையாலே யிவன்றானே செய்துகொண்டானாக அபிமானிக்கலாயிருக்கும் இனிப(ஹ)லம் தன்னதாகையாலே "பாய்ந்து" என்னத்தட்டில்லை நாம் தேஹஸம்ஸர்ஷ்டராயிருக்கச்செய்தேயும் இத்தை, "கடந்து" என்னலாம்படியிறே பெரியபெருமாள் இவரை விஷயீகரித்தது நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்றமர் தலைகளமீதே பாபபலத்தை யநுபவிப்பிக்கும் யமனுடைய தலையிலும் அவன் மண்டைத் தலையிலுமடியிட்டு ஸஞ்சரியாநின்றோம். நலிந்துபோந்த யமபடரை ஒருபோரையிட்டுத் துகைக்கிறார் காணும் "நாவலோ நாவல்!" என்றும், "அறையோவறை" என்றும், தோற்றவர்கள் முன்னே ஜயித்தவர்கள் சொல்லுஞ்சொல்லு முன்பு யமாதிகள்போகேட்க அஞ்சிக்கிடந்தவிவர், திருநாமத்தையணைகொண்டபலத்தாலே அவர்கள் யமன்வாசலிலேசென்று தலையிலேயடிவைத்து அறைகூவுகிறாரிறே. வாலிபேர்கேட்க அஞ்சிச்சுரமடைந்து கிடந்த மஹாராஜர், பெருமாளை யணைகொண்டபலத்தாலே கிஷ்கிந்தாத்வாரத்திலே சென்றறைகூவினாப்போலே அங்கு - நாமி பலம், இங்கு - நாம பலம் "உழிதருகின்றோம்" என்றது – தமமிச்சைக்குத்தோற்ற நின்று நிர்ப்பய ஸஞ்சாரம் பண்ணுகிறபடி "பாபத்துக்கு நீயெழுதிவைத்த பட்டோலையைக்கொண்டுவரவல்லையாகில் புறப்படாய்" என்றாற்போலேயிருக்கிறதாய்த்து. "உழிதருகின்றோம்" என்கிற பஹுவசநத்தாலே — திருநாமரஸிகர் வாயிலேபட்டவாறே இவர் சதுர்தமாகப் பணைத்தபடி அதவா, இதின் இயலை அப்யஸித்து இதில் அத்வேஷமுடையாரையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாராய்த்து ஸமுத்ரலங்கநம் முதலாகவுங் கையிலுண்டான பராக்ரமமெல்லாம் திருவடி தானொருவனுமே செய்தானாயிருக்க, பிராட்டியைக்கண்ட ப்ரீதிக்குப்போக்குவீடாக மதுவநமழிக்கிற ப(ஹ)லத்திலே யெல்லாமுதலிகளுக்கும் அந்வயமுண்டானாப்போலே, ஒருத்தனுக்கு ராஜகுலஸம்பந்தமுண்டானால் அவன் பந்துக்களும் மவனையென்னென்றுமடங்க வாழக்கடவதிறே, அவ்வளவுமில்லையாகிறதன்றே பகவத்ஸம்பந்தத்துக்கு

(ச) "புமஸாம்த்ர்ஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்"

கெல்லாம ஸஞ்சாரஸதலம் வேணுமெனறு அவன் பரிகரத்தையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். லோகத்திலே பாபமபண்ணினார் தத்பலமநுபவிக்கவஞ்சி யமன்பேரிடுவார், அவன்லேககன் பேரிடுவாராய, "யமமதாபபயாமி, சித்ரகுபதமதாபயயாமி" எனறு ஆராதியாநிறக, இரு நாமத்தையணடைகொணடபலத்தாலே அவர்களதலையிலே அடியிடுகிறோ மெனகிறார்நிறே யிவர். தம்மைக சீழ்நலித்த யமாதிகளை இபபோதொருபேரைபிட்டுத் துகைக்கிறாகாணும். இவர் தமக்கு விஜயமாகச்சொல்லுகிற ரித்தனைபோக்கி, அவனதான தனதலைகண்டது திரு நாமங்கறறார் திருவடிகளிலே வணஙகவெனறுயததிருப்பது (௧) "ப்ரணாமம்யேவிகூலய ஹி தக்ஷாசேவித்ஸோ தஃ" என்னக்கடவதிறே. (உ) "ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்யபாச ஹஸ்தம் - ப்ரஹ ஸ்ரஸுத்ந் ந்ருணாம் நசௌஷ்ணவா நாம்" என்றது - கேவலம தேஹபோஷணபராயிருப்பாரைக்குக்காண நான நிர்வாஹகனாயிருப்பது, மற்றைப்படியே வைஷ்ணவர்கள் எனக்கு நிர்வாஹகராயக்காணிருப்பனெனறபடி. [திறம்பேல், மினகண்டீர் - இறைஞ்சி யுஞ்சாதுவராய்ப போதுமின்களெனறான்] இவர்களைக்கண்டால அநுகூலவர்த்திகளைப பண்ணித்தாகக(ஸாக்ஷ)ராயபபோருங்கோளெனகிறான. இப்படி தானும பயப்படுத்த தனபட (ஸ்ட)ரையுமநியமித்துக்கொண்டிறே யமனிருப்பது

லோகமடங்க யமவிதாயிருக்க, "நமன்றமாதலைகளமீதே நாவலிட்டுழிதருகின்றோம" என்கைக்கு வந்த நன்னேற்றமென்னெனறு பெரியபெருமாள் திருவுள்ளமாக; மூவுலகுண்டுமிழ்ந்த முதல்வ எனகிறார் ப்ராதேசிகனைபபற்றினேனாகிலன்றோ அவனுக்கஞ்ச வேண்டுவது, பரளயாபத்திலே ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, அங்கிருந்து நெருக்குணணுத்தபடி வெளிநாடுகாணப புறப்படவிட்ட ஜகத்காரணபூதனானவனே. பரளயாபத்திலும ஸாஷ்டிவேளையிலும அந்த யமாதிகளோடு எனனோடு வாசியற ஸர்வநிர்வாஹகனானவனல்லையோ நம்மைபபற்றி இந்த நன்மையெல்லா முண்டாய்த்தெனறீரே என்ன; உன்னருளுவநதிலேன், * நின்னாமங்கற்ற ஆவலிப்பு - உன் திருநாமத்தைக் கற்றபலமென்னுதல; கர்வமெனனுதல்

"நின்னாமம" என்றது - * ஓராயிரமாயுல கேழளிக்கும பேரனறோ, தேவரீரைப போலேயோ திருநாமம, சட்டிபபோனானுக்கும பணிப்போனானுக்குமுள்ள வாசியோராரோ தேவரீரக்கும திருநாமத்துக்கும். மலுவவிடும பரளயாபத்திலன்றோ தேவரீரெடுத்தது, ஸம ஸாரபரளயத்தில் நின்று மெடுக்குமபோது தேவர் திருநாமம் வேண்டாவோ. "நீசரவைசு றறிக்கடைநதான பெயரனறே தொனனரகைப பறறிக்கடத்துமபடை" ஃ "மந்த்ரம" எனனுதொழிநதது - காலநியமமென்ன, அதிகாரநியமமென்ன, அதிகாரிநியமமெனன, இவை தொடக்கமானவை வாராமைக்காக. இட்டினவன "அபமே" என்னும்போது ஒருசடங்கு வேணடாவிறே. நஞ்ஜீயர், "அபரயதனுச்சகொணடு திருநாமம சொலலலாமோ" என்று பட்டரைக்கேட்க, "கங்காஸ்நாநம பண்ணப்போமவனுக்கு உவர்க்குழியிலே தோய்ந்து போகவேணுமோ, மேலுணடான நனமைகளைப் பண்ணிக்கொடுக்கவற்றானது கீழுள்ள அசுத்தியைப போக்கமாட்டாதோ" எனறருளிச்செய்தார். வாயாலே திருநாமம சொல்லுகைக்கு ஆகாதாரில்லை,மாதாகாதுகனுக்கும கைசலித்தால அமமேயெனன பராபதி

(௧) "ப்ரணாமமயேபிஜாவந்தி தேஷாமபிநமோநமஃ" (உ) "ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாசஹஸ்தம் - ப்ரஹ்ரஸுமநயர்த்தமான்ய வைஷ்ணவாநாம்" ஃ ஸஞ்ஞமெனறபடி.

உண்டாயிறே யிருப்பது "கற்ற" என்றது - ஆசார்யோபதேசாநுஷ்டாநக்ரமத்தாலே வந்ததாயிருக்கை. பெரியபெருமாள் சொல்லுவித்த வந்தரம் சொன்னவராயத்து இவர். கற்றவென்றது - ஸ்வாதந்தமாகவன்றிக்கே சப்தமாத்ரத்தை அப்யஸிக்கை ஆவலிப்புடைமை. வைச்ரவணனென்னுமாப் போலேயாய்த்தது திருநாமஸம்பந்தத்தால வந்தஐச்வர்யம் கண்டாய் இவர்க்கு முபதேசிக்கவேண்டியிருந்ததோ, என்வடிவிலே தெரியாதோ. ஸாயுஜ்யஸேவைபண்ணினரையும் மண்டினரையும் வடிவிலேதெரியாதோ நானபண்ணையவனென்று தோற்றுகின்றதோ, மண்டின்றவன் முகமபோலே யிருந்ததோ என்முகமும் அரங்கமாநகருளானே இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்றுத் திருநாமம் சொல்லவல்லாரொருவனைக் கிடைக்கவற்றோவெனனும் நசையாலேயன்றோ ஸத்யஸங்கல்பராகையாலே தேவரீருடைய நினைவு ஸபலமாகப்பெற்றதிறே. மாங்கா. ராஜா இன்னமண்டபத்தேயிருந்து நினைப்பிட்டானென்றால் பின்னை அவன்தன்னாலும் தவிர்க்கவொண்ணாதாயிருக்குமாப்போலே, இங்கே யிருந்து விஷயீகரித்ததென்றால இனி தேவராலும் தவிர்க்கப்போமோ

மாங்கா ஸாம்ஸாரிகமான வ்யவஹாரமறுமிடம் முன்பு அதிஇயிலே கைவளர்ந்து அஸதஸ்யனுய நால்வரிருந்தவிடத்தில சென்றேறமாட்டாதே யிருந்தவன, தனக்கே யொரு ராஜகுல ஸம்பந்தமுண்டானால ஸதஸ்ஸைமதியாதே சென்றேறுமையும, அவர்கள் ஸிஸாவஹிக்கையுமாயிறேயிருப்பது, அப்படியே, முன்பு பமாதிகளுக்கஞ்சிக்கிடாது இடமறியாதே போந்தவர், இப்போது திருநாமஸம்பந்தத்தாலே யமாதிகள் தலையிலேயடியிட்டுத் திரியும்படியான ராஜகுலத்தைச் சொல்லிற்றுப்பத்து . .. . க.

அ — இரண்டாம்பாட்டு திருநாமத்தினுடைய பாவநத்வமும் அதுசொல்லுகையாலே தமக்குப்பிறந்த ராஜகுலமும் சொல்லிற்று - கீழ், இதில - திருநாமத்தினுடைய போக்யதையைச் சொல்லுகிறது ஆனால பின்னைபோக்யதையைச்சொல்லி பாவநத்வத்தைச் சொன்னாலோவென்னில்; பயம் போனவிறே ரஸ்யதையிலேயிழிவது, ஐவரமதுவர்த்தியாநிற்க பாலரஸிக்குமோ, முன்புபாபத்தைக் கூடப்பூரித்து யமபீதனாயிருக்கிறவனுக்கு அந்தபயம் நிவாத்தமானாலல்லது போக்யதையிலே நெஞ்சுசெல்லாதிறே (க) "யந்நாமஸங்கீர்த்தநதோமஹாபயாத் விமோக்ஷமாப்நோதி நஸம்சயம் நரஃ" என்று - ரிஷிகள், திருநாமம் பாபநிவர்த்திக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லுவார்கள், ஆழ்வார்கள்,"பிழைப்பில பெரும்பெயரே பேசி" என்று - போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லுவர்கள் இத்திருநாமந்தான் ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்கு ப்ரயோஜநத்தைக் கொடுக்கும், உபாயாந்தரநிஷ்டர்க்கு உபகாரணமாயிருக்கும்; ப்ரபந்நர்க்கு தேஹயாத்ராசேஷமாயிருக்கும் முத்துப்படுந்துறையில் மூழ்குவார், முத்தைக்கொடுத்துப் பழங்கொள்ளுவர்கள், * செழுமுத்து வெண்ணெற்கெனச் சென்றுமாறுவர்களிறே விலைபறியுஞ் செட்டிபக்கல் புகுந்தவாறே பெருவிலையனும், செருக்காரனா இத்தைப்பூண்டநுபவிப்பர்கள்; அப்படியே ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்கு முறுப்பாய், ஸாதநாந்தரநிஷ்டர்க்கு முறுப்பாய, ப்ரபந்நர்க்கு ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமுமாயாயத்து இத்திருநாமமிருப்பது

கீழே "நின்னுமங்கற்ற" என்று நின்றீர, நமக்கே சொன்னாக்கு நாங்கொடுக்கக்கடவதொருநாடுண்டு, அத்தை அவர்களால கொள்ளோமென்ன வொண்ணாது, அத்தைக

(க) 'யந்நாமஸங்கீர்த்தநதோமஹாபயாத விமோக்ஷமாப்நோதிநஸம்சயம்நரஃ"

கொள்ளென்று பெரியபெருமாளருளிச்செய்ய, திருநாமஞ்சொல்லும்போதை ரஸமொழிய அவ்வருகுபோயநுபவிக்கும் ரஸமெனக்கு வேண்டாவென்கிறார்.

மூ—பச்சைமா மலைபோல் மேனி பவளவாய் கமலச்செங்கண்
அச்சுதா வமரரேறே யாயர்தங் கொழுந்தேயென்னும்
இச்சுவைதவிர யான்போ யிந்திரலோக மாளும்
அச்சுவை பெறினும் வேண்டே னரங்கமா நகருளானே உ.

ப-ரை — அரங்கமா நகர் உளானே—அசரிதார்த்தமாகக் கோயிலிலேவந்து நித்ய வாஸம் பண்ணுமவனே, மா—ச்லாக்யமான, பச்சை மலைபோல—மரதககிரியையொத்த, மேனி—திருமேனியையும், பவளம்—பவளத்தையொத்த, வாய—திருவதரத்தையும், கமலம்—தாமரைமலரையொத்த, செம் கண்—சிவந்த திருக்கண்ணையு முடையனுமாய், அச்சுதா—ஆச்ரிதரையொருகாலும் நழுவவிடாதவனே, அமரர் ஏறே—* அபாவநுமமாக அதிபதியானவனே, ஆயர்தம் கொழுந்தே—இடையருக்கும் பசுக்களுக்கும் நியாமகனானவனே, என்னும்—என்கிற, இச்சுவை தவிர—இப்படியநுபவிக்கும் ரஸத்தைவிட்டு, யான்—திருநாமம் சொல்லுகைக்குப் பாங்கான நாவையுடையனான நான், போய—நெடுந்தூரம்போய், இந்திரலோகம் ஆளும்—பரமபதத்தை ஆளுகிற, அச்சுவை பெறினும்—அந்தபோகத்தைக் கிட்டப்பெறுமிடம், வேண்டேன—விரும்பேனென்கிறார்.

வ்யா பச்சைமாமலைபோல் மேனிபவளவாய்க் கமலச்செங்கண் அச்சுதாவமரரேறே ஆயர்தங் கொழுந்தே யென்னுமிச்சுவை இருந்தபடி கண்டீர், உமக்குத்தரப் புறம்பே போவென்ன வேண்டியிருந்ததோ வென்கிறார். பச்சைமாமலைபோல்மேனி பச்சைநிறத்தை யுடைத்தாய ச்லாக்யமாயிருப்பதொரு மலைபோலேயாய்த்துத் திருமேனியிருப்பது. கண்டபுக்கால் கண்ணுங் குளிர்ந்து நெஞ்சுங்குளிரும்படி ச்லாக்யமாயாய்த்திருப்பது தாபத்ரயாதுரருடைய ஸகலதாபங்களும் கண்டபோதே ஆறும்படியாய்த்து திருமேனியிருப்பது நெய்த்திலுகினுப்போலே அகவாயில தண்ணளியினுடைய செறிவெல்லாம் வடிவிலே காணலாம்படியிருக்கை.

"மாமலை" என்றது - பூஜ்யமான மலையென்றபடி பரத்வத்தில் சுபாச்ரயமாய் பின்பு நித்யாநுபாவ்யமாயிருக்கும் சௌசீல்யத்தைச் சொல்லுகிறது மலையானது ஸ்தைர்யத்துக்குக் கொப்பாய், வளர்த்திக்கு மொப்பாமித்தனை யொழிய திருமேனியிலுண்டான போக்யதாதிசயமெல்லா மில்லையே அதுக்கு.

மேனி (க) "ஆநந்தமய:" என்கிற ஸ்வரூபமும் ஆநந்தாதி குணங்களுமல்ல இவரையுகப்பிப்பது, இவையிரண்டும் அகவாயிலே யாம்படியான இவ்வடிவாய்த்து இவரையுகப்பிப்பது (உ) "இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹ:," "குன்றுங்கொழுமுகில் போல் குவளைகள்போல் குரைகடல்போல் நின்றுங்கொண் மயில்போல நிறமுடைய நெடுமால்" என்னக்கடவதிறே. கழுத்தேகட்டளையாக நீரைமுகந்து போக மாட்டாதே மலையினுச்சியிலே சாய்ந்தமேகம்போலவும், கண்ணாலேமுகந்து அநுபவிக்கக் குவளைகள் போலவும், அநுபவித்து முடிக்கவொண்ணாமைக்குக் கடல்போலவும், வைத்தகண்வாங்க

(க) "ஆநந்தமய:" (உ) "இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹ:"

வொண்ணுமைக்கு மயில்திரள் போலவுமாய்த்து இத்திருமேனி யிருப்பது (க) "விஷ்ணு ஸ்ரீஜ நீவிஷ்டாயா தத்ஷ்ஹாது ஸநாதனீ கோஹீ திஹிஷிரூப நாஷ்டயா நம் । ஸ்ரீஜயாசஶி த்யாமலநிரூபத்தோ ஜலென மயாரூராணீவ ஸ்ரீ தளைகாஜுஷேவ."

பவளவாய் கமலச்செங்கண் திருமேனி ஒருபெருங்கடல் போலேயாய், அதிலே கொண்டுமுழுகுஞ் சுழிகளைப்போலேயாய்த்து இவயவயவங்களிருப்பது திருமேனிக்கு பாடாகமான பவளம் படர்ந்தாப்போலே யாய்த்தது திருவதரத்திலழகிருப்பது. மலையிலே பவளம் படர்ந்தாப்போலேயிருக்கை. சந்த்ரோதயத்தில் கடல் கொந்தளித்தாப்போலே ஆச்ரிதமுக சந்த்ரதர்சநத்தாலே வந்தவழகு ஒதமேறினபடி (உ) "உஜ்ஜ்வலாவஜ்ஜ்வல" எனகிறபடியே ஆசிரிதரை வினவுகிற திருவதரமிருக்கிறபடி.

கமலச்செங்கண் ஜீவநாத்ர்ஷ்டத்தாலே இத்திருப்பவளத்துக்குத் தப்பினாரையு மகப்படுத்திக் கொள்ளும் கண்கள் வாயால்சொல்லமாட்டாத குறையுங்கண்ணாலேயிறே தலைக்கட்டுவது. (௩) "ஜரவநாஸ,ராஷீவப்ஷீவ" என்கிறபடியே அகவாயில் வாத்ஸல்யாதி குணங்களுக்கு ப்ரகாசமாயிருக்கிறபடி. மௌனம் குளித்தீராற்றம் நொடகமானவறாய் தொரு போலியாமதத்தைப்பல்லது அகவாயில கண்ணாலில்பலாமில்லையே யதுக்கு ''விகாரமில்லை, குணமில்லை, வியூதியில்லை' எனகிற குந்யவாதிகள் ஸஞ்சரிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே இப்படி விக்ரஹத்தை ஆகரித்த விவாகள உதசேச்யராகப் பெறுமோ" என்று ஜீயருருளிச் செய்வர்.

அச்சுதா. தாஷ்டாநதமாகச்சொன்ன மலை பவளம தாமரைபோலே நாளசெலலாள் செல்லச் செவ்விமாறுதல், தானழிதல் செய்யாதே ஏகரூபமாயிருக்கை. (௪) "ஸமெஷகராவருவாய" எனனக்கடவதிறே அதவா, இசசெவ்வி மாறாதே செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம பண்ணுகிறானுமாம. "சேவடிசெவ்வி திருக்காப்பு" என்னக்கடவதிறே இவவழகிலே அகப்பட்டாரை ஒருநாளும் நழுவவிடானென்றுமாம அமரரேறே இவவழகை ஸதாதர்சநம் பண்ணும் போக்தாக்களைச் சொல்லுகிறது. காலமெல்லாமிடைவிடாதே அநுபவியாநின்றாலும எல்லைகாணவொண்ணுதபடி அவ்வருநாயிருக்கை. "அயாவருமமரர்களதிபதி" எனனககடவதிறே அவவநுபவம மாறினால முடியுமவர்களென்று தோற்றுகைககாக, அநுபவத்திலுடைய அவிசசேதத்தாலே "அமரா" என்கிறது. (௫) "ஸதாபஶ்யந்திஸூரயம்" எனனக்கடவதிறே ஆனால பிராட்டி திருவடி திருவநந்தாழ்வான போல்வார்கள அநுபவிக்குமதாய் அதிக்ர்தாதிகாரமாயிருக்கிறதோ வென்னில்; ஆயர்தங்கொழுந்தே. மேன்மைக்கெல்லையானவர்களுக்கு நியாமகனாயிருக்குமாபோலே தாழ்வுக்கு எல்லையான இடையர்க்கும பசுக்களுக்கும ஸுலபனானபடி. வடிவழகும மேன்மையும் நீர்மையு மொருபசுங்கூட்டாயிறே பரத்வ மிருப்பது.

என்னும். இஸ்வபாவங்களை அநுபவிக்கோ உமக்கு இவவினிமை பிறந்ததென்னில்; அங்ஙனன்று, திருநாமத்தினுடைய உக்திமாத்ரத்தாலே வந்தவினிமை. இச்சுவைதவிர.

(க) "விஞ்சேதிமஞ்சஜா மிநதிரயாதடிதவாந பூஷாமணித்யுதிபிரித்யநுந்த்தாநம் । ஸ்ரீரங்கதாமநி தயாளஸ நிர்ப்புரத்வாதத் சௌசயாளுரிவ சீதளகாளமேக"
(உ) "வசஸாஸாந்த்வயித்வா" (௩) "லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ" (௪) "ஸததைகரூபரூபாய" (௫) "ஸதாபஶ்யந்திஸூரயம்"

இந்த்ரஸத்தைவிட்டு சுவை-ரஸம். கைப்பட்டத்தை விட்டு இவ்வருசுவைக்கு வேறேபொரு சுவை யிருந்தவிடந்தேடிப் போகச்சொல்லுகிறீரோ இவருடைய அருசுவை யிருக்கிறபடி. திருநாமத்தை உம்முடைய நாக்கிலேயிட்டுப் பாராமையிறே நான் உபதேசிக்க வேண்டுகிறது. யான் திருநாமம் சொல்லுகைக்குப் பாங்கானநாவையுடையநான் யான். ஒருதேசவிசேஷத்தே போய் அநுபவிக்குமளவும் விளம்பத்தை ஸஹிப்பதத்தவரையுடையநான் போய். கோயிலுக்கணித்தா யிருக்கையுமன்றியே நெடுங்கை நீட்டான அதஹ்ராமெல்லாம் போய். இந்த்ரலோகம் நிரவதிகைச்வர்ய யுக்தனுடைய லோகம். “ப்ராஹ்மேந்த்ராதி ஸப்தங்கள் பரமாத்மவாசகம்” என்கிற வேதாந்த வாஸனை தோற்றவருளிச்செய்கிறார் ஆளும் “ஆள்கின்ற வானகம்” என்னும்படியே இஷ்டவிநியோகார்ஹ மாம்படியிருக்கை. அச்சுவை-இச்சுவை அதுசருகிலித்தம், இது பாத்யசூலித்தம், அதுகேட்டார்வாய் கேட்டுப்போமது, இது கைப்பட்டது பெறினும் வேண்டேன் கிட்டுமளவும் வேண்டாவென்கிறீர், கிட்டினவாறே நீர் அதிலே தோளமாறுகிறீரென்ன, பெற்றாலுமெனக்குவேண்டா. அதைத்தந்து பார்க்கலாகாதோ நான் ஆதரிக்கும்படிகாணவென்கிறார் “உறாது” என்று தொழிந்தது தமிழுமளவுடையார் நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற விஷயத்துக்குக் குறைஞ்சொன்னோமாகவொண்ணுதென்று, இன்ன முமதுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களையும் அநாதரித்தாராவர் பாலைக்கும் புளிக்குமென்னிலன்றோ பிணங்கவேண்டுவது, அதுதான் வேண்டேனென்பாரைச் செய்யலாவதில்லையே (க) “ஸாலோக்ய ஸாரூப்ய ஸாயுஜ்யம் ... ஹ்யுதி” என்றவனைச்செய்யலாவ துண்டோ

பரமபதம் வேண்டாவென்ன இங்குத்தை நன்மையேதென்ன, அரங்கமாநகருளானே. பரமபதத்தி லநுபவத்தைவிட்டு, இவ்வழகையும் சீலத்தையு மிங்குள்ளாரை அநுபவிப்பிக்கைக்கு வந்து கிடக்கிறது போராதோ தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கிற சீலமையை அநுபவிக்கைக்கு அங்குள்ளாரு மிங்கேவாராநிற்க என்னை அங்கே போகவிட்டுத் தேடுகிறதென். இதனால் சொல்லிற்றாய்த்தது - இங்கேயிருந்து திருநாமத்தை அநுபவிக்குமினிமைக்கு பரமபதாநுபவமும் ஸதாசமன்றென்னும்படி தமக்குத் திருநாமம் ரஸித்தபடியைச் சொல்லிற்றாய்த்தது. ... ... உ

அ முன்றாம்பாட்டு. வேதநூல் உமக்குப் பரமபதம் வேண்டாவாகில் கோயிலோடே தோளத்திண்டியான ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து திருநாமத்தை அநுபவியுமென்று பெரியபெருமாளருளிச்செய்ய, அதனையும் நிரூபித்தவாறே திருநாமம் சொல்லுகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி துரிதபரம்பரையே யாயிருந்தது, ஆகையாலே எனக்கு அதுவேண்டாவென்ன, திருநாமம் சொல்லுகைக்கவகாச மில்லாதபடி ஸம்ஸாரத்துக்கு நீர்சொல்லுகிற குறையென்னென்று கேட்டருள, ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோஷங்களை உபபாதித்துக் காட்டுகிறார். இதத்தால பழகிப் போருகிற ஸம்ஸார யாத்ரையிலும் ஜுகுப்ஸை பிறக்கும்படி திருநாம மினிதென்று அம்முகத்தாலே திருநாமத்தினுடைய போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ —வேதநூற் பிராயம் நூறு மனிசர்தாம் புகுவரேலும்
பாதியு முறங்கிப்போகும் $ நின்ற விப்பதினையாண்டு
பேதைபாலகனதாகும் பிணிபசி மூப்புத்துன்பம்
ஆதலாற் பிறவிவேண்டே னரங்கமா நகருளானே. ௩

(க) “ப்ரவேசாநபேக்ஷச்சக்தி”, $ “நின்றதிற்பதினையாண்டு” என்றும் பாடம்.

டைசை — அரங்கமாநகருளானே-, மனிசர்தாம்-மநுஷ்யர்கள், வேதம் நால-வேத சாஸ்த்ரத்தின்படி, நூறு பிராயம்— நூறுஸம்வத்ஸரம், புகுவரேலும்-ஜீவித்திருப்பார்களே யாகிலும், பாதியும்—அதில்பாதியான ஐம்பது ஸம்வத்ஸரமும, உறங்கி போகும்—நித்ரை யாலே கழியும்; நின்ற-மிருந்திருக்கிற, இ பதினை ஆண்டு-இந்த ஐம்பது ஸம்வத்ஸரங்களோ வென்றால்; பேதை—தாயின அறிவின்படி நடசகும் குழவிப்பருவமும, பாலகன்—செய்யும் தீம்பைககண்டா கடியவொணணுத பாலப்பருவமும், அது ஆகும—விஷயப்ரவணனுய்த திரியும யௌவநப பருவமும், பிணி—முலையடிபே திரிவதாலுண்டான வ்யாதியும, பசி-பஞ்சேந்த்ரியஙகளுக்கும ஐம்புலனிலுண்டான ஆசையும், மூப்பு-கிழத்தனமும், துன்பம—துன்பமுமாய்த தலைக்கட்டும், ஆதலால்—இப்படியிருக்கையாலே, பிறவி—ஹேயமாயிருக் துள்ள ஜந்மத்தை, வேண்டேன—நான ஒருக்காலும் விரும்பேன என்கிறார்

வ்யா வேதநூல்பிராயம்நூறு (க) "வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா" என்கிறபடியே வேதமாகிற நால-வேதசாஸ்த்ரமென்னக்கடவதிறே. நூல-சாஸ்த்ரம அதவா, வேதங்களும் நூல்களுமென்னவுமாம். வேதங்களும, வேதார்த்தஜ்ஞாநமுடைய புருஷர்களுடைய வசநங்களும் பிராயம் நூறு (உ) "சதாயுர்வை புருஷ:" என்றிறே சொல்லுவது, இதிறே பரமாவதி இதுதான ஒலைப்புறத்திலே கேட்டுப்போமித்தனை, புகுகைக்கு ஸம்பாவனையில்லை அந்த நூல்கான அளவுகோல் வாசியாலவாத ஏற்றத்தாலே இலர்பங்கவிலே கெடுவாசிப்பட்டிருக்கும், அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது மனிசர் என்று. (ங) "நஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசிந்நாயம் பூத்வா பவிதா வா ந பூய:" என்கிறபடியே-கர்பாதியிலே தோற்றி, கல்பாந்தத்திலே முடிவாயிருக்குமிறே, சிலாக்கு அங்ஙனன்றியேயிருக்கை. தாம். கர்ப்பந்தொடங்கி மரணத்துக்கு யோக்யமாயிருக்க, தமக்கொரு ஜீவநமும் பரிக்ரஹமுங்காணென்று க்ஷேபிக்கிறார் புகுவரேலும் முதலிலே புகுவாரில்லை, கர்ப்பத்திலே முடிதல், ஜநியாநிற்கமுடிதல, பிறந்துமுடிதல், நாலுநாளிருந்து முடிதல, பால்யத்திலே முடிதல், செருக்கித்திரியும யௌவநத்திலே முடிதல, ஜரையிலே முடிதலாய், மரணத்தை நிர்ணயிக்க அரிதாமபடியிறேயிருப்பது. (ச) "கர்ப்பே விலீயதே பூயோ ஜாயமாநோஸ்தமேதி ச । ஜாதமாத்ரேச ம்ரியதே பாலபாவேச யௌவநே ॥ மத்யமம் வா வய: ப்ராப்ய வார்த்தகே வா த்ருவா ம்ருதி:" என்னக்கடவதிறே. ப்ராணிகள் தங்களாயுஸ்ஸு போகிறபடி ஒன்றையுமறியாதே உதயாஸ்தமயங்களைக்குறித்து உகவாநிற்பர்கள் (ரு) "நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவௌ । ஆத்மநோ நாவபுத்த்யந்தே மநுஷ்யா ஜீவிதக்ஷயம்." (சு) "ஜாயஸ்வ; ம்ரியஸ்வ", "மினனின்னிலையில" "வாள்களாகி நாள்கள்செல்ல." புகுவரேலும் வருந்தி நூறுவயஸ்ஸுப்புக்காராகில.

(க) "வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா" (உ) "சதாயுர்வை புருஷ:" (ங) "நஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசிந்நாயம் பூத்வா பவிதா வா ந பூய:" (ச) "கர்ப்பே விலீயதே பூயோ ஜாயமாநோஸ்தமேதி ச । ஜாதமாத்ரேச ம்ரியதே பாலபாவேச யௌவநே । மத்யமம் வா வய: ப்ராப்ய வார்த்தகே வா த்ருவா ம்ருதி:" (ரு) "நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவௌ । ஆத்மநோ நாவபுத்த்யந்தே மநுஷ்யா ஜீவிதக்ஷயம" (சு) "ஜாயஸ்வ, ம்ரியஸ்வ"

பாதியுமுறங்கிப்போகும். அதிலே செம்பாதி § கடிக்கூருசப் பாழாய் நித்ரையாலே சழி ம பாதியுமுறங்கிப்போகிற கணக்கிலே, திருநாமஞ்சொல்லக்கடவ காலம் வயாத்தமேபோ தே! என்று வெறுக்கிறாராய்த்து (க) "ஜந்மஹளதீஜாஹு தத்ஹு" என்ற — இளைய பெருமாளைப்போலே பிருசவிறேயப்படுவது. (உ) "ஸததம்கீர்த்தயந்த:" என்று ஸர்வ காலமும் திருநாமஞ்சொல்லவிறே கண்டது. நின்றதில பதினையாண்டு சேஷித்ததிலே தினைந்து ஸம்வத்ஸரம் பாலனுமாய் யுவாவாயும் விஷயப்ரவணனுமாய் இங்ஙனேகழியும் நின்ற இப்பதினையாண்டு" என்றபோது — சேஷித்தநாள், பதிற்றைஞ்சு - ஐம்பது ஸம்வத் ஸரமென்கிறது. இவன் ஏபாரப்பொலியப் பாரிக்கிறகாலமெல்லாம் தமக்கொன்றுமிராமை யாலே, "இது" என்று - ஸூக்ஷ்மதரமாகப்பேசுகிறார். பேதை திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கும் யாக்யதை யின்றிக்கே, தன்னுடைய ஹிதாஹிதங்கள் ஜநநியினுடைய புத்ரப்திநமாயிருக் ம அத்யந்த சைசவம் பாலகன் அதாகும் பாலனென்கிற அந்தவவஸ்தையாமென்றபடி. திம ளசெய்தாலும் பொடியவொண்ணாதபருவம் இவனே "திருநாமம் சொல்லிற்றிலன்" ன்று வெறுக்கவொண்ணாதே அதாகும். ததநந்தரமான அந்த அவஸ்தையாமென்றபடி. நந்தரம் யௌவநம்வந்து ப்ரவேசித்து விஷயப்ரவணனாயத் திரியும் ஜநநியுடைய புத்த ரமான பேதைத்தனமே நன்றெனும்படியாயத்து இதின் அறிவுகேடிருப்பது உள்ள விவு அக்ர்தயகாணத்துக்கு உடலாகையாலே அந்தயௌவநம் கழிவதற்குமுன்னே வயா வந்து கைசகொள்ளும். அத்தை வேரும் விறகுந்தேடியொருபடி பரிஹரித்தால் கொள் கண்டு பசிதலையெடுக்கும். பசிபாவது - ஸர்வேந்த்ரியங்களும் ஸ்வஸ்வ விஷயங்களிலே வணமாகை. ஆரோக்யம் பிறந்தவாறே இந்த்ரியங்கள் தலையெடுத்தது, "விஷயங்களைக் ட்டுக்காட்டு" என்று நலியத்தொடங்கும் "ஐவர் திசை திசைவலித்து எற்றுகின்றனர்" னயும்," ஐவரைத்தத் தின்னிடவஞ்சி நின்னடைந்தேன்" என்னும் சொல்லக்கடவதிறே.

காலனகொண்டு பாஹிடமை பணணி தாவயாஜநம் பண்ணுகிறது இந்த்ரியங்க லவரும் நலிவு தீர்க்கைசகிறே. இங்ஙனே செல்லாநிற்க ஜரைவந்து கைசகொள்ளும் ாயாகிறது — சாலப்பொல்லாத தொன்றிறே. போகயோக்யதை யன்றிக்கே பிருக்க சப்தே சாபலமநுவர்த்திக்குமிறே "பண்டு காமரானவாறும்" என்று வர்த்தகீர்த்தநம் ன்னரியாகிலும் தரிப்போமென்று பார்க்குமளவிலே இடிவிழுந்தாற்போலே மரணம் ந்து உபஸ்திதமாம் துன்பம் இதுவே துக்கமாய நிர்வயவிநாசத்தோடே தலைக்கட்டும்.) "வார்த்தக்யே ப்ருஷநக்ஷத்ரவிஷ்டேபௌவநே க்ஷீநே பொந்த்வார: | ஜ்ஞாநயஜ்ஞம் ஸ்ரூக்ஷம் ஸர்வஹீதம்." ஆதலால்பிறவிவேண்டேன் காடுபிடித்தார்க்கு ஒருகைக்காட்டி ட்டமும் திடருமமணலும மடையுமாக வெட்டி வெறும்பாழாக்கிக் காட்டுவாரைப்போலே, ருநாமஞ் சொல்லுகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி உள்ளவாயுஸ்ஸைப் புறம்பே செல்லுகிறப யைப் பேசி, பெரியபெருமாளுக்கு விண்ணப்பம் செய்கிறார். நீர், "அசுணவைபெறினும் வண்டேன்" "ஆதலால் பிறவிவேண்டேன்" என்று விபூதித்வயத்துக்கும் கணாழிவு

---

§ "கடிக்கூருசப்பாழாய" என்றது - ஒருசெய்யிலே செம்பாதி உழுமாய்ப்பாழா ப்போலே யென்றபடி (க) "ஜந்மஹளநித்ரா ஜுசதந்தரீஞ்ச" (உ) "ஸததம்கீர்த்த ந்த:" (௩) "பாலயேக்ரீடநகாஸக்தா யௌவநேவிஷயோந்முகா:|| அஜ்ஞாநயந்தயசக் ரசசவாதநகம ஸமுபஸ்திதம்" ||இது அநந்விதம்போல தோற்றுகிறது.

சொல்லாநின்றீர், "நிற்பாயாகில் திருவாணை, கிடப்பாயாகில் திருவாணை" என்பாரைப் போலே நீர்படுத்துகிறதென்? நமக்கு விபூதித்வய மேயன்றோ வுள்ளதென்ன; அரங்கமாநகருளானே விபூதித்வயத்துக்கும்புறம்பாய் த்ர்(ரு)தீயாவிபூதியான கோயிலிலே எனக்குஒரிருப்பிடந்தோ வென்கிறார் கோயிலிலவர்தால அதிபாலபத்திலே அநபாசாநத்துக்கு என்றுகிலும் திருவடிகளிலே கொண்டு புகுருவர்கள், கரீடாவலைதயிலும் (க) "பாஹா சுவீ க்ருதா: " என்கிறபடியே செல்வமொழுந்தருளும்படியை அநுசரியாநிற்பாகள் பகவனுல் கானவிரும்பின விஷயங்களைப்பற்ற உள்ளே புகக்கடவனு மிருக்கும் பெருமாளுடைய வடிவழகும அகுத்தைபாவநத்வமும விஷயாந்தரங்களில் ஆவக்கையுமறுக்கும். வர்த்தனுப் உள்ளுப்புகமாட்டாதவற்றைக்கு இவனவாசலிலே வந்து நிற்பா ஆக இப்படி வாவிதமாகையாலே ஸ்வபாநதிலுமசான்பது இவாவடிவேயாயிருக்கும் இனி (உ) "தேஸோயமஸாவகாமதுக" என்கிறபடியே நேசநதானே யெல்லா நனைமையும் பண்ணிக் கொடுக்கவற்று; ஆகையாலே கோயில்வாஸம அடிச்கழுஞ்சு பெற்றுச் செல்லாநிறகுமிறே. ரூ.

அநானகாமபாட்டு மோயந்த கீழ மூன்றுபாட்டாலும் - ஸ்வலாபத்தைப் பேசினாராய், மேல் பதினொருபாட்டாலே — பரோபதேசம பணணுகிறார். ஸ்வாநுபவத்தைவிட்டு இவர் பரோபதேசம பணணுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில், பாரபதமுமாய் ஸுலபமுமான இவவிஷயத்தை ஸமஸாரிகளிழக்கிற இழவு பொறுக்கமாட்டாமையாலும், இவவிஷயந்தான ஸமஸாரிகளைப் பெற்றல்லது தனியநுபவிக்க அரிதாகையாலும், (ரூ)"ஏகஸ்வாது ந புஞ்ஜீத" என்கிறபடியே அநுபூதாமசம பிறரை அநுபவிப்பித்தல்லது நிறகமாட்டாத ப்ரக்ருதியாகையாலும், பரோபதேசத்திலே பாவ்ர்த்தராகிறார். இதில் முதலபாட்டு, ஸம்ஸாரிகள், பாபிகளான எங்களுக்குத் திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கு யோக்யதையுண்டோவென்ன; ப்ராயச்சித்த ஸாத்யமல்லாதபடி பாபப்ராசுரனன க்ஷத்ரபந்துவும் திருநாமப்ராவத்தாலே பரமபதப்ராப்தியைப் பண்ணினபடியைக் கேட்டாக்கு 'அயோக்யன்' என்று அகல விரகுண்டோ வென்று விடத்திலும விமுகராகக்கண்டவாறே அத்தைக்கேட்டுவைத்து பாபபலமான ஜநமாதிகலேசத்தை அநுபவிப்பதே' என்று விஸ்மிதராகிறார்.

மூ —மோய்த்தவல் வினையுள்நின்று மூன்றெழுத்துடைய பேரால்
கத்திரபந்துமன்றே பராங்கதி கண்டுகோண்டான்
இத்தனை யடியராளுர்க் கிரங்கும் மரங்களுடைய
பித்தனைப் பெற்றுமந்தோ பிறவியுள் பிணங்குமாறே. சு.

ப-ரை.—மொயத்த—மொய்த்துக்கொண்டு கிடப்பதாய்,வல—காலத்தவமுள்ளதனையும அநுபவித்தாலும் நசியாததான, வினையுள் நின்று—பாபமாகிற ஸமுத்ரத்தின உள்ளே நின்று, மூன்று எழுத்து உடைய பேரால—மூன்றெழுத்தையுடைய கோவிந்தாவென்னும திருநாமத்தாலே, கத்திரபந்தும அன்றே—க்ஷத்ரபந்துவுமன்றோ, பராங்கதி—உத்க்ருஷ்டகதியான பரமபதத்தை, கண்டுகொணடான—கண்டநுபவிக்கப்பெறறான்; இத்தனை அடியா

(க) "பாலா அபிகரீடமாநா" (உ) "தேஸோயமஸாவகாமதுக" (ரூ) "ஏகஸ்வாது ந புஞ்ஜீத"

ஆனாக்கு—மங்களஹாராமென்றிசைகே " கோவிந்தா " என்னுமத்திருநாமத்தை வாயால் உச்சரிக்கும் தாஸபூதர்க்கு, இரங்கும்—இரங்கி க்ருபைசெய்கருநுமவராய, நம அரங்கனாய—நமக்கு ஸ்வாமியான அழகியமணவாளனாகிற, பித்தனை—ஸௌசீல்யகுணயுக்தனானவனை, பெற்றும்—கிட்டி அநுபவிக்கப் பெற்றிருக்கும், பிறவியுள—ஐங்களிலகப்பட்டு, பிணங்கும் ஆறு—வருந்துகிறபடியே!; அந்தோ—ஐயோவென்று வெறுக்கிறார்

வ்யா மொய்த்தவல்வினை பாபங்கள் மிகைத்து அஹமஹமிகயா, "நான் முற்பட நான் முற்பட" என்று மேல்விழுந்து மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்கிறபடி. தேன்கூட்டை ஈ மொய்த்துக் கொள்ளுமாபபோலே மொய்க்கை " செய்க்குட்டத்தைப் பற்றியேறு வெறுமபுகள்" என்னக்கடவதிறே முதலிகள் லங்கையை ' எனகது ' என்னுமாப்போலே (க) "தேவா ஸுராமித்ராவி" (உ) " ஐவர்க்குசுமெள்ளிவாரும் " ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் ஈச்வரனுக்குண்டான சக்திபோருமே சேதநனுக்கு பாபஸ்ருஷ்டியிலுண்டான சக்தியும் வல்வினை ஒரு பாபந்தானே காலத்தவமுள்ளதனையும் அநுபவிக்கவேண்டும் படியாயிறே அதின்கனமிருப்பது (ங) [" பக்ஷஹ்ஸாநிபாதகாஸஹவெபி "] ஒருஸர்வசக்தி போக்குதல் தவிருதல் செய்யவேண்டும்படியிறே பாபத்தின் கனமிருப்பது உள்நின்று ஸமிதைபிடா மாணி போலே தானே சூழ்த்துக்கொண்டு கிடக்கிறபடி. நடுக்கடலிலே ஒரு க்ஷுத்ரஜந்து நின்று அலையுமாப்போலே, அணுபரிமாணவஸ்து, பாபஸமுத்ரத்திலே நின்றலைகிறபடி " சிறியனேனுடைய செய்வினையோ பெரிதால" என்னக்கடவதிறே நின்று பாபங்களுக்கு இடையாகொழிகை (ச) " லவ-ிo ஸவெஷஙி " என்னக்கடவதிறே நெருப்பிலே காலபாவினாப்போலே, பாபங்கள்மேலேவாவிழுவதே!. மூன்றெழுத்துடையபேரால் மூன்றெழுத்தையுடைய திருநாமத்தாலே. " கெடுமிடராயவெல்லாம் " இத்யாதி

பாபங்களைப்பண்ணின காலப்பரப்பும் பாபத்தின் கனமும் போலேயிருக்கிறதோ பாபவிமோசனமென்னில் ; " மூன்றெழுத்து " என்கிறது - ஓரோ திருவக்ஷரமே போருமென்னைக்காக ப்ராதிபாதிகய யோகத்தாலே பதமாயிருக்கையன்றிபே மூன்றக்ஷரமாயிருக்கை ' ஓ அபுகாக்ஷரி, ஸஹஸ்ராக்ஷரீ ' என்னுமவைபோலே முடிந்ததாயவிடவறிறே என்றிருக்குமதன்றே இது பேரால். மந்த்ரமென்றொழிந்தது, ' ரிஷிச்சந்தோதேவதை சக்திபீஜம் வர்ணம் விநியோகத்யாநம் " என்னுமாப்போலே, சிலசட்டங்குகளுண்டாய் அதிக்ருதாதிகாரமாயிருக்கையன்றியே ஸர்வாதிகாரமாய், ஸ்வரீயால ஸாத்யமாயிருக்கை. இடறினவன் " அம்மே " என்னுமாப்போலே இடர்வந்தபோது ஸர்வர்க்கும் சொல்ல ப்ராப்தியுண்டாயிருக்கை இன்ன திருநாமமென்னாதே " மூன்றெழுத்துடையபோல " என்றது—ருசிபிறந்தவனறு உபதேசிக்கைக்காக ஆசசாதிக்கிறார், " மூன்றெழுத்ததனை " என்று பெரியாழ்வார் மறைத்தாப்போலே

கத்திரபந்தும் (ரு) " க்ஷத்ரபாணாயெகே " இதி-க்ஷத்ரபந்துஃ " பாஹமபந்துஃ " என்னுமாப்போலே சாஸ்த்ரத்தாலே—தண்மைக்கெல்லை நிலமான இவனும அன்றே நம்முதலிகள் கோஷ்டியில "நானூரான" என்றாப்போலே, ரிஷிகள் கோஷ்டியில "க்ஷத்ரபந்து"

(க) " மேருமந்தரமாத்ரோபி " (உ) " இஷீகதூலமக்னௌப்ரோதம் " (ங) " யத்ப்ரஹ்மகல்பநியுதாநுபவேபி " (ச) " ஸர்வாட்லேஹமே " (ரு) " க்ஷத்ரியாணாமதமஃ "

என்றால் செவி புதைக்கும்படியாயிருப்பது (௧) "ஸத்ருதேவ நமஸ்தேஹம் ஸஸிந்தஸர்வஷ்ட்ரத்நவந்தவி, விஜ்ஞாநவஞ்சாஸாகோதி: ஸர்வதேவநிதயாவஹா: ||" பராங்கதி கண்டுகொண்டான பாபவிமோசநமே பலமென்றிருக்கை அவ்வளவன்றிக்கே, ஸ்வர்க்காதி பலங்களையுமறிக்கே, ஐச்வர்ய கைவல்யங்களையுமறிக்கே உத்தமபுருஷார்த்ததைக்கிறார்! லபிக்கது ஸம்ஸாரிகளில் கடையானவன் அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தருடைய அநுபவத்தையிறே பெறுவது. கண்டுகொண்டான. என்றது- இழந்து பெற்றப்போலேயிருக்கை திருநாமஞ்சொன்னதுக்குப் பலம்பெற்றானிறே ஸ்வரூபப்ராப்தி கன்னதுதான் பெற்றானாகவாய்ந்து இவன நினைத்திருப்பது அஜ்ஞாநத்தாலே மறைந்துகிடந்ததாய பகவத்விஷயீகாரத்தாலே அதில் நிவர்த்தித்தால், ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வர்த்திவிசேஷமும் ப்ரகாசிக்குமிதனையிறே (௨) "ப்ரகாசநே நவ ப்ருஹ்மணே" என்னக்கடவதிறே

இதத்தனையடியராணர்க்கு சுத்தப்ரக்ருதிகள் ஆநுகூல்ய முடையராகையென்னுதல ஈசவரன்சேஷி, நீ சேஷபூதன என்றால அதில் அத்வேஷ முடையார் கெனனுதல்; (௩) "வதிம்விஸ்வஸ்" (௪) "பஸ்யாஷி" என்று சிலர் சொன்னால மநஸ்ஸா அதிர்த்திராதிருக்கை இவ்வளவைக்கொண்டு "அடியாரானர்க்கு" என்னலாமோவென்னில்; பகவதபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (௫) "ஆபோவயவஸிதோ ஹிஸ:" என்றுதொடங்கி, (௬) "ஸிம்ஹஷம்விஸ்வ தஞ்ஜநம்வைய்யாவஷ்டாந்து தம்" என்னக்கடவதிறே 'இதத்தனை' என்கிற விதுதான மேருமந்தரமபோலே மலையைசுமந்தாப்போலேயாய்த்து இருக்கிறது அதத்தலைக்கு. (௭) "ஸமிழேதோ கநா உதீரியேயம்" என்னக்கடவதிறே இரங்கும் அத்வேஷயுக்தனுக்கு இது புருஷார்த்தமாம்போது ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தாலே இத்தலையிலாபிமுக்யத்திலே அவஸர ப்ரதீக்ஷனாயிருக்கையிறே பெறுகிறதுதன்னை. இத்தலையிலுள்ளது விலக்காமை, பேறுக்கிதெங்ஙனேயென்றார். அன்றியன் மக்குக் காயிரங்குமாபபோலே தானேயெல்லாம் செய்தாலும "ஒன்றும் செய்திலோம" என்றுமிரக்கமேயாய்த்து உள்ளதெனறுமாய 'உன்னடியார்க்கு என்செய்வனென்றே யிருத்தி' என்னக்கடவதிறே

நம்மரங்கனும. ஆகிஞ்சநரான நமக்காகவிறே கோயிலிலே வந்து சாய்வளர்ந்தருளுகிறது பரமபதம் நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும்; திருப்பாற்கடல் முக்தப்ராயரான ஸநகாதிகளுக்கும ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்; அவதாரங்கள் தத்காலீநரான பாக்யாதிகர்க்கு, கோயிலில்நிலை தேசகாலங்களுக்குப் பிற்பாடரான நிற்பாக்யர்க்கு முகங்கொடுக்கவிறே. "நம" என்றது அநந்யகதிகளான ஸகோ(த)தரிகளான நமக்கும் ஸாலப்யனை இடமெனகை

பித்தனே பித்தாகிறார்- பூர்வவஸ்தையில் ஜ்ஞாநமின்மையிலே பொதிந்தார. தன்னையுமறியாதே பிறரையுமறியாதே யிருக்குமவனென்றுமாம். அதாகிறது — கொள்ளுமவன் சிறுமை பார்த்தல், கொடுக்கிறவன் பெருமைபார்த்தல், கொடையின் சீர்மைபார்த்தல

(௧) "ஸத்யக்கேபந்துலோகே தஸ்மிந்துர்வர்க்கசேதஸி | சித்தாஞ்சகாரஸமூஹ: ஸந்தரபக்தேனஸ்யயபா:" (௨) "ப்ரகாசயந்தே நஜ்ஞாநந்தே" (௩) "பதிம்விச்வஸ்ப" (௪) "யஸ்பாஸ்மி" (௫) "தாரகாயோபிஸர்வாபி" (௬) "நித்யேஸாதம் விச்திரம ஜநதம் பரமாஸம்பூர்ணம்" (௭) "ப்ரீஷ்டிசந்தேந ஸம உதிம் விதேய"

செய்யவறியா திருக்கும்வனென்கை பெறும் தான்குறைவாளனே யாகிலும் குறைதீர்க்கும் ரக்ஷக னிருந்தவிடத்தே செல்லவேணுமிறே அது வேண்டாதபடி பூர்ணனானவன் "என்னைக்கொள்வாருண்டோ" என்று கிடக்கிறவிடம் அந்தோ! பிறவியுள் பிணங்குமாறே. ஸ்வல்பமான விஷயத்தைவிட்டுப் போனாலுமாமிறே - போய்ப்பெறுகிற விஷயம் இந்நாட்டுலயமாயிருக்குமாகில். ஐச்வர்யிகளிலே தானகப்பட்டுக் கிடக்கச்செய்தே அந்யோந்யம் விவாதம்பண்ணி முடிந்துபோவதே! என்று வெறுக்கிறார் ஒரு $ விடக்கைப்பற்றி இரண்டு பதார்த்தம் விவாதம் பண்ணுமாப்போலே, அத்யந்தஹீநமாய இருவர்க்கும் பாத்தம்போராத விஷயங்களைப்பற்றி வ்யாதத்தைப்பண்ணித் திரிவதே! அந்தோ. ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸ்ரீ கௌஸ்துபத்தோபாதி ஸ்பாஹாவிஷயமான ஆத்மவஸ்து இப்படிப்படுவதே! என்று, தர்மஹாநிகணடால் "படுகுலைபடுகுலை" என்பாரைப்போலே வெறுக்கிறார். பாபதமமாய் ஸ்வல்பமுமாய ஸ்வசிலமுமான இவ்விஷயத்தை விட்டு, அபாரபதமுமாய் நாலபமுமாய நாசிலமுமான விஷயங்களைப்பற்றிக் கேலிக்கைக்காடால, தாமிகானவிவாதக்குப் பொறுக்கப்போமோ

அ ஐந்தாம்பாட்டு. பெண்டிரால். "பிறவியுட்பிணங்குமாறு" என்று - விலக்ஷண விஷயத்தை விட்டு க்ஷுத்ர விஷயங்களைப்பற்றி அநர்த்தப்படுவதே! என்று வெறுத்தார்-கீழ், ஏனென்ன, ஷோடசவயஸ்கைகளான ஸ்த்ரீகளை ஸஞ்சரிக்கிற ஸம்ஸாரத்துக்குப் பொலலாங்கு சொல்லுவானென்னென்று லோகாயதிகன பக்ஷபவஸ்தானம் பண்ணினான், அவனுகிறான் - தேஹாதிரிக்தமா யிருப்பதொரு ஆத்மா உண்டென்றும், தர்மாதர்மங்களுண்டென்றும், பரலோகமுண்டென்றும் சொல்லுகிறவை அஸத்யம், ப்ரத்யக்ஷிக்கிற உடம்புகொண்டு அநுபவிக்கிற த்ருஷ்டாநுபவமொழிய வேறொன்றில்லை யென்னுமவன். அவர்களைக்குறித்து விஷயங்கள அல்பாஸ்திரத்வாத்யநேக தோஷதூஷிதங்களென்று இவையெல்லாஞ் சொல்லவேண்டுவது லபித்தாலிறே, அதாரதமாசையாலே லபிக்கையரிதென்கிறார்.

> ரு — பெண்டிரால் சுகங்களுய்ப்பான் பெரியதோ ரிடும்பைபூண்டு
> உண்டிராக †கிடக்கும்போது உடலுக்கே கரைந்துநைந்து
> தண்டுழாய் மாலைமார்பன் றமர்களாய்ப் பாடியாடித்
> தொண்டுபூண டமுதமுண்ணாத் தொழும்பர் சோறுகக்குமாறே ௫

ப-ரை.— பெண்டிரால—மனைவியாலே, சுகங்கள—ஸகலஸுகங்களையும், உய்ப்பான—அநுபவிப்பதாகச் சொல்லி பெரியது ஓர இடும்பை—மிகப்பெரிதான துக்கங்களை, பூண்டு—மேற்கொண்டு, இரா—ராத்ரிகாலங்களிலே, உண்டு—புஜித்து, கிடக்கும்போது-அணையிலே சாயும்போது, உடலுக்கே கரைந்து—சரீர தாரணத்துக்கே கரைந்து, நைந்து—மநஸ்ஸு சிதிலமாய, தண—குளிர்ந்த, துழாயமாலை—திருத்துழாயமாலையை, மார்பன்—திருமார்பிலேயுடையனான ஸர்வேச்வரனுடைய, தமர்களாய்—தாஸபூதராய், பாடி-பரிதிக்குப் போக்குவீடாகப்பாடி, ஆடி—அதுதான இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே ஆடி, தொண்டுபூண்டு—சேஷவ்ருத்தியை மேறகொண்டு, அமுதம் உண்ணா—குணாநுபவமாகிற அம்ருதத்தைபுஜியாத, தொழும்பர—நீசர, சோறு உகக்கும ஆறு—சோற்றை விரும்பும் வகையிருந்தபடியென்! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

$ விடக்கு - சவம் † "கிடக்கும்போது முடலுக்கே" என்றும்பாடம்.

வ்யா பெண்டிரால்சுகங்களுயப்பான் இவனுடைய ஸங்கல்பவாக்யம்- அக்நியை அணைந்து விடாயதீர நினைப்பாரைப்போலேயும், ஆழ்கிறபாம்பின் நிழலிலே ஒதுங்கி க்லேசம் தீர நினைப்பாரைப்போலேயும், விஷபக்ஷணத்தைப்பண்ணி தரிக்க நினைப்பாரைப்போலேயும் துக்கஸாதநத்தையிறே ஸுகஸாதநமாக ப்ரமிக்கிறது "கொண்டபெண்டிர்" என்கிறபடியே தன்னுடைய அநாயத்தமன்றோ அதுவேணும் இதுவேணுமென்று துச்சங்களை அபேக்ஷித்து அலைக்கும் விஷயமிறே இவனுடைய த்ரவ்யத்துக்கும் போகத்துக்குமிறே இவன்பக்கலாதரம் "பெண்டிரால்" என்றது - ஆத்மாபிப்ராயமானபோது, த்ரவ்யத்தை விலே காலத்தையும் பரிச்சேதித்து பரிக்ரஹிப்பார்கள் த்ரவ்யபரதந்த்ரைகளாகையாலே இவன் நினைத்த போகரஸம் அங்கில்லை, பிறர்காணில் ஏனிவர்கள், அகத்துத்தப்பினாலும் மேல் நரகம் இதுவாய்த்து விஷயஸ்வபாவமிருப்பது. (அ) "ஆநந்தயே" என்கிற விஷயத்தை லபித்தாப்போலேயிறே இவனுக்கொரு ஸதீபதார்த்தம் லபித்தாலிருப்பது "சுகங்கள்" என்கிற பஹுவசநத்தாலே-ஸாவாஸங்களு மிவளாலே என்றிருக்கை இவளாலங்கத்தாலே தருமுண்டாம், பக்கையானவளாலே காமரஸம், ஸந்தாநத்தாலே புத்ரஸம்பத்து என்றுபோலேயிறே இவன் அபிமானித்திருப்பது

"உய்ப்பான்" என்றது - இவன் இப்படி பரிகதப்போமதொழிய அவ்விஷயத்தி லநுபாவ்யமாயிருப்பதொரு ரஸமில்லை நிஹீநவிஷயமாகையாலே நெடுநாள் சென்றாலும் இன்னது அநுபவித்தோமென்று ப்ரத்யபிஜ்ஞைபண்ணலாவதொன்றில்லை இவனுடைய ப்ராஸமவாதமேயுள்ளது அவர்கள் த்ரவ்யபரைகளாய் அநாதரித்தாலும் அவர்களாதரமே ஹேதுவாக ச்ரத்தைபிறக்கும் இவனுக்கு பெரியதோரிடும்பைபூண்டு அத்தாலேகாலனைகொண்டுமோஹிமலைபண்ணியும் துச்சமான மஹா துக்கங்களை ஏறிட்டுக்கொள்ளும் ‘ பூண்டு" என்றது-கழுத்திலே புக்க வாயோடுபோலே தன்னால் கழற்றவொண்ணாதிருக்கை அளவிறந்த ஸுகத்தை அநுபவிக்கவேணுமென்றுகோலி அளவிறந்த துக்கத்தையாய்த்து ஏறிட்டுக்கொள்வது ஓர் அநுஜலியுண்டாக்கமாட்டாத விஷயத்தைபற்றிறே பற்றிற்று (உ) "ஸஸஸ்வஸங்கரம்" என்கிறபடியே ஸாதநவேளையே கொடங்கி ரக்ஷிக்கும்விஷயமன்றே, "தாயவமுதைய பருகிப பருகி பெணமாயப்பிறவி மயாவறுத்தேன" என்னக்கடவதிறே இங்கே ஸாத்யஸாதநங்களிரண்டும் துக்கரூபமாயிருக்கும். உண்டிரா இராவுண்டு ஜீவிக்கவு மவஸரமில்லாதபடி பகலெல்லாம் கூடித்திரிந்து அஸ்தமயவேளை பிலேயாய்த்து ஜீவிப்பது முதல ஸ்வசரீர ரக்ஷணத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு நின்று பின்னையிறே விஷயாநுபவம் பண்ணப்பாரிப்பது கிடக்கும்போது அநந்தரம் ஓரிடத்திலே விழவிடுகை அபேக்ஷிதமாயிருக்கும், அபேக்ஷிதஸித்தியாகையாலே விஷயங்களை அநுஸந்தித்தல் அநுபவித்தல்செய்ய க்ஷமனல்லன்

உடலுக்கே கரைந்துநைந்து நாளை இவற்றை ரக்ஷித்து நாமும ஜீவித்தோமாய் விடவல்லோம் என்று இந்த்ரியாதிகளும் அவதாரணத்தாலே - தேஹாதிரிக்தமாயிருப்பதொரு ஆத்மவஸ்து உண்டென் றிருக்கிறிறே அதுக்கு பொருக்கால கரையவேண்டுவது, சரீரஸம்பந்தத்தில் வருந்த புருஷார்த்தத்தை லபிக்கும் விரகேதோ, நரகத்தையும் கர்ப்பவாஸத்தையும் தப்பும் விரகேதோவென்று கரைபவிறேயன்றோப்பது அதுக்கு யோக்யதையில்லாமையாலே தேஹதாரணத்துக்கே கரையாநிற்கும் "கரைந்துநைந்து" என்றது-ப்ரவதருணவித

(அ) " ஆநந்தயே " (உ) ‘ ஸஸஸங்கர்த்தும் "

தாரயிருப்பார் " நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும் " என்று படும்தட்டங்கள் தேஹத்திலே படுமாய்த்து இவன் தண்டுழாய்மாலைமார்பன் தமர்களாய்ப் பாடியாடி ஸர்வேச்வரனை அநுபவித்தது, (க) " ஜஹௌ நந்ஹாநந்தி " என்று களித்துச் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுத் திரியக்கடவ சேதநர் படுமாறாததமே ! யென்கிறார் தண்டுழாய்மாலைமார்பன். ஸர்வேச்வரத்வஸூசகமான திருத்துழாய்மாலைபாலே அலங்க்ருதனானவன் இவர்கள் பற்றின துராராதவிஷயங்களைப்போலன்றியே தன்வெறுமையை முன்னிட்டு என்னைப்பற்றுமவனை ரக்ஷிக்கக்கடவனென்று தனிமாலையிட்டுக்கொண்டிறே அவனிருப்பது அவன் ரக்ஷகனாகத் தானும் கிடப்பார்க்கு அவ்வடிவும் ஒப்பனையுமே பரபோஜநம் போருங்கிடீர். தமர்களாய் இவ்விஷயத்தில் இவனுக்கு ஸாத்யம் ஒன்றில்லை, ஸ்வாபாவிகஸம்பந்தத்துக்கு அநுமதிபண்ணுமித்தனையே வேண்டுவது இவ்வாத்மாவுக்கு நிலைநின்ற ஸ்வரூபமிதிறே அவனை, (உ) " பதிம்விச்வஸ்ய " என்றும், இவனை, (௩) " யஸ்யாஸ்மி " என்றும், (௪) " தாஸோஹம் " என்றுமிறே நிர்த்தோஷப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறது தமர் - அடியார் கீழ்ச் சொன்னவை யடங்க இவன்றனே யேறிட்டுக்கொண்டவையிறே

பாடியாடி பகவதநுபவ ஜநிதப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப்பாடி, அதுதான் இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே ஆடி. (௫) " காயந்தி கேசித் ப்ரணமந்தி கேசித் நருத்யந்தி கேசித் " என்று மதுவநத்திற்புக்க முதலிகளைப்போலே திரிபக்கடவரிறேஇவன் ஒருதேசவிசேஷத்திலே சென்றாலும், (௬) " ஹாவு ஹாவு ஹாவு " என்று ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலேபாடி ஸம்ப்ரமந்த்தம்பண்ணுகிறே திரிந்திருப்பது தொண்டுபூண்டு அடிமைபூண்டு தனக்குவகுத்த சேஷவ்ருத்தியையேறிட்டுக்கொண்டு " உத்யத " என்று ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை யன்றிக்கே உகந்து ஏறிட்டுக்கொண்டு

பூண்டு இவ்வாத்மாவுக்கு தாஸ்யமேயிறே ஆபரணம் (எ) " த்ருமசைலாலங்க்ருதம் " என்றது ஆபரணமானபோலே ஈம்பெருமானுக்குச் சேர்ந்ததாபரணமாயன த்தமிரான பதக்கம்போலே இவனுக்கு தாஸ்யமான ஆபரணம் அவனுக்கும் அது நெஞ்சிலே கிடப்பதொன்று, இவனுக்கும் இது நெஞ்சிலே கிடப்பதொன்றிறே ' இடும்பைபூண்டு " என்கிறது போலன்றேயிது. (அ) " அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி " " வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும் நாம் " என்கிறதிறே இது " பூண்டு ' என்கிறவிதும் இரண்டிடத்திலும் ஓதிருக்க நெடுவாசிபட அர்த்தம் சொல்லுவானென்னென்னில், அர்த்தபலத்தாலே,- அபராபத விஷயத்தில் ஸேவையை, (௯) " ஸேவா ச்வவ்ருத்தி: " என்றும், பரபதவிஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யத்தை (௧௦) " பாரதந்த்ர்யம் பரே பும்ஸி " என்றும், (௧௧) " ஸாத்விகைர்த்தமர்ஸேவ்யதே " என்றும் விஷயம் பேதித்தாப்போலே இங்கும் அர்த்தபலத்தாலே பேதித்துச் சொல்லுகிறது அமுதமுண்ணு. ஸ்வரூப ப்ராப்தமாய நிரயாது

(௧) ' அஹமன்னமஹமன்னம் " (உ) " பதிம்விச்வஸ்ய " (௩) " யஸ்யாஸ்மி " (௪) தாஸோஹம் " (௫) " காயந்திகேசித் ப்ரணமந்திகேசித் நருத்யந்திகேசித் " (௬) " ஹாவு ஹாவு ஹாவு " (எ) " த்ருமசைலாலங்க்ருதம் " (அ) " அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி " (௯) " ஸேவாச்வவ்ருத்தி: " (௧௦) " பாரதந்த்ர்யம்பரேபும்ஸி " (௧௧) "ஸாத்விகைர்த்தமர்ஸேவ்யதே "

பாவ்யமாயிருக்கு மமாதமாயத்து இது. (க) “கலத்ரஸ்யாஸ்வைகஸஞ்ஜ்ஞாநம்” என்றும், (உ) ‘கலத்ரஸ்யஸ்நேஹபரவஸஞ்ஜ்ஞம்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே தொழும்பா இதி னுடைய போக்யதையைப்பார்த்தே அபோக்யமாய் அப்ராப்தமாயிருந்துள்ள க்ஷுத்ர விஷயங்களை விரும்பும் நீர் தொழும்பா - தண்ணியர். ப்ராப்தியில்லாமே இத்தை யிழக்கிறு ரல்லர்; ருசிக்கையில் நேர்த்தியுண்டாய் யிழக்கிறாரல்லர், க்ஷுத்ரவிஷயங்களுக்கும் இதுக்கு முள்ள நெடுவாசியறியும் சேதநருமாயிருக்க தூராதமாய அபோக்யமாயிருக்கிற விஷயத் திலே மண்டப்பண்ணிறறிறே பாபபலம். சோறுகக்குமாறே. மண்ணில்காட்டில சோற்று க்கு வாசியறிந்தா ஜீவிக்கிறபடி பெங்ஙனே', நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு பகவச்சேஷத் வமே தாரகமென்றறியாதவன், அநித்யமான தேஹத்துக்குச் சோறு தாரக மென்றறிந்து ஜீவிக்கிறானே. பிதாக்கள் ஜீவிக்கக் கண்கிற வாஸனைகொண்டு ஜீவிக்கிறானித்தனையிறே; வாசியறியுமவனாகில் ஆத்மாவுக்கு நன்மையென்னுமே; ஒன்றிலே விசேஷஜ்ஞாந முண் டாகில் மற்றையதிலும் அறிவு உண்டாகாதோ. ... . ௫.

அ ஆறாயிரப்படி. மறஞ்சுவர் விஷயங்களுக்கு அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷங்கள் அநேகமுண்டானாலும் எங்களுடைய தபாகத்துக்கு ஹேதுவாகமாட்டாது ஏகவிஷயத்தில் பூர்ணாநுபவம் பெற்றிலோமேயாகிலும் விஷயங்களநேக முண்டானபின்பு ஒன்றிலில்லாத நன்மை மற்றையதிலே கூட்டிக்கொண்டநுபவிக்கிறோமென்ன, அப்படியேயானாலும் அந்த போக்தாதான ஸ்திரனாக வேணுமே, அவ்விஷயங்களோபாதி போக்தாவும் அஸ்திரனென்று போக்தாவினுடைய நிலைநில்லாமையைச் சொல்லுகிறார்

மூ —மறஞ்சுவர் மதிளெடுத்து மறுமைக்கே வெறுமைபூண்டு
புறஞ்சுவ ரோட்டைமாடம் புரளும்போ தறியமாட்டீர்
அறஞ்சுவ ராகிநின்ற வரங்கனாக காட்செய்யாதே
புறஞ்சுவர் கோலஞ்செய்து புட்கவ்வக் கிடக்கின்றீரே. ௬.

ப-ரை — மறம—க்ரௌர்யமாகிற, சுவர்—சுவரை, மதிள் எடுத்து—மதிளாகவெ டுத்தும், மறுமைக்கு—ஆமுஷ்மிகத்துக்கு, வெறுமை பூண்டு—தாரித்ர்யத்தை மேற்கொ ண்டும், புறமசுவர்—வெளிச்சுவராயும், ஓட்டை—அஸ்திரமுமான, மாடம—சரீரமானது, புரளும்போது—தரையில்விழுங்காலத்தை, அறியமாட்டீர்—அறியமாட்டீர்களென்ன; (பின்னை செய்கிறதென்னென்னில,) அறம சுவர் ஆகி நின்ற—தாமமேபரக்ஷிபாகநின்ற, அரங்கனார்க்கு—கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகியமணவாளனுக்கு, ஆள்செய்யாதே—அடிமைசெய்யாதே, புறஞ்சுவர்—வெளிச்சுவரானவுடம்பை, கோலஞ்செய்து—அலங்கரித்து, புள்—பக்ஷிகள், கவ்வ—கவ்வும்படி, கிடக்கின்றீரே—அநர்த்தப்பட்டுக் கிடக்கிறீர்களே யென்று வெறுக்கிறார்.

வ்யா மறஞ்சுவர்மதிளெடுத்து மறமாகிற சுவரை அரணாகவெடுத்து க்ரௌர்ய ஸமுதாயத்தையாயத்துத் தனக்கு அரணாக நினைத்திருப்பது அமாநித்வாத்யாத்ம குணங் களெல்லாவற்றுக்குமாக இவன்பக்கலுள்ளது க்ரௌர்யமேயாய்த்து. மறம் - அருளின்மை யும், கோபமும், | தறுகண்மையுமாம் அதாவது-‘இவன் அதிக்ருதனுய் வாதயாநின்றான்,

(க) ‘கலத்ரஸ்யஸம்வைகஸங்க்ராம்” (உ) “கலத்ரஸ்யமஹாரஸஞ்ஜ்ஞம்” | தறுகண்-வீரம்.

தனக்கு அனர்த்தத்தைத் தானே சூழ்த்துக்கொள்ளா நின்றான் என்று ஸாதுக்கள் ஐயோ! என்று தனக்கு ஹிதஞ்சொல்ல நினைத்தால் தன்பக்கல் அனுகூலனானபடி க்ருத்யனாயிருக்கும் ஒரு ஸாத்விகனைப் பக்கல் கிட்டாமைக்கு இட்டான் இதன்றோ. ராவணனுக்கு, மாரீசனைப் போல்பவான கும்பகர்ணன் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் இவர்களெல்லாரும் ஹிதஞ் சொன்னவிடத்தில் சொன்ன ஹிதம் கேளாமையாலே தன்னோடு சேர்ந்த கும்பகர்ணனும் மாரீசனும் முடிந்துபோனார்கள்; அல்லாதார் திக்கற்றார்கள் இதுவன்றோ ப்ராக்ருதர்க்கு ஹிதம் சொன்னால் படுமெளிவு

“பதினெட்டு” என்றது - இத்தகைய ஐச்வர்ய ஸ்வரூபமாய் வந்ததொன்றானது, ஒருநாள் வரையிலே பகவத் விஷயீகாரமடியாக அழிவதொன்றென்று தோற்றுகைக்காக. வீரஸேந்த்ர ப்ரஹ்மராயன் சோழகுடிப்பிறந்த பதின் மேரா மேலாகிலும் இவன் ருபணம் பணிக் கொள்ளுமளவு விநாசபர்யந்தமாய் முடியும்படி இவன் இதனால் பெற்ற ப்ரயோஜனம் சொல்லுகிறது - மறுமைக்கே வெறுமைபூண்டு இவனிருந்த காலத்தில் செல்வக்கு ஐச்வர்யம் அத்ருஷ்டத்துக்கு தாரித்ர்யத்தைக் கூடப் பூரித்த வித்தனை ஈச்வரனைத் தோபாதி ஆதுடதாரனாயிருப்பதொரு நன்மையும் வேணுமென்று இருந்தானாகில், ஈச்வரன் அதனையே நினைத்து ரக்ஷிக்குமிறே (க) ‘தாதுஸாம்யே ஸ்திதே ஸ்மர்த்தா’ என்கிறபடியே ஆத்மோஜ்ஜீவனார்த்தமாக ஒருக்கால் நினைத்தானாகில், (உ) ‘அஹம் ஸ்மராமி’ என்று அதுதன்னைப் பொன்னாகப் பிடித்துக்கொண்டு முடியும் தசையிலும் நடத்துமிறே ஈச்வரன். சரீரவிச்லேஷ ஸமனந்தரத்திலே அவ்வருகேயொரு சூழ்த்து விழுதியில்லாதபடி பண்ணிக்கொண்டானாய்த்து இம்மையிலே வெறுமையாகில ஆகமாபாயிகளுமாய் அசிரத்தனவுமாயிருப்பது மறுமையிலே வெறுமையாகிறது - நித்யமான ஆத்மாவுக்குப் பிறந்ததாகையாலே வந்த தாரித்ர்யம் நித்யமிறே. இதுக்கு முன்பு ஒன்று இன்றிக்கேயொழிந்தாலும் மேலே ஒரு நன்மை தேடிக்கொள்ளுகைக்குத் தானில்லையே என்கிறார்

புறஞ்சுவரோட்டைமாடம் புரளும்போதறியமாட்டீர். புறஞ்சுவரென்கிறது – தேஹத்தை. புருஷார்த்தோபயோகியாக ஈச்வரன் தந்த சரீரத்தைக்கொண்டு விஷயாந்தரப்ரவணராக்குகையாலே “புறஞ்சுவர்” என்கிறது. இத்தைக்கொண்டு ஆத்மாவுக்கு ஒரு நன்மை தேடினாகில் அதுதானே உத்தேச்யமாமிறே

ஓட்டைமாடம். “அப்போது விழுந்தது, இப்போது விழுந்தது” என்னும்படி அஸ்திரமாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறது ஓட்டைமாடம் ஒடுமை பூட்டிக்கொண்டு ஸமாதானம் பண்ணி நிற்கவேண்டும்படியிருக்கை “மாடம்” என்கிறது - ஸம்ஸாரிகளபிப்ராயத்தாலே நீர் ஹிதம் சொல்லுகிறது இப்போதன்றோ, க்ரமத்திலே செய்கிறோமென்ன, புரளும் போதறியமாட்டீர் ஜீவிக்குங்கால் மின்னலைவென்று அறியமாட்டீர்கோள் கெடுவீர்காள்! மரணமன்றோ தோள்தீண்டியாக வந்து நிற்கிறது, க்ரமத்திலே செய்கிறோமென்று ஆறியிருக்கலாமோ?, இருக்குமளவு அப்பாராய்கொண்டு உங்களுக்கு நன்மையைப் பார்த்திலீர்கோள், இனி மரணவேளையில்தானே சகதரலவீர்கோள், நீங்கள் என்ன நன்மை கைவிருந்தீர்கோள், இனி முடிந்துபோமித்தனையாகாதே! யென்கிறார்.

(க) ‘தாதுஸாம்யே ஸ்திதே ஸ்மர்த்தா’ (உ) “அஹம் ஸ்மராமி”

அருஞ்சுவராகின்ற தர்மமே ப்ராப்தியாகநிற்கிறவர் (௧) "லோகாநாம்த்வம்பரோதர்ம:" (௨) "ராமோவிக்ரஹவாந்தர்ம:" (௩) 'க்ருஷ்ணம்தர்மம்ஸநாதநம்" என்கிறபடியே ஸித்தகர்மமாயிருக்கிற இவர் ப்ராப்தியிலே (௪) "உபாயோபேயத்வேததிஹ தவதத்வம் நதுகுணௌ" என்னக்கடவதிறே ஆகின்ற உபாயாந்தரங்கள்போலே ஸாதநமாகிக்கே ஸித்தமாய்க்கொண்டு ரக்ஷித்து நின்றவர் ஸாதநாந்தரங்களுக்கு பல (ஹேது) வேண்டியில்வந்தால் அவனைப்பார்த்திருக்கவேணும், அவன் தன்னைப்பற்றினார்க்கு வேறொன்றை அபேக்ஷிக்கவேண்டாவே. இனி இவனுக்கு வேண்டுவது இவ்வாணிலொருகோமன்னுமையாய்த்து.(௫)"ப்ராகாரஸ்ஸர்வஸ்ரேஷ்டாநாம்" என்று—சாதிமேலொருநாகுவேமென்னும் குறைவாளர்க்கு அருளைச்சொல்லக்கடவதிறே. நின்ற (௬) "ஆசயாபதிவாராமஸ:" என்கிறபடியே அவன் அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கிறபடி. அரங்கனாகது விஷயம் தூரமென்னும் குறையுமில்லையிறே. "நம்மைக்கொள்ளுவாரார்" என்று கிடக்கிறவராய்த்து ஆள் செய்யாதே. இவனெதிலயிலநுஷ்டாநமில்லாதபின்பு பலத்திலே அந்வயிக்கு மித்தனையிறே. இவனுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான பலமாகச்சொல்லுகிறது அடிமையிறே, இதனையிறே இழந்துபோந்தது.

இவனுக்கு ஓரிடத்திலும் பாரதந்த்ர்யம் தவிராது காமபாரதந்த்ர்யமாதல், ஈச்வர பாரதந்த்ர்யமாதல் அதில் கர்மபாரதந்த்ர்யத்துக்கு இசைந்தான - வாஸநையாலே; ஈச்வர பாரதந்த்ர்யத்துக்கிசைந்திலன் - பாபத்தாலே ஆட்செய்யாதே "உணருதே" என்று போலே யிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு.

புறஞ்சுவர்கோலஞ்செய்து (௭) "க்ஷேத்ரஜ்ஞவ ஸஹலதி" என்கிறபடியே ஆத்மஸ்வரூபம் அஸத்ஸமமாயக் கிடக்க வந்தேறியான உடம்பை ஒப்பித்துக்கொ திரிகிறீர்கோளிறே ஆத்மாவை அலங்கரிக்கையாவது- அடிமை செய்கையிறே புத்தகங்களை அகவாய்ப் பெருச்சாளியறுக்கத்தக்க கிடக்கத் தெருவுபாட்டை நூலும் துரும்புமவைத்து அலங்கரிக்குமாப் போலேயாய்த்து உடம்பைப்பேணுகை புள்கவ்வ மாம்ஸ பக்ஷணம்பண்ணித் திரியக்கடவ பக்ஷிகளும் முன்றுபகவலி, பின்னை "க்ர்தக்ரமாமலம்" என்று போகடப்போம் கிடக்கின்றீரே. வகுத்த விஷயம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க இங்ஙனே அந்தரப்படுகிறீர்கோளே! என்று வெறுக்கிறார் பரார்த்தம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிறார். * கோவலவாயாவில்படியே அவன் சாத்துமபடியான உடம்புபடியபாடே! என்று வெறுக்கிறார் இவர்கள் செத்துக்கிடக்கச் செய்தேயோ இவ்வார்த்தை சொல்லிற்றேனாகில்; அங்ஙனன்று, இவர்கள் உண்டுடுத்துத் திரிபாநிற்கச் செய்தே "கிடக்கின்றீரே" என்கிறார் (௮) "ந்ருப ஜீவந்மிருத:" என்று திருவடி சொல்லிற்று ராவணனை ஸிம்ஹாஸநஸ்தனாயிருக்கச் செய்தேயிறே ஆர்யோதநாதிகள் பூசற்களத்திலே படுக்கிடக்க அவர்களை ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவான்ன்ம் "நான் சொல்லிற்றுச் செய்யாதே படுக்கிடக்கிறீர்கோளே"! என்று, வெறுத்தாப்போலே வெறுக்கிறரென்றுமாம் .. .. ௬.

---

(௧) "லோகாநாமத்வம்பரோதர்ம:" (௨) "ராமோவிக்ரஹவாந்தர்ம:" (௩) "க்ருஷ்ணம்தர்மம்ஸநாதநம்" (௪) "உபாயோபேயத்வேததிஹ தவதத்வம் நதுகுணௌ" (௫) "ப்ராகாரஸ்ஸர்வஸ்ரேஷ்டாநாம்" (௬) "ஆசயாபதிவாராமஸ:" (௭) "அஸந்நேவஸபவதி" (௮) "ந்ருபமந்திபுரீலங்கா"

அ எழாம்பாட்டு புலை "தொண்டுபூண டமுதமுண்ணுத தொழும்பா" என்றும், "புடைகல்வகிடைக்கினுமீர்" என்றும், ஙங்களை நிர்நிக்கிறதென், ஸம்ஸாரஸ்வபாவம் இங்ஙனேயிருந்தது, "தண்டுழாய மாலைமார்பன" என்று ஆசரயணீயனைச் சொன்னவனந்தாஸ்தனைகையாலே ஙங்களுக்குக் கிட்டவரிது, இன்னமும ஆசாயிப்பார்க்கு விலக்காடிகள பலவுமுண்டாயிருந்தது, அந்தத்தடையைப் மறுத்து ஆச்ரயணீயனையுங் காட்டித் தாருமென்ன, இங்கேவந்தவதரித்து விரோதிநிரஸநசீலனான தசரதாத்மஜனே ஆச்ரயணீயனென்கிருர்.

மூ —புலையற மாகிநின்ற புத்தொடு சமணமெல்லாம்
கலையறக் கற்றமாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோதான்
தலையறுப் புண்டுஞ் § சாவேன சத்தியங் காண்மினையா
சிலையினா லிலங்கைசெற்ற தேவனே தேவனாவான். எ

ப தை —கலை—ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸபுராணங்களை, அற கற்ற—நன்றாக அப்யஸித்த,மாந்தர்—கூரத்தாழ்வான் போல்வார், புலை அறம—நிஷித்தமாய், ஆகி—வைதிகதர்மத்துக்கு விருத்தமாய், நின்ற—பழையதாயப்போருகிற, புத்தொடு—பௌத்தமதத்தையும், சமணத்தொடு—க்ஷபணமதத்தையும், எல்லாம்—மற்றமதங்களையும், காண்பரோ—நெஞ்சாலேதான் ஆராய்வார்களோ; (அல்லது,) கேட்பரோதான—செவியாலேதான் கேட்பார்களோ, (அது நிற்க ப்ரஸக்தியில்லை,) தலை—என்தலையானது, அறுப்புண்டும்—அறுக்கப்பட்டாலும், சாவேன—நான சாகமாட்டேன, ஐயா—ஸ்வாமிகளே, சத்தியம—இந்தப்ரதிஜ்ஞான ப்ரதிபத்தை, காண்மின்—காணுங்கோள, சிலையினால்—வில்லினாலே, இலங்கை—லங்கையை, செற்ற தேவனே—ஜயிக்கையால்வந்த தேஜஸ்ஸை யுடையவனே, தேவனாவான—ஆச்ரயணீயனாவான

வ்யா புலையறமாகிநின்ற புத்தொடுசமணமெல்லாம் சதுர்விதமான பௌத்தமதமும் க்ஷபண முதலானவை யெல்லாம புலையறம் - நிஷித்தமதம். அதாகிறது — ஜ்ஞாந விஷயமான அர்த்தங்களும ஜ்ஞானமுமேயுள்ளது, இதில ப்ரமாணம்- ப்ரத்யக்ஷமும அநுமானமுமென்னாரும், பதார்த்தங்கள் அநுமேயங்கள் ஜ்ஞானமேயுள்ளதென்பாரும், அநுமேயமாயும அர்த்தங்களில்லை, கேவலஜ்ஞானமேயுள்ளதென்பாரும், அந்தஜ்ஞானமுமில்லை, ஸர்வம்சூந்யமென்பாரும், ஸர்வத்தையும் சூந்ய மென்னலாமோ, ஜகத்து காயகாரணரூபத்தாலே நித்யமாயும், அநித்யமாயும, பிந்நமாயும், அபிந்நமாயும, ஸத்யமாயும, அஸத்யமாயும், இப்படி அநேகமென்பாரும்; ஆக இப்படி சொல்லுகிற நிஷித்தமதம ஆகிநின்ற நிலையுக்குக்களாலே வைதிகதர்மத்துக்கு விருத்தமாய்ப் பழையதாயப் போருமென்கை. "எல்லாம" என்றது - ஸாங்க்யம, வைசேஷிகம், பாசுபதம் முதலானவை. இவைநிஷித்தமானபடி யங்ஙனேயென்னில், - ஈச்வர விபூதியிலே ஒருவனை ஹிம்ஸித்தாருக்குச் சொல்லுகிற பாபத்துக்கு அவதியில்லை, ஈச்வரனையும், ஈச்வரவிபூதியையும. அஜ்ஞாநாதிசயத்தாலே அழிக்கப் பார்க்கிறவர்களிறே, அகண்டபகண்டர ப்ரவர்த்தரிறே † அடங்க.

கலையறக்கற்றமாந்தா. சுருதிஸ்ம்ருதி இதிஹாஸங்களில நிலைநின்றவர்களாய் வேதார்த்தம நிலையிட்டவர்கள. அவர்களாகிறார் - கூரத்தாழ்வான் போல்வாரிறே. காண்பரோ கேட்பரோதான். இவற்றை நெஞ்சாலே ஆராய்தல், செவியாலே கேட்குதல் செய்வர்களோ.

§ "சாகேன்" என்றும் பாடம். † "அடங்க" என்றது - முழுதும என்றபடி.

ஆழ்வான், ¶ இஷ்டஸித்தி வாசிக்கிறவர்களோடேயிருந்து தாழ்ந்துவர ஆழ்வானுக்குச்சொன்ன ‡ வார்த்தையை அநுஸந்திப்பது. பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகள் ஸத்யா அஸஹ்யமாகையும், பகவத்விஷயம் ஸத்யபாதாரகமாயிருக்கையுமிறே தாஸநிஷ்டையாவது தலையறுப்புணடுஞ்சாவேன் சத்தியங்காண்மின் நிர்த்தோஷ சுருதிப்ரமாணமென,திருக்குமளவில்லாதார்க்கு மிதுவே ஆச்ரயணீய வஸ்துவென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷத்தாலே ஸாதிக்கிறேன், அதைக்காணுங்கோள். மழுவைக்காய்ச்சிக் கையிலே இட்டால் அக்நி தன்கார்யம் செய்யமாட்டாதொழிகிறது அர்த்தத்தினுடைய ஸத்யதையாலேயிறே; அப்படியே என்னுடைய சிரச்சேதத்தைப்பண்ணினால் அதின் கார்யமான மரணமின்றிக்கே யிருந்ததாகில் தசரதாத்மஜனே ஆச்ரயணீயனென்றிருங்கோள். (க) "யஸ்த்ர, த்ராஸ கஸ்ஸஸ்ஸு" என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையாலே,வரபலத்தாலே அறுக்கக்கடவதல்லாத தலையறுக்கக்கண்டோமிறே;அப்படியே அறுத்தலையின் கார்யமான மரணம்பிறவாதபடியிறே இவர் ப்ரதிஜ்ஞை தலையறுக்கச்செய்தேயும் மரணமின்றிக்கேயொழியக்கூடுமோ வென்னில், சத்தியங்காண்மின். ப்ரத்யக்ஷிக்கப் புகுகிறவற்றிலே ஸம்சயிக்கிறதென், நான் பண்ணுகிற த்ருஷ்டப்ரத்யயத்தைக் காணுங்கோள்

ஐயா. அவர்கள் இருயாதேகாண்கைக்காக இரக்கிறு நீர் இனி ப்ரத்யயம்பண்ணவேண்டா, பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையே அமையும், ஆச்ரயணீயன் இன்னானென்று சொல்லலாகாதோவென்ன; சிலையினாலிலங்கைசெற்ற தேவனே தேவனாவான் வரங்கொடுத்த தேவதைகள் தாம் குலையாமே சக்ரவர்த்தி திருமகனாய்வந்தவதரித்து, கையில் வில்லாலே லங்கையை அழியச்செய்தவனே ஆச்ரயணீயன்.

தேவதைகள் தங்களளவறியாதே ராவணனுக்கு வரங்கொடுத்து, பின்னை தங்கள் குடியிருப்பிழக்கும்படி அவன்மேல் நெருக்குண்டு போக்கற்றளவிலே திருவடிகளிலே வந்து விழுவர்கள், அதுக்குப் போக்கடிசெய்கை ஈச்வரனுக்கேபாரமிறே. ப்ரஹ்மாதிகள் வரபலத்தாலே பூணகட்டின லங்கையை ஸங்கல்பத்தாலன்றியே கையில் வில்லாலே அழியச்செய்தவனே உங்கள் விரோதியையும்போக்கி ரக்ஷிக்குமென்கை. தேவனே. ராவணவதஸமநந்தரத்தில் கையும் வில்லுமாய்நின்றபோதை வீரஸ்ரீயாலவந்த புகரையுடையவனே ஆச்ரயணீயனாவான். ... ... எ.

அ எட்டாம்பாட்டு. வேறுப்போடு இப்படிவைதிக மார்யாதைகளிலே நின்ற தசரதாத்மஜனே ஆச்ரயணீயனென்று சொன்னவிடத்தில, அங்குத்தை குணதிகயத்தை புத்தியண்ணி ஆச்ரயியாதே, ஸம்ஸாரிகள் விகர்தரா யிருந்தபடியைக்கண்டு, இதுக்கடி ப்ராஹ்யதாசநசிகளாகையிறே; ஆனபின்பு இவர்கள் வத்யரென்று பெரிய பெருமாளைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்

¶ "இஷ்டஸித்தி" என்றது - ஸாங்க்யவாசஸ்பதி என்று பேரான ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரம். ‡ ஆழ்வானுக்குச் சொன்னவார்த்தையாவது-இத்தனைபோது விளம்பித்ததென் னென்ன; ஆழ்வான் இவ்வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்ய; "கலைபறக்கறமாநதா காணபோ கேட்பீரா" என்றருளிச்செய்து புநஸ்ஸ்நாநம் பண்ணுவித்தருளி ஸ்ரீபாதத்தாளியுமிட்டுவித்தருளினாராம். (க) "தர்மாத்மா ஸத்யஸந்தச்ச"

மூ — வெறுப்பொடு சமணர் முண்டர் விதியில் சாக்கியர்கள் நின்பால்
பொறுப்பரியனகள் பேசில் போவதே நோயதாகிக
குறிப்பெனக் கடையுமாகில் கூடமேல்தலையை யாங்கே
அறுப்பதே கருமங்கண்டா யரங்கமா நகருளானே. அ.

ப-ரை — அரங்கமாநகருளானே—, வெறுப்பொடு—பகவத்விஷயத்தைக்கேட்கப்பெறாதே வெறுத்துப்போகிற, சமணர்—க்ஷமணர்களும், முண்டர்—சைவர்களும், விதி இல்—பகவத்ஸமாச்ரயணம்பண்ணி அநுபவிக்கப்பாக்யமில்லாத, சாக்கியர்கள்—பௌத்தரும், நின்பால்—ஸர்வஸ்மாத்பரனான உன் விஷயத்திலே, பொறுப்பு அரியனகள்—பொறுக்கவரியவாயிருப்பன சிலவற்றை, பேசில்—சொல்லுவார்களாகில், (ஸாத்விகன்) அதுவே—அவர்கள் நிந்தையே, நோய் ஆகி—நோயாகி, போவது—முடிந்துபோவான; (அங்ஙனன்றிக்கே, எதிரிகள் நசிக்கும்படி,) எனக்கு—, குறிப்பு அடையுமாகில்—இலக்குவாய்த்து, கூடுமேல்—என்கையில் நசிக்கும்படி எனக்கு சக்தியுமுண்டானால், ஆங்கே-பகவந்நிந்தைபண்ணினவிடந்தன்னிலே, தலையை அறுப்பதே—அவன் தலையையறுத்துத்தள்ளுகையே, கருமம் கண்டாய்—கர்த்தவ்யங்கிடாயெனகிறார்.

வ்யா. வெறுப்பொடு சமணர்முண்டர். ஆத்மகாம நியந்தாமாகவன்றிக்கே நிர்நிபந்தநமாக பகவதுத்கர்ஷங்கேட்டவாறே சிவிறெனறிருப்பாகள். வேதபாதிபாத்யத்யாவருமபகவதுத்கர்ஷமும், தத்ஸமாராதநாந்தர்க்கதமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதி ஹிம்ஸையும், அ(ச)மணர்க்கும் சைவர்க்கும் அஸஹ்யம் திருநாளிலெழுந்தருளாநின்றால் நாணுகொள்வாரும், "கொம்பூதிறறு" என்று முடடிககொள்வாருமாயிறே முண்டரிருப்பது. முண்டர் எனகிறது-சைவரை. "முண்டன்நீறன" என்கிறபடியே அவனுடைய வடிவையிறே இவாகளும தரித்திருப்பது சமணராகிற முண்டரெனனவுமாம். விதியில் சாக்கியர்கள். பகவத்காஷத்தையறிந்து தத்ஸமாச்ரயணத்தைப்பண்ணி அநுபவிக்கைக்கீடான பாக்யமில்லாத பௌத்தர்.

நின்பால் பொறுப்பரியனகள்பேசில ஸாவஸ்மாத்பரனாய் குணாதிகனான உன்பக்கலிலே பொறுக்கவரியனவாயிருப்பன சிலவற்றைச் சொல்லுவார்களாகில் ஈசவாஸ்த்பாவத்தையும தத்விபூதி ஸத்பாவத்தையும இல்லைசெய்வாரும, ஒருக்ஷேத்ரஜ்ஞனை பரதேவதையெனபாருமானால, வைதிகாககுப பொறுக்கபபோகாதிறே. அவர்கள சொல்லும் பாசுரம் தம வாயாலசொல்லமாட்டாமையாலே "பொறுப்பரியனகள்" எனகிறாா. "தான நீங்குநினைந்த" என்றும், "அன்றினனுதனசெய் சிசுபாலன்" என்றுமிறே இவாகள வார்த்தையிருப்பது. "பேசில" எனறது-செவிகேடகசசொலலுவாகளாகிலெனறபடி. மஹாபலி, ஸ்ரீபாஹலாதாழ்வான் பக்கலிலேசென்று "எனககு ராஜ்யஸ்ரீ குறைநதுவாாநினறது இதுகக்கு அடியென" என்று கேட்க; "அஸுராகளுககாக தேவாகளை நெருககினாய, அவாகள ஆச்ரயதியிலேசென்று ஆச்ரயிகக அவர்கள விஜயார்த்தமாக அதிதிவயிற்றிலே புகுநதருளினான், உன் ஐசவாயம முடிாததுகாண்" என்ன; அவன் பகவந்நிந்தையைப்பணண, செவிபுதைததுககொண்டு "கெடுவாய்! என்முன்னே பகவந்நிந்தையைப் பண்ணினாய்; உன தலையை யறுத்தாயாகில் எனக்கு உபகரித்தாயாயிறறு, நீயிபபடி சொன்னதுககாக ராஜ்யபரஷ்டனுவாய" என்று சபித்தான். "விக்ருதனவன் ராஜ்யத்தை ஒன்றாக நினை

ந்து இப்படி சபிப்பானென்" என்று சூசிப்பட்டரைக் கேட்க; "நாயைத்தண்டிக்கையாகிறது அது தின்கிற அமேத்யத்தை விலக்குகையன்றோ" என்றருளிச்செய்தார் ராஜகுமாரனை தண்டிக்கையாவது - சாந்தையும் வெற்றிலையையும் விலக்குகையிறே. போவதே நோயதாகி, திருநறையூரரையரைப்போலே ஸத்வபரனாயிருந்தானாகில் அவன் நிந்தையே நோயாக முடிந்துபோவது அதவா - கேட்டார் பொறுக்க மாட்டாதபடி அசக்தனாயிருந்தானாகில் அவர்கள் முகத்திலே விழியாதே போவதென்னுமாம் (க) " ஶுஶ்ரூஷா ... [illegible] ... வாசயேதாந்தம். "

குறிப்பெனக்கடையுமாகில் அங்ஙனநிக்கேளதிரிநசிக்கும்படி இலக்குவாய்க்குமாகில், குறித்தல்-நினைத்தலும்கருத்தில அதுகிட்டலும் கூடுமேல். தான அவனகையிலே அகப்படாதபடி பெதிரியை நிரசித்தாத தப்பவல்ல சக்தியோகமுண்டாகில தலையையாங்கே அறுப்பதே கருமம் பகவந்நிந்தைபண்ணின இடந்தனனிலே தலையயறுக்கைகயிறே கர்த்தவ்யம, கருமம என்றது-அவனகார்ய மென்னவுமாம்; ஸ்வகார்யமென்னவுமாம பின்னை அவன நிந்தைபண்ணக்கேளாதொழியலாம், பகவந் நிந்தைபண்ணி அவன் தனக்கனர்த்தத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதொழியலாம * அக்நீஷோமீய ஹிம்ஸையில யஜமானனுக்கும் பசுவுக்கும ஸ்வர்க்க விதியுண்டாகச சொல்லாநின்றதிறே கண்டாய். ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தில ரிஷிகளுக்கு விரோதியான ராவணாதிகளை அழியசெய்த தேவரீர்க்கிறே இது சொன்னாலாவது. அரங்கமாநகருளானே, கோயிலில் வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது அவதாரத்தில பிற்பாடரானவருடைய விரோதிகளைப் போக்குகைக்காகவன்றோ வென்கிறார். ஆந்ருசம்ஸ்யப்ரதானராய் பரமசாந்தரான இவ்வாழ்வார் " வதமாம " என்று விதிப்பானென்னெனனில்; (உ) " நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வாபூதாநி " என்கிறதன்றே, அக்நீஷோமீய ஹிம்ஸைபோலே யிருப்பதொன்றிறே இது, பகவந்நிந்தை பண்ணுவார்க்கும், பாகவதரானார் யிருப்பார்க்கும், பாத்யபாதக ஸம்பந்தமேயுள்ளது "எண்ணாத மானிடத்தை யெண்ணாத போதெல்லாம் இனியவாறே" என்னக்கடவதிறே ... . அ.

அ ஒன்பதாமபாட்டு மற்றுமோர் அவாகள், "சிஷ்டகர்ஹைக்கஞ்சி இதர தாசரைப்போல ஆச்ரயியாதிருக்கேகாமல்லோம. தசரதாத்மஜனையிறே ஆச்ரயிக்கச் சொல்லிற்று, அவனிறன - வாசனும் தனையுமாய எங்களுக்குக் கிட்டவொண்ணாதா யிருப்பானொருத்தன, கிட்டினாலும வஸிஷ்டாதிகள் அருகேயிருந்து அயோக்யரோ யோக்யரோ என்னுநிற்பர்கள, ஆகையாலே பரத்வதசையோடு ராமாவதாரத்தோடு வாசியில்லை, எங்களயோக்யதை பாராதானொருத்தன ஆச்ரயணீயனாகவேணும், அவனைக்காட்டித்தாரீர் என்ன; ஆகில்யோக்யாயோக்யதைபாராதே தானேமேல்விழுந்து விஷயீகரிக்கும் கர்ஷ்ணனை ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார்

மூ.---மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே மதியிலா மானிடங்காள!
உற்றபோ தன்றிநீங்க ளொருவனென் றுணரமாட்டீர்
அற்றமே லொன்றறியீ ரவனையல்லால தெய்வமில்லை
கற்றினை மேய்த்தவெந்தை கழலிணை பணிமினீரே க௦

(க) " குமார்யத்ரபரிவாதோ நிந்தாவாபி ப்ரவர்த்ததே | கர்ணௌதத்ரபிதாதவ்யௌ கந்தவ்யம்வா ததோந்யத: " (உ) " நஹிம்ஸ்யாத் - பூதாநி "

பதவுரை — மதி இலா — வேதாந்தஜ்ஞானமில்லாத, மானிடவர்காள் — மநுஷ்யர்களே, மற்றும் — நான்சொல்லுகிறவனையொழிய, ஓர் தெய்வம் — வேறேயொரு பரதேவதை, உண்டே — உண்டோ, உற்றபோது அன்றி — உங்களுக்கு ஆச்ரயணீயரான தேவதைகள் ஸ்வரூபத்தை கையிலகப்பட்டு செருக்குண்ணும்போதல்லது, ஒருவன் என்று — ஸர்வாதிகனொருவனுளனென்று, உணரமாட்டீர் — நீங்கள் அறியப்போகிறதில்லை, அற்றம் — உள்ளுண்டான பொருளை, ஒன்று — ஏகதேசமும், அறியீர் — அறியமாட்டீர்கள், அவனை அல்லால் — அவனையொழிய, தெய்வம் — ஆச்ரயணீயதேவதை, இல்லை — வேறே இல்லை; (ஆதலால்,) நீர் — நீங்கள், கனம் இனம் மெய்த்த — கற்றுததிரளை மெய்ததவனும், எந்தை — நமக்கு ஸ்வாமியான கர்த்தனுடைய, இணை — ஒன்றுக்கொன்றொப்பான, கழல் — திருவடிகளை, பணிமின் — ஆச்ரயியுங்கோள்.

ஈடு மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே. நான் சொல்லுகிற இவனையொழிய வேறேயொரு ஆச்ரயணீய தத்வமுண்டோ?; "ஈச்வரோஹம்" என்றிருப்பாருண்டாகிலும் ஆச்ரயணீயனுமாய் ப்ராப்தனுமாயிருப்பான வேறொருவனில்லை (க) "யேப்யோ ஸ்ரீதேவதா ஸர்வா:" என்று அநயாகவிறே இவன் சொல்லும்போதும் சொல்லுவது ஓர் தெய்வம், கடைக்குட்டியனுப் சிறிதுபோதைக்குப் போலியாய் நின்று பின்னை விலக்கிததால் காதிக்கலாவ தொன்றுமில்லை உண்டே இவனோடு ஸமாநராயிருப்பாருண்டோ வென்று கேட்கிறாலர், கிம - க்ஷேபார்த்தமாகல., "ஏழுலகும் பாவருசெய்து அருளாலளிப்பாரார்" என்றால், "அவன்" என்று எதிரிகளுக்கு உத்தரமாய்படி ஸுபாஸிதமான அர்த்தமென்கிறார் தல்; ஸம்ப்ரதிபந்நமான அர்த்தத்தை ஒருவராலு மிசையாதொழிய வொண்ணாதிறே, மதியிலாமானிடங்காள் (உ) "ஸ்ரீணி ஸ்தாநாநி வைஷ்ணவாநி ஸ்ரோத்ருஸம்ஹி தேவா நவஞ்ச வையது" என்கிறபடியே ஆராத்யாநேகனென்னுமிடம் ச்ருதிஸித்தமன்றோவென்ன; வேதாந்த ஜ்ஞானமில்லாதார் பாக்யஹீநரிறே. (ங) "வக்ஷமாணோ தாமோ யஞ்ஜஸ்வ நமஸ்தி தேவேஷு" (ச) "ஸஹம் ஹிஸ்வயம்புஜ்ஞாநம் ஸொதுக" (ரு) "யஜ்ஞவிசிஷ்டு தேவா:" என்கிற ச்ருதி ஸம்ருதிகளில் ஜ்ஞானமில்லாதாரிறே அறிவுக்கு போகயதையுள்ள ஜன்மத்திலே ஜநித்து அறிவழிக்கேபிருக்கிற பாகயஹீநர்கள். ' "ஆனவிடை யேழன்றடர்த்தார்க்காளானாலல்லாதார் மானிடவரல்லரென்றென்மனத்தே வைத்தேனே" என்றும், ' செங்கணமால் நாமம்மறந்தாரை மானிடமாவையேன் " என்றும், (சு) "கஸவணுவயவலவதி" என்றுஞ்சொல்லக்கடவதிறே. (எ) "கஜ்ஞா நஜ்ஞா நமேதாநநேஹா" என்றும், "தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்றும் - வஸ்து விஷயத்தில் ஜ்ஞானமே ஜ்ஞானமாவது, அல்லாதவை - அஜ்ஞாநமாகம. (அ) ["விஷ்ணுரந்ய தேவா:"] செருப்புக்குத்தக்கற ஜ்ஞானத்தோ பாதியிறே இதரஜ்ஞானங்கள். எங்களுக்கு அறிவில்லையாகில் அறிந்த நீர் அருளிச்செய்ய மாட்டீரோவென்ன, உற்றபோத

(க) "யேப்யோ ஸ்ரீதேவதா ஸர்வா:" (உ) "த்ரீணிசதாத்ரிஸஹஸ்ராணயகநிமத்ரிம ச்ச தேவாசவசாஸபர்யந்" (ங) "சதுர்ஹோதாரோயத்ரஸம்பதம் கச்சந்தி தேவா:" (ச) "அஹம் ஹிஸர்வயஜ்ஞாநாம்போக்தா" (ரு) "யேயஜந்தி பித்ருந்தேவாந்" (சு) "அவைஷ்ணவோபவதி" (எ) "தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம்" (அ) "வித்யாந்யாசில்பநைபுணம்"

ன்றி நீங்களொருவனென்றுணரமாட்டீர் நானசொன்னதுவும பாளயமலாது கிட்டினபோது ஆச்ரயணீயரான தேவதைகளும நீங்களும ஒருபுகுவாசல தேடித்திரிபுமனறலலது ஸாவாத்மிஒருவ ஞானொன்னறு உங்கள்நெஞ்சில் படமாட்டாது.

உங்களுக்கு ஆச்ரயணீயரான தேவதைகள், ராவணாதிகள கையிலே நெருக்குண்டு கூப்பிடுமன்றிமே ரக்ஷகனொருவனுண்டென்று உங்கள் நெஞ்சிலே படுவதெனறுமாம ஒருவனென் றுணரமாட்டீர் தேவதாந்தரங்களை ஆராதிக்கிற நீங்கள ஆபததசைகளை யொழிந்த போது அவர்களோடொத்த இவனும் ஒருவனெனறு புத்திபண்ணாமாட்டீர்கோள அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமோக்ஷத்தைத தருமிவனபக்கல் க்ஷுத்ரபலப்ரதரான தேவதைகள்பக்கல பண்ணின ஆதரமுமின்றிக்கேயிருக்கிறதிறே ஸம்ஸாரிகள்மதிகேடு

அற்றமேலொன்றறியீர். அறறம் - மறைபொருள். அறியாமைக்கடி அபிதாநவ்ருத்திக்கு மேல்பட தாதபாயவருத்தி யறிகிலீர்கோள. (க) "வசஸாமவாசயமுத்தமம்" (உ) "வேதைச்சஸர்வைரஹமேவவேத்ய:" (ந) "நாராயணபராவேதா:" எனனக்கடவதிறே அவனையல்லால் தெய்வமில்லை அவனையொழிந்த தேவதைகளுடைய ஸத்பாவத்தை யிலலையெனகிறாலலா, ஈச்வரனுக்கு ப்ரகாரமாயக்கொணடு அத்தேவதைகளுமுளா, ஆச்ரயணீய ரிலலையெனகிறா. "அவனை" எனறுகொணடு மேலசொலலுகிற க்ருஷ்ணனை நினைக்கிறா.

"அவனை" என்று நீரருளிசசெயகிறவனை இனனனென்று விசேஷியீர். நாங்களாச்ரயிக்கவென்ன; கற்றினம் மேய்த்தவெந்தை கழலிணைபணிமினீரே என்கிறா. "க்ருஷ்ணன்" எனனுதே "கறறினமமேயத்த" என்றது - தேவதாந்தரங்களைப்போலே துஸ்ஸாரதன்னதிக்கே ஸாவஸுலபனெனனைக்காக பசுமேய்க்கை, * அயாவறுமமராக ளதிபதியாயிருந்தத்தோடொக்கும்; கனறு மேய்க்கையிலே பாய்த்துத திருவுள்ள முகந்திருப்பது, ஸ்வரக்ஷணத்தில குறைய நின்றா பக்கலிலேயிறே திருவுளளம மண்டியிருப்பது "திவத்திலும பசுநிரை மேயப்புவத்தி" எனகிறப்படியே — பசுமேய்க்கையில உகப்பு; கன்றுகளை மேய்க்குமிடத்தில் இனிதாகத்திருக்கும (கற்று- கன்று) எந்தை. நானகப்பட்ட துறையிலே நீங்களுமகப்பட்ப பாருங்கோள். கழலிணை பணிமினீரே. அசுசெயலுக்குத தோறறு (ச) "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" எனகிறபடியே நான அவன் திருவடிகளிலே விழுநதேன, நீங்களுமப்படியே ஆச்ரயியுங்கோள

தான சிறியனாய நின்ற நிலையிலே தனனை ஆச்ரயித்தாரைப் பொறுப்பிக்குமவனை ஆச்ரயியுங்கோள். "யயாதி இந்த்ரனோடே ஏகாஸநத்திலிருநதவளவிலே, கர்மபூமியிலே புண்யகர்த்துக்களாய்ப் பேருவாராரோவென்ன; அஸத்யம சொலலலாகாதென்னும் நினைவாலே நானவர்த்திக்கிற நாளிலே எனனைச சொலலுவார்களென்ன; ஏகாஸநத்திலிருந்தது பொறாமையாலே ஆதமப்ரசம்ஸை பணணினுயென்று, (ரு) 'த்வம்ஸ' என்று தலைகீழ்ப்படத் தளளினனென்று உண்டாயிருந்தது; வேதோப ப்ராஹ்மணோத்தமாக பர்வாதத்மான

(க) "வசஸாமவாசயமுத்தமம" (உ) "வேதைச்சஸர்வை ரஹமேவவேத்ய:" (ந) "நாராயணபராவேதா:" (ச) "குணாநதாஸ்யமுபாகத:" (ரு) "த்வம்ஸ"

மஹாபாரதத்தில் இது என்ன வேதார்த்தம் சொல்லுகிறதென்று குறைப்பட்டிருக்குமே ன்ன; அவனை ஆச்ரயணீயனென்னு மிவ்வர்த்தத்தை சொல்லுகிறது என்றருளிச்செய்தார்.

அ. பத்தாம்பாட்டு நாட்டினான். “ தணுமுராய் மாலைமாயன் ” என்கிற தேசவி பாகாஷம தீர ராமாவதாரத்தை யருளிச்செய்தீர், அநந்தரம அதிலும ஸுலபமான க்ருஷ்ணா வதாரத்தை யருளிச்செய்தீர், ராமாவதாரத்தோடு க்ருஷ்ணாவதாரத்தோடு வாசியற இரண் டுக்கும் பிற்பாடரான எங்களுக்கென்ன, தேசகாலத்தால வந்தகுறைதீரக் கோயிலிலே வந்து பெரியபெருமாளாய்க் கண்வளர்ந்தருளுகிறார், அங்கே ஆச்ரயியுங்கோள, அவரை யொழிய மோக்ஷார்த்தமாக வேறு தேவதைகளை ஆச்ரயிக்கையாவது — அஸ்ரீவாசலிலே ஐசவாயம் வேண்டியிருப்பாரோபாதியிறே யென்கிறார்.

மூ —நாட்டினான் தெய்வமெங்கும் நல்லதோ ரருள்தன்னாலே
காட்டினான் திருவரங்க முய்பவர்க் குய்யுமவண்ணம்
கேட்டிரே நம்பிமீர்காள கெருடவாகனனு நிற்கச்
சேட்டைதன் மடியகத்துச் செல்வம்பார்த் திருக்கின்றீரே. ௰.

ப-ரை.— (ரஜஸ்தமஃப்ரசுரர்களுக்கு,) எங்கும—எல்லாவிடங்களிலும், தெய்வம்—ஐயன்பிடாரி முதலான தாமஸதேவதைகளை, நாட்டினான்—நிலைநிறுத்தினான், உய்பவர்க்கு—உஜ்ஜீவநாபேக்ஷையுள்ளவர்களுக்கு, நல்லது—விலக்ஷணமாய், ஓர்—அத்விதீயமான, அருள்தன்னாலே—க்ருபையினாலே, திருவரங்கம் காட்டினான்—கோயிலைக்காட்டியருளினான்; நம்பிமீர்காள—பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயலாபத்தாலே பூர்ணராயிருப்பவர்களே, கேட்டிரே—நீங்கள் இவ்வர்த்தத்தைக் கேட்டிகோளே; கெருடவாகனன் நிற்க—பெரியதிருவடியை வாஹநமாக வுடையவன் இருக்கச்செய்தே, சேட்டைதன் மடியகத்து—மூதேவியிடத்திலே, செல்வம பார்த்து இருக்கின்றீரே—தனம் வாங்கவிருக்கிறீர்களே யென்கிறார்.

வ்யா. நாட்டினான். ஸத்வப்ரசுரராய்த் தன்னைப்பற்றுமவர்களுடையவரானதிக்கே யிருக்கும் ரஜஸ்தமஃப்ரசுரர்க்கும் தேவதைகளை நாட்டினான். அதுக்கடி ஞானாநுபோலே ஸ்வதந்த்ராய முலையடியே திரியப்புக்கவாறே, ஸ்வஸ்வகுணாநுகூலமாக தேவதைகளை ஆச்ரயித்து.பின்னை சேதநரிறே நமக்கு சியறிந்து நம்மைப்பற்றுகிறார்களென்னும் நினைவாலேயாய்த் து தேவதைகளை நாட்டிற்று. நாட்டினான். உபக்ரத்தைப்பெறாத கொடிபோலேயாயத்தா ஈச்வரனுடைய ஆத்மபாவத்தையொழிய தேவதைகளுடைய ஸத்தாதிகளிருப்பது கல் லிக்காலநாட்டினாற்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. “ நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக ” என்னக் கடவதிறே தெய்வமெங்கும். “ ஐயன ” என்றும, “ எழுமூர்த்தி ” என்றும் தெய்வங்களாக ஆசண்டாளமாச்ரயணீயரைக் கற்பித்தான், (க) “ விஷ்ணுராத்மாபகவதஃ ” என்றும, “ இறையவரவரவர் விதிவழியடையநின்றனரே ” என்றும சொல்லக்கடவதிறே. முதல்தன னிலே இவற்றை முமுக்ஷுக்களிஸ்ருக்ஷயா ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்னை வேதசக்ஷுஸ்ஸையுங் கொடுத்துவிட்டால், குணாநுகூலமாக தேவதையை ஆச்ரயித்து, அவற்றினுடைய ஸ்வபாவங்களையும் தன்வாசியையும அறிந்து நம்பக்கலிலேவருகிறன வென்றாய்த்து தேவதைகளை ஸ்ருஷ் டித்தது, அதுபோயக் கொள்கொம்பு முட்டப்படர்ந்து அவர்கள்பக்கலிலே ஆதரத்தைப்பண

(க) “ விஷ்ணுராத்மாபகவதஃ ”

ளிந் சாஸ்த்ரங்களிலே வைமுக்யத்தைப் பண்ணும்படியாயவிட்டது நல்லதோரருளாதன்னுடே தான் கிளைத்தவழியே தன்னுடைய ஹிதமறிந்துபோராதே நோவுபட்டிருக்கிறவர்களாகே, பென்னுங் கர்மையைஞ்ஞானினுடைய்த்து

நல்லதோரருள் இவற்றினுடைய சாமாநுகுணமாகவாதல, ஆசார்யாநுகுணமாக தல் பண்ணுமவருள்போலன்றிகே, (௩) "க்ருபயாகேவலமு" என்கிறபடியே இவற்றினுடைய ப்ராக்கதிகளைக்கண்டு பண்ணுமருள்; இவர்கள் தந்தாம்தசையை யறிந்து அநுஸந்தித் து அநுக்ரஹிக்கவுமறியாதிருக்கச்செய்தே பண்ணுமருளிறே "நல்லதோரருள" என்கையாலே - நிர்ஹேதுகமான அருளாகையாலுண்டாக்கிவைத்ததும் அருளின்காரியமென்கிறது அருளா தனாலே காட்டினை திருவரங்கம் சிலர் எங்களுக்குச் சாடவேணுமென்னக் காட்டுகைய ன்றிக்கே, முலைக்கடுப்புத் தீரத்தரையிலே பீச்சுவாரைப்போலே தன் செல்லாமையாலே கா ட்டினாய்த்து இருந்தவிழிச்சிரையோடே ரத்நத்தைக் கொடுப்பாரைப்போலே கோயிலோடே கூடவாயத்துத் தன்னைக்காட்டிக்கொடுத்தது இவர்களோடு இவர்களாச்ரயிக்கிற தே வதைகளோடு வாசியறத் தாரதம் நிலையையுணர்ந்து, ரக்ஷ்யாபேக்ஷை யுண்டானவனும் நாம போமாக வொண்ணாதென்று ரக்ஷகனைதான் தனனை ஸந்நிஹிதனாக்கிவைத்தான இதுதா னேர்க்கென்னில், உய்பவர்க்கு உஜ்ஜீவிப்போமெனபாரெல்லார்க்கும் மொக்குமிது, இசனி னில் ஒதுங்கோமெனனுமையே வேண்டுவது இது உஜ்ஜீவாமானவோபாதி தேவதாந் பஜநமும பந்தகமாகையாலே ஸம்ஸாரஹேதுவென்கை

உய்யும்வண்ணம் தேவதாந்தரமுகமாக தசசரிரியை ஆராதிக்கையும உஜ்ஜீவநபாக மாமோலும் அது அதிக்ராந்திகாரம், கோயிலேவந்து ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கை ஸர்வாதிகார கேட்டிரே நம்பியீர்காள், பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயலாபத்தாலே பூர்ணாரயிருந்துள்ள நீங்க இவ்வர்த்தத்தைக் கேட்டீகோளே யென்கிறார். ஸர்வேச்வரன ஸந்நிஹிதனாயிருக்க தேவத ரங்களை ஆச்ரயித்து அத்தாலே பூர்ணராயிருந்துள்ள நீங்கள கேட்டீகோளே யென் மாமல ஸம்ஸாரிகள் ஸிஹ்னைக்குப்பாடுவாரைப்போலேயிருக்கையாலே உணர்த்தி "கேட்டீரே என்கிறார்

கேருடவாகனனும்நிற்க. கருடவாஹனனிறே ஆச்ரயணீயன பெரியதிருவடிக்கழுத்தி லே நற்புரிக்க விருத்தல், திருவாழியைச் சுழியாதேபிடித்தல, ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மியையென கொள்ளுதல் செய்யுமிவற்றிலே யொன்றேயமையுமிறே ஸர்வேச்வரனைக்கு தனபக்கல சாலேசமுடையாரிருந்தவிடத்தே கொடுவந்துகாட்டும் பரிகரத்தையுடையவன்நிற்க "நிற்க என்கிறது - (௨) "ஆஸாயாயிவாஸர்ஸ்" என்கிறபடியே அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கை தேவதாந்தரங்கள்பக்கல போமிடத்தில் இவனை அதிக்ரமித்துப் போகவேணுமேபடி. இவனு டைய ப்ரத்யாஸத்தியைச சொல்லிற்றுசவுமாம்

சேட்டைதன் மடியகத்துச்செல்வம் பார்த்திருக்கின்றீரே அஸ்ரீயிழிச்சிரையிலே தங வாங்கவிருக்கிறீகோள் அலக்ஷ்மீ பக்கலிலே ஐச்வர்யத்தை ஆகாங்க்ஷித்திருக்கிறீகோளே இதா தேவதைகளை ஆச்ரயித்து மோக்ஷம்பெறவிருக்கையாகிற விது அஸ்ரீபக்கலிலே ஐ ச்வர்யம் வேண்டியிருக்கையிறே. பாதகமாய க்ஷுத்ரமான பலங்களைத்தரும் தேவதைகளை ஆச்ரயித்து அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமோக்ஷத்தை லபிக்கப்போமோ, அமணனைக்கூ

(௧) "க்ருபயாகேவலம்" ஸிஹ்னைக்குப்பு ஆடுகை-சதுரங்கமாடுகை (௨) "ஆஸாயதிவாஸாம்"

வேண்டுகிறது - சோலையை (சோலை) க்கருதியிறே, அப்படியேயிவர்கள் மதிப்பையறுக்கையிறே ரஜஸ்தமஃப்ரசுராரான ஆசரித்து நித்யஸத்வஸ்தர் பெறும்பேற்றை எங்ஙனே பெறும்படி. பகவத்ப்ரவணரானவர்கள் தேவதாந்தரங்களைத் த்ரணீகரித்திறே யிருப்பது "ருத்ரனும் தேவியும் போகநிற்க, பகவத்ப்ரவணனாயிருப்பானொருவன் அவர்களை அநாதரித்துத் தனவஸ்தாத்தைக் குத்தினான்" என்கிறதை நினைப்பது ... .. ௧௦.

அ பதினோராம்பாட்டு ஒருவில்லால். இப்படி ஸௌலப்யகாஷ்டையை உபதேசியா நிற்கச்செய்தேயும் அவிக்ருதராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து, நான் ஆச்ரயணீயனாகச் சொன்ன சக்ரவர்த்தி திருமகன், பிற்பாடர்க்கு முதவுகைக்காகவந்து கண்வளர்ந்தருளாநிற்க பாக்யஹாநியாலே திருநாமத்தைச் சொல்லிப் பிழைக்கமாட்டாதே காலத்தை வ்யர்த்தமே போக்குகிறீர்கோளே என்று இன்னாதாகிறார்.

மூ — ஒருவில்லா லோங்குமுந்நீ ரடைத்துலகங்க ளுய்யச்
செருவிலே யரக்கர்கோனைச் செற்றநஞ் சேவகனார்
மருவிய பெரியகோயில் மதிட்டிரு வரங்கமென்னா
கருவிலே திருவிலாதீர் காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே ௧௧

ப-ரை.— ஒரு வில்லால்—கைக்கொண்டிருக்கிற ஒருவில்லாலே, ஓங்கு—கொந்தளிக்கிற, முந்நீர்-ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர்வர்ஷஜலம் ஆகிய மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடையஸமுத்ரத்தை, அடைத்து—மலைகளைக்கொண்டு அணைகட்டி, உலகங்கள்-பாதாளம்முதலிய லோகங்களிலுள்ளார், உய்ய—வாழும்படி, செருவிலே—ஸேனாயுத்தத்திலே, அரக்கர் கோனை—ராக்ஷஸராஜனான ராவணனை, செற்ற—ஜயித்தருளினவனாய, நம சேவகனார்—ஆச்ரிதரான நம்முடைய அஞ்ஜலிக்குத் தோற்குமவனான அழகிய மணவாளன், மருவிய—திருவுள்ளம்பொருந்தி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பெரியகோயில்—பெரிய கோயிலென்னும் பேரையுடைத்தாய, மதிள்—உயர்ந்தமதிளையுடைத்தான, திரு அரங்கம் என்னா—திருவரங்கமென்று சொல்லாதவர்களாய், கரு—கர்ப்பத்திலுங்கூட, திரு இலாதீர்—பகவத்கடாக்ஷமில்லாதவர்களே, காலத்தை—ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்துத் தொண்டுசெய்து வாழுகைக்குக் கண்டகாலத்தை, கழிக்கின்றீரே—வ்யர்த்தமாகப் போக்குகிறீர்களேயென்று வெறுக்கிறார்.

வ்யா ஒருவில்லால் கைக்கொண்டிருக்கிற ஒருவில்லாலேயாயத்து கடலைப்படைத்தது. அதுக்கடியென்னென்னில்; ஸமுத்ரத்தை ஆச்ரயித்து வழிவேண்டிக் கிடந்தவிடத்திலே வந்து முகங்காட்டிற்றில்லை, இது குணத்துக்கு முகங்காட்டுமதாயிருந்ததில்லை, (க) "சாபமாநய ஸௌமித்ரே" என்கிறபடியே — கொண்டுவா தக்காணையென்று கையிலே வில்லை வாங்கி, அவவில்லு எதிரிகள் பக்கல் தண்ணளிபண்ணிலும் பண்ணுத க் ஆசீவிஷோபமமான அம்புகளை விட்டார். ஓங்குமுந்நீர். கடலினுடைய ஸ்வாபாவிகமான வேஷத்தைச் சொல்லுகிறதன்று, கையும் வில்லுமாய்நின்ற வீரவ்யாபாரத்தைக்கண்டு, கிழமண் கொண்டு மேல்மண்ணொதிந்து கொந்தளித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் ஆச்ரித்க்ரையமும் தன்றே, அம்புக்கிரங்குமதிறே. உபாதயாயனகையில் சகைகண்டு பிறுடாணைகள் காலிலே விழுமாப்போலே திருவடிகளளவும்வந்து வெள்ளங்கோத்ததாய்த்து (உ) "ஸமுத்ரஸ்து தத: க்ருத்தோ ராமோ ரக்தாந்தலோசன:" என்னக்கடவதிறே

(க) "சாபமாநய ஸௌமித்ரே" (உ) "ஸமுத்ரஸ்ய தத: க்ருத்தோ ராமோ ரக்தாந்தலோசன:"

அடைத்து நாலிரண்டுபடி விட்டவாறேவந்து முகங்காட்டி முதுகெடுத்துக் கொடுத்தவாறே அதின்மேலேபாய்ந்து அணைகட்டிற்று ஆகையாலே கல்லாலன்று அடைத்தது, வில்லாலென்கை இங்ஙனன்றாகில் விட்டவிட்ட மலைகளெல்லாம் மாழ்ந்துபோய அடைத்ததாய்த் தலைக்கட்டாது

உலகங்களுய்ய பாதாளம் பூமியந்தரிக்ஷஸ்வர்க்கம் இவ்வுலகங்கள் உய்ய ராவணனுடைய பாஹுபலத்தாலே இவ்வுலகங்களெல்லாம் மழிந்திறே கிடந்தது (௧) "நயஷ்டவ்யம் நதாதவ்யம் நபோக்தவ்யங்கதஞ்சந" என்று யஜ்ஞாதிகளைவிலக்கியும் அப்பாலே இந்த்ராதிகளை ஜயித்தும் பஹுமுகமாக நலிந்தான், இவனையழித்த பின்பாய்த்து லோகங்கள் ஜீவித்தது அங்ஙனன்றியே, (௨) "ஸேதுநாத்ரஷ்ட்வா ஸமுத்ரஸ்ய" என்கிறபடியே அசுத்தரானவர்களும் அதனை நாசித்து சுத்தராம்படி யடைத்து என்று கீழ்ப் போலிகைவுமாம்

செருவிலே. மாயாம்ருகத்தைக்காட்டி ராஜபுத்ரர்களை அகற்றி, திறந்துகிடந்த வாசலிலே நாய் புகுருமாப்போலே, தனியிருப்பிலேவந்து பிரித்த கோழைப்பையலைப்போலன்றியே, பத்தும் பத்தாக யுத்தத்திலே அரக்கர்கோனை நான் ராக்ஷஸராஜனென்று தன்பரிகரத்தைப் பார்த்து அபிமானித்திருந்தவனை தானே அதிசயம் பண்ணுமவனன்றியே ஸ்ராவர்க்கத்துக்கடைய ஒதுங்கநிழலா யிருந்தவனை செற்ற அவன் கண்முகப்பே பரிசாபூதரை யழித்து ப்ராணஜனை யழித்து, தனத்தலை தரையிலே புரளக்கண்ணாலே காண்பாரில்லைபாம்படி யிருக்க, தானொருவனுமாம்படி ஓரோதலையாக அறுத்திறே அழியச்செய்தது (௩) "ஷ்ஹா நாஜாநாமி."

நம்சேவகனார். ஈச்வரத்வத்தாலே "சேவகனார்" என்கிறாலலர், ஸேவகவாசியாலே. அதாகிறது - கையிலகைக்குச் சேவிக்குமவனென்கை அதாகிறது - ஓரஞ்ஜலிக்கும் தானுள்ளதனையும் இவனை ஸேவிக்குமென்கை. *தாயத்தலையறுத்து விழுந்தொடுத்தலைவனிறே. அநந்யகதியான நமவிரோதிவர்க்கத்தைப் பிராட்டிபோட்டை வைச்லேஷ விரோதியைப் போக்கினாப்போலே போக்குமாணபிள்ளையென்னுதல்; எல்லார்க்கும் தஞ்சமான பிராட்டிக்கு உதவுகையாலே நமக்கு உதவினனென்று எல்லார்க்கும் சொல்லலாம்படி யிருக்கையாலே "நஞ்சேவகனார்" என்னுதல் நஞ்சீயர் இப்பாட்டைக் கேட்டவன்று தம்மிலே அநுஸந்தித்துப் போசாநிற்க, ஒருஸேவகனும் ஸ்த்ரீயும் விவாதம்பண்ணின வளவிலே அவனுக்கு இவள்சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு விதத்தானவார்த்தையை யநுஸந்திப்பது; - அதாகிறது — பிணங்கினவளவிலே உன்னால் என்னை யென்செய்யலாம், ஏழைக்கும் பேதைக்கும் ஒன்மேற § சாமந்தனார் பத்திரங்கட்டிற்றென்றாள்

பட்டர் ஆச்ரயித்த சோழசிகாமணி பல்லவராயர்க்கு (௪) "ராமலக்ஷ்மணகுப்தாஸா" என்கிற ச்லோகத்தை யருளிச்செய்து கடற்கரையில் வெளியை நினைத்திருமென்றதை அநுஸந்திப்பது. அதைக் கூடக்கேட்டிருந்த நஞ்சீயரும் பிள்ளை விழுப்பரையரும் நம்பி ஸ்ரீகோவர்த்தந தாஸருமாக இதுக்குச் சேர்ந்திருந்ததென்று, "இலைதுணை மற்றென்னெஞ்சே" என்கிறபாட்டை யநுஸந்தித்தார்கள் ஆக, அநந்யகதிகளான நமக்குத் தஞ்சம் சக்ரவர்த்தி திருமகனென்கை. சேவகனார் மருவிய பெரிய கோயில்.

(௧) "நயஷ்டவ்யம் நதாதவ்யம் நபோக்தவ்யங்கதஞ்சந" (௨) "ஸேதுநாத்ரஷ்ட்வா ஸமுத்ரஸ்ய" (௩) "சக்ராநுஜாநாமி" § சாமந்தனார் - ராஜா (௪) "ராமலக்ஷ்மணகுப்தாஸா"

ராவணவதம் பண்ணி விரோதியற்ற பின்பும் அவதாரத்தில் பிற்பாடாகைக்கு முதவுகைக்காக வாய்த்தக கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ப்ராந்தமாகச் சொல்லிற்று பூஜ்யவாசியென்று, சேவகத்தி லுறைப்பைச் சொல்லிற்று. மருவிய திருவுள்ளம் பொருந்தி நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம் பரவ்யூஹ விபவங்களிற்காட்டில் கோயிலில் பொருத்தம் சொல்லுகிறது பெரியகோயில் கோயில்பரப்பை நினைக்கிறதென்று, ராஜா இன்னவிடத்திலே யிருந்து நினைப்பிட்டானென்றால் பின்னை அவன்றன்னாலும் மாற்ற நினைப்பிடவொண்ணாத தேசகௌரவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது அதாகிறது — ஸம்ஸாரிகள்காயம் வீட்டுகைக்கிறே (க) "ஶேஷ்ஶாயீபர்யங்காமத்யே" (உ) "விஷ்ணோராயதநம்யஸ" மதிள்திருவரங்கம் கண்வளர்ந்தருளுகிறவருடைய ஸௌகுமார்யத்தைக்கண்டு அஞ்சவேண்டாதபடி மதிளையுடைத்தாயிருக்கை இவ்வஸ்துவின் சீர்மையையறிந்திருக்கும் திருமங்கையாழ்வார்போல்வாரிட்ட மதிளன்றே என்னு உடம்பு நோவவேண்டா, ஒருகதிமாத்ரமே அமையும் அவருடைய குணசேஷ்டிதங்களைப் பற்றின திருநாமம்வேண்டா, தேசஸ்பர்சியான திருநாமமேயமையும்

கருவிலே திருவிலாதீர். ஸுலபமாயிருக்க நீங்கள் அநாதரிக்கிறது - காப்பத்திலும் பகவத்கடாக்ஷமில்லாமையிறே (ங "ஜாயமாநம்ஹி புருஷம் யம்பஶ்யேந்மதுஸூதந:" என்கிறபடியே காப்பவாஸ ஸமயத்தில் தயநீயதையைக்கண்டு குளிர நோக்குவதொருநோக்குண்டு, அது இவனுக்கு பகவத்பாரவஶ்யமாகிற ஸம்பத்துக்கடி, அதுவும் பெறுதவர்களாகாதே! நீங்களென்கிறார் "கருவரங்கத்துட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்" என்றும், "கருக்கோட்டியுட்கிடந்து கைதொழுதேன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே. (ச) "விஶ்ராந்திஹேதுமஜ்ஞாய ஸ்வாத்மவிதாந்த்வி" என்று பகவத்ஸமாச்ரயணத்திக்குக் கண்டகாலத்தை வ்யர்த்தமே போக்குகிறீர்களே. காலகாதமில்லாத தேசத்தில்நின்று மிங்கேவந்துகிடக்க, நீங்கள் காலத்தை வ்யர்த்தமேபோக்குவதே!. நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம்பண்ணுகிறத அதனைவிட்டு உங்களவஸரம் பார்த்துக்கிடக்க, நீங்கள் காலத்தை வ்யர்த்தமேபோக்குவதே! நித்யஸூரிகளநுபவம் உங்களுக்கும் வேணுமென்று அது ஸாதமிக்கைக்காக இங்கே சாயம்செய்விக்கைக்குவந்துகிடக்க, நீங்கள் அநுபராய்த் திரிகிறீர்களே! யென்கிறார். ... ... கக

அ பன்னிரண்டாம்பாட்டு நமனும் வாயாலே திருநாமத்தைச்சொல்லச்சொன்னீர், எங்கள்பாபத்தாலே பஹுஜல்பம்பண்ண க்ஷமராகாநின்றோம், திருநாமம் சொல்லசக்தராகிறிலோமென்ன; ஆகில் சரவணமாத்ரத்தாலே திருநாமமுத்காரகமென்று முதுகிலோ பகயாக முகத்தாலேசொல்லி, இப்படிப்பட்ட பரபாவத்தையுடையவனூர் கோயிலென்று உஜ்ஜீவிக்கலாயிருக்க துர்பாகிகளாவதே! என்று இவர்களநர்த்தத்தைப் பொறுக்கமாட்டுகிறிலரென்கிறார்.

(க) "தேசோயம்ஸர்வகாமதுக" (உ) "விஷ்ணோராயதநம்யயௌ" (ங) "ஜாயமாநம்ஹிபுருஷம் யம்பஶ்யேந்மதுஸூதந:" (ச) "விஶ்ராந்தேஹஸம்பந்திரீசவராய நிவேதிதம்"

௱௨—நமனும் முற்கலனும்பேச நரகில் நின்றார்கள் கேட்க
நரகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய நம்பி
அவனதூரரங்கமென்னா தயர்த்துவீழ்ந் தளியமாந்தர்
கவலையுட் படுகின்றாரென் றதனுக்கே கவல்கின்றேனே கஉ

ப-ரை — நமனும் - யமதர்மராஜாவும், முற்கலனும் - முத்கலபகவானும், பேச - ஸம்வாதம்பண்ண, (அத்தை) நரகில் நின்றார்கள் — நரகத்தில் உள்ளவர்கள், கேட்க — பாபபலாநுபவம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே கேட்க, (அத்தாலே) நரகமே — அந்நரகந்தானே, சுவர்க்கம் ஆகும் — போகபூமியோடொக்க நினைக்கத்தக்க, நாமங்கள் உடைய — திருநாமங்களையுடையனாகையாலே, நம்பி அவனது — பூர்ணனாயிராநின்ற அந்த ஸர்வேச்வரன் வர்த்திக்கிற, ஊர் - தேசம், அரங்கம் என்னாது — திருவரங்கமென்னுமல், அயர்த்து — அவன் திருநாமங்களை மறந்து, வீழ்ந்து — விஷயப்ரவணராய்க்கொண்டு தலைகீழாக விழுந்து, அளிய மாந்தர் — அருமந்தன்னமநுஷ்யர், கவலையுள் படுகின்றார் என்று — துக்கத்திலே அகப்படுகிறார்களேயென்று அதனுக்கே — அதற்காகவே, கவல்கின்றேன் — க்லேசப்படாநின்றேனென்கிறார்.

வ்யா. நமனும்முற்கலனும்பேச — பண்டு முத்கலனென்பானொருவன் பாப பரவசனாய் வர்த்திக்கிற நாளிலே தேநுவை தாநம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே, "க்ருஷ்ணாய" என்றுகொடுத்தான், பின்பு அவனுடைய மரணதசையிலே யமபடர்வந்து நெருக்கி யமன்பக்கலிலே கொண்டுசெல்ல, யமன்தான் இவனை யெதிர்கொண்டு ஸம்பாவிக்க, "உன்னுடைய படர் என்னை நெருக்கிக் கொண்டுவர நீ ஸம்பாவியா நின்றாய், இதுக்கு ஹேதுவென்" என்ன "உன்னுடைய பாபாவம் அவர்களுடம்பிருந்திலர், நீ புமறிந்திலை ஒருக்கால் திருநாமத்தைச் சொன்னாய்காண்" என்று அத்தைப்ரசம்ஸிக்க, இங்ஙனே ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமானவித்தை நரகாநுபவம் பண்ணுகிறவர்கள் கேட்டவனந்தரம் அவ்விடந்தானே ப்ராப்யபூமியாய்த்தென்று சொல்லிப்போருவதொரு கதையுண்டு, அத்தையிங்கே சொல்லுகிறது நமனும்முற்கலனும் பேச. முத்கலபகவான் ஸஞ்சாரத்துக்கு ஹேதுவென்னென்று சொல்ல, யமன் முன்பே திருநாமம் சொன்னாயென்று சொன்னவிவ்வளவே யாய்த்துப் பிறந்தது. யமன் தனக்கு பாவமாகத் திருநாமத்தைச் சொன்னானுமல்லன். முத்கலபகவான் கேட்க அவனுக்கு உபதேசித்தானுமல்லன். நாரகிகளைத் தன் கைசலிக்கவலித்து இவற்றுக்கு இனிபோக்கடியி லென்று சொன்னானுமல்லன், திருநாமஞ்சொன்னானொருவனை (க) "ஸ்வ [illegible] கேசவ கேசவ நாமபி:" என்று அவர்களை கர்ஹித்துச்சொன்னானுமல்லன் நரகபுசகா ளென்று தன் படர்க்கு ஹாநி வருமோவென்று சொன்னானித்தனை. நரகில் நின்றார்கள் கேட்க — பாபம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே அநுதபித்து ப்ராயச்சித்தம் பண்ணும் ஸமயத்தில் கேட்டார்களல்லர், பாபத்தினுடைய பலாநுபவம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே யாய்த்துக் கேட்டது அப்போதுதானும் ஸ்ரத்தாவான்களாய்க் கேட்டார்களல்லர், ப்ராஸங்கிகமாகத் திருநாமஞ்செவிப்பட்டவித்தனை. பாபம்பண்ணுகிறவேளையில் ப்ராஸங்கிகமாகவும் மோக்ஷத்துக்குத் திருநாமஞ்சொல்லுவாரில்லையோ, அப்போது கோஷ்டிதொழிலாவனென்னனவிலே, அப்போது விஷயப்ராவண்யத்தால்வந்த செருக்காலே செவிப்படாது, இப்போது ஹோரபாபம்பண்ணுகிறவனாய் ஆரோ சொல்வார்களை சொலவாரென்னும் தசையாகையாலே செவிப்பட்டது.

(க) "ஸித்தவபாநாம் அதேராதேதவதேகேசவ கலேசநாசநம்"

நரகமே சுவர்க்கமாகும் அந்த நரகந்தான் போகபூமிபோலொத்தது மாறிநினைப்பிடு மித்தனையிறே வேண்டுவது (க) "விபீஷணவிஷேபமப்யூஹ்ய லங்கைஸ்வர்யம்" என்கிறபடியே ராவண ஸம்பந்தத்தாலே துஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்கு ஸ்தாநமான லங்கையை விபீஷணாழ்வானுக்கு ஸ்தாநமாகக் கொடுக்கப்பட்டதோலே. இப்படி நரகந்தானே ஸ்வர்க்கமாம்படி பண்ணுகிற நாமம் போலென்னில், நாமங்கள் திருநாமப்ரபாவத்தாலே வந்ததாய்த்து நாமங்களுடைய நம்பி இத்திருநாமங்களையுடையவனாகையாலே புஷ்கலனாயிருக்குமவன் எல்லாருடைமைக்கும் தன்னைப்பற்றிப் பெறவேண்டியிருக்குமவனுக்கும் ஏற்றத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கவற்றுபாயத்தைத் திருநாமமிருப்பது (உ) "தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்" என்றும், "பேராயிரங்கொண்டதோர் பீடுடையன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. "நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள்" (௩) நாராயணஸ்வோ தூ " அவனதுரங்கமென்றது. இப்படி பூரணனானவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம் கோயிலென்னுமிவ்வளவுகிறா இவனுக்குச்சேர்த்தி நேர்த்தி அல்பமாய பலங்களைத் திருக்கச்செய்தேயும் இதனைச்சொல்லவொட்டாதபாபத்தின் கனமிருந்தபடியென்! இப்படி திருநாமஞ்சொல்லுவார் அருமிருக்க லோகத்தென்பாரும், அவர்களை நாட்டில் நின்றும் போகத்துரத்துவாரும், திருநாமஞ்சொன்னது பேறாவாக ஹிம்ஸிப்பாருமாயிறே ஸம்ஸாரந்தானிருப்பது ஒருவனுடைய அந்திம ஸமயத்திலே திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்து இதனைச்சொல்லாயென்ன, அவனும் 'ஆமா இல்சொல்லிப்பார்க்கிறேன்' என்று இத்தை அநேகமுருச்சொல்லி அதுதன்னைச்சொல்லாதே செத்துப்போனான் இராமம் அக்ஷரமொதத்திருக்கச்செய்தே சொல்லவொட்டுகிறதில்லையிறே பாபபலம்.

அயர்த்துவீழ்ந்து வகுத்தவன் திருநாமத்தை விஸ்மரித்து, விஷயப்ரவணராய்க்கொண்டு தலைசிழாகவிழுந்து "மறந்தேனுன்னை முன்னம்" என்றும், (௪) "யந்முஹூர்த்தம் க்ஷணம்வாபி" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே

அளியமாந்தர் திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கு யோக்யமான நாக்குப்படைத்த அகுமாந்த மநுஷ்யர் "தாமுளரே" என்கிறபாட்டையும், "நாவாயிலுண்டே" என்கிறபாட்டையும்சொல்லிக்கொள்வது. கவலையுள் படுகின்றாரென்று துக்கத்தே யகப்படுவதே! என்று. அதனுக்கே கவர்கின்றேனே அதனுக்கே க்லேசப்படாநின்றேனென்கிறார் ஸாரூபமான திருநாமஸபாசத்தாலே ஆநந்த நிர்ப்பராயிருக்கைக்கு யோக்யரானவர்கள், துஃகபாகிகளாவதே! யென்றிறே இவர் க்லேசப்படுகிறது அவதாரணத்தாலே—எனக்குக்கரைதல், எனக்கும் பிறர்க்கும் கரைதல் செய்யவொண்ணாதபடி ஸம்ஸாரிகள் துஃகம் எனக்கு ஆற்றப்போகிறதில்லையென்கிறார் கவலை - துன்பம் . . . . . . கஉ.

அ-பதினொன்றாம்பாட்டு — எறிபுநீர். ஸம்ஸாரிகளைநோக்கி ஹிதஞ்சொல்லுவதான அவர்களுக்கு அஸஹ்யமானவாறே, இவர்கள் துஷ்ப்ரக்ருதிகளென்று பாராதே தாகக்தியைப்பார்த்து, ஸ்வகதமாக இவர்கள் ஸ்வரூபம் பகவதர்த்தமாயிருக்கிறபடியை அறிந்திலர்களேயாகிலும், ஒருபாதிபாலன்றியே வாயாலே "திருவரங்கம்" என்பார்களாகில் ஸம்ஸாரம் காமபெழுந்துபோமாகாதே! என்கிறார்

(க) "விபீஷணவிஷேயமஹிலங்கைச்வர்யமிதம்க்ருதம்" (உ) "தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்" (௩) "நாராயணசப்தமாத்ரம்" (௪) "யந்முஹூர்த்தம் க்ஷணம்வாபி"

பூ —எறியுநீர் வெறிகொள்வேலை மாநிலத் துயிர்களெல்லாம்
வெறிகொள்பூந் துளபமாலை விண்ணவர்கோனை யேத்த
அறிவிலா மனிசரெல்லா மரங்கமென் றழைப்பராகில்
பொறியில்வாழ் நரகமெல்லாம் புல்லெழுந் தொழியுமன்றே கா.

ப-ரை —எறியும் - அலையெறியாநின்றுள்ள, நீர் - நீரையும், வெறிகொள - புலால் நாற்றத்தையுமுடைத்தான, வேலை—கடலாலேசூழப்பட்ட, மா நிலத்து உயிர்கள் எல்லாம்—மஹாப்ருதிவியிலுள்ள சேதநரெல்லாரும், வெறிகொள—பரிமளத்தையும், பூ—செவ்வியையு முடைத்தான, துளபம் மாலை-திருத்துழாயமாலையையுடையனான, விண்ணவர்கோனை-அயா வநுமமர்களதிபதியை, ஏத்த—ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகைக்கு, அறிவு இலா-ஜ்ஞானமில்லாத, மனிசர் எல்லாம்—மநுஷ்யரெல்லாம், அரங்கம் என்று அழைப்பராகில—வாய்படைத்த பா க்யஜநம்பெற "திருவரங்கம்" என்றுசொல்லுவர்களானால், பொறியிலவாழ்— இந்த்ரியங்களுக்கு வசப்பட்டுகிடக்கிற, நரகம் எல்லாம்—ஸம்ஸாரமெல்லாம், புல எழுந்தொழியும் அன்றே -காட்டாய்ப்போமிறே யெனகிறார்.

வயா. எறியுநீரித்யாதி. எறியாநின்றிருக்குள்ள நீரையுடைத்தாய் அஸாதாரணமான கந்தத்தையு முடைத்தான கடல்சூழப்பட்ட மஹாப்ருதிவியிலுள்ள சேதநவர்க்கமடங்கலும். "எறியுநீர்" என்கிறது - த்ரிபாத்விபூதியிலே அஸங்குசிதமாகவிருக்கைக்கு யோக்யரான சேதநர். "வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போலே" என்கிறபடியே ஸங்குசிதமான நீர்வெள்ளத்துக் குள்ளேயிருக்கிற ஸங்கோசம் தோற்றுகைக்காக "வெறிகொள்வேலை" என்றது - சாத்தின திருத்துழாயின பரிமளத்தை அநுபவிக்கைக்கு யோக்யரான சேதநா ஸமுதாயத்தினுடைய துர்க்கதத்துக்கு இலக்காயிருக்கிற அநர்த்தம் தோற்றுகைக்காக. மா நிலம் பஞ்சாசத்கோடி விஸ்தீர்ணையான ப்ருதிவி உயிர்கள் தேஹாத்மாபிமாநிகளுமான ஸ்ரீ கௌஸ்துபம்போலே ஈச்வரனுக்கு ப்ரியவிஷயமான வஸ்து கிடேரென்கை எல்லாம். ஸ்வா ந்த்ர்யத்தையே முடிய நடத்தக்கடவதான தேவவர்க்கத்தோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்க ளான மநுஷ்யவர்க்கத்தோடு வாசியற ஸகலசேதநரும்

வெறிகொள்பூந்துளபமாலை விண்ணவர்கோனை யேத்த பரிமளத்தையும் செவ்வியையு முடைத்தான திருத்துழாய மாலையாலே அலங்க்ருதனாயிருக்கு மிருப்புக்குத் தோற்று நித்ய ஸூரிகள் ஏத்துமாப்போலே இவர்களையு மேத்த வாய்த்ததாகக் கண்டது. (க) "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஸர்வாவாஸாய" என்று இளையபெருமாளைப்போலே, ஸம்ஸாரிகளையும் முதலிலே ஸ்ருஷ்டித்தது தன்னையநுபவிக்கைக்காக வாய்த்து

இதுஜ்ஞாநபாரதாரா பெறும்பேறாயிருந்தது, அத்தனை யறிவில்லாத க்ஷுத்ரஸம்ஸாரிகளுக்குக் கிட்டுமோ வென்னும் சங்கையிலே மேல்சொல்லுகிறது- அறிவிலாமனிசரெல்லா மரங்கமென்றழைப்பராகில் மநுஷ்யஜந்மத்திலே பிறந்துவைத்து, அறிவின்றிக்கே யிருந்தார்களாகிலும், திருவரங்கபரவணையம்வேண்டா, உக்திமாத்ரமே அமையும் "ஆகில்" என்றது - பாபபரசுராக்கு இதுதானும் ஸித்தியாதென்கை. பொறியில்வாழ்நரகம். இந்த்ரியங்களுக்குக் குடிமக்களாய் வர்த்திக்கிற லீலாவிபூதி எல்லா அவஸ்தையிலும் தப்பாதபடி

(க) 'ஸ்ராஷ்டஸ்தவமவஸாய"

தனபககலிலே அகபபடுததிக கொளளவறறுகையாலே, "பொறி" என்று இந்த்ரியங்களைச் சொலலுகிறது. நரகம் அவிவேகிகளுக்கு நரகம யமனுடைய தனைடல, அறிவுடையார்க்கு நரகம ஸம்ஸாரம் "நன்றுமஞ்சுவன்நரசம நானடைதல்" எனனக்கடவதிறே எல்லாம் புல்லெழுந் தொழியுமன்றே லீலாவிபூதி சடடடங்கத் தரிசாய்ப்போமிறே . கங.

அ பதினனகாமபாடடு வண்டினம். பிராமுகமபாததுச சொலலியும தமமிலே சொலலியும இபபடிஹிதம சொனன விடததிலும அவாகள விமுகராகையாலே அவாகளை வெறுதது, அவர்களோடடை ஸஹவாஸத்தாலவந்த சிலேசந்திர காபபூாநிகாததைகை வாயிலே இடுவொரைப்போலே கோயிலை யநுபவிதது, இப்படி தங்களுக்குச் செல்லப்ராப்தமாயிருககிறதை அநாதரிப்பதே'என்று அவாகளை உபேக்ஷாவசநத்தைப் பணணி இவர் பரோபதேசங்கிவர்ததராகிறா இது ஸவாநுபவமாயிருநாக பரோபதேசமாகத தலைகட்டுகிறது, ஸததுககளநுபவஜ்ஞாநம பிறர்க்கு காததவயமாகக கடவதிறே

மூ —வண்டின முரலுஞ் சோலை மயிலின மாலுஞ் சோலை
கொண்டல்மீ தணவுஞ்சோலை குயிலினங் கூவுஞ்சோலை
அண்டர்கோ னமருஞ்சோலை யணிதிருவரங்க மென்னா
மிண்டர்பாய்ந் துண்ணுஞ்சோற்றை விலக்கிநாய்க் கிடுமினீரே. கச.

ப-ரை — வண்டு இனம—மதுபாநத்தாலே மதிததவண்டுகள, முரலும்—ஆளாத்தி வையாநின்றுள்ள, சோலை —திருசசோலைகளை புடைத்தாய, இனம—இனமினமாக, மயில்—மயிலகளானவை, ஆலும—நாததநம பணணாநின்றுள்ள, சோலை—சோலைகளையுடைத்தாய், கொண்டல—மேகஙகளானவை, மீது—மேலே, அணவும—வநதுபடியாநிற்கும், சோலை—சோலைகளையுடைத்தாய, குயில் இனம—குயிலினஙகளானவை, கூவும—ஒன்றையொனறு அழையாநின்றுள்ள, சோலை —சோலையையுடைத்தாய, அணடா— அணடாநதாவாததிகளான தேவாகளுககு, கோன—நிாவாஹகனான ஸாவேசவரன, அமரும—நிதபவாஸமபணணுகிற, சோலை—சோலைகளை, அணி—ஆபரணமாகவுடைததான, திருஅரஙகம எனனு—திருவாங்கம என அவாயாற சொலலாத, மிணடா—நன்றிகெட்டவாகளான மூர்க்கா, பாயநது—மேலவிழுநது, உணணும சோற்றை—உண்கிற சோற்றை விலககி—நீககி, நீா—நீஙகள, (அதனை,) நாய்க்கு இடுமின—நன்றியறியும குணமுள்ள நாயககிடுங்கோ ளென்கிறாா்.

வயா வண்டினமுரலுஞ்சோலை. கிண்ணகததிலிழிவாா திரளாகவிழியுமாபபோலே மதுவெளளததாலே வணடுகள திரள திரளாக வாய்த்து இழிவது கழுத்தேசட்டளையாக மதுபாநததைபபணணி, புகக நாவயம இருநதவிடத்திலிருகக வொடடாமையாலும, தான வாயவிடமாடடாமையாலும் ஆளாததிவையாநிறகுமாயதது முக்நா திரள்திரளாக பகவதநுபவம் பணணி, போக்குவீடாக ஸாமகாநம் பணணிசகளிககுமாப்போலே, இவ்வூரில் திரயககுககளும களிதது வர்ததிககுமெனகை மயிலினமாலுஞ்சோலை. வண்டுகளுடைய கலகிடைக கேடடும சோலையினபசுமையைககண்டும் வாஷாவில் மேகங்களாக நினைதது இனமினமாக மயிலகளானவை ஸஸம்ப்ரமந்ர்த்தம பண்ணாநிற்கும ஆலுதல் - ஆடுதலும், களித்தலும். கொண்டல்மீ தணவுஞ்சோலை இவற்றினுடைய ஆலிபபையும சோலைப் பசுமையையும் கணடு மேகங்களானவை ஸமுதரமாகக்கொணடு படியாநிறகும. அன்றிக்கே, மேகபததளவுஞ செலலத் திருச்சோலைதான் ஓங்கி யிருந்தபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம இவ

ஊரில் பொழிலும் * மயலமிருப் பொழிலாயிருக்கிறபடி திருமலையில் பொழிலின் இருட்சியாலே புகவிடமும் புறப்பட்ட விடமும் தெரியாது, இவ்வூரில் வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக ப்ரமிப்பிக்கும் குயிலினங்கூவுஞ்சோலை சூழ்ச் சொன்னவற்றின் வ்யாபாரமின்றிக்கே, குயிலினங்களானவை யிருந்தவிடத்திலே யிருந்து, தாந்தாமிருந்த ப்ரதேசத்தில் குளிர்த்தியாலே அந்யோந்யம் அழைக்கின்றன

அண்டர்கோனமருஞ்சோலை வண்டு பயில சொன்ன குயில இவற்றாலே இவனும சௌலப்யத்தையும் போக்யதையையுங் கண்டு விடமாட்டாதே கிடக்கிறனபத்து ரக்ஷ்ய பூதரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு ப்ராப்யமானவோபாதி ரக்ஷகனான ஈச்வரனுக்கும் ப்ராப்யமாயக் காணு மித்தேசமிருப்பது அண்டர்கோன் அண்டாந்தர்வர்த்திகளை நிர்வஹிக்கைக்காக வென்னுதல்; பரவ்யூஹவிபவஸ்தானங்களை விஸ்மரித்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமென்னுதல் சோலையணி திருவரங்கம் சோலையை ஆபரணமாக வுடைத்தான கோயிலென்னுதல்; ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயிலென்னுதல். திருவரங்கமென்னுமிண்டர் அவன் தங்களுக்காக வந்து கண்வளராநிற்க, அவனிருந்த தேசத்தை வாயாலே சொல்லவுங்கூட மாட்டாத மூர்க்கர் மூர்க்கராகிறார் விழுக்காடறியாதவர்கள் அதாகிறது நரகவாஸம் ஸ்வர்க்கவாஸம் முதலானவை பிடரியைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்க, கேவலம் தேஹபோஷணபரரா யிருக்குமவர்கள். பாய்ந்துண்ணுஞ் சோற்றை விலக்கி நாய்க்கிடுமினீரே. திருவரங்கமென்னமாட்டாத மூர்க்கராயிருப்பார் ஜீவிக்கிறது வழியல்லாவழியே அபஹரித்து ஜீவிக்கிறார்களித்தனை, அதனை விலக்கி நாய்க்கிடுங்கோள் தங்களையுத்தேசித்து வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற அந்த உபகாரத்தை யறியாத க்ருதக்நர் ஜீவிக்கிற ஜீவநத்தை விலக்கி ஒருநாள் ஒருபிடி சோறிட்டவன் வாசலைப்பற்றிக்கிடக்கும் அத்தனை க்ருதஜ்ஞமான நாய்க்கிடுங்கோள் இதுதான் (க) “பொ உவராய ஶஹொஸ்ரோஷாய ஸாய ஶஹ்லொஷ்ய ஶதுஶதி” என்னும் நிர்வாஹகரைக் குறித்திறே சொல்லிற்று ... ... கச

அப்பதினான்காம்பாட்டு மெய்யர்க்கே முதல்மூன்றுபாட்டாலே ஸ்வலாபத்தைப் பேசி, அநந்தரம் பதினொருபாட்டாலே பரோபதேசம்பண்ணி, அதுதன்னை ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வீகரியாமையாலே அவர்கள் பக்கல் நின்றும் கால்வாங்கினராய் நின்றார் - கீழ், இவர்களிலே அந்யதமனாயிருந்த வென்னைப் பரோபதேசம்பண்ண வல்லேனாம்படி ஸ்வவிஷயத்தில் ருசியநிவ்ருத்தி முதலாக பரமபக்தி பர்யந்தமாகப் பிறப்பித்தபடி! யென்று, பெரியபெருமாள் தமக்கு நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணின மஹோபகாரத்தை மேல்பகுதிப் பாட்டாலே அருளிச்செய்கிறார் இவர் க்ருதஜ்ஞருடைய ஸ்வபாவமிருக்கும்படி “என்னைத்தீமனங் கெடுத்தாய் உனக்கென்செய்கேன்” என்னுமிறெப்பாகளிறே இப்பாட்டில் அத்வேஷம் பிறந்தவளவிலே தன்படிகளையெல்லாம் காட்டிக்கொடுக்குமெனவும், தானுமொருவனுளனென்றறிந்தவளவிலே ஸம்சய நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிவைக்குமென்று மிவவர்த்தத்தை எனக்கு அத்வேஷம் பிறந்தவளவிலே காட்டித்தர அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்

மூ—மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும் விதியிலா வென்னைப்போலப்
பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும் புட்கொடி யுடைய கோமான்
உய்யப்போ முணர்வினார்கட் கொருவனென் றுணர்ந்தபின்னை
ஐயப்பா டறுத்துத்தோன்று மழகனூ ரரங்கமன்றே கரு

(க) “பொஸாதுபயோர்ந்த்யதாய ஸாதுபயல்ஸம்பாயசதி”

புள்ளூர்—புள் கொடி உடைய கோமான்—பெரிய திருவடியைத் தவஜமாகவுடைய ஸர்வ ஸ்வாமியானவன், என்னைப்போல—என்னைப்போன்ற, மெய்யர்க்கு— அத்வேஷமுடையவருக்கு, மெய்யன் ஆகும்—மெய்யனாயிரா நின்றான், என்னைப்போல—என்னைப்போன்ற, பொய்யர்க்கு—விமுகரானார்க்கு, பொய்யன் ஆகும்—பொய்யனாயிராநின்றான்; உய்யப்போம் உணர்வினார்கட்கு—உஜ்ஜீவிக்குமவனை தேடவேணும் என்னும் அறிவுபிறந்தவர்களுக்கு, ஒருவன் என்று உணர்ந்தபின்னை-ஸர்வேச்வரனொருவனுளனென்கிற ஜ்ஞானம்பிறந்தபின்பு, ஐயப்பாடு-தானே பரப்பனும் விரோதியைப் போக்குவானும் என்கிறவிஷயத்திலுண்டான ஸந்தேஹத்தை, அறுத்து—அறுத்துக்கொண்டு, தோன்றும்—தோன்றுகின்ற, அழகன் ஊர்—அழகியவடிவுபடைத்தவனுடையதேசம், அரங்கம் அன்றே—கோயிலன்றோ வென்கிறார்.

வயா மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும். இங்கு "மெய்" என்று சொல்லுகிறது—பொய் தவிர்ந்தமாத்ரமான அத்வேஷத்தை யாய்த்து இவன்பக்கலுள்ளது அத்வேஷமாத்ரமும் அவன் இவன் பக்கலிருக்கும்படி யென்னென்னில், மெய்யனாகும் மெய்யான பரிமாற்ற முடையார் திறத்திலிருக்கக்கடவ படிகளைக்கொண்டு இவன்பக்கலிலே யிருக்கும் அதாகிறது - தன்படிகளை யடங்க இவனுக்குக் காட்டிக்கொடுக்கும் இரண்டிடத்திலும் சப்தப்ரவ்ருத்தி இது அர்த்தமாகிறபடி யெங்ஙனே யென்னில; குணபூர்ணனாகையாலும் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனுக்கு இதோரேற்றமாகச் சொல்லவொண்ணாமையாலும், இவனாத்மே பஜ்ஜீவனாக ரக்ஷிக்கைக்கடியான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்த முண்டாகையாலும், அவாப்தஸமஸ்த காமனாகையாலே இவன்பக்கல் வேண்டாதபடி நிரபேக்ஷனாயிருக்கையாலும், இதுதான ஸம்ஸாரிகளிலே சிலர்க்கு ஸம்பாவிதமாகையாலும், ஈச்வரனுக்குக் குறையல்லாமையாலும், சப்தத்தை நெருக்கியே அர்த்தம் சொல்லுகிறோம் இன்னம் கன்னமிடவற்ற மெய்யராய பரிமாறுவார் நித்யஸூரிகளே யாகையாலும், அந்த மெய் ஸம்ஸாரிகள்பக்கல் ஸம்பவியாமையாலும்! இவிதுதான் ஸம்ஸாரிகள் பக்கலுள்ளதொன்றாலே பேறாகவேண்டி யிருக்கையாலும், (க) 'பீஜமாமேவ நவஞ்ஜநாதூர்' எனகிற காமிசராஹஸ பரமார்த்தோடு சேருகையாலும். இதுவே அர்த்தமாகவேணும் இந்த அத்வேஷத்தை ஸாதனமாகக் கொண்டு இறே-சேதநனுகையாலே இந்தருசி ஸ்வரூபாந்தர்ப்பூதமாகையாலும் அநுபவவேளையிலேயுள்ள தொன்றாகையாலும் ஸாதநமாகமாட்டாது.

பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும். மெய்யென்று பேரிடலாவதொரு பொய் இவனாசாயத்திலின்றியுண்டாக மாட்டாதென்று தோற்றினால் பின்னை கண்ணாடியோடே யாய்த்துச் சால்வாங்குவது. ஸர்ப்பதஷ்டனை நெற்றியைக்கொத்திப் பார்த்தால் பசையில்லையாகில் மருந்தின்று மீளுமோபாதி, இவன்பக்கல் ஜீவநஹேது வில்லையென்று எப்போட்டோடே யாய்த்து மீளுவது "மெய்யர்க்கே" என்கிற அவதாரணத்தாலே — அத்வேஷமாத்ரத்தையே சொல்லுகிறது. "பொய்யர்க்கே" என்கிற அவதாரணம் — மெய்க்கு ப்ரஸங்கமில்லாத பொய்யரைச் சொல்லுகிறது மெய்யென்று சொல்லுகிறது - ஸத்பக்ஷத்தை ஸத்யமென்கிறது - பகவத் விஷயத்தைப் பற்றின அறிவை

'பொய்' என்று சொல்லுகிறது- பகவத் வ்யதிரிக்தமான பதார்த்தங்களை விஷயீகரித்த ஜ்ஞானத்தை. மெய்யர்க்கு மெய்யனாய்ப் பொய்யர்க்குப் பொய்யனாய்ப் போந்தமை

(க) "பிதாபாவேத ஸப்ராபதும"

எங்கேகண்டோ மென்னில், என்னைப்போல நான் நெடுநாள் கைப்பற்றப் பணிப்போந்தவிடத்தில் என்னைக் கிட்டமாட்டாதே நின்றான், எனக்கு அத்வேஷம் பிறந்த வளவிலே மேல்விழுந்து விஷயீகரித்தான், இவைபிறந்தின் எழுபக்கலிலே கண்டேன் விதியிலாவென்னை அவனுடைய சேஷித்வாபிருக்க அநாதிகாலம் விஷயாந்தர ப்ரவணனாய் பகவத்விஷய விமுகனாய்ப்போந்த பாக்யஹீநனென்று முன்பிழந்த இழவுக்கு வெறுக்கிறா “ பழுதேபலபகலும் போயின ” என்று - பெற்ற பேற்றிற் காட்டில் இழந்த இழவே மேற்பட்டிருப்படியிறே இவ்விஷயத்தில் கைவைத்தார்படி யிருப்பது. (க) “ நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரதைவ்யசாகதேவமஹர்த்திகே ” என்னக்கடவதிறே இப்படி மெய்யென்று பேரிடலாவதொரு பொய்யைக்கொண்டு விஷயீகரிக்கிறவன்றான ஆரில்லாதானொருவனோ வென்னில்; பட்டிகோடியுடையகோமான் மெய்யான பிரமாத்ருத்தையுடையா ரநேகருடையபடிகளை ஒருவன் செய்யவல்லனாம்படி சமைந்தாரநேகரையுடையா னொருவனுடைத்து “ சோடி ” என்று, (உ) “ ஜாவலஸ்ஸ்வரவாணஜ ந்தி ” இத்யாதிக்கு உபலக்ஷணம் (௩) “ஜிஜாஸன்பாந்தி ” இத்யாதி. கோமானை ஆயர்வநுமவர்க்க ளதிபதியாமையபாலே மேன்மையுடையனாயிருக்குமவன். ஸம்பந்நாயிருக்குமவர்களையாகிலும் தந்தலைபத்தாலே ஒருநாசு விழுந்து விடக்கடவோந்தேடாநிற்பர்களாய்த்து—தந்தாம் வஸ்துவை விடமாட்டாமையாலே

உப்பபோமுணர்விநூர்கட்டு. கீழ்- பொய்யிலே வ்யவஹாராப நின்றநிலையிலே நினையில் காமவாய்கீ நாம உஜ்ஜீவிக்கும் ப்ரகாரமேதாமென்று வெளிச்செறிப்பை யுடையவர்களுக்கு ஏதொழிய முழுப்போ முணர்வுகள் போலேகாணும் (௪) “ வேஷஜிநாம் குணஞ்தி ” என்னக்கடவதிறே. உப்பபோ முணர்வாகிறது- யாதர்ச்சிகமாக விளைந்ததொரு ஸாத்தமபாக ராமார் நாம்நின்றநிலைபேர்தென்றும், மேல் நடக்கும்போகதிலே தென்னமே பிறக்கு முணர்வு. ஒருவனென் றுணர்ந்தபின்னை ஈச்வரனு மொருவனுளனென்று அறிவுபிறந்த பின்பு கேவல தேஹமேயன்று உள்ளது, தேஹாதிரிக்தமாயிருப்பதொரு ஆத்மாவுண்டு, அவனுக்கு ஸ்வாமியாயிருப்பானொரு ஈச்வரனுமுண்டு என்னும் அறிவுடையார்க்கு “ பஞ்சவிம்சகன் ஆத்மா ” என்றால் இசைவாருண்டு; ஷட்விம்சகன் ஈச்வரனென்றால் இசைவாரில்லையிறே.

மெய்ப்பாடுற்றுத்தோனறும் ஈச்வரனைப்பற்றத்தை யிசைபாதநாளிறே இவனுக்கு ஸம்சய முள்ளது காலே பாரப்யஎன்னும்படி த்திலும், தானே விரோதியைப்போக்குமென் னுமிடத்திலாமன்றான ஸம்சயங்களை அறுக்குக்கொண்டுவந்து தோன்றும் இவனுக்கு ஸம்சய நிவர்த்திபண்ணுவது சாத்தாலேயென்னில்; அதுதான் (௫) “ மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ ” என்று அர்ஜுநனுக்கு உபதேசத்தாலே ஸம்சயத்தை யறுத்தானதகளை, அவில்லாதார்க்கு அழகாலே ஸம்சயத்தை அறுத்துக்கொண்டுவந்து, தோன்றும்-ப்ரகாசிக்கும் “ திருமேனியர்களுக்கு ” என்றும், “ கண்டவாற்றாற்றனதேயுலகெனநின்றான ” என்றுப சொல்லுகிறபடியே- கண்டபோதே ஸ்வாதிகவஸ்துவென்று நிர்ணயிக்கலாம்படியிறே திருவடிவுதானிருப்பது. ஊரரங்கமன்றே. இவ்வழகு ஒருதேசவிசேஷத்திலே போலனறே

(௧) “ நிர்த்திநஸ்வைவேஷஸ்லோகஸ்வாத்மாப்யேகமகீர்ஹதேக ” (௨) “ தாஸன் தாஸானாம் ” (௩) ‘ ஜிவாஸப்ய ’ (௪) “ புத்திநாசாத்ப்ரணச்யதி ” (௫) “ சிவ யம்பேதறம் சாதியார்த்வாய் ப்ரபந் ’

நபவிக்களாவதென்ன, அது வேண்டா, ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே கோயிலிலே அநுபவிக்க மென்கிறார் பரமபதம் கலவிருக்கை, நாகம் கோயில என்னும்படியாயத்து கோயி நித்யவிபூதியிருப்பது. . . . . . . கரு.

அ. பதினாறும்பாட்டு சூதனாய் ப்ரஸ்யமும் ப்ராபகமும் தானேயெனனுமிடத்தில சயத்தை அறுத்துத் தாதாபபோலே, நாகநதரபாவியான ஆகாங்ஷைத தனபக்கலிலே யாதுருமாகப் பெருகும்படி பண்ணினானென்கிறார்

மூ —சூதனாயக களவனுகித் தூர்த்தரோ டிசைந்தகாலம்
மாதரார் கயற்கணென்னும் வலைப்பட்ட டழுந்துவேனைப
போதரே யென்றுசொல்லிப் புந்தியிற்புகுந்து தன்பால்
ஆதரம் பெருகவைத்த வழகனூ ரரங்கமன்றே கசு.

ப-ரை —சூதன் ஆய—ஈச்வரனும தர்மாதர்மங்களுமில்லை என்று சொல்லுமவனாய், வன் ஆகி—ஈச்வரசேஷமான ஆத்மவஸ்துவையென்னதென்று சொல்லுமவனாய, தூர்த் ராடு—விஷயாந்தர பரவணரோடே, இசைந்தகாலம்—பொருந்திப்போந்தகாலத்திலே, மாத —ஸ்த்ரீகளுடைய, கயல்—கயலபோலே அழகிதான, கண் என்னும—கண்களாகிற, யுளபட்டு—வலையிலே அகப்பட்டு, அழுந்துவேனை—அழுந்திக்கிடக்கிறவென்னை, போ ர என்றுசொல்லி—வாவென்றுசொல்லி, புந்தியில புகுந்து—என மநஸ்ஸிலேவந்துபுகு , தன்பால்—தன் விஷயத்திலே, ஆதரம் பெருகவைத்த—அன்பை மிகவும பெருகப ணின, அழகன ஊர-அழகைநிரூபகமாகவுடையவனுடைய தேசம, அரங்கம அன்றே-யிலன்றோ வென்கிறா

வயா. சூதனாய்க் களவனுகி தமமுடைய பூர்வவ்ருத்த மருளிச்செய்கிறா சூதாவது-மதோஹரத்வம களவாவது-பரதரவயததை யென்னதென்றிக்குகை பரமாணவிஷயமான த்ததை இல்லையெனகை இனி காஷ்டாபஹாரம பண்ணினவனுககும, ரத்நாபஹாரம ணினவனுககும அபஹாரமொததிருககும, த்ரவ்ய வைஷம்யத்தாலே தோஷமும நெடு பெட்டிருககும், சண்டாளத்ரவ்யததை அபஹரித்தார்க்கும வஸிஷ்டத்ரவயததை அபஹ ாககும த்ரவ்யம ஒன்றானாலும வ்யக்திகளுடைய வைஷம்யத்தாலே தோஷம நெடு பட்டிருககும இத் த்ரவ்யம ஸ்ரீ கௌஸ்துபம்போலே ஈச்வரனுககு ஸ்ப்ருஹணீயமான மத்ரவ்யம், உடையவனும ஸர்வேச்வரனாகைபாலே தோஷததுககு அவதியில்லை யென் ஆக, களவாகிறது — ஈச்வரசேஷமான ஆத்மவஸ்துவை என்னது என்றிருககை. ாவது - பச்யதோஹரத்வம அதாவது - ஸதவ்ர்த்தனாயிருப்பானொருவன பரசேஷமாயக ணடு ஆத்மஸ்வரூபமுண்டு, சேஷியான ஈச்வரனுமுண்டு, தர்மாதர்மங்களுமுண்டென்றி ால, இவையெல்லாம பொய்காணென்று அவனை விப்ரலம்பித்துக தனபடியாக்கிக்கொள க அதுவாயில நினைவு இதுவானால பின்னை யிதுககு வர்த்த(ய-ம்)சராயிருப்பாரோடே ஸஹவாஸம்பண்ணுவது தூர்த்தரோடிசைந்தகாலம். ப்ராபதனை ஸர்வேச்வரனை அப்ராப்தவிஷயங்களிலே அதிப்ரவணரோடே பொருந்திப்போந்தகாலம இப்படிப ந்தகாலத்தை ஸ்மரிக்கையுங்கூட அஸஹ்யமாயிருக்கிறதாயத்து இவர்க்கு இப்படி அக பட்டுப போந்தகாலத்துககுத தொகையில்லை ...

ஆத்மாவுக்கு நிலைநின்ற ஸ்வரூபம் வைஷ்ணவ ஸஹவாஸமேயாயிருக்க, அநர்த்த-துவான ஸ்வபாவத்தையுடையவர்களோடே காலத்தைப்போக்குவதே! பாகவத ஸஹவாஸ பகவத்விஷயத்தோடே மூட்டிவிடுமோபாதி, விபரீதருடைய ஸஹவாஸம் விஷயப்ராவண்யத்தோடே மூட்டிவிடுமிறே. மாதரார் கயற்கண்ணென்னும் வலையுட்பட்டழுந்துவேனை ஸ்த்ரீகளுடைய, கயல்போலே மூக்கமாயிருந்துள்ள கண்ணாகிற வலையிலே அகப்பட்டுக் கால்வாங்கமாட்டாதே என்னை. ஜாதிமாத்ரமே பற்றாசாக மேல்விழுமதொழிய ஜந்மவ்ருத்தங்களாராயான், கண்ணினுடைய ஆகர்ஷகத்வமே யறியுமித்தனை. அகவாய மயிர்க்கத்தியாயிருக்கிறவனைப் பொழிந்த மங்கைகளுக்குச்செல்லாமை தோற்றும்படி பாய்ந்துபபாய்ப்பது "கயலென்று போல வலையின காயமேபாய்த்து பஷிப்பது. இதுதானும் மணிவலையிறே. கண்ணாகுளிலே மணிபுழுண்டிறே, அத்தைப்பற்ற "வலை" என்கிறது. புறப்பு கால்வாங்கவொணாதபடி கண்ணைக்காட்டி, தான் கிட்டாதே அகலநிற்கும், அதாசடி, கிட்டினவன் அபிநிவேசத்தோடே போகோபகரணங்களைக்கொண்டு புகுந்து இவன் தனக்கு ஸ்வாதீனமாய்ப் புறப்படவேண்டுமிறே அதின் தன்மையிருப்பது. இவனுடைய அவிவேகியாகையாலே அகவாயாராயமாட்டாதே வாய்கரையிலே அழுந்திநோவுபடாநிற்கும். வலையுட்பட்டழுந்துவேனை மீண்டு கால்வாங்கவொண்ணாது, அதுதன்னில் அநுபாவ்யமொன்றுமில்லை, கிடந்து உழைக்குமித்தனை. விஷயப்ராவண்யத்தால் வந்த க்லேசமேயாய்விட்டது இவ்விஷயங்களிலே அகப்பட்டு கால்வாங்கமாட்டாதே நோவுபடுகிறபடியைக்கண்டு, பெரியபெருமாள், ஆழ்வீர்! நீர் நினைத்திருப்பதென், ஆசைப்பட்டிருப்பதென்னென்ன, இப்படி பெருநோவுபடுத்தின கண்ணை ஒருதார்மிகன் கொண்டுவந்து காட்டுமாகிலாமிறே யென்று கண்ணழகியாரை உகப்பேனென்ன, "கண்ணின் வாசியறிந்தார்" என்று திருத்திரையை விலக்கி திருமுகத்தைக் காட்டினார் * உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்களைக்காட்டியருளி, ஆழ்வீர்! நீர் ஆசைப்பட்ட கண்ணுடையார் இங்கேகாணும், இங்கே போருமென்ன; "இவை சில கண்களிருந்தபடியென்" என்று தாம் முன்பு அநுபவித்த கண்களிற்காட்டில் விலக்ஷணமுமாய் பாரப்தமுமாயிருக்கையாலே இவருடைய நெஞ்சு விஷயாந்தரங்களில் நின்று மீண்டது. (க) "ராமே கமலபத்ராக்ஷே ஸர்வஸத்வமநோஹரே। ரூபதாக்ஷிண்யஸம்பந்நே ப்ரஸூதா ஜநகாத்மஜே."

$ புந்தியில்புகுந்து. இவ்வளவிலே விலக்குகைக்கு பரிகாமில்லாதபடி நினைவுக்குவாய்த்தலையைப்பற்றினான். நாம் புகுமிடத்தில் இவர்க்கு விலக்காமையுண்டாயிருந்தமிதே இதுவே பற்றாசாக இவர் திருவுள்ளத்திலே வந்து புகுந்தானென்றுமாம். புகுந்து செய்தென்னென்னில்; தன்பாலாதரம் பெருகவைத்த அபராபத விஷயத்தில பண்ணிப்பேரார், தன்பக்கலிலே யாமப்படியாகப் பண்ணினான். பாழிலேபாயகிறநீரைப் பயிரிலே மட்டிவிட்டாப்போலே ஆதரத்தை வையோஜநமாக்கினான். பெருக "அதனில்பெரி" யென்னுமாப்போலே அநுபாவ்யனான தன்னளவன்றிக்கே பெருகும்படியாக வைத்த. இகடியாகத் தாதலையிலொன்றும் காணுமைபாலே ஏதொருதண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தா

(க) "ராமே கமலபத்ராக்ஷ ஸர்வஸத்வமநோஹரே। ரூபதாக்ஷிண்யஸம்பந்நே ப்ரஸூதா ஜநகாத்மஜே" $ "புந்தியுள்" என்றுமாம

தனை கிடமென்கிறார் இப்படி ஆசாத்தைக் கரைபுரளப் பண்ணின பரிகாரமேதென்னில்; அழகன் "பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி" என்னக்கடவதிறே. பகுதி வர்த்தமான கர்மஜ்ஞாநஸ்தாநத்திலே நிற்கிறதாய்த்து -இவாகருவடிவழகு; இவர்க்கு ஸம்சபத்தை அறுக்கைக்கும்,ஆசாத்தைப் பெருக்குகைக்கும, ஸாமக்ரி தன்னிறம் பெற்றதாய்த்து அழகன் அழகையே நிரூபகமாக வுடையவன். ஸ்ரீரங்கமன்றே இவர் திருவுள்ளத்தில் புகுருகைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷ ரிருந்தவர் கோயிலிலெனகிறார். பயப்படும் கலவிருக்கை யென்னுமபடி நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம் ருசிபிறந்தபோது புக்கநுபவிக்கலாம் தேசமிறே யிது . . . . . கசு

அ பதினேழாமபாட்டு. விரும்பி சிழ - ஆசாமபெருகினபடி சொல்லிற்று, இதில்-அசவாபில ஆதரம் விளைந்து புறவாய் கட்டழியாம லிருக்கையன்றிக்கே,சக்ஷுராதிகரணங் களுமத்தன்னைக்காண்டி சேதநரையா தியாலே களிக்கும்படி பண்ணினனென்கிறா

மூ —விரும்பிநின றேத்தமாட்டேன் விதியிலேன் மதியொன்றில்லை
இரும்புபோல் வலியநெஞ்ச மிறையிறை யுருகும்வண்ணம்
சுரும்பமர் சோலைசூழ்ந்த வரங்கமா கோயில்கொண்ட
கரும்பினைக் கண்டுகொண்டென் கண்ணிணை களிக்குமாறே கள.

ப-ரை — விரும்பி—ஆதரத்தோடே, நின்று—ஒருபடிப்பட நின்று, ஏத்தமாட்டேன—ஸ்தோத்ரம் பண்ணமாட்டாதவனாய், விதி இலேன்—அநுஜ்ஞாபர்தம் முதலிய காயிகவ்யாபாரங்கள் பண்ணாதவனாய், மதி ஒன்று இல்லை—ஸாவேச்வரன் ஒருவனுண்டென்று அறியாதவனாய், இரும்புபோல—இரும்பைப்போலே, வலிய—பலிஷ்டமான, நெஞ்சம—என்னுடைய மனஸ்ஸானது, இறை இறை—கொஞ்சம் கொஞ்சமாய், உருகும் வண்ணம்—உருகும்படிச்சீட்டாக; சுரும்பு—வண்டுகள், அமர்—பொருந்தியிருந்துள்ள,சோலை சூழ்ந்த-சோலைபாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், மா—சலாக்யமான, அரங்கம—திருவரங்கத்தை, கோயில்கொண்ட—வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டிருக்குமவனாய், கரும்பினை—கரும்புபோலே ரஸாவஹனானவனை, இணை—ஒன்றுக்கொன்றொப்பான, என் கண—என்கண்கள், கண்டுகொண்டு— பார்த்தவண்ணமாய, களிக்கும் ஆறே — களித்துப்போரும்படியென் என்று பரிதாகிறா

வயா விரும்பிநின்றேத்தமாட்டேன். மநோவாக்காயங்களுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தையநுஸந்திச்செய்கிறா விஷயம் விலக்ஷணமாகில் அத்யாதரத்தோடே வ்யவஸிதனாய் நின்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணவேண்டுமிறே, அதுசெய்யமாட்டிற்றிலேன. (க) "ஸொஹம—ஸ்துதெள நஸமர்த்யவாந்" என்னுமாப்போலே பகவத்விஷயத்தைப் பேசவென்றால வாகிந்த்ரியத்துக்குச் சக்தியில்லை, வ்யதிரிக்த விஷயங்களைப் பேசவென்றால ஆதரமுண்டாய சக்தியுமுண்டாயிருக்கும வாக்வ்யாபாரம் புறம்பேயாகிலும காயிகவ்யாபாரங்களில் நமஸ்கார்யமாதேனுமுண்டோ வென்ன, விதியிலேன் (உ) "வியிவிழுயாதழ" என்கிறபடியே காயிகவ்யாபாரத்தைச் சொல்லுகிறது உன்னை உத்தேசித்து உபகாலநுகூலமாக இதுக்கு முன்பு கையால் ஒன்றுஞ்செய்திலேன. (ங) "ஸாஜிஹ்வாயா ஹரிம்ஸ்தெளதி ரு

(க) "ஸொஹம - ஸ்துதெள நசஸமர்த்யவாந்" (உ) "விதிர்விழ

(ங) "ஸாஜிஹ்வாயா ஹரிமஸ்தெளதி"

வதாவும், (க) "பௌனக்ருஷ்ணாகபௌனகவென" என்கிறவனுவும், புறம்பேதப்பிறரு மெறும் நெஞ்சாலேதான் நம்மை நினைத்திரோமென்ன, மதியொன்றில்லை உனவாகியுறியா தொழிந்தால நியொருவனுண்டென நிருக்கு மதியுங்கூட இல்லை. உன்னைபொழிந்த ஸகல பதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை உள்ளபடி யறிய க்ஷமனுயிருப்பன்; உன்ன ளவில் வந்தால் உன்ஸத்பாவத்திலும் ஜ்ஞாநமில்லை (உ) "ஜுஷ்டம் யதா பச்யத்யந்ய—மீசமஸ்ய மஹிமாநம்" என்னக்கடவதிறே (ங) "யஸ்யாமதம் மதம் தஸ்ய"

இப்படி மநோவாக்காயங்களாலே அந்யதாவாக்க காயங்கொண்டேனாகில, பாதாமான மநஸ்ஸை மேலேதிருத்திக் கொள்ளுகிறேமென்ன; இருமபுபோல் வலியநெஞ்சம். தேவரீ ருக் திருத்திக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யதையில்லை இருமபாகில் அக்நியாலே நிமித்துக் கொள்ளலாம்; இது ஒருபடியாலும் திருத்தவொண்ணுதெனகை இதுக்குமுனபு - பூர்வா வஸ்தையில் தாம்நின்றநிலையை அருளிச்செய்தாராய், இதுக்குமேல- அந்தநிலையில பாபாவம் சொல்லுகிறுா. இறையிறையுருகும்வண்ணம் இவ்வனமையோடே முடிந்து போகாதபடி இப்போது எனமநஸ்ஸை சிதிலமாமபடி பணணினை கடிநஸ்தலத்திலே வர்ஷித்தால சாடிந்யமடங்க செழிச்சிக குழப்பாமாப்போலே, விஷயாந்தரத்தாலே மநஸ்ஸு அதிகடிந மானுலும சிதிலமாமபடி வயிரவுருககாயிறே பகவத்ப்ரபாவமிருப்பது. சுரும்பமரித்யாதி. உருக்கின விஷயதானிருக்கிறபடி. வணடுகள்பொருந்தி விடமாட்டாத சோலை, பரிமளம படித்தாபபோலே தனனிலே பிறந்ததென்னும்படி யாய்த்து வண்டுகள்படிந்துகிடக்கும்படி மது மாறிலிறே அது காலவாங்குவது மதுமாறுவது செவவிமாறிலிறே ஆக நித்யவஸந்தமான சோலையென்கை சோலையின போக்யதை தோரணியெனனும்படியாய்த்து ஊரில்போ க்யதையிருப்பது பரமபதத்தோபாதி சலாக்யமான கோயிலாகக் கொணடான. கரும்பினை. "கருமபு" என்றது - கைதொட்டால பிசகுநாறுதேயிருக்கும் போக்யமான வஸ்துவை ப்ராப்தமுமாய ஸுலபமுமா யிருக்கச்செய்தேயும போக்யதையாய்த்து மிக்கிருப்பது; "கனனல" என்னுதொழிந்தது — பாகவிசேஷத்தாலே ஆக்கனுப்வாந்த ஸாரஸ்யமல்ல, ஸ்வதாபாபுஸதமான ஸாரஸ்யமெனகைக்காக (ச) "ரஸோவை ஸ:" எனனக்கடவ திறே கண்டுகொண்டு, "நிதியெடுத்துக்கொண்டு" என்னுமாபபோலே கணணாலே பருகும கருமபாபதது இது (ரு) "ஜோஷ நாஸ்யாம்விவஸ்ய." என்கண்ணிணைகளிக்கு மாறே நாகாவஹமான விஷயங்களைக்கணடு களித்துபபோந்த எனகண்களன்றோ! இவவிஷய தகைதக கண்டுகளிக்கின்றன. இணை களிபபுக்கு ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாமித்தனை போகவி வேறு உபமாநமில்லை. முக்தர்ஸாக்ஷாத்கரம் பண்ணிக களிக்கும் களிப்பும இக்கணணாலேயிப படி களிக்கிற இதுக்கு ஸத்ர்சமன்றிறே காணுதிறனுன என்னையொழியத் தானே களி யாநின்றன இந்த்ரியங்கள ஜ்ஞாநப்ரஸாதத்வாரமென்கிற அங்கிலைகுலைந்து சேதநஸமாதியாலே தானே களியாநினறன (சா) ["ஸாக்ஷாத்கர்த்து நாமதாதாஜ்யமஹீ:"] கர்த்தாவையொழியவே கரணங்களுக்கே அந்வயவ்யதிரேகங்களிலே சோகஹர்ஷங்க ளுண்டாமபடியிறே விஷய ஸ்வபாவமிருப்பது .. .. கள.

(க) "யௌநகபூஜாகரௌ கரௌ" (உ) "அஸத்பாஹமேதி வேதசேத- அஸந்நேவ ஸபவதி" (ங) "விதயாநயாமிலபாநைபுணம" ஸ்ரீ புராணி-ஸமஹிதை (ச) "ரஸோவைஸ:" (ரு) "லோசநாபயாமபிபந்திவ" (சா) "ராமமேமஹாகதாதாஷ்டி:"

அ பதினெட்டாம்பாட்டு. இனிதிரை சாகளினுடைய களிப்புசகுப் போக்கு விடான ஆநந்தாச்ருக்கள ப்ரவஹிக்கையாலே குட்பாதி வ்யவஹாரம்போலே அநுபாவ்ய விஷயத்தை மறைபாநின்றதென்று வெறுக்கிறார்.

> மூ — இனிதிரைத் திவலைமோத வெறியுந்தண் பரவைமீதே
> தனிகிடந் தரசுசெய்யுந் தாமரைக்கண்ண னெம்மான
> கனியிருந் தனையசெவ்வாயக் கண்ணனைக் கண்டகண்கள்
> பனியரும் புதிருமாலோ வென்செய்கேன் பாவியேனே ௧௮

ப-ரை. — இனிது-இனிதாக, திரை-திரைகளிலுண்டான, திவலை-சிறுதிவலைகளானவை, மோத—அடிக்க, எறியும்—கிளராநிற்பதாய, தண்—குளிர்ந்திருந்துள்ள, பரவை மீது—ஸமுத்ரத்தையொத்த காவேரிமத்யத்திலே, தனி கிடந்து-தனியனுய்க் கண்வளர்ந்தருளி, அரசு செய்யும்—சேதநருடைய அஹங்காரத்தைப்போக்குகிற, தாமரை கண்ணன—புண்டரீகாக்ஷனுய, எம்மான—என்னை யெழுதிக்கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய, கனி இருந்தனைய-கனியையொத்து, செவ்-சிவந்திருந்துள்ள, வாய்-திருவதரத்தையும், கண்ணனை-திருக்கண்களையுமுடையவனை, கண்ட கண்கள்-காணப்பெற்ற கண்களானவை, பனி-குளிர்ந்த, அரும்பு—ஆநந்தாச்ருக்கள், உதிரும்—ப்ரவஹியாநிற்கையாலே, பாவியேன்—நன்றாக ஸேவிக்கைக்கு பாக்யமற்றவனாக நான், என்செய்கேன—என்செய்யக்கடவேனென்று வருந்துகிறார். [ஆல், ஒ - இவை அசைச் சொற்கள்]

வ்யா. இனிதிரைத்திவலைமோத "பூணசங்கத்தை வாளாழியான" என்றவிடம்போலே இவ்விடமும் மொருகடைக்குறைத்தலாயிருக்கிறதாய்த்து. இனிதாக திரைகளிலுண்டான திவலையானது ஸ்பர்சிக்க. மலைபோலே சிலபெருந்திரைகள் வந்து முறிந்து சிறுதிவலையாய், துடைகுத்தி உறக்குவாரைப்போலே திருமேனியை ஸ்பர்சியாநிற்கும்; அவை அநுகூலத்தைக்க நுகூலமாக ஸ்பர்சியாநிற்கச்செய்தேயும், இதுவும் பொறாத திருமேனியின் ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்திக்கையாலே, "மோத" என்கிறாராய்த்து இவர். "அரக்கர்கோனைச்செற்ற நஞ்சேவகனுர்" என்று - ஆச்ரயணவேளையிலே சகதியைப் பநளிச்செய்தார், இப்போது போகவேளையாகையாலே ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்திக்கிறார். எறியுந்தண்பரவைமீதே திரைக்கிளர்த்தியையுடைத்தாய் சிரமஹரமாயிருந்துள்ள ஸமுத்ரத்தின்மேலே சாய்ந்தருளுமாப்போலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவிடமென்னுதல்; அன்றிக்கே, பரப்பாலும் ஜலஸம்ருத்தியாலும் இதுகன்னையே ஸமுத்ரமாகச்சொல்லிற்றாகவுமாம்.

தனிகிடந்து நினைவறிந்து பரிமாறுவார் ஒருத்தருமுடையவன் கிடீர்! இங்கேவந்து தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறான் இப்படிக் கண்வளர்ந்தருளாநிற்க ஒருகார்யமற்று அங்க ப்ராரப்த க்ரியாநின்றார்களிறே ஸாதகமே ஸம்ஸாரிகள் "சனிபென் வாழ்முதலே" என் றானொருதனியனைச் கிட்டுமோவென்னுமுமா நசையாலேயிறே தனியேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது அதுசகுடலாகச்செய்கிற கார்யந்தானேதென்னில், அரசுசெய்யும் அரசுசெய்கையாவது-வன்னியமறுக்கை. வன்னியமாகிறது — "அஹம்" என்றிருக்கை அத்தை அறுக்கையாகிறது-"நமஃ" என்னப்பண்ணிக்கொள்ளுகை (க) "நமஇதிவாதிநஃ"

(க) "நம இத்யேவவாதிநஃ"

என்கிறபடியே—நித்யஸூரிகளுடைய பாத்ரமே இங்குள்ளார்க்கும் பாத்ரமாம்படி பண்ணிக்கொள்ளுகை இவ்வன்னியமறுக்கைக்குப் பரிகாரமேதென்னில்; தாமரைக்கண்ணன் கையிலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்க வெல்லவொண்ணுத இடமில்லையிறே, அங்குள்ளாரை வென்று பரிகரத்தைக்கொண்டாப்போலே இங்குள்ளாரை வென்றது "தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர்பரவுந் தலைமகனை" என்னக்கடவதிறே. அவர்களுக்கு போகோபகரணமான இத்தைக் கொண்டிகோ! இங்குள்ளாருடைய விரோதியைப்போக்குவது இப்ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு அருப்பட்டாரோவென்னில், எம்மான் என்னைத் தோற்று என்னை யெழுதிக்கொடுத்தேன் ஸம்ஸாரிகளுக்கும், இவ்வருகான எனக்குத் தோற்பித்த கண்களுக்கு இனிவெல்லவொண்ணுத நிலமுண்டோ?

கனியிருந்தனையசெவ்வாய் அகக்கண்ணாலே நிர்மமனானாருக்கு அநுபாவ்யமான விஷயமிருக்கிறபடி கண்டபோதே நுகராம கனிபோலேயாய்த்து திருவதரத்தில் போக்யதையிருப்பது "இருந்த" என்றது—அச்செவ்வி என்றுமொக்க ஏகரூபமாயிருக்கிறபடி (க) "ஸமுதேகாருவரஜவாய" என்னக்கடவதிறே கண்ணனை பெரியபெருமானைத் திருவடித்தொழுகால, "அவதாரத்தில பிற்பட்டார்க்கு முகவுதைக்காக க்ர்ஷ்ணன் வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறான" என்று ஸமரிக்கலாம்படியாயத்திருப்பது

"யசோதைப்பிராட்டி பிள்ளைமன தொன்றுமல நிம்பிலே கைவளரும்படி வளர்த்த மொசப்போகப்பலதாம் தோற்றியிருக்கும் பெரியபெருமாளைக்கண்டால்" என்றும், "வஸிஷ்டாதிகளாலே ஸம்ரக்ஷிதராய் வளர்ந்துவடித்த விநயமெல்லாம் தோற்றும்படியான சக்ரவர்த்தித்திருமகனை ஸமரிக்கலாம்படியிருக்கும் நம்பெருமாளைக்கண்டால்" என்றும் பட்டர் அருளிச்செய்வர்

கண்டகண்கள் அநாதிகாலம் இழந்த இழவு தீரக் காணப்பெற்ற கண்கள் பனிரும்பு திருமாலோ கண்டநுபவிக்கப்பெற்ற பரிதியாலே ஆநந்தாச்ரு பரவஹியாநின்றது அநுபவஜநித ஹர்ஷமடியாக வந்ததாகையாலே அதிசீதளமாய,வ ஒத்தப பறுழலேச்சும்படியிருக்குமென்கை விரஹமடியாக வந்ததாகிலிறே உஷ்ணமாயிருப்பது (உ) "ஆஹ்லாத ஶீத நேத்ராம்பு:" என்னக்கடவதிறே என்செய்கேன் பாவியேனே கண்ணநீர் அருவிகள்போலே மறைக்கையாலே, "என்செய்கேன" என்கிறார். பெறுதற்கரிய விஷயத்தைக்கண்டநுபவிக்கப்பெற்றிருக்க இதுக்கு இடைச்சுவருண்டாவதே! என்செய்கேன் பாவியேன என்கிறார் "அதோ" என்றது—விஷாதாதிசயஸூசகம் அத்தலையில வைலக்ஷண்யத்தைப்பளவுபடுத்தவொண்ணுது, அநுபவஜநிதஹர்ஷத்தை அளவுபடுத்தப்போகிறதில்லை, என்செய்கேன் பாவியேனென்கிறார் கண்ணநீர் ஊற்றுமாறுகைபடி வெள்ளமாய்ச்செல்லுகையாலே இத்தைமாற்றியொருக்கால்கண்டதாய விடப்போகிறதில்லை, இவ்விஷயத்தை அநாதிகாலம் பாபத்தாலே அநுபவிக்கப்பெற்றிலேன, இன்று கண்ணநீர்மறைக்க அநுபவிக்கப்பெற்றிலேன், என் கார்யம் வெள்ளக்கேடும் வறட்கேடுமாய்த்தென்கிறார அங்கனன்றியே, இப்போது இழவுண்டாய் "பாவியேன" என்கிறாரல்லர், பாட்டுக்கேட்டுக்கொண்டுப பாவியேனென்பாரைப்போலே பாவியேனென்கிறாரென்றும் சொல்லுவார்கள்

அ பத்தொன்பதாம்பாட்டு குடதிசை சக்ஷுராத்யவயவங்களுக்குப் பிறகிட்டவிக்ரஹத்தையன்பிக்கிற, ததாச்ரயமாய் அவயவியான சரீரந்தான் சட்டமியா நின்றதென்கிறார்.

(க) "ஸதைகரூபரூபாய" (உ) "ஆஹ்லாத ஶீத நேத்ராம்பு:"

மூ — குடதிசை முடியைவைத்துக் குணதிசைபாதம் நீட்டி
வடதிசை பின்புகாட்டித் தென்றிசை யிலங்கைநோக்கிக்
கடல்நிறக் கடவுளெந்தை யரவணைத் துயிலுமாகண்டு
உடலெனக் குருகுமாலோ வென்செய்கே னுலகத்தீரே ௧௯

ப-ரை — கடல் நிறம் — கடலோடொத்த நிறத்தையுடைய, கடவுள் — ஸர்வேச்வரனும், எந்தை — என்னை யெழுதிக்கொண்டவன், குடதிசை — மேலைத்திக்கிலே, முடியை — உபயவிபூதிக்குமாகச் சூடின திருவபிஷேகத்தை யுடைத்தான திருமுடியை, வைத்து — வைத்தருளி, குணதிசை — கிழக்குத்திக்கிலே, பாதம் — சேதநர் வாழுகைக்கு இழியும் துறையான திருவடிகளை, நீட்டி — எல்லளவும் வர நீட்டி, வடதிசை — ஸம்ஸ்க்ருதமானான வடதிசையிலுள்ளார்க்கு, பின்பு — பின்னழகை, காட்டி — காட்டியருளி, (ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்காக,) தென் திசை — தெற்குத்திக்கிலுள்ள, இலங்கை — லங்கையை, நோக்கி — கடாக்ஷித்துக்கொண்டு, அரவு அணை — திருவனந்தாழ்வானாகிற திருவணையிலே, துயிலும் ஆ கண்டு — கண்வளர்ந்தருளுகிற படியைக்கண்டு எனக்கு — என்னுடைய, உடல் — சரீரமானது, உருகும் — உருகாநின்றது; உலகத்தீரே — லோகத்திலுள்ளவர்களே, என் செய்கேன் — என்ன செய்யப்புகுகிறேன் (ஆல், ஓ - அசை)

வியா குடதிசை இத்யாதி இவரையுருக்கின பரிகரந்தானிருக்கிறபடி. பூமியை ஸர்ஷ்டித்தது புண்யபாப மிச்ரங்களாயும் பாபப்ரசுரங்களாயும் மநுஷ்யதிர்யக் ஸ்தாவரங்களாயு மிருந்துள்ள பதார்த்தங்கள் வர்த்திக்கைக்காகவென்றும், ஆகாசத்தை ஸர்ஷ்டித்தது புண்யயோநிகளான தேவதைகள் வர்த்திக்கைக்காக என்றும் நினைத்திருப்பார்; நடுவில் திக்குக்களுக்கு ஒரு விநியோகமில்லை, இது வ்யர்த்த ஸ்ர்ஷ்டியோ என்றிருப்பார்; இப்போது அங்ஙனன்று, இதுவும் ஸப்ரயோஜநமென்னுமிடமுங்கண்டார்;—சேதநஸ்ர்ஷ்டி முமுக்ஷுவிஸர்ஜ்ஜநார்த்தமானாப்போலேயும், சேதநர் வர்த்திக்கைக்கு லோகஸ்ர்ஷ்டியானாப்போலேயும் திக்குக்களை ஸ்ர்ஷ்டித்ததும் சேதநர்க்கு ருசிஜநகமான வ்யாபாரார்த்தமாகக் கண்டதாகாதே! என்றிருக்கிறார் குடதிசைமுடியைவைத்து மேலைத்திக்கு ஸப்ரயோஜநமாம்படி உபயவிபூதிக்குமாகச் சூடின திருவபிஷேகத்தை யுடைத்தான திருமுடியைவைத்து "முடியானே" என்கிறபடியே சேஷத்வத்தை யநுஸந்தித்து அதிகாக வாழும்படியிறே திருமுடியைவைத்தது குணதிசைபாதம்நீட்டி "மூவுலகும் தொழுதேத்துஞ் சீரடியான்" என்கிறபடியே - ஸகலலோகங்களும் வாழுகைக்கு இழியும் துறையான திருவடிகளை, கிழக்குத்திக்குவாழும்படியாக நீட்டி. "நீட்டி" என்றது - எல்லளவும்வர நீட்டின திருவடிகள் என்கை துர்யோதநஸ்தானம இங்ஙனே வாழ்ந்து போனால் ஆஜ்ஞநனிருப்பு வாழச் சொல்லவேண்டாவிறே. "ஆழ்வார்தாம் திருவடித்தொழ எழுந்தருளினால் 'துர்யோதநஸ்தாநம்' என்று திருமுடிப் பக்கத்தில் ஒருப்ரதேசத்தில் ஒருநாளுமெழுந்தருளியிருந்தறியார், திருவாசலுக்குக்கிழக்கு எழுந்தருளியிராத ப்ரதேசமில்லை" என்று பட்டரருளிச்செய்வர்

வடதிசைபின்புகாட்டி வடக்குத்திக்கு ஆர்யபூமியாகையாலே † ஸம்ஸ்க்ருதமானாய்; ஆழ்வார்களீச்ச சொல்லும் நடையாடாத தேசமாகையாலே அத்திக்கைத்திருத்

† "ஸம்ஸ்க்ருதமாந்ருதாய்" என்றும் காண்கிறது.

தாம் போதும் பின்னாழ்கெல்லாம் வேணும் என இருந்தார் (௧) "ம.வயூராஜ்யி காலாராஜ்ஞஸுஹஜ்" என்னக்கடவதிறே தென்திசை இலங்கைநோக்கி இதுக்கு முன்புத்தை இருக்குக்களைக் கடாக்ஷித்தது அவ்வோ தேசங்களின் வெறுமை தீருகைக்காக, இது தம் குறைதீருகைக்காக அவை க்ருபாகார்யம் இது தன்செல்லாமையாலே யாயத்து "அன்பொடு தென்திசைநோக்கிப் பள்ளிகொள்ளும்" என்னக்கடவதிறே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு வனவியமறுத்து ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து அவன் ஸம்ருத்தியைப் பார்த்துக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியாயத்து மாதா பிள்ளைகளுக்குமுலைகொடுத்து அவர்களின் புஷ்டி காண்கைக்குப் பாங்காகச்சாயுமாப்போலே. "செல்வவிபீடணற்கு வேறாக நல்லானை" என்னக்கடவதிறே "விபீஷணனை புருஷனாகில நாலும் என்பரிகாரமும் விடைகொள்ளுகிறதென்" என்று மஹாராஜர் சொல்ல; "அனதீன்ற கன்றின்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே முன்னணீனக்கன்றைக் கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொள்ளும் ஸுரபியைப்போலே, ஸபரிகரரான உம்மை விடவேண்டிலுமாம் விபீஷணனை விடோம்" என்றாரிறே; அந்தமஹாராஜர்தமக்கு ஒருநலிவுவரப் புகுகவொண்ணாதே, (௨) "கிம்கார்யம் ஸீதயாமம" என்றாரிறே.

கடல்நிறக்கடவுள். நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநுபாவ்யமான வடிவையுடைய பரதேவதையிடே! ஒருஸம்ஸாரியைக்குறித்து ஸாபேக்ஷமாய்க் கிடக்கிறது கடல்போலே கண்டார்க்கு ச்ரமஹரமாயாயத்து வடிவிருப்பது கடல்வண்ணத்துச்சுப் போலியாமித்தனை போக்கி அப்ராக்ருத வஸ்துவுக்கு உபமானமாகமாட்டாதிறே எந்தை அவ்வடிவைக் காட்டியென்னை யெழுதிக்கொண்டவன் பழுகின்று கண்வளருகிறதென், ப்ரக்ருதிவசத்தனாய்த் தாழ்வுக்கெல்லையான என்னளவும் வரவன்றோ வெள்ளங்கோத்தது. "நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன் என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கே" என்னக்கடவதிறே அரவணைத்துயிலுமாகண்டு விலக்ஷணமான ரத்னத்தை விலக்ஷணமான தட்டிலே அழுத்தினாப்போலே, திருவனந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்தபின்பாயித்து இவ்வஸ்து மஹார்க்கமாய்த்து

உடலெனக்குருகுமாலோ. திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக் கண்டு சேதநன் உருகுகையன்றிக்கே ஜடமான சரீரமுருகாநின்றது (௩) "ஸமஸ்தரூபதிரோதாநகரீம்" என்கிறபடியே - திரோதாயகமான சரீரம் கட்டழியாநின்றது (௪) "தேஹோ ப்ராஹ்வா ஸோபி" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநஸங்கோசகமான சரீரம், அநுபவஜநிதஹர்ஷத்தாலே அழிகிறதிறே கூட்டுப்புக்க ஸம்ஸாரிகள் எங்களுக்கு உடலுருகக் காண்கிறிலோமென்ன, எனக்குருதமாவோ 'ஆரேலா' என்று ஆழ்வாறு பெருக்கிலே அருகு கரைகளுடைந்தால் நோக்குகிறவர்கள் கைவிட்டுக் கடக்க நின்று கூப்பிடுமாப்போலே கூப்பிடுகிறார் என்செய்கேன்! உலகத்தீரே பெரியபெருமாளழகைக் கண்டுவைத்தாக குறைப்பிபாதே புறப்படுகிற ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து, உங்களைப்போலே தரித்திருக்கைக்கு ஒருவிரகுசொல்லவல்லீர்களோ! என்கிறார் தம்மோடு ஸஜாதீயராயிருக்கிற ஆழ்வார்களைக் கேட்கில் ஓட்டைப்போடத்தோடே ஒழுகலோடமாமித்தனையிறே "எனசெப

(௧) "பூர்வாஸாதஜிகா பாரங்ககலஹம்" (௨) "கிமகார்யம் ஸீதயாமம"
(௩) "பகவத்ஸ்வரூபதிரோதாநகரீம்" (௪) "தேஹேபாகாத்வாஸோபி"

சேன பெருமானே ” என்று அவர் தம்மைக் கேட்கில் தம்மெளிமை அறிவித்ததாய, அத நாலே எதிர்த்தலே அழிந்ததாகாதே என்று அவர் மேனாணித்திருக்கக்காணுமராய்த்து பலம். இவ்விஷயத்தைக் கண்டுவைத்துச் சுழியழியாதே யிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து § உங்களாருகுவாராத பரிஹாரத்திலே யெனக்கும் ஒருசிறுங்கை யிடவல்லீகோளே யென்கிறார். . . . . கக.

அ இருபதாம்பாட்டு பாயுசீர். இவ்விஷயத்தில் பராவண்யத்தைத் தவிர்த்து உங்களைப்போலே தேஹயாத்ரா பரராய் வர்த்திக்கவே தரிக்கலாமென்ன, கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகைக் கண்டுவைத்து “ இஸ்ஸமாதிபடங்க எங்களுக்கு ” என்னும்படியான ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய எங்களுக்கு, (க) ‘ அஹம்மம ” என்கிற உங்களைப்போலே அகலவிரகுண்டோ வென்கிறார்

மூ —பாயுசீ ரரங்கநதன்னுள் பாம்பணைப் பள்ளிகொண்ட
மாயனார் திருநன்மார்வும் மரகதவுருவுந் தோளும்
தூயதாமரைக் கண்களுந் துவரிதழ்ப் பவளவாயும்
ஆயசீர் முடியுந்தேசு மடியரோர்க் ககலலாமே உ0

ப-ரை — பாயும்—பாயாநின்றுள்ள, சீர்—காவேரியாலே சூழப்பட்ட, அரங்கம் தன்னுள்—கோயிலிலே, பாம்பு அணை—திருவநந்தாழ்வானமேலே, பள்ளிகொண்ட—கண்வளர்ந்தருளுகிற, மாயனார்—ஆச்சர்யசக்தியுக்தனுடைய, திரு—பிராட்டியாலே, நல—விலக்ஷணமான, மார்வும்—திருமார்வும், மரகதம்—மரகதகாந்தத்தை யொத்த, உருவும்—திருவடிவும், தோளும்—திருத்தோள்களும், தூய—பரிசுத்தமான, தாமரை—தாமரைமலரை யொத்த, கண்களும்—திருக்கண்களும், துவர்—சிவந்த, இதழ்—திருவதரமும், பவளம்—பவளம்போன்ற, வாயும்—திருவாயும், ஆய—பண்டேயாய, சீர்—சீர்மையை யுடைத்தான, முடியும்—திருவபிஷேகமும், தேசும்—ஸமுதாயசோபையும், (கண்டால்,) அடியரோர்க்கு, ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய எமக்கு, அகலலாமே—அகலப்போமோ.

வ்யா பாயுசீரரங்கம் அடைத்தேற்ற வேண்டாதபடி நீருக்குப் †பள்ளநாலியான கோயில். இது உபலக்ஷணம்' பாவநமாயும் பரஸங்கமாயு முள்ள பதார்த்தங்களுக்குப் பள்ளமடையாயிறே கோயிலிருப்பது (உ) [‘ ரமணீயம்வ்யூஹ ஸந்தாஸ்ய ஸந்நக்ஷ்யமேநாயயா”] நீருக்குஸாக்ஷிகர் ஙிகர்ஷமாயிறே இருப்பது தன்னுள் பாம்பணை அந்நீருறுத்தாமைக்குப் படுத்தபடுக்கையாயதறுத் திருவநந்தாழ்வான “ வெள்ளைவெள்ளத்தின்மேலொருபாம்பை மெத்தையாகவிரித்து ” என்னச்கடவதிறே பள்ளிகொண்டமாயனார் கண்வளர்ந்தருளும் போதையழகு ஆச்சர்யமாயாய்த்திருப்பது (௩) “ ஸயோரவொயிகஸ்ரீ ஶாஹஸாவஸஸாஷ்வஃ வஹுவஃ ” என்னக்கடவதிறே நிற்றல் இருத்தல் செய்தாராகிலும் அகலலாங்கிடீர். “ ஏராரகோலந்திகழக்கிடந்தாய் ” என்றும், “ ஆனையில்கிடந்த கிடக்கைகண்டிடப்பெறவிலேன ” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே (ஆனையில்கிடக்கை—ஆனைபோலேகிடக்கை)

§“ உங்களிறுக்குவாத ” என்று அச்சிட்டபாதிகளில் காணகிறது. † பள்ளநாலி-பள்ளமடை.
(க) “ அஹம்மம ” (உ) “ ரமணீயம்பாஸநாமப்ப ஸநமதுஷ்யமேநாயதா ”
(௩) “ ஸமயாபோதிதச ஸ்ரீமாநஸாகஸாபதபோர்தபஃ ”

திருமார்பும். பிராட்டியாலே விலக்ஷணமான மார்பும் பிராட்டியுடைய செப்பகுஸினை சுவடுகளும் கழித்தமாலைகளுமாய்க் கிடக்குமாய்த்து. பிராட்டி "அகலகில்லேனிறையும்" என்று பிரியமாட்டாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைய மார்வமென்னவுமாம். மரதகவுருவும் கண்டாகணையுளிருக்கும்படி நீர்வெள்ளத்தைத் திறந்துவிட்டாப்போலே பாய்ந்து வடிவிருப்பது. தோளும். கிழிலவைபோலே ‡ இடுசிவப்பில்லாச் சோளுரும் அவ்வெள்ளத்திலே அழுந்துகிறார்க்குத் தெப்பம்போலே யிருக்கிற திருத்தோளும்.

தூபதாமரைக்கண்களும். பிராட்டியோடே ஸஹ்ருத்பாதிகளோடு வாசியறக் குளிர நோக்குகிற திருக்கண்களும். நோக்குக்குத் தூய்மையாவது - நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்ஷிக்கை. (க) "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்கிறபடியே — அநுகூலப்ரதிகூல விபாக ரஹிதமாய்த்து ஸௌஹார்த்தமிருப்பது. (உ) "தேவாநாம் தானவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதி தைவதம்" என்கிறபடியே ஸம்பந்தமொத்தாயிருப்பது. இப்படியிருக்க, சில பதார்த்தங்களுக்குக் கடாக்ஷம் அநர்த்த ஹேதுவாகிறது பாத்ரதோஷத்தாலே. ஸர்வாநுகூலமான தென்றலானது ஒரு பதார்த்தத்திலே வந்தால் தோஷகமாகாநின்றதிறே. மென்மை குளிர்த்தி நாற்றமிவற்றுக்குத் தாமரை ஒருபோலியா யித்தனைபோக்கி அகவாயில் கண்ணளிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகமாட்டாதே. ஆவிர்ப்பவளவாயும். சிவந்த திருவதரத்தையும் பவளம்போலேயிருந்துள்ள தந்தபங்க்தியையுமுடைய வாயும். (ங) "அவாக்யநாதர:" என்கிற காம்பீர்யம் குலைந்து, கிட்டினாரை ஸாந்த்வநம்பண்ணுகிற திருப்பவளமும், ஸ்வாபராதத்தை யநுஸந்தித்துக் கிட்டவஞ்சினவர்களுடைய அபராதங்களுக்கு நேர்த்தாவுகொடுக்க ஸ்மிதம்பண்ணும் திருப்பவளமுமெனகை.

ஆயசீர்முடியும். பண்டேயாயசீர்மையையுடைத்தான முடியும். ஸ்ரீகமாய் ஐச்வர்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகமும். இத்தனையாலுமாக அவயவசோபை சொல்லிற்று. தேசும். இதத்தால் - ஸமுதாயசோபை சொல்லுகிறது. அடியரோர்க்ககலலாமே. இவ்வழகைக் கண்டால் ஸ்வரூபஜ்ஞானமுடையார்க்கு அகலப்போமோ. இதுக்குப்புறம்பாய் "நான், எனது" என்றிருப்பார்க்கன்றோ அகலலாவது. "ஆமே" என்றது - எதிரிகளுக்கும் அகலப்போகாதென்ன வேண்டும்படியாயிறே அர்த்தத்தின் மெய்ப்பாடிருப்பது.

அ இருபத்தோராம்பாட்டு. பணிவினால அகலப்போகாதாகில் பரிச்சேதித்தநுபவிக்கப்பார்த்தாலோ வென்கிற திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, இவ்விஷயத்தில் துணிவில்லாமையாலே அநாதிகாலமிழந்த அறிவுகேடுபோலே யிருப்பதொன்றுகாண் இப்போது பரிச்சேதித்தநுபவிக்கலாமென்று கணிசிக்கிறவிதுவு மென்கிறார்.

மூ —பணிவினால் மனமதொன்றிப் பவளவா யரங்கனார்க்குத்
துணிவினால் வாழமாட்டாத் தொல்லைநெஞ்சே நீசொல்லாய்
அணியினார் செம்பொனாய வருவரை யனையகோயில்
மணியனார் கிடந்தவாற்றை மனத்தினால் நினைக்கலாமே உக

‡ இடுசிவப்பு - ஆரோபிதாகாரம் என்றபடி.

(க) "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" (உ) "தேவாநாம் தானவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதி தைவதம்" (ங) "அவாக்யநாதர:"

பவளம் — பவளம்போன்ற, வாய — திருவதரத்தையுடையனாய், அரங்கனாகிற — சோலையிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற அழகியமணவாளன் விஷயத்திலே, மனமே — மனோவ்ருத்தியை, பணிவினால் ஒன்றி — பணிவதாகவொருப்படுத்தி, துணிவினால் — துணிவினாலே, வாழமாட்டா — வாழமாட்டாத, தொல்லை நெஞ்சே — அநாதிகாலமாக பகவத்விஷயத்தை யிழந்திருக்கிற நெஞ்சே, நீ சொல்லாய் — நீயேசொல்லிச்சாய்; அணியின் ஆர் — அழகுமிக்கிருப்பதாய், செம்பொன் ஆய — செம்பொன்னாலாகிய, அருவரை அனைய — அருமையான மஹாமேருவைப்போலே, கோயில் — திருவரங்கத்திலே, மணியனார் — நீலமணியைப்போன்ற அழகியமணவாளனை, கிடந்த ஆற்றை — கண்வளர்ந்தருளுகிற ப்ரகாரத்தை, மனத்தினால் — மனஸ்ஸினாலே, நினைக்கலாமே — பரிச்சேதித்தறியலாமோ வென்கிறார்.

வியா. பணிவினால் மனமொன்றி பணிவதாகவொருப்பட்டு; இதரவிஷயங்களில் போனாலும் இவ்விஷயத்திலே மனஸ்ஸைப் பணிவதாகவொன்றி. ஒன்றுகை — ஒருப்படுகை. இதரவிஷயங்களிலே போகிற நெஞ்சை அவற்றினின்றும் மீட்டு ப்ராப்தவிஷயத்திலே ப்ரவணமாக்குவோமென்னும் உத்யோகமாத்ரமேயாய்த்து இவ்விஷயத்துக்கு வேண்டுவது. இங்கு மனஸ்ஸென்கிறது - மனோவ்ருத்தியை. பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயங்களில் பணிவதானாலும் இரங்குகை ப்ராப்திகம், இரக்கமுண்டானாலும் பலிப்பதில்லை. பகவத்விஷயத்தில (க) "நமேயம்" என்கிற பாஸுரத்தை க்லேமாத்ரமே யமையும்; சேதநனுடைய ஆபிமுக்யத்துக்காக ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமங்களைப் பண்ணியபோது ஈச்வரனுக்கு விஷயீகார ஸூசகமாத்ரமே யமையும். பரனும் தன்னைப் பணிவதே அதுவன்றே பலப்ரதம், ஈச்வரனுடைய இரக்கமிறே இவன்பண்ணுகிற வ்யாபாரங்கள் அங்கு பலிப்பதொன்றின்றியேயிருக்க, அவனுடைய இரக்கத்துக்கு ஹேதுவானபடியென்னென்னில்; ஒருத்தனை பொருவன் கையாகுவது எதிரி ஸ்பர்சிப்பதொன்றின்றியே யிருக்க உள்ளதனையும் என்னைப் பரிபவித்தானென்றிருக்கைக்கு ஹேதுவாகாநின்றதிறே; இவ்வோபாதி அஞ்ஜலியும் எல்லாவற்றையும் கொடுத்து, பின்னையும் (உ) "நஜாநாதி ஹீயதே" என்னும்படி ப்ரியவிஷயமாயிறே இருப்பது (ங) "ஏகோபிக்ருஷ்ணஸ்ய ஸக்ருத் ப்ரணாம:" (ச) "அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ."

பவளவாயரங்கனுக்கு இவ்வளவானுகூல்ய முடையார் முன்புதுறையிழவர்க்கு ஸர்வஸ்வமும் திருவுள்ளத்தை யுடையவர்க்கு, அரங்கனுக்கு எப்போதோ நம்மைக்கிட்டுவதென்று நித்யஸங்கிஹிதரா யிருக்கிறவர்க்கு துணிவின்றி வாழமாட்டா வடிவழகுதான பணிவையு முண்டாக்கித் துணிவையு முண்டாக்கி, பின்னை அநுபவத்திலே மூட்டிவிடுமோபாத்ரா பவளவாயரங்கனுக்கு — பணிவினால் மனமொன்றி — துணிவினால் வாழமாட்டா இவ்விஷயத்தை அநுபவிக்கைக்கு வ்யவஸாயமேயாய்த்து வேண்டுவது (ரு) "வ்யவஸாயாத்ருதே ப்ரஹ்மந் நாஸாதயதி தத்பரம்" என்று-ப்ராப்திகரு கண்ணழிவற்ற ஸாதநம் வ்யவஸாயமென்று உபதேசித்தானாய்த்து — தன

(க) "நமேயம" (உ) "நஜாநாதுஹீயதே" (ங) "ஏகோபிக்ருஷ்ணஸ்ய ஸக்ருத் ப்ரணாம:" (ச) "அஞ்ஜலி: பரமாமுத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ." (ரு) "வ்யவஸாயாத்ருதே ப்ரஹ்மந் நாஸாதயதி தத்பரம்"

ஆசார்யனான வேதவ்யாஸனிலே சட்டில புருஷார்த்தஸாதநத்திலே தெளிவுடைய ருக்கள். தோல்லேனெஞ்சே. ஓரப்ரயோஜனத்தாலே இவ்விஷயத்தை அநுபவிக்க ஆக ஒவ்விழ்வு, நெஞ்சே! உனக்கு அராதிப்பே நீ சொல்லாய. இவ்விஷயத்தைப் பரிச்சேதிக்கலாமென்று தான் சொல்லிக்காணாய. அணியிக்பாதி. அழகுமிக்கிடு, செம்பொன்னான அருமையுடன் மஹாமேரு, அதந்தோடொத்திருந்துள்ளகோ ஸம்ஸாரகமுக்கு ஆபரணமாய் ஸ்தீர்ப்யமாய்ஸ்திரமாய் ஸாவதாரமாயிருக்கை மணியனா தாற்றை அம்மேருவைப்புடைப்பட்ட தனித்து அதுவிழுமபடி ஒரு நீலாதததை த்திறற்போலே பாய்ந்தாக் கோயிலாழ்வார்க்குள்ளே பெரியபெருமாள்கண்வளர்ந்தருளு படி கிடந்தவாற்றை மனத்தினால்நினைக்கலாமே கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகைச்சொன்னாலே பரிச்சேதிக்கலாம்படியிருந்ததோ ஸ்வரூபத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும், தமான கல்யாணகுணங்களைப் பரிச்சேதிக்கிலும், வடிவழகைப்பரிச்சேதிக்கவொ தென்கை. நினைவுக்கு பரிகாமானத்தைவொழிய வேறேயொருகாரணத்தாலே நினை நினைக்கு ஷித்தனா னாலும் . . . . . .

அ இருபத்திரண்டாம்பாட்டு பேசிற்றே நிச்சயகவொண்ணாதாகில வாயவிட பேசினாலோவென்ன; (க) "ஃநமேவாஷ்டவாஸஹாத்மஃ" அன்றே, மாஸ பரிச்சேதிக்கவொண்ணாவிஷயத்தைப் பாசுரமிட்டுமுடிக்கப்போமோ? பேசலாமே அறிவுகெட்ட நெஞ்சே! சொல்லாயெனகிறார்.

மூ—பேசிற்றே பேசலல்லால் பெருமையொன் றுணரலாகாது
ஆசற்றா தங்கட்கல்லா லறியலாவானு மல்லன்
மாசற்றா மனத்துளானை வணங்கிநா மிருப்பதல்லால்
பேசத்தா னுவதுண்டோ பேதைநெஞ்சே நீசொல்லாய ௨௨.

—பதா—பேதை நெஞ்சே—அறிவில்லாதநெஞ்சே, பேசிற்று—வேதங்களுமவை புருஷர்களும் பேசிப்போந்தவற்றை, பேசல் அல்லால்—சொல்லுமிதனையொழிய, பெரு ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபருண விக்ரஹவிபூதிகளிலே, ஒன்று—ஏகதேசமும், உ கா—அறியக்கூடாது, ஆசு அற்றார் தங்கட்கு அல்லால்—உபாயாந்தரமாகிற குற்றம கழுக்கல்லது, அறியலாவானும் அல்லன்—அறியக்கூடாதவனுமாயிருக்கின்றான், (ஆகை மாசு அற்றார் மனத்து உளானை—தன்பக்கலிலே ஸாவயாத்யாஸம் பண்ணியிருக்கும்வ டைய நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை நாம—அவன் பக்கலிலே ஸர்வபாரமை ணினநாம, வணங்கி—அநுபவித்து, இருப்பது அல்லால்—தரித்திருக்குமதொழிய, (அவன் மையை அநுஸந்தித்தால்,) பேசத்தான் ஆவது உண்டோ—பாசுரமிட்டுப்பேசத்தான்கூட நீ சொல்லாய்—சாபலப்படாநின்ற நீயேசொல்லிக்காணெனகிறார்

வயா. உக்தி பராக்ர்த விஷயங்களைப் பேசுகிறதில்லையோவென்ன, அவை ப நகமாகையாலே; இது அபரிச்சின்னமாகையாலே பேசவொண்ணாது (௨) "வாசோஹாட ப்ரமோஷுளதி" என்கிறவிஷயத்தைக் கைவாங்கியிருக்குமத்தனையோவென்னில; பேச பேசலல்லால் முன்புவேதங்கள வைதிகபுருஷர்கள பேசிப்போந்தவை தனனையே வெ

(க) "ஃமநஸ்பூர்வோவாக்குத்தரஃ" (௨) "வாஜிஹவாயாஹரிமஸ்ஜனதி"

(ஃச)

ஹேமா மித்தனைபோக்கி இவ்விஷயத்துக்கு ஸத்ருசமாக ஒரு பதார்த்தமிட்டுப் பேசிற்றில்லை கட்டவொண்ணாது பேசப்போந்ததுதானெங்ஙனேயென்னில்; (௪) "நீலத்தோயத மத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ" "நீலமுண்டமின்னன்ன மேனி" (௫) "அதஸீபுஷ்பஸங்காச" (௬) "ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே" (௭) "ருக்மாபம்" "பொன்னுருவாய் மணியுருவில் பூதமைந்தாய்" இத்யாதிகளால் ப்ரமாணங்கள் அபராக்தவஸ்துவுக்கு ஸத்ருசமிடுகிறது இதுதனக்கு கொண்டிருப்பது என்னென்னில்; அநிர்த்தேச்ய விஷயத்தில் இழியும்போது ஒரு நிதர்சனத்தைக் கொண்டிறே பேசவேண்டுகையாலே சொன்னவித்தனையொழிய உள்ளபடி சொல்லிற்றாய்த் தலைக்கட்டவொண்ணாது. வேதங்கள் பேசினபடியே பேசுமதத்தனையல்லது நமக்கு பேசமுடியாது. அவை பேசினபடி யென்னென்னில்;— (௮) "அப்ராப்ய" என்று பேசினவித்தனை. அப்படியே பேசவொண்ணாது என்று பேசுமத்தனை என்றுகாவியாம் அதுக்கடியென்னென்னில்; பெருமையொன்றுணரலாகாது இன்னதுபோலேயென்று ஸதாசத்ருசார்த்தமுண்டாதல், ஏவம்பூதமென்று பரிச்சேதித்தல் செய்யவொண்ணாது இதரவிஷயங்களில் வந்தால உபமாநத்தாவும் உபமேயமயாட்டாது, இவ்விஷயத்திலே உபமேயத்தளவும் உபமாநம்வரமாட்டாது; ஸ்வரூபமென்ன, குணங்களென்ன, விக்ரஹமென்ன, விபூதியென்ன, இவற்றிலொன்றையும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதென்கை ஆனால் இவ்வஸ்து ஒருவர்க்கும் அறியவொண்ணாதோ வென்னில்; ஆசறுந்தங்கட்கல்லாலறியலாவானுமல்லன் ஆசு - குற்றம்

இனி இதை விஷய விபாகம்பண்ணிக் கொள்ளும்படி தன்னை அநாதரித்து — உபாயவிஷயமாக வரும் குற்றம் அதாகிறது — பாரதந்த்ர்யத்துக்குச் சேராதவை. அஹங்கார கர்ப்பமான அசேதனக்ரியாகலாபங்களை ஸாதநமாக நினைத்திருந்தவை இத்தோபாயங்கள் பலப்ரதமாமிடத்தில் அவனுடைய அநுக்ரஹம் பார்த்திருக்கவேணும்; தான் உபாயமாமிடத்தில் ஸஹாயாந்தராபேக்ஷையில்லை; இதரோபாயங்களை விட்டுத் தன்னையே உபாயமாகப்பற்றினார்க்கல்லது தன்னை உள்ளபடி அறியலாயிருப்பானொருவனல்லன்.

மாசறுார இதுவுமொரு மாஸதோஷமாயிற்று, அதாகிறது - ப்ராப்யப்ராபகங்களிலே ப்ராப்ய புத்தியைப்பண்ணியிருக்கை அவன்றன்னைப்பற்றி ஐச்வர்யத்தை விரும்புபோகாநிற்பர்கள். அங்ஙனன்றியே அவனதன்னையே பெறவேணுமென்றிருக்கை — ஆசறுகையாவது மனத்துள்ளானை இப்படி எல்லாவற்றையும் விட்டு ஸாத்ய ஸாதநத்தில் ஹ்ருதயமாக ஒருதேசவிசேஷத்திலே நித்யானுபவம் பண்ணவேணுமென்று தன்பக்கலிலே ஸர்வபரந்யாஸம் பண்ணியிருக்குமவர்களுடைய நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவன். இவர்கள் நெஞ்சுக்குப்புறம்பு, சாட்டுத் தியோபாதியாக வாய்த்து நினைத்திருப்பது ஜலசரபதார்த்தங்கள் ஜலத்தையொழிய தரிக்கமாட்டாதாப்போலே இவர்கள் நெஞ்சொழிந்த விடத்தில் தரிக்கமாட்டானாய்த்து திருப்பதிகளில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதும் ஒருசுத்தஸ்வபாவனுடைய ஹ்ருதயத்தைக்கணிசித்திறே "என்னிலாதமுன்னெலாம்" என்னக்கடவதிறே.

---

(௪) "நீலதோயதமத்யஸ்தாவித்யுல்லேகேவ" (௫) "அதஸீபுஷ்பஸங்காசம" (௬) "ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே" (௭) "ருக்மாபம" (௮) "அப்ராப்ய"

வணங்கினாரிருப்பதலால் ஆச்ரிதர் நெஞ்சைவிட்டுப் போகாதவனானபின்பு, அவனைப்பக்கலிலே ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் அநுபவித்து தரிக்குமித்தனையொழிய வேறுசிக்ஷிக்கப்ராப்தியில்லையாகையால் முக்யமான ஸர்வப்ரகாரானுபவத்துக்குமுபலக்ஷணமாக வணக்கமென்று - பேசத்தானுண்டோ அவன் பெருமையை அநுஸந்தித்தால் பாசுரமிட்டுப் பேசலாயிருந்ததோ. பேதைநெஞ்சே என்று தாவிஷயங்களைப் பேசிப்போர்க வாளையாலே இவ்விஷயத்தையும் உண்டேதிரிகிட்டாலே பேசலாமென்றிருக்கிறாயிறே நீ சொல்லாய என்வார்த்தைபோலிய இவ்விஷயஸ்வபாவமிருந்தபடியாலே பரிச்சேதித்துப் பேசலாயிருந்ததோ, சாபலம்பண்ணுகிற நீதான் சொல்லிக்காணென்கிறார் .. .. ௨௨.

அ இருபத்துமூன்றும்பாட்டு கங்கையில் நின்றைக்கவும் பேசவு மொண்ணாதாகில இவ்விஷயத்தை விஸ்மரித்து தரித்தாலோவென்ன, பெரியபெருமாளுடைய கிடையழகிலே அதிசபலனான நான் விஸ்மரித்து எங்ஙனே தரிப்பேனென்கிறார்.

மூ —கங்கையிற் புனிதமாய காவிரி நடுவுபாட்டுப்
பொங்குநீர் பரந்துபாயும் பூம்பொழி லரங்கந்தன்னுள்
எங்களமா லிறைவனீசன் கிடந்ததோர் கிடக்கைகண்டும்
எங்ஙனம் மறந்துவாழ்கே னேழையே னேழையேனே ௨௩

ப-ரை. கங்கையில்—கங்காநதியிற் காட்டிலும், புனிதமாய—பரிசுத்தமான, காவிரி நடுவுபாட்டு—திருக்காவேரியின்நடுவில், பொங்கு—பெரியகிளர்த்தியோடே வாராநிற்கிற, நீர்—வெள்ளமானது, பரந்து பாயும்—பலமடைகளிலேபரந்து பாயாநிற்பதாய, (அதனாலே,) பூ—புஷ்பித்திருந்துள்ள, பொழில—சோலைகளாலே சூழப்பட்ட, அரங்கம் தன்னுள்—கோயிலிலேயெழுந்தருளியிருக்கிற, எங்கள—ஆச்ரிதரான எங்கள பக்கல, மால்—வ்யாமுக்தனாய், இறைவன்—ஸர்வஸ்வாமியாய், ஈசன—நியாமகனான அழகியமணவாளன கிடந்தது—கண்வளர்ந்தருளுகிற, ஓர் கிடக்கை—அத்விதீயமான சயநத்தை, கண்டும—கண்டநுபவிக்கப் பெற்றபின்பும், ஏழையேன் ஏழையேன—அதிசபலனான நான, எங்ஙனம—எந்தப்ரகாரத்தாலே, மறந்து—மறந்துநின்று, வாழ்கேன—ஜீவித்திருக்கப் புகுகிறேன

வ்யா கங்கையிற்புனிதமாயகாவிரி கங்கையிற்காட்டிலும பாவநமான காவேரி கங்கையைப்பார்க்கிலும் போக்யதையாலு முண்டான ஏற்றமொழிய, (வேறு) பாவநத்வத்தாலும ஏற்றத்தையுடைத்தாயசுத்துக காவேரியிருப்பது (*) "[illegible]" கங்கைக்கு ஒருநாளிலே திருவடிகளோட்டை ஸ்பர்சத்தால வந்தசுத்தியோசமிறேயுளளது (க) "[illegible]" என்கிறபடியே—தனனுடைய சுத்தி போக்குகைக்காக ருத்ரன சிரஸாதரிக்கையாலே பௌதமென்று சொலலுமதொரு குற்றமுண்டு; அவனோடேட ஸ்பர்சமுளளதொரு பதார்த்தங்கள நிர்மால்யமென்று த்யாஜ்யமாகையாலே ஸைவர்க்கும் அஸ்பர்ச்யமாயிறே யிருப்பது அப்படி அடியுடையளானுமம தன்னுடை பாவநத்வத்துக்கு மாசுபாடுண்டாய்த்து ஆறுபோதிசடையோனிறே

(க) "கங்காஸாம்யம்ப்ராப்தா தேவதேவப்ரஸாதநாத | [illegible]"

ஆகையாலே சிக்கு நாற்றமும் மயிர்ப்பாடும்மாட்டே, அந்நிலைச்செய்யடியாலும் பெரியபெருமாள் நடுவே பள்ளிகொள்ளுகையாலும் புனிதமிறே. ஆயிருக்கச் செய்தேயும் திருவடிகளோடொட்டை ஸ்பர்சத்தாலே எங்கேனும் புகினும் பாவநத்வம் மேற்பட்டிருக்குமாய்த்து. "உன்றனடிசேர்ந்தருள் பெற்றாளன்றே" என்னக்கடவதிறே அப்படிப்பட்ட திருவடிகளையுடையவன் தானேவந்து படுகாடுகிடக்கிற ஏற்றமுண்டிறே காவேரிக்கு நடுவுபாட்டு நடுவிடத்து யசோதைப்பிராட்டி மடியிலே சாய்ந்தாப்போலேயாய்த்துக் காவிரியின் நடுவே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி.

பொங்குநீர்பரந்து பாயும்பூம்பொழிலரங்கந்தன்னுள் ஜலஸம்ருத்தியாலே கோயிலைக்கிட்டு இரண்டாகிற பரிசரத்தாலே பெரியகிளர்த்தியோடே வாராநிற்கும் பரந்துபாயும். திருமடைப்பாலன்றியே தன்னிறம்நீசமெல்லாந்தோற்ற எங்குமொக்கப் பாயாநிற்கும் பூம்பொழில் அரங்கந்தன்னுள் ஜலஸம்ருத்தியாலே பொழில்களும் பூமாறாதே செல்லுமாய்த்து பெரியபெருமாளுடைய பௌகுமார்யத்துக்கு அநுகூலமான ஜலஸம்ருத்தியையும் நித்யவஸந்தமான பொழிலையுமுடைய பரமஹாரமான தேசம் இத்தால் - கோயிலினுடைய பாவநத்வமும் போக்யதையும் சொல்லிற்றாய்த்து.

எங்களமால். ஆச்ரித பக்ஷபாதமும் ஒருவடிவுகொண்டாப்போலேயிருக்கை "எங்கள்" என்று - தம்மைப்போலே பெரியபெருமாள் பக்கலிலே ப்ரவணராயிருப்பாரையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். கோயிலின் பாவநத்வபோக்யத்வங்களைக் கண்டு சாய்ந்தருளிற்றன்று போய, நிரூபித்தால ஆச்ரிதவ்யாமோஹமே ஹேதுவாய ஸம்பந்தமின்றிக்கே யிருக்கையன்றியே இறைவன் இவற்றையுடையனாயிருக்கை. ஈசன் உடையவனானாலும் நிருபாதிக ஸம்பந்தமின்றிக்கே யிருக்கையன்றியே நலவழி போகலுகைக்கும் க்ஷமனாயிருக்கை ஸித்தனாய் ப்ராப்தனாய் சக்தனாயிருக்குமவனென்கை குணத்ரயவச்யதையைத் தவிர்த்து, நித்யானுபவம்பண்ணும் தேசத்தேறக்கொடுபோக நினைத்து, வாத்ஸல்யபாரிதனாய்வந்து தனனுடைமையைத் தன்கருத்திலே நடத்துகைக்காகக்கிடக்கிறபடி.

கிடந்ததோர்கிடக்கை. கீழ்ச்சொன்ன ஆத்மகுணங்களை விஸ்மரித்தாகக் கிடையழகிலே அகப்பட்டபடி. நிற்றல் இருத்தல் செய்தானாகில் மறக்கலாயத்திறே. நாட்டில அழகியாரையிருப்பார்க்கு நிற்றல் இருத்தல் செய்தபோது அழகுதோற்றி, சாய்ந்தால் தோற்றுவது வைரூப்யமேயாயிருக்கும், இவ்விஷயத்தில சாய்ந்தபோதாயத்து அழகு மிகுந்திருப்பது. (௧) "ஸ்ரீரங்கஸ்வஸ்வப்நவாஸவ:" என்னக்கடவதிறே ஓர்கிடக்கை ஒருக்கணித்தோ மல்லாந்தோ கண்வளர்ந்தருளுகிறதென்று தெரியாதிருக்கும். இவர்கள்தான், நின்றாகில் "நிலையார நின்றான்" என்பார்கள், இருக்கக்கண்டால், "பிரானிருந்தமைகாட்டினீர்" என்பார்கள், சாய்க்கண்டால், "கிடந்ததோர் கிடக்கை" என்பார்கள்.

கண்டுமெங்கனம் மறந்துவாழ்கேன். இவ்விஷயத்தைக்கண்டநுபவிப்பதற்கு முன்பாகில மறக்கவுமாம், கண்டநுபவித்தபின்பு இனித்தானொன்றாக பாகாரத்தாலே மறப்பது வாழ்கேன். இவ்விஷயத்தை விட்டுப்போய் மனைமுகக்கவோ. அநுபவித்தால் மறக்கவொண்ணாது, மறந்தால் புறம்புதரிக்கவொண்ணாது ஏழையேனேழையேனே நானோ அகயந்த

(௧) "ஸ்ரீரங்கஸாகலஸ்ப்தபோர்த்தம:"

சபலனாய், பிடிநு லநுபவிக்க மாட்டேன், பிரிந்தால தரிக்கமாட்டேன் ஏழையேன் ஏழையேனே முன்பு இதரவிஷயங்களிலே அகப்பட்டு சிதிலராயிருப்பர், இப்போது பகவத்விஷயத்திலே அகப்பட்டு புறம்பு கால்வாங்கமாட்டாதே யிருப்பர், அதுகர்மத்தாலே வந்த சைதில்யம்; இது விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே வந்த சைதில்யம் . . . உரு

அ இருபத்துநாலாம்பாட்டு வெள்ளநீர் "மனத்திலுல நினைக்கலாமே" என்றும், "பேசத்தானுவதுண்டோ" என்றும், "எங்ஙனம்மறந்துவாழ்கேன்" என்றும், இவர் மறக்கப்புக்கவாறே இவரை நினைப்பிக்கைக்காக இவர்பக்கல தமக்குண்டான ப்ரேமத்தைக் காட்டக்கண்டு, இவ்விஷயத்தில நமக்குண்டான ப்ரேமம் அஸத்ஸமமாயிருந்ததியென்றும், இன்னமும் இவ்விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்துத் தமக்குப் பிறந்தபக்தி விஷயாநுரூபமாகப் போராமையாலும், அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டனுக்குப் பிறந்த ப்ரேமமாயித்தோபஹனுக்குப் பிறந்த தெளிவுபோலே விச்வஸிக்க வொண்ணாமையாலும் அநுதபித்து, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, உனக்கு இதரவிஷயத்தோபாதி இவ்விஷயத்திலும் க்ருத்ரிமஸ்நேஹமாய் விட்டதாகாதே' என்று திருவுள்ளத்தை நிந்திக்கிறார்.

மூ —வெள்ளநீர் பரந்துபாயும் விரிபொழி லரங்கந்தன்னுள்
கள்வனார் கிடந்தவாறுங் கமலநன்முகமுங் கண்டும்
உள்ளமே வலியைபோலு மொருவனென் றுணரமாட்டாய்
கள்ளமே காதல்செய்துன் கள்ளத்தே கழிக்கின்றாயே உச

ப—ரை.—வெள்ளம்—பெரிய ப்ரவாஹத்தையுடைய, நீர்—காவேரியானது, பரந்து நாற்புறத்திலும்பரவி, பாயும்—பாய்கையாலே, விரி—விஸ்த்ருதமான, பொழில்—சோலைகளாலே சூழப்பட்ட, அரங்கந்தன்னுள்—கோயிலிலே, கள்வனார்—ஆச்ரிதஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அபஹரிக்குமவனான அழகியமணவாளன், கிடந்த ஆறும்—பள்ளிகொள்ளும் ப்ரகாரத்தையும், கமலம்—தாமரைமலர்போலே, நல—விலக்ஷணமான, முகமும்—திருமுகமண்டலத்தையும், கண்டும்—கண்டநுபவிக்கப்பெற்றும், உள்ளமே—மநஸ்ஸே, வலியைபோலும்—கடினமாயிராநின்றாய்; ஒருவன் என்று—அவன் அத்விதீயனென்று, உணரமாட்டாய்—அறியமாட்டுகிறிலை, (இவ்விஷயத்தில்,) கள்ளமே காதல்செய்து—க்ருத்ரிமமாக பக்தி பண்ணி, உன் கள்ளத்தே—உன்னுடைய க்ருத்ரிமச்செய்கையிலேயே, கழிக்கின்றாயே—காலத்தைக் கழியாநின்றாயென்கிறார்.

வ்யா. வெள்ளநீர் பரந்துபாயும் காவேரி ஸஹ்யத்தில் தொடங்கிக் கோயிலளவாக வருகிறதாகையாலே தன் அபிநிவேசமெல்லாம் தோற்றும்படி பெருவெள்ளமாக நீரைக் கொடுவந்து சிலர்க்குக் குலைசெய்து தகையவொண்ணாதபடி ஸர்வதோமுகமாகப் பாயாநிற்கும் அபிநிவேசம் முடியாமையாலே பாய்ந்து கலக்கட்டாது விரிபொழிலரங்கம் நீர் பாய்ந்த பாட்டங்களும் சோலையும் விரிந்து வாராநிற்கும்.

அரங்கந்தன்னுள்கள்வனார் பரமபதத்தில அகர்த்ரிமரான நித்யஸூரிகளோடே பரிமாற்றத்துக்குச் செவ்வை பரிகரமாப்போலே, க்ருத்ரிமரான ஸம்ஸாரிகளை வசீகரிக்கைக்கு சௌர்யம் பரிகரமாக வாய்த்துக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது நீர்வாய்ப்பும் சோலைவாய்ப்புங்கண்டு சாய்ந்தானென்கிறது வ்யாஜமாய், ஸம்ஸாரிகளுடைய வசீகரண

திலே நினைவாய்த்திருப்பது நிலவரும் சென்றுபுக்கால் முற்பட சௌ(வெள)ரியகாந்தியரா யத்தைத் திருமுகமிருப்பது — அதாகிறது - ஒரு உபாதியாலே தம்மைவந்து கிட்டினாருடைய ஆத்மவஸ்துவை யபஹரித்துச் சடையப் புகைக்குள்ளே யிட்டுக்கொள்வரென்று தோற்றியி ருக்கும். அதாகிறது - தமக்கு அநந்தார்ஹமாக்கிக் கொள்ளுகை இன்னமுந்தான் ஆத்ம வஸ்துவைத் தன்னதாக அபிமானித்துப்போந்தான், நாம் இவன் அபிமானித்த அதனை மீட்ட போம் என்று பார்த்துத் தம்மழகைக்காட்டி, (க) "ஜிதந்தே" என்னப் பண்ணுமவ ராய்த்து அவன்தான் வஸ்துவை இவன் கொண்டோம்பட அபஹரித்துப் போந்தபடி. தன் னத்தைத் தானே கொள்ளுகை அபஹாரமாமபடியிறே சேதநனுடைய ஆத்மாபஹாரம் காழ்ப்பேறினபடி. ஆத்மஸமர்ப்பணமும் ஆத்மாபஹாரமிறே யென்னும்படியான இவ்வஸ் துவிறே இப்படி எளிவரவு பட்டது. ஆத்மஸமர்ப்பண மாகிறதுதான் மஹாபலிதாரம் போலேயிருப்பதொன்றிறே

கிடந்தவாறும் — வசீகரணபரிசரந்தானும் சீலாதிகளான ஆத்மகுணங்களுமல்ல, அவ யவ சோபையான ரூபகுணங்களுமல்ல, "கிடந்ததோர் கிடக்கை" என்னும் கிடையழ கையத்து. கமலநன்முகமும் — விகாஸம் செவ்வி குளிர்த்தி பரிமளம் என்றுப்போலே சொல் லுகிறவற்றைப்பற்றத் திருமுகத்துக்குத் தாமரையையொரு போலியாகச்சொல்லி மித்தனை போக்கி, ஸர்வதா ஸத்ருசமல்லாமையாலே "நன்முகமும்" என்கிறார். சுத்தஸத்வமாய் ஜ்யோ திர்மயமான முகத்துக்கு பார்த்தவஸ்து ஸத்ருசமாகவற்றே, ஆச்ரிதவிஷயத்தில் என்று மொக்ராக் குவியாத முகத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமுண்டோ, ஸம்ஸாரத்துக்குள் குளிர்ந்தமுகம் இ தொன்றுமே யென்கிறார். கண்டுமுள்ளமே வலியைபோலும் — கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகைக் கண்டிவைத்தும் நெஞ்சே! ஒருவிகாரம் பிறவாதே திண்ணிதாயிருந்தாயீ!. கீழ்ப்பிறந்த விகாரமெல்லாம் விஷய வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற அஸத்ஸமமாயிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு.

இப்போது எனக்குவந்த வன்மை யென்னென்ன; ஒருவனென்றுணரமாட்டாய் அத்விதீயனென்று உணரமாட்டுகிறிலை. ஒருவனென்று உணரப்புக்கால் அவனை யுள்ளபடி யுணரவேணும், அப்படி யுணர்ந்தால் அத்தலையில் வாத்ஸல்யத்துக்கு ஸத்ருசமாகவும் விஷய வைலக்ஷண்யத்துக்கு ஸத்ருசமாகவும் விடாய்பிறக்கவேணும், அது பிறவாமையாலே "வலியை" என்கிறார்.

இப்படியாகில், நீழ, "கண்ணிணைகளிக்குமாறே" என்றும் "பனியரும்பு திரு மாலோ" என்றும், "உடலெனக்குருகுமாலோ" என்றும் சொல்லிப் போந்தவையெ ல்லாம் என்னாயத்தென்னில்; கள்ளமேகாதல்செய்து — உனக்கு பராகிவிஷயத்தில் பண்ணிப் போந்தவாஸனை இங்கும் அநுவர்த்தித்துப்போந்த வித்தனையொழிய இவ்விஷயத்துக்கு ஸத்ரு சமாக ஸ்நேஹித்தாயல்லையே. விஷயாந்தரங்களில் பண்ணிப்போந்ததும் பலபக்தி (ஸாஹஸ்ரீ) பரகையாலே இதுக்கும் பலபக்திபண்ணிற்று. உன்கள்ளத்தே கழிக்கின்றாயே — இந்த காத்ரிம பக்தியானது பண்டே யன்பாழியிறே, இதுக்கும் அதுதன்னையே முடிய நடத்தினாயித்தனை யிறே விஷயாந்தரங்களோபாதியாக இது தன்னையும் நினைத்தாயித்தனை போக்கி இவ்விஷ யத்துக்கநுரூபமன்றிறே உன்னுடைய ப்ரேமம் என்கிறார். ... ... உ-ச.

(க) "ஜிதந்தே"

அ. இருபத்தைந்தாம் பாட்டு. குளித்து கீழ்-பகவத்விஷயத்தில் தமக்குப் பிறந்த ஆநா விஷயரூபமாகப் போராமையாலும், அகிஞ்சந்யர்க்கு ஆக்கக்குப் பிறந்ததைப் பாலே பிரதிபந்தத்துக்குப் பிறந்த தெளிவுபோலே விச்வஸிக்கவொண்ணாமையாலும், என்செய்கேனென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அநுதபித்தாராயநின்றார், இனி அகிஞ்சநர்க்கும் இந்த தேசவிசேஷத்திலே நித்யாநுபவம் பண்ணுகைக்கு நம் கையில் முதல் காணகிறதிலோமே விஷயத்தை இழந்தே போமித்தனையாகாதே! என்று சோகிக்க, நீர் சோகிக்கிறதென்? அகிஞ்சநர்க்கு நம்மைப் பெறுகைக்கு சாஸ்த்ரங்களிலே த்ரைவர்ணிகாதிகாரமாயும் ஸர்வாதிகாரமாயும் உண்டான ஸாதநங்கள் ப்ரஸித்தமன்றோ, அவற்றிலேயொன்றை யநுஷ்டித்து நம்மைக் கிட்டமாட்டீரோவென்ன, எனக்கு அவையொன்றிலும் யோக்யதையில்லையென்று மேல் பத்துப்பாட்டாலே தம்முடைய உபாயசூந்யதையை யருளிச் செய்கிறார். ஆனால் பின்னை கீழ் இவர்க்குப் பிறந்ததாகச் சொன்ன ஜ்ஞாநபக்திகள் என்புதாய்த் தென்னில்; பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பிறந்த போகோபகரணமான ஜ்ஞாநபக்திகளாய்த்து அங்குச் சொல்லிற்று, அவை ஸாதநகோடியில் அந்தர்ப்பவியாது, அல்லாதபடி ஸாதந்யதிக்கே நித்யமாகைக்குத் தமக்கு அதில் ஸாதநமில்லையென்கிறார்-இங்கு இதிற்பாட்டில் - ப்ரஸித்தமாய த்ரைவர்ணிகரானவர்களுக்கு அதிகாரமான ஜ்ஞாநபக்திகள் யோக்யதையில்லையென்கிறார்.

மூ — குளித்துமூன் றனலையோம்புங் குறிகொ ளந்தணமைதன்னை
ஒளித்திட்டே னென்கணில்லை நின்கணும் பத்தனல்லேன்
களிப்பதென் கொண்டுநம்பி கடல்வண்ணா கதறுகின்றேன
அளித்தெனக் கருள்செய்கண்டா யரங்கமா நகருளானே உரு

பதை.—குளித்து—நித்யஸ்நாநம் முதலான ஸ்நாநங்களைப் பண்ணி, மூன்று அனலை—கார்ஹபத்யம் ஆஹவநீயம் தக்ஷிணாக்நியாகிற மூன்றக்நிகளை, ஓம்பும்—ஆதரித்துப்போருகிறதாய், குறிகொள—மந்த்ரலோபாதிகள் வாராமே காக்கவேண்டிய, அந்தணமைதன்னை—ப்ராஹ்மணயத்தை, ஒளித்திட்டேன—பாழேபோக்கினேன; என்கண் இல்லை—என் விஷயமாக ஒன்றுமில்லை; நின்கணும்—உன்விஷயத்திலும், பத்தன் அல்லேன—ஸ்நேஹமுடையேனல்லேன; நம்பி—பரிபூர்ணனே, களிப்பது—நான் களிக்கைக்கு ஸாதநமாக என்கொண்டு—எதைக்கொண்டு களிப்பது; நம்பி—குணபரிபூர்ணனாய், கடல்வண்ணா—கடல்போலே கம்பீரமான திருமேனியை யுடையனாய், அரங்கமா நகருளானே—கோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனே, கதறுகின்றேன—காணப்பெறாமல் கூப்பிடாநின்றேன; எனக்கு—என்னை, அளித்து—உன் கருணைக்கு விஷயமாக்கி, அருள்செய் கண்டாய—க்ருபையும் செய்தருளவேணுங்கிடாயென்கிறார்.

வ்யா. குளித்துமூன்றித்யாதி ஜந்மமாத்ரத்தைக்கொண்டு நீ அவற்றை யநுஷ்டிக்கிறவாவென்னிலென்னு மித்தனைபோக்கி, ஜந்மப்ரயுக்தமான ப்ராஹ்மண்யத்துக்கு அநுரூபமாக அநுஷ்டாநமில்லையென்கிறார் குளித்து நித்யஸ்நாநம், நைமித்திகஸ்நாநம், ப்ராயச்சித்த ஸ்நாநமென்று ஸ்நாநம் மூவகையாயிருக்கும். நித்யஸ்நாநம் நைமித்திக ஸ்நாநத்துக்குடலன்று, இந்த நைமித்திகஸ்நாநம் ப்ராயச்சித்த ஸ்நாநத்துக்குடலன்று; அந்த நைமித்திகஸ்நாநம் ப்ராயச்சித்த ஸ்நாநத்துக்குடலன்று, இவை தனித்தனியே ஸ்வதந்த்ரங்களாயிருப்பது கர்மாநுஷ்டாநம் தானொழிய யோகஸாதநங்கள் பண்ணப் போகாதென்ற அரிதாயிறே இருப்பது மூன்றனலை அக்நியென்னாதே "அனல்" என்றது ஆராதியாதொழில் அபர்யாப்தியே ஸ்வபாவமாயிருக்கும் விஷயமே

தாறுகைகளாக முன்னால். தன்னை தாராதமாயிருக்க முன்னேயிறே விதித்தது. ஸம்பும் சவலைபரணைகளுக்குச் சோறும் நீரும் முடிந்துகொண்டு திரியும்படி தாமவைப்பதுபோலே, மேயும் இந்தமுன் சொண்டு திரியவேண்டும் விஷயமென்கை.

குறிகோள — மந்த்ரலோபம், க்ரியாலோபம், த்ரவ்யலோபம், காலபேதம், தேவதாபாசம் என்கிற இவற்றிலொன்றுண்டாகில் நிஷ்பலமாயிருக்கையாலே, காரணத்தப்பில் பலம் தப்பாயிருக்குமென்கை. பண்ணின அக்ருத்யங்களை க்ஷாந்திக்கு விஷயமாக்குகிறானென்னும் இப்படியிருக்கிறவர் தாமாம் விஷயமென்றே அந்தணமைதன்னை இப்படியிருக்கிறதென்னில்; ப்ராஹ்மண்யம், அதுகனை. ஒளித்திட்டேன — ப்ராஹ்மண்யமில்லாமை யென்னளவோபாதி போசையன்றியே இவ்வாணர்தான கள்ளித்தா என்னும்படி பண்ணினேன — விசிஷ்டராயிருப்பாரைக் கண்டால் இன்னன அதிகாரிகளாகத்திலே சிலரன்றோ வென்னுமிடமும் அவர்களுக்கும் அறியாம்படி திரிந்தேன் இதிறே நான் கர்மயோகத்தில் நின்றநிலை.

ஆனால் ஜ்ஞானயோகமிருந்தபடி யெங்ஙனேயென்னில்; எனக்கில்லை — என்விஷயமாக எனக்கொன்றுமில்லை. ஆத்மவிஷயஜ்ஞானமெனக்கில்லையென்கை. கர்மயோகமில்லையென்றபோதே தத்ஸாத்யமான ஜ்ஞானயோகமுமில்லையென்னுமிடம் அர்த்தஸித்தமன்றோ வென்னில்; இஜ்ஜன்மத்தில் அநுஷ்டித்ததொரு கர்மமில்லையாகிலும் பூர்வஜன்மத்தில் கர்மயோகம் பக்வமாய், அவ்வளவிலே தேஹவிச்லேஷம் பிறந்து அநந்தரஜன்மத்தில் ஜ்ஞானம் நைஸர்க்கிகமாயிருக்குமிறே, அதுவுமில்லையென்கை. ஆனால் பக்தியோகமிருந்தபடி யென்னென்னில், நின்கணும்பத்தனல்லேன். கண்டார்க்கு ஸ்பர்சனையுமில்லாத நிர்க்கேவாணனுக்கு உன்பக்கல் எனக்கு ஸ்நேஹலேசமுமில்லை. கர்மஜ்ஞானங்களிரண்டுமில்லையாயிருக்க, உபயஸாத்யமான பக்தியில்லையென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ வென்னில்; (௧) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி: । நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே" என்கிறபடியே உண்டாகலாமிறே, அதுவுமில்லையென்கை. ஆகவா, கர்மஜ்ஞானபக்திகள் மூன்றையும் லபித்தளிபோபாயமாகச் சொல்லுவாருமுண்டு; அந்தபரசாரத்திலே சொல்லிற்றாகவுமாம் (௨) "கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய:" (௩) "ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே" (௪) "பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:" என்னச் சொல்லுகிறதே. இதிறே கர்மஜ்ஞானபக்திகளில் நான் நின்றநிலை. மற்றும் இவ்விஷயத்திலறிவுடையார், "நோற்ற நோன்பிலேன்" என்றும், "கறவைகள் பின்சென்று" என்றும், (௫) "நதர்மநிஷ்டோஸ்மி" என்றும், தாந்தாம் வெறுமைகளைப் பேற்றுக்குடலாக முன்னிட்டுக்கொண்டு போரக்கடவதாயிறே இருப்பது.

பெரியபெருமாளும் தம்முடைய காப்புக்கு இவர் சொன்ன வெறுமைகளும் அறிகை கையாலே ஆழ்வீர்! நிரபேக்ஷரோ நீர் என்ன, களிப்பதென்கொண்டு நிற்கின்ற நிலையில் எனக்குத்தாபமுண்டாமோ, அகதியாக (௬) "மாசுச:" எனவுண்டாமோ, எது ஆலம்பனமாகக்களிப்பது இதனால் - அகிஞ்சநனென்றபடி. உமக்குத்தாபமில்லையாகில் விடு

(௧) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி: । நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே" (௨) "கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய:" (௩) "ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே" (௪) "பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:" (௫) "நதர்மநிஷ்டோஸ்மி" (௬) "மாசுச:"

யிகதனையவரோவென்னில்; ஏனபக்கல் கைமுதலில்லையானால் உனபக்கலுமில்லையோ வென கிறார். நம்பி ஞானோபாயாநதாயகளில் வெறுமையில பூரணனானோபாதி தேவரீர் சீலாதி குணபரிபூர்ணரல்லீரோ - தேவரீருடைய பூர்த்தி ஸஹகார நிரபேக்ஷமன்றோ "அறி வொன்றுமில்லாத" என்றவனந்தாம், "குறையொன்றுமில்லாத கோவிந்தா" என்றாளிறே.

கடலவண்ண! தேவரீருடைய சீலாதிகுணபரிபூர்த்தியெல்லாம வேணுமோ, வடிவ ழகே யமையாதோ என்பேறறுக்கு. ஒருகடலோடே ஸ்பர்த்தைபண்ணி ஒருகடல சாய்ந்தாப்போலேயிறே பெரியபெருமாள கண்வளர்ந்தருளுகிறது. "ஐப்பாடறுத்து தோன்றும் அழகன்" என்றும், "ஆதாம் பெருங்கண்ணழகன்" என்றும, இவ்வடிவழகையிறே இவர் பற்றாசாகச் சொல்லிப்போந்தது இத்தால் - சரண்யனென்றபடி

உம்முடைய வெறுமையையும், நம்முடைய பௌஷ்கல்யத்தையும அறிந்தீராகில இதற்குமேற்பட உமக்கு வேண்டுவதென்னென்ன, கதறுகின்றேன - அரங்கிலேயிலேதான நிற்கப்பெற்றேனே, ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணி பலம் தாழ்ந்தால கூப்பிடுவாரைப்போலே சரவஸ்வதகமாகக் கூப்பிடாநின்றேன ஸ்வாதந்த்ரத்தில் கைவாங்கி, தேவரீர் கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையே யாத்ரையாயிருக்கிறேனே. இத்தால் பலித்ததாய்விட்டது - ஆசாலேசமுடையார்க்கு முகங்கொடுக்கக் கடவவர ஓராசரிதன் கூப்பிடாநிற்க அநாதரித்து நிற்பதே! என்று நாட்டார் சொல்லுமபடி தேவரீர்க்கு ஓரவ த்யக்கைத் தந்தேனாக்கணியிறே

இப்படி உமக்கொரு நன்மைகளுமில்லையாகில பின்னை நம்மைச் செய்யச்சொல்லுகிறதென்னென்ன, அளித்தெனக்கருள்செய் கண்டாய் என்னை தேவரீர்க்கு காபாஷியமாக்கி க்ருபை பண்ணியருளவேணும். அதாவது - அநுதாபத்தையும பிறப்பிக்க வேணுமென்கை என்றுனா? நமக்கு இங்ஙனே அடியேதொடங்கிச் செய்துகொண்டுபோரவேண்டுகிற நிர்ப்பந்தந்தானென்னென்னில, அரங்கமாநகருளானே தந்தாமுகத்தென்ன ஒருமுதலுமில்லாதாரை ரக்ஷிக்கைக்காக வன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. குறைவற்றாரை ரக்ஷிப்பாரக்கு இங்குவரவேணுமோ, அங்கே யிருக்கவமையாதோ இங்கேவந்தது கிடையழகுகாட்டியும் அர்ச்சக பராதீநமான சீலத்தைக் காட்டியும் ருசியேதொடங்கி யுண்டாக்கி ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ.

அ இருபத்தாறும்பாட்டு போதெல்லாம் கைவாணிகாதிகாரமான வ்யாபாரமில்லையாகில் ஸாவாதிகமான அர்ச்சநஸ்தவநாதிகள் தானுண்டோ வென்னில்; அதுவுமில்லையென்கிறார்

மூ—போதெலாம் போதுகொண்டுன பொன்னடி புனையமாட்டேன
தீதிலா மொழிகள்கொண்டுன திருக்குணஞ் செப்பமாட்டேன
காதலால் நெஞ்சமன்பு கலந்திலே னதுதன்னாலே
ஏதிலே னரங்கற்கெல்லே யென்செய்வான் தோன்றினேனே உசு.

ப-ரை — போது எலாம—ஸாவகாலங்களிலும், போது கொண்டு—புஷ்பங்களைக் கொண்டு, உன்—உன்னுடைய, பொன—அழகிதான, அடி—திருவடிகளிலே, புனையமாட்டேன—ஸமர்ப்பிக்க க்ஷமனாகிறிலேன், தீது இலா—குற்றமற்ற, மொழிகளகொண்டு—

பார்த்தைநீக்கொண்டு, உன்—உன்னுடைய, திருக்குணம்—கல்யாணகுணங்களை, செப்பமாட்டேன— சொல்லமாட்டுகிறிலேன், காதலால்—காதலடியாக, அன்பு—அன்பை, (இதுக்குமுன்பு,) நெஞ்சம கலந்திலேன—நெஞ்சிலஸ்பர்சித்ததில்லை; அதாதன்றிலே— வுதிறேலே, அங்கறகு—அழகியமணவாளனுசரு, ஏதிலேன்—ஒருகாரணத்தாலும்ஸ்பர்சிகப் பெற்றிலேன், என செய்வான் தோன்றினேன்—எதுக்காகப் பிறந்தேன், எல்லே— யக்கோ! என்கிறார்

வயா போதெல்லாம் போதுகொண்டுன பொனனடி புனையமாட்டேன் அழகிய செவ்விய பூக்களைக்கொண்டு ஸர்வகாலமும உன்னுடைய ஸப்ர்ஹணீயமான திருவடிகளிலே புனையவிரேயப்பது, அதில் சாத்தை பிலலாமையேயன்று, சக்தியேயில்லை யென்கிறார் ன்னையொழிந்த விஷயங்களிலே செய்யவென்றால் சாத்தா சகதிகளிரண்டு முண்டாயிருக் கும். (க) "யௌ கத்ருஜாகயௌஸௌ" எனகிறபடியே - தேவரீர் திருவடிகளையே யாராதிக்கககடைகைகளைக்கொண்டு, அபராபகமாய அநர்த்தாவஹமா யிருக்தவிஷயங்களை யாராதித்துப்போந்தேன சாலவெல்லாம் மாட்டேன, ஒருக்கால வல்லேன் எனகிறாரலர்; ஸர்வகாலமும் மாட்டேனெனகிறார். ஒருகாலததில சக்தனுகில் அதுதானே பேற்றுக்குப போருமபடியாயிறே தேவரீர் ப்ரபாவமிருப்பது (உ) "ஸக்ருதேவப்ரபந்நாய" எனறுமே, (௩) "ஸக்ருத்ஸ்ம்ருதோபி கோவிந்த" எனறும், (௪) "ஸக்ருதேவப்ரபந்நாய" எனறுமே சொல்லககடவதிறே

காயிகமான வ்யாபாரத்தை புறம்பேயிருக்கப்போகட்டு கொண்டேயாகிலும நம்முடைய பேசசுக் குற்றமற்றிரா நின்றது, ஆனபின்பு நம்குணங்களைப் பேசமாட்டோமோவென்ன; நீதிலாமொழிகள்கொண்டேன் திருக்குணம்செப்பமாட்டேன் பேச்சுக் குற்றமற்றதிலும உன்னுடைய கலயாண குணங்களைப் பேசவென்றால கூசுகிறிலேன் ஹேயகுணயுக்தமான க்ஷுத்ர விஷயங்களைப் பேசவென்றால் நீ வாழ்ச்சியிடுதை நறுக்கறப் பேசவல்லேன; (௫) "ஸாக்ஷிஹாயாமஸிம்ஹௌளதி" என்கிற குணங்களில் வந்தால நாப்புராது

அவையிரண்டுக்கும விதையம புறமபேயாக்கினாகில் நெஞ்சாலே நம்மைஸ்நேஹிக்க வல்லீரேயெனன; காதலால் நெஞ்சமனபுகலந்திலேன் காகலப்பாச வருமன்பு இதுக்கு முன்பு நெஞ்சில ஸ்பர்சித்ததில்லை அதாகிறது - (௬) "ஸஜ்ஞாக்ஞாபிதகஸ்ய" என்ற ப்ரேமம புறமபே ஒருவிஷயத்தி லுண்டாகிலிறே அத்தை அங்குநின்றும மீட்டுப் போருது தேவரீர்பக்கலிலே யாக்கவேண்டுவது முன்பு ஸதிரீபுத்ராத்தங்களில பண்ணிப் போந்தபரேமம அவர்கள்பக்கல அர்த்தாதிகளை அபஹரிக்கைக்காக வாய்த்தல்லது அவா களை உத்தேசய மென்னும் ப்ரேமம் இல்லை (௭) "ஸ்வார்தவாயமோஹயாநுரக:"

(க) "யௌதத்பூஜாகயௌகரௌ" (உ) "ஸக்ருதுச்சாரிதம்யேந"
(௩) "ஸக்ருத்ஸ்ம்ருதோபி கோவிந்த" (௪) "ஸக்ருதேவப்ரபந்நாய"
§ வாழ்ச்சியிடுகை - வாழ்ச்சியிட்டு வெட்டினாப்போலே என்றபடி
(௫) "ஸாக்ஷிஹவாயாஹரிமஸ்தௌதி" (௬) "ஸங்காத்ஸஞ்ஜாயதேகாம:"
(௭) "ஸ்மாபாரமோ வருசாபா:"

னாகைசட்டவதிரே (க) "பாமஸம்ஹ்ருதிவா நிவேகஷ்டேக்ரு ஸ்ந்த நயாவிக்ரு ச க்ருஷ்ணக்ருஷ்ண ஸமத்ரவ்யாவிபு க்ருஷ்ணம் தஸ்ய வேஷ்டவேஷு நஸ்யதி" என்னக்கடவதிறே

அநுதாபத்தாலே ஏதிலேன் மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் பட்டிருப்பது பெரும்பேறு அகரு இவற்றிலொன்றுகிலுமில்லையாயிருக்க, அதுவுமொன்றிக்கே யிருக்கையாலே ஏதிலேன் - ஒன்றுமில்லேன் அரங்கற்கு - ஏதிலேன் (உ) "ஸர்வஸ்வாஸ்ய ஸுஹ்ருத்" என்கிற லௌஹார்த்தத்தையும், (ங) "ஸுஹ்ருதம்" என்கிறபடியே — ஆச்ரிதவிஷயத்தில் மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் செவ்விதாயிருக்கிற ஆர்ஜவ குணத்தையும் கேட்டுவைப்பிக்க காமே அநுஷ்டானங்களுக்குக் கோயிலிலே ஸந்நிஹிதரான தேவரீர்க்கு, ஒன்று மாகப் பெற்றிலேன் - ஒருகாலுந்தானும் தேவரீரை ஸ்பர்சிக்கப் பெற்றிலேன் எல்லே ஏனே!. அஸந்நிஹிதராயிருந்தேனல்லேன், பாபஹீனல்லேனா யிருந்தேனலேன், செய்த அம்சத்திலே பிழைபிடிக்குமவரா யிருந்தேனலேன், என்னிழவுக்கடி பாபமேயிறே ஸ்ரீ கௌஸ்துபம்போலே உகப்பானவஸ்துவிறே! இப்படி வபர்ததமாய்ப் போய்த்தது அரங்கத்துறைப! மின்துணைவர்க்குக்கிமர்! நான் தாஸ்யத்துக்கு ஈஷாயமாம பண்ணுமாப் போலே ஹிதப்ரதபாலே சேவிக்கவேணும் விஷயமாய்த்தானிருந்தேனே, பாலேமருரா தாணுபபோலே காகநீயரான தேவரீர மோக்ஷபரதாரா யிருக்கவன்றோ இழந்தது

எனசெயவானதோன்றினேனே. (ச) "விஹிதா ஜேஹஸ்ஸோத்ருதாம்" என்கிறபடியே தேவரீர்க்கு றுப்பான ஜந்மமாயிருக்க நான் ஏதுக்காகப்பிறந்தேன் "என்செய்வான் பிறந்தேன்" என்னாதே, "தோன்றினேன்" என்கிறது—உத்பாதங்கள்போலே அநர்த்தஹேது வாகப்பிறந்தேனென்கை உத்பாதங்களுடையதோற்றந்தான் தமக்கும் பரயோஜநமின்றிக்கே பிறர்க்கும் அநர்த்தமாயிறேயிருப்பது, அதுபோலேயாய்விட்டதிறே யென் ஜந்மமென்கிறார்

அ இருபத்தேழாம்பாட்டு குரங்குகள மநுஷ்யாதிகாரமானவையொன்றுமிலேயாகில், திருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலானவர்களைச்சொல்லுமடிமையை, சாஸ்த்ரவஸ்யதை யின்றிக்கேயிருந்துள்ள திர்யக்குக்களைக்கொள்ளுவதாக நாம்வந்தவதரித்தகாலத்தில திர்யக்ஜாதியாகத்தாலே அணில்கள் சுத்தபாவனையோட பண்ணின சிலகிஞ்சித்காரமுண்டு, அதுதானுண்டோவென்னில், அதுவுமில்லையென்கிறார்

மூ — குரங்குகள் மலையைநூக்கக் குளித்துத்தாம் புரண்டிட்டோடித்
தரங்கநீ ரடைக்கலுற்ற சலமிலா வணிலும்போலேன்
மரங்களபோல் வலியநெஞ்சம் வஞ்சனேன நெஞ்சுதன்னால்
அரங்கனார்க் காட்செய்யாதே யளியத்தே னயாக்கின்றேனே. உஎ.

ப-ரை,—குரங்குகள் - வாநரவீரர்களானவர்கள், (ஸ்ரீராமதீதரித்து லஸ்வரூபமிறப்பெறுகைக்காக,) மலையை—பர்வதங்களை, நூக்க—தள்ளிக்கொண்டுவர, தாம—தாங்கள, குளித்து நீரிலேமுழுகி, புரண்டிட்டு—கரையிலுள்ள உலர்ந்த மணலிலேபுரண்டு, ஓடி—வேகத்துடன்

(க) "பாமஸம்ஹ்ருதி பாந்தவேகளத்ரே ஸுத தநயாபித்ர்மாதா ப்ர்த்யவர்க்கே சடயாதிருப்யாதியோர்த்த த்ர்ஷ்ணும் நமதம சேஷ்டமேவஹி நாஸயபகதி"
(உ) "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம" (ங) "ருஜூ:" (ச) "விஹிதாதேஹஸம்பந்தி"

சடக்கெனத் தலைக்கட்டவேணுமென்கிற த்வராதிசயத்தாலே முடிதராக்கட—இளைக்கையுமை த்தாய், (வேர்த்திருந்துள்ள,) நீர்—சடலே, அடைகக்கல் உற்ற— தூக்கையாலே ஒதுப்பட்டன வாய, $ சலம் இலா—குற்றமற்றவரான, அணிலும்—அணில்களையும், போலேன்—ஒவ்வேன், (இழவன்பியும்,) மரங்கள் போல்—மரங்களைப் போலே, வலிய நெஞ்சம—கடிநசித் தன்மையுடையனாய், வஞ்சனேன்—வஞ்சகனாய், அளியத்தேன—அருமருந்தமருஷ்யனா னான, அரங்கனார்க்கு—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவர்க்கு, நெஞ்சு தன்னால்—பாவவர்த் திபாலே, ஆள்செய்யாதே—அடிமைசெய்யாமல், அயர்க்கின்றேன—மறந்து வ்யர்த்தப்பட்டா நின்றேனென்கிறார். $ சலம்—பொய், சபடமெனுமபடி.

வயா குரங்குகள் மலையை நூக்க. மலைகளாலே கடலைத் தூர்க்கிறவிடத்தில் மலை க ளுக்குத தொகையுடைய ஸ்ரீவானரவீரர்களுக்குத தொகையில்லாமையாலே ஒருமலையை அநேகர்கூடித தொடுத்தெண்டு வருவர்களாய்த்து ஒருமலை ஒருவர்க்குப பாத்தமபோ ராதபடி பெருமிகககாயிருக்கச் செய்தேயும் $ உபாத்யாயர் ஊசிபோலே எல்லாரும்கிருசித கரிதது ஸ்வரூபம சிறப பெறவேணுமென்றிருகருமவாசளாகையாலே இப்படிசெயகிறார் களாய்த்து ஸ்வரூபஞ்ஞானமுடையாரோடு இல்லாதாரோடு வாசியறத அநும்பெருந்தமெ பாரிலே அடிமைகொள்ளுகிறவர் கையும விலிமாய்நின்றநிலைதான மலையைநூக்க கட லிலேபோகட என்னுதே "நூக்க" என்றது—ஒரு திரளுக்கு ஒருமலைவிஷயமாகவும போரா மையாலே வேறேயொருதிரள்வந்துபற்ற அவர்கள்பக்கலிலே நூக்க, இப்படி கைமேலேபோ யாயதது மலைகடலிலேபுகுவது (க) "ஸ்வாராஜ்ஞ்யாஸ்ரவண்வலஷ்ஷுஞ்" எனறுகொணடு பெரு மாளுக்கு ஆற்றுமைகளைப்பராமல் செல்லாநிறக அககாரியத்துக்குவேணடுவார் பராவாதியா நின்றார்களென்று அறிவிருக்கவொண்ணுமிறே. கடலதூர்ப்புண்டு அக்கரைப்பட்டதாய்விட வறா என்னும தவரையாலே எல்லாருமொக்க புரவாத்தமதாய்த்து

குளித்து இத்யாதி ஸ்ரீவானரவீரர்களுடைய தவரைகான அணில்களுக்குபபோந்தி ராமையாலே, பெருமாளுக்கு ஆற்றுமைகளைப்பராநிறக முதலிகளுக்கு இத்தனை மெத்தன வெல்லாமொதான்? இருந்தபடியால சடக்கெனகடலடைக்க இவர்களுக்கும சகதியில்லை, ஆனபின்பு, மலையாலே தூர்ப்புண்டபர்தேசத்துக்கு மணலசமக்கப பரிகாமிலலையிறே எனறு, அணில் நீரிலேபுக்குத் தோய்கையும கரையிலேயேறினால் மணல்தொற்றுகையும, உதறின வாறே விடுகைகழிகையும இவை முன்பே கைகண்டபடியாலே இப்ரகாரத்தாலே கடலைத தூர்ப்போமென்று பார்த்துக், கடலிலேபுகுமுழுகுமாய்த்து. இமமுழுகுதன்னாலே நீர சுவறும், மணலுங்கொண்டு வரலாமெனறுப்பத்து நினைவு தாம் கடலில் நீர்சுவறுவதும் மணல்தொற்றுவதும் தமமுடம்பிலேயெனறறியாதாய்த்து அடிமையில தவரையாலே; தாம்

$ "உபாத்யாயர் ஊசிபோலே" எனறவிடத்தில அநுஸந்தேயமாய பெருமையொரு கதையுண்டு.— ஒருநாள உபாதயாயருக்கு ஓர் ஊசிவேண்டியிருந்ததாய், அதற்காக சிஷ்யர் களை நியமித்துப்போகவிட, அவர்களில் ஒருவர் ஓர் ஊசியை ஆர்ஜித்து உபாத்யாயரோடே கொணரப்புக்கவளவிலே, மற்றசிஷ்யர்களெல்லாரும் திரண்டு உபாதயாய நியமித கைங்கர் யததில் எல்லாருமாகவிறே கிஞ்சித்கரித்தோமாக வேணுமெனறு பெரியதொருபலகையைக் வெட்டி அதிலே அநத ஊசியைக்குத்தி எலலாருமாக அந்தபாரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தார்கள் எனறு (ச) 'அபகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே''

விட்ட காரியமடங்கத் தங்களாலே தலைக்கட்டுகிறதாக அபிமானித்துத் திரிகிறபடி பாலே ‘‘ராம’’ என்னவுமாம. புரண்டிட்டோடி புகைமலைகளுக்கு நெருப்பெனலாய்ப்புக்குச் சொரிந்து கொண்டுவருகிறபடி. போராதென்று பாரத்து மணலிலேபுரண்டோடித் திரியாநிற்குமாய்த்து. உள்ளமணலும் வழியிலேயு திருமபடியாகவோட இடையிலே நின்றவர்கள் இவற்றின் த்வரையைக்கண்டு என்றான் இதனை வேசமெனாரல? பெருமாளுக்குப்பாலமுதில் லங்கையில் வடக்குவாசலில் விடுவித்ததாயிருக்கும், உங்களுக்குத் தவமாய்த்திருந்ததி! என்னுமாபத்து ருசியானது கந்தாமளவைப்பாரக்க வொட்டாதிறே

தரங்கநீர் அடைக்கலுற்ற சிலையை யுடைத்தாயக்கிளர்ந்திருந்துள்ள சடலை யடைக்கையிலே சமைந்த உற்ற கடலடைக்கிறார்களாக தாங்களாய், முதலிகளும தங்களுக்கு ஓடுத்தாக கைநீட்டுகிறவர்களாயாத்து இவற்றினுடைய அபிமானம சலமிலாவணிலும்போலேன இவற்றினுடைய வ்யாபாரம அங்குத்தைக்கு கிஞ்சித்காரமாய் பலிப்பதொன்றில்லையாகில் இது அடிமையாகிறபடி யெங்ஙனேயென்னில்; அடிமைகொள்ளுகிறவனுக்கு இவற்றின் பாவசுத்தியமையுமென்கை சலமிலாமையாவது - ‘‘கடல்தூர்ப்புண்டு பெருமாள அகடையட்டா ரசவலலமீ’’ என்கிற பா(ஹா)வத்தில புரையற்றிருக்கை சலம்-வ்யாஜம இலா இல்லாமை- நின்ற நிலைபோராதே நிற்கை சாஸ்தரவஸ்யதை புமின்றிக்கே வர்ணாச்ரமநியமமு மின்றிக்கே, ஹஸ்தபாதாதிகரணமு மின்றியிலேயிருக்கிற திர்யக்ஸாமாந்ய மாத்ரமான இவை குளிப்பது ஓடுவது புரளுவதாகிற இவற்றினுடைய பாவமும் எனக்கில்லையென்று, ‘ குளித்து மூன்றனலை - ஓம்பிட்டேன ’’ என்கிறா அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுக்கு எதிர்த்தலையில பாவசுத்தியொழிய அவனுக்கு வேணடுவதொன்றில்லை, இவனாற் செய்யலாவதுமொன்றில்லை, நமக்குள்ள ஜ்ஞானசக்திகளைக்கொண்டு பூர்ணனுக்கு நாமொன்று செய்கையாவது என்னென்று கைவாங்குமவர்கள் பாக்யஹீனா அந்த பூர்த்திதான் நாமிட்டதுகொண்டு தாத்ணைக்குறும்பென்று சுத்தபாவராய் மேல்விழுகைக் குறைப்பாம பாக்யவான்களுக்கு; இப்பாவசுத்திதான ஒருவர்க்கும் கிடையாமையாலே எல்லார்க்குஞ் செய்யலாவதொன்றென வொண்ணாது ஆக அணிலகளுக்குள்ள ஆநுகூல்யமும் எனக்கில்லையெனகிறார்

மரங்கள்போல் வலியநெஞ்சம் வஞ்சனேன இவ்விஷயத்திலே தமக்கு நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியில்லாதபடிக்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறார். ‘‘இரும்புபோல் வலியநெஞ்சம்’’ என்றவது அதுக்கு மவ்வருகே ஒருவனமை சொல்லுகைக்காக ‘‘மரங்கள்போல் வலியநெஞ்சம’’ எனகிறார். அக்நியிலேயிட்டு உருக்கி நினைத்ததுகார்யம கொள்ளலாம இரும்பு, இத்தை நெருப்பிலேயிட்டால நீறாய்ப்போய் முன்புநின்ற நிலையும கெடுமித்தனை வஞ்சனேன் இப்ப நெஞ்சு திண்ணியதாயிருக்கச்செய்தே இது த்ரவத்ரவ்யமோவென்று தேவரீரும பரமிக்கும்படி பாவித்துக்காட்டாநிற்பன், அகவாயில் நினைவொன்றாயிருக்க ‘ இவனைத்தனை பகவத்ப்ரேமமுடையாரில்லை ’ என்று பரமிக்கும்படி மறைத்து வர்த்திப்பன ‘‘ இறை யிறையுருகும வண்ணம ’’ என்று கீழ்ச்சொன்னதை அநுஸந்திக்கிறா நெஞ்சுதன்னலரங்கனைக் காட்செய்யாதே அணில்கள் பக்கலிலும் பாவசுத்தியேயிறே யுள்ளது, அந்நெஞ்சைக் கொண்டு ஸத்தியிறைனை உன்பக்கலிலே அல்பாநுகூல்யம பண்ணாதே இவன பாவசுத்தியாத்ரத்தையே பரிபூர்ணசேஷ்த்ருத்தியாகக் கொள்ளும பகவதபிப்ராயத்தாலே ‘‘ஆ செய்யாதே’’ என்கிறார். அரியதேன (௧) ‘‘ ஸஹாஸ்வ-ஸர்வபரிஷ்ஹாத் ’’ என்று

(௧) ‘‘ அஹம்ஸர்வம கரிஷ்யாமி ’’

ஞீயபெருமாளைப்போலே ஸாவவித கைங்கர்யங்களுக்கும் ஆர்ஹமான அருமந்தவஸ்து டீர்! இது அயர்க்கிவறேனே விஸ்மரித்து அநர்த்தப்படப்போவதே! இவ்விஷயம் பந்திஹிதமல்லாமையாலேயல்ல, இத்தலையில போக்யதையில்லாமையாலேயாகின்றிறே; டிக்கேனுன்னை முன்னம்" என்கிறபடியே விஸ்மரித்தாலேயிறே அநர்த்தப்பட்டது. லமிலாமரங்கள் போலென்னவுமாம், மரங்களபோலே சலமிலாவெனனவுமாம். மரத்தை ஆயுதத்தாலே சலிப்பிக்கவுமாம், நெஞ்சையொன்றாலும் சலிப்பிக்கவொண்ணதென்றபடி.

அ. இருபத்தெட்டாம்பாட்டு உம்பரால் அணிலகள் திர்யக்காயவைத்து நமக்கு ஞசித்திக்க உத்யோகித்தபாவசக்தி உமக்கில்லையாகில, ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான பொய்கை லே புக்கு இடர்ப்பட்டு நாம்சென்று தனக்குதவககடவதாக நினைத்ததொரு நினைவுண்டு, அதுதானும உமக்குண்டோவென்ன, அதுவுமில்லையெனகிறார்.

மூ —உம்பரா லறியலாகா வொளியுளா ரானைககாகிச்
செம்புலா லுணடுவாழும் முதலைமேற சீறிவந்தார
நம்பரமாயதுண்டே நாயகளோஞ சிறுமையோரா
எம்பிராற் காடசெயயாதே யெனசெயவான தோனறினேனே. உஅ

ப-ரை.— உம்பரால — ப்ரஹ்மாதி தேவாகளால, அறியலாகா — இப்படிப்பட்ட தென்று பரிச்சேதித்தறியவொண்ணாத, ஒளியுளா—தேஜோமயமான பரமபதத்திலுள்ள ஸர்வேச்வான, ஆனைக்காகி—திர்யக்காயிருந்துள்ள கஜேந்த்ராழ்வானுக்காக, செம்-சிவந்த, லால—மாமஸத்தை, உணடு—புஜித்து, வாழும்—வாத்திக்கிற, முதலைமேல—முதலைமே லே, சீறி—பெருங்கோவமுடையராயக்கொண்டு, வநதா—அவன இடர்பட்ட மடுவின் கரை யிலே அரைகுலையத்தலைகுலையவநதார, (இப்படி ஆச்ரிதபக்ஷபாதியாய ரக்ஷிக்குமவனி நக்க,) நம பரமாயது உண்டே—நம்முடையரக்ஷணத்தில் நமக்கொரு பர (ஹ்ர) முணடோ; நாய்களோம—நாயகளபோலே தண்ணியரான நமமுடைய, சிறுமை ஓரா—குற்றத்தில கண் வையாதவராய, எம—நமக்கு வகுத்தசேஷியுமாய, பிராற்கு—உபகாரகனுமாயிருக்குமவ னுக்கு, ஆளசெய்யாதே—அடிமைசெய்யாமல, எனசெய்வான தோன்றினேன—ஏதுக்காகப பிறந்தேனெனகிறார

வயா உம்பா இத்யாதி ப்ரஹ்மாதிகளாலறியவொண்ணாத ஒளியுண்டு-ஸ்ரீவைகுண்டம், அதனை வாஸஸ்தானமாகவுடையவா (க) "க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே" (உ) "க்ஷேத்ரஜ்ஞாநாம் ஹிதார்த்தாய ... " என்னக்கடவதிறே. ஞானாதிகாருமும் (ங) "ஸோஹம்" என்றிருப்பார்க்கு நிலமன்றே பரமபதம், ப்ராபிக்க முடியாமையேயன்று, அறியவும முடியாதென்கை (ச) "யந்ந தேவா ந முநயோ ந சாஹம் ந ச சங்கர: । ஜாநந்தி பரமேசஸ்ய தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்" ॥ × கலங்காப பெருநகரத்திலே நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பித்திருக்கிறவர்கிடீர்! ஸம்ஸாரத்திலே ஆர்த்த

(க) "அதயதத: பரோ திவோ ஜ்யோதிர்தீப்யதே" (உ) "அதயாக்காலதீப்தம தத்ஸ்தானம் விஷ்ணோர்மஹாத்மந:" (ங) "ஏசவரோஹம்" (ச) "யந்ந தேவா ந முநயோ ந சாஹம் ந ச சங்கர: । ஜாநந்தி பரமேசஸ்ய தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்"

ரக்ஷணத்துக்காக வந்தார். ஆனைக்காகி இப்படி ஸரைபுரண்ட மேன்மையையுடையவன்றான் பதறிவந்து காரியஞ்செய்தது ஒருபிராட்டி திருவநந்தாழ்வான் போல்வார்க்கோவென்னில் ஒரு திர்யக்குக்காக கிடீர் இடர்பட்ட அதினாலேது, உதவினவனானவனென்கிறார் ஆச்ரிதர் ஒரு தலை பானால் தன் மேன்மை பார்த்தல், அவர்களுடைய சிறுமை பார்த்தல் செய்யுமவனன்றிகே, அவர்கள் பக்கல் பார்ப்பது அத்தலையில் ஆபத்தும் தன்னோடே ஸம்பந்தமுமேயாயத்து ஆச்ரிதர் சிறுமை பார்த்தொழிந்தால் சன்சிற்றத்துக்கு மேற்சிற்ற மல்லவோ காணுமென்ட

சிறிவாதது ஆர்மேலேயன்னில, செம்புலாலுண்டுவாழும் முதலைமேல். தன்னிலுட யதூத்ரமாயிருப்பதொரு சிர்ப்புழுவை பக்ஷ்யமாகக்கொண்டு, அத்தாலேஷ்வித்திருந் தெழுங் குருதளிக்கோல்செல்லவிருப்பாரைப்போலே பூர்ணமமஸ்பட்டானமாயிருப்பதொரு சிர்ப்புழுவை இலச்சாகக்கொண்டு கிடர்வந்தது (௪) "பாராவாரெ [illegible]" என் றபடியே-பாஹ்மாதிகள் போககற்று சரணபுக, ஹிரண்ய ராவணாதிகளை அழியச்செய்ய மவர்கிடீர் ! ஒரு க்ஷுத்ரபதார்த்தத்தையிலக்காக அலைகுலைபந் தலைகுலைய வந்தார (௨) "க்ஷிப்ரமேவ ப்ரஸீததி" (௩) "அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாமி" இதபாதிப்படியே ஆச்ரயத்திலில்லாத கொனறை ஏறிட்டுக்கொண்டாயத்து வந்தது தம்மளவில் ஸ்ரீபரா பராசார்த்மாவாயிருப்பர்; ஆச்ரிதவிஷயத்திலே வந்தால், (௪) "க்ஷுத்ர [illegible]" என்கிறபடியே - கரோத விட்ட வழக்காயிருப்பர். "கொடியவாய விலங்கினுயிர் மலங்கக்கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டு" என்று ஆச்ரிதர் தங்களுக்குத்தஞ்சமாக நினைத்திருப்பதொன்றிறே இது. வந்தார இருந்தவிடத்திலேயிருந்து ஸங்கல்பத்தாலே செய்யலாயிருக்க மடுவின்கரையிலே அலைகுலையத்தலைகுலைய வந்தாராயத்து. ஜகதுபாஸ்யத்தாரா யிறே ஸங்கல்பத்தாலே செய்பலாவது, ஆச்ரிதவிரோதிகளை அழியச்செய்யுமிடத்து கையோடாயச் செய்யாதவன்று சீற்றம் மாறமாட்டாது, அத்தை வரவுதமக்கு உதவினாற் போலேயிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு முதலையின வாயிலகப்பட்டார் தாமென்னுமிதாற் போலேயிருக்கும்படியாக, "கொடியவாயவிலங்கு" என்றிறே ஒருவர் ஆச்ரிதரிலேயொரு வர்க்கு உதவினது நாதமுர்த்திகளிப்ராகவன்று நமக்கு பசைகலப்பந்த மில்லையென்றிருக் கையத்து அபிப்ராயம்

நம்பரமாயதுண்டே இப்படி ஆச்ரிதவிஷயத்தில் பக்ஷபாதியாய் ரக்ஷிக்குமவனு டைய,நம்முடைய ரக்ஷணத்தில நமக்கொரு பர(ஸ்வ) முண்டோ தன் மேன்மையைப்பார்த்தல் நம்சிறுமைபார்த்தல நம்முடைய பாபநுபவ ஜனத்தாலேசிறி, சிலநாளநுபவித்தால பின செய்கிறோமென்று ஆறியிருக்குமவனுமாய் நம காரியத்துக்கு நாம கடவோமாகிறோமே யத்தனோம் அவனை ஸாகாதிகளுடைய ஸ்தானத்திலேயாம்படியிறே நம்முடையதன்மை இருந்தவாசலெல்லாம நுழைந்தாலும் நம்மைக் கொள்வாரில்லாத புகலற்றதையுடையோ மானாந்தவனுக்குத் தொடரால் குளிக்கவேண்டும்படியான தன்மையையுடைய பதார்த்த மிறுமையோரா எம்பிரானுக்கு. எத்தனையேனும் தன்னிலேயோமானுமம தன்மைபார்க்கக் கடவ னல்லாதவர்க்கு தோஷதர்சநத்தில் அவிஜ்ஞாதாவாய குணாகர்ஷகத்தில ஸ்ரீ ஸஹஸ்ராம்சுவ

(௧) "பாராவாரெசம் சரணம்ப்ரஜத்வம் மஸாவராத்தாம்' (௨) "க்ஷிப்ரமாஹா ஸுத்திப்ரம்" (௩) "அதாரமோமஹா தேஜா" (௪) "கோபஸ்யவசமேயிவாத்'

ரூபமா (க) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" என்று ஓதப்படுகிறவனுடைய அவிஜ்ஞாதத்வமாவது - இத்தனையில் தோஷங்கண்டு பொறுத்து அபகரித்தறியாதொழிகை.

என்பிராமுகாட்டசெய்யாதே தோஷபாராதே ஆபத்தேதோறுமாக ரக்ஷிக்கிறது வரு தலையமாசையாலேயுக்குத்தசெஷியுமாய் உபகாரகனும், பிறர்க்குமவனுக்கு அடிமை செய் ஸாயிறேப்பாபதம், அதுசெய்யாதே எங்கள்கார்யம் தமக்கே பரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டால் ம்முடைய ஸாரங்களுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்திபிலே அந்வயிக்கைபிறே ப்ராப்தம்

என்செய்வான தோன்றினேனே வ்யாத்ரஜந்மாவானேன (உ) "ஜ்யைஷ்ட்யம்வ ஈ ஸாயம" என்கிறபடியே ஜந்மயோஜந அடைபாருல அதுகசுலான என்ஜந்மம் பர்த்தமேயிறே பிறந்தேன என்னாதே, "தோன்றினேன" என்றது, (ஈ) "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்ற இளையபெருமாள் பிறவிபோலேயாகிலிறே பிறந்தேனென்னலாவது, அதில்லாமையாலே "தோன்றினேன" எனகிறார் உ௮

அ இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு ஊரிலேன் ஆனே இடாபட்டபோது, அஷ் ஙகளுடைய நினைத்த நினைவு உமக்கில்லையாகில் ஸ்ரீ ஸாளக்ராமம திருவயோத்யா காயில்முதலாக நாம உகந்த நிலங்களில ஒருவனுக்கு ஜ்ஞாதிகளுண்டாகில அவனை நம ரக்ஷித்தோம் திரவேணும், அங்ஙனே இருப்பன சிலவுண்டோ வென்ன, அவைபுமொன றில்லை யென்கிறார்

> மூ—ஊரிலேன் காணியில்லை யுறவுமற் றொருவரில்லை
> பாரில்நின் பாதமூலம் பற்றிலேன் பரமமூர்த்தி
> காரொளிவண்ணனே கண்ணனே கதறுகின்றேன்
> ஆருளர் களைகணம்மா வரங்கமா நகருளானே. உ௯

ப-ரை — ஊர இலேன—தேவரீர் நித்யஸந்நிதி பண்ணுகிற ஸ்ரீ ஸாளக்ராமம முத லான திருப்பதிகளில பிறவாதவனுப, காணி இல்லை—திருப்பல்லாண்டு பாடுகை முதலான ஏகாசவிட்ட காணிபாட்சியில்லாதவனுப், உறவு இல்லை—பந்துக்களில்லாதவனுப, மற்று ஒருவர இல்லை—ஸ்நேஹிதனில்லாதவனுப், பாரில—தண்ணிதான பூமியிலே வஸித்து. நின் பாதமூலம்—உன திருவடித்தாமரைகளை, பற்றிலேன்—தஞ்சமாகப்பற்றுதலுமற்ற பிராணி ஏன்; பரமமூர்த்தி—பரமசேஷியாய், ஒளி—புகர்மிக்கிருக்குள்ள, கார் வண்ணனே—வர்ஷ கவலாஹசத்தையொத்த திருநிறத்தையுடையனுப, கண்ணனே—ஆச்ரிதஸுலபனுன னே, கதறுகின்றேன—பலம காழ்க்தாரைப்போலே கூப்பிடாநின்றேன், அம்மா—ஸர்வ ஸ்வாமியாய், அரங்கம் மாநகர் உளானே—ஆச்ரிதர் கூப்பீடு கேட்கைக்காக கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுமவனே, (அடியேனுக்கு.) களைகண் ஆர் உளர்—தேவரீரையொ ழிய ரக்ஷகர் வேறே ஆரிருக்கிறார், [உன்னையொழிய வேறே ரக்ஷகரில்லை யென்று கருதது.]

வ்யா ஊரிலேன் இங்கு "ஊர" என்று இவர் நினைக்கிறது - ஸதா பகவதஸந் நிதியுண்டான ஸ்ரீ ஸாளக்ராமமென்ன, அவதாரஸ்தலமான திருவயோத்யாதிகளென்ன, கோயில்முதலா யிருக்குள்ள திருப்பதிகளென்ன, இவற்றையாயத்து "ஊர்" என்கிற

(க) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" (உ) "ஜ்யைஷ்டஸ்ரேஷ்ட்யம்வாஸாய"

(ஈ) "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி"

ஸாமாந்ய வாசிசப்தம் இவ்விசேஷங்களைக் காட்டுமோவென்னில், சேதநரிலே ஒருகுருச்யிஸ் ப்ரவ்ருத்தியில்லையிறே; அவைதான் அத்ருஷ்ட ஹேதுவென்கைக்கு ஒருப்ரமாணமுமில்லை; இந்த உபாய ஶூந்யதையைச் சொல்லிப்போருகிற ப்ரகரணத்தோடே சேரவேண்டுகையாலே இச்சப்தம் இவ்விசேஷங்களைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது. நாம் அபியாதிக்கிறதுகளைக்கொண்டோ பிறந்ததென்று தேவரீர்க்குப் பற்றச் பிடிக்கலாவதொரு தேசத்திலே பிறப் பெற்றிலேன். தேசவாஸமாத்ரமே ஆத்மோஜ்ஜீவனமாகைக்கு ப்ரமாணமேனவேன்னில், (௪) "ஓஷதீஸம்ப்ரவல்குகாஸபஞ்ச" (௨) "ஸத்ஷ்டியவஸிதா" (௩) "முமுக்ஷூணாம் ஸர்வ ஸம்ஸ்ரயேஷு ஸாதா:" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே காணவில்லை. அப்படி அத்தேசங்களில் ஜந்மமில்லையாகில் ஏதேனும் மோருபாதியாலே அவ்வேவிடங்களிலே க்ஷேத்ரஸ்பர்சமுண்டாகக் கூடும், அதுவுண்டோவென்னில்; அதுவுமில்லையென்கிறார். அதாவது - தேஹயாத்ராசேஷமாகத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை முதலான நிமித்தங்களிலே அந்வயித்தல், "திருநகரவாஸம்" என்றுப்போலே சிலவுண்டாதல், தானும் வீதியுண்டாய் அவ்வூரிலே சென்று காணியாளவேண்டியபடி யானவையுண்டா யிருக்கை.

அவையொன்றுமில்லையாகில் அவ்வூரிலுள்ளாரோடே ஒரு கொள்கொடைய வருமம் ஸம்பந்தமாதல், மந்த்ரஸம்பந்தமாக வுண்டோவென்னில, உறவில்லை மற்றொருவரில்லை இவையின்றிக்கே பொழிந்தால் கணபழுகியிருப்பாரொரு பந்துக்களுண்டோ வென்னில, அதுவுமில்லையென்கிறார் ஆனால் உமக்கு வாஸமெங்கேயென்ன; பாரில். ஒருபற்று பெறுவிடில் நிகக்வொண்ணாதபடி அநந்தக்லேச பாஜநமான பூமியிலே வாஸம்.

நலங்காப பெருநகரிலிருக்கிறேனே நிர்ப்பானுபிருக்கைக்கு, ஒருவர் கூறை யெருக்கிற ப்ரயஸ்காரத்திலே யன்றோ எனக்கு வாஸம் ஆகையால நின்பாதமூலம் பற்றேன் ஸ்வப்ரகாசத்தாலும் புகலற்றார்க்குப் புகலான உன் திருவடிகளில் எனக்கோர் வழியில்லை (௪) "தஸ்மாந்ஜாவதே" என்று பரஹமாஸதாக்குக்கு இலக்கான காகத்துக்கும்கூட புகலிடமாயிறே தேவரீர் திருவடிகளிருப்பது ஆனால் பின்னை ஒருவழியும் உமக்கொரு நன்மையில்லையாகில் பின்னை இழக்கும்த்தனையன்றோவென்ன, பரமமூர்த்தஸ்வகதமாக ஒரு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லையென்றேனத்தனைபோக்கி உன்பக்கலிலும் இலேயோ ஸ்வாமிகளுடைய பரமசேஷியாயிருக்குமவனல்லேயோ. சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியாயிசேஷித்வமிருப்பது இவன், (௫) "ஸ்வதந்த்ரோஹம்" என்று ப்ரமித்தவனும் இவனுடைய பாதிபக்தியொழிய ஸ்வரூபத்தை மாற்றவொண்ணாதே

ஸ்வரூபத்தையழிக்கவொண்ணாதாகில ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்திக்கு வழியேதென்ன, காரொளிவண்ணனே முதலடியிலே ருசிஜநகமாய் ருசிபிறந்தார்க்கு உபாயமுமானவன்றோ உன்வடிவழகிருப்பது கண்ணனே வடிவழகுண்டானாலும் உதவுகைத்தன்மமனேவென்ன வொண்ணாதபடி ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணயுக்தனல்லேயோ

(க) "தேசோயம் ஸர்வகாமதுக" (உ) "பவதஸ்ஷயவரஸிநா:" (௩) "இாயோகிதாசஸ்பி ஸர்வேஸாமமநுவ்ரதா:" (௪) "தமேவசரணம்கத:" (௫) "ஸ்வதந்த்ரோஹம்"

பரமசேஷியாய் விலக்ஷண விக்ரஹோபேதனாய் ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணயுக்தனா யிருக்கிற நீயிருக்க எனக்கு இழக்கவேணுமோ. வகுத்த சேஷியானது, சேஷித்வமட்டுந் தவிலையாகிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையுடையனானது, இவையிரண்டு மில்லையாகிலும் விடவொண்ணாத நீர்மையையுடையனானது, இப்படிப்பட்ட தேவரீருள்ளீராயிருக்க எனக்கு ஒரு குறைவுண்டோ கதறுகின்றேன் தேவரீருடைய இந்தவைலக்ஷண்யங்களை அநுஸந்தித்து ஸாதராநுஷ்டானம் பண்ணின பலர்த்தாழ்ந்தாரைப்போலே கூப்பிடா நின்றேன்

அருளார்கண்ணன் நான் இப்படி கூப்பிடாநிற்க தேவரீர் ஆறியிருக்கிறது தேவரீரை யொழிய வேறொரு ரக்ஷகராக நான் எனக்கு ரக்ஷகனாகவோ, என்னையும் புகுரநில்லாத பிறர் எனக்கு ரக்ஷகராகவோ அம்மா உடைமை நசித்தால் இழவு உடையவனதன்றோ அரங்கமாநகருளானே உடையவனானாலும் ஸந்நிஹிதனல்லவென்றுதான ஆறியிருக்கிறேனோ ஸம்ஸாரத்தில நன்மைபெறவேணுமென்று கூப்பிடுவாருண்டாகுங் கூடும் என்னும் நசையாலேயன்றோ கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ௨௯

அ — முப்பத்தாம்பாட்டு. மனத்தில. பாவிதமான காமாத்யுபாயங்களில்லை, வைதிகராதிகாரமான த்யாநஸங்கீர்த்தநாதிகளுமில்லை, அணிலகளுக்குண்டான பாவசுத்தியுமில்லை, ஆனை பிடிபட்ட போது நினைத்த நினைவுமில்லை, புண்யதேசவாஸத்தால வரும நன்மையுமில்லையென்றார் - கீழ் அஞ்சுபாட்டாலே, இந்நன்மைகளொன்றுமில்லையாகிலும் உமமுடையபக்கல தீமைகளில்லையாகில் உமமால வருமிழவில்லாமையாலே உமமை அங்கீகரித்து உம்முடைய கார்யங்களும் செய்கிறோம், அது இருந்தபடி யென்னென்று பெரியபெருமாள் கேட்டருள, நன்மைகளொன்றுமில்லாதவோபாதி தீமைகளொன்றுகில்லாததில்லை யென்கிறார் - மேல அஞ்சுபாட்டாலே அதில இப்பாட்டில் — ஆநுகூல்ய பாவங்களை அநுபாஷித்துக்கொண்டு, தம்முடைய பரஸம்ருத்த்யபேக்ஷதவமாகிற அநாத்மகுணத்தைப் பேசுகிறார்.

மூ — மனத்திலோர் தூய்மையில்லை வாயிலோ ரின்சொலில்லை
சினத்தினாற் செற்றம்நோக்கித் தீவிளி விளிவன்வாளா
புனத்துழாய் மாலையானே பொன்னிசூழ் திருவரங்கா
எனக்கினிக் கதியென்சொல்லா யென்னையா ளுடையகோவே ௩௰

ப-ரை — புனம — தன்னிலத்திற்போலே திருமார்பிலே செவ்விபெறும்படியான, துழாயமாலையானே - திருத்துழாய மாலையையுடையனாய், பொன்னிசூழ் - காவேரியாலே சூழப்பட்ட, திரு அரங்கா — கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், என்னை ஆளுடைய கோவே — என்னை அடிமைகொண்ட சேஷியானவனே, மனத்தில் — மனஸ்ஸிலே, ஓர் தூய்மை — காமக்ரோதாதிகளிலலாமையாகிற தூய்மை, இல்லை — இல்லாதவனாய், வாயில் — வாயிலே, ஓர் இன்சொல் இல்லை — பிறர்க்கு ப்ரியமாக வசி(வி)யாதவனாய், சினத்தினால் — கோபத்தாலே செற்றம்நோக்கி பகைமைதோற்றப்பார்த்து, வாளா — வீணே, தீவிளி விளிவன் — மிகக் கொடுமையாக வார்த்தைசொல்லாநிற்பன்; இனி — தேவரீரை ரக்ஷகமாகப் பற்றினபின்பு, எனக்கு — இப்படிப்பட்ட க்ரூரகுணங்களையுடையனான எனக்கு, கதி என் — போக்கடியென் சொல்லாய் — அருளிச்செய்யவேணும

வ்யா — மனத்திலோர் தூய்மையில்லை (க) "தேவா த்விமோ..." என்னும் (௨) "யே த்வாஞ்ஜ்ஞாநவிமூடசேதஸ:" என்னும் மஹாவாக்யங்களைப் பேற்றுக்குப் பரிகர

(க) "மநஸாதுவிசுத்தேந" (௨) "யேஜ்ஞாநாக்நிசுத்தசேதஸ:"

பாகச்சொல்லசகடவதிரே; அந்தசுகதியெனக்கில்லையென்கிறார் ஓதாய்மையென்ற சு காமக்ரோதலோப த்வேஷாதிகளில் ஒன்றுகுறைந்து அதில் சுதசுருகப் பெற்றிலேன் சைதாந்தி சிந்தயாக இல்லையாகவும் பெற்றிலேன் வாயிலோ இனசொலில்லை மாசச யிகலேயாகுல் வாயில் ப்ரியவசநங்கள்தானுண்டோவென்னில், அதுவுமில்லையென்கி ஒரின்சொல்லாவது—இதுக்கு முன்பு ஒருவரைக்குளிர 'நன்' என்றறியேன். குளிர என் ரூர் இறத்திலும அநுகூலமாக ஒருமருமாற்றம சொலலியுமறியேன "கெடுஞ் சொல மறுத்தசேனை" என்கிறபடியே அபிமதவிஷயங்களை உகக்குமபோது சாவனை டடாயாய்த்திருப்பது ஆக இவ்விரண்டெதத்தாலும—மேழ் அநுகூலனாலும் சொன்ன தத்தை அநுபாஷிதக்ஷாய்த்து.

சினத்தினால் செற்றம்நோக்கி இலைமயிலலாமையே யனதிக்கே பரமமாததிகை நிர்நிபந்தகமாக இவர்களுக்கார்த்தகங்களையே தேடாநிற்பன். நெஞ்சிலே கோபத்தா சத்ரவம்தோற்பயாராநிற்பன். செறறம் என்றும, சினம் எனறும்-கோபம மிக்கதே நாலே ஓசாருமொருநோக்கும் சேர்கவாய்த்துயபாபபது தீவினிவிளிவன் நோக்கே மியே வாயவிட்டால் கேட்டார்க்கு நெருப்பை வழிபடிருபபோலபாய், குடிபறியும் பாகவாய்ந்து வாய்விடுவது. வாளா. இதெல்லாம்செய்கிறது தான் ஒருகாலைக்கு வெ பெறப்பார்க்கவேவென்னில, இதுகானே ப்ரயோஜநமாயிருப்பன.

பரலோஜநுக்கு ப்ரயோஜநம வேணடாவிறே ஸாதவிகா, பரபாபோஜநத்தை ப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்குமாபபோலே பரார்த்தத்தையே ப்ரயோஜநமாக நினைந்தி பன். உடம்படையபடி யிருவாகில் நமமை நிப்பக்திக்கிறதென்னென்ன, புனத்துழாய் ம யாலே. நம்தன்மையபார்த்து அகலவொண்ணுதபடி அபேக்ஷாமாத்ரமே ஹேதுவாக ர ககை. லேவமென்று ரக்ஷணதாமத்திலே தீக்ஷித்துத்தனிமாலையிட்டன்றோதேவரிருப்பது ப்ராப்தியாலும் போக்யதையாலும என்றுவுன்னை விடபபோமோ தன்னிலத்திலே திருமார்பிலே செவ்விபெறுமாறுயான திருத்துழாய மாலையையுடையவனே பொனனி திருவரங்கா. ரக்ஷகருப் ஸாமவிராலே ஸம்ஹிதைகளுக்கும்பெறறேன் எத்தனையேனும தண பார்க்கு ஆச்ரயிக்கும்படியன்றோ தேவரீர் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது இ திருத்துழாய் மாலைக்குப்புறமேலேபோலேயாய்த்தது திருப்பொன்னிபோட்டைச் சோ ர்ந்திருப்பது

எனக்கு. மேழ் தன்மையை உபபாதிததாரிறே, இபபடி தோஷபாசுரனை எக்கு. இனி ஸன்தோஷத்தை யநுஸந்திதது நான் எனக்குரககனுகை தவிர்ந்து தேக டக்கவிலே வ்யவஸ்தபாருனயிப்பு. கதியென்சோல்லாய. போக்கடிசொல்லாய போக்கடி கற்றுத்துக்கொண்டுவைத்து "அவனைச்சொல்லாய்" என்னுமபடியிறே பாபதியிலு மிருப்பது. நீர் போகடி சொல்லெனறபோதாக சமகருச்சொல்லவேணடுகிற தென் னை, என்னையாளுடையகோவே இத்தலையில் சேஷத்வமும அததலையில சேஷித்வ வ்பவஸ்திதமாயன்றோ விருப்பது, வேறிருக்குமகடவார்ர். இது ஆருடையவஸ்து கோவுபடுகிறது .. ..

அ முபபக்தோராம்பாடு தவத்துளார் சாஸ்த்ரியமாய மோக்ஷார்த்தமான வி துயகளில எனக்கோரன்வயமில்லையென்றிர், ஸ்வர்க்பலார்த்தமாகவாதல, விபரலமயக தர்த்டபலார்த்தமாகவாதல், ஸத்கர்மாதிகளைப பண்ணியபோதோகில அவற்றில உபா

பக்ஷி நன்மையிலே மூட்டுகிறோமே, அவை காணுமென்டோமென்ன, அவையொன்று மில்லாப் படிக்குப் பரிகாமாக தேவரீர் தந்த ஜந்மத்தை விஷயப்ரவணனுப பாழ்போக்கி விராசமே தூவக்க தந்த்ராகக்கொண்டேனென்கிறார் ஆனால் கீழில்பாட்டோடே ந் ஸங்கதியென்னென்னில், பாஸம்ர்த்த்யஸுத்வமே யன்றிக்கே விஷயாந்தர பாரா க்யாலே பந்துஜநங்களுக்கும் அசலானேனென்கிறார்.

ஶ்ரீ —தவத்துளார் தம்மிலல்லேன் தனம்படைத்தாரி லல்லேன்
உவர்த்தநீர் போலவென்ற னுற்றவர்க்கொன்றுமல்லேன்
துவர்த்த செவ்வாயினார்க்கே துவக்கறத் துரிசனானேன்
அவத்தமே பிறவி தந்தா யரங்கமா நகருளானே. ௩௩.

ப-ரை — தவத்துளார் தம்மில் அல்லேன்—மோக்ஷார்த்தமாக தபஸ்ஸை அநுஷ்டித் தவர்கள் கூட்டத்தில் சேராதவனுப், தனம்படைத்தாரில் அல்லேன்—திருமங்கையாழ்வார்போல பகவத்ஸேவைக்காக ப்ராப்தமாக பாகவதர்களுக்கு த்ரவ்யார்ஜநம் செய்தவர்கள் கூட்டத்தில் சேராதவ னுய், உவர்த்தநீர் போல— உவர்நீரை முகத்திலே இறைத்துக்கொண்டால் அதுகண்விழிக்க வொட்டாதபடி கரிக்குமாபபோலே, என்றன் உற்றவர்க்கு—என்பந்துக்களுக்கு, ஒன்றும் அல்லேன்—ஒருவகையாலும் நல்லனுய போக்கேதேல்லேன, (பின்பு நான் செய்தபோகக மென்னென்னில்;) துவர்த்தசெவ்வாயினார்க்கு—மிகச்சிவந்திருக்குள்ள அதரத்தையு டைய ஸ்த்ரீகளுக்கு, துவக்கு அற—பந்தமற, துரிசன் ஆனேன்—கள்ளனுயினேன், அரங்கமாநகருளானே—, (இப்படிப்பட்ட எனக்கு,) பிறவி—ஜந்மத்தை, அவத்தமே தந்தாய்—வ்யர்த்தமாகவே தந்தருளினீரென்கிறார்

வியா தவத்துளார் தம்மிலல்லேன் (க) "பஞ்ச ந்யாஸோ நந்த தபஸாம் உத்தமம்" என்று - தபஸ்ஸை மோக்ஷார்த்தமாக விதிக்கிறதே. முமுக்ஷுக்களாய் தபஸ்ஸை யநுஷ்டித்தாரில் கூட்டாகப் பெருமையே யன்றிக்கே ஸ்வர்க்காதிப்ரயோஜநார்த்தமாய் தப ஸ்ஸு பண்ணுவாருமுண்டு, அவர்களுக்கும் கூட்டாகப் பெற்றிலேன் இவை யொன்றுமின்றியிலே பொழிந்தால ஒருதபஸ்ஸை ஆரம்பித்து அதில வைகல்யத்தாலே ப்ராயச்சித்திகளானுடைய கூடப்பெற்றேனோ ஆக, தபஸ்ஸபர்சமுடையார் ஒரு வரிலும் கூடப்பெற்றிலேன் என்கிறார் தனம்படைத்தாரி லல்லேன் அர்த்தவாபத்தையும் புருஷார்த்த ஸாதநமாகச் சொல்லக்கடவது — விலக்ஷண விஷயத்தில வ்யயிக்குமன்று. "ஜ்ஞாநே தேந" என்றும், (௩) "யஜ்ஞோ தாநம் தபஶ்சைவ பாவநாநி" என்றும், (௪) "ஈஜாநோ பஹுபிர் யஜ்ஞை:" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே

(௫) "யாகபாவ்யா பரவேஷ்டா பராஸாம் பரக்ஷ" என்றும் - ஸத்விஷயத்திலே விநியோகம் த்ரவ்யார்ஜநத்துக்கு ப்ராகாஸ்யமுண்டென்றும் சொல்லுகிறதிறே, இப்படி ப்ராப்தமாயிருக்கிற த்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணுவாரில் கூட்டலேனே திருமங்கையாழ்வார் போல அநுஷ்டிப்பதும் செய்தார்களிறே. இவையின்றிக்கே பொழிந்தாலும், (௬) "பத்ர-

(க) "யஜ்ஞோ தாநம் தபஶ்சைவ" (௨) "யஜ்ஞோ தாநம்" (௩) "யஜ்ஞோ தாநம் தபஶ்சைவ பாவநாநி" (௪) "ததாநமஸாத்விகமஸ்ம்ருதம்" (௫) "யாகயாசநி ஹவந்நபாபரயாத" (௬) "யதநுபாதயுபகாராரததம பலமுதிசயவாபுநஃ"

ஷ்த்வைகாராத்மை யோஷித: ” என்கிற ராஜஸதாமஸதாத, (க) ‘ ஜீவநிக்ரஹம்’ என்கிற தாமஸதாமஸதாத, சர்த்தார்த்ததாத(ஸு) கர்தா சூழ இவை யுண்டோவென்னில், அவையொன்று மில்லையென்கிறார் இவைபிரகாரமு ரும பந்துக்களுக்குறுபடா யிருப்பர்களிறே, அதிருந்தபடி யென்னென்னில், உவ போல எனறனுற்றவர்க கோன்றுமலலேன். உவர்களை முகததிலே யேறிட்டுகொ அது கணவிழிகக வொண்ணுதபடி. கரிக்குமாப்போலே, என்னை நேர்முகம்பார்க்க ணுதபடியாயதனு நான் அவாகள திறத்தில் அவத்யபூதனுய வாத்தித்தபடி அவாஉ துக்கள் எனமுகததே விழிததால அற்றைசகு ஜீவிக்கமாட்டாதபடியாயாயதது அவாச அவத்யபூதனுய வர்த்தித்தபடி. அவாகளுககு அப்ரியமே பணணுகையாலே ப்ரிய மாகவும் பெற்றிலேன் அவர்களுக்கு அஹிதமே என்ணுகையாலே ஹிதைஷிபாகவு றிலேன, எனககும அநாததயகளை விளைத்துக்கொள்ளுகையாலே தனக்குத்தகாளு மென்னு மளவும பெறறிலேன், அவர்களுக்கவத்யபூதனுயே போனேன.

பந்துக்களுக்கு ஆகாதவாகளும தந்தாமுசகு அபிமததகளான ஸதரிகளுககா பர்களே, அதிருந்தபடி யெனனென்னில் ; துவர்த்தவித்யாதி. அகவாயில அநாத ங்களை பன்றத்து அநாத்தில பமூப்பைக்காட்டி அகப்படுத்திக் கொள்ளுமவர்சளா இவனும உள்வாயில் தன்மையறியான், தன்னோடு அவர்களுக்கொருபந்த மில்லாமை மறியான், இவனும் அவ்வதாத்தில் பழுப்புக்கண்டுவந்து போகமாட்டாதே அகப்படுமா அகவாயில அநாத்மகுணங்களை மறைக்கைக்கும புறம்புள்ளாரோடு இவனுக்குண்டா கை அறுக்கைக்கும் அதாத்தில் பமூப்பேபாய்த்து அவர்களுக்குப் பரிகரம். புறம்புள் பந்துகசளையும் விட்டுப் பற்றினவர்களுக்கும துர்ப்பரனுய்த் தலைக்கட்டினேன் அதா அவாகளபக்கலிலும் அபகாரகனாய்ப் போந்தவனுகையாலே அவர்களுக்கும இவனோ ஸம்பந்தமறவேனு மென்றிருக்கை துரிசன - கள்ளன் (உ) “ ஸிந்தவாஸ்ரமோ னாயு — நீசனென ராவணனுககு மாகாதா னெனுநவனென்று அவன சொன்னப்போ தன்மைக செல்லையான ஸ்திரீகளுக்குமாகாதே அவர்களாலே பஹிஷ்கரிக்கப நாயேனுருவனென்கிறார்.

ஆனாபின்பு அவதததமேறிவிதநதாய தேவரீர எனசகு ஜநமதகதை வபா தாதருளினீராய்ப்பவிதநது தம்முடைய கர்மமடியாகவந்த அநாத்தத்தை அத்த ஏறிடுவா னென்னென்னில்; கர்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்தவராகையாலே செய்கிறார். கர்மமாவது - ஈச்வரனுடையத்திலே நிக்ரஹாநுபேண நின்று பலிப்பது கைகலப்ரவர்த்தி நிவ்ர்த்திகளும ஈசவராதீனமாயிருப்பதாய்த்து ஸ்வரூபம் இருப்பது; தைப பொறுத்தோமெனனப போமதொன்று (உ) “ ஆஹ்ருதிஸ்ஸ்ர்ம ப்ரமாதம் ” றபடியே - புத்திப்ரதானம் பண்ணி நல்வழி போக்குமிடத்தில நிவாரணரிலலை, ஆக இ உணர்ந்தவிவர்க்குச் சொல்லலாமிறே. கிணற்றில் விழுந்த பாலனையைக்கண்டு தாயே யிருந்தால், “ தாய்தள்ளினுள் ” என்னககடவதிறே. அரங்கமாநகருளானே சாஸ்த்ரங் மீட்கவொண்ணுதபடி கர்மபாரதநதாராய விஷயாந்தர ப்ரவணராயிருப்பாரை, அ நிலத்தாலும் மீட்கைக்காகவன்றோ கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது

(க) “ அஸக்த்கமவஜ்ஞாகம் ” (உ) “ தேஹசாஸ்ம்யவமாநிதஃ ” (௩) “ புத்திபேதகம் ”

அ முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு. ஆர்த்து நம்பெருமாள் ஸமஸாரிகளுக்கும் காதயபடி ஸந்நிதிபண்ணிக் கண்வளர்ந்தபடி யென்னென்ன, பரதிபந்தகாரிகளாயி ருப்பார் செய்யுமவற்றுக்கேடொன்றுண்டோ, என்மேனர்க்யத்தாலே வந்தேனென்கிறார்.

மூ—ஆர்த்துவண் டலம்புஞ்சோலை யணிதிரு வரங்கந்தன்னுள
காரத்திர ளனையமேனிக் கண்ணனே யுனைக்காணும்
மார்க்கமொன் றறியமாட்டா மனிசரில் துரிசனாய
மூர்க்கனேன வந்துநின்றேன மூர்க்கனேன மூர்க்கனேனே. ௩௨

ப—ரை — வண்டு—மதுபானம் பண்ண இழிந்தவண்டுகள், ஆர்த்து—சப்தித்துக் கொண்டு, அலம்பும்—அலையா நிற்கிற, சோலை—பொழில்களையுடைத்தாய, அணி—ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணம் போன்ற, திரு அரங்கம் தன்னுள—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், கார் திரள் அனைய—மேகஸமூஹத்தையொத்த, மேனி—திருமேனியையுடையனாய், கண்ணனே—ஆச்ரிதஸுலபனானவனே, உன்னை காணும் மார்க்கம் ஒன்று—உன்னைப் பெறுகைக்கு ஒருபாயம், அறியமாட்டா—அறியமாட்டாதவனாய், மனிசரில—மநுஷ்யர்களுக்குள், துரிசனாய—கர்த்தமனாய, மூர்க்கனேன்—பிடித்தது விடமாட்டாத தன்மையனான நான், வந்துநின்றேன—, மூர்க்கனேன மூர்க்கனேனே—மிகவும் மூர்க்ககுணமுடையேனாயிரா நின்றேனென்று தம்முடைய நிஹீநதையை அருளிச்செய்கிறார்

வயா ஆர்த்துவண்டலம்புஞ்சோலை. திருச்சோலையில் மதுவைப்பானம் பண்ண இழிந்த வண்டுகளானவை, அபிநிவேசத்தாலே பரிச்சேதித்திழிய வறியாதே யிழிந்து கழுத்தே கட்டளையாகப்பருகி, புக்க மது இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே ஆர்த்துக் கொள்ளாநிற்கும் முக்தர் பகவதநுபவஜநிதஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக ஸாமகானம் பண்ணுமாபோலே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே பகவதநுபவத்தாலே முக்தர்க்குப் பிறக்கும் விகாரம் திர்யக்குகளுக்கும் பிறக்கும்படியாயாயிற்றுக் கோயிலின் போக்யதை யிருப்பது (க) “ஹா௩வு ஹா௩வு ஹா௩வு” என்று - மதுவை மடுத்த முக்தர்கள், ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுப்பாடுவார், ஆடுவார், ஒருவரையொருவர் சும்பிப்பார், ஒருவரையொருவர் பொகடுவாராநின்றார்களிறே, இவர் தம்முடைய ஸத்தையுண்டாகைக்குக் கூப்பிடுகிறார்; இவை ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகக் கூப்பிடுகிறன வண்டலம்புஞ் சோலை. மதுபானம் பண்ண இழிந்தவண்டுகள் மதுவின்மிகுதியாலே பாளயத்திலகப்பட்டலைகிற மார்க்கண்டேயனைப் போலேயும், கிணற்றிலகப்பட்ட திருச்சோலை போலேயும் அலையாநிற்குமாய்த்து அலம்பல - தளும்பல

அணிதிருவரங்கந்தன்னுள ஸம்ஸாரத்துக் காபரணம்போலேயாய்த்துக் கோயிலிருப்பது லீலாவிபூதிக்கு நாயகனொருவனுண்டே யாகிலும் கோயிலிலேவந்து ஸந்நிஹிதனல்லாதபோது தாலிகட்டாஸ்த்ரீகளைப்போலே யாய்த்து லீலாவிபூதியிருப்பது. சோலையணிதிருவரங்கம். சோலையை ஆபரணமாகவுடைய கோயிலென்னவுமாம. கார்த்திரளனையமேனி. மதுவெள்ளத்தைக்கண்டு கடலென்று ப்ரமித்து, மேகஸமூஹங்கள் கழுத்தே கட்டளையாகப் பருகி, நெகிழ்ந்து போகமாட்டாதே அவை உள்ளே புகுந்து சாய்ந்தாப்போலேயாய்த்துப்பெரியபெரு

(க) “ காயநதிகேசித் ப்ராணமந்திகேசித் ந்ர்த்யந்திகேசித் ”

மாள கன்வளர்ந்தருளுகிறபடி. வடிவில கறுப்பாலும், குளிர்த்தியாலும், பரோபகாரசீலப் பாவமாயிருக்கையாலும், தனக்கென்ன ஒன்றுவையாமையாலும், மேசத்தையொருவனைக் குப்போலியாச சொல்லும்படியாயாயிருப்பது "தொங்கமேகபடல்த்துநூங்கள்" என்ற வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாக மேகஸமூஹங்களைச் சொல்லக்கடவதிறே கஸ்ரணனோ மேகத்தைக் காட்டில வ்யாவர்த்தி சொல்லுகிறது,-கடலைக்கின்று ஜலத்தை உபகரிக்குமதிறே மேக ஸஜாதீயனை வந்துகிட்டித் தன்னையாய்த்து உபகரிப்பது பெரியபெருமாளைக்கண்ட யசோதைபிராட்டி வைத்த வெண்ணெபைசகளவுகண்டமுதுசெய்த மூலையடியே திரிவளாந்த செருக்குத்தோற்றியாய்த்திருப்பது. "கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெ ணெயுண்டவாயன" என்னக்கடவதிறே.

உன்னைக்காணும் மார்க்கமொன்றறியமாட்டா உன்னைப்பெறுகைக்குறுப்பாக நீர் தேதித்துவைத்த, மார்க்கமுண்டு - வழி, அதாகிறது - உபாயம், அவையாகிறன - காமகம, தத்ஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோகம், உபயஸாத்யமான பக்தியோகம், அவதாரரஹஸ்ய புருஷோத்தமவித்யை, அநுக்தமான திருநாமஸங்கீர்த்தநம, புண்யக்ஷேத்ரவாஸம இப் சேதநபேதத்தோபாதி போருமிறே உபாயபேதமும். இவற்றிலே ஒன்றை அநுஷ்டி மாட்டாமையேயன்றிக்கே அறியவும்மாட்டாதவனுபித்தது. மனிசரில் அறிவுக்கடைவில்லை திர்யக்யோநியாயிழுக்கவுமாமிறே, அறிகைக்கு யோக்யமான மநுஷ்யஜந்மத்தைப்பெ வைத்திறே இழக்கிறது. துரிசனுய அவர்கள தாங்கள் நித்யஸூரிகள் கோடியிலே ட படி அவர்களுக்கு தயாஜ்யனுனக்ர்த்ரிமர. தியக்ஜநமமாய் அரியாக்பலொன்று ஆகிறி கிறேனல்லேன், மநுஷ்யஜந்மத்தாலுள்ள ப்ரயோஜநம பெறறிலேனை (௪) ["மாக ப ப்ராவு) "] டயயவிலக்ஷணனுனே னெனகிறார். துரிசு - களவு

இப்படியிருக்கிற நீ என்பக்கல் வருவாயென்றென்ன;மூர்க்கனேன்வந்துநின்றே என்தண்மைபாராத மூர்க்கனுகையாலே வந்துகொடுநின்றேன் என்தண்மையையுமறி உன வைலக்ஷண்யத்தையுமறிந்துவைத்து "அயோக்யன்" என்று அகலவிறேயடுப்ப அதைச்செய்யாதே வந்துகொடுநின்றேன தண்ணீர்குடிக்கிற ஊற்றிலே நஞ்சைஇடு மைப்போலே, விலக்ஷண போக்யமான்விஷயத்தைக்கிட்டி அழிக்கசென்கிறார். " னேன" என்றது அங்குத்தைக்காதாரில்லையிறே, அத்தைப்பற்றிவந்து நின்றேன. ந னேன் மூர்க்கனேனே. இதொருமௌர்க்க்யமேயென்கிறார். விடமையால இரண்டு மையும் அநுஸந்தித்து அத்தலைக்குவந்த அவத்யத்தைப்பார்த்து தமமுடைய தண்மை பார்த்து மருளிச்செய்கிறார்.

அ. முப்பத்துமூன்றாம்பாட்டு மெய்யெல்லாம் இப்படி நன்மைகளுமில்லை, தி களாலும் குறைவில்லை, நான் இங்குத்தைக்கசாதாருருவனென்கிறார். அநந்தரம, பாட்டோடு இப்பாட்டுக்குஸங்கதியென்னென்னில்; "மூர்க்கனேன்வந்துநின்றேன்" என அர்த்தத்தைமௌர்க்க்யம் ஒர்த்துத்திலேயிட்டுச் சொல்லுகிறீரோவென்னில்; அதுவும் பொய் கிறார். ஆனால் நம்மைக்கிட்டுகைக்கொரு உபாயமில்லையாகில் மேல்போக்கென்னெ கேட்க; தேவரீர் திருவடிகளேயாட்டை பெய்யர்த்மமாக ர்மையுமொழிய வேறுண்டோவெ ச்சேயபாயமாகக்கொண்டமை வெளியிடுகிறார்.

(௪) "மா நுஷம் ப்ராப்ய"

௩௩ — மெய்யெல்லாம் போகவிட்டு விரிகுழலாரிற் பட்டு
பொய்யெல்லாம் பொதிந்துகொண்ட போழ்க்கனேன் வந்துநின்றேன்
ஐயனே யரங்கனே யுன்னருளென்னு மாசைதன்னால்
பொய்யனேன் வந்துநின்றேன் பொய்யனேன் பொய்யனேனே ௩௩

ப-ரை — மெய் எல்லாம் — மெய்யான நினைவையும் மெய்யான சொல்லையும் மெய்யான செயலையும், போகவிட்டு — கைசோரவிட்டு, விரி — விரிக்கப்பட்ட, குழலாரில் பட்டு — குழலையுடைய ஸ்த்ரீகள் வலையிலே அகப்பட்டு, பொய் எல்லாம் — பொய்யென்று பேர்பெற்றவை யெல்லாவற்றையும், பொதிந்துகொண்ட — நிறைத்துக் கொண்டவனாய், போழ்க்கனேன — அடைவுகெட்டவனான நான், வந்து நின்றேன — நிலஜ்ஜனாய் வந்து நின்றேன், ஐயனே — எனக்கு ஸ்வாமியாய், அரங்கனே — கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுமவனே உன் அருள் என்னும் ஆசைதன்னால — உனக்கிருபையில் எனக்குண்டான ஆசையாலே, வந்து நின்றேன் — வந்தேன். (நான் எப்படிப்பட்டவனென்றால்,) பொய்யனேன் பொய்யனேன் பொய்யனேனை — எல்லாப்படியாலும் பொய்யனாகவேயிருக்கின்றேனென்கிறார்.

வ்யா மெய்யெல்லாம் மெய்யாகிறது - பூதஹிதமாய் யதார்த்தமாயிருக்குமதாய்த் தாய்த்து கீழ்ச்சொன்ன நன்மைகளெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதமபர்வமாய்த்து வர்த்திருப்பது (க) "ஸத்யமூலமிதம்ஸர்வம்" என்னக்கடவதிறே. [illegible] துறைய நினைவைசிகன், "பகவத்விஷயத்திலே அநாஹூதரில் பொய்சொல்லக்கடவரில்லைகாண" என்று தன்னை பக்ஷிக்க நினைத்த ப்ரஹ்மராக்ஷஸனுக்கு ரூபித்துச் சொன்னானிறே பகவத்விஷயத்திலே நாலடிவர நிபுணையாலே. எல்லாம் இவைதான் பலவகையாய்த்திருப்பது மாநஸமான நினைப்பதும் மெய்யாய், அத்தோடே சேர்ச்சொல்லுவதும் மெய்யாய், செய்வதும் மெய்யாயிருக்கை பர்த்துவாயிருப்பார் ஒருவனுக்கு மெய்யைச் சொல்லி புறம்புள்ளார்க்கு அஸத்யனாயிருக்கவுங் கூடுமிறே, அதுவுமில்லை; இவையெல்லாம் நானிருக்கிற நாட்டிலும் நடையாடாதபடி வாஸனையோடே போகவிட்டேனென்கிறார். தன்னோடே பரிமாறினாப்பக்கலிலே மெய்யிருக்குமாகில் தன்பக்கலிலே வந்து பொய்க்கூடுமென்று அவர்கள் பக்கலிலும் மெய் நடையாடாதபடி பண்ணினேனென்கிறார். மெய்காரிகள அஜ்ஞாதகையாலே பொய்யோடும் செல்லும்; மெய்கொண்டே நடக்கவேண்டும் தேவரீர் திருவடிகளிலேயிறே அபதனையத்து நீர் இப்படி மெய்யைக் கைவிட்டுப்போகவிடுகைக்கு வாஸனை பண்ணிற்று எங்கேயென்ன; விரிகுழலாரில்பட்டு உன்கோஷ்டிக்கு பொய்யாக நாய்போலேயிறே இவர்கள் கோஷ்டிக்கு மெய்யாசாதபடி ஸத்யனாயிருக்குமவனுக்கு ஸதீகளோடொரு க்ஷணகாலமும் ஸம்ஸர்கசரித்ராயாய்த்து இருப்பது. விரிகுழலாரில் மயிர்முடித்திருக்கில் "இதொரு மயிர்முடியே! மாலைசுற்றின விரசே!" என்று அதிலே விதக்தனாயிருக்கும், விரித்திருக்கில் "ஒழுககாக மயிரைவிரித்துப் போகட்டபடியே!" என்று அதிலே விதக்தனாயிருக்கும் "என்னையுன்செய்கை நைவிக்கும்" என்று— பகவத்விஷயத்தில ஸாத்விகர் படுமவையெல்லாம் படுமாய்த்து பட்டு வலையிலே யகப்பட்ட சில பதார்த்தங்களைப்போலே தன்னால மீளவொண்ணாதபடி யகப்படுகை ஆசார்யோபதேசத்தாலே வருத்தவிஷயத்தில் * பனிமாருங்குழல்களைக் கண்ணாலேகாணுகிற்க, ஸ்த்ரீகள்பாசவிலேயாயபடியிறே அறிவிகப்பாடிருப்பது

(க) "ஸத்யமூலமிதம்ஸர்வம்"

போயயெல்லாம் போக்க்துகொண்ட. மெய்யைச்சுட நிவழிக்காப்போலே பொ னைச் சுடுநிர்க்கேன். பகலத்விஷயஸம்ஸர்ககம பொய்பவை மெய்யாக்குமாப்போலே த்து - இவ்விஷயம ஸத்யனை அஸத்யாக்கும்படி எலலாம் மெய்க்குச்செ னைவக னெல்லாம் இதுக்கு முன்புமே "பொய்" என்று போபெறறவையெல்லாவற்றை தப்போட - சேர்த்துக்கொண்டாராயதது போதிந்துகொண்ட அவற்றிலொன்றுஞ் சோ படி பொதிந்துகொண்டேன. ஈட்டாா தாதாமபிமத விஷயஙகளுகளுக் கார்த்திகைககு பொய்சொல்லவேண்டிவுலை, அவர்களும் என்பககலிலேவநது கேட்டுப்போம்படி பொதி கொண்டேன் ஈட்டுப்புரியுகட்டினாய்த்து. போழ்ககனேன் வந்துநின்றேனை எனனே, ஸந்நித்தால் பொய்யனன்றோ, அவகுதகைக்காகாசவனென்று மீளவிறே படுபபது, னைறையனுகையாலே நிலஜ்ஜனாய் வகதுகொடுநின்றேன நின்றேன் ஸாதாராஷ்டாகட னிபலத்துக்கு அஸாபாதிகஷாய நிற்பாரைப்போலே வந்துநினறேன். போழ்க்கனே போழ்க்கமை - பண்ணறை - கதிருர்யகை

இப்படிப்பட்ட நீர் சாதமாத்புபேதர்சேரும் நம்பககலிலேவருவானென, விசி லாசபககல் போகிறேனன,ஐயனே என்னுலழிந்துக்கொள்ளவொண்ணாத நிருபாதிக ஸம படியாக வந்தேன எத்தனையேதும அதிதியிலே கைவளர்ந்த ப்ரஜைகளுக்கும் யாதவி களிருக்குமிடத்தில, பிறர்காணுதபடி புழைககடையாலேவர்துபுகுரலாயபடி பிறே பாட ருப்பது. அரங்கனே. நம்மை "நிருபாதிகபந்து" என்றறிந்து சாஸ்தா வானையை யோ, ஆசார்யோபதேசத்தாலேயோ வென்ன, அவற்றாலன்று, கோயிலிலேவந்து க ளர்ந்துருறுநிறபடியைக் கண்டறிந்தேன்

நித்யவிபூதியிலிருப்பைக காற்கடைசகொண்டு, அநபிமதமான ஸம்ஸாரத்திலே ஸாரிகளுடைய உஜ்ஜீவநமே பரயோஜநமாகக் கணவளர்ந்தருளுகிறபடியாலே, இஜ்ஜ களில் தேவரீர் திருவடிகளுககாகாதாரில்லை யெனனுமிடத்தையும இக்கிடைதானே உ சிக்கிறதில்லையோ. நமபசகலிலேவநது நீகொளளபபுகுகிற காரயமென்னென்ன; உ னோனுமாசை தன்னால் - வநதுநின்றேன தேவரீர் க்ர்பையினபககல் எனக்குண்டாக யாலேவந்தேன தந்தாமை முடியச்சூழ்ந்தச கொணடவர்களுககும தேவரீர் க்ர நசையண்ணலாமபடியிறே தேவரீர் க்ர்பையிருப்பது. ப்ரஹமாஸ்தரத்தாலே அழிபகு தேவரீர் உத்யோகித்ததசையிலும காகத்துககுத் திருவடிகளிலே புகுரலாமபடியிறே நீர் காபையிருப்பது. (க) "ஸ்ய ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் ... ஸ்யாபராத்யதஸ்" எ கடவதிறே.

உமமுடையபககல நன்மைகளில்லாமையுமறிநது தீமைகளுண்டென்றுமிடமுமம ஸம்பந்த முமறிந்தும்பககல வந்திரல்லீரோ, அதிகாரிகளில் இப்படிப்பட்ட உம்மைப நாம் தேடியிருக்கிறது, இதுதான் மெய்யோ என்ன; போய்யனேன். நிரூபித்தவிட இதுவும்பொய்யாயிருந்ததென்கிறார். ஸ்வதஸ்ஸாவஜ்ஞரான தேவரீர ஸந்நிதியிலே பொன்றுசொல்லலாவது என்பககலுண்டோ வென்கிறார். போயயனேன் "தீமைகள்எ லாதனவில்லை" என்று சொன்ன இவ்வார்த்தைகள். (உ) "ஜஹன்ஸ்வா ... யாநா

(க) "வதார்ஹமபிகாகுத்ஸ்த: க்ர்பயாபர்யபாலயத" (உ) "அஹமஸ்ம்யப ராதாலய:"

என்னும் வார்த்தை. இவ்விடத்திற்கு தேவரீர் ஸந்நிதியிலே விலக்ஷணர்களும் வார்த்தையென்று சொன்னேனித்தனை, என்தன்மை பேசினேனத்தில்பட்டுச் சொன்னேனல்லேன். பொய்யனேனை. ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனான தேவரீர் இப்பொய்தன்னை மெய்யென்று பரிக்ரஹிக்கும்படி பண்ணிற்று நான் பொய் சொன்னபடி. தாம் கீழ் "ஆதரம்பெருகவைத்தவழகன்" என்னுமவர், 'கண்ணிணைகளிக்குமாறே" என்றும், 'பனியரும்புதிருமாலோ" என்றும், "உடலெனக் குருகுமாலோ" என்றும் சொன்ன பொய்ம்மாலைகளை அநுஸந்தித்து "பொய்யனேன் பொய்யனேனே" என்கிறார். மெய்கொண்டு பரிமாறுமவர்கள் தேவரீர் திருவடிகளிலே எத்தனைபொய்சொன்னேனென்கிறார் . . ... ௩௩.

அ முப்பத்துநாலாம்பாட்டு உள்ளத்தே ஜ்ஞாநப்ரஸாதமான நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவனும் நம்குற்றங்களை நோக்கவறியும் ஸர்வஜ்ஞனான விவனை பொய்யனேன் நான்கிட்டி அவத்யத்தைவிளைத்து என்னகாரியம் செய்தேனென்று லஜ்ஜித்து இதிற் காட்டில் நம்குற்றமறிகைக்கு ஜ்ஞாநமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளோடே முடிந்துபோகையே னன்றென்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே நசையறுத்து அகலுகிறார்.

மூ — உள்ளத்தே யுறையும்மாலை யுள்ளுவா னுணர்வொன்றிலாக
கள்ளத்தேன நானுந்தொண்டாய்த் தொண்டுக்கே கோலம்பூண்டு
உள்ளுவா ருள்ளிற்றெல்லா முடனிருந் தறிதியென்று
வெள்கிப்போ யென்னுள்ளேநான் விலவறச் சிரித்திட்டேனே ௩௪.

பத — உள்ளத்து — நெஞ்சிலே, உறையும் — எப்போதும் வர்த்திக்கும், மாலை — ஸர்வாதிகனானவனை, உள்ளுவான் — அநுஸந்திக்கைக்கீடான, உணர்வு ஒன்று இலா — ஆத்மஜ்ஞாநமென்ன பகவத்ஜ்ஞாநமென்ன தேஹஸ்வபாவஜ்ஞாநமென்ன இவற்றில் ஒன்று மில்லாதவனாய், கள்ளத்தேன் — ஜ்ஞாநஹீநனென்று என்னை நாட்டாரறியாமல் மறைத்துப் போருமவனாய், நானும் — ஒருவகை நன்மையுமின்றிக்கேயிருக்கிற நானும், தொண்டாய் — உனக்கு அடிமையிலே அந்வயித்தவனாய், தொண்டுக்கே கோலம்பூண்டு — அடியார்போல ஸாமரூபங்களை தரித்து, உள்ளுவார் உள்ளிற்று எல்லாம் — அநுஸந்திப்பார் அநுஸந்திக்குமதெல்லாம், உடன் இருந்து அறிதி என்று — உடனிருந்து அறிவையென்று, நான் —, என் உள்ளே — எனக்குள்ளே, வெள்கி, லஜ்ஜைப்பட்டு, விலவு அற சிரித்திட்டேன் — விலாக்க ளொடியும்படி சிரித்தேனென்கிறார்

வ்யா உள்ளத்தே நினைவுக்கு வாய்த்தலையான நெஞ்சிலேயிருக்குமவனாய்த்து. ப்ரயோஜனாந்தரபரனாய் ஒருவனுக்கிறே கண்ணால்கண்டதுக்கு அவ்வருகறியானென்றிருக்கலாவது உறையும் ஸதாஸந்நிஹிதனாயிருக்கை போர்க்குப்பகுதியுண்டாகிலிறே போனபோதாக முலையடியே நடக்கலாவது மாலே. ஸர்வாதிகனை. ஆத்மாவுமுள்ளே வர்த்தியாநிற்கச்செய்தே ஸாவத்யத்தையும் அறியமாட்டான்; ஆகாசம் வ்யாபியாநிற்கச்செய்தே வ்யாப்யத்தைக்குறித்து அதுக்கு நியந்த்ருத்வமில்லை. இவன் ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கும் உள்ளுவா னுணர்வு. நம்முன்னே வர்த்தியாநின்றான் என்று அநுஸந்திக்கைக்கீடான ஜ்ஞாநமில்லை. உணர்வொன்றிலா ஆத்மஜ்ஞாநமுண்டாகிலிறே பகவத்ஜ்ஞாநமுண்டாவது அதில் ப்ரதமபதிலேயறியவேண்டிய ஆத்மஜ்ஞாநமில்லை, ஸ்வவிஷயஜ்ஞாநமுமில்லை; தேஹஸ்வபாவத்தில் ஜ்ஞாநமில்லை

உள்ளத்தேன். ஜ்ஞாநஹீநனென்று என்னை நாட்டாரறியாமல் பசையறத்துறப் பார்த்தேன். ஸமக்கோரத்மகுணமுமில்லையென்று சொல்லும்போது ஒன்றும் ஆதாரமாவதில்லையென்பன், அத்தாலே அவர்களும், இவனுக்கு ஆத்மவிஷயஜ்ஞானமுமுண்டாமாத்ம விஷய ஜ்ஞானமுமுண்டென்று நினைத்திருக்கும்படியாக அவர்களை மறைத்துப்போந்தேன் அதுபோல் ஆத்மகுணமுமுண்டாயிருக்கிறதேயில்லையென்பது, அவர்களுக்கு உன்னையும் பெருநிலையாகவிழுந்திர் கைவிடவைப்போந்தேன். நானுந்தொண்டாய. ஒருகனமையும் அதிகமே யிருக்கிற நானும், ஆத்மகுணம்பெற அதிகாரிகளுமானுடைய அடிமையிலே அந்வயியா நின்றேன் ஆசெய்யக்கடவ அடிமையிலே ஆர் அந்வயிக்கிறார். சண்டாளன வேதாத்யயநத்தில் அதிகரித்தால் நாட்டார் காறிப்பாரன்றோ, (க) “ஸ்வாத்ரம்லோகவிசுத்ததமலோக” என்றதானும் அருவரரிக்கும்படிபேறப் அப்படியேயிருக்கிறர் தொண்டர்க்கே கோலம்பூண்டு. உனக்கிளவுகண்டு விடுமனவன்றிக்கே ஸாத்விகாசரணா வஹிக்கும்படி ரூபநாமங்களை தரித்துப் போந்தேன் பரமமாத்த திருநாமத்தை யிடுவது, ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களை தரிப்பது, அநுஸந்தாநமாகத் திருநாமத்தைச் சொல்லுவது, உன்போகப்பதைமையைச் சொல்லுவது, யமாதுகள் தொல்லில் என்காமென்பதாய, நாலும்பேருவனாய பரோபதேசம் பண்ணுவதாய், எத்தனை செய்தேன, எத்தனை ஜல்பித்தேனென்கிறார். உள்ளுவாருள்ளிறநேலா முடனிருந்தறிதி யென்று நினைவுக்கு வாய்த்தலையைப்பற்றியிருக்கையாலே அநுஸந்திப்பார் ரஹஸ்யத்துக்கு மறித்தல்லாவற்றையும் கூடவிருந்தறிதியென்று. (உ) “வஸுதே ஸர்வலோகஹ்ருதம்” இத்யாதி. ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வவ்யாபியுமாயிருக்கிற நீ உடனேயிருக்கவோ நான் இவையனைத்துமெல்லாம் ஆடிற்றதெனகிறார்

வேளகிப்போய. தம்முடைய க்ருத்ரிமத்தையும், அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞதையையும் ஸந்நிதியையும், அநுஸந்தித்து லஜ்ஜாவிஷ்டராய் போய ஸந்நிதியிலே லஜ்ஜித்துக் கவிழ விட்டு நிற்கமாட்டாமையாலே கடக்கப்போந்தார் அவனில்லாதவிடம் தேடிப்போகிறாரே. யவர் பாஹ்யவிஷயங்களிலே ஜ்ஞத்தால அங்குமினாவும் அது இல்லாதவிடம் தேடிப்போகவே, அவ்வாஸனையாலே போருகராய்த்திவரும். எனையுள்ளன் இவ்வர்த்தத்தில் ஸைவா கள இவர்க்குக் கூட்டலைகள, பெரியபெருமாள் பக்கல்நின்று மகராருரயினார். அவ ஸந்நிதியுண்டாரறும் அவர் இதுக்கு கூட்டல்லா, இனி இவர் தமமிலே சிரிக்குமத்தை யிறே. தம்முடைய அபஹாஸ்யதைக்குத் தாமே ஸஹகாரியா மிகவேயிறே விலவற சிரித்திட்டேன விலக்கவொரு கடியுப்பு பிரித்தாயதனை அபஹாஸபத்தைக் கவத்துவ முன்னே பிரிப்பாக்கவுறுண்டாவது. அகலகில்லேனென்னவாகையாலே, தீபப்பாய்வா, மவ அஞ்ஞானன்று புர்க்குடித் தீப்பாயுமபடியாலே சிரிக்கிறார்ப்பத்து அர்ஜுனன் இவ்விஷயத்தில் நகைக்கைகயாலே சோகித்துக்கைவாங்கினன், இவர் நகைக்க வேண்டுகிறுராகையாலே இரித்துக் கைவாங்குகிறார். .. ... ௫ .. ... ௩௬

அ—முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு. இவர், இப்படி கைவாங்கினவாறே பெரியபெருமாள் இவரை யிழக்கோமாகாதே! என்று நொந்து, ஆழ்வீர்! நீர் அகலகிற்றதுக்கு ஹேது என்னென்று கேட்டருள, ஸர்வஜ்ஞனான தேவரீர் திருமுன்பே காதரிமங்களைச் சொல்லவேண்டுமோ என்று கேட்டருள, ஸர்வஜ்ஞனான தேவரீர் திருமுன்பே காதகிங்களைச் சொல்லாமைக்கிட்டு அதைப்பாவல் என்னவாய்ப்பறியாத ஸமஸாரிகளுக்கு நானுப

(க) “ஸ்வாத்மாபஹாரிணா கிம் தேந ந க்ருதம்” (உ) ‘ஏகோஹமஸ்மீதி மந்யஸே த்வம’

பிருக்ஷப் பார்த்திலனென்கை; நீர்கிட்டின ப்ரயோஜநமறிந்து, நாம தோஷத்திலே அவிஜ்ஞாதா, அவர்கள் குணங்களில் அவிஜ்ஞாதா, அவர்கள் தோஷத்திலே ஸர்வஜ்ஞர், நாம் குணஸர்வஜ்ஞர்; ஆசையாலே நம்பாசல் ஸர்வாத்மாக்களுமென்ன; (இது உக்திமாத்ரமேயோ, அநுஷ்டாநமும் முன்பேடானென்ன, பண்டே அடிபட்டு கேட்டகிறத் காணுமென்று த்ரிவிக்ரமாபதாநத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தான்;) த்ரைவிக்ரமாபதாநம் கேட்டறியீரோ, வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமற எல்லார் தலையிலும் காலை பொருந்தினபடி அறியீரோவென்று, பிராதிக்யத்தையும் தன்செல்லாமையையும் காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண ஸமாஹிதராகிறார்.

மூ—தாவியன் றுலகமெல்லாந் தலைவிளாக் கொண்டவெந்தாய்
சேவியே னுன்னையல்லாற் சிக்கெனச் செங்கண்மாலே
ஆவியே யமுதே யென்ற னாருயிரனைய வெந்தாய்
பாவியே னுன்னையல்லாற் பாவியேன் பாவியேனே. ௩௫

ப—ரை—அன்று—மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமானவன்று உலகம் எல்லாம்—ஸகலலோகங்களையும், தாவி தலைவிளாக்கொண்ட—எல்லார் தலைக்கும் அவ்வருகாம்படி தாவி அளந்தருளினவனே, எந்தாய்—எனக்குசேஷியாய், செங்கண்மாலே—புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேச்வரனே, உன்னை அல்லால் சேவியேன்—உன்னையொழிந்தவர்களுக்கு ஆட்செய்யேன்; ஆவியே—எனக்குப்ராணபூதனே, அமுதே—அம்ருதம்போலே ரஸாவஹனே, என்றன் ஆருயிர் அனைய—என் அருமந்த ப்ராணனுக்கு அந்தராத்மாவாய், எந்தாய்—என் ஸ்வாமியானவனே, பாவியேன் பாவியேன—மஹாபாபியான நான், உன்னை அல்லால்—உன்னையொழிய, பாவியேன்—புறம்பொருவரை நெஞ்சாலும் நினையேனென்கிறார்

வ்யா. தாவி. உங்களதலையிலே நாம காலைவைக்கப் புகாநின்றோமென்னில்; தார்மிக வாஸனையாலே ஸம்வதியாதே ஆணையிடுவார்களிறே "திருவாணை நின்னாணை" என்று - ஸாத்விகர் திருவடிகளை லபிக்கைக்கு மறுக்கவொண்ணாதபடி பிமானையை, திருவடிகளைக் கிட்டாமைக்கு இவர்களாயத்து, இவர்களறியாதபடி அநாதரோ எல்லார்தலையிலும் திருவடிகள்பட வளர்ந்தான் தாவுதல் - கடத்தல் அன்று மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமாய், தன்னுடைய சேஷித்வமும் ஸம்ஸாரிகளுடைய சேஷத்வமும் அழிந்துகிடந்தவன்று. உலகமெல்லாம் மஹாபலியால அபஹ்ருதமான அளவேயன்றியே ப்ரஹ்மலோகபர்யந்தமாக ஸகலலோகங்களையும், வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமற எல்லார்தலையிலும் திருவடிகள் படும்படி வளர்ந்தபடி. தலைவிளாக்கொண்ட ரக்ஷகத்துடைய வளவல்லவாய்த்து ரக்ஷகனுடைய பரிப்பு, (க) "[illegible]" எனனக்கடவதிறே எந்தாய். "அமராசெனனிப்பூவினை" என்று - நித்யஸூரிகள் சிரஸாவஹிக்கும் திருவடிகளை விமுகரான ஸம்ஸாரிகள் தலையிலே வைக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில், அவர்ஜூதிய ஸம்பந்தமெனகிறா நாதலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையினாலே "எந்தாய்" எனகிறார். உறங்குகிற ப்ராஜையைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கும் தாயைப்போலே அன்றே களைபெருகவிறே ரக்ஷித்தது. அன்றியாக குறைதீர முறையறிதவினாது உபகாரஸ்ம்ருதியாலே "எந்தாய்" எனகிறார் ஸம்ஸாரிகள் இன்றுமறிந்திலர்களே, அவர்களுக்குமாகத் தாம் உகக்கிறாரிறே.

(க) "அத்யதிஷ்டத்தசாங்குலம்"

சேவியேனுன்னையல்லால் இப்படிப்பட்ட நம்மைவிட்டுப் புறம்பேபோக நினைப்பா னென்னென்ன, உன்னுடைய நீர்மையறியாதே நினைத்தேனத்தனை, உன்னைவிட்டுப் புறம்பே போகேனென்கிறார் உன்னையிழந்தாலன்றோ பிறரையிறேயுள்ளாறு, இரண்டாம் அர்த்தத்தில் பார்த்திலேன் அவையிரண்டுமிறே பாணிக்குதிலும் மதப்பதத்திலும் சொல்லுகிறது சேஷத்வவாஸனையாலே புறம்புபோனாலும் மேலிச்சும்கதனையாய்த்து இவர் இது எத்தனை குளிர்ந்து நிற்குமென்ன; சிக்கென இது எல்லார்க்கும் நிற்கும் - யாவதாத்ம பாவி ஸர்வேசவரனைக் குறித்து (க) "ஆப்ரலயம்" என்கிறார் இவர்.

செங்கணமாலே. இது ஸம்பாவகக்கமன்று, தாத்காலிக விசேஷணம் இவர் "சிக்கென" என்றவாறே, திருவுள்ளம் இவர்பக்கலிலே பராஸக்தமாய், இவர்பக்கல் வ்யாமோஹ முள்ளடங்காமையாலே கண்வழியே புறப்பட்டுப் ப்ரகாசிக்கிறபடி. செங்கண்மாலே வ்யாமோஹத்தாலே குதறிச்சிவந்த கண்களையுடையவனே ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானைக் குறித்து மஹாராஜர், (உ) "வத்யதாம்" என்றபோது பெருமாள் திருவுள்ளமழிந்தாப்போலேயாய்த்து, இவர் "விலவறச்சிரித்திட்டேன்" என்றபோது பெரியபெருமாள் திருவுள்ளமழிந்தபடி; பின்பு திருவடி வார்த்தையாலே (ந) "அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ" என்றுபெருமாள் உளரானாப்போலேயாய்த்து இவர் "சிக்கென" என்றபின்பு பெரிய பெருமாளுளரானபடி. திருவடி அவதாரத்திலே (க) "ஆப்ரலயம்" என்றான்; இவர் அர்ச்சாவதாரத்திலே (க) "ஆப்ரலயம்" என்கிறார் செங்கண்மாலே என்னைவேண்டாவுளம் தனுக்கு முகமவருமபடி வயாமுகதரான தேவரீரையொழிய புறம்பு எங்கேபோவேன்

அவ்வளவேயோ? ஆவியே என்ப்ராணனைவிட்டுப் புறம்பே போகவோ. இவர்க்கு ஒருவாயுவிசேஷமன்று ப்ராணன், "என் திருமகள் சேர் மார்வனே யென்னு மென்னுடையாவியேயென்னும்" என்கிறபடியே ஒருமிதுனங்காணும் இவர்க்குப்ராணன் அமுதே தாரகமாத்ரமேயாயிருக்கை தவிர்க்கிறது நிரதிசய போக்யமுமாய், சாவாமல் காக்கும் மருந்தாயிருக்குமவனல்லேயோ அவ்வளவேயோ? என்றனுருயிரனைய என்னுடையப்பனன்றோ ஆதயானவிட்டு சரீரத்துக்குப்புறம்பே போக்குண்டோ எந்தாய் அப்பனென அகலப்புக்க என்னை நசியாதபடி மீட்ட என்ஸ்வாமியல்லேயோ. வத்ஸலனைவிட்டுப் புறம்பே போகவோ, ப்ராணனைவிட்டுப் புறம்பேபோகவோ, போக்யவஸ்துவைவிட்டுப் புறம்பே போகவோ; என்னை நல்வழிபோக்குவித்த ஸ்வாமியைவிட்டுப் புறம்பேபோகவோ என்கிறார்.

வார்த்தைகள் அழுகிதாயிருந்தது, கிழே "ஐயனே யரங்கனே" என்றும், "எனக்கு யாருடையசோலே" என்றும் அநுத்தபாசொனவை போலன்றிறே யென்ன, பாவியேனுன்னையல்லால் உன்னையொழிய புறம்பொருவரை நெஞ்சாலும் நினையேன், பாவியேன் பாவியேனை பாபப்ரசுரரான ஸம்ஸாரிகளை விடமாட்டாதே எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளை வைத்த உனக்கு அயோக்யனென்று அகல நினைத்ததுக்கு ஹேது என் பாபமேயிறே பாவியேன் குற்றங்காணமாட்டாதவளவேயோ, உபேக்ஷித்த ஸம்ஸாரிகளையும் உபேக்ஷிமாட்டாதவுன்னை அகலநினைத்ததுக்கு ஹேது என் பாபப்ராசுர்யமேயன்றோ என்னைக்கொண்டன்று என ஸத்தையை யழிக்கப்புக்கவளவேயோ, எல்லார்க்கும் ஸத்தாஹேதுவானவுன்னையும் உன்னையொழிந்தவெல்லாருடைய ஸத்தையையும் நசிப்பிக்கைக்குக் கிடீர் நான் நினைத்தேனென்கிறார். ௩

(க) "ஆப்ரலயம்" (௦) "வத்யதாம்" (ந) "அதராமேபராஸக்தமா

அ முப்பத்தாறும்பாட்டு. மழைக்கு அபேக்ஷயென்றும் அகலாதபடி தன் நீர்மை யைக்காட்டிச் சேரவிட்டுக்கொண்டானென்றார்-கீழ்ப்பாட்டில், இதில்-தம்முடைய அபேக்ஷ யறிந்தவாறே பாரப்பத்தில் த்வரைமிக்கு, யோக்யரைக்கொண்டுபோய அடிமைகொள் ளும் தேசத்தேறக்கொண்டுபோகவேண்டியிருந்தார், அதுசெய்யக்கண்டிலர், அதுக்கு இவரை அகலாமே சேரவிடுகைக்குத் தான்பட்டபாடறியுமவனுகைபாலே ஆமமறவும் பரிமிகவேணு மென்று பேசாதிருந்தான்; விஷயங்கள் நடையாடுகிறதேசத்திலேயிருக்கக் க்லேசப்பட்டே போமித்தனையாகாதே! என்று பாரப்யத்தில த்வரையாலும் விரோதியில அருசியாலுமாக, பெரியபெருமாளை கணவளர்ந்தருள அரிதாமபடியாகவும, கேட்டாரெல்லாரும நீராமபடி யாக வும பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிறார்.

மூ—மழைக்கன்று வரைமுன்னேந்தும் மைந்தனே மதுரவாறே
உழைக்கன்றே போலநோக்க முடையவா வலையிற்பட்டு
உழைக்கின்றேற் கென்னைநோக்கா தொழிவதே யுன்னையென்னே
அழைக்கின்றேற் காதிமூர்த்தி யரங்கமா நகருளானே ௩௯

ப-ரை மழைக்கு—இந்த்ரனேவின ஸம்வர்த்தகம் என்கிற மேகக்கணங்களாலே, அன்று—இடையரும் பசுக்களும வருந்தினவன்று, வரை—கைக்கெட்டிற்றொருமலையை, முன—அவை நலிவுபடுவதற்கு முன்னமே, ஏந்தும—தரித்த, மைந்தனே—பெருமிடுக்க னுப், மதுர ஆறே—இனிதான நதியையொத்தவனே, உழைக்கன்றேபோல நோக்கம் உடை யவா வலையில் பட்டு—மான்கன்றையொத்த விழியையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய வலையிலே அகப்பட்டு, உழைக்கின்றேற்கு—துடிக்கிறவனுன, என்னை—, நோக்கா தொழிவதே—கடா க்ஷியாதொழிகிறயே, ஆதிமூர்த்தி-ஜகத்காரணபூதனுப, அரங்கமாநகருளானே-, உன்னை-ரக்ஷகனாக்கும் தேடித்திரிகிற தேவரீரை, அழைக்கின்றேற்கு—ரக்ஷகாபேக்ஷையுடையனுயக் கொண்டுகூப்பிடாநிற்க,என-ரக்ஷித்தருளாமால தாமஸிப்பதற்கு ஹேதுவென்னென்கிறார்.

வயா மழைக்கு மழையென்றுமும ஆனையென்றுமும வ்யவஸ்திதமாயாயத்து இவர்கள சொல்லிப்போருப்பது இப்போது கோவர்த்தநோத்தாரணத்தைச சொல்லுவானென னென்னில, அவனைப்பற்றிக தம துக்கநிவர்த்தியைப்பண்ணிக்கொள்ள நினைத்தவராகையா லே அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார். பசித்தவர்கள் "சோமனே! என பசியைப்போக்கவேணும்" என்னுமாப்போலே ஆபத்ஸகனே! என்துக்க நிவர்த்தியைப பண்ணித்தரவேணு மெனகிறார் அன்று (க) "ஶோஶோஷ்ஜீவநஸஞ்ஜீவநஸ்" என் றெப்படியே — கன்றுகளும, பசுக்களும், இடையரும, நடுங்கினவன்று அன்று மின்றுமே பாய்த்தனு ஆபத்து அன்று கல்வர்ஷத்திலகப்பட்டாரை ரக்ஷித்தாப்போலே இன்று துக்க வர்ஷத்தே யகப்பட்ட வென்னை ரக்ஷிக்கவேணும கல்வர்ஷத்திலே நோவுபடவேணுமோ ரக்ஷிக்கும்போது, துக்கவர்ஷத்தே நோவுபட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ, ஒருவூராகநோவு பட்டிலோ ரக்ஷிக்கலாவது; அவ்வூராகப்பட்ட நோவை ஒருவன்பட்டால் ரக்ஷிக்கலாகாதோ.

வரை. இந்த்ரன ஏவ ஸம்வர்த்தகமேகங்கள வர்ஷிக்க உத்யோகித்தவாறே திருவா ழியை நியமிக்கவவஸர மில்லாமையாலே கைக்கெட்டிற்றொரு மலையை யெடுத்து ரக்ஷித்தா ருய்த்து இத்தால - இனத்தைப் பரிகாரமாகக் கொண்டு இனத்தை ரக்ஷிக்கவேணும்.

(க) "கோகோபீஜநஸங்குலமதீவார்த்தம்"

னனும் நியதியில்லை யென்கை. என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரம் உகப்பார் திருக்கை வேணுமென்னுங் குறைவில்லை யென்கை. முன் மழையிலே பசுக்கள் நோவுபடுகைக்கு முன்னே ஏற்கவே ரக்ஷித்தபடி. (க) "வஸுஸ்யா வஞ்சுதஸ்ஷேவஸுரிணி" என்கிறபடியே பசுக்கேவலத்திலே நோவுபடுகைக்கு கூப்பிடவும் வேண்டிருப்பதே' ஏந்தும் ஏழு திருக்கரத்திலே மலையையெடுத்த விடத்திலே ஒரு பூம்பந்தை யெடுத்தாற்போலே வருந்தமற்றிருந்தபடி. ரக்ஷணதாரத்தில் உகத்து வருத்தமுண்டாய்த் தானிழக்கிறேனோ பேசாமல்? * ஊட்டுந்தன்மாலைக ளேந்திருப்போலேயாய்த்து சேஷி மலையேந்தினபடி. மைந்தனே மலையை அநாயாஸேந எடுக்கைக் கூடான பெருமிடுக்கை யுடையவனே "மைந்தனா என்று - பாலனாய், இந்தை ரக்ஷிக்கப்பெற்ற ப்ரியத்தாலே இளகிப் பதித்தபடி யென்றுமாம். சுத்தாம ஜீவநம் பெற்றவாறே இளகிப்பதிக்கு மதத்தனையிறே. ஸ்வரூபாநுரூபமாகவிறே ஜீவநமிருப்பது. உன்பேற்றுக்கு நான கூப்பிடவேண்டுவதே' யென்கிறார்.

மதுரவாறே ரக்ஷகனன்றியே பக்ஷகனுனுமாம் விடலாமோவென வடிவிருப்பது மதுரவாறே. ஸமுதாயம் என்றதே, "ஆறு" என்பானொன்றின்; கடலானுல் விபோக யோக்யமன்றிக்கே யிருக்கும்; இது, விடாய்த்தார்க்குக்குளித்தல், முகத்திலே இட்டுக்கொள்ளுதல், பாநம் பண்ணுதல் செய்யலாயிருக்கும், விடாயில்லாதபோதும் அழுக்கைக் கழற்றிக் கொள்ளலாயிருக்கும்.

கடலானல இவனிருந்த விடத்திலேயாடாது. இது இவனிருந்தவிடத்தே வருகையுமாம், கிண்ணகமெடுத்தால் நடுவுள்ள அணைகளை முறித்துக்கொண்டு வருமாப்போலே யில்லவுமம் அயோக்யதாநு ஸந்தாநத்தால இட்ட அணைகளையும் முறித்துக்கொண்டு வருமாய்த்து நின்றா நின்றவிடங்களிலே உபஜீவிக்கலாம்படியாயிறே யிருப்பது; பரமபதத்தில நின்று போந்து இடைச்சேரியிலேவந்து பிறந்தபடியை நினைக்கிறார்.

இந்தனடியாக மழையாலவந்த ஆபத்தைப்போக்கினேயே-அன்று;இன்றுஉமக்கு ஆபத்தடியென்னென்ன, உழைக்கன்றிதயாற ஸ்தரிகளுடைய மோககாகிறவலையிலே அகப்பட நோவுபடுகிறவனன்றோ நான். முகத்த(? - ஓ)மான மானினுடைய விழிபோலே அகவாயிலே னுமின்றிக்கேயிருக்க அஹ்ர்தயமாக ஆர்யப்ரயோஜனைகளைப்போலே தங்கள்செல்லாமை தோற்ற நோக்குமிறவர்களுடைய நோக்காகிற வலையிலே யகப்பட்டுத் துடிக்கிற என்கையை - மான வலையாகிறது அகப்படுத்திக் கொள்ளவற்றாய, கால்வாங்கிப்போக வொண்ணாதபடி பண்ணுமதாய, அதுதன்னில் பரயோஜநமின்றிக்கே யிருக்குமாறிறே பகவத்விஷயத்தில் போகாமே துவக்குகைக்கு வேண்டுவதுண்டாய அதுதன்னிலே யோக்யதையின்றிக்கேயிருக்கை

என்னை பசுக்களைப் போலன்றிக்கே நோவுபடுவதுமம் செய்து நோவுபட்டேனென்று அறிவதுஞ் செய்து ரக்ஷகாபேக்ஷை யுடையேனுப் ரக்ஷகன் நீயே யென்றிருக்கிற என்னை நோக்காதொழிவதே' கல்லால்வந்த ஆபத்துக்குக் கல்லாலே நோக்கினுப், கண்ணாலேவந்த ஆபத்தைக் கண்ணாலே நோக்கவேண்டாவோ. என்னை ரக்ஷிக்கும்போது மலையையெடுக்க வேணுமோ, குளிர நோக்குமதத்தனையன்றோ செய்யவேண்டுவது நோக்கவேணுமென்றதே, "நோக்காதொழிவதே" என்று இலயிக்கிறாரிறே ஸம்பந்தத்தாலும், நீனை

(க) "பசுதாஸந்தத துரகவர்ஷிணி"

றறததாலும், சீலந்தாலும இவர் இப்படி கிலாயததைச சொன்னபின்பும், இவர், நாம கிட்டக்கொள்ள அயோக்யனென்று அகலக்கூடும், ஆமமறுங்கிமென்று பேசாதே கிடந தார் வ்யாதிக்ரஸ்தமான ப்ரஜைகள வ்யாதிகலேசாய்ந்து சோறுசோறென்று கூப்பிட பபுக் கால த்வரிகாதேனதாய்கரு உகப்பாடாப்போலே இவர் கூப்பீடுதன்னையே கேட்டுக்கொண்டு கிடந்தான உன்னைபெண்ணெயழைககின்றேன் வேறே ஒரு காபுருஷன் வாசலிலேயோ நான கூப்பிடுகிறது. ரக்ஷ்யம்தேட்டமாயிருக்கிற தேவரீரை ரக்ஷகாபேக்ஷைபுடையேனைக் கொண்டு கூப்பிடாநிற்கச் செவிப்படா தொழிகைக்குப் புறம்பு அந்யபரதையன்' ஐகத் வ்யாபாரமும மதத்த மன்றே?.

நீர் அழைக்குங்காட்டில அப்போதே உம்முடைய காரியம் செய்யவேண்டிற தேவையென்னென்ன, ஆதிமூர்த்தி இது உருமாய்ந்து கிடந்தகாலத்திலே அபேக்ஷா நிர பேக்ஷமாக (க) "பஹுஸ்யாம்" எனகிற ஸங்கல்பத்தாலே இவற்றை உண்டாக்கின வனக்கு இதினுடைய ரக்ஷணம பண்ணுகை பரமன்றே பெற்றார்க்கு ரக்ஷிக்கையும பா மன்றே எங்கேனும இடறிலும் "அம்மே!" என்ன ப்ராப்தியில்லையோ, எனனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள தேடிப் பழங்கின்று கண்வளருகிறதென அரங்கமா நகருளானே. பரமபதத்தைவிட்டுக் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறது என்னுடைய ரக்ஷணம பண்ணவல்லவாகில இக்கிடைக்கு வேறே ப்ரயோஜநமுண்டோ காமாநுகூலமாக ஸம்ஸாரிகளை ரக்ஷிக்கைக்குவந்து கிடக்கவேணுமோ அரங்கமாநகருளானே - உன்னைபெண ணே யழைககின்றேன். நான் வந்தேனும் பரமபதத்தேவர்த்து கூப்பிடவேனோ, ருசிபிறப்பிக்க வந்துகிடக்கிறவிடத்திலே ருசிபிறந்தார் இழந்துபோகவோ. இவர் இப்படி கூப்பிடப் பெரிய பெருமாள் ஆறியிருப்பானென்னென்னில, பரமபதத்திலுள்ளார் போகததாலே கூப்பிடக் கேட்டறிவர்; ஸம்ஸாரிகள் விஷயாநுபவதாலே கூப்பிடக்கேட்டறிவர், தம்முடைய கர்ஷிபலமான கூப்பீடு கேட்டறியாமையாலே பேசாதேகிடந்தார். ௩௨.

அ முப்பத்தேழாம்பாட்டு தெளிவு இப்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் பெரியபெரு மாளிராமல் (உ) "சேஷவத்" என்னுககாணுமையாலே தம்மையொழிய வேறே யெனக கொருபந்துககளுண்டாயிருககிறாரோ, பரபோஜநாந்தரபரனாய் பந்தகமாயிருந்துள்ள புரு ஷார்த்தத்தை யபேக்ஷிககிறேனென்றிருககிறாரோ, நமமுடையவனென்று அங்கீகரிக்க நான ப்ழைப்பேனுனல் இத்தனையும்செய்யாதே ஆறததவிட்டுக கணணுறஙகும்படி, அம்மே! இவர் திருவுள்ளம் இப்போது இங்ஙனே கொடிதாய்த்தாகாதே' என்று இனனுதாகிறா

மூ—தெளிவிலாக கலங்கல்நீர்சூழ் திருவரங்கத துளளோங்கும
ஒளியுளார் தாமேயன்றே தந்தையுந் தாயுமாவார
எளியதோ ரருளுமன்றே யென்றிறத் தெம்பிரானா
அளியநம் பையலென்னா ரம்மவோ கொடியவாறே ௩௭

பதவுரை—தந்தையும தாயும ஆவார்—ஹிதபரனுன தமப்பனும ப்ரியபரையான தாயு மாவார், தெளிவு இலா—தெளிகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி மேன்மேலும பெருகுகையாலே, கலங்கல்—கலக்கமமாறுத, நீர்சூழ—காவேரியால சூழப்பட்ட, திருஅரங்கததுள்—கோயிலி

(க) "பஹுஸ்யாம்" (உ) "மாசுச:"

(ஆறு)

லே, (பரமபதத்திலினும் இங்குவந்தபின்பு,) ஓங்கும்—மிக்குவருகிற, ஒளி உளார் தாமே அன்றே—தேஜஸ்ஸையுடையவரன்றோ; என்றிருந்து—அவர் என்விஷயத்தில் பக்ஷபாதே ஸ்திவது, எளியது ஓர் அருள் அன்றே—ஒருசால் குளிரநோக்குவ திக்கேயன்றோ; எம் பிரானார்—எனக்கு உபகாரகரானவர்; நம் பையல்—'நம்முடைய பையலான இவன், நம் அன்பன்—நம்முடைய காலைக்கு பாத்ரபூதன்', என்னார்—என்று ஒருவார்த்தைசொல்லு கிறாரில்லை; ஐயோ! கொடிய ஆறே—ஆர்த்தத்வநிகேட்டும கண்ணுறங்குவதே! இவ வெபாவம் மிகக்கொடிதாயிராநின்றதே! யென்கிறார்

வபா தோளிலாககலங்கல். ஊமறுமாதிரு தெளிகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி. மேலும் பெருகுகையாலே கலக்கம் மாறுதாயகது இவரைப்போலேயாய்த்து ஆறும். ப இக்குறுணபு சோகத்தாலே கலங்கியிருப்பர், கிடடிருல பரோமதநாலே கலங்கியிருப்பர் ஆறும் கோயிலுக்குமேற்கு, பெரியபெருமாளை காணப்புகாநின்றோமென்னுமு ஹர்ஷத்த லே கலங்கிவரும்; கிழக்குப்படடால பிரிந்துபோகிற சோகத்தாலே கலங்கிப்போம். கோ லருகுவழிபோவாரில சேதநாசேதந விபாகமில்லைபோலேகாணுமு கலக்கத்துக்கு. கி "ஆறில்பெரிய எனனவாவறச்சூழ்ந்தாயே" என்று பெரியபெருமாள் அளவில்லிவரிருக் மாய்போயொயத்து-ஆறுமகோயிலைவிளாக்கொலைகொண்டிருக்குமபடி (௩)[... இநயாதி] சதராகமமான கநீராப்தி-தயப்பனுர்; தான் இவ்விடத்தில ஜாநீ; ஸாக்ஷாலக்ஷ பெண, மணவாளபிள்ளை ஸர்வலோகோததாரான அழகியமணவாளப் பெருமாள்; இ க்கு ஸத்ரசமாக அங்கமணி செய்யலாவதேதென்று விசாரித்துக்கொண்டு வருகிறப்போ யாய்த்து ஆறும்பெருகி,மதத்கஜம்போலே பிசுகிய பிறகாலித்து வருகிறபடி திருவரங்கத்து ளோங்கு மொளியுளார் ஆற்றுப்பெருக்கைநீக்கித தரைகண்டு உள்புகவரிதாமாய போ யாபத்துப பெரியபெருமாள் தேஜஸ்ஸை நீக்கிப புகுவதுக காச்ரயமான வடிவழகுகா அரிதாயிருக்கிறபடி; பரமபதத்திலொளி பகல விளக்கெணணும் படியாயத்து, அந்தகா தில் திபம்போலே குறைவாளரான ஸம்ஸாரிகளுககு உதவபபெறற பினபு ஒளிமிக ருக்கிறபடி

ஓங்குமொளி நித்யஸூரிகள நடுவேயிருக்கிறபோது ஆதித்யர்கள நடுவே ஆதித் ஸிருக்குமாப போலேயாயத திருபபது இஙகு ஆர்ததர் மிகவுமுண்டாகையாலே ததாக ளம பண்ணி ஒளிபுமமிகாநிறகு மதத்னே

ஒளியுளார் தாமேயன்றே தநதையுந தாயுமாவார். அவதாரணததாலே - (௨) "8ர உிதா" என்றுதொடங்கி, (௩) "நாராயணஃ" என்கிற பொதுவிலன்று, வ்யூஹ வஸ்தை, விபவாவஸ்தை எனகிற விசேஷஙகளிலுமன்று, இனி எனககுத தநதையும் தா மாவார் பெரியபெருமாளே யெனகிறா. தம்மையொழிய வபக்த்யநதரத்திலேயும் ஒருபா மூண்டென்றிருககிறரோ (௪) "ஸவெடுஷாவெலெயொகாநாஃ" இத்யாதி இ சலோகநதான், தாமபுத்ராதிகள வநவாஸமபணணுகிற ஆபததசையிலே க்ர்ஷ்ணனும ஸ யாமைப் பிராட்டியும் எழுந்தருள, அத்தைக்கேட்ட பராசராதி மஹாஷிகள் வநது மா கண்டேப பகவானைக்கண்டு பேரோலக்கமாக விருக்க; தர்மபுத்ரன, "இவ்வாபததுக்கு

(௧) "நுக்தாபதிஃ" (௨) "மாதாபிதா" (௩) "நாராயணஃ"
(௪) "ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம"

மாஸஹநுவாக எனக்கொரு நல்வார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும்' என்று விஷ்ணுவோச் சொல்ல; அவர்கள் சொன்னவையடங்க ஸாவதானித்து ஸ்ரீமார்க்கண்டேய பகவான் அருளிச் செய்ததாகச் சொன்னதாயிருக்கும் பிச்ச்லோகம். பின்பு சிராமப்பிள்ளையுடைய ஜபத்நமாசாரிலே பட்டாருளிச் செய்ததாயிருக்கும் தந்தையுந் தாயுமாவார் பரிபத்துக்கும் கடவார், அதுக்கும் கடவார்.

எளியதோரருளுமன்றே எனதிறத்து என்னிஷயத்தில் மலைபையெடுத்து ரக்ஷிக்கவேணுமோ, தம்மையொழிய வேறேயொரு பாபோஜனத்தைக் கணிசித்தேனாய் அத்தைக் கொடுத்து விடுகிறேன் என்றிருக்கிறேனோ ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ரக்ஷணம்போலே விலனும் கொலும் கிடந்து ரக்ஷிக்கவேண்டுவதாயிருக்கிறேனோ, * குளிர வொருகாகக்ஷிக்கிறான் என் விஷயத்தில் பண்ணவேண்டுவது. எம்பிரானுர் எனக்கு உபகாரகரானவர். இன்றேதாகிற தசையிலும் உபகாரகரானபா னென்னுள்ளில, செய்த அம்சத்தை இல்லைசெய்யுமால்லா மையாலே அதனை முன்னிடுகிறார் அடியிலே முறையையுணர்த்தி, அதுக்குமேல் ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள்தானே யென்னுமிடத்தை உணர்த்தி, இப்போதும் நமக்கு ஒப்பில் கேட்கவுந் கூடிநின்றதாயிருக்கிற ஆகாரமுமுண்டிறே.

அளியன் நம்முடையவன்ஞர் "அளி" என்னுந்தனனிலை இவன் நமக்கு நல்லன், நம்முடைய பையனென்று ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யக் கேட்க வாய்த்து இவர் ஆசைப்படுகிறது; ஆழ்வீசன் வுமது இவர்க்கு அஸஹ்யமாய்த்து.

சேஷபூதரான நாம இவர் தங்களை நினைத்திருக்கவமைபாதோ, அவன் சொல்லவேணுமோவென்னில், அதுபோராது, சேஷியானவனும இவனுக்கு மெய்யே யென்று ப்ரீத்து சேஷத்வம் நிலைநின்றதாவது,—மணக்கால் நம்பி நம்மாணி! திருமயிற்மாலைமார் அனுக்கிறமணமுறிதே பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் தம்பி அப்பிள்ளைபாழ்வான்வாயாலே" நாவி" என்னைப் பெற்றேனன்றிரே. அமமலைகோடியவாறே ஆர்த்தத்வனிகேட்டால் எழுந்திருக்கவேண்டாவோ ஆர்த்தத்வனிகேட்டும இவர்கண்ணுறங்குவதே!, இவர் திருவுள்ளம்இங்கே சொடிக்கப்பத்தகாதே! அம்மே! இவர்ஸ்வபாவ மிருந்தபடியென்னென்கிறார். ௩௭.

அ—மேப்பத்தொட்டாமபாட்டு மேம்பொருள் மஹாபாரதத்துக்குச் சரமச்லோகம்போலே யாய்த்து—இப்ப்ரபந்தத்துக்குஇப்பாட்டு மஹாபாரதமாகிறது - (க) 'மதிமந்தாநமாவித்ய) யேநாஸௌ ஸ்ருதிஸாகராத் । ஜகத்தி தாய ஜநிதோ மஹாபாரதசந்த்ரமா:'' என்கிற படியே ஸ்ருதிஸாகரசந்த்ரமாவாய்த்து மஹாபாரதம்.ஸர்வேச்வரன் க்ஷீராப்தியைக்கடைந்து தேவர்களுக்கு அம்ர்தத்தைக்கொடுத்தான், ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான் ச்ருதியைக்கடைந்து ஸம்ஸாரிகளுக்கு அஸாதாரணமான மஹாபாரதத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஆத்மோஜ்ஜீவந ஹேதுவாகக் கொடுத்தான் தேவர்களுக்கு ஈச்வரன்கொடுத்த அம்ர்தம பந்தகம், ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான் ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கொடுத்த மஹாபாரதம ஸம்ஸார விமோசகமிறே; அம்மஹாபாரதந்தான் கோடுகனும்படியாயது ஸ்ரீகீதை, அதில்ஸாரமாய்த்து சரமச்லோகம். இதுசொல்லுகைக்காக கீழடங்கச்சொல்லிற்று; இதுக்குமேல் (உ) "இதந்தே நாதபஸ்காய" என்று தொடங்கி இந்த சரமச்லோகத்தினுடைய கௌரவத்தைச் சொல்லுகிறது. அப்படியே

(க) " மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ ஸ்ருதிஸாகராத் । ஜகத்திதாய ஜநிதோ மஹாபாரதசந்த்ரமா:" (உ) " இதந்தே நாதபஸ்காய "

இப்பாட்டவதாரிகைக் காகவாய்த்தது இப்ப்ரபந்தமவதரித்தது. இதுக்குமேலே ப்ரபந்தசேஷ முமிப்பாட்டில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தில் நிஷ்டராயிருப்பாருடைய ஏற்றஞ் சொல்லுகி றது. ஆக, மஹாபாரதஸாரம் சரமச்லோகமானாப்போலே இப்ப்ரபந்த ஸாரம் இப்பாட்டு. இதுதான் த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. த்வயத்தில் ப்ராபகம் முன்னுய ப்ராப்யம் பின்னாயிருக்க, இதில் ப்ராப்யம் முன்னாய் ப்ராபகம் பின்னாயிருப்பா னென்னென் னில்; வ்யுத்பத்தி வேளையில் ப்ராப்யம் முன்னாய் ப்ராபகம் பின்னாயிருக்கக் கடவதிறே. (க) "ஸ்வர்க்காமோ ஜ்யோதிஷ்டோமேந யஜேத" என்கிறவ்யுத்பத்திவேளையிலிருப் பதா; அநுஷ்டாநவேளையிலே ஜ்யோதிஷ்டோமாநுஷ்டாந பூர்வகமாகவிறே ஸ்வர்க்கஸி த்தி, ப்ராபக நிஷ்டைபாலேயிறே ப்ராப்யஸித்தி, அப்படியே இப்பாட்டிலே வ்யுத்பத்தி வேளையாய் த்வயம் அநுஷ்டாநவேளை யாயிருக்கிறது. அதில் பூர்வபாகத்தாலிலே அநு ஸந்தித்தார் நம்மாழ்வார்; உத்தரபாகத்தை அநுஸந்தித்தாள் ஆண்டாள்; அவையிரண்டை யும் சேரவநுஸந்தித்தார் இவ்வாழ்வாரே யாய்த்து இப்பாட்டுக்கு கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதியென்னென்னில்; "அளியன்நம்பையல் என்னா அம்மவோ கொடியவாறே" என்று சொல்லிச் சார்த்தைச் சொன்னவாறே, விஷயாந்தர ப்ரவணயகரமான ஸம்ஸாரத்திலே வந் தது புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கையும், ததிதிருக்கு நம் கையாத திருக்கையும் அதுக்கு மேலே விளம்பமபொறுக்க விலாய்க்கையும், ஆசவிவ்வளவு புகுராநிறபாரைப் பெறுவோமே என்று பெரியபெருமாள் திருவுள்ளம் பர்ஸந்நமாய், திருவுள்ளத்தில் ஹர்ஷமடங்காதும் திருமுகத்திலே தோற்றும்படியாயிருக்க, தேவரீரைக்கிட்டி தேவரீர்பக்கலிலே ந்யஸ்தபர ராய்த் தத்தாமுடைய ஹிதத்தில் கைவாங்கியிருப்பாரைக் கண்டால் இங்ஙனேயோ தேவ ரீர் திருவுள்ளமிருப்பதென்று பெரியபெருமாள் திருமுகத்தைப் பார்த்து விண்ணப்பம் செய்கிறார். சரமச்லோகம் ப்ரபத்தியை விதிக்கிறதாயிருக்கும்; அதில் ருசியுடையாருடைய அநுஸந்தாநமாயிருக்கும் த்வயம்; த்வயநிஷ்டர்பக்கல் ஈச்வரனுக்குண்டான உகப்பைச் சொல்லுகிறது - இப்பாட்டு.

மூ — மெய்ப்பொருள் போகவிட்டு மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து
ஆம்பரி சறிந்துகொண்டு ஐம்புல னகத்தடக்கி
காம்பறத் தலைசிரைத்துன் கடைத்தலையிருந்து வாழும்
சோம்பரை யுகத்திபோலுஞ் சூழ்புன லரங்கத்தானே ௩௮.

பதவுரை — புனல்சூழ் — காவேரியால் சூழப்பட்ட, அரங்கத்தானே — கோயிலிலே கண் வளர்ந்தருளுமவனே, மெய்ப்பொருள் — மேன்மையை விளைக்கக்கடவதான பாஹ்யபதார்த் தங்களை, போகவிட்டு — ஸவாஸநமாகப்போக்கி, மெய்ம்மையை மிக உணர்ந்து — ஆத்மாவை உள்ளபடியறிந்து, ஆம் பரிசு அறிந்துகொண்டு — சேதநனுக்கு கைங்கர்யமே புருஷார்த்த மென்பதையறிந்து, ஐம்புலன் — பஞ்சேந்த்ரியங்களையும், அகத்து அடக்கி — விஷயாந்தரங் களில் போகாமே தம்முள்ளே அடக்கி, காம்பு அற — உபாயாந்தரங்களில் தமக்குண்டான ஸம்பந்தமற, தலைசிரைத்து — தம்பக்கலுண்டான ஹிதங்களைப்போக்கி, உன் தலைக்கடை — உன் திருவாசலிலே, இருந்து — ஸுப்ரதிஷ்டிதராயிருந்து, வாழும் — வாழுமவராய், சோம்பரை ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பினவர்களை, உகத்தி போலும் — உக்குமவனல்லையோ வென்கிறார்

(க) "ஸ்வர்க்காமோ ஜ்யோதிஷ்டோமேந யஜேத".

மெய்யா மெய்ப்பொருள். இதுக்கு மூன்றுபடி நிர்வாஹம். மெய்யிலழுந்தும்பொருளென்னுதல், மெய்யின்பொருளென்னுதல், \$ மெய்ப்பாட்டையுடைய பொருளென்னுதல். மெய்யிலழுந்துகையாவது - கர்மமடியாகவந்த தேஹமாய் பகவத்ஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே மறந்துபோமதாயிருக்கை; இத்தை போக்யமென்று பார்த்து இழிந்தவனுக்கும் ஆபாதப்ரதீதியில ஒன்றுபோலே தோற்றி, நிரூபித்தால் அநுபாவ்யமாயிருப்பதொன்று மன்றிக்கே யிருக்கையென்றுமாம். மெய்யின்பொருள் என்றது - (க) "தேஹ ஸத்யா" என்கிறபடியே சேதநனால் பிரிக்கவொண்ணாதபடியிருக்கை. (உ) "தேவோஹம் மநுஷ்யோஹம்" என்று உடம்பைத் தானாக நினைத்திருக்கும்படியிறே இதனோடேயுள்ள பொருத்தமிருப்பது, அத்தைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். \$ மெய்ப்பாட்டை விளைக்கையாவது - தன்னைப்பற்றினாரை ஸாவஜ்ஞமாகவபிமாநிக்கும்படி பண்ணவற்றாகை. பொருள் என்று - பதார்த்தம், அதாகிறது - தேஹம்; இது தான் தேஹாநுபந்தியான ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். போகவிட்டு வாஸனையோடே விடுகை - சரீரங்களால் அவை துஷ்கரமாகையாலே புத்ராதி பதார்த்தங்கள் அபுருஷார்த்தமென்கிற ஜ்ஞாநத்தையுடையனாகை, அல்லது புகுரவிட்டான இவனுக்கிறே அவனால் போகவிடலாவது; (௩) "ஈஶ்வரஸ்ய கர்மா" என்கிறபடியே ஈஶ்வரன் பந்தித்த பந்தத்தை இவனால் போக்கவொண்ணாதிறே. (ச) "ஆநாத்மந்யாத்மபுத்தி" என்கிறபடியே - தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தியையும், தேஹாநுபந்தியான ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களில் மமதாபுத்தியையும், தேஹாதிரிக்தனான ஆத்மாவில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தியையும் தவிருகை. அளவுடையரான ஸநகாதிகளுக்கும் செய்யலாவது இவ்வளவே. இரண்டும் கூட நின்றால் ஒன்றைவிட்ட நினைத்தவன் ஒருமாத்திலே தொத்திப் பெருங்காயத்தை அநுபவித்துநிற்குமாப்போலே, இப் ப்ரதிபத்திமாத்ரத்திலே யிதுவுண்டு. "மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு" என்று மேலும் ஜ்ஞாநப்ரகரணமாகையாலே, "போகவிட்டு" என்று - ப்ரகரணபலத்தாலே ஜ்ஞாநத்தைச்சொல்லிற்றாகக்கடவது.

மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து மெய்யென்கிறது - ஆத்மாவை. "மெய்" என்று ஆத்மாவைக்காட்டுமோவென்னில், (ரு) "ஸத்யஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்கிற ச்ருதியைப்பாலே யருளிச்செய்கிறார் ஸத்யசப்தம் அஸத்ய வ்யாவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறதன்று; ஆத்மஸ்வரூபத்தின் நித்யதையைச்சொல்லுகிறது. "மெய்ம்மை" என்றொரு மூன்றல்லாப, ப்ரத்யக்ஷவிஷயத்தைச் சொல்லுகிறது "வெம்மை, பொய்ம்மை" என்னும்போலே ஆக "மெய்ம்மை" என்று - மெய்யான தன்மையென்றபடி. மிகவுணர்ந்து. "தேஹமே ஆத்மா" என்றிருக்கும் லோகாயதிகனளவன்றிக்கே, "தேஹாதிரிக்தமாய் நித்யமாயிருக்குமாத்மா" என்னும் மீமாம்ஸகனளவன்றிக்கே, "ஜ்ஞாநம் ஆகந்துகம்" என்னும் வைசேஷிகனளவன்றிக்கே, ஸ்வயம்ப்ரகாசனாய், நித்யனாய், ஜ்ஞாநகுணகனாய், அணுவானனாய், ஈஶ்வரனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷமாய், அதுதான் ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்கை அதாவது - ஆத்மாவையுள்ளபடி யுணருகை.

ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு "பகர்திப்ராக்ருதங்கள் த்யாஜ்யம்" என்றறிந்து. ஆத்மாவையுள்ளபடி யுணர்ந்தால், பின்னை, ஆம்பரிசாவது - கைங்கர்யமேயாய்த்தது. ஆம்பரிசு

\$ "மெய்ப்பாட்டை" என்றும் காண்கிறது.

(க) "தாத்பர்யா" (உ) "தேவோஹம்மநுஷ்யோஹம்" (௩) "மமமாயாதுரத்யயா" (ச) "அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா" (ரு) "ஸத்யஜ்ஞாநமநந்தம்ப்ரஹ்ம"

வர்த்திக்கும்படியையறிந்து ஆத்மாபிமான ரூபமாகவாயத்து வர்த்திக்கிறதுகள் தானிருப்பது தன்னை நியாமகனாக அபிமானித்தபோது கர்மஸம்பந்தமாய்த்து வர்த்திக்கிறதுவாகக் கடவது; (௧) "தேஹாத்மாபிமானம்" என்றபிமானித்தபோது அந்நம் வர்த்திக்கிறதுவாகக் கடவது; (௨) "தேவோஹம்" என்றபோது அம்ருதம் வர்த்திக்கிறதுவாகக் கடவது; (௩) "தாஸோஹம்" என்றபோது கைங்கர்யமே வர்த்திக்கிறது வாசகக்கடவது பரகதிப்ராப்தங்களில் ஸங்கோசமபோய் ஸ்வரூபத்தைபுள்ளபடி யறிந்தால ஸஹஜ கைங்கர்யமே யிறே வர்த்திக்கிறதுவாவது அறிந்துகொண்டு "திறியெடுத்துக்கொண்டு" என்னுமாப்போலே பரகதி ப்ராப்யங்கள த்யாஜ்யம் என்கிற ஜ்ஞானமும், ஆத்மா பகவத்பரதந்த்ரனென்கிற ஜ்ஞானமும், ப்ராப்யம் கைங்கர்யம் என்கிற ஜ்ஞானமுமிறே சேதநனுக்கு வேண்டுவது; விடுவிக்கையும், பற்றுவிக்கையும், உபாயபூதனை விச்வாஸ கர்த்தவ்யமிறே "மெய்ப்பொருள், மெய்ம்மை, ஆம்பரிசு" என்கிறவை, அவ்வோ பதார்த்தங்களுக்கு வாசகமன்றிக்கே யிருக்க தத்தத்ஸ்வபாவ வாசியான சப்தங்களாலே மறைத்தருளிச் செய்கிறது அர்த்த கௌரவத்தாலே.

ஐம்புலனகத்தடக்கி இந்த்ரியங்களைத் தன்னுள்ளே யடங்கும்படி பண்ணி அதாவது—தன்வசத்திலே யாம்படி பண்ணுகை "மெய்ம்பொருள் போகவிட்டு" என்கிற முதலடியிலே போயிருக்க, "ஐம்புலனகத்தடக்கி" என்கிறது - மேல்ச்சொன்ன கைங்கர்யத்திலே (௪) "உபேக்ஷ" என்கிற புத்தியைத்தவிருகை கைங்கர்யத்திலும் நியமிக்கவேண்டுவன சிலவுண்டு, அவற்றையாய்த்து இங்குச்சொல்லுகிறது தனக்கினிதாகப்பண்ணும் கைங்கர்யமும் அபுருஷார்த்தம்; தனக்கும் அவனுக்கு மினிதாகப்பண்ணும் கைங்கர்யமும் அபுருஷார்த்தம்; அவனுக்கே ப்ரயோஜநமாகப் பண்ணுமதுவே புருஷார்த்தம் "தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளுமீதே" என்றும், (௫) "ஶேஷேணாவஸ்தித: பரம:" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஆக இவ்வளவால் உத்தாரகனாட்டார்த்தமான ப்ராப்யம் சொல்லிற்றாய்விட்டது "மெய்ம்பொருள் போகவிட்டு" என்றும், "ஐம்புலனகத்தடக்கி" என்றும் நமச்சப்தார்த்தம் சொல்லப்பட்டது "மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து" என்கிறவிது, நாராயணபதத்தில் நாரசப்தார்த்தம் சொல்லிற்றாய், அந்த ஶேஷத்வத்துக்கு பரதிஸம்பந்தியையொழிய ஸ்திதியில்லாமையாலே ஶேஷித்வம் ஆர்த்தமாகச் சொல்லிற்றாய், ஆக நாராயணசப்தார்த்தம் சொல்லிற்றாய்த்து "உணர்ந்து" என்றதொடு-ஜ்ஞாத்ருத்வபாமாகச்சொல்லுகையாலே ப்ரணவார்த்தம் சொல்லிற்றாய்த்து

இப்பாட்டில் குறையும் பூர்வார்த்தத்தில் சொல்லுகிற ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகிறது. காம்புறத்தலைசிரைத்து. காம்பற-உபாயாந்தரங்களில் தனக்குண்டான தொற்றற, தலைசிரைத்து-தன் தலையிலுண்டான துரிதங்களைப்போக்கி, தன் தலையில் கிடக்கிற ஸாதநாந்தரங்களின் தொற்றையறுத்தென்றபடி தலைமயிராகிறது தான அபிமானமேறுதுயிறே. கோமுறவா தண்டிக்குமிடத்தில் தலையைச்சிரைக்கிறது அபிமானத்தைப் போக்குகிறபடியாயத்து ஏகாந்தியாயும் ஸந்யாஸியாயும் வ்யங்கம் பண்ணுகிறது, தன் அபிமானத்தைத் தானே போக்குகிறபடியிறே தண்டமுகத்தாலே பிறரபிமானத்தைப்போக்குவதும் இப்ரசத்தாலே;ள்ளாபிப

(௧) "மநுஷ்யோஹம்" (௨) "தேவோஹம" (௩) "தாஸோஹம"
(௪) "ஸ்வேதம" (௫) "ஶேஷாணவஸ்தித:"

ந்தைப் போக்குவதும் இம்முகத்தாலேயிறே. ஆக அஹங்கார கார்யமான உபாயாந்தர பரித்யாகத்தைச்சொன்னபடி. உபாயாந்தர பரித்யாக பூர்வகமாக விஹிதோபாய பரிக்ரஹமிருப்பது "காம்பறத்தலைசிரைத்து" என்றவிதுவும் அர்த்த கௌரவத்தாலே மறைத்தருளிச்செய்கிறார் இவரேயன்று, அர்த்த கௌரவத்தாலே ச்ருதியும் (க) "ஊர்வைவ..." இத்யாதிகளாலே அர்த்தங்களை மறைத்துச்சொல்லும், அந்தச்ருதிச்சாயையாலே அருளிச்செய்கிறபடி. உன்கடைத்தலையிருந்து உன்தலைக்கடையென்றபடி. (உ) "த்வாரேணை" என்கிற ஸ்தானத்திலே "கடைத்தலை" என்கிறார். ஸாங்கர்ஷத்தை யநுஸந்தித்து திருவடிகளிலே கிட்டமாட்டாமையாலும், ஸம்ஸாரத்தின் தண்மையை யநுஸந்தித்து புறம்பேபோகமாட்டாமையாலும், திருவாசலைப்பற்றுகிறார். திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், ஒரு ஸம்ஸாரி, தன் வாசலைப்பற்றிக் கிடந்ததொரு நாயை எறிந்தவனை வெட்டித் தானுமக்குத்திக் கொண்டபடியைக்கண்டு, "ஒரு தேஹாத்மாபிமாநியளவு இதுவானால் பரமசேதனன் யமாதிகள் கையில் நம்மைவிட்டுக்கொடான்" என்று திருவாசலைப்பற்றிக் கிடந்தானிறே. இருந்து விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே பருபரக்கென்று திரிந்தவன், மரக்கலத்துக்கு நங்கூரம் அவிழ்த்துவிட்டாப்போலே, (ங) "அதஸோஹபயங்கதோபவதி" என்று - அப்யஸ்தானத்தைப்பற்றி நிர்ப்பயனாயிருக்கிறபடி. வாழும் உபாயம் ஈச்வரனேயானால் போகமிறே பின்புள்ளது. "இருந்துவாழும்" என்று - அவ்விருப்புதானே வாழ்ச்சியானவிருப்பு என்றுமாம். சோம்பரையுகத்திபோலும் உன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபாராய ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பினவர்களைக் கண்டால் உனக்குத் திருவுள்ள மிப்படி உகந்தாகாதே யிருப்பது. "வாழுஞ்சோம்பர்" என்று - கெடுஞ்சோம்பரை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்றுமாம். அதாகிறது - சாஸ்த்ரத்தில் நாஸ்திகராய் கர்த்தவ்யங்களை விடுகையன்றிக்கே ஆஸ்திக்யாதிரேகத்தாலே நிரபேக்ஷோபாயத்தை ஸ்வீகரித்து பகவதநுபவமேயாத்ரையாய் ஸ்வஹிதத்தில்சோம்பியிருக்கைபோலும். நித்யஸூரிகளை உகக்குமாப்போலே சோம்பரையுகப்புதி சூழ்புனலரங்கத்தானே. இது நீரிந்தபடி யெங்ஙனே யென்னில், கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறதுதானே அறிவிக்கிற தில்லையோ நீர்வாய்ப்பையும், நிழல்வாய்ப்பையும் பற்றக் கண்வளர்ந்தருளுகிறு சென்றுபோராய, "ஒரு சோம்பரைக் கிடைக்குமோ" என்னும் நசையாலேயிறே தேவரீர் சோம்பாதே கண்வளர்ந்தருளுகிறது. "காம்பறத்தலை சிரைத்து" என்றவிடம் - உபாயஸ்வீகாரத்துக்கு அங்கமான உபாயாந்தர பரித்யாகத்தைச் சொல்லுகிறது. "சூழ்புனலரங்கத்தானே - உன்கடைத்தலை" என்று நாராயணசப்தார்த்தமான சீலாதிகளை நினைக்கிறது.

பிராட்டி ஸ்வரூபநிரூபகதர்மமாகையாலும், நாராயணசப்தத்திலே அந்தர்ப்பூதையாகையாலும், "உன்" என்கிறவிதிலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயம். "கடைத்தலை" என்றது - (ச) "த்வாரேணை" என்றபடி. "இருந்துவாழும்" என்ற க்ரியாபதத்திலே - உபாயாத்யவஸாயத்தையும், அதுதானே போகரூபமாயிருக்கிறபடியையும் சொல்லிற்று. "சோம்பரை" என்று - (ரு) "ப்ரபத்யே" என்கிற உத்தமனாலே ஆக்ஷிப்தனான அதிகாரியைச்சொல்லுகிறது. .. .. ஙஅ

அ முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு அடிமையில் மேலாம்பாட்டும் - இந்த ஜ்ஞானமுடையாருடைய ராஜகுலம்சொல்லுகிறது இவருடைய) பயிலுஞ்சுடரொளி * நெடுமாற்

(க) "தவாஸ்ம்பாஹு" (உ) "த்வாரேணை" (ங) "அதஸோ பயங்கதோபவதி"
(ச) "த்வாரேணை" (ரு) "ப்ரபத்யே"

கட்டுமாறிருக்கிறபட ஜந்மவர்த்த ஸ்வபாவங்களால் குறைபநினறாகளேயாகிலும் இவர்கள் இந்த ஜ்ஞாநமுடையார்களாகில உத்தேச்யரென்கிறார். இப்பாட்டால் - எத்தனைபேனு சங்கீர்ண ஜந்மங்களிலே பிறந்தார்களேயாகிலும் இந்தஜ்ஞாநத்திலே நிஷ்டையுடையார்கள் திருத்துழாயோபாதி ஈச்வரனுக்கு சிரஸாவஹிக்கப்படுவரென்கிறார்.

மூ.—அடிமையிற் குடிமையில்லா வயல்சதுப்பேதிமாரில்
குடிமையிற கடைமைபட்ட $ குக்கரில் பிறப்பரேலும்
முடியினில் துளபம்வைத்தாய் மொய்கழற கன்புசெய்யும்
அடியரை யுகத்திபோலு மரங்கமா நகருளானே ௪௩

ப-ரை —துளபம - திருத்துழாய்மாலையை; முடியினில வைத்தாய - திருவபிஷேகத்திலே சாத்தியருளி, அரங்கமாநகருளானே—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனே அடிமையில குடிமை இல்லா—ஸர்வேச்வரனான வுனக்கு அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தமென்று நினையாதவர்களாய், அயல்—அதுக்கசலாக, சதுப்பேதிமாரில்—நியமஸ்வாமாதவனமாகிற நான்குவேதங்களை அத்யயநம்பண்ணினவர்களைக் காட்டிலும், குடிமையில் கடைமைபட்ட—அடிமைசெய்ய பராபதியுடையராய, $ குக்கரில் பிறப்பரேலும்-பஞ்சமஜாதியிலு தாழ்ந்தகுலத்திலே பிறந்தவர்களேயானாலும், மொய—நெருங்கின, கழற்கு—உன் திருவடிகளிலே, அன்புசெய்யும—அநந்யப்ரயோஜநராய் ப்ரீதிபண்ணுகிற, அடியரை—தாஸபூதரை, உகத்தி—உகக்குமவனன்றோ நீயென்கிறார்.

வ்யா. அடிமையில் குடிமையில்லா கைங்கர்யம்நமக்குக் கர்த்தவ்யம் என்றிருக்குமவர்களன்றிக்கேயிருக்கை கைங்கர்யமாகிறது - ஸஹஜம், அதொழிய ச்செல்லாதிருக்கையாய்த்து ப்ராப்தம; அதினன்றிக்கேயிருக்குமவர்கள். அயல்சதுப்பேதிமாரில் அடிமைக்கசலான சதுர்வேதிகளாயிருப்பாரில் காட்டில் வேதாத்யயநம்பண்ணுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம ஈச்வரனையுள்ளபடி யறிகையும், தன்னை உள்ளபடி அறிகையும், கைங்கர்யம ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தமென்றறிகையுமாயத்து அயலாகையாவது-இந்த ஜ்ஞாநத்துக்குடல வேதாத்யயநம்பண்ணுகிறோமென்று அறியாதிருக்கை. அத்யயநபலம அர்த்தஜ்ஞாநமென்றறியாதவர்கள் சதுர்வேதிகளானாலும் நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கை (க) "விஷ்ணுபக்திவிஹீநோ யஸ்ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தவேத்யபி" ப்ராஹ்மண்யமத்ரஸ்தஸ்ய்ய ... என்னக்கடவதிறே. (உ) "யஸ்யாநுகூலத்தில்லாதவர்" இத்யாதி இனி இவர்களிலும்... ஈச்வரனுக்கு உத்கர்ஷத்தைச்சொல்லுகிறது மேல். குடிமையில் கடைமைபட்ட குக்கரில் பிறப்பரேலும் வேதவிஹிதங்களை யநுஷ்டியாதும, நிஷித்தங்களை யநுஷ்டித்தும் போருகையாலே நிஹீநஜந்மங்களிலே பிறந்தவர்களேயாகிலும். குக்கராகிறார்-சண்டாளரிலும் தண்ணியர் என்கை "பிறப்பரேலும" என்கிறது - பகவத்ஜ்ஞாநத்துக்கு ஜந்மங்களுடைய உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களில நிர்ப்பந்தமில்லை, (௩) "ஸஹஜைவ ... " என்கிறபடியே-இந்தஜ்ஞாநம் எல்லாஜந்மங்களிலும் ஸம்பவிக்குமென்கை, - வேதாத்யயநமஹாஜ்ஞாநத்துக்காக அவகரி,

$ குக்கர—ஆ க்ஷேத்ரா என்றபடி.

(க) "விஷ்ணுபக்திவிஹீநோயஸ் ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தவேத்யபி । ப்ராஹ்மண்யமதஸ்தஸ்ய வேத்தஸ்யோத்பத்திர் நிரூப்யதாம்." (உ) "யஸ்யாநுகூலத்ரேவக்டி"

(௩) "ஸர்வத்ரகஸநாத்ராபயதே"

ராமாயணத்தில், காட்டிலே திரிவார் சிலவேடரையும், வேடுவிச்சிகளையும், குரங்குகளையும், கழுகையும், மஹாபாரதத்திலே, விதுராதாமவ்யாதிகளையும், பிசாசங்களையும், இடையரையும், இடைச்சிகளையும் கண்டோமிறே. "பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டருளும் சீதப் பதொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்" என்கிறபடியே

நித்யஸூரிகளிற்காட்டில் இங்கேவந்து சேவிக்கும் ஆச்ரிதர்களாகையாலே இவர் சீரியரென்கை. அல்லாதபொன்னிற காட்டில் வேதகப்பொன்னுக்கு ஏற்றமுண்டிறே. மினில் துளபம்வைத்தாய் திருத்துழாயோபாதி சிரஸாவஹிக்குமவர்களென்கை. திருப்பமாலை ஸர்வேச்வரத்வத்துக்கு ஸூசகமாப்போலே இவர்களாலே உனதுடைய ஸர்வேச்வரத்வம் நிறம்பெறுமென்னவுமாம் மோயகழற்கன்புசெயயும் "ஐம்புலனகத்தி" என்கிறபடியே உன்னுகப்புக்குப் புறம்பானவற்றைப் போகட்டு, 'உன்சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு' என்று திருவடிகளுக்குப் பரியுமதுவேயாத்மையாய், அத்தையே ப்ரயோஜனமாக நினைத்திருக்குமவர்கள் அடியவரை. இது - உபேயத்தைச் சொல்லிற்றாய், இது - உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. "சேமம்" என்கிறபடியே ஸ்வரூபத்தை உள்ள புணர்ந்து ஸ்வாகூதந்த்ரியநிவ்ருத்தி லயவமினறிகசே யிருக்குமவர்கள். அடியார். அடியிலுள்ளவர் கழலை திருவடிகளேயாய், தாரகமும் திருவடிகளேயாயிருக்கை "நிழலுமடிதாறுமா ம்" என்னக்கடவதிறே உகத்திபோலும் இப்படியிருக்குமவர்களை உகத்தி இதுக்கு புறம்பான சதுர்வேதிகளைக் காட்டில் இவர்களையேயிறே தேவரீர் உகந்திருப்பது ம் திருத்துழாய்போலும், முடியினில் துளபம்போல் அடியரை உகப்புதி அரங்கருளானே நிஹீனஜந்மாக்களாய் உனக்கு நல்லார் யிருப்பார்க்கு முகங்கொடுக்கைக பன்றோ இங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது, உத்க்ருஷ்டர்க்கு முகங்கொடுக்குமிடத் பரமபதத்திலே யிருக்க வமையாதோ ௩௯

அ. நாற்பதாம்பாட்டு. திருமறுமார்வ ஜந்மத்தால் வந்த தண்மையன்றிக்கே ஏக சேஷனும் தண்ணிய வ்ருத்தமுடையாரும், ஈ மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞானத்திலே ராகில் அவர்களுக்கு அந்தகாலம் அநுபவிக்கவேண்டா வென்கிறார்.

> மூ — திருமறுமார்வ நின்னைச் சிந்தையுள் திகழவைத்து
> மருவிய மனத்தராகில் மாநிலத் துயிர்களெல்லாம்
> வெருவுறக் கொன்றுசுட்டிட் டீட்டிய வினையரேனும்
> அருவினைப் பயனதுயரார் அரங்கமா நகருளானே ௪௰

ப — ரை.— திரு—பெரியபிராட்டியாரையும், மறு—ஸ்ரீவத்ஸம் என்கிற மறுவை மார்வ—திருமார்விலே யுடையனாய், அரங்கமாநகருளானே—கோயிலிலே கண்வளர்ந் தருளுமவனே; மாநிலத்து உயிர்கள் எல்லாம்— இந்த மஹாப்ருதிவியிலுள்ள ஜீவர்களெல்லா வெருவுற—ஜகத்தடைய நடுங்கும்படி, கொன்று—கொன்றும், சுட்டிட்டு—சுட்டும், (இவைகளாலே,) ஈட்டிய—ஸம்பாதித்த, வினையரேனும்—பாதகங்களை யுடையரேயா கிலும் நின்னை—ஸ்ரிய:பதியான வுன்னை, சிந்தையுள—தங்கள் நெஞ்சிலே, திகழவைத்து—திகழும்படி வைத்து, மருவிய மனத்தர் ஆகில்—த்ருடாத்யவஸாயத்தை யுடையாரிருப் பாராகில், (அவர்கள்,) அருவினைப்பயன் அது உயரார்—மஹாபாதகங்களுடைய பலம் அநுபவிக்கமாட்டார்களென்கிறார்.

வயா திருமறுமார்வ இருவரையும், மறுவையும் மார்விலே யுடையவனை ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரனை (க) "ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:" என்கிறவிது ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்நமிறே. பிராட்டி திருமார்பிலே எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறதிறே வாத்ஸல்யம் தோற்றுகைக்காக "அலர்மேல்மங்கை உறைமார்பா" என்றும், "நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும்" என்றுமிறே இவர்களவாதத்தை யிருப்பது இது தானே * மெய்ம்மைப்பொருளில் மறைத்த லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை, அதில் நிஷ்டையுடையவர்களுடைய வைபவம் சொல்லுகிறவிடத்தில் வெளியிடுகிறார் உபாயோபேயங்க ளிரண்டுக்கும் அவள் ஸம்பந்தமே வேணுமென்னு மிடந்தோற்றுகிறது, நின்னைச் சிந்தையுள் திகழவைத்து ஸ்ரிய:பதியானவனை உபாயாந்தரங்கள் கலசாமே நெஞ்சிலே விளங்கும்படியாக அத்யவஸித்து ஸம்கைபாதி ஸாவித்ரீபாதிபாக இவன் தலையிலும் சிறிது ஸஹாயமுண்டாகில் அவனுடைய உபாயபாவம் நிகழாதே மழுங்குமென்கை. ரக்ஷிப்பிக்கைக்குப் பிராட்டியும், ரக்ஷிக்கைக்கு ஈச்வரனும், இப்படியறிந்து அணுகைக்குத் தானும், அறிவிக்கைக்கு ஆசார்யனுமொழிய வேறொன்று வேண்டாதிருக்கை. "வைத்து" என்று - இம்மிதுனத்திலுடைய பவ்யதையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்

மருவியமனத்தராகில். இவ்வம்சம் உபேயாத்யவஸாயத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரயோஜநாந்தரங்களை விட்டு ஸ்ரிய:பதியே பரமப்ரயோஜநமென்று அத்யவஸித்திருப்பாராகில் "ஆகில்" என்றவிது - ப்ராபகவிஷயமாகவுமாம், ப்ராப்யவிஷயமாகவுமாம், இத்துணிவு ஒருசேதநனுக்குக் கிட்டுவதொன்றன்றென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக.

மாநிலத்துயிர்களெல்லாம் வெருவுறக்கொன்று ஒரு ஜந்துவை ஹிம்ஸிக்கும்போது ஜந்துவுடைய நடுங்கும்படியாகவாய்த்து நலிவது இத்தால் - இவனுக்கு ஹிம்ஸையிலுண்டான ருசி சொன்னபடி. சுட்டிட்டு. சஸ்த்ராதிகளால் நலியுமளவன்றிக்கே ப்ராணனோடே தக்தத (ஓ) மாக்கி ஈட்டியவினையரேலும் அமஹாபாதகங்களை, புருஷார்த்தருசியுடையார் அவ்வோ புருஷார்த்தங்களை ஆதரிக்குமாப்போலேயாய்த்து இவன் இவற்றையேறிட்டுக்கொள்ளுவது. ஜந்மாந்தரங்களிலும் இது ஸம்பவியாமையாலே பூர்வவ்ருத்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏலும். (உ) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" (ங) "பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே" (ச) "அநேகஜந்மஸம்ஸித்தா:" என்கையாலே இவனால் இதுக்குமுன்பு செய்யக்கூடாது, கூடிற்றேயாகிலும் அருவினைப்பயன துய்யார். தாங்கள்தேடி ஜீவிக்கப்பெறார்கள். கடலுக்குத் தொடுத்த அம்பை மருகாந்தாரத்திலே விட்டாப்போலே அசல் பிளந்தேறிடுமத்தனை (ரு) "த்விஷத: க்ரூராந்" என்னக்கடவதிறே அங்ஙனன்றிக்கே, காகனைவிட்ட ப்ரஹ்மசிரஸ்ஸுபோலே திரிக்கொண்டே போக்குமென்னுதல், அங்ஙனன்றியே பக(ஹம)தத்தன்விட்ட சக்தியை மார்விலே ஏற்றாப்போலே தான் அநுபவித்தல், பொறுத்தேனென்னுதல் செய்யுமத்தனை. அவன் (சா) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னாநிற்க இவர்களுக்கு அநுபவிக்க விரகுண்டோ அரங்கமாநகருளானே. இவையெல்லாம் அவதார ஸமயங்களிலேயன்றோ வென்னவொண்ணாதபடி. அவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்காகவன்றோ கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளு

(க) "ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:" (உ) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" (ங) "பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே" (ச) "அநேகஜந்மஸம்ஸித்தா:" (ரு) "த்விஷத: க்ரூராந் ப்ரபகாந்தமாம்" (சா) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"

இதுதான ஈச்வரனுசசபபட்டே போமததனையொழிய இவவதிகாரிகளுககிது ஸமப ப்ராமாதிகமான புண்யத்தையும் பாதகமென்றிருக்கிறவர்கள் பாபத்திலே யிழி ளா, யாமிலேயிருந்து, (க) "நகச்சிந்தாபராயத்" என்னுமவனத்தனை குறை றுமும் "செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" என்னுமவனுமென்று, பாபங்களிலே யிழி ளா வாய்களைபா னிளைசகவும் நிலமன்றெனகை. .. .. ௪௦.

அ நந்தரத்தோராமபாட்டு வானுளார இவர்களுக்கு ஜன்மவ்ருத்தங்களாலவரும் இல்லாமையேயன்று, தங்களோடு ஸம்பந்தித்த ஸமஸாரிகளுக்கும் தங்களுக்கேசாதத சுத்தாம்படியான உத்கர்ஷத்தை யுடையவர்களென்கிறார்.

> மூ—வானுளா ரறியலாகா வானவா வென்பராகில
> தேனுலாந் துளபமாலைச் சென்னியா வென்பராகில்
> ஊனமாயினகள் செய்யு மூனகாரகர்களேனும்
> போனகஞ் செய்தசேடந் தருவரேல் புனிதமன்றே ௪௧.

பதவுரை — ஊனம் ஆயினகள் செய்யும்-தாங்கள் பிறரைக்கொல்லுவதன்றிக்கே, ஊன களையும் பிறரையிட்டுவித்து ஹிம்ஸிப்பவர்களாயிருந்தார்களேயாகிலும், வானுளார்- நித்யலோகங்களிலுள்ள ப்ரஹ்மாதிகளாலே, அறியலாகா-இப்படிப்பட்டதென்று பரிச்சேதி க்க வொண்ணாத, வானவா—பரமபதத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவனே, என்பராகில்— சொல்லுவாராய், தேன் உலாம்-மது ஸ்ரவியாநின்றுள்ள, துளபம் மாலை-திருத்துழா மாலையை, சென்னியா—திருமுடியிலே யுடையவனே, என்பர் ஆகில்-என்று சொல்லு வாராகில், போனகம் செய்த சேடம்—அவர்கள் அமுதுசெய்து மிகுந்தப்ரஸாதம், தருவரேல்—க்ருபைசெய்து கொடுப்பார்களேயாகில், அன்றே—அப்போதே, புனிதம்—பரி ராவர்கள்.

வ்யா. வானுளாரறியலாகாவானவா ப்ரஹ்மாதிகளாலே துர்ஜ்ஞேயமான பரமபதத் திலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவனே. ஆகா" வென்கிறது-சண்டாளன அக்நிஹோத்ரத்திலே லாகாதென்னுமாப்போலே நிஷேதத்தைச்சொல்லிற்றாகவுமாம் பரணிலே உபாலிருக் ன்று பாபபதங்லயனை அறியலாமோ; மநுஷ்யர்களில் காட்டில வயாவர்த்தியுண்டே அதுகொண்டன்றோ செல்லலாமோ.

(உ) "ஸகிஞ்சந:" (ங) "அநந்யகதி:" என்றிருப்பாரையுமத்தனை, (ச) "மச்சுவெழ" என்றிருப்பார்க்கறியலாமோ. "ஆசறுநாதங்கட கலலாலறியலாவா னலல்லன" என்கிறது நேர்ந்தவல்லவனோடு நேர்மாட்டாதவனோடு வாசியறக் கடலைநீந்தமொ தாப்போலே, சக்தனோடு அசக்தனோடு வாசியின்றிக்கே அஸாத்யமாயாய்த்து பகவத யிருப்பது (ரு) "அநந்யஸாத்ய," என்னக்கடவதிறே. அஸ்பாஷ்ட ஸமஸா றுப் சுத்தஸத்வமயமான விக்ரஹத்தை யுடையனாயிருக்கிறவனுடைய பெருமையைப் தாலும அவனை உபாயமாகவேணும; குணத்ரயவச்யனை விவன் சிறுமையைப்பார்

(க) "நகச்சிந்தாபராயத்" (உ) "அகிஞ்சந:" (ங) "அநந்யகதி:" "ஏசவரோஹம" (ரு) "அநந்யஸாத்யே"

தாலும அவனே உபாயமாகவேணும, ஸ்வாகந்தைத்தில் பாபமியிலலாத ஸவரூபததைய யுதா ஸாதிததாலும் அவனே யுபாயமாகவேணும என்பராகில (க) "ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம்" என்கிறபடியே உளவாயிலலுஸநதாரா வழிநதுசொலலுமசொலலையுடையாரகை இததால - (உ) "வ்யாஜம் நாத்திரவணாமஹ" எனகிறபடியே உபாய பாரத்தனைனய ச சொல்லுகிறது ஆகில். ஸ்வஸாமாததயத்தை விடுகையாலுளள அருமைசொல்லுகிறது தேனுலாந துளபமாலைச் சென்னியா னிஹ - உபாயம் சொலலிற்று, இங்கு - உபேயாம்சம சொலலுகிறது மதுப்ரசுரமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடையவனே ஸர்வாதிகனுப் நிரதிசயபோக்யனுப் அதலவ பரமபராபயனெனகை என்பராகில் இத்தாலும ப்ராப்யப்ரார்த்தனையைச்சொல்லுகிறது. ஆகில் பரயோஜநாநதரஙகளைவிட்டு இவனையே பரமப்ரயோஜநமெனறு நினைக்கையிலுளளவருமைசொல்லுகிறது. (ங) "ஸுதுர்லப:" எனனககடவதிறே

ஹானமாயினகளசெய்யும். வயிறு வளர்ச்சைககாக பரஹிமஸை பண்ணுமவாகள, மதயாரதாதத்திலே மாம்ஸாரத்திகளாய் வருவாருணடாகில ஹிமஸயபதாரததத்தை பராஸன் போகாமல் பாந்திந்துமாம்ஸத்தை அறுத்துக்கொடுக்குமவர்கள ஆந்ருசமஸ்யபராநாரா பிறாககாகத தஙகளுடைய மாம்ஸத்தை யறுத்துக கொடுப்பர்கள்; அதுக்கெதிரததட்டு இது. ஊனகாரர்கள். தாஙகள் கொலலுமளவன்றிககே பிறரை பிடுவித்துக் கொல்லுவிக்குமவர்கள ஜ்ஞாநப்பிறப்பதற்கு முன்புத்தைவ்ர்த்தம சொலலுகிறது ஏவும் முனபுசெய்யிலும இந்த ஜ்ஞாநம பிறந்தபின்பு ஸம்பவியாது, பிறருடைய ஆர்த்திகாலில மோஹிககில மோஹிசகுமத்தனை ஸர்ப்பாஸ்யததிலே அகப்பட்ட மணடூகத்திலுடைய ஆர்த்தியைக கேட்டு "இது ஆரமிந்து விடுவிககக் கூடாயிடுகிறது" என்று ஆழ்வான் மோஹித்தான், இப்படிப்பட்ட விவன் பரஹிமஸையிலே இழிந்தானுகில் ஈசவரன பணணுகிற ஹிமஸையோபாதி ஹிதரூபமாயாய்த்திருப்பது. போனகம். பகவதவிஷயததில சொலலுமோபாதியாகிலும் சொல்லவேணுமே, அதிலுங்குறையச சொலலவொண்ணுதே செயததேடம் (சு) "அதிபல-மேஷஜிதமேஷமேஷிநா" எனறும், "கலத்ததணடு" என்றும, சொலலுகிறபடியே அமுதுசெய்து கைவாங்கினகலத்தில பரஸாதம தருவரேல் பகவத்பரஸாதம்போலே ப்ரயோஜநாந்தர பாக்ரும் பொதுவா யிருககுமதனறே இது அலப்யலாப்பம் கிட்டிறறுமில். ஒருநாள பட்டர் பரஸநநராய் ஜீயர்க்கு இட்ட பரஸாதததை நினைப்பது புனிதமன்றே. தேசாநதரே காலாநதரே தேஹாந்தரேயனறியே ஸ்பர்சவேதியாய இரும்பு பொன்னுமாப்போலே அபபோதே பரிசுத்தம். (ரு) "தத-ஹஸ்த-பவ-வாரவ ந்தி" ... ... சக. பகவத்ப்ரஸாதம பாவநம்; இது ஸ பாவநம

அ நாறபததிரணட-டபாட்டு. பழுதிலா ஜந்மவாத்தாதிகளால குறையநினறே இந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்கள, இந்த ஜ்ஞாநவிதுரராய ஜந்மவாததாதிகளால உயாநதவாகளுக்கு ஸாவேசவராயபாதி பூஜயராய ஜ்ஞாநபாதார பாதிக்ரஹவ்யவ ஹாராஙகளுக்கு மாஹராலவ ரென்கிறா

(க) "மநோஹ்ருதவோ வா குத்தாத்:" (உ) "பாரார்தததாம ஹிசசாணுக்:" (ங) "ஸமஹாநமாஸதுர்லப:" (ச) "தவதீயபுக்தோஜ்ஜிதசேஷபோஜிநா" (ரு) "ததுசசிஷ்டப்ஸபாவநம"

பழுதிலா வொழுகலாற்றுப் பலசதுப்பேதிமார்கள்!
இழிகுலத் தவர்களேலு மெம்மடியார்க ளாகில்
தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மி னென்றுநின்னோடுமொக்க
வழிபட வருளினாய்போல மதிள்திரு வரங்கத்தானே சஉ

ப-ரை — மதிள் — திருமதிளாலே சூழ்ந்த, திரு அரங்கத்தானே — கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனே, ஒழுகல் — ''ப்ரஹ்மா தொடங்கித் தங்களளவும் நீண்டுவருகிற, ஆறு — பரம்பரையில், பழுது இலா — குற்றமின்றிக்கே யிருக்குமவர்களாய், பலசதுப்பேதிமார்கள்! — நான்கு வேதங்களையும் அத்யயநம் பண்ணிப்போருமவர்களே!, எம் அடியார்கள் ஆகில் — நம்மடியாரென்று அபிமாநிக்கலாம்படி யிருக்குமவர்கள், இழிகுலத்தவர்களேலும் — நிஹீந குலத்திலே பிறந்தார்களேயாகிலும், நீர் — நீங்கள், தொழுமின் — அவர்களைத் தொழுங்கோள், கொடுமின் — உங்கள் பக்கலுள்ள விசேஷார்த்தங்களை அவர்களுக்கு உபதேசியுங்கோள், கொள்மின் — அவர்களிடத்தில் விசேஷார்த்தங்களுண்டாகில் கேட்டு க்ருதார்த்தராகுங்கோள், '' என்று — , நின்னோடும் ஒக்க — (உனக்குமேல் பூஜ்யரில்லாமையாலே,) உனக்கு ஸமாநமாகவாகிலும், வழிபட — அவர்களை ஆராதிக்கும்படி போம்படி, அருளினாய் — க்ருபைசெய்தருளினாயென்கிறார்

வ்யா பழுதிலாவொழுகலாறு ப்ரஹ்மாதொடங்கித் தங்களளவும் வர நெடுகிப் போருகிற வம்ச ப்ரவாஹத்திலே ஒரு கோஷமின்றிக்கே யிருக்குமவர்கள் அதாகிறது — உத்பத்திகளிலேயாதல், ஆசாரங்களிலேயாதல், ஒருவகையாலும் பாஹ்மண்ய பரிப்ருதி யின்றிக்கே யிருக்கை பலசதுப்பேதிமார்கள் இவ்வம்சத்திலே சதுர்வேதிகளா யிருப்பார் அநேகரென்கை (க) '' வதவேதசாஸ்த்ரஜ்ஞயஃ '' என்கிறபடியே நிஷ்ஸமரா யிருக்கை. '' சதுப்பேதிமார்கள் '' என்று — ஸம்போதனை ஒழுகல் - நெடுமை. ஆறு — வழி. இழிகுலத்தவர்களேலும், இதில் கீழ்ப்பட்டதில்லையென்னும் நிஹீநகுலத்திலே பிறந்தார்களேயாகிலும் ஏலும் (உ) '' வைஷ்ணவாந் ராஜநகாமீஹ '' என்கிறபடியே அநேக ஜந்ம புண்யங்களினுடைய அவஸாநத்திலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்குமென்று சொல்லுகையாலே ஜ்ஞாநசரீர ரிருப்பாருக்கு நிஹீநஜந்மங் கூடாது, விதுர தர்மவ்யாதாதிகளைப்போலே கூடிற்றேயாகிலும். எம்மடியார்களாகில் என்னுடைய அஸாதாரணபக்தர்கள் அதிந்து ஜ்ஞாநாநுகூலமான ஸ்வாசாரத்தை யுடையராகில். கைங்கர்யமே எல்லா நன்மைகளுமாக நினைத்திருக்குமவர்களாய, ஈச்வரனும் இவர்கள் திறத்தில் நாமே யிவர்களுக்கு உபாயோபேயங்களும் எல்லாவுறவுமென்னும் நினைத்திருக்கப் பெறுமவர்கள்

தொழுமின் நீர், நீங்கள் தொழுங்கோள் (ங) '' வர்ஷ்வணவலக்ஷஜீ '' என்கிற படியே உங்களுடைய வித்யாவ்ருத்தங்களும், ஜந்மோத்கர்ஷங்களும், நசிக்கும்படியாக தமதே தமவென்றிருக்கும் நீங்கள் அவர்கள் காலிலே விழுங்கோள். (ச) '' தாஸே ஷ்வஸிவஸவயூகா '' இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே பகவத்ப்ரஸாதமொழிந்த ஸாதநாந்தரங்கள் பயஸாதநமென்றிருக்கும் நீங்கள் அவர்களை ஆராதியுங்கோள். (ரு) '' வாஸுதேவஸமாஜே வஃ '' என்கிறபடியே ஸ்வரூபப்ராப்தமான சேஷத்வமானது அவர்களுக்கு ஸ்வரூபஸித்தம், உங்களுக்கு தாமாநத்தாலே ஆஸ்தாம், அவர்களைத்தொழுகை உங்கள் ஸம்

(க) '' சதுர்வேததாரிஷயஃ '' (உ) '' பஹுஜந்மார்ஜிதமாமந்த்ர '' (ங) '' ஏஷவவ ஸதாம் நயஃ '' (ச) '' காலேஷ்வபிசஸர்வேஷு '' (ரு) '' பரஸ்பரோபாஸவஃ ''

ஸாபேக்ஷமான தர்மாநமேபோம. நிஹீநஜந்மத்திலே பிறந்தவன் ப்ராஹ்மணனுக்கு ரக்ஷக னாக எங்கேகண்டோமென்னில், கைசிகஸம்பந்தம் ப்ராஹ்மணனைய ப்ரத்யுத்தியாலேவந்த ப்ராஹ்ம ராக்ஷஸத்வத்தை ப்ராஹ்மணனுக்குப் போக்கிக்கொடுக்கக் கண்டோமிறே கோடீஸ்கோண மின். அவர்கள் உங்கள்பக்கல் ஒருஜ்ஞாநாபேக்ஷை பண்ணில் நீங்கள் ஆதரித்துச் சொல் லுங்கோள்; அவர்கள் பகவத்ஜ்ஞாநத்தை உங்களுக்கு ப்ரஸாதிக்கில் கேட்டு க்ருதார்த்தரா குங்கோள். ஜாதிநிபந்தநமான ஸம்பந்தம்போலேயாதல், குணநிபந்தநமான ஸம்பந்தம் போலேயாதல், நீர்மேலெழுத்தான ஸம்பந்தமன்றிறே இவர்களோடு பண்ணும் ஸம்பந்தம்; இது யாவதாத்மபாவியான ஸம்பந்தமிறே என்று நின்றேடுமோகக வழிபடவருளினுயபோல். இப்பாசுரம் பலப்ரதரான தேவரீர் அருளிச்செய்தபின்பு இதிலொரு ஸம்சயமுண்டோ. நின்றேடுமோக்கவழிபட 'எனக்குமேல் பூஜ்யரில்லாமைபாலே என்மாத்ரமாகிலும் அவர் களை ஆராதித்து நலவழிபோங்கோள்' அருளினுய் (க) "மத்திரஷ்டவிதாஹ்யேஷா யஸ்மிந்ம்லேச்சேபிவர்த்ததே | ஸவிப்ரேந்த்ரோ முநிஸ்ரீமாந் ஸயதிஸ்ஸசபண்டித: || தஸ்மைதேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோயதாஹ்யஹம்" என்கிறபடியே அருளினுய் இத்தனை யும் தேவரீர் க்ருபையாலே அருளிச்செய்த வித்தனையிறே "ப்ரதிதலநல்கியுரைப்பார் தம் தேவிர்க்கே" என்று - பகவத்ஸம்பந்தயுக்தருடைய பாவநத்வம், நித்யஸூரிகளும் தங் களுடைய அபிமதவிஷயங்களுக்கு ஸாவஸ்வதானம் பண்ணினார்களாய் உபதேசிக்குமத்தனை யிறே மதிள் திருவரங்கத்தானே உபதேசமாத்ரமேயாய்ப் போகாமே சோபிஸிலேவந்து லோகஸாரங்க மஹாமுநிகள் தலையிலே திருப்பாணாழ்வாரை வைத்து இவ்வர்த்தத்தை வ்யா பரிதமாகக் காட்டிற்றிலீரோ மதிள் திருவரங்கத்தானே கோயிலில் மதிளைக்கடக்கிலன்றோ தேவரீர் காட்டின இப்ரமாணங்களைக் கடக்கலாவது .. .. .. சஉ.

அ நாற்பத்துமூன்றும்பாட்டு. அமர கீழ்ச்சொன்ன ஜந்மவ்ருத்தாதிகளுக்கு மே லே ஜ்ஞாநாதிகருமான இவர்கள், ஜந்மவ்ருத்தாதிகளினிகளே இந்தஜ்ஞாநமுடையரானவர் களை, பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே வந்தவைலக்ஷண்யத்தை புத்திபண்ணாதே காமநிபந்தநமான ஜந்மாபகர்ஷத்தையே புத்திபண்ணித் தாழநினைத்தார்களாகில் அக்ஷணத்திலே அவர் கள் தான் சண்டாளரென்கிறார்.

மூ.—அமரவோ ரங்கமாறும் வேதமோர் நான்குமோதித்
தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேனும்
நுமர்களைப் பழிப்பராகில் நொடிப்பதோ ரளவிலாங்கே
அவர்கள்தாம் புலையர்போலு மரங்கமா நகருளானே சங.

ப-ரை — அரங்கமாநகருளானே—, ஓர்—அத்விதீயமான, அங்கம் ஆறும்—ஆறு வேதாங்கங்களையும், ஓர்—அத்விதீயமான, வேதம் நான்கும்—நான்குவேதங்களையும், அமர— ஸாவதாநமாக, ஓதி—அத்யயநம்பண்ணி, தமர்களில் தலைவராய—தாஸபூதரில் அக்ரேஸர ரான, சாதி அந்தணர்களேனும்—ப்ராஹ்மணவர்ணத்திலே பிறந்தவர்களேயானாலும், நும ர்களை—தேவரீருடைய தாஸபூதரை, பழிப்பராகில்—அவர்களுடைய ஜந்மவ்ருத்தங்களைப் பார்த்து நிந்திப்பாராகில், ஆங்கே—அப்போதே, நொடிப்பது ஓர் அளவில்—அந்தக்ஷணத்தி லேயே, அவர்கள்தாம்—அவர்கள், புலையர்போலும்—சண்டாளராவரென்கிறார்.

(க) "பக்திரஷ்டவிதாஹ்யேஷா யஸ்மிந்ம்லேச்சேபிவர்த்ததே | ஸவிப்ரேந்த்ரோமுநிஸ்ரீமாந் ஸயதிஸ்ஸசபண்டித: || தஸ்மைதேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோயதாஹ்யஹம்"

யா —அமரவோரங்கமாறும். அதவிதியமான ஷடங்கங்களையும் அறுதியிட்டா டாடவ களையும் தரித்தா, அர்த்தத்தையும் தரிக்குமவர்களாகை. அங்கங்களுக்கு அதவிதியத்வமா வது - ஓரங்கத்திலே ஜ்ஞாநக்குறைவறவுண்டானால் லோகத்தார் அவனை ஸர்வஜ்ஞனென்று சொல்லும்படியிருக்கை (க) "பரீக்ஷாபாரவஸ்யம் ஷிக்ஷா" இத்யாதி வேதமோர்நான்கும். வேதங்களுக்கதவிதியத்வம்—அபௌருஷேயத்வம் பௌருஷேய சப்தங்களிற்காட்டில் வ்யா வர்த்தியாதல், தனித்தனியே விநியோகபேதத்தால வந்த வ்யாவர்த்தியாதல் ஓதி. அங்கங் களோடு வேதங்களோடு வாசியற ஆசார்யோச்சாரணாநுச்சாரணமுகத்தாலே க்ரஹிக்கை. இப்படிகளாலே எம்பெருமானையுள்ளபடி அறியுமவர்களாகை தமாகளில் தலைவராய ஜ்ஞா நாநுகூலமான பகவத்விஷயத்தில் ஸம்பந்தமுடையாரில் அக்ரேஸராயிருக்கை.

சாதியந்தணர்கள் கீழ்ச்சொன்னவை க்ஷத்ரியவைச்யர்களுக்கும் பொதுவிறே, அவ வளவன்றிக்கே ஜாத்ப்ராஹ்மணராயிருக்கை ஏலும் கீழ்ச்சொன்னவை ஒருவர்க்கும் விதிக்குமதல்ல, விதிக்குமேயாகிலும். வைஷ்ணவநிஷ்டையில வந்தால இவையெல்லாம அஸத்கல்பமென்னை ஸர்மாநோபஹதர்க்கு அபசாரஹேதுவுமாய், இவையில்லாதார் தலை மேலேகாலிடப்பண்ணுகைக்குடலாயிற்றிறே

நுமர்களை தேவரீரபிமாநத்துக்குள்ளே அடங்கின ப்ராபயபராபகங்கள தேவரீரேயெ ன்று அத்யவஸித்து, உடையவனே உடைமைக்கு நிர்வாஹகன, உடைமையை விநியோகங் கொள்ளுவானுமவனே யென்றிருக்குமவர்களை பழிப்பராகில் பகவத்ப்ரபாவத்தை அஹங் காரத்தாலே விஸ்மரித்து, அவர்களுடைய ஜாதிமாத்ரத்தையே புத்திபண்ணித் தங்களில் காட்டில குறையநினைப்பராகில். பழிப்பாகிறது - குற்றம், அதாகிறது - பகவதபசாரங்களில் தலையான அபசாரம் உகந்தருளின நிலங்களில த்ரவ்யமாத்ரத்தையே புத்திபண்ணிக் குறைய நினைக்குமாபபோலே, வைஷ்ணவர்கள் ஜந்மமாத்ரத்தையே புத்திபண்ணிக் குறையநினைக்கை. பழிப்பராகில கொண்டாடுகைபேயாயத்து ப்ராப்தம, அஹங்காரமாகிற ஸ்ரீமுசலகனேற்றி ப்ர மித்தபோதிறே அவர்களைக்குறைய நினைப்பது; இப்படிகூடிற்றாகில நொடிப்பதோரளவி லாங்கே. காலாந்தரே தேசாந்தரே தேஹாந்தரே அன்று, அக்க்ஷணத்திலே அவ்விடத்தி லே "புனிதமன்றே" என்ற நன்மைபோலே தீமைவருமிடத்திலும் விளம்பமில்லை. அவர் கள்தாம் புலையர்போலும் அத்தேஹத்தோடே சண்டாளரானவர்கள் த்ரிசங்குவுக்கு ப்ராஹ் மண சாபத்தாலே கழுத்தில வீரசங்கிலிதானே வாராப்போலே, இவனுக்கும் மார்விலிட்ட பூணூல்தானே வாராயவிடும் தாம்புலையர் கீழ்ச்சொன்ன ஜந்மாதிகளின் உத்கர்ஷங்கள் அபி மாநஹேதுவாகையாலே அவைதானே இவர்களுக்கு அநர்த்தஹேதுவாய்விட்டது ஜாதிசண் டாளனுக்கு ஒருகாலத்திலே வைஷ்ணவனாகைக்கதிகாரமுண்டு, இவன் உயர்வேறித்தா விழுந்தவனாகையாலும், பாகவதாபசாரமாகிற மஹாபாபத்தைப் பண்ணினவனாகையாலும், அவனிலும் தண்ணியன் கர்மசண்டாளனிறே. பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆத்மஹிதம் சொன்ன ஸமயத்திலே ஆழ்வான்பணித்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அரங்கமாநகருளானே. (உ) "நக்ஷத்ரிக்ஷத்ரவத்" என்ற தேவரீர்க்கிறே பாகவதா பசாரத்தின் தண்மைதெரிவது. கர்மயோகாத்யுபாய நிஷ்டர்க்கு ஸ்வகதமான உபாயாந்தரங் களில் ந்யூநாதிரேகங்களைப்பற்றியிருக்கலாம, பகவதஸம்பந்தம்கொண்டு பெறவிருக்கிற பர

(க) "சிக்ஷாயாமவர்ணஸ்வர" ஸ்ரீமுசலகன்—ஒருபேய். (உ) "நக்ஷமார்மிகத்ரசு"

பகானுக்கு பாகவதாபசாரமாகிறது பகவத்ஸம்பந்தத்தை அறுக்குமதாகையாலே பெற லில்லை பெறுகைக்கு அவர்கள் ஸம்பந்தமே அமைகிறாப்போலே இழக்கைக்கும் அபசாரமமையும், ஆகையாலே ப்ரபந்நனுக்குப் பயப்பட்டு நோக்கவேண்டுவது - தேவதாந்தரஸ்பர்சமும், பாகவதாபசாரமும். பகவத்விஷயத்தில் ஓர் ஆநுகூல்யம் பண்ணவேண்டுவதில்லை விசேஷித்து விபரீதமான ஸம்பந்தம் பண்ணாமையாயிற்று வேண்டுவது. ஒருவனுக்கு ஈச்வரன் ஸம்பந்தமே அமையும். ஆகையால் சேதநனுடைய ப்ராப்திக்கு ப்ரதிபந்தகம் பாகவதாபசாரம் ... இவை யிரண்டிலே யொழிந்தவனுக்கு ஈச்வரன் ஸம்பந்தமுண்டு . .

அ நாற்பத்துநான்காம்பாட்டு பெண்ணுலாம் இத்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் துர்லபமான பேற்றை நிர்ஹேதுகமாக நமக்குப் பண்ணித்தந்த உன்னைப் பெற்றபின்பு சொல்லவேணுமோவென்று அநந்யப்ரயோஜநத்தாலே ஸ்வலாபத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்

மூ —பெண்ணுலாஞ் சடையினானும் பிரமனு முன்னைக்காண்பான்
எண்ணிலா வூழியூழி தவஞ்செய்தார் வெள்கிநிற்ப
விண்ணுளார் வியப்பவந்து ஆனைக்கன் றருளையீந்த
கண்ணறா வுன்னையென்னோ களைகணாக் கருதுமாறே　　௪௪

ப-ரை —பெண்-கங்கையானவள், உலாம்-ஸஞ்சரிக்கிற, சடையினானும்-ஜடையையுடையனான ருத்ரனும், பிரமனும்-ப்ரஹ்மாவும், உன்னை-ஸர்வஸ்மாத்பரனான உன்னை, காண்பான்-இப்படிப்பட்டவுன்னை பரிச்சேதித்தறிகைக்காக, எண் இலா ஊழி ஊழி—எண்ணிறந்த காலமாக, தவம்செய்தார்—தபஸ்ஸு பண்ணி, வெள்கிநிற்ப — காணக்கிடை யாமையாலே 'நாம் காணப்பெற்றிலோமே' என்று லஜ்ஜித்திருக்க, விண்ணுளார் — நித்யஸூரிகள், வியப்ப—விஸ்மயப்படும்படி, அன்று—முதலையின் வாயிலே அகப்பட்டு வருந்தின ஆனைக்கு- ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு, வந்து-, அருளை ஈந்த-அவனைக் கையிலே கொண்டு முதலையின் கையில் நின்றும் மீட்டுத் திருவடிகளிலே யிட்டுக்கொண்டருளின, கண் அறா—நிர்த்தயனானவனே, உன்னை-இப்படிப்பட்டவனானவுன்னை, களைகணா-தஞ்சமாக, கருதுமாறு-ஆச்ரயிக்கும்படி யாது? [இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவமுடையனான வுன்னையொழிய வேறே ரக்ஷகராரென்றபடி]

வ்யா —பெண்ணுலாஞ்சடையினானும் என்று கங்கையானவள் ஸஞ்சரிக்கும்படியான ஜடையையுடையவன் கங்கையை ஜடையிலே அடக்கினேனென்னும் அஹங்காரத்தையுடையவன். "ஆறுசடைக்கரந்தான்" இத்யாதி. பிரமனும் அவனுக்கு ஜநகனாய், (க) "ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மவிதாம்வர:" என்கிறபடியே இப்படி யுள்ளார்க்கும் அரியனாயிருக்கிற இவ்வாறு கொண்டு எம்பெருமானை அறியப்போமோ. ஸர்வஜ்ஞராயிருப்பார் தாங்கள் ஸர்வேச்வரனைத் தான் பரிச்சேதிக்கும்படியிறே அபரிச்சிந்நனானவனை பரிச்சேதிக்கப்போமோ "கடிக்கமலத்துளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக்கமலந்தன்னை" என்னக்கடவதிறே. உன்னைக்காண்பான் (உ) "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்கிறபடியே உன்குணங்களில் ஒன்றை அவதிகாணமாட்டாத வுன்னைக் காண்கைக்காக ஸூரிகள் நித்யாநுபவம் பண்ணா நின்றாலும் எல்லைகாணமாட்டாத உன்னை (ஙு) "யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் மதம் யஸ்ய ந வேத ஸ:" என்னக்கடவதிறே. பிறராலறியவொண்ணாதவளவேயன்றிக்கே தனக்கும் உன்னை எல்லைகாணவொண்ணாதவுன்னை. "தனக்கும் தன் தன்மையறிவரிய" என்னக்கடவதிறே காண்பான் காணப்பெற்றால் பின்னையன்றோ ப்ரயோஜநம்

(க) "ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மவிதாம்வர:" (உ) "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" (ஙு) "அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ"

செல்லுவது தானே தன்னைக்கண்ணுக்கு விஷயமாக்கிக்காட்டுகின்றதோ காணலாவது, அவ்வ து ஸ்வஸாமர்த்யத்தாலேகாணும் விஷயமன்றே (௧) "ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம்" எனறும், (உ) "நதுமாம் சக்யஸே த்ரஷ்டும் அநேநைவ ஸ்வசக்ஷுஷா" என்றும் சொல் லக்கடவதிறே. எண்ணிலாவூழிவூழி தவஞ்செய்தார் வெள்கிநிற்ப நெடுங்காலம் தபஸ்ஸு பண்ணி "நாம் ஆராய தபஸ்ஸுபண்ணுகிறோம்" என்று லஜ்ஜித்துக் கொண்டுநிற்கப்பிறர், தங்களை குறித்துப்பண்ணும் தபஸ்ஸுக்கு பலம் கொடுக்குமவர்களிறே இவனை நோக்கி தபஸ் ஸுபண்ணுகிறார்கள் (௩) "யுககோடி ஸஹஸ்ராணி" என்னக்கடவதிறே. வெள்கி நிற்ப முதலையின்வாயிலேவிழாதே தபஸ்ஸிலேயிழிந்து என்னகாரியஞ் செய்தோமென்று லஜ்ஜித்துநிற்கை (௪) "பரமாபதமாபந்நோ மநஸாசிந்தயத்தரிம்" என்கிறபடியே ஆச்ர த்தை முன்னிடாதே தபஸ்ஸிலேயிழிந்து என்னகாரியஞ் செய்தோமென்று லஜ்ஜித்து நிற்க.

விண்ணுளார் வியப்பவந்து நித்யஸூரிகள், ப்ரஹ்மாதிகள் இப்படி படாநிற்க, அவர்களையும் எங்களையும் அநாதரித்து ஒரு திர்யக்கின் கார்க்கடையிலே அரைகுலையத் தலை குலையவந்து விழுவதே! "எத்திறம்! எத்திறம்!" என்று விஸ்மயப்பட வந்து அவன் இட்டபட்டமின்ன கரையிலே வந்து "சென்று" என்னாதே "வந்து" என்றது- ஆனைக்குதவினது தம்பேறாயிருக்கிறபடி. ஆனைக்கு ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஜந்மோத்கர்ஷத்தை யாதல், இவனுடைய ஜந்மாபகர்ஷத்தையாதல், இவற்றையொன்றையும் பாராதே ஆர்த்தியைப் பார்த்து ரக்ஷித்தபடி அன்று வெவ்வேற வன்று (௫) "கஜ ஆகர்ஷதே தீரே" என்று சென்றகாலத்தில் இவனோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியில்லை அன்று ஒரு முதலையின் வா யிலே பட்டவானைக்கு அருளையீந்தாய், இன்று அஞ்சு முதலையின் கையிலே அகப்பட்ட எனக்கருளாய ஆனை ஆயிரம் ஸம்வத்ஸரம் நோவுபட்டது, நான் அநாதிகாலம் நோவு பட்டேன் அவனகப்பட்டது மடுவிலே, நானகப்பட்டது ஸம்ஸாரார்ணவத்திலேயிறே அருளையீந்த. அருளுகையாவது - முதலையின் வாயினின்றும் மீட்டு, அவனுடைய போக்ய சாலேத் திருக்கைகளாலே தடவியருளி ஆச்வஸிப்பித்து, அவனைப்பிலபூவைத் தன் திருவடி களிலே பிடிவித்துக் கொள்ளுகை, அப்படியென்னையும் விஷயாந்தரங்களினின்றும் மீட்டு இழந்த காலத்துக்கு ஸாந்த்வநம்பண்ணியிறே அடிமையிலே மூட்டுவது. கண்ணனே. அவன் உபகரித்ததசையிலே, கண்ணனென்கிறது - பரிதி தலைமண்டையிட்டுச் சொல்லுகிறபடி; ஏ த்தை ஸ்வஸ்பத்தில் வையதாலே மிகக இழிவாரைப்பாராதே அநிந்ரநாபத்தைப் முழுநோக்காயிருக்கிறவிது என்ன சுணையுடைமை, என்ன ப்ரமஸ்த்வம் ஸ்வஸாமர்த்யத் தைப் பொகட்டுக தங்கள வெறுமையை முன்னிட்டு உன்னைக்காலிலே விழவிட்டு நோக்க மாட்டாதே ஜகத்து இழப்பதே!. உன்னையென்றே களைகணகக்கருதுமாறே ஆச்ரித பக்ஷ பாதியானவுன்னை ஜகத்துக்குப்பொதுவான ரக்ஷகனென்று சொல்லுமவர்கள் மதிகேடரென் கிறார் (௬) "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" என்கிறபடியே பக்ஷ சிலர்க்காக பிலரை யழிக்கிற விவனை ஸர்வரக்ஷகனென்று நினைக்கலாமோ. .. சச.

---

(௧) "நசக்ஷுஷா பச்யதிகச்சநைநம்" (௨) "நதுமாம் சக்யஸே த்ரஷ்டுமநேநைவ ஸ்வசக்ஷுஷா" (௩) "யுககோடி ஸஹஸ்ராணி" (௪) "பரமாபதமாபந்நோ மநஸாசிந்தயத்தரிம்" (௫) "கஜ ஆகர்ஷதே தீரே" (௬) "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதி தைவதம்"

௨. எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் இடமாக மதுரையில் உள்ள குவலயாபீடத்தைப்போலே திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெரியபெருமாள் போக்கினபடியைச் சொல்லிப் பெரியபெருமாளுடைய ஸ்ரீதேவி அடியார்க்குச் செய்யும் உபகாரமென்று முடிக்கிறார்.

மூ — வளவெழுந் தவளமாட மதுரைமா நகரந்தன்னுள்
கவளமால் யானைகொன்ற கண்ணனை யரங்கமாலைத்
துளவத் தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடிசொல
இளையபுன் கவிதையேலு மெம்பிராற் கினியவாறே   ௪௫.

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருமாலை முற்றிற்று

பதவுரை — வளம் எழும் — அழகு மிக்கிருப்பதாய், தவளம் — மிகவும் வெண்மையான, மாடம் — மாடங்களையுடைத்தான, மதுரைமாநகரம் தன்னுள் — ஸ்ரீமதுராநகரத்திலே, கவளம் — கவளங்கொண்டிருப்பதாய், மால் — பெருத்திருக்கிற, யானை கொன்ற — குவலயாபீடமென்கிற யானையை நிரஸித்த, கண்ணனை — ஆச்ரித ஸுலபனாய், அரங்கம் — கோயிலிலே பள்ளிகொண்டருளுமவனாய், மாலை — ஆச்ரிதவிஷயத்தில் பெரும்பித்தனானவனை, துளவம் தொண்டு ஆய — திருத்துழாயாலே அடிமைசெய்து போருமவராய், தொல் சீர் — ஸ்வாபாவிகமான பகவச்சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நின்றவரான, தொண்டரடிப்பொடி — தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், சொல — அருளிச்செய்த திருமாலையாகிற பாசுரம், இளைய — இளைய சப்தத்தில் இளையதாய், புன்கவிதையேலும் — கவிதவத்தில் குற்றமுடையதாக இருந்தாலும், எம்பிராற்கு — எனக்கு உபகாரகரான பெரியபெருமாளுக்கு, இனிய ஆறே — இனிதாயிருக்கும்படி யென்னென்று ஈடுபடுகிறார். [இப்ப்ரபந்தம் முற்றும், அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்]

வ்யா — வளவெழுந்தவளமாட — அழகுமிக்கிருப்பதாய் வெள்ளியாலே செய்தாற்போலே அதிதவளமான மாடங்களையுடைத்தாயிருக்கை. திருவவதரித்தவனன்று கோயில்கட்டபெருத இழவுதீருகிறார். இவ்விழவுக்காகக் கம்ஸன் கோடித்தபடியைச் சொல்லுகிறார். வளம் - அழகு எழுச்சி - மிகுதி மதுராமாநகரந்தன்னுள் பரதமத்தில் வைகுண்டமாய், பின்பு ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் படைவீடுசெய்து, பின்பு க்ருஷ்ணன் திருவவதரித்த பெருமையைச் சொல்லுகிறது இப்படி பகவத்ஸம்பந்தமுடைய தேசமாகையாலே வைகுந்தமாநகரில் காட்டில் இது வ்யாவர்த்தம். கவளமால்யானைகொன்ற கண்ணனை — கவளங்கொண்டிருப்பதாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள ஆனையைக்கொன்ற க்ருஷ்ணனை. § "களபமால" என்று பாடமானபோது, "களபம்" என்று - ஒருவயஸ்ஸில் பெருத்த ஆனையென்றபடி. மேலே - "ஆனைக்கன்றுகளையிரா" என்றார்; இங்கே "ஆனைகொன்ற" என்கிறார், இந்நால - (க) "தேவா நாம் தாநவா நாஞ்ச" என்றகழிந்தமுங்குள்ளார் விரோதிகளைப்போக்கித் தன்னை அநுபவிப்பித்தாற்போலே, இவர் தம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கித் தம்மை அநுபவிப்பித்தபடி. திருவவதரித்தவன்று ஒளித்துப்போனவூரிலே எண்காணவந்து விரோதியை யழியச்செய்து ஏற்றத்தை அநுபவிக்கிறார். அரங்கமாலை. அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரான தம்முடைய விரோதியைப்போக்கிக் கோயிலிலே வந்தாராய்த்து மாலை. ஆச்ரிதவிஷயத்தில் பெரும்பித்தனானவனை. விரோதிநிரஸநம் தத்பூர்வகமான ஸ்வாநுபவமும் தன்பேறாயிருக்கை.

§ இந்தப்பாடம் எதுகைக்குச்சேரும். (க) "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச"

ளாபத்தொண்டாய திருத்தழாய்முவார்க் கடிமைசெய்பவர்-புருஷார்த்தத்தின் நிலை நின்றவர். இதுதான் வைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம அடிமைசெய்தபடியா ' ளாபத்தொண்டாய" என்கையாலே— அபாரம்பட்டாத கைங்கர்யமென்கை. 'பொருந்துவாபமும் கூடையுமபொலிந்து தோன்றியதோள் தொண்டரடிப்பொடி" என்கிறே தோல்சீர. ஸ்வாபாவிகமான பகவச்சேஷத்வத்தின் லையிலே ஸஹஜகைங்கர்யத்தினுடைய மேல்லெல்லை வைஷ்ணவகைங்கர்யமிறே தொண் டிசோல் இதனால — தொண்டரடிப் பொடியென்னு பேரையுடையவர் இவருடைய நாமத்தையும் நிரூபகம், "அடிப்பொடி" என்கையாலே - "கொண்டார் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்" என்றாப்போலே யிருக்கிறதாய் ஆயபுன்கவிதையேலும் சப்தத்திளைமையும், கவித்வத்தில் குற்றமுமுண்டே இளசாய்ப் புல்லியகவியேயாகிலும்

ம்பிராற்கினியவாறே எம்பிரானுக்கு இனிதாயிருக்குமிறே (க) "கிட்ஷூலவ என்கிறபடியே பெரியபெருமாள் இதனையுகந்தபடியென்னென்கிறார். பரனைத தழலைச்சொலலு சமயபனாக்கு இனிதாயிருக்குமிறே (௨) "வ்யாஹ்ருதிஷ்யாதி யிதி " என்கிறபடியே இவ்வுகப்புதானே புருஷார்த்தம் இவன் லத்தை சவது - அவன்ப்ரீதிக்குச் சைதோமானமாகை இபாபக்கம கற்றார்க்கு பலம் தாழ்ந்தது — இவ்வுகப்புதானே அவர்களுக்கு பலமானபாலே இவ்வாறு ந்தாப்போலே இப்ப்ரபந்தங்கற்றாரையும் பெரியபெருமாள் உகந்தருளுவரென்கை. ...ப தலத கமாகீ" என்று ஸ்ரீராமாயணம கற்றருடைய பலம்போலேயாச சபந்தம கற்றருடைய பலமும் ... ... ௪௫.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

திருமாலை வ்யாக்யாநம் ஸம்பூர்ணம்.

திருமாலை தனியன் ஸங்கதி.

ஸர்ச்சிகமான திருநாமஸங்கீர்த்தனத்தாலே யமாதிகள்தலையிலே காலை வைத்தே - முதற்பாட்டில்; அதினுடைய இனிமையாலே பரமபதம் வேண்டேனென்றார் - பாட்டில, அத்தோடு விரோதிக்கும் ஸம்ஸாரமும வேண்டேனென்றார் - மூன்றாம் பாபப்ரசுரர்க்கும் திருநாமம்சொல்ல அதிகாரமுண்டாயிருக்க இவ்விஷயத்தை என்றார - நாலாம்பாட்டில, அஸ்திரதவாதிதோஷ துஷ்டங்களான ப்ராகர்த சப பறுவார அவிசேஷஜ்ஞரென்றார்-ஐந்தாமபாட்டில்; போக்தாவின் நிலையில்லா சாணுரா-ஆறுமபாட்டில. முமுக்ஷுக்களாக ப்ரமித்திருக்கிற பாஹ்யரைக் குறி மனியவலாவை உபதேசித்தார்- ஏழாம்பாட்டில்; இதுகேட்டால பொருந்தவர்கள ரூர் - எட்டாம்பாட்டில்; இசைந்தவர்களைக் குறித்து, ஸுலபனை க்ருஷ்ணனை கொளென்றார - ஒன்பதாம்பாட்டில; பிற்பாடர்க்கு உதவும்படி கோயிலிலே ஸந்

" கிம்ப்ரஷ்டம்ஸ்தவசநம " (௨) " பாஹ்ராஷ்யாஸிஷ்யாமிஸாதஜீவிதம் "
) " ப்ரியதேஸததமாரம் "

நிறுத்தினென்றார் - பத்தாம்பாட்டில, அதுக்குக் கண்ணழிவுடையார் கர்ப்பவிர்பட்டவனென்றார் - பதினோராம்பாட்டில், தாமபெற்றதும் பிறகர்த்தம பொறுக்கமாட்டானென்றார் - பன்னிரண்டாம்பாட்டில், எல்லாரும் திருநாமத்தைச் சொல்லிப் பிழைப்பது காணென்று பரிசோதித்தார் - பதின்மூன்றாம்பாட்டில, அவர்களோட்டை வைஷ்ணவர்க்கு ந்தால வந்த விடாய் தீரத் திருநாமத்தைச்சொன்னார் - பதினாலாம்பாட்டில, ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறப்பித்தபடி சொன்னார் — பதினைந்தாம்பாட்டில, விஷயாநுரூபமாக பக்திபெருகினபடி சொன்னார் — பதினாறாம்பாட்டில்; கண்களித்தபடி சொன்னார் - பதினேழாம்பாட்டில், அது புறவெள்ளமிட்டபடி சொன்னார் - பதினெட்டாம்பாட்டில்; உடலுருகினபடி சொன்னார் - பத்தொன்பதாம்பாட்டில்; உவந்தார்க்கு அகலவொண்ணாதென்றார் - இருபதாம்பாட்டில்; மாளவால பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதென்றார் - இருபத்தோராம்பாட்டில்; பாசுரமிட்டுப் பேசவொண்ணாதென்றார் - இருபத்திரண்டாம்பாட்டில்; மறக்கவொண்ணாதென்றார் - இருபத்துமூன்றாம்பாட்டில்; பிறந்தபக்தி விஷயவைலக்ஷண்யத்துக்கு அநுரூபமாயிராமையாலே அது க்ருத்ரிமமென்றார் - இருபத்துநான்காம்பாட்டில்; சாஸ்த்ரீயமான பக்த்யாதிகளில்லையென்றார் - இருபத்தைந்தாம்பாட்டில; ஸ்த்ர்யாதிகளுக்குள்ள நன்மையுமில்லையென்றார் — இருபத்தாறாம்பாட்டில, திர்யக்குகளுக்குள்ள நன்மையுமில்லையென்றார் - இருபத்தேழாம்பாட்டில்; ஆனை தன்னிடரிலே நினைத்த நினைவுமில்லையென்றார் - இருபத்தெட்டாம்பாட்டில விலக்ஷணரோடே ஸஹவாஸமில்லையென்றார் - இருபத்தொன்பதாம்பாட்டில, இவையில்லாமையே யன்றிக்கே பிறர்க்கு அநர்த்தசாதனனென்றார் - முப்பதாம்பாட்டில, நீசவிஷயங்களுக்குப் பாகாதானொருவனென்றார் — முப்பத்தோராம்பாட்டில; இப்படியிருக்கவந்து கொடுமின், மூர்க்கனென்றார் - முப்பத்திரண்டாம்பாட்டில, அதுக்கடியான நிலஜ்ஜதையுடையேனென்றார் - முப்பத்துமூன்றாம்பாட்டில, இப்படிப்பட்ட நானிட்டு அவத்யத்தை விளைப்பேனென்றார் - முப்பத்துநான்காம்பாட்டில், நீரையாலே சோதநுக கொண்டானென்றார் - முப்பத்தைந்தாம்பாட்டில்; விசேஷகடாக்ஷம பண்ணவேணுமென்று கதறினார் — முப்பத்தாறாம்பாட்டில்; அதுபெறுமேலாய்த்தார் - முப்பத்தேழாம்பாட்டில; இப்படி த்வயமுடைய ப்ரபந்நரை ஏத்தினென்றார் - முப்பத்தெட்டாம்பாட்டில்; அவர்களுக்கு ஜன்மம்கொண்டு தாழ்வால்வரும் குறையில்லையென்றார் - முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டில்; அவர்களுக்கு இல்லாதிவிர்த்தால் உண்டான பலமநுபவிக்க வேண்டாமென்றார் - நாற்பதாம்பாட்டில, தங்களோடு ஸம்பந்தித்தாரையும் பரிசுத்தராக்குமவரென்றார் — நாற்பத்தோராம்பாட்டில இவர்கள் அம்பெருமானோடொத்த பூஜ்யரென்றார் — நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டில; இவர்களை ஒப்பரந்தாதிகளாலே குறைய நினைத்தவர்கள் சண்டாளரென்றார் - நாற்பத்துமூன்றாம்பாட்டில்; ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் துர்லபமான பேற்றை ஒரு திர்யக்குக்குக் கொடுத்தபடி சொன்னார் - நாற்பத்துநானகாம்பாட்டில்; இப்ரபந்தம கற்றார்க்கு பலம அருளிச்செய்தார் - நாற்பத்தைந்தாம்பாட்டில் . ...

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு —காவல் பசைசை வேதம் மொய்த்த பேணிா மறம் புலை வெறுப்பு மறற ஈாடி ஞன் ஒரு நமனும் எறி வணடு மெய சூது விரும்பி இனிது குட பாய பணி பேசு கங்ள வெளாம் குளித்து போது குரங்கு உம்பா ஊர் மனம் தவம் ஆர்த்து மெய் உளளம் தாவி மன தெளி மேம்பொருள் அடிமை திரு வான் பழுதிலா அமரப் பெண் வளவெழும் கதிர.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த

திருப்பள்ளியெழுச்சித் தனியன் வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை — தமேவ மத்வேத்யாதி இச்லோகத்தில் *செய்யும் பசுந்துளபத் தொழில்மாலையை எப்போதும் செய்துபோருவாராய், விசேஷித்து *செந்தமிழில் பெய்யும் மறைத்தமிழ் மாலையும் பேராத சீரரங்கத்தையன் கழற்கணியுமவரான தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரை ஸ்துதிவாக்யம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது "திருமாலை" என்கிற திவ்யப்ரபந்தமன்றிக்கே திருப்பள்ளியெழுச்சியையும், "𑌪𑍍𑌰𑌾𑌬𑍋𑌧𑌿𑌕𑍀𑌂 𑌯𑍋𑌽𑌕𑍃𑌤 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌲𑌾𑌂" ["ப்ராபோதிகீம் யோக்ருத ஸூக்திமாலாம்"] என்று சொல்லாநிற்பதால் விசேஷித்துச் சொல்லுவது இதுதான் திருப்பள்ளியெழுச்சித் தனியனாய்த் திருப்பது.

திருமலையாண்டான் அருளிச்செய்தது.

𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌰𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌰𑌙𑍍𑌗𑍇𑌶𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌵𑌦𑌰𑍍𑌹𑌣𑍀𑌯𑌮𑍍 ।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌬𑍋𑌧𑌿𑌕𑍀𑌂 𑌯𑍋𑌽𑌕𑍃𑌤 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌲𑌾𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇𑌣𑍁𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑍀𑌡𑍇 ॥

[தமேவமத்வா பரவாஸுதேவம் ரங்கேசயம் ராஜவதர்ஹணீயம் |
ப்ராபோதிகீம் யோக்ருத ஸூக்திமாலாம் பக்தாங்க்ரிரேணும் பகவந்தமீடே]

பதவுரை

𑌯𑌃 — யாவரொருவர்,
𑌰𑌾𑌜𑌵𑌤𑍍 — ராஜாக்களைப்போல்
𑌅𑌰𑍍𑌹𑌣𑍀𑌯𑌮𑍍 — பூஜிக்கத்தகுந்தவராய்
𑌰𑌙𑍍𑌗𑍇𑌶𑌯𑌮𑍍 — திருவரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளுமவரான பெரிய பெருமாளை
𑌤𑌮𑍍 — அப்படிப்பட்ட
𑌪𑌰𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵 — பரவாஸுதேவனாகவே
𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 — பாவித்துப்பள்ளி,
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌬𑍋𑌧𑌿𑌕𑍀𑌮𑍍 — திருப்பள்ளி உணர்த்துமதான
𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌲𑌾𑌮𑍍 — பாமாலையை
𑌅𑌕𑍃𑌤 — அருளிச்செய்தாரோ,
(𑌤𑌮𑍍) (அப்படிப்பட்ட)
𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍 — ஜ்ஞாநாதிகுணபரிபூர்ணரான
𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇𑌣𑍁𑌮𑍍 — தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரை
𑌈𑌡𑍇 — துதித்துத்தொழுகிறேன்.

வ்யா [illegible] ["ராஜவதாஹணீயம் - ரங்கேசயம் - பாவர்ஸந்தேவம் - மத்வா"] அதாவது - ராஜவத் பூஜ்யராய் ரங்கராஜதாநியிலே கண்வளர்ந்தருளுமவரான ஸ்ரீரங்கராஜனை சரும்பாவித்த ரான பாவாஸந்தேவராகவே பாவித்தி பண்ணியென்றபடி ராஜவதர்ஹணீயராகையாவது ராஜவத் பூஜ்யரென்றபடி. ராஜாதிராஜரான சக்ரவர்த்தி திருமகனார் ஆராதிக்கப்பெரு கைக [illegible] ["ரங்கேசயம்"] அதாவது — "செருவிலே யரக்கர்கோனைச் செற்ற நம்சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில்" என்றும், "[illegible] ஸ்ரீ[illegible]" ["புநரபி ப்ரஸ்தாதஸ்யம் ஸ்ரீரங்கணே பணிபுதகவே"] என்றும், "அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியான்" என்றும் பேசும்படி, * அரங்கத்தரவணையுள் பாம்பணைப் பள்ளிகொள்ளுகை இப்படி படுக்கைவாய்ப்பாலே பள்ளிகொண்டருளும் பெரியபெருமாளை [[illegible] — [illegible]] ["தம் பாவாஸந்தேவம் - மத்வா"] "[illegible]" ["வாஸந்தேவோஸி பூர்ணம்"] என்கிற அந்த பாவாஸந்தேவராகவே புத்திபண்ணி இதுக்குத்தைபிறபடியை விசாரியாதே அந்நுதைபிற்படியாகவே அநுஸந்தித்து "ஆதியஞ்சோதியுருவை யங்குவைத்திங்குப் பிறந்த" என்றும், "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. * சடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணிறே பெரியபெருமாள் ஆகையால் பூர்ணஷாட்குண்யராய ஸர்வபூர்ணமாயத்து இங்குத்தைபிலவாபடி யிருப் பது அக்காலே + யாவரும்வந்தடி வணங்கும்படி ஸர்வஸாசாரண்யமாயத்து இவவி ஷயமிருப்பது அவதாரணத்தாலே — கைங்கர்யம் பண்ணுமிடத்து + முசயபே கூவி, "[illegible]" ["க்ரியதாமிதி"] எனவு ஏவிக்கொண்டு, * வாருடமரும் குளிர் விழிகளாலே எதிர்விழி சொரிக்கும் விஷயமாகவே இவரை புத்திபண்ணி "ஆதிமூர்த்தி அரங்கமாநகருளானே" என்றும், "இந்திரலோகமாளு மச்சுவைபெறினும் வேண்டேன் அரங்கமாநகருளானே" என்றுமன்றோ இவ்விஷயத்திலே இவர் மண்டியிருப்பது [[illegible] — [illegible] — [illegible]] ["ராஜவதாஹணீயம் - தம் - ரங்கேசயம்"] என்று இங்குத்தையில் வெளயப்ராவித்தியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம "பர வாஸந்தேவம்" என்கையாலே — வ்யூஹவாஸந்தேவனில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. "[illegible]" ["ஆத்மாநம் வாஸந்தேவாக்யம் சிந்தயந்மதுஸூதந"] என்னும்படி, "இலங்கிறத்தென சிந்தித்தானே" என்றும் "உறங்குவான்போல் யோகுசெய்த பெருமானே" என்றும் — வ்யூஹவைஹார்த்தமு முண்டிறே இங்கு, இவர் பரிபூர்ணமாயவம் பண்ணும் பாவிஷயமாகவே பெரியபெருமானை ப்ரீதிபண்ணி யிருப்பராய்த்து. "[illegible]" ["காவேரீவிரஜா ஸேயம் வைகுண்டம் ரங்கமந்திரம் । ஸவாஸந்தேவோ ரங்கேசஃ ப்ரத்யக்ஷம் பரமம்பதம்"] என்னக்கடவதிறே "அண்டர்கோனணியரங்கன்" என்றும், "வடிவுடைவானோர் தலைவனே யென்னும் வண்டிருவரங்கனே" என்றும், "பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகு மங்காதும் சோராமே யாள்கின்ற வெம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச்செல்வனார்" என்னும்படியிவர் அநுஸந்தித்தார்கள் விசேஷித்து, கோயில திருத்வாதசாக்ஷரி பர தாமயிறே திருவாராதனம் கொண்டருளுவது "[illegible]

ணாய்ப்ரபத்யே" [த்வாதசாக்ஷரமந்த்ரேணாயம் மந்த்ராணுமதாய உச்யதே"] என்கிறபடியே "ஸ்ரீரங்கநாத ஜகந்நாத" ["ஸ்ரீரங்கநாத ஜகந்நாத"] என்னும்படி ஆசார்யரான அவரும் ஸர்வர்க்கும் ராஜாவாயிருப்பர், இவர்க்கும் "ராஜவத் ஹூணீயம்" ["ராஜவத் ஹூணீயம்"] என்றதிறே. ஆகையாலே, ராஜாக்களைப் பள்ளியுணர்த்துமாப்போலே அந்த ராஜாக்களுக்கும் ராஜாவான ஸ்ரீரங்கராஜரைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்தினபடி சொல்லுகிறது ["ப்ராபோதிகீம் - ஸூக்திமாலாம் யஃ க்ருத - பக்த - ஜநஸ்ய ஸ்ரீரங்கேஸ்வரஸ்ய மம்மைவ"] ["பராபோதிகீம் - ஸூக்திமாலாம் - யஃ அக்ருத - தம்பகவந்தம் - பக்தாங்கிரிரேணும் - ஈடே"] என்கிறது - அங்குத்தைக்கு அநுரூபமாயிருப்பதாய் சார்வ்யமாய திருப்பள்ளி யுணர்த்துமதான பாமாலையை யாதொருத்தர் பணித்தார், அப்படிப்பட்ட வைபவத்தையுடையராய ஜ்ஞாநாதிகுண பூர்ணரான தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாரைத் துதித்துத் தொழுகிறேனென்கிறது [ம்மைவ] ["ஈடே"] என்கிற சப்தம் இரண்டையும் வசிக்கக்கடவது. ராஜவத் ஹூணீயனாகையாலே - ராஜவதுபசாரமாம்படி திருப்பள்ளியுணர்த்தவேணுமிறே. "அயோத்தியெம்மரசே அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே" என்றிறே இவர் திருப்பள்ளி யுணர்த்துவது "ஸ்ரீமந் ராஜராஜேந்த" ["ஸ்ரீமந் ராஜராஜேந்த"] "ராஜாதிராஜ ஸர்வேஷாம்" ["ராஜாதிராஜஸ் ஸர்வேஷாம்"] என்னும்படியான பெருமானை, "வீர! ஸௌமித்ரே! விபுத்யஸ்வ கௌஸல்யாநந்தவர்த்தந!" ["வீரஸௌமயவிபுத்தயஸ்வ கௌஸல்யாநந்த வர்த்தந"] "கௌஸல்யாஸுப்ரஜா ராம பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே । உத்திஷ்ட நரஸார்த்தூல" ["கௌஸல்யா ஸுப்ரஜாராம பூர்வாஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே — உத்திஷ்ட நரசார்த்தூல"] என்று வந்திகள் உணர்த்துமாப்போலே அவர்களுக்கும் பெரியபெருமாளாய பெரியபெருமாளான ஸ்ரீ ரங்கராஜரையிறே இவர் திருப்பள்ளியுணர்த்துவது. இவர்தாம் இப்ப்ரபந்தத்திலே காலாதிக்ரமமான படியையும், ப்ரஹ்மாதி தேவதைகள் ஸேவார்த்தராய்வந்து திருவாசலிலேகாத்து நிற்கிறபடியையும், அங்குத்தையில ஸம்மர்த்த (ஸம்ருத்தி)த்தையும் திருப்பள்ளியுணர்ந்தால் கண்டருளும்படி மங்களவஸ்துக்களை யாரித்தபடியையும், மங்களவாத்யங்கள் முழங்குகிறபடியையும், மங்களதீபம்போலே ஆதித்யனுதித்தத்தோற்ற, அதில் அரவிந்தங்கள் தீபிகைபோலே விகஸித்தபடியையும் சொல்லியிறே திருப்பள்ளியுணர்த்துகிறது இவையெல்லாம் ராஜவத் ஹூணீயதைக்கு ஏறக்கும்படியாயிருப்பது 'ரங்கேஸ்வரஸ்ய ப்ராபோதிகீம் - ஸூக்திமாலாம் - க்ருத" [' ரங்கேசயம் - ப்ராபோதிகீம் - ஸூக்திமாலாம் - அக்ருத"] என்கையாலே - அடிக்கடி, "அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாய" என்றும், விசேஷித்து, "இலங்கையர்கோன் வழிபாடுசெய்கோயில் எம்பெருமான் பள்ளியெழுந்தருளாயே" என்றுமிறே அருளிச்செய்தது. "ப்ராபோதிகீம் - ஸூக்திமாலாம்" ["பராபோதிகீம் — ஸூக்திமாலாம்"] என்கையாலே - திருப்பள்ளியெழுச்சியாகிற சொன்மாலையையிறே இவர் சொல்லிற்று; திருமாலையும் ஸூக்திமாலையிறே அதிலும் "என்னைநோக்கா தொழிவதே" "அளியன்நம் பையலென்னார்" என்றிறே ஆலோகநாலாபாதிகளை அபேக்ஷித்தது அதில "கிடந்ததோர்கிடக்கை" என்று - கிடையழகை யநுபவித்து, நடையழகு தொடக்கமான வற்றைக்கண்டு அநுபவிக்கத் துயிலெழுபாடுகிறார் இரண்டும் பெரியபெருமாளை பாதி

பாதித்த ப்ரபந்தமிறே; ஆகையால் "ஸம்த்ரிஷ்ணவ" ["ஸுப்ரஹஸிதலாப"] என்றதிலே இரண்டும் அநர்த்தப்பூதம் "ஸமஞ்ஜ" ["பகவந்தம"] எனகையாலே — ஜ்ஞாநாதிகளைச் சொல்லி, ஜ்ஞாநபலம் ததீயசேஷத்வமென்றது தோற்ற "ஹதாஸ்ரிஷ்ணவ" ["பகதாங்க்ரிரேணும"] என்கிறது அவரும் "அடியார் காட்படுத்தாய்" என்றும், "துளபத்தொண்டாய தொல்சீர் தொண்டரடிப்பொடி என்றுமிறே தலைக்கட்டிற்று. "தொடையொத்த துளபமும் கூடையும்பொலிந்து தோற்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி" என்கையாலே திருப்பள்ளி யுணர்த்தி, * குடந்தை மாலையிற்படியே பாகவதமுகோல்லாஸ ஹேதுவான பகவத்கைங்கர்யத்தை பரார்த்தித்தார் அவர்; "ஸங்க்ய" ["ஏவே"] என்று — இதில் அவர்விஷயத்தில் வாசிகமாயிருந்த கைங்கர்யத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

அ — மண்டங்குடியிதபாதி சேஷத்வ ஸீமாபூமியான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவவதார ஸ்தலம் * மிககவேதியராலே அநுஸந்திக்கப்படுமென்கிறது.

(திருவரங்கப் பெருமாளரையர் அருளிச்செய்தது)

இருவிகற்பநேரிசை வெண்பா

மு — மண்டங் குடியென்பர் மாமறையோர் மன்னியசீர்த்
தொண்டரடிப்பொடி தொன்னகரம் — வண்டு
திணர்த்தவயல் தென்னரங்கத் தம்மானைப் பள்ளி
உணர்த்தும் பிரானுதித்த வூர் க

ப — தை. — வண்டு-வண்டுகளானவை, திணர்த்த—நெருங்கிப்படிந்திருந்துள்ள, வயல்—சோலைவாய்ப்பையுடைத்தாய், தென—அழகுமிக்கிருந்துள்ள, அரங்கத்து—திருவரங்கத்தில் திருக்கண்வளர்ந்தருளுகிற, அம்மானை—பெரியபெருமாளை, பள்ளி உணர்த்தும்—திருப்பள்ளி யுணர்த்துமவராய், பிரான—பரமோபகாரகராய், தொண்டரடிப்பொடி—'பக்தாங்க்ரிரேணு' என்னும் திருநாமத்தையுடையரான ஆழ்வார், உதித்த ஊர்—திருவவதரித்த இ . . . மறையோர்—மிக்கவேதியர்கள், மன்னிய—பொருந்தியிருக்கிற . . . . . ண்டங்குடி—'மண்டங்குடி' என்கிற, தொல் நகரம்—பழைமை . . . று பெரியோர் பணிப்பார்கள்.

. . . மாமறையோர் - வண்டுதிணர்த்தவயல் தென்னரங்கத் தம்மானைப் பள்ளியுண . . . டரடிப்பொடி — உதித்தவூர் — தொல்நகரமான — மண்டங்குடியென்ப . . . ருமக்குடி, புள்ளம்பூதங்குடி" என்று உகந்தருளின நிலங்களைச் சொ . . . ங்கும் "மண்டங்குடியென்பர் மாமறையோர்" என்கிறது இ . . . கையாலே மண்டங்குடியைச் சொல்லுமவர்களும் மாமறையோராய்க்கு . . . மிக்கவேதியர் வேதத்தின் உட்பொருளான ததீயவைபவத்தை அறிந்தவர்கள், அதுதா . . . தொண்டரடிப்பொடி தொல்நகரமிறே தொன்னகரம் - பழையதாய்ப் போருகிற நகர . . . நகரங்களிலேயிறே நல்லவஸ்துக்களுண்டாவது "நல்லார் நவில்குருகூர்" என்னுமா . . . போலே. இந்நகரமாகைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது—வண்டுதிணர்த்த இத்யாதியால் வ . . .

டுகள் நெருங்கின வயலையுடைய "வயலுள் இரிந்தன சுரும்பினம்" என்றருளிச்செய்தாரிறே ["பூங்குவளைப்போதில் பொறிவண்டுகண்படுப்ப"] இப்படி சீர்ப்பூவிலே வண்டுகள் நெருங்கின வயல்சூழ்ந்த கோயிலுக்கு நிர்வாஹரான பெரியபெருமாளை வண்டுதிணர்த்த வயல்தென்னரங்கத் தம்மானைப்பள்ளி யுணர்த்தும் என்கையாலே - "வயலுள் இரிந்தன சுரும்பினம்" இத்யாதிப்படியே, "[illegible]" ["மஞ்ஜரீஸ்தபகா"] என்று பூக்களிலே கண்படுத்த வண்டுகள் உணர்ந்தன ஸ்ரீரங்கநாயகியார் ஸ்தநஸ்தபகத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸ்ரீரங்கராஜபர்க்கத்தை, "அரங்கத்தம்மாபள்ளி யெழுந்தருளாயே" என்று பள்ளி யுணர்த்துமபிரான திருப்பள்ளியுணர்த்தி, இன்புள்ளார்க்கும் ப்ரபந்தத்தை யுண்டாக்கி உபகரித்தருளினவர் உதித்தவூர் "அறிவிலா மனிசர்க்கு" அறியாதனவறிவித்து அஜ்ஞாநத்தைப் போக்குகைக்காகவாயத்து — இவர் அவ்வூரிலே உதித்தது "கதிரவன் குணதிசைச்சிகரம் வந்தணைந்தான் கனவிருளகன்றது" என்னும்படியாயத்து ஆந்தரமான அந்தகாரத்தைப் போக்கிறு "ஆகையால, தொண்டரடிப்பொடித்தொன்னகரம் மண்டங்குடி யென்பர்

தனியன் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநாவதாரிகை

அ இவ்வாழ்வாரிவர்-முதலிலே ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விவேகஞ்பிறந்த, ததனந்தரம் ஆத்மபுத்தியைப்பண்ணி, தந்நுபந்திசானான சப்தாதிவிஷயங்களிலே மண்டி, நம்மோடு சேர்ந்தாரையும் தத்ஸ்வபாவராக்கிப் போராநிற்க, "மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுள்பட்டழுந்துவேனைப், போதரே யென்று சொல்லிப் புந்தியிற் புகுந்து தன்பால், ஆதரம் பெருகவைத்த வழகன்" என்கிறபடியே - பெரியபெருமாள்தாம் நிர்ஹேதுக கருபையாலே தன்வடிவழகைக்காட்டி, விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தை மாற்றி, ஸ்வரூபாநுரூபமாகத் தன்பக்கலிலே அபிநிவேசத்தைப் பிறப்பிக்க, இவரும் ப்ரீதிகாரிதமான கைங்கர்யத்தைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு, பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சென்றவிடத்திலே, திருக்கண்களாலே குளிரநோக்குதல், கையைநீட்டி அணைத்தல், குசலப்ரச்நம் பண்ணுதல்- "ஸ்ப்ருஹயா தேவ: ப்ரதிஜக்ராஹ" ["சிரஸா தேவ: ப்ரதிஜக்ராஹ"] என்கிறபடியே, சூட்டுநன்மாலைகளை சிரஸா வஹித்தலே செய்யாதே பள்ளிகொண்டருளினர் பெரியபெருமாள்,

அதற்கு நிபந்தநம் அநாதரமென்ன வொண்ணாது-பரிதியூதராகையாலே, உண்டத மைபாலேயாதல் தமோபிபவத்தாலேயாதல் என்னவொண்ணாது-சுத்தஸத்வமாகையாலே, பின்பு இதற்கு நிபந்தநமென்னென்னில்; "ஆதலால் பிறவிவேண்டேன்" என்னும்படி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் அப்ராப்தமென்னும்படியான ஜ்ஞாநவிசேஷத்தை யுடையரானபடியையும், "போனகஞ்செய்த சேஷந்தருவரேல் புனிதம்" என்னும்படி ததீயசேஷத்வபர்யந்தமாக ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் பிறந்தபடியையும், "இச்சுவைதவிர - அச்சுவைபெறினும் வேண்டேன்" என்னும்படி பராதிபுருஷயாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் பிறந்தபடியையும், "காவலிற்புலனைவைத்து" என்னும்படி இந்த்ரியங்களை நியமித்தபடியையும், "குளித்து மூன்றனலையோம்பும் குறிகொளந்தணமைதன்னை யொளித்திட்டேன்" என்னும்படி உபா

ஜீயா திருவடிகளே சரணம்.

நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

"அநாதிமாயயா ஸுப்தோ யதா ஜீவ: ப்ரபுத்யதே" ["அநாதிமாயயா ஸுப்தோ யதா ஜீவ: ப்ரபுத்யதே"] என்கிறபடியே-அநாதிகாலம் அஜ்ஞாநத்தாலே உறங்குகிற இவரைப் பெரியபெருமாள் தம்முடைய நிர்வஹேதுக க்ருபையாலே உணர்த்தியருள உணர்ந்து பெரியபெருமாளே ப்ராப்யரும் ப்ராபகருமென்னுமிடம் "ஐம்புலனகத்தடக்கி காமக்ரோதத்தை செற்றுக் கடைத்தலையிருந் துவாழும் சோம்பரையுகத்தி" என்று இவரையிட்டு நிலைபெத்து,இப்ரபந்தத்தாலே நாட்டுக்கு வெளிச்செறிப்பைப் பண்ணிவைத்து நிரயப்ராய்ச்சவள்ளாந்தருள், அத்தலையித்தலையாய பெரிய பெருமாளை யுணர்த்தி அடிமைசெய்யப் பாரிக்கிறார்

(பெ.)பாசுரங்களில் துவக்கறப்படியையும், "உன்னருளென்னுமாசைதன்னால்பொய்யனேனும் வந்துநின்றேன்" என்னும்படி உபாய யாதாத்ம்யஜ்ஞானம் பிறந்தபடியையு மநுஸந்தித்து, "சோம்பரையுகத்திபோலும்" என்கிறபடியே இவரைப்பெறப் பெறுவோமென்கிற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலும், 'ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய:' ["ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவ்ய:"] என்கிறபடியே இவரைப் புகுரநின்று தன் வைபவத்தையு மநுஸந்தித்து, "நாகமிசைத் துயில்வான்போலுலகெல்லாம் நன்கொடுங்க யோகணைவான்" என்கிறபடியே - எல்லாரையும் இவரைப்போலே நம்பக்கலிலே ப்ரவணராக்கும் விரகேதோ' என்று தனக்காக சிந்தாயக்கொண்டு பள்ளிகொண்டருளினார்.

"மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுட்பட்டு" என்கிறபடியே இந்த்ரியவசயராய்க் கைகழிந்தவனாறு, "அதீந்த்ரிய ஸுககாமா:" ["அதீந்த்ரஸ்ஸுககமாமஃ"] என்கிறபடியே- உறங்காதிருந்த பெரியபெருமாளை, "அடியனோர்க்கல்லமே" என்னும்படி கைபுகுந்த பின்பு கரைச்சல்கெட்டு மார்பிலே கைவைத்து உறங்கப்புக்கார். "எம்பிரான் காட்செய்யாதே யென்செய்வான் தோன்றினேனே" என்றிருக்குமவராகையாலே கைங்கர்யத்வரையாலே, "உத்திஷ்ட நரஸார்தூல" ["உத்திஷ்ட நரசார்த்தூல"] "ஸம்போத்யாமி த்வா" ["ஸமயா போதிதஃ"] "உபயானோமனே யுறங்காதெழுந்திராய்" என்னுமாப்போலே "அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே" என்று திருப்பள்ளியுணர்த்தி, "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்றாப்போலே "தொண்டரடிப்பொடி யென்னுமடியனை யளியனென்றருளி யுன்னடியார்க்காட்படுத்தாய்" என்று - ததீயபர்யந்தமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டருள வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாராயிருக்கிறது

திருப்பள்ளியுணர்த்துகைக்கு நிதானமென்னென்னில்;-"ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு" என்கிறபடியே-கைங்கர்யயாதாத்ம்ய மறியுமவராகையாலே, "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ்ஸ்வபதஸ்ச தே" ["அஹமஸாவமகரிஷ்யாமி ஜாசாதஸ்ஸ்வபதச்சதே"] "ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி" என்கிறபடியே-ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவித கைங்கர்யத்தையும் பண்ணுமிடத்தில் 'எனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே' என்று அவருகாத கைங்கர்யமாகவேணும், அதுசெய்யுமிடத்தில் "ப்ரியகாரி ஹிரோவக" ["க்ரியதாமிதி மாம்வத"] என்றும், "எனக்கேயாட்செய்" என்றும், "முகப்பேகூவிப் பணிகொள்ளாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - ஏவிக்கொள்ளவேணுமென்றிருக்குமவராகையாலே, பரபாதஸேவகங்களைச் சொல்லித் திருப்பள்ளி யுணர்த்துகிறார்.

திருமாலையில் திருப்பள்ளியெழுச்சிக்குவாசி யென்னென்னில், † அநாதிமாயயா ஸுப்தரானவிவரைப் பெருமாளுணர்த்தினார் அதில், இவர் தம்பக்கல வ்யாமோஹத்தாலே

(ஸ்ரீ) ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டுமவனே யென்றறுதியிட்டால் பின்பு திருப்பள்ளியுணருடம்படியையும், அழகோலக்க மிருக்குமபடியையும், அங்கே திருமாலையெடுத்து அடிமை செய்யும்படியையும், மநோரதித்து இவையே யாத்ரையாய்ச் செல்லுமிக்கிளையிறே. நம்பிள்ளையாருக்கு "மாரிமலைமுழஞ்சில்" என்கிறபாட்டிலே இதுவேயிறே அநுஸந்தாநம், நம்மாழ்வாரும், ஈ நெடுமாற்கடிமையிலே புருஷார்த்தத்திலுடைய சரமாவதியை நிலையிட்டு, அநந்தரம் ஈ கொண்டபெண்டிரிலே நாட்டுக்குவேண்டும் ஹிதமருளிச்செய்து, பின்பு "கிடந்த நாவிடந்தாய்" என்கிற பாட்டிலே உணர்த்தி - யெழுப்பியடிமைசெய்யப்பாரித்தாரிறே.

(ரெ)ஸாபதரான அவரை திருப்பள்ளியுணர்த்துகிறார் - இதில், "புன்கவிதையேலும் எம்பிரார்க் கினியவாறே" என்று - வாசிக கைங்கர்யத்தை இனிதாகக்கைக்கொண்டபடி சொல்லிற்று - அதில், "தொடையொத்த துளபமும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடியென்னு மடியனை யளியனென்றருளி" என்கையாலே - காயிக கைங்கர்யத்தை இனிதாகக்கைக்கொண்டருளவேணுமென்கிறது - இதில்; "எம்பிரார்க்கினியவாறே" என்று - பெரியபெருமாளுக்கினிதான கைங்கர்யத்தைப்பெறுநின்றார் - அதில்; "அடியார்க்கட்படுத்தாய்" என்று - ததீயருக்கான கைங்கர்யத்தை யபேக்ஷிக்கிறார் - இதில் அதில் - பெரிய பெருமாளுடைய காஷி பலித்தபடி சொல்லிற்று; இதில் - இவருடைய காஷி பலித்தபடி சொல்லுகிறது "எளியதோர் அருளுமன்றே யெனதிறத்து" என்று - தம்மை விஷயீகரிக்க வேணுமென்றார் - அதில், "அவர்களு நாளோலக்கமருள" என்று - பாரஸம்ர்த்தியை ஆசாஸிக்கும்படி பாரம்பிறந்தபடி சொல்லுகிறது - இதில். .. .. *

அ முதற்பாட்டு கதிரவனிதயாதி ஆதித்யனானவன் தன் ஸ்வரூபஸித்திக்காக விளக்காயவந்து தோற்றினான், அவனைக் குசலப்ரச்நம் பண்ணவேண்டாவோவென்கிறார். "வெய்யகதிரோன் விளக்காக" என்றாரிறே

நாட்டையெல்லாமெழுப்புகிற ஆதித்யனுதித்தால் எங்களாதித்யனுதிக்கவேண்டாவோ, பாஹ்யமான அந்தகாரமிறே அவனாலே போகலாவது, ஆந்தரமான அந்தகாரம் போக்கும்போது தேவரீருணர்ந்தருளவேண்டாவோ ஆதித்யன் உதயபர்வதத்தை வந்தணையாநின்றான், இருள்போகாநின்றது, ஸமாராதநோபகரணமான திருப்படித்தாமங்கள் விகஸிதமாகாநின்றன, ஆராத்யர் தேவரீரென்று ஆராதிப்பாரெல்லாம் தந்தாம் பரிகரங்களோடே வந்தார்கள், இத்தையெல்லாமுடைய தேவரீர் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளி விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளவேணுமென்கிறார் . .. . உ..

(ஸ்ரீ) விச்வாமித்ரனும், "கௌஸல்யாஸுப்ரஜா ராம பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே | உத்திஷ்ட நரசார்தூல கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம் ||" [கௌஸல்யாஸுப்ரஜாராமபூர்வாஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே | உத்திஷ்டநரசார்தூல கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம் "] என்றானிறே; அப்படியே இவரும் பெரியபெருமாள் உணர்ந்தருளும்போதை யழகுகண்டு அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டுத் திருப்பள்ளியுணர்த்துகிறார்

ஆதித்யன் உதயகிரியிலேவந்து தோற்றினான், திருவாராதநத்துக்கு ஸமுசிதமான உபகரணங்களுங்கொண்டு தாமஸிகளான தேவஜாதிகளும், ராஜாக்களும், மஹாஸமாசாய்த் திருக்கண்ணோக்கத்துக்கு இலக்காகைக்காக தெற்குத்திக்கிலே பாதமகடாக்ஷத்துக்காக "நான் முற்பட்டேன், நான்முற்பட்டேன" என்று முற்கோலிக்கொண்டுவந்து நின்றார்கள்; ஸர்வரக்ஷகராய் ஸ்ரீபதியாய் ஆச்ரிதவத்ஸலராய் ஸர்வஸமாச்ரயணீயரான தேவரீர் அடியேனுக்காக உணர்ந்தருளினீரென்கிற ப்ரீதியை அடியேனுக்கருளி திருப்பள்ளியுணர்ந்து அடியோங்களை யடிமைகொண்டருளவேணுமென்கிறார் பரஜைக்குக்காட்டி ஜீவநம வேண்டுவாரைப்போலே ஆராதகரான தேவஜாதியை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸ்வப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்.

அ. முதற்பாட்டில் — "யஸ்யாவதாரரூபாணி நமஸ்யந்தி திவௌகஸ:" ["யஸ்யாவதாரரூபாணி நமஸ்யந்தி திவௌகஸ:"] என்னும்படியே - ஆராதகரான தேவஜாதிகள் அவஸரப்ரதீக்ஷராய் வந்துநின்றார்கள், திருப்பள்ளியுணர்ந்தருள வேணுமென்கிறா

மூ — கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்தணைந்தான் கனவிருளகன்றது காலையம்பொழுதாய்
மதுவிரிந் தொழுகின மாமலரெல்லாம் வானவரரசர்கள் வந்துவந்தீண்டி
எதிர்திசை நிறைந்தனர் இவரொடும் புகுந்த இருங்களிற்றீட்டமும் பிடியொடுமுரசும்
அதிர்தலி லலைகடல்போன்றுளதெங்கும் அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. க.

ப-ரை — கதிரவன்—ஸூர்யனானவன், குணதிசை—கிழக்குதிக்கிலே, சிகரம்—உதய கிரியிலே, வந்து அணைந்தான்—வந்துகூடினான், கன இருள்—ராத்ரியில மிக்கிருந்த இருளானது, அகன்றது—ஸவாஸமாகப்போயிற்று, (திருவாராதனம்செய்கைக்கு உதயோகிககக் கடவ,) அம—அழகிய, காலைப்பொழுதாய—உஷஸ்காலமாய், மா—பெரிய, மலர் எல்லாம—புஷ்பங்களெல்லாம, விரிந்து—விகஸிதமாய, மது ஒழுகின—தேனவெள்ளமிடாநின்றன, வானவர்—ப்ரமாதிகளான தேவாகளும், அரசர்கள்—ராஜாககளும், வந்து வந்து—ஒருவர்க்கொருவர் முற்கோலிவந்து, ஈண்டி—திரண்டு, எதிர் திசை—திருககண்ணோக்கான தெற்குதிககிலே, நிறைந்தனா—நிறைந்துநின்றார்கள்; இவரொடும் புகுந்த—இவர்களோடே வந்த (இவாகள வாஹநமாகிய,) இரு களிறு ஈட்டமும்—பெரிய ஆனையானைத் திரளகளும, பிடியொடு—பெணயானைத் திரள்களும, முரசும—பேரிகளும, அதிர்தலில—சப்திக்கும போது, எங்கும—எல்லாதிக்குக்களிலும், அலை—அலையெறியாநின்ற, கடல்போன்றுளது—லமுத்ரகோஷத்தை ஒத்திருக்கது, (ஆதலால,) அரங்கத்தம்மா—* திருவரங்கசசெலவனான தேவரீர, பள்ளி எழுந்தருளாய்—திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளி கடாக்ஷித்தருள வேணுமென்கிறார்

(வ) வ்யா. கதிரவன்குணதிசைச் சிகரம வந்தணைந்தான் கண்வளர்ந்தருளுகிற தேவரீர்க்கு ப்ராதக்காலத்திலே ஸந்த்யாதிபங்கொண்டு வருவாரைப்போலே, திவாகரனானவன் தன கிரணங்களெல்லாவற்றோடும் கீழ்திக்கில் உதயகிரியை வந்தணையாநின்றான.

“கதிரவரவர் கைநிரைகாட்டினார்” “நாராயன்தமரைக் கண்டுகந்து” என்று—தேவரீருடையார் அர்ச்சிராதிகதியே போம்போது, ஆதிவாஹிகர் தந்தாம்பதங்களை விலைநிறைகககாக, தேவருடையாககுத்தகாகசோபித்து விளக்குடையாரோபாதி வருத்த விஷயத்தில கிஞ்சித்கரியாநிற்பார்களிறே கண்வளர்ந்தருளுகிறதேவரீர திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளுவதெப்போதோவென்று அவஸரப்ரதீக்ஷனாய, “ஸ்ரேஷ்டோதேஷிலக்ஷோ” [“ப்ரேஷ்டோதேதி ஸூர்யஃ”] என்கிறபடியே கீழ்திக்கில் உதயகிரியிலே வந்து தோன்றினான். குன்றத்திடைவிளக்காக உதயபர்வதத்தினுச்சே ஸவையும் சோலையையும கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியையும் காணகைக்கிறுன்டான ஆசைப்பாடுதோன்ற வந்து சேவிநின்றான்

கனவிருளகன்றது ஆதித்யன வரவுக்குத் தகசபடியே—செறிந்திருளானது குறையவாங்கிறது. “இருள்விரிந்திருந்தது பார்முழுதும்” என்கிறபடியே ராஜாஜ்ஞையை பாங்கித்து வங்கியா குடியடிசெய்யுமாபபோலே ஸாம்ராஜ்யமபண்ணிற்று மதிப்பனான ராஜாஸ்பரிகரமும எடுத்துவிட்டவாறே தருப்பணர் குறைபவாங்குமாப்போலே இருட்டுமொருபயாம குறையவாஙகிறது காலையம்பொழுதாய மதுவிரிந் தொழுகின மாமலரெல்லாம். இருட்டுப்போய நினறவளவிலே, “ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே சோத்தாய” [“ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே

(ஸ்ரீ) வயா கதிரவனித்யாதி தன்னுடைய ஆயிரம் கிரணங்களாலும ஜகத்திலந்தகாரத்தை நீக்கி வெளிசெய்விப்பையபண்ணவல்ல ஆதித்யனானவன, கிழககிலே உதயகிரியிலே வந்து ஸங்கதனானை

(பெ) சோதராய"] "சிறறஞ்சிறுகாலே" எனகிறபடியே ஸமாராதநோபயோகயமான அழ கியகாலமாய, அகாலததிலே, தேசாந்தரமபோன பசுதகைள வாராநின்றார்கள என்று அறிய தவாறே ஸவதேசததிலிருநத பசுதகைள முகமலருமாப்போலே, இவ்வெயிற கொழுந்து தாமரைபபூககளை வந்தணுவுமபடியான காலவணணிமைபாலே பூககள் ஸ்மிதம பணணின வாறே, பூக்களினுடைய செறிவுகெடுகி சிதர(வி ரி)நகளாலே பூவில தேனகளுடைய ஒழுகா நினறன. மாமலா - பெரியமலர் "மாமலரெல்லாம்" எனனைபபாலே — புஷபஜாதிக் கெல்லா முபலக்ஷணம மதுவிரிந்தொழுகின - மதுவெள்ளமிடாநின்றது வானவர்தயாதி. ஆராதகரான தேவாகளும ராஜாககளும தநதாம பதபரசம வாராமைக்கு இதுவே யாதனை யாகவும ஆராதயரான தேவரீரைத் திருவடிகதொழுகையிலுண்டான கவாயாலே முற்பட டார முறபட்டபடி ஒருவரிருவராய் வநது திரண்டு திககுக்களெங்கும் நிறைய புகுந்தார் கள திருககணணுக்கிதம அலலாத திககுகளெங்கும் நிறைந்தாரக ளெனனவுமாம; தேவரீருடைய பரிகரமெனனில் இங்கினே பிருகக வேணடாவோ இவரோடேதயாதி இவா களுடனே வநத பெரிய யானைதிரளகளும இனமபிரியாத பேடைகளுமாய் ஸ்ரீராமகிரீ வாதயகோஷஙகளும், இந்த ஸமுதாயமாக முழங்குகிற முழக்கமானது, உறங்குகிறவிளை களை யொருவகைகளாலே யெழுப்புமாப்போலே வாதயகோஷங்களாலே திருப்பள்ளியுணா ருமபடி அதிர்தலில் இப்படி கோஷிகையில் "குமிறுமோசைவிழவொலி" என்று மாப்போலே இநத ஸமுதாயகோஷமானது சந்தரோதயததில் கடல்போலே கிளர்ந்தது, ✻ பெரும்புறக்கடலான தேவரீர உணரவேண்டாவோ? உபயவிபூதியுக்தரான தேவரீர் திருப பள்ளி யுணாந்தருளி, இவாகளுக்கு முகங்கொடுத்தருளி, அடிமை கொண்டருள வேணுறு மெனறு கருதது ... .. . ள

அ இரண்டாமபாட்டு கோழுங்கொடியிதயாதி முதலேயின் பரிமளத்தை முக ந்து கொண்டு கீழ்காற்றுவருகிறது, தாமரைப்பூவில கிடந்துறங்குகிற ஹம்ஸ மிதுநங்களும

(ஜீ) அவனுககுடுததாபபோலே சோபிலாய்த்துச காணும், திருவடிகளும் அந்திக்கிலே யாசப் பெற்றது; அடியினும் முடியிலும் ஆதிதயர்கள் வந்து நிறப நடுவேகிடந்து சவைள ச் தருளுகிறதென?, ✻ கதிராயிரமிரவி கலந்தெறிததாலொத்த நீண்முடியிரெ "மிக்க செஞ்சுடர்பரிதி" எனனக்கடவதிறே, கனவிருளகறறு ராத்ரியில் மிகச இருளானது லவாஸகாசப்போயதது காலையம்பொழுதாய ஆராதகா ஆராதகாாததமாக உபபோகிக் ககடவ காலமாய்த்து மதுவிரிந்தொழுகின மாமலரெல்லாம். உததபலமாக ஆராதநோப கரணமான புஷபஙகள் விகஸிதமாய் மதுவெள்ளமிடா நின்றன

வானவர்தயாதி ஆராதிககளான தேவாகளும், ராஜாக்களும், பக்ஷிமிதுநஙகளும், தநதாமுடைய பலனிததிக்கும ஆபந்நிவர்த்திக்கும் முடடாக ஒருவாககொருவா முற்கோலித திரண்டனாகள எதிர்திசையித்யாதி திருககணணுக்கான தெற்குதிக்கிலே விவரமற புகுநதி நினறார்கள. இவரோடேபுகுந்த இதயாதி இவர்களேறும வாஹநங்களானகளிறு களும பிடிகளும் முரசினுடைய தவநிகளுமாயத திரண்டு செருங்கினறு தவநிககிற தவநி யானது அலையெறியாநினற ஸமுத்ரத்தின் கோஷம்போலே எங்கும் கோஷியாநின்றது. அரங் கததம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே உபயவிபூதிநாதத்வம் தோற்ற ✻ செங்கோலுடைய திருவ ரங்கச செலவனான தேவரீா அநந்யகதியான அடியேனுக்காகத் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளி அடிமைகொண் டருள வேணுமென்கிறார். .. .. க

(ஜ்ய) கிளம்பிற்றின, ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய விரோதியைப் போக்கி அவனைக் குலைபத்த தலை குலையவந்து ரக்ஷித்தருளின தேவரீர் கண்வளர்ந்தருளுகிறதென்?, திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளீரெனகிறார்

மூ — கொழுங்கொடி முல்லையின் கொழுமலரணவிக் கூர்ந்தது குணதிசை மாருதமிதுவோ
எழுந்தன மலரணைப் பள்ளிகொள்ளன்னம் ஈன்பனி நனைந்த தமிருஞ்சிறகுதறி
விழுங்கிய முதலையின் பிலம்புரை பேழ்வாய் வெள்ளெயிறுறவதன் விடத்தினுக்கனுங்கி
அழுங்கிய வானையி னருந்துயர் கெடுத்த அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே ௨

ப-ரை — குணதிசைமாருதம்—விடியற்காற்றானது, கொழு—செழுமைதங்கிய, கொடி—கொடியையுடைத்தான, முல்லையின—முல்லையினுடைய, கொழுமலர்—அழகிய மலரின் பரிமளத்தை, அணவி—அளைந்துகொண்டு, கூர்ந்தது—விஞ்சிற்று; மலர் அணை—தாமரைப்பூவாகிற படுக்கையிலே, பள்ளிகொள்—உறங்குகிற, அன்னம்—ஹம்ஸமிதுனங்களானவை, ஈன—மழைபோலே சொரிகிற, பனிநனைந்த—பனிபாலே நனைந்த, தம—தங்களுடைய, இரு—அழகிய, சிறகு—இறகுகளை, உதறி—உதறிக்கொண்டு, எழுந்தன—உறக்கம் விட்டெழுந்தன, விழுங்கிய—விழுங்கின, முதலையின—முதலையினுடைய, பிலம்புரை—பிலத்வாரத்தையொத்த, பேழ்வாய—பெரியவாயிலுள்ள, வெள் எயிறு உற—வெளுத்த கோரைப்பற்கள் ஊன்ற, அதன—அம்முதலையினுடைய, விடத்தினுக்கு—பல்லின் விஷத்துக்கு, அனுங்கி அழுங்கிய—மிகவும் நோவுபட்ட, ஆனையின—ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய, அருந்துயர்—பெரிய துக்கத்தை, கெடுத்த—போக்கின, அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே—

வ்யா கொழுங்கொடியித்யாதி லக்ஷ்தமான முல்லையினுடைய லக்ஷ்ந்தமான பூவையணவி * அல்லியுந்தாதும அருமையுமான கதக்கப்படாமே அருமியான மணத்தை வாங்கிக்கொண்டு, "புதுமாதவிமீதணவி" என்னுமாப்போலே சிஞ்சிக்கில் காற்றானது, கூர்ந்தது - விஞ்சிற்று கூருகையாவது - மிகுகை.

ஆதித்யனுக்கு கேவல உறவான தாமரைப்பூவினுடைய விகாஸமேயன்றியே நிலத்தில பூவான முல்லைப்பூவும விகஸித்து, அதினமணத்தைக்கொண்டு தேவரீரைத திருப்பள்ளி யுணர்த்துமாபபோலே வந்துகொடுநின்றது "இதுவோ" என்றது - ராஜாக்களுக்கு அந்தரங்கரானவர்கள வந்தவர்களைக்காட்டுமாபபோலே பார்த்தருளீரெனகிறார் ஸ்பர்சேந்த்ரிய க்ராஹ்யமானதை "இதுவோ" என்கையாலே - காற்றுக்கு ஸத்தகதிதவம் தவிர்ந்து நின்றுபபோலே யிருக்கிறது எழுந்தனமலரணையித்யாதி. இக்காற்று வீசினவாறே விடிந்த

(ஜீ) அ இரண்டாமபாட்டு போதுவிடிந்தமைக்கு அடையாளமான சிழ்காற்றும பக்ஷசா பிகளான அன்னங்களினுடைய பரபோதமும முண்டாயிற்று; ஆச்ரிதவத்ஸலரான தேவரீர் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருள வேணுமெனகிறார்

வ்யா கொழுங்கொடியித்யாதி சாத்தையையுடைத்தான முல்லைச்செவ்வி மலரின் பரிமளத்தை யளைந்துகொண்டு விடிகாற்றானது 'நீங்களுறங்குகிறதென்" என்று உணர்த்துவாரைப்போலே சூழ்ந்துகொண்டு முகங்களிலே அலையெறியா நின்றது. காலைப் பிடித்து உணர்த்துகிறபடி

(ஸ) தாகாதேயென்று மலராகிற படுக்கையிலே பள்ளிகொள்ளுகிற ஹம்ஸமிதுனங்களுணர்ந்தன. 'பள்ளிகொள' என்கிறது, உகந்தருளின நிலத்திலேயுள்ளவையாகையாலே உபசாரமாக வல்லது சொல்லாரிறே. நம்மில் கிரியா இங்கு வர்த்திப்பாரில்லையென்றிருப்பாகளோ பூம்படுக்கையாலே தனிப்படுகைை தனலோடொக்கையாலே மிதுனமாயல்லது சயியாமை தோற்றுகிறது; * மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாமே ஈன்பனிநனைந்த உண்டான பனியாலே நனைந்த தங்களுடல, சொரிகிறபனியெனனுதல. [''ஏறு துஞ்சபனிக்கொடுங்கிய' இத்யாதி] இருஞ்சிறகுதறி ''பெரியசிறகையுதறிக்கொண்டு பேடையைப் சிறகுக்குள்ளே வளர்த்தின தன சிறகைபிட்டுக்களித்துக்கொண்டாப்த்தாக விடத்தது மாப்டாடியாக அனனங்களெல்லாமுணர்ந்தன,* அணைமாபருமறையபந்த தேவரீர் திருப்பள்ளியுணரவேணடாவோ?. விழுங்கிய விக்யாதி. முதலையின்கையிலே யானை யகப்பட்டுத்தனைறுபோல தேவரீர அனைகுலையத் தலைகுலையப் புறப்பட்டாவது காலிலே முதலைகடிக்க '' விழுங்கிய '' என்கிறார் - பசல்கள் இனறுதினருகே போயிற்றென்றால 'இனிவிழுந்தேன' என்பாரைப்போலே

பிலம்புரைபேழ்வாய பிலத்வாரத்தோடொத்திருக்கிற பெரியவாயின் வெளளேயிறு அங்கு ஆமிஷமில்லாமையாலே மணலேயிறே கடிப்பது; ஆகையாலே சாணையிலிட்ட சஸ்த்ரம்போலே காணுமிருப்பது. அதனவிடத்தினுககனுங்கி யழுங்கியவானையினருநதுயாகெடுதத ஆனையினுடைய காலைபபற்றின முதலையினுடைய பல்லினவிஷத்தாலேயனுங்கி நோவுபட்டவானையினுடைய, அழுங்கிய - நோவுபட்ட, அருந்துயாகெடுதத ''கதஸ்த்ரு தவச்சேவதி வ்ருஷிதஸூஸ்ரூ'' ['அதநாரிகசமுபதிபரஹிதஹஸ்தம்''] இத்யாதி அருநதுயா இனி யவவருகில்லையென்னும்படியான க்லேசமென்னவுமாம். பெறுதற்கரிய துயரென்னுமாம. ஸாவேசவானை வந்துவிழுடபணணின நோவிறே அரங்கத்தம்மா இத்யாதி அப்படி ஆர்த்தரானூர் கூக்குரல்கேட்கிறவிடத்திலே யுறங்குமத்தனையோ ஒருமுதலை பிடித்தாலோ உதவலாவது, ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே ஆழவிழுந்து இந்த்ரியங்களாகிற முதலைகளுக்கின் வாயிலேவிழுந்து அகப்பட்டாரையுணாந்தருளி ரக்ஷிக்கவேண்டாவோ உ

அ மூன்றுமபாட்டு சுடரொளியிதயாதி ஆதித்ய கிரணங்கள் வந்தும் பரந்தன, நக்ஷத்ராதிபதியான சந்த்ரனும விவர்ணனானான், திருசசோலையில் மலர்கின்ற பாரிஜாதன

(ஸ்ரீ) எழுந்தன இத்யாதி தாமரைப்பூவாகிய படுக்கையிலே பரிமளமுதியாதே படுக்கைவாய்ப்பாலே உறங்குகிற ஹம்ஸமிதுனங்களானவை காலமுணர்ந்து உணர்ந்தன இத்தால - அருமறை பயந்தவன்னத்தோடு ஸஜாதியமான அன்னமெழுந்தன, நீயுமெழுந்திராயென்றபடி. தமிருஞ்சிறகித்யாதி. பனியிலே நனைந்தசிறகுகளை யுதறிநின்றது விழுங்கியவித்யாதி. '' வலசேவநசேவஷி '' [''பரமாபதமாபந்நே''] என்று ஸ்வசக்திமாத்ரப்படி பிலத்வாரமென்று சொல்லலாமபடியிருக்கிற பெரிய பரப்பையுடைய முதலைவாயிலே பகப்பட்டு. அதினொயிற்றிலே நெருக்குண்டு மிகவும நோவுபட்டு துதிக்கை முழுகும்படியான தசையிலே பெரிய ஆபத்தைத் தீர்த்து, 'கைம்மாதுன்பம கடிந்தபிரான்'' என்று உபகார ஸ்ம்ருதியாலே க்ருதஜ்ஞரிடும்படியான சகையில் பூவில்செவ்விமழியாமே திருவடிகளிலே யிடுவித்துக்கொண்டு அவனையடிமைகொண்ட மஹோபகாராய, பிற்பாடர்க்கு உதவுகைக்காக கோயிலிலே நித்யஸந்நிதி பண்ணுகிற தேவரீருணர்ந்தருளும்போதையழகுகாண ஆசைப்பட்ட அடியோங்களுடைய ஆர்த்தியெல்லாம் தீரும்படியுணர்ந்தருள வேணுமென்கிறார். உ.

தாத்மபாவி லபிக்கவேண்டியிருப்பீர்!. புண்டரீகபாதபுண்ணியகீர்த்தி. செவ்வித் தாமரைப்பூப் போலே நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளில் பாவநத்வப்ராபகத்வ ப்ரதை ([illegible])யிலே. (க) "पावनस्सर्वलोकानाम्" (உ) "पवित्राणां हि गोविन्दः" (ங) "लोकानां त्वं परो धर्मः" (ச) "कृष्णं धर्मं सनातनम्" என்று ப்ரஸித்தமிறே. நும்செவி மடுத்து. பகவத்விஷயத்தைக் கனாக்காணாதே போந்த உங்கள்செவியை, ஆசார்யோப தேசத்துக்குப் பாத்ரமாக்கி. ஆப்தவாக்ய ச்ரவணமே பகவத்விஷயீகாரத்துக்கு வேண்டுவதென்கை. உண்டு. ஸ்மர்த்தவ்யதசையே தொடங்கி யினிதாகையாலும், நிரபேக்ஷோபாயமாகையாலும், பகவத்குணங்களையே அநுபவித்து. நும்முறுவினைத் துயருள் நீங்கியுய்மினே. நீங்கள் சூழ்த்துக்கொண்டதாய், (ரு) "अवश्यमनुभोक्तव्यम्" என்கிற பாபபலமான து:கத்தினுள்ளே வர்த்திக்கிற நீங்கள், இதில் நின்றும் நீங்கி முன்சொன்னகைங்கர்யஸுகத்தை லபித்து, "தொழுதெழு" என்கிறபடியே உஜ்ஜீவியுங்கோள். ... ௬எ.

அ. அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகள் குணத்ரய ப்ரசுரராகையாலே குணாநுகூலமாக ராஜஸ தாமஸ தேவதைகளை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பார்க்கிறவர்களை நிஷேதியா நின்றுகொண்டு, ஆத்மோஜ்ஜீவநத்திலே ருசியையுடையராய் ஸாத்விகரானவர்கள் ஸர்வாதிகனை யாச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோ ளென்கிறார்.

மூ.—முத்திறத்துவாணியத் திரண்டிலொன்றுநீசர்கள்
மத்தராய்மயக்குகின்ற திட்டதிலிறந்துபோந்
தெத்திறத்துமுய்வதோ ருபாயமில்லையுய்க்குறில்
தொத்திறுத்ததண்டுழாய்நன் மாலைவாழ்த்திவாழ்மினே. ௬அ.

ப—ரை.— (ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸதேவதைகளை ஆராதித்துப்பெறும்,) முத்திறத்து வாணியத்து - மூன்றுவகைப்பட்ட பலங்களிலே, இரண்டில் ஒன்றும் — ராஜஸதாமஸங்களில் ருசியைப்பண்ணுகிற, நீசர்கள்—தண்ணியர்கள், (கர்மாவஸாநத்தில்,) அதில் இட்டு - அந்தபலத்தைவிட்டு, இறந்து — அவ்வவதேசங்களில் போக(மோக்ஷ)சரீரங்களைவிட்டு, போந்து—பூமியிலேவந்து பிறந்து, மத்தர் ஆய்—தேஹாத்மாபிமாநத்தாலே ப்ராக்ருத பதார்த்த லாபத்தாலே களித்து, மயக்குகின்றது—தன்னையும் ஈச்வரனையும் அறியாமையாலே மயங்காநின்றார்கள்; (ஆகையாலே,) எத்திறத்தும்—தன்னுடைய ஆண்தன்மையாலும் இதரதேவதைகளை ஆச்ரயணீயராகப் பற்றினாலும் ஸர்வேச்வரனை ஐச்வர்யார்த்தமாகப் பற்றினாலும், உய்வது ஓர் உபாயம் இல்லை—உஜ்ஜீவிக்கைக்கு வழியில்லை; உய்க்குறில்—உஜ்ஜீவிக்க வேண்டியிருந்திகோளாகில், தொத்து இறுத்த - கொத்துக்கொத்தாகச்செறிந்து, தண் — குளிர்ந்த, துழாய்—திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனாய், நல்—ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணயுக்தனாயிருக்கிற, மாலை—ஸர்வேச்வரனை, வாழ்த்தி—மங்களாசாஸநம்பண்ணி, வாழ்மினே - வாழுங்கோளென்கிறார்.

வ்யா. முத்திறத்து வாணியத்து. ஸாத்விக ராஜஸதாமஸதேவதைகளைத் தந்தாமுடைய குணாநுகூலமாகப் பற்றி ஆராதித்துப்பெறும் மூன்றுவகைப்பட்ட பலங்களிலும். திறம் - ப்ரகாரம். பலங்களை "வாணியம்" என்கிறது - வ்யாபாரம் அல்பமாய் பலம்விஞ்சி

(க) "பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம்" (உ) "பவித்ராணாம்ஹிகோவிந்த:" (ங) "லோகாநாம் த்வம்பரோ தர்ம:" (ச) "க்ருஷ்ணம்தர்மம்ஸநாதநம்" (ரு) "அவச்யமநுபோக்தவ்யம்"

மாயிருக்குமோ வென்னில்; வானின்மேல்சென்று சென்று. அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே போய், அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான பரமபதத்திலேசென்று. அதவா, சென்று சென்று. தேசப்ராப்தியிற் காட்டில் வழிபோக்குத்தானே இனிதாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். தேவராயிருக்கிலாதவண்ணம் - என்கொலோ. நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாயிராதே ஒழிகிற ஹேதுவென்னே. நித்யஸூரிகளாயிருக்கையாவது - ஸர்வதாஸத்ர்சராயிருக்கை. ஆகாகிறது — அஸங்கோசத்தாலும், ரூபத்தாலும், பேதத்தாலும், அவர்களோடு ஸமராயிருக்கை. என்கொலோ. ப்ரத்யக்ஷஸித்தமான ஸம்ஸார தோஷத்துக்குக் கண்ணழிவுண்டாயோ, சாஸ்த்ரஸித்தமான பகவத்ப்ராப்தியில நன்மைக்குக் கண்ணழிவுண்டாயோ, ஆச்ரயணீய வஸ்துவினுடைய ஸௌலப்யத்துக்குக் கண்ணழிவுண்டாயோ, ஆச்ரயணத்திலாயாஸமுண்டாயோ, வழிப்போக்கி லருமையுண்டாயோ, ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களில் ப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபமும் பகவத்வைமுக்ய ஹேதுவான பாபமுமொழிய இப்புருஷார்த்தத்தை இழுக்கைக்கு ஒரு ஹேதுவுங் கண்டிலோமென்கை. ... ... ௬௬.

௮. அறுபத்தேழாம்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகள் தங்களுக்கு ஹிதமறிந்திலர்களேயாகிலும், இதில் ருசிபிறந்தவன்று இத்தை யிழக்க வொண்ணாதென்று பார்த்து, இவர்கள் தூர்க்கதியைக்கண்டு பரோபதேச ப்ரவ்ருத்தராகிறார் - மேலேழுபாட்டாலே; இதில் முதல்பாட்டு— அர்ச்சிராதிகதியிலே போய், நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தை லபிக்கவேண்டியிருப்பீர்! ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமான பகவத்விஷயத்தை ஆச்ரயித்து உங்கள் விரோதியைப்போக்கி உஜ்ஜீவியுங்கோளென்கிறார்.

மூ.—சண்டமண்டலத்தினூடு சென்றுவீடுபெற்றுமேல்
கண்டுவீடிலாதகாத லின்பநாளுமெய்துவீர்
புண்டரீகபாதபுண்ணிய கீர்த்திநுஞ்செவிமடுத்
துண்டுநும்முறுவினைத் துயருள்நீங்கியுய்ம்மினோ. ௬௭.

ப-ரை.— சண்டமண்டலத்தினூடு சென்று—ஆதித்யமண்டலத்தின் நடுவேபோய், வீடு பெற்று—பரமபதத்தைலபித்து, மேல்—பரமப்ராப்யமாய், வீடு இலாத—ஒருநாளும் விச்சேதியாத, காதல் இன்பம் — பகவதநுபவஜநிதபக்திகாரித கைங்கர்ய ஸுகத்தை, கண்டு—ஸாக்ஷாத்கரித்து, நாளும் எய்துவீர்—யாவதாத்மபாவி லபிக்கவேண்டியிருப்பீர்; புண்டரீகம்—தாமரைமலரையொத்த, பாதம்—திருவடிகளினுடைய, புண்ணியகீர்த்தி—பாவநத்வப்ராபகத்வ பரதை(ப்ர)ஸித்தியிலே, நும் செவி-உங்கள் செவியை, மடுத்து-ஆசார்யோபதேசத்துக்கு பாத்ரமாக்கி, உண்டு—பகவத்குணங்களை யநுபவித்து, நும்—உங்களால் சூழ்த்துக் கொள்ளப்பட்ட, உறு—அநுபவித்தே கழியவேண்டும்படி பொருந்தியிருக்கின்ற, வினை—பாபபலமான, துயருள் நீங்கி—துக்கத்தினின்றும் நீங்கி, உய்மின்—உஜ்ஜீவியுங்கோள்.

வ்யா. சண்டமண்டலத்தினூடுசென்று. கடிதான ஆதித்ய மண்டலத்தின் நடுவே போய். "மன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தினன்னடுவுள்" என்கிறபடியே முமுக்ஷுக்களல்லாதார்க்கு துஷ்ப்ரபமான ஆதித்யமண்டல மத்யத்திலே, ராஜபுத்ரர்கள் ராஜகுலத்தாலே அப்ரதிஹத கதிகளாய்ப் போமாப்போலே போய். வீடுபெற்று. பரமபதத்தைலபித்து. மேல்கண்டு வீடிலாத காதலின்பம் நாளுமெய்துவீர். மேல்--வீடிலாதகாதலின்பம்—கண்டு—நாளுமெய்துவீர். ப்ராப்யபலமாய், யாவதாத்மபாவி விச்சேதசங்கையின்றியே ஸ்வரூபாநுபந்தியாய், பகவதநுபவஜநிதபக்திகாரித கைங்கர்ய ஸுகத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து யாவ

யிருக்கை. (௧) "அக்நௌப்ராஸ்தாஹுதி꞉ ஸம்யக்" (௨) "பத்ரம்புஷ்பம் பலம்தோயம்" (௩) "த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா꞉" என்கிறபடியே வேதங்களும் குணத்ரய வச்யரான சேதநர்க்கு குணாநுகூலமாக ஆராத்ய தேவதைகளையும், ததாராதநப்ரகாரங்களை யும், ஆராதநபலங்களையும் சொல்லிவைத்தது. இரண்டிலொன்றும் நீசர்கள். ஸ்வகுணங்க ளுக்கு அநுகூலமாயிருக்கையாலும் சாஸ்த்ராநுமதியாலும் நித்யஸத்வத்தையும் ததாராத்ய னான ஈச்வரனையும் ஆராதந பலமான மோக்ஷத்தையு மொழிந்து, ராஜஸ தாமஸபலங்களிலே ருசியைப்பண்ணும் நீசர். நீசராகிறார் — ஸம்ஸாரத்தை வர்த்திப்பித்துக்கொள்ளும் ஹேயர். மத்தராய் மயங்குகின்ற திட்டதிலிறந்துபோந்து. இட்டதில். கர்மாவஸாநத்திலே அந்தபலத்தை விட்டு. இறந்து. அவ்வவதேசங்களில் போகசரீரங்களைமுடித்து. போந்து. அந்தபோகபூமி யில்நின்றும் ஆகாச மேக ஸஸ்யாதிகளிலே கிடந்து கர்ப்பவாஸார்த்தமாகப்போநது. (௪) "க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி" என்கிறபடியே பூமியிலேபிறந்து. மத்தராய். தேஹாத்மாபிமாநத்தாலே ப்ராக்ருத பதார்த்த லாபத்தாலே களித்து. மயங்குகின்றது. ஆத் மாவையாதல், ஈச்வரனையாதல் உள்ளபடி அறியாமையாலே மோஹங்கதரைப்போலே யிருக் கிறதிறே. ஸ்வர்க்காதிபலாநுபவங்களை,புண்யம் க்ஷயித்தவளவிலே மத்யேவிட்டு அந்தபோக சரீரங்களையும் முடித்து, கர்ப்பவாஸார்த்தமாக அதிக்லேசத்தோடே போந்தபடியை அநு ஸந்தியாமையாலேயிறே சேதநர்ப்ராக்ருதபோகங்களிலேகளித்துவர்த்திக்கிறதென்கை.எத்திற த்துழப்வதோருபாயமில்லை. ஆகையாலே ஸ்வபௌருஷத்தாலும் இதரதேவதைகளை ஆச்ரய ணியாகப்பற்றினாலும், ஈச்வரன்தன்னையே ஐச்வர்யார்த்தமாகப் பற்றினாலும் உஜ்ஜீவிக் கைக்கு வழியில்லை. உய்குறில். உஜ்ஜீவிக்கவேண்டி யிருந்திகோளாகில். தோத்திறுத்த தண்டு ழாய் நன்மாலை வாழ்த்தி வாழ்மினோ. ஸர்வேச்வரத்வஸூசகமாய், தொடைசெறிந்து ச்ரம ஹரமாயிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனாய், ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணயுக்தனா யிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை யாச்ரயித்து வாழுங்கோள். "திகழில் புகழாயுலகமூன்றுடையாய்" இத்யாதிகளைச்சொல்லிப் புகழ்ந்து, யாவதாத்மபாவி ஆநந்த நிர்ப்பரராயிருங்கோள். (௫) "ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி" என்னக்கடவதிறே. ... ... ௬௮.

அ. அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. "எத்திறத்துமுய்வதோருபாயமில்லை" என் கிறதென், தேவதாந்தரங்களை ஆச்ரயித்தால் உஜ்ஜீவிக்கவொண்ணாமை யென்னென்ன; அந்த தேவதாந்தர ஸமாச்ரயணம் துஷ்கரம், அத்தைப்பெற்றாலும் அபிமதப்ரதாநத்தில் அவர்கள் அசக்தர்; ஆனபின்பு ஜகத்காரணபூதனை யாச்ரயித்து ஸம்ஸார துரிதத்தை அறுத் துக்கொள்ள வல்லிகோளென்கிறார்.

மூ.—காணிலுமுருப்பொலார் செவிக்கினாதகீர்த்தியார்
பேணிலும்வரந்தர மிடுக்கிலாததேவரை
ஆணமென்றடைந்துவாழு மாதர்காளெம்மாதிபால்
பேணிநும்பிறப்பெனும் பிணக்கறுக்ககிற்றிரே ௬௯.

(௧) "அக்நௌப்ராஸ்தாஹுதிஸ்ஸம்யக்" (௨) "பத்ரம்புஷ்பம் பலம்தோயம்"
(௩) "த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா꞉" (௪) "க்ஷீணேபுண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி"
(௫) "ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி"

ப-ரை.— (முமுக்ஷுக்களுக்கு,) காணிலும்—காணக்கூடாத, உரு பொலார்—க்ரூர மான ரூபத்தையுடையவர்களாய், செவிக்கு—காதுகளுக்கு, இனாத— இனிமையைத்தாராத, கீர்த்தியார் - பித்ர்வதம்முதலிய கீர்த்தியை யுடையவர்களாய், பேணிலும் - ஆச்ரயிக்கிலும், வரம் தரா—அபிமதபலம் தருகைக்கு, மிடுக்கு இலாத—சக்தியில்லாதவர்களான, தேவரை—தேவதைகளை, ஆணம் என்று—தஞ்சமென்று, அடைந்து—ஆச்ரயித்து, வாழும்—வாழுகிற, ஆதர்காள்-குருடர்களே !, எம் ஆதிபால்-எங்களுக்குக் காரணபூதனான ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே, பேணி-ஆதரத்தைப் பண்ணி, நும்-உங்களுடைய, பிறப்பு எனும்-பிறப்பு என்கிற, பிணக்கு - தூற்றை, அறுக்ககிற்றிர் - அறுத்துக்கொள்ள ஸமர்த்தராகுங்கோள்.

வ்யா. காணிலுமுருப்பொலார். தாமஸதேவதைகளாகையாலே முமுக்ஷுக்களுக்கு அவர்கள் த்ரஷ்டவ்யரல்லர். (க) "ஸ்கந்தருத்ரமஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷ்டிதாஸ்துபூஜநே । அசுத்தாஸ்தே ஸமஸ்தாச்ச தேவாத்யா: கர்மயோநய:" என்னக்கடவதிறே. (உ) "ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய:" என்னுமவனல்லனிறே. இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தே உங்கள் குணானுரூபமான ருசியாலே கண்டாலும் விரூபாக்ஷத்வாதிகளாலே வடிவு பொல்லாதாயிருப்பர்; திருவுள்ளத்தில் தண்ணளியைக்கோட்சொல்லித்தாராநின்றபுண்டரீகாக்ஷனைப்போலே வடிவு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறதன்றே; அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் க்ரௌர்யமே அவர்கள்வடிவிலே ப்ரகாசிப்பது. செவிக்கினாத கீர்த்தியார். த்ரஷ்டவ்யரல்லாதவோபாதி ச்ரோதவ்யருமல்லர். கேட்கவேண்டியிருந்திகோளேயாகிலும், பித்ர்வத ப்ரஸித்தியென்ன, தத்பலமான பிக்ஷாடந சாரித்ரப்ரதையென்ன, (ங) அத்வரத்வம்ஸ கதையென்ன, ச்வசுரவதகதையென்ன, இத்யாதி ச்ரவணகடுகமான கீர்த்தியையுடையரா யிருப்பர்; ம்ருதனானபுத்ரனை ஸாந்தீபிநிக்கு மீட்டுக் கொடுத்தான், புநராவ்ருத்தியில்லாத தேசத்தில்நின்றும் வைதிகன் புத்ரர்களை மீட்டுக்கொடுத்தான் என்றித்யாதிகளாலே * ஸம்ச்ரவே மதுரமான கீர்த்தியிறே. பேணிலும். ஆச்ரயணீயருமல்லர், ஆச்ரயித்தார்திறத்திலே "உன்பயலையறுத்திடு" என்றும், "ஊட்டியிலே தட்டிற்றில்லைகாண்" என்றும் சொல்லுகையாலே, உங்கள்ருசியாலே அவற்றையும் பொறுத்து ச்ரவணகடோரமான கீர்த்தியையும் வைரூப்யத்தையும் பொறுத்து ஆச்ரயித்தாலும். (ச) "பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம்" என்றும், (ரு) "ஸுஸுகம் கர்த்தும்" என்றும் ஆச்ரயணம் ஸுகரமுமாய் ஸுகரூபமுமாயிருக்கிறதன்றே. வரந்தர மிடுக்கிலாததேவரை. பரஹிம்ஸையிலேவந்தால் ஜகதுபஸம்ஹாரக்ஷமராய், அபிமதபலந்தருகைக்கு சக்தியில்லாத தேவதைகளை. ஒரு பிசாசத்துக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பது, ஒரு பக்ஷிக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பது, (சா) "உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே" என்று—தானும், பிறரும் (எ) "ஸகல பலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு:" என்னும் விஷயமன்றிறே. "நீதந்த நித்யத்வம் எனக்குக் கழுத்துக்கட்டியாய்த்து" என்று மார்க்கண்டேயன் அவனைவளைக்க, மோக்ஷப்ரதன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்து நழுவும் சிலமிறே பிறாது. ஆணமென்றடைந்து. இப்படி இவர்கள் ஆச்ரயணீயருமன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே தங்கள் ப்ரமத்தாலே ஆச்ரயித்து. ஆணம்—அரண்.

(க) "ஸ்கந்தருத்ரமஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷ்டிதாஸ்துபூஜநே । அசுத்தாஸ்தே ஸமஸ்தாச்ச தேவாத்யா: கர்மயோநய:" (உ) "ஆத்மாவாரேத்ரஷ்டவ்ய:" (ங) [illegible] கதை. (ச) "பத்ரம்புஷ்பம் பலம்தோயம்" (ரு) "ஸுஸுகம்கர்த்தும்" (சா) "உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே" (எ) "ஸகல பலப்ரதோ ஹிவிஷ்ணு:"

(க) "நத்யஜெயம்" என்னும் விஷயமன்றே. (உ) "மாசுசஃ". என்னையாட்டான்-* எறுண்டவனுகையாலே. வாழும் ஆதர்காள். மர்த்தாயிருக்கிற அறிவுகேடர்காள். ஆதார்-குருடரும், அறிவுகேடரும். (௩) "நாஹாரய திஸம்த்ராஸம் பாஹுமோஸ்யாஸம்ஸ்ருதா" என்றும், (௪) "பாஹுச்சாயாமவஷ்டப்தோ யஸ்யலோகோமஹாத்மந:" என்றும், (௫) "ஸ்யமேவாஸ்ய ஹேதுர்பவதி" என்று மிருக்கிறார்களன்றோ. எம்மாதியால்பேணி. எங்களுக்குக்காரணபூதனானவன்பக்கலிலே ஆதரத்தைப்பண்ணி. ஜகத்காரணவஸ்துவாயிருக்கிறவனை, "எம்மாதி" என்பானென்னென்னில்; சர்வாஸ் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுகிறது முமுக்ஷுஸ்ஸிஸ்ருக்ஷையாலே யாகையாலே ஸ்ருஷ்டியபிமானிகளுடைய ஆஸ்ரயணீயனானவர் பக்கலிலே யென்று "எம்மாதி" என்று விசேஷிக்கிறார். நும்பிறப்பெனும் பிணக்கறுக்ககிற்றீரே. ஒருத்தராலும் அறுக்கப்போகாத உங்களுடைய பிறப்பென்கிற பாசத்தையறுத்துக் கொள்ள வல்லீர்கோளே. பிணக்கறுக்க. ஜந்மத்தை "பாசு" என்கிறது - ஆகப்பட்டவனுக்குப் புறப்படப்போகாதொழிகையும், தன்னில் தனிக்க வொண்ணாதொழிகையும், முதலும் முடிவுங்காணமுடியாதிருக்கையும். ... ... ௬௯.

அ. எழுபதாம்பாட்டு. "வரந்தாமிகுந்திவைத்தகே" என்று—ஆயவர்களுக்கு சக்திவைகல்யம் சொல்லுவானென், அவர்களை ஆச்ரயித்துத் தங்களாபேக்ஷம் பெற்றாரில்லையோவென்ன; ருத்ரனையாச்ரயித்து அவனுக்குத்தாங்கள்பிள்ளையான பாணன்பட்டபாடும் ருத்ரன் கலங்கினபடியும், தேவர்களையறிய மதுத்தோனிப்ப பெண்கிறார்.

மூ.—குந்தமோடுசூலம்வேல்கள் தோமரங்கள்தண்டுவாள்
பந்தமானதேவர்கள் பரந்துவானகமுற
வந்தவாணனீரைஞ்ஞூறு தோள்களைத்துணித்தநாள்
அந்தவந்தவாகுலம மரரேயறிவரே. ௭0.

ப-ரை.— குந்தமோடு—சவளங்களும், சூலம்—சூலங்களும், வேல்கள்—வேல்களும், தோமரங்கள்—எறியீட்டிகளும், தண்டு—தண்டுகளும், வாள்—வாள்களுமாகிற ஆயுதங்களை, பந்தம் ஆன—பந்தமாகப் போகட்டுப்போன, தேவர்கள்—தேவதைகள், (க்ருஷ்ணன் முன்னே நிற்கமாட்டாமல்,) பரந்து—ஒருவர்போன வழிபோகாதே கலைந்து, வானகம் உற—தங்களிருப்பிடங்களில் புக; வந்த—தன்னோடே எதிர்த்துவந்த, வாணன்—பாணாஸுரனுடைய, இரு ஐஞ்ஞூறு தோள்களை—ஆயிரம் தோள்களையும், துணித்த நாள்—கழித்தவன்று, அந்த அந்த ஆகுலம்—ருத்ரன் முதலானவர்கள் கலங்கின முடிந்த ஸங்கடத்தையும் தனக்குப் புகலிட மற்று பாணனை ரக்ஷிக்க மாட்டாதபடியையும், அமரரே அறிவர்—தேவர்களே அறிவார்கள்; இன்று நான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறதில்லை யென்கிறார்.

வ்யா. குந்தமோடு சூலம் வேல்கள் தோமரங்கள் தண்டுவாள் பந்தமான தேவர்கள். குந்தம் முதலான ஆயுதங்களைக் கொண்டு ருத்ரனுக்கு பக்ஷபாதிகளாய் யுத்தஞ்செய்யவந்த தேவதைகள். குந்தம் — சவளம். தோமரம் — எறியீட்டி. பந்தம் — வேஷம். இவ்வாயுதவர்க்கத்தைக்கொண்டு வந்து அவைதானே காற்கட்டாய்ப் போகட்டுப்போன தேவர்க

(க) "நத்யஜேயம்" (உ) "மாசுசஃ" * எறுண்டவனென்று பாடமாயுக்தத்திலே. (௩) "நாஹாரய திஸந்த்ராஸம்பாஹூமோஸ்யாஸம்ஸ்ருதா" (௪) "பாஹுச்சாயாமவஷ்டப்தோயஸ்யலோகோமஹாத்மந:" (௫) "ஸ்யமேவாஸ்யஹேதுர்பவதி".

ளென்றுமாம். அப்போது "பந்தம்" என்று - பந்தகமென்றபடி. (க) "விநாஸாயச துஷ்க்ருதாம்" என்கிறபடியே க்ர்ஷ்ணனை, தங்களுக்கு விரோதிகளான அஸுரராக்ஷஸர்களை அழியச்செய்து குடியிருப்புத்தர வந்துபிறந்தவனென்று பாராதே, அந்த தூர்வர்க்கத்தோடே எதிரம்பு கோத்துவருகையாலே க்ர்தக்நருமாய் தூர்மாநிகளுமாயிருக்குமவர்களென்கை. ஸாயுதராய்வந்த தேவர்களென்று ஈநங்கச்சொல்லாதே, பாக்க ஆயுதங்களைப் பேசிற்று – உபகாரகனானவன் பக்கலிலே இத்தனை அபகாரத்தை நினைப்பதே! என்னும் நெஞ்செரிவாலே யருளிச்செய்கிறார். பரந்துவாஙகமுற. க்ர்ஷ்ணன் ஸந்நிதியிலே நேர்நிற்க மாட்டாதே ஒருவர்போனவழி யொருவர் போகாதே சிதறித் தங்கள் குடியிருப்பிலே புக. வந்தவாணன். தேவதைகள் ஆயுதங்களைப் பொகட்டுப்போன விடத்திலும், தனக்கு நியாமகனான ருத்ரன் $ ஜ்ர்ம்பிதனானவிடத்திலும், தன் தோள்வலியை விச்வஸித்துவந்த பாணனுடைய. ஈரைஞ்ஞூறு தோள்களைத் துணித்தநாள். ஆயிரந்தோள்களையும் கழித்தவன்று. தோள்வலியைக் கொண்டு வந்தவனுடைய தோள்வலியைக் கழித்தான், ஆயுதங்களை பலமாகக் கொண்டுவந்த தேவர்களை ஆயுதங்களைப் பொகட்டுப் பிற்காலித்துப் போம்படி பண்ணினான், ஸர்வாத்யக்ஷனாய் வந்த ருத்ரனை நிச்சேஷ்டனும்படி பண்ணினான். அந்தவந்தவாகுலம். ருத்ரன் கொன்றையும் தும்பையும் ஜடையும் குலையக்கெட்டுப்போன பாரவச்யமும், போக்கற்றவாறே கலங்கி க்ர்ஷ்ணனுடைய முகம்பெறுகைக்கு ஸ்தோத்ரம்பண்ணின பாரவச்யமும், (உ) "பாரவச்யம்ஸமாயாதச் சூலீ ஜ்ர்ம்பிததேஜஸா । பாஞ்சஜந்யஸ்யகோஷேண சார்ங்கவிஷ்பூர்ஜிதேநச" என்றும், (ங) "க்ர்ஷ்ணக்ர்ஷ்ண மஹாபாஹோ ஜாநேத்வாம் புருஷோத்தமம் । பரேசம்பரமாத்மாநமநாதிநிதநம்ஹரிம்" என்னக்கடவதிறே. அமரரேயறிவரே. ஆக இப்படி யிரண்டு வகைப்பட்ட ஆகுலத்துக்கும் கெட்டுப்போன தேவர்களேஸாக்ஷி, நான் இன்றுசொல்லவேண்டி யிருந்ததோ. ... ... எ௦.

அ. எழுபத்தோராம்பாட்டு. பாணனை ரக்ஷிக்கக்கடவேனென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு ரக்ஷணத்திலே உத்யோகித்து, எதிர்த்தலையிலே அவனைக்காட்டிக் கொடுத்துத் தப்பிப்போனபடியாலும், "ஒருவன் ஆச்ரிதனுக்குதவினபடியென்" என்று லஜ்ஜித்து க்ர்ஷ்ணன் க்ர்பைபண்ணி அவன் ஸத்தையை நோக்கினபடியாலும், அவன் ரக்ஷகனல்லனென்னுமிடமும் க்ர்ஷ்ணனே ரக்ஷகனென்னுமிடமும் ப்ரத்யக்ஷமன்றே, இவ்வர்த்தம் ஒருவர் சொல்லவேண்டி யிருந்ததோ வென்கிறார்.

மூ.—வண்டலோவுகோதைமாதர் காரணத்தினல்வெகுண்
டிண்டவாணனீரைஞ்ஞூறு தோளகளைத்துணித்தநாள்
முண்டனீறன்மக்கள்வெப்பு மோடியங்கியோடிடக்
கண்டநோணிவாணனுக் கிரங்கினனெம்மாயனே. எக.

ப—ரை.— (சித்ரலேகையைக்கொண்டு அநிருத்தாழ்வானை வரவழைத்தவளாய்,) வண்டு உலாவு—வண்டுகள் மாறாத, கோதை—மாலையாலே அலங்க்ர்தையாய், மாதர் காரணத்தினல்—தன்பெண்ணான உஷைநிமித்தமாக, (எதிர்த்தலை ஸர்வேச்வரனென்று பாரா

(க) "விநாசாயச துஷ்க்ர்தாம்" $ ஜ்ர்ம்பி தன் - மூவிந்துபோனவன்.

(உ) "பாரவச்யம்ஸமாயாதச் சூலீ ஜ்ர்ம்பிததேஜஸா - பாஞ்சஜந்யஸ்யகோஷேண சார்ங்கவிஷ்பூர்ஜிதேநச" (ங) "க்ர்ஷ்ணக்ர்ஷ்ணமஹாபாஹோ ஜாநேத்வாம் புருஷோத்தமம் - பரேசம்பரமாத்மாநமநாதிநிதநம்ஹரிம்"

[illegible]—[illegible]ருத்தனும், இண்ட—மேல்விழுந்த, வாணன்—பாணாஸுரனுடைய, [illegible] தோள்களை—ஆயிரம் தோள்களையும், துணித்த நாள்—சேதித்தவன்று; [illegible]—[illegible]னும், நீறன்—பஸ்மதரித்த சரீரத்தையுடையனான ருத்ரனும், (தேவ[illegible]) மக்கள்—பிள்ளையான ஸுப்ரஹ்மண்யன்முதலிய புத்ரர்களும், வெப்பு—[illegible]ாரியும், அங்கி—நாற்பத்தொன்பது அக்நிக்கும் நிர்வாஹகனான அக்நியும், [illegible]ராய் [illegible]முதுகுகாட்டி போடக்கண்டு, எம் ஆயன்-என்னுடையனான க்ர்ஷ்ணன், நாணி—தாம் [illegible] யாகாதே சீறிற்றென்று லஜ்ஜித்து, வாணனுக்கு—பாணாஸுர[illegible]இரங்கி இரண்டுதோளைக் கொடுத்து ரக்ஷித்தருளினானென்கிறார்.

[illegible]. வண்டுலாவு கோதைமாதர் காரணத்தினால். வண்டுமாறாத மாலையாலே அல[illegible]யான உஷையின்நிமித்தமாக. ஸ்வப்நத்ருஷ்டனான அநிருத்தனை சித்ரலேகை கொண்டு [illegible]ன்று அவள்வரவுபார்த்துச் செவ்விப்பூவாலே ஒப்பித்திருந்தபடியைச் சொல்[illegible]. வெகுண்டிண்டவாணன். எதிர்த்தலை ஸர்வேச்வரனென்று பாராதே யுத்தக்ருத[illegible] பாணன். வெகுளி - கோபம். இண்டல் - நெருங்குதல். (க) "வித[illegible]" என்று - ரத்நஸ்பர்சங்களைவிட்டுப் பற்றவேண்டும் விஷயத்திலே [illegible]மாகப் பகைக்கிறவிறே துஷ்ப்ரக்ருதியாகையாலே. காந்தர்வபக்ஷத்தாலே [illegible] பிறந்தபின்பு க்ர்ஷ்ணனோடே ஸம்பந்தியாய்க்கொண்டு ப்ரீதனாக ப்ராப்தமாயி[illegible], தன் [illegible]லத்தாலே வந்த துர்மாநத்தாலே சீறி அந்தரப்பட்டானென்கை. ஈரை[illegible] தோள்களைத் துணித்தநாள். இவன் எதிரிடுகைக்குஹேது பாஹுபலமாகையாலே [illegible]த்தைச் சேதித்தவன்று. முண்டன் நீறன் மக்கள் வெப்புமோடி யங்கியோடிடக் கண்டு [illegible]. "ரக்ஷிக்கிறேன்" என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினவன் செய்ததென்னென்[illegible]; பாணனை க்ர்ஷ்ணன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்து ப்ரதானனான தன்னோடுபரிகரத்தோடு [illegible] முதுகுகாட்டியோடின வித்தனை. முண்டன்நீறன். முண்டிதனாய் பஸ்மச்சந்நசரீர[illegible]ான ருத்ரன். இத்தால் - க்ர்ஷ்ணனைக்குறித்துத் தன்னபிமத ஸித்தியைக்குறித்து, ஸாதக[illegible] அவன் தன்னளவும்பாராதே எதிர்த்தலையைப்பாராதே ஸாதகவேஷத்தோடே துர்[illegible] கொண்டாடினபடி. தேவஸேநாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலான புத்ரர்கள், [illegible]ரம், மோடி - பிடாரி, நாற்பத்தொன்பதக்நிக்கும் கூடஸ்தனான அக்நி இவர்களோடு, [illegible] வாசிபற முதுகிட்டுப் போகக்கண்டு லஜ்ஜித்து. மோடி - காளிகளென்றுமாம். [illegible]க்கையாவது - புத்ரோத்முகனாய்த் தான்படுதல், எதிர்த்தலையை ஜயித்தல் செய்ய ப்ரா[illegible]மாயிருக்க, முதுகிடுகையாலே தாம்போராத இவற்றின்மேலே யாகாதே நாம் சீறிற்றெ[illegible] லஜ்ஜிக்கை. (உ) "[illegible]ணாநுவர்தந்ஜ்யாரக்ஷிதவ்யஃ" என்கிறபடியே - ஆச்[illegible]னை ப்ராணவதியாக ரக்ஷிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, ஒருவன் ஆச்ரிதனுக்கு உதவினபடி[illegible]! என்று லஜ்ஜித்தென்னவுமாம். வாணனுக்கிரங்கினானெம்மாயனே. இப்படிப்பட்ட [illegible]த் தனக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருக்கையாலே தயநீயனான பாணனுக்கு ஆபத்தே [illegible]வாக க்ருபைபண்ணி இரண்டுதோள்களைக்கொடுத்து ரக்ஷித்தான் என்னுடையனான க்ர்ஷ்[illegible]. இத்தால் - தேவதாந்தரங்கள் ரக்ஷகராலும் ஆபத்துக்கு உதவார்கள்; ஈச்வ[illegible] தசையிலும் ஆபத்ஸகனென்றதாய்த்து, (௩) "[illegible]."

(க) "பிதாம்மாதாம்தாராந்" (உ) "அரிப்ராணாந்பரித்யஜ்யரக்ஷிதவ்யஃ"
(௩) "[illegible]பர்யபாலயத்"

அ. எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு. ருத்ரன் லோகத்திலே மோக்ஷப்ரதனென்று ஆச்ர யிப்பாரும் ஆகமாதிகளிலே பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்துமன்றோ போருகிறதென்னில்; நிர்த் தோஷச்ருதியில் அவனை க்ஷேத்ரஜ்ஞனாகச் சொல்லுகையாலே லோகப்ரஸித்தி வடயக்ஷப்ர ஸித்திபோலே அயதார்த்தம், ஆகமாதிகள் விப்ரலம்பகவாக்யவத் அயதார்த்தமென்கிறார்.

மூ.—போதின்மங்கைபூதலக் கிழத்திதேவியன்றியும்
போதுதங்குநான்முகன் மகனவன்மகன்சொலில்
மாதுதங்குகூறனேற னூர்தியென்றுவேதநூல்
ஓதுகின்றதுண்மையல்ல தில்லைமற்றுரைக்கிலே. எஉ.

ப-ரை.— போதில் மங்கை-தாமரைமலரில் திருவவதரித்த பெரியபிராட்டியாரும், பூதலம் கிழத்தி— ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும், தேவி—மஹிஷிகள்; அன்றியும்-அதுக்குமேலே, போது தங்கு நான்முகன்—கமலாஸநனானப்ரஹ்மா, மகன்—புத்ரன்; அவன்—அந்தப்ரஹ் மாவினுடைய, மகன் சொலில்—மகன்பேரைச்சொல்லப்புகில், மாது—பார்வதியை, தங்கு கூறன்-இடது பக்கத்திலேயுடையருத்ரன்; ஏறு அது—ரிஷபமானது, ஊர்தி-அவனுக்கு வாஹநம்; என்று—ஸ்ரீபூமீஸஹிதன் ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகன் ப்ரம்ஹோத்பந்நன் ருத்ர னென்று, வேதம் நூல்—வேதமாகிற சாஸ்த்ரம், ஓதுகின்றது—சொல்லுகிற அர்த்தமே, உண்மை—ஸத்யம்; மற்று—அதுக்குப் புறம்பாக, உரைக்கில்—ஓரர்த்தம் சொல்லில், அல் லது இல்லை—அது அஸத்யமல்லதுவேறன்று.

வ்யா. போதில்மங்கைபூதலக்கிழத்திதேவி. தாமரையிலேபிறப்பையுடைய பிராட்டி யும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் மஹிஷிகள். (க) "[illegible]" என்றும் (உ) "[illegible]" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அன்றியும். ஸ்ரியப்பதி த்வமேபோரும் ஸர்வாதிகன் ஸர்வ ஸமாச்ரயணீய னென்கைக்கு, ஸ்ரியப்பதித்வத்துக்கு மேலில்லையிறே. அன்றியும்-அதுக்குமேலே. போதுதங்கு நான்முகன்மகன். திருநாபிகமலத் திலே பிறக்கையாலே கமலாஸநன சதுர்முகன் புத்ரன். (ங) "[illegible]" என்னக்கடவதிறே. அவன்மகன் சொலில் மாதுதங்குகூறனேறனூர்தி. (ச) "[illegible]" என்கிற பரசம்ஸாவாக்யங்களையும் ஆகமாதிதந்த் ரங்களையுமொழிய அவன் ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடியே (ரு) "[illegible]" இத்யாதி நிர்த்தோஷ ச்ருதிப்ரக்ரியையாலே சொல்லப்பார்க்கில், அவன் ப்ரஹ்ம புத்ரன். "மாதுதங்குகூறன்" என்கிறது - ப்ரஹ்மாவினுடைய மாநஸஸ்ர்ஷ்டியொழிய யோ ஷித்புருஷ ஸம்யோகத்தாலே பிறக்கும் ஸ்ர்ஷ்டிக்கு ப்ரதமகன்யனென்று இவனுடைய க்ஷேத்ரஜ்ஞத்வம் தோற்றுகைக்காக. (சு) "[illegible] । [illegible] । [illegible]" என்று ப்ரஹ்மாவினுடைய ஸ்ர்ஷ்டிப்ரகரணத்திலே சொல்லக்கட

(க) "ஹ்ரீச்சதேலக்ஷ்மீச்சபத்ந்யௌ" (உ) "பத்மேஸ்திதாம் பத்மவர்ணாம்" (ங) "அஜஸ்யநாபாவத்யேகமர்ப்பிதம் யஸ்மிந்நிதம் விச்வம்புவநமதிச்ரிதம் ஸப்ரஜாபதிரேகஃ புஷ்கரபர்ணேஸமபவத்" (ச) "ஏகஏவருத்ரஃ ஸர்வோஹ்யேஷருத்ரஃ" (ரு) "ப்ரஹ் மணஃபுத்ராய ஜ்யேஷ்டாய" (சு) "ப்ருகுடீகுடிலாதஸ்யலலாடாத்க்ரோததீபிதாத் । ஸமுத் பந்நஸ்ததாருத்ரோ மத்யாஹ்நார்க்கஸமப்ரபஃ । அர்த்தநாரீநரவபுஃ ப்ரசண்டோதிசரீரவாந்"

வதிறே. "ஏறதூர்தி" என்று – வேதமயனுன பெரியதிருவடிக் கெதிராக ரிஷபத்தை வாஹனமாகக்கொண்டிருக்கிற தூர்மாநம் தோற்றுகைக்காக. என்று வேதநூலோதுகின்ற துண்மை. ஸ்ரீ பூமிஸஹிதன் ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகன், ப்ரஹ்மோத்பந்நன் ருத்ரனென்று வேதாக்யசாஸ்த்ரமோதுகிற அர்த்தமே ஸத்யம். அல்லதில்லை மற்றுரைக்கிலே. அதுக்குப் புறம்பாக ஓரர்த்தம்சொல்லில் அது அஸத்யம். ஸுபர்ணவைகுண்டஸம்வாதே- (க) "யத்ர ஸ்ரஷ்டா வை புமாந் யத்ர ப்ரஹ்மா வ்யஜாயத। ப்ரஹ்மணஸ்சாபி ஸம்பூத ஸிவ இத்யவதார்யதாம்। ஸிவாத்ஸ்கந்த ஸம்பூத ஏதத்ஸ்ருஷ்டி சதுஷ்டயம்" இத்யாதி. ... எஉ.

அ. எழுபத்துமூன்றாம்பாட்டு. ஸ்ரீயப்பதியே ஆச்ரயணீயன், ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் க்ஷேத்ரஜ்ஞராகையாலே அநாச்ரயணீயரென்றதாய் நின்றது – கீழ்; இதில் அந்த ஸ்ரீயப்பதி தான் தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காக மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய்த் தன்னைத்தாழவிட்டுக் கொண்டு நின்றநிலையிலே ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய அதிகாரத்திலே நின்றார்க்கு மோக்ஷப்ரத னென்றுகொண்டு தேவதாந்தரங்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்குமுண்டான நெடுவாசியை அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—மரம்போதச்சரந்துரந்து வாலிவீழமுன்னோர்நாள்
உரம்போதச்சரந்துரந்த வும்பராளியெம்பிரான்
வரங்குறிப்பில்வைத்தவர்க் கலாதுவானமாளிலும்
நிரம்புநீடுபோகமெத் திறத்தும்யார்க்குமில்லையே. எங.

ப-ரை.— (மஹாராஜருக்கு நம்பிக்கையுண்டாக்குகைக்காக,) மரம் - மராமரங்கள், போத—மறுபாடுருவும்படி, சரம் துரந்து—திருச்சரங்களை யேவி, முன் ஓர் நாள்—முன் பொரு த்ரேதாயுகத்திலே, வாலி—வாலியானவன், வீழ—தரையிலே விழும்படி, உரம்— அவனுடைய மார்வு, போத - மறுபாடுருவும்படி, சரம் துரந்து - அம்புவிட்டருளினவனாய், உம்பராளி–நித்யஸூரிகளை அடிமைகொள்ளுமவனாய், எம்பிரான்—அச்செயலாலே என்னை யெழுதிக்கொண்டவன்; (இப்படிப்பட்ட தசரதாத்மஜனுடைய,) வரம் - ச்ரேஷ்டமான, குறிப்பில் வைத்தவர்க்கு அலாது — திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்டவர்களுக்கல்லது, (ஜ்ஞாநாதிகனான சதுர்முகனாய்,) வானம் ஆளிலும் - ப்ரஹ்மலோகத்தை நிர்வஹிக்கப்பெற்றாலும், நிரம்பு—குறைவற்று, நீடு போகம்—நித்யமானமோக்ஷம், எத்திறத்தும்— கர்மாத்யுபாயங்களை அநுஷ்டித்தாலும், யார்க்கும் இல்லை - அநந்யப்ரயோஜநர்க்கும் ஸித்தியாது.

வ்யா. மரம்போதச்சரந்துரந்து. மஹாராஜருடைய விச்வாஸார்த்தமாக மராமரங்களை மறுபாடுருவத்திருச்சரத்தையேவி. இத்தால்–தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கைபண்ணினார்க்கும் அவ்வதிசங்கையைத்தீர்த்துத் தன்பக்கலிலே விச்வாஸத்தைப்பிறப்பித்து ரக்ஷிக்கும் சீலவானென்கை. வாலிவீழ முன்னோர்நாள் உரம்போதச் சரந்துரந்த. ராவணனை வாலிலே கட்டிக்கொண்டுதிரியும் பெருமிடுக்கனான வாலியை, முன்போன சதுர்யுகங்களில் ஒரு த்ரேதாயுகத்திலே இவன் தரைப்படும்படியாக மராமரங்களிலும் திண்ணிய அவன்மார்வு

(உ) "யத்தத்பத்மமபூத்பூர்வம் யத்ர ப்ரஹ்மா வ்யஜாயத। ப்ரஹ்மணச்சாபி ஸம்பூதச் சிவ இத்யவதார்யதாம்। சிவாத்ஸ்கந்தஸ்ஸம்பபூவ ஏதத்ஸ்ருஷ்டி சதுஷ்டயம்"

மறுபாடுருவும்படி அம்மைவிட்டு. அதிகாரிகளுமாய் நிவர்த்தவிரோதருமா யிருக்குமவர்களுக்கு ஸ்வாநுபவரூபமான அபிமதத்தைக் கொடுக்கையேயன்றிக்கே, தத்விரோதியான அவித்யாதி ப்ரபல விரோதிகளையும்போக்கி அதுக்கடியான அதிகாரத்தையும் கொடுக்கும் சீலவானென்கைக்கு உதாஹரணமிதுவென்கை. "வரந்தரமிடுக்கிலாததேவர்" என்று அபிமத ப்ரதாநத்திலும் அசக்தரெனறதிறே ப்ரஹ்மாதிகளை. உம்பராளி. நித்யஸூரிகளை அடிமை கொள்ளுகிறவன்கிடீர் தாழ்ந்தார்க்கு இப்படி உபகரிக்கிறானென்கை. ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கை பண்ணினவனுடைய அதிசங்கையைத் தீர்த்து அவன் விரோதியைப்போக்கின அந்த சீலமறியவுரியார் நித்யஸூரிகளிறே. எம்பிரான். அச்செயலாலே என்னை யெழுதிக்கொண்டவன். அதவா, "உம்பராளியெம்பிரான்" என்று - அச்செயலாலே ப்ரயோஜநாந்தர பரரான தேவாகளையும், அநந்ய ப்ரயோஜநரான அஸ்மதாதிகளையுமொக்க எழுதிக்கொண்டவனென்றுமாம். "உரம்பொருதசரக்துரந்த - எம்பிரான்" என்று — முன்புமஹாராஜர்க்கு உதவினதும் தமக்கு உதவிற்றாக நினைத்திருக்கிறார். வரங்குறிப்பில் வைத்தவர்க்கலாது. இப்படிப்பட்ட தசரதாத்மஜனுடைய ச்ரேஷ்டமான திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்டவர்களுக் கல்லது. ச்ரேஷ்டமாகையாவது—பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநமா யிருக்கை. வானமாளிலும். ஜ்ஞாநாதிகராய் சதுர்த்தசபுவநங்களுக்கும் நிர்வாஹகரான ப்ரஹ்மாதிகளாயிருந்தாலும். நிரம்பு நீடுபோகம். குறைவற்று நித்யமான போகம். அதாவது-பரமபக்தி கார்யமாய் பரிபூர்ணமாய் விசததமமான நித்யாநுபவம். எத்திறத்தும் யார்க்கு மில்லையே. அநந்யப்ரயோஜநர்க்குமில்லை. கர்மாத்யுபாயங்களை அநுஷ்டிக்கவுமாம், ஸித்தோபாய பரிக்ரஹம் பண்ணவுமாம், அவன் ப்ரஸாதமொழிய மோக்ஷஸித்தியில்லை. ஜ்ஞாநாதிகராய் அநந்ய ப்ரயோஜநராகவுமாம்; அகிஞ்சநராய் அநந்யப்ரயோஜந ராகவுமாம்; அவன் ப்ரஸாதமே மோக்ஷஸாதநமென்கை. விரோதிநிரஸந சீலனான தசரதாத்மஜன் ப்ரஸந்நரானார்க்கல்லது ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய அதிகாரத்திலே நின்றார்க்கும் நித்யமானமோக்ஷத்தை ப்ராபிக்க விரகில்லையென்றதாய்த்து. ... ... எசு.

அ. எழுபத்துநான்காம்பாட்டு. ஆச்ரயணீயனுடைய ப்ரஸாதமே மோக்ஷஸாதநமாகில், முமுக்ஷுவான இவ்வதிகாரிக்கு ப்ரஸாதகமான கர்த்தவ்யமேதென்னில்; ஸ்ரீவாமநனுடைய திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தல், க்ஷீராப்திநாதனுடைய சீலத்துக்கு வாசகமான திருநாமத்தை வாயாலே சொல்லுதல் செய்யவே, புருஷார்த்த ஸித்தியுண்டென்கிறார்.

மூ.—அறிந்தறிந்துவாமன னடியிணைவணங்கினால்
செறிந்தெழுந்தஞானமோடு செல்வமுஞ்சிறந்திடும்
மறிந்தெழுந்ததெண்டிரையுண் மன்னுமாலைவாழ்த்தினால்
பறிந்தெழுந்துதீவினைகள் பற்றறுதல்பான்மையே. எச.

ப-ரை — வாமனன்—வாமநாவதாரம் செய்தருளினவனுடைய, அடி இணை—திருவடிகளை, (சாஸ்த்ர ச்ரவணத்தாலும் ஆசார்யோபதேசத்தாலும்,) அறிந்து அறிந்து—அவனேப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்று அத்யவஸித்து, வணங்கினால்—ஆச்ரயித்தால், செறிந்து எழுந்த ஞானமோடு— "ஸர்வேச்வரனுக்கே அநந்யார்ஹசேஷம் இவ்வாத்மா" என்கிற ஜ்ஞாநத்தோடே, செல்வமும்—கைங்கர்யோபகரணமான பக்தியும், சிறந்திடும்—குறைவறவுண்டாம்; மறிந்து—பரம்பி, எழுந்து—கிளர்ந்து, தெள்—தெளிந்த, திரையுள்—அலைகளையுடைய க்ஷீராப்தியிலே, மன்னு—நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, மாலை—ஆச்ரிதவத்ஸலனு

டைய வாத்ஸல்யவாசியான திருநாமத்தை, வாழ்த்தினல்—வாயாலே சொன்னல், தீ வினை கள்—பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களான பாபங்கள், பறிந்து—இத்தைவிட்டுப் பறிந்து, எழுந்து—மேலேகிளர்ந்து, பற்று அறுதல்—வாஸனையோடே போம்படி பண்ணுகை, பான்மையே—ஸ்வபாவமேயாகு மென்கிறர்.

வ்யா. அறிந்தறிந்து வாமனனடியிணை வணங்கினல். தன்னுடைமையை லபிக்கைக்குத் தான் அர்த்தியாய்வந்தவன் திருவடிகளை, "ப்ராப்யமும் ப்ராபகமு மதுவே" என்று அத்யவஸித்து, அத்திருவடிகளிலே ந்யஸ்தபாரனுனல். "வாமனனடியிணை" என்று—வரையாதே யெல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலே ஸர்வஸுலபனானவன் திருவடிகளென்றுமாம். "அறிந்தறிந்து" என்றது—சாஸ்த்ரச்ரவணத்தாலும், ஆசார்யோபதேசத்தாலு மென்றுமாம். இது "அன்று பாரளந்த பாதபோதையொன்றி" என்று கீழ்ச் சொன்னதினுடைய விவரணம். செறிந்தெழுந்தஞானமோடு செல்வமும் சிறந்திடும். ப்ரத்யக்ஷஸமானாகாரமாய் ஸாக்ஷாத்காரபர்யந்தமான ஸர்வேச்வரனுக்கே அநந்யார்ஹசேஷபூதன் இவ்வாத்மாவென்கிற ஜ்ஞாநமும், அதடியாக கைங்கர்யோபகரணமான பக்தியும் குறைவறவுண்டாம். சிறப்பு—மிகுதி. அதுகைங்கர்யத்துக்கும் விரோதிநிவ்ருத்திக்கு முபலக்ஷணம். நிர்த்தோஷனுக்கிறே கைங்கர்யோபகரணமான பக்தியுண்டாவது. ப்ரீதிகாரிதமிறே கைங்கர்யம். "தனமாயதானே கைகூடும்" என்று வைஷ்ணவனுக்கு ஐச்வர்யம் பக்தியாகையாலே, அந்த பக்தியை இங்கு "செல்வம்" என்கிறது. மறிந்தெழுந்து தெண்டிரையுள் மன்னுமாலைவாழ்த்தினல். பாம்பிக்கிளர்ந்து தெளிந்ததிரைகளையுடைய க்ஷீராப்தியிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஆச்ரிதவத்ஸலனுடைய வாத்ஸல்யவாசியான திருநாமத்தைவாயாலே சொன்னல். மறிதல் - விரிதல். பறிந்தெழுந்து தீவினைகள் பற்றறுதல். பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களாய் ஸ்வாச்ரயத்திலே வேர்விழுந்தவை அவற்றை விட்டுப்பறிந்துபோய் மறுவலிடாதபடி வாஸனையோடேபோம்படி பண்ணுகை. பான்மையே. அவன் ஓரேற்றம் செய்தானாகவன்றிக்கே ப்ரக்ருதியாயிருக்கை. இதுவும் (க) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிறபடியே கைங்கர்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ... ... எச.

அ. எழுபத்தைந்தாம்பாட்டு. இப்படி அவனை ஆச்ரயித்து அவனுடைய கடாக்ஷத்தாலே ப்ரதிபந்தகநிரஸந பூர்வகமாக அவனைப் பெறுகையொழிய உபாயாந்தரங்களிலே யிழிந்து ஆச்ரயிப்பாருடைய அருமையை யருளிச்செய்கிறர் - மேலேழுபாட்டாலே; இதில் முதற்பாட்டில் - கர்மயோகமே தொடங்கி பரமபக்தி பர்யந்தமாக ஸாதிக்கு மவர்களுடைய துஷ்கரதையை அருளிச்செய்கிறர்.

மூ.—ஒன்றிநின்றுநற்றவஞ்செய் தூழியூழிதோறெலாம்
நின்றுநின்றவன்குணங்க ளுள்ளியுள்ளந்தூயராய்ச்
சென்றுசென்றுதேவதேவ ரும்பரும்பரும்பராய்
அன்றியெங்கள்செங்கண்மாலை யாவர்காணவல்லரே. எரு.

ப-ரை.—(விஷயாந்தரங்களினின்றும்மீட்டமநஸ்ஸோடேகூட,)ஒன்றிநின்று—பொருந்திநின்று, நல் தவம் செய்து—யஜ்ஞ தாந தபஸ் கர்மங்களாகிற நல்லதபஸ்ஸுகளைப் பண்ணி, ஊழி ஊழி தோறு எலாம்—ப்ரளயகாலங்களிலெல்லாம், நின்றுநின்றவன்—க்ரமத்

(க) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"

தாலே பரமபாவநனை ஸர்வேச்வரனுடைய, குணங்கள்—குணங்களை, உள்ளி—அநுஸந்தித்து, உள்ளம் தூயர் ஆய்-பரிசுத்தாந்தக்கரணராய், சென்று சென்று-அநவரதபாவனையளவும் சென்று, தேவதேவர்—நித்யஸூரிகளளவிலேசெல்ல, உம்பர் உம்பர் உம்பர் ஆய் அன்றி—ஸோபாநக்ரமத்தாலே பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திரூபத்தாலே உத்கர்ஷராய்ப் பெறுவதொழிய, எங்கள் செங்கண்மாலை—எங்களுடைய புண்டரீகாக்ஷனை, யாவர் காண வல்லர்—காணவல்லாரார்.

வ்யா. ஒன்றிநின்று. (க) "[illegible]" என்கிறபடியே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி அவற்றில் நின்றும் மீட்க அரிதான நெஞ்சை பகவத் விஷயத்தில் உத்தேச்ய புத்தியாலே மீட்ட, அம்மநஸ்ஸோடே பகவத்விஷயத்திலே ஒன்றிநின்று. நல்தவம் செய்து. தபஸ்ஸென்று - (உ) "[illegible]" என்றும், (ந) "[illegible]" என்றும்சொல்லுகிற கர்மங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். "நற்றவம்" என்று - ஜீவபரயாதாத்ம்யஞ்ஞாந பூர்வகமாகவும் த்ரிவிதபரித்யாக பூர்வகமாகவு மநுஷ்டிக்கும் கர்மயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. ஊழியூழி தோறெலாம். புதுப்புடைவையிலழுக்குக் கழற்றுமாப்போலே அந்தகர்மத்தாலே விரோதி பாபம் போமிடத்தில் (ச) "[illegible]" இத்யாதிப்படியே காலதைர்க்க்யத்தைச் சொல்லுகிறது. நின்றுநின்றவன் குணங்களுள்ளி. க்ரமத்தாலே பரமபாவநனாயிருந்துள்ளவனுடைய குணங்களையநுஸந்தித்து. இத்தால் - விவேகவிமோகாதி ஸாதநஸப்தகங்களி லப்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. க்ரமத்தாலே அநவரத பாவனையும் சொல்லுகிறது. உள்ளம் தூயராய். உத்தமான கர்மயோகத்தாலும் பகவத்குணப்யாஸத்தாலும், (ரு) "[illegible]" (சு) "[illegible]" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிசுத்தாந்தக்கரணராய். சென்று சென்று. (எ)"[illegible]" என்றும் (அ) "[illegible]" என்றும் சொல்லுகிறபடியே க்ரமத்தாலே அநவரதபாவனை யளவும் சென்று. தேவதேவரும்பரும்பரும்பராயன்றி. ஸூரிகளளவிலேசெல்ல ஸோபாநக்ரமத்தாலே பரபக்திபரஜ்ஞாந பரமபக்திரூபத்தாலே உத்கர்ஷராய்ப் பெறுவதொழிய. எங்கள் செங்கண்மாலை. சரணாகதவத்ஸலனை புண்டரீகாக்ஷனை. "எங்கள்" என்று — மற்றுள்ள ஆழ்வார்களையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாரென்னுதல். தம்மையேபற்றிவர்த்திக்கும் சரணாகத ஸமூஹத்தைக்கூட்டிக் கொள்ளுகிறாரென்னுதல். "செங்கண்மால்" என்றது— (கூ) "[illegible]" என்கிறபடியே ருசியேதொடங்கி பரமபக்திபர்யந்தமாக அத்தலையில் விசேஷ கடாக்ஷத்தாலே ஸித்தியென்று தோற்றுகைக்காக. யாவர்காணவல்லரே. நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தாலே எங்களுக்கு அவன்காட்ட நாங்கள் கண்டாப்போலே. யாவர்காணவல்லார். "உம்பரும்பரும்பராய் - மேலேமேலே போயல்லது, தேவதேவர் - எங்கள் செங்கண்மால்" என்று கூட்டுவது. ... ... எடு.

(க) "சஞ்சலம்ஹிமநக்ருஷ்ண" (உ) "யஜ்ஞதாநேநதபஸாநாசகேந" (ந) "யஜ்ஞோதாநம்தபக் கர்மநத்யாஜ்யம் கார்யமேவதத்" (ச) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" (ரு) "மநஸாதுவிசுத்தேந" (சு) "மநஸாக்ராஹ்ய" (எ) "த்ருவாநுஸ்ம்ருதி" (அ) "நிதித்யாஸிதவ்ய" (கூ) "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ"

அ. எழுபத்தாறும்பாட்டு. த்ரவ்யார்ஜநாதிக்லேசமென்ன, பரஹிம்ஸாதி துரிதமென்ன, இவற்றையுடைத்தாய், இந்த்ரிய வ்யாபாரரூபமான கர்மயோகத்தில் காட்டில் இந்த்ரியோபரதிரூபமான ஜ்ஞாநயோகத்திலே ப்ரதமத்திலே இழியுமவர்களுடைய துஷ்கரதையை அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—புன்புலவழியடைத் தரக்கிலச்சினைசெய்து
நன்புலவழிதிறந்து ஞானநற்சுடர்கொளீஇ
என்பிலேள்கிநெஞ்சுருகி யுள்கனிந்தெழுந்ததோர்
அன்பிலன்றியாழியானை யாவர்காணவல்லரே. எசு.

ப-ரை.— புல் - க்ஷுத்ரவிஷயங்களைப்பற்றிப்போருகிற, புலம் வழி - இந்த்ரிய மார்க்கத்தை, அடைத்து - நிரோதித்து, அரக்கு இலச்சினைசெய்து - அரக்கு முத்திரையிட்டு, நல் - விலக்ஷணவிஷயத்தில், புலம் வழி - இந்த்ரிய மார்க்கத்தை, திறந்து - ப்ரகாசிப்பித்து, நல் - நன்றான, ஞானம் சுடர் — ஜ்ஞாநப்ரபையை, கொளீஇ — மிகவுண்டாக்கி, என்பில எள்கி — எலும்பிலே கட்டுப்படி சரீரம் சிதிலமாய், நெஞ்சு உருகி — மநஸ்தத்வம் த்ரவீபூதமாய், உள் கனிந்து - உள்ளே பக்வமாய், எழுந்தது ஓர் - பக்திரூபேண ஆவிர்பூதமானதொரு, அன்பில் அன்றி — ப்ரேமத்தாலல்லது, ஆழியானை — திருவாழியைத்திருக்கையிலே யுடையனான ஸர்வேச்வரனை, யாவர் காண வல்லர் — காணவல்லாரார்.

வ்யா. புன்புலவழியடைத்து. க்ஷுத்ரவிஷயங்களைப் பற்றிப் போருகிற இந்த்ரிய மார்க்கத்தை நிரோதித்து. விஷயங்களுக்குப் புல்லிமையாவது - அல்பமாய் அஸ்திரமாய் அபோக்யமாயிருக்கையும், வகுத்தவிஷயத்திலே வைமுக்யத்தைப் பண்ணுகையும். தத்விஷயமான இந்த்ரியபதத்தை நிரோதிக்கையாவது - விஷயங்களிலே சாபலத்தைப் பண்ணி செதுகளையும் தன்வழியிலே ஆகர்ஷிக்கும் இந்த்ரியங்களை ப்ரத்யாஹாரத்தாலே மீட்கை. அரக்கிலச்சினைசெய்து. சப்தாதிவிஷயங்களினுடைய க்ஷுத்ரதையை அநுஸந்தித்து வாஸனையும் அநுவர்த்தியாதபடி பண்ணி. (௧) "[illegible]" என்று ஜ்ஞாநாதிகர்களையும் வாஸனை நலியுமிறே; அதுவும்பிறவாதபடி பண்ணி. நன்புலவழிதிறந்து. விலக்ஷணவிஷயத்தில் இந்த்ரியமார்க்கத்தை ப்ரகாசிப்பித்து. இவ்வாத்மாவுக்கு போக்யமாய் (௨) "[illegible]" என்கிறபடியே ஸாதநமேயன்றியே தொடங்கியிருக்கும் பகவத்விஷயமே இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமாகவேண்கை. ஞானநற்சுடர்கொளீஇ. நன்றான ஜ்ஞாநப்ரபையை மிகவுமுண்டாக்கி ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாம்படி பண்ணி. என்பிலேள்கி. எலும்பிலே கட்ட சரீரம் சிதிலமாய் [illegible] கல் - இறங்கல். நெஞ்சுருகி. மநஸ்தத்வம்த்ரவீபூதமாய். கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநம் பாகத்தபலவத்தாம்படி வாஸனைபண்ணி. உள்கனிந்தெழுந்ததோ ரன்பிலன்றி. உள்ளே பக்வமாய், பரபக்திரூபேண ஆவிர்பூதமான ப்ரேமத்தாலேயல்லது பெறவிரகில்லை. ஆழியானையாவர் காணவல்லரே. "எங்கள்செங்கண்மால்" என்று - கீழ்ச்சொன்ன ஸ்தாநத்திலே "ஆழியானை" என்கிறார். "கைகழலாநேமியான் நம்மேல் வினைகடிவான்" என்னும்படியே விஷயாந்தரப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபத்தையும் பகவத்வைமுக்ய ஹேதுவாயிருக்கிற பாபத்தையும் கையில் திருவாழியாலே இருதுண்டமாக வெட்டி, கையும் திரு

(௧) "[illegible]". (௨) "[illegible]"

வாழியும் சேர்ந்த சேர்த்தியைக்காட்டி ஸ்வவிஷயமான பக்தியை வர்த்திப்பித்தவனை நான் கண்டாப்போலே யாவர்காணவல்லார். இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து, பகவத்விஷயமே விஷயமாக்கி, தத்விஷயஜ்ஞாநம் பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமாய். அதுபரபக்த்யாதிகளாய்ப் பழுத்தாலல்லது ஸர்வேச்வரனை லபிக்கவிரகில்லையாய்த்து. எசு.

அ. எழுபத்தேழாம்பாட்டு. கர்மஜ்ஞாநங்களை ஸஹகாரமாகக்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமான பக்தியாலே பகவல்லாபத்தைச்சொல்லிற்று-கீழ்; ஸர்வாந்தர்யாமியாய் ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரனை அஷ்டாங்க ப்ரணாமபூர்வகத் திருமந்த்ரத்தைக்கொண்டு பஜிக்குமவர்கள்ளிட்டவழக்கு பரமபதமென்கிறார். இப்பாட்டுமுதலாக இதிஹாஸபுராணப்ரக்ரியையாலே பகவத்பஜநத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—எட்டுமெட்டுமெட்டுமா யொரேழுமேழுமேழுமாய்
எட்டுமூன்றுமொன்றுமாகி நின்றவாதிதேவனை
எட்டினாயபேதமோ டிறைஞ்சிநின்றவன்பெயர்
எட்டெழுத்துமோதுவார்கள் வல்லர்வானமாளவே. எஎ.

ப-ரை.— எட்டும் எட்டும் எட்டும் ஆய் - இருபத்துநாலு தத்வங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸத்தையை நோக்குமவனாய், ஒரு—அத்விதீயமான, ஏழும்—ஸப்தத்வீபங்களுக்கும், (அவற்றுக்காதாரமான,) ஏழும்—ஸப்தகுலபர்வதங்களுக்கும், (அந்த த்வீபங்களுக்கு அவச்சேதகங்களான,) ஏழும ஆய்—ஸப்தஸமுத்ரங்களுமாய், எட்டும் மூன்றும் ஒன்றும் ஆகி நின்ற—த்வாதசாதித்யர்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நின்ற, ஆதிதேவனை—ஸர்வஸமாச்ரயணீயனானவனை, எட்டின் ஆய பேதமோடு இறைஞ்சி— அஷ்டாங்கப்ரணாமத்தைப் பண்ணி,நின்று—அவ்வழியாலே ஆச்ரயித்து நின்று, அவன் பெயர் எட்டு எழுத்தும்—அவன் திருநாமமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தை, ஓதுவார்கள் — வாயாலே உச்சரிக்குமவர்கள், வானம் ஆள வல்லர்-பரமபதத்தைத் தாங்களிட்டவழக்காம்படி நிர்வஹிக்க ஸமர்த்தராவர்கள்.

வ்யா. எட்டுமெட்டுமெட்டுமாய். சதுர்விம்சதி தத்வங்களுக்கு மாத்மாவாய் நின்று ஸத்தையை நோக்குமவன். இந்த ஸாமாநாதிகரண்யம் சரீராத்ம பாவத்தாலே சொல்லுகிறது. இத்தால்—அண்டகாரணமான ப்ராக்ருதஸ்ருஷ்டியைச்சொல்லுகிறது. ஒரேழுமேழுமேழுமாய். ஸப்தத்வீபங்களும், அவற்றுக்கு தாரகமானஸப்தகுலபர்வதங்களும், அந்தத்வீபங்களுக்கு அவச்சேதகங்களான ஸப்தஸமுத்ரங்களுமாய். அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஸகல லோகங்களுக்கு முபலக்ஷணம். ஸ்தலசராரும் ஜலசராரும் பார்வதேயருமான சேதநரை நினைக்கிறது. எட்டுமூன்று மொன்றுமாகிநின்ற. த்வாதசாதித்யர்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நின்ற. இது-ஆராத்ய தேவதைகளுக்கு முபலக்ஷணம்.(க)"அக்நௌப்ராஸ்தாஹுதி:ஸம்யக்." ஆதிதேவனை. ஸூக்ஷ்ம சிதசித்வஸ்துசரீரனாயும் ஸ்தூலசிதசித்வஸ்து சரீரனாயும் கார்ய காரண மிரண்டுமாய்க்கொண்டு ஸர்வஸமாச்ரயணீயனானவனை. எட்டினாயபேதமோடிறைஞ்சி நின்று. அஷ்டாங்க ப்ரணாமத்தைப்பண்ணி அம்முகத்தாலே ஆச்ரயித்து நின்று. ப்ரணாமத்துக்கு அஷ்டாங்கதையாவது - பக்நாபிமாநனாய் விழுகையும், மநோபுத்திகளுக்கு ஈச்வரனை

(க) " அக்நௌப்ராஸ்தாஹுதிஸ்ஸம்யக். "

[illegible]யாகையும், பதத்வயகாத்வயங்களும் கூர்மவத்பூமியிலே பொருந்துகையும். (க) "[illegible] | [illegible]" என்னக்கடவதிறே. அவன்பேய ரெட்டெழுத்து மோதுவார்கள். கீழ்ச்சொன்ன [illegible]தார்த்மபாவத்துக்கு வாசகமான மந்த்ராந்தரங்களிற்காட்டில் திருவஷ்டாக்ஷரத்தை வாயாலே உச்சரிக்குமவர்கள். வல்லர்வானமாளவே. அர்த்தத்தை மநஸ்ஸாலே அநுஸந்தித்தும், வாயாலே சப்தத்தை உச்சரித்தும், சாரீரமான ப்ரணாமத்தைப்பண்ணியும், இப்படி மநோவாக்காயங்களினாலே பஜிக்குமவர்கள் இட்டவழக்கு பரமபதமென்கை. (உ) "[illegible]" என்றும், (ங) "[illegible]" என்றும்—ஜகத்காரணவஸ்துவை நாராயணனென்னக்கடவதிறே. ... ... எஎ.

அ. எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு. உபாஸநத்துக்கு சுபாச்ரயம் வேண்டாவோ வென்ன; கார்யரூபமான ஜகத்திலே ஆச்ரிதார்த்தமாக வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற க்ஷீராப்திநாதனை சுபாச்ரயமாகப்பற்றி மந்த்ர ரஹஸ்யத்தாலே முறையறிந்து ஆச்ரயித்து இடைவிடாத ப்ரேமயுக்தயுடையராயிருக்குமவர்கள் பரமபதத்தையாளுகை நிச்சிதமென்கிறார்.

மூ.—சோர்விலாதகாதலால் தொடக்கறுமனத்தராய்
நீரராவணைக்கிடந்த நின்மலனலங்கழல்
ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின் றவன்பெயரெட்டெழுத்தும்
வாரமாகவோதுவார்கள் வல்லர்வானமாளவே. எஅ,

ப-ரை.— சோர்வு இலாத-விஷயாந்தரங்களால் அபஹ்ருதமாகாத, காதலால்—ஆசையாலே, (பகவத் ஸம்ருத்திமாறாதே செல்லுகையாலே,) தொடக்கறு—விச்சேதமில்லாத, மனத்தர் ஆய்—மநஸ்ஸையுடையராய், நீர்—க்ஷீராப்தியிலே, அரவு அணை—திருவநந்தாழ்வான்மேலே, கிடந்த-கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், நின்மலன்-ஹேயப்ரத்யநீகனுடைய, நலம் கழல்—ருசிஜநகமான திருவடிகளை, ஆர்வமோடு—ப்ரேமயுக்தனாய்க்கொண்டு, இறைஞ்சி நின்று—ஆச்ரயித்து நின்று, அவன் பெயர்—அவன் திருநாமமான, எட்டு எழுத்தும்—திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும், வாரம் ஆக ஓதுவார்கள்-அன்பினாலே சொல்லுமவர்கள், வானம் [illegible]வல்லர்—பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகராகைக்கு ஸமர்த்தராவரென்கிறார்.

வ்யா. சோர்விலாதகாதலால். ஸர்வகாலமும் விஷயாந்தரங்களால் அபஹ்ருதமாகாத ப்ரேமத்தை யுடையராகையாலே. அதாவது - ப்ரேமாதிசயத்தாலே தத்ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷைகஸுகதுக்கராகை. தொடக்கறுமனத்தராய். பகவத்ஸம்ருத்தி ஸந்ததிரூபேண செல்லாநின்றால் விச்சேதமில்லாத நெஞ்சையுடையராய். (ச) "[illegible]" (ரு) "[illegible]" என்கிறவளவைச் சொல்லுகிறது. நீரராவணைக்கிடந்த நின்மலனலங்கழல். இப்படி ப்ரேமத்தை விளைக்கும் விலக்ஷணவிஷயமான சுபாச்ரயத்தைச் சொல்லுகிறது. நீரராவணைக்கிடந்த. க்ஷீராப்தியிலே திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்

(க) "மநோபுத்த்யபிமாநேந ஸஹந்யஸ்ய தராதலே | கூர்மவச்சதுர: பாதாந் சிரஸ்த்ரைவபஞ்சமம்" (உ) "ஆபோநாரா இதிப்ரோக்தா:" (ங) "நாராஜ்ஜாதாநிதத்வாநி" (ச) "ஸத்வசுத்தௌ த்ருவாஸ்ம்ருதி:" (ரு) "ஸ்ம்ருதிலம்பே ஸர்வக்ரந்தீநாம் விப்ரமோக்ஷ:"

தருளுகிற. இத்தால் – நீருமத்தாமைக்கு அதின்மேலே திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக உடையனுகையாலே ஸௌகுமார்யமும், ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷைக ஸ்வபாவதவமும், அர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாக ஆச்ரிதாநுக்ரஹத்தாலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலே ஸௌலப்யாதிகளையும் சொல்லுகிறது. நின்மலன் நலங்கழல். பஜநவிரோதிபாபங்களைப் போக்கும் ஹேயப்ரத்யநீகனுடைய ருசிஜநகமான திருவடிகளை. ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின்று. ப்ரேமயுக்தராய்க்கொண்டு ஆசரயித்துநின்று. இத்தால்—(க) "நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரம் அநித்யம், ஈச்வரன் நித்யன் என்று ஆச்ரயிக்குமளவன்றியே, நிரதிசயபோக்யனென்கிறப்ரேமத்தாலே ஆச்ரயிக்கை. அவன்பெய ரெட்டெழுத்தும். க்ஷீராப்திநாதன் திருநாமமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும். (உ) "வஷ நாராயண ஸ்ரீமாந்" என்றும், "நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்" என்றும், (ங) "ஸா நாராயணோ தேவ:" என்றும்–தர்மிபுக்கவிடமெங்கும் இத்திருநாமம் ப்ரதமாபிதாநமாயிருக்குமென்கை. வாரமாக ஓதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே. (ச) "நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்தஸாதக:" என்கிறபடியே தந்நிஷ்டராய்க்கொண்டு சொல்லுமவர்கள், பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகராக வல்லரென்கிறார். நீராரவணைக்கிடந்த நின்மலன் நலங்கழல் ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின்று— சோர்விலாத காதலால் தொடக்கறாமனத்தராய் — அவன் பெயரெட்டெழுத்தும் வாரமாக ஓதுவார்கள் வல்லர்வானமாளவே" என்றந்வயம். ... ... எஅ.

அ. எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. ச்வேதத்வீப வாஸிகளையொழிந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு அதுநிலமோவென்ன; அவதாரகந்த(கூ)மான க்ஷீராப்தியில்நின்றும் தன்மேன்மைபாராதே தசரதாத்மஜபாவத்தைப் பண்ணி ஸுலபனானவன் திருவடிகளிலே அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநமடியான பக்தியையுடையவர்களுக்கல்லது முக்தராக விரகுண்டோ வென்கிறார்.

மூ.—பத்திநேறுபெத்துமா யோரேழிநேறுடோரொன்பதாய்
பத்திநுன்றிசைக்கணின்ற நாடுபெற்றநன்மையாய்
பத்திநுயதோற்றமோ டோராற்றன்மிக்கவாதிபால்
பத்தராமவர்க்கலாது முத்திமுற்றலாகுமே. எகூ.

ப–ரை.— பத்திநேறு—பத்து திக்குக்களுக்கும், (அத்திக்குக்களிலே வஸிக்கிற,) பத்தும் ஆய்—தசாத்யக்ஷருக்கும் நிர்வாஹகனாய், ஒரு—அத்விதீயமான, ஏழிநேறு—ஸப்தஸ்வரத்துக்கும், ஒன்பது ஆய்—நாட்யரஸமொன்பதுக்கும் நிர்வாஹகனாய், பத்து நான்கு திசைக்கண் நின்றநாடு—பதினான்கு வகைப்பட்ட லோகங்களுக்கு, பெற்ற–ப்ரயோஜநமான, நன்மை—ஸப்தாதிவிஷயங்களெல்லாம், ஆய்–தான் ஆகைக்காக, பத்திநுய தோற்றமோடு—தசாவதாரஞ்செய்தருளி, (ஸம்ஸாரிகள்பண்ணும்,) ஒரு—அத்விதீயமான, ஆற்றல்மிக்க—பரிபவத்தைப் பொறுத்து ரக்ஷிக்கும் மிக்கக்ஷமையை யுடையனாய், (ஸம்ஸாரிகள் ருசிபிறந்தவன்று ஆச்ரயிக்கைக்காக,) ஆதிபால்—முன்னமே அவதரித்து நிற்பவன் விஷயத்தில், (அவன்பண்ணின உபகாரத்தையறிந்து,) பத்தர் ஆமவர்க்கு அலாது–பக்தராமவர்களுக்கல்லது, முத்தி முற்றல் ஆகுமே—மோக்ஷபலம் பெறக்கூடுமோ.

(க) "நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந" (உ) "ஏஷநாராயணச்ஸ்ரீமாந்" (ங) "பவாந்நாராயணோதேவ:" (ச) "நமோநாராயணாயேதிமந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்தஸாதக:"

வ்யா. பத்தினோடேபத்துமாய். தசதிக்குக்களுக்கும், அத்திக்குக்களிலே வ்யவஸ்திதரான தசாத்யக்ஷருக்கும் நிர்வாஹகராய். அவர்களாகிறார் - இந்த்ராதி திக்பாலகர்களெண்மரும், ஊர்த்வலோகங்களுக்கு மேலெல்லையான ஸத்யலோகத்துக்கு நிர்வாஹகனான ப்ரஹ்மாவும், அதோலோகத்துக்குக் கீழெல்லையிலே தாரகனான அநந்தனும். ஒரேழினோடோரோன்பதாய். அத்விதீயமான ஸப்தஸ்வரமும், நாட்யரஸமொன்பதும். அவையாகிறன — இசைகளேழும், (௧) "நிஷாதர்ஷபகாந்தார ஷட்ஜமத்யமதைவதா꞉ । பஞ்சமஶ்சேத்யமீ ஸப்த" என்கிறபடியே; (௨) "ஶ்ருங்காரஹாஸ்யகருணாவீரரௌத்ரபயாநகா꞉ । பீபத்ஸாத்புதஶாந்தாஶ்ச நவ நாட்யரஸா꞉ ஸ்ம்ருதா꞉" என்கிறபடியே நாட்யரஸங்களும். இவை சப்தாதிவிஷயங்களுக்கு முபலக்ஷணம். இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன தசாத்யக்ஷரோடு அவர்களுக்கு நிர்வாஹகரான சேதநரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் போக்யமான சப்தாதிகளுக்கும் நிர்வாஹகனென்கை. பத்தினன் திசைக்கண்நின்ற நாடுபெற்ற நன்மையாய். பதினுவகைப்பட்டிருந்துள்ள லோகங்களுக்கு பரயோஜநமான சப்தாதிவிஷயங்களெல்லாம் அவர்களுக்குத தானேயாகைக்காக, (௩) "ஏஷாதிக்" என்கிறபடியே, "திசை" என்று - ப்ரகாரவாசி. "பத்தினன் திசைக் கணின்றநாடு" என்று - "பத்தினோடு பத்துமாய்" என்கிறவிடத்தை அநுபாஷிக்கிறார். "பெற்றநன்மை" என்று — "ஏழினோடோரொன்பதாய்" என்றவிடத்தை அநுபாஷிக்கிறார். "ஆய்" என்று - ஆகைக்காக வென்றபடி. "உயிர்முதலா முற்றுமாய்" என்னககடவதிறே. (௪) "ஸர்வாரஸ꞉" என்கிற தானே சேதநர்க்கு போக்யனாகைக்காக வென்கை. பத்தினுயதோற்றமோடோராற்றல்மிக்க வாதிபால். தசப்ராதுர்ப்பாவத்தாலே ஆவிர்ப்பவித்து, ஸம்ஸாரிகள் பண்ணும் பரிபவத்தைப் பொறுத்து ரக்ஷிக்கும் பூர்வஜன்பக்கலிலே. தோற்றமாவது - அதீந்த்ரியனான தன்னை சக்ஷுர்விஷயமாக்குகை. ஆற்றல் - பொறை. பூர்வஜனாகையாவது - ஸம்ஸாரிகளுக்கு ருசிபிறந்தவன்று ஆசாயணீயரானநாம் தூரஸ்தராகவொண்ணாதென்று முற்கலே அவதரித்து நிற்கை. பத்தராமவர்க்கலாது. (௫) "ஜந்மகர்மசமே திவ்யமேவம் யோ வேத்தி தத்வத꞉" என்கிறபடியே அவன்பண்ணின உபகாரத்தை உள்ளபடி அறிந்து அதிலே ஸக்தராயிருக்குமவர் களுக்கல்லது. முத்திமுற்றலாகுமே. மோக்ஷபலப்பக்வமாகைக்குவிரகில்லை. (௬) "த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதிமாமேதி" என்கிறபடியே விரோதிநிவர்த்தி பூர்வகமான பகவல்லாபமுண்டாக விரகில்லையென்கிறார். ... ... எக.

அ. என்பதாம்பாட்டு. அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாந மடியான ப்ரேமம் மோக்ஷஸாதநமென்றது - கீழ்; இதில் - அவதாரவிசேஷமான க்ர்ஷ்ணனுடைய ஆசிரிதவிரோதி நிரஸநசீலத்தை அநுவதித்து, அவன் திருவடிகளிலே ஆசையுடையார்களல்லது நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாய் அநுபவிக்கைக்கு விரகில்லையென்கிறார்.

---

(௧) "நிஷாதர்ஷபகாந்தார ஷட்ஜமத்யமதைவதா꞉ । பஞ்சமஶ்சேத்யமீ ஸப்த"

(௨) "ஶ்ருங்காரஹாஸ்யகருணாவீரரௌத்ரபயாநகா꞉ । பீபத்ஸாத்புதஶாந்தாஶ்ச நவ நாட்யரஸா꞉ ஸ்ம்ருதா꞉" (௩) "ஏஷாதிக்" (௪) "ஸர்வரஸ꞉" (௫) "ஜந்மகர்மசமே திவ்யமேவம்யோவேத்திதத்வத꞉" (௬) "த்யக்த்வாதேஹம்புநர்ஜந்மநைதிமாமேதி"

மூ.—வாசியாகிநேசமின்றி வந்தெதிர்ந்ததேனுகன்
நாசமாகிநாளுலப்ப நன்மைசேர்பனங்கனிக்கு
வீசிமேனிமிர்ந்ததோளி னில்லையாக்கினாய்கழற்
காசையாமவர்க்கலா லமரராகலாகுமே. அ0.

ப-ரை.— நன்மை சேர்—அழகிதான, பனை கனிக்கு—பனம்பழம் உதிருகைக்கீடாக, வாசி ஆகி—வாஜிவேஷத்தை யுடையனாய், நேசம் இன்றி—அபிமுகனாகையன்றிக்கே, வந்து எதிர்ந்த—வந்தெதிர்ந்த, தேனுகன்—தேநுகாஸுரனை, நாசம் ஆகி—ம்ருதப்ராயனாக்கி, நாள் உலப்ப—ஆயுஸ்ஸு முடிக்கைக்காக, வீசி—சுற்றியெறிந்து, (அத்தாலே,) மேல் நிமிர்ந்த—எதிரியைக்காட்டிலும் விஞ்சின, தோளின்—தோள்வலியாலே, இல்லை ஆக்கினாய் கழற்கு—அவனையழியச்செய்த உன் திருவடிகளிலே, ஆசை ஆமவர்க்கு அலால்—ப்ரேமமுடையார்க்கல்லது, அமரர் ஆகல் ஆகுமே—நித்யஸூரிகளோடு ஸதர்சராய் தேவரீரை அநுபவிக்கப்போமோ.

வ்யா. வாசியாகிநேசமின்றி வந்தெதிர்ந்த தேனுகன். காலயவநாதிகளைப்போலே ஸ்வரூபேணவந்து தோற்றாதே வாஜிவேஷத்திலேவந்து தோற்றினானாய்த்து - க்ருஷ்ணன் அவதாநம்பண்ணி மேல்விழுகைக்காக. நேசமின்றி வருகையாவது - "மருண்டுமான்கணங்கள் மேய்கைமறந்து மேய்ந்தபுல்லும் கடைவாய்வழிசோர" என்று — க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களாலே திர்யக்குக்களும் ப்ரேமபரவசமாய்ச் செல்லாநிற்க, துஷ்ப்ரக்ருதியாகையாலே அத்துறையில் இழியாதொழிகை. எதிர்ந்துவருகையாவது - ஆதரமில்லையானாலு முபேக்ஷகனாகலாமிறே; அதுவுமின்றிக்கே பாதகனாய்வருகை. நாசமாகிநாளுலப்ப. இப்படிப்பட்ட தேநுகனை ம்ருதப்ராயனாக்கி ஆயுஸ்ஸை முடிக்கைக்காக. நாசம் - துன்பம். நன்மைசேர்பனங்கனிக்கு வீசி. தர்சநீயமாய்ப் பழுத்துநின்ற பனம்பழமுதிரும்படி, பனைத்தலையிலே சுழற்றியெறிந்து. (க) "க்ருஹீத்வா ப்ரமணேநைவ ஸோம்பரே கதஜீவிதம் । தஸ்மிந்நேவ ஸ சிக்ஷேப வேகேந த்ருணராஜநி ॥ தத: பலாந்யநேகாநி தாலாக்ராந் நிபதந் க்ஷிதௌ । ப்ருதிவ்யாம் பாதயாமாஸ மஹாவாதோ கநாநிவ" என்னக்கடவதிறே. மேல்நிமிர்ந்ததோளில்லையாக்கினாய்கழற்கு. எதிரியளவன்றிக்கே விஞ்சினதோள்வலியாலே அவனையழியச்செய்த உன் திருவடிகளுக்கு ஸங்கல்பத்தாலே யழித்தல், ஆயுதத்தாலேயழித்தலன்றிக்கே, கைதொட்டுத் தோள்வலியாலே அழியச்செய்தபடி. ஆசையாமவர்க்கலாலமரராகலாகுமே. உன்னுடைய விரோதிநிரஸந சீலதையை அநுஸந்தித்து உன்பக்கலிலே ப்ரேமமுடையார்க் கல்லது நித்யஸூரிகளோடு ஸதர்சராய் தேவரீரை அநுபவிக்கப போமோ வென்கிறார். அ0.

அ. எண்பத்தோராம்பாட்டு. வ்யூஹவிபவங்கள் தேசகால விப்ரகர்ஷத்தாலே நிலமன்றென்னவேண்டாதபடி பிற்பாடரிழவாமைக்குத் திருமலையிலேவந்து நின்றருளினான், அவன் திருவடிகளையாச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோளென்று உபதேசத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

(க) "க்ருஹீத்வாப்ரமணேநைவஸோம்பரேகதஜீவிதம் । தஸ்மிந்நேவஸசிக்ஷேப தேநுகந்த்ருணராஜநி । ததபலாந்யநேகாநிதாலாக்ராந்நிபதந்க்ஷௌ । ப்ருதிவ்யாம்பாதயாமாஸ மஹாவாதோகநாநிவ"

மூ.—கடைந்தபாற்கடற்கிடந்து காலநேமியைக்கடிந்
துடைந்தவாலிதந்தனுக் குதவவந்திராமனாய்
மிடைந்தவேழ்மரங்களு மடங்கவெய்துவேங்கடம்
அடைந்தமாலபாதமே யடைந்துநாளுமுய்மினோ. ௪௯.

ப-ரை.— பால் கடல்—க்ஷீராப்தியிலே, (ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காக,) கிடந்து—கண் வளர்ந்தருளியும், காலநேமியை—காலநேமியாகிற அஸுரனை, கடிந்து—வென்று, உடைந்த—(பகைவனைப்பெறுக நாம என்னராஜ்யம்பண்ணுகிறோமென்று நெஞ்சழிந்த,) வாலிதந் தனுக்கு உதவ, வாலியின் தம்பியாகிய மஹாராஜருக்குண்டான ஆபத்தைத் தீர்க்கைக்காக, இராமன் ஆய் வந்து—சக்ரவர்த்தி திருமகனாய்த் திருவவதரித்து, மிடைந்த—இலக்குக்குறிக்க வொண்ணாதபடி நெருங்கிநிற்கிற, ஏழ் மரங்களும்—மராமரங்களேழையும், அடங்க—கிரிஸாதலங்களையுமடங்க, எய்து—துளைத்து, வேங்கடம் அடைந்த—திருமலையை ஆச்ரயித்து நிற்கிற, மால பாதமே—வ்யாமுக்தனுடைய திருவடிகளையே, நாளும்— நாள்தோறும், அடைந்து—அநந்யப்ரயோஜநரா யாச்ரயித்து, உய்மின்—உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள்.

வ்யா. கடைந்தபாற்கடல்கிடந்து. துர்வாஸசசாபத்தாலே இந்த்ராதிகளுக்குவந்த ஆபத்தை, கடலைக்கடைந்து பரிஹரித்தது, இன்னம் ஆபத்துக்களிலே ப்ரஹ்மாதிகள வாரது பேக்ஷிக்கலாம்படி அதிலே கண்வளர்ந்தருளி. காலநேமியைக்கடிந்து. அத்தேவதைகளை புஜபலத்தாலே நலிந்தகாலநேமியாகிற அஸுரனைவென்று. கடத்தல் - வெல்லுதி. உடைந்த வாலி தந்தனுக்குதவவந் திராமனாய். வலியாலேயுடைந்த தம்பி தனக்கு தன்தம்பி. ப்ரஹ் மாதிகளைவல்லாத திர்யக்குக்களுடைய ரக்ஷணத்துக்காக சக்ரவர்த்திதிருமகனாய் வந்தவ தரித்து. தேவதாந்தர ஸ்பர்சத்தாலே ஸ்வரூபமழிந்தவாலிகளுக்கு, (௧) "[illegible]" என்கிறபடியே ஸ்வஹஸ்தவத்தாலே மோக்ஷப்ரதானம் பண்ணுகைக்காக தசரதாத்மஜனாய்வந்து. உடைதல் - அழிதல். அதவா, தனக்கு துஷ்ப்ராபமான ரிச்யமூகத்திலே பகையான மஹாராஜரிருக்கையாலே, "பகையினைப்பெறுக நாம் என்ன ராஜ்யம் பண்ணுகிறோம்" என்று நெஞ்சழிந்தவாலியாலே மஹாராஜர்க்குப் பிறந்த ஆபத் தைத் தீர்க்கைக்காக வந்தென்றுமாம். உடைந்தவாலிதந்தனுக்கு. "தம்பி தனக்கு. மலை க்கு 'அ' அசையாம், 'தம்பி' என்றதை 'தன்' என்று கடைக்குறைத்ததாய்க் கிடக்கிறது" என்று ஒருதமிழன். மிடைந்தவேழ்மரங்களுமடங்கவெய்து ஆபத்திலே ரக்ஷிக்கவாக்கொண்ட ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கைபண்ணின மஹாராஜர் விச்வஸிக்கைக்காக இலக்குக்குறிக்க வொண்ணாதபடி மிடைந்துநிற்கிற மராமரங்களேழையும். அநுகூலமான கிரிஸாதலங்களை யும் படங்கத்துளைத்தது. வாலி, ஸ்வபலபரீக்ஷை பண்ணுவது ஒரு மராமரத்தையிலேயாக இருக்க, மஹாராஜருடைய அதிசங்கையை ஸவாஸனமாகப் போக்குகைக்காக ஏழென்று பேர்பெற்றதைப் எய்தாராய்த்தது. வேங்கடமடைந்த மாலபாதமே யடைந்து. பரயோஜ னாக்காரர்க்கு முகங்கொடுத்த சீலமும், அவதாரத்தில தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுத்த சீல மும், பிற்பாடரானவர்க ளிழவாமைக்குத் திருமலையை யாச்ரயித்துநிற்கிற வ்யாமுக்தன் திருவடிகளை அநந்யப்ரயோஜநரா யாச்ரயித்து நாளுமுய்மினோ. "நாளும - அடைந்துய் மின்" என்றுமாம். கைங்கர்யமென்றும உஜ்ஜீவநமென்றும — பர்யாயம். "சுடரடி தொழுதெழு" என்னக்கடவதிறே. ஆச்ரிதர்க்குத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே ஆச்ரயணீயஸ்தலம்; திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஆச்ரயணீயஸ்தலம் திருமலை. ... ௪௯

(௧) "[illegible]"

அ. எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு. இதுக்கு முன்பு பரோபதேசம் பண்ணினாராய், மேல் ஈச்வரனைக்குறித்து தேவரீர் திருவடிகளிலே பரமபக்தர் நித்யஸுகிகளென்கிறார். இதுக்கபு - பிறர்க்கு ஸாதநமாகத் தாமுபதேசித்தபக்தி தமக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகை யாலே, தமக்கு ஃலித்தபடியைப் பேசுகிறார். இப்பபக்திதான் ஸாதகனுக்கு உபாயத்தில் மேலில்லையாய், பரபக்தனுக்கு பராப்யதிலே முதலடியாயிருக்குமிறே. இதில் முதற்பாட்டில் - மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையும் அவதாரகந்தமான க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையையும் அநுஸந்தித்து, தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரவணரானார்க்கு ஸர்வதேசத்திலும ஸுகமேயாமென்கிறார்.

மூ.—எத்திறத்துமொத்துநின் றுயர்ந்துயர்ந்தபெற்றியோய்
முத்திறத்துமூரிநீ ரராவணைத்துயின்றநின்
பத்துறுத்தசிந்தையோடு நின்றுபாசம்விட்டவர்க்
கெத்திறத்துமின்பமிங்கு மங்குமெங்குமாகுமே. அ௨.

ப-ரை.— எத்திறத்தும— தேவமநுஷ்யதிர்யக் ஸ்தாவரங்களாகிற நான்குஜாதிகளிலும், ஒத்து நின்று—ஸஜாதியனுப் அவதரித்து, உயர்ந்து—அஜஹத்ஸ்வபாவனுகையால் வந்த உத்கர்ஷத்தையும, உயர்ந்த-குணதிக்யத்தால்வந்த உத்கர்ஷத்தையும், பெற்றியோய்—ஸ்வபாவமாகவுடையவனே, முத்திறத்து நீர்— மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடையகடலை, மூரி-இடமாகக்கொண்டு, (அந்நீர உறுத்தாமைக்காக,) அரவு அணை-திருவனந்தாழ்வான் மேலே, துயின்ற—கண்வளாந்தருளின, நின்—தேவரீர திருவடிகளிலே, பத்து உறுத்த—பக்திமிகுந்த, சிந்தையோடு நின்று—மநோரதத்தோடே நின்று, பாசம் விட்டவர்க்கு—இதரவிஷயஸங்கம் விட்டவர்களுக்கு, இங்கும்—சரீரத்தோடே யிருக்குமிருப்பிலும், அங்கும்—பரமபதத்திலிருக்கு மிருப்பிலும், எங்கும்—உத்க்ரமணதசையிலும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திலும். எத்திறத்தும்— ஆகிய இவ்வவஸ்தைகளிலெல்லாம், இன்பம் ஆகும்—ஸுகமேயாயிருக்கும.

வ்யா. எத்திறத்துமொத்து நின்றுயர்ந்துயர்ந்த பெற்றியோய். தேவஜாதியிலும் மநுஷ்யஜாதியிலும் திர்யக்ஜாதியிலும் ஸ்தாவரஜாதியிலும் ஸஜாதியனுபவதரித்து, அஜ்ஜாதியிற் காட்டில் அஜஹத்ஸ்வபாவனுகையாலேவந்த உத்கர்ஷத்தையும், (க) “ ஸஉ ஶ்ரேயாந் பவதிஜாயமாநஃ ” என்கிறபடியே குணதிக்யத்தால்வந்த வுத்கர்ஷத்தையும் ஸ்வபாவமாகவுடையவனே. பெற்றி - இயல்வு. திறம் - திரள். ப்ரஹ்மருத்ரமத்யா (ஃப)ர) வதாரத்தோடு மதஸ்யாவதாரத்தோடு வாசியற ஸஜாதீயபாவத்தில் புரையறுகையும், அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலே ஸர்வாதிகத்வம் தோற்றுகையும், தாத்பஸாரத்யங்களாலே குணதிக்பம் தோற்றியிருக்கையும். முத்திறத்துமூரி நீரராவணைத் துயின்ற. அவதாரத்தில் சொன்னமேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் ஊற்றுய்,மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடைத்தான கடலையிடமாகக்கொண்டு அந்நீருறுத்தாமைக்குத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின. முத்திறத்துநீர் — ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலம் இவை. மூரி - இடம். நின்பத்துறுத்தசிந்தையோடு நின்று பாசம் விட்டவர்க்கு. உன் திருவடிகளிலே பக்திமிக்க மநோரதத்தோடே நின்று, இதரவிஷ

(க) “ ஸ உச்ரேயாந்பவதிஜாயமாநஃ ”

யத்தில் ஸங்கத்தைவிட்டவர்களுக்கு. "பத்து" என்று - பக்தி. உறுதல்—அழுந்தல். அதாவது-மிகுதி. ஆசிரிதபரித்ராணார்த்தமாக அவதரித்த அவதாரத்தின் மேன்மையையும் நீர்மையையும் அதுக்கூற்றானஸௌலப்யத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையையும் அநுஸந்தித்து பாபக்தியுக்தராய், அப்பக்திபாரவச்யத்தாலே இதரவிஷயங்களிலே வைராக்யத்தையுடையாயிருக்கிறவர்களுக்கென்கை. எத்திறத்துமின்பமிங்குமங்குமெங்குமாகுமே. சரீரத்தோடேயிருக்குமிருப்பிலும், பரமபதத்திலிருக்குமிருப்பிலும், உத்க்ரமணதசையிலும், அர்ச்சிராதிமார்க்கமென்கிற அவஸ்தாவிசேஷங்களிலும் ஸுகமேயாயிருக்கும். எத்திறத்துமின்பமான ஸர்வேச்வரனை உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளையநுபவித்து, பரகாயபேதங்களிலும் த்வதநுபவத்தால் வந்த ஸுகமேயல்லதில்லை. விஷயாந்தரபாரவச்யம் எங்ஙனுமாகிலும் துக்கமேயானவோபாதி பகவத்பாரவச்யம் எங்ஙனுமாகிலும் ஸுகமேயாயிருக்குமென்கை. ... ... அ௨.

அ. எண்பத்துமூன்றாம்பாட்டு. (க) "அநந்தக்லேசபாஜநம்" என்கிறபடியே துக்கப்ரசுரமான இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே ஸுகமுண்டாகக் கூடுமோவென்னில்; ப்ராப்திதசையில் ஸுகமும், ஸம்ஸாரத்தே யிருந்துவைத்து தேவரீர் திருவடிகளில் விச்சேதமில்லாத ப்ரேமத்தால பிறக்கும் ஸுகத்துக்குப போராதென்கிறார்.

மூ.—மட்டுலாவுதண்டுழா யலங்கலாய்புலன்கழல்
விட்டுவீள்விலாதபோகம் விண்ணினண்ணியேறினும்
எட்டினோடிரண்டெனுங் கயிற்றினின்மனந்தனைக்
கட்டிவீடிலாதுவைத்த காதலின்பமாகுமே. அ௩.

ப-ரை.— மட்டு உலாவு—தேன்மாறுத, தண்—குளிர்ந்த, துழாய் அலங்கலாய்—திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனானவனே, புலன் கழல்—தர்சநீயமான தேவரீர் திருவடிகளை, விட்டு-, வீள்வு இலாத போகம்-அழிவில்லாத போகத்தை, விண்ணில் ஏறி நண்ணினும் பரமபதத்திலே யேறிக் கிட்டினாலும், எட்டினோடு— இரண்டு எனும் கயிற்றினால்— பக்தியென்கிற கயிற்றாலே, மனந்தனை—ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் ப்ரதாநமான மநஸ்ஸை, கட்டி—விஷயங்களில் போகாதபடி பந்தித்து, வீடு இலாது-விச்சேதமில்லாதபடி, வைத்த-தேவரீர் திருவடிகளிலேவைத்த, காதல்-ப்ரேமமானது, (ஸுகத்துக்கு ஸாதநமாயிருக்கையன்றிக்கே,) இன்பம் ஆகும்—அதுதானே ஸுகமாயிருக்கும்.

வ்யா. மட்டுலாவுதண்டுழாயலங்கலாய். தேன்மாறுத செவ்வித்திருத்துழாய் மாலையாலே யலங்க்ருதனானவனே. இத்தால் - திருத்துழாயோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே ஸர்வாதிகவஸ்து வென்னுமிடமும், உபயவிபூதி நிர்வஹணத்துக்கிட்ட தனிமாலை யென்னுமிடமும், ஒப்பனையழகும் சொல்லிற்றாய்த்து. புலன்கழல் விட்டுவீள்விலாத போகம். தர்சநீயமாய் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதாதர்சநீயமுமான தேவரீர் திருவடிகளைவிட்டு, வேறுபோக்கில்லாத போகத்தை. புலன்கழல் - புலப்படும் திருவடிகளை. விண்ணில்நண்ணியேறினும். பரமபதத்தேயேறிக்கிட்டினும். எட்டினோடிரண்டெனுங் கயிற்றினால். எட்டுமிரண்டும்கூடி — பத்தாய், அத்தை பக்தியென்கிறது. பகவத்பக்தியில் தமக்குள்ள கௌரவாதிசயத்தாலே

(க) "அநந்தக்லேசபாஜநம்"

மறைத்துச்சொல்லுகிருர். " கயிறு " என்று — பாதகமென்றபடி. மனந்தனைக்கட்டி. ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் ப்ரதாநமான மநஸ்ஸை விஷயாந்தரங்களில் போகாதபடி பந்தித்து. வீடிலாதுவைத்தகாதலின்பமாகுமே. விச்சேதமில்லாதபடி தேவரீர் திருவடிகளிலே வைத்த ப்ரேமம், ஸுகத்துக்கு ஸாதநமாயிருக்கை யன்றிக்கே தானே ஸுகமாயிருக்கும். அரு.

அ. எண்பத்துநான்காம்பாட்டு. "வீடிலாதுவைத்த காதலின்பமாகும்" என்று — ப்ரஸ்துதமானபக்தி தம்பக்கல் காணுமையாலும், தமமை பரக்ருதியோடேயிருக்கக் காண்கையாலும், ஈச்வரன் ஸ்வதந்த்ரனாகையாலும், அவன் நினைவாலே பெறுகையாலும், என் திறத்தில என்னுதன், தன் திருவடிகளிலே பரமபக்தியுக்தனும்படிபண்ண நினைத்திருக்கிறுனோ, நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போக நினைத்திருக்கிறுனோ, திருவுள்ளத்தில் நினைத்திருக்கிறதேதனேனென்கிறுர்.

மூ.—பின்பிறக்கவைத்தனன்கொ லன்றிநின்றுதன் கழற்
கன்புறைக்கவைத்தநா ளறிந்தனன்கொலாழியான்
தன்திறத்தோரன்பிலா வறிவிலாதநாயினேன்
என்திறத்திலென்கொலெம்பி ரான்குறிப்பில்வைத்ததே. அச.

ப-ரை — (இந்தசரீராவஸாநத்துக்குமேலே,) பின் பிறக்க வைத்தனன் கொல்— இன்னமும் சிலசரீரபரிக்ரஹம்பண்ணும்படியாக நினைத்திருக்கிறுனோ; அன்றி-அன்றிக்கே, நின்று-இடைவீடில்லாமல், தன்கழற்கு-தன் திருவடிகளுக்கு, அன்பு-அன்பை, உறைக்க வைத்தநாள் அறிந்தனன்கொல்—உறைக்கவைத்து அநுபவிக்கும்நாள் எனக்குண்டாம்படி நினைத்திருக்கிறுனோ; ஆழியான் தன் திறத்து—ஸர்வாதிகத்வஸூசகமான திருவாழியை யுடையனுனவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளிலே, ஓர் அன்பு இலா—ப்ரேமகந்தமில்லாதவனும், ஓர் அறிவு இலாத—ஜ்ஞாநலேசமுமில்லாதவனும், நாயினேன்—ஹேயனுன, என் திறத்தில்—என் விஷயத்திலே, எம்பிரான்—எனக்கு உபகாரகனுன ஸர்வேசவரன், குறிப்பில் வைத்தது என்கொல்—திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருக்கிறது என்னே.

வ்யா. பின் பிறக்கவைத்தனன்கொல். இந்த சரீராவஸாநத்துக்குமேலே இன்னமும் சில சரீரபரிக்ரஹம்பண்ணும்படியாக என்னை நினைத்திருக்கிறுனோ. அன்றிக்கே, பின்பு இறக்கவைத்தனன்கொல். தன்பக்கலிலே ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பும் தன்னை விஸ்மரித்து நசிக்க நினைத்திருக்கிறுனோ. நித்யமான ஆத்மாவுக்கு பகவத் ஜ்ஞாநலாபாலாபங்களாயிறே ஸத ஸத்பாவஹேதுக்கள். (க) " [illegible] " என்னக்கடவதிறே. அன்றி. அன்றிக்கே. நின்று தன்கழற்கன்புறைக்கவைத்தநாளறிந்தனன் கோல். விச்சேதமில்லாதபடி தன் திருவடிகளுக்கு அன்பையுறைக்கவைத்து அநுபவிக்கும்நாள் எனக்குண்டாம்படி நினைத்திருக்கிறுனோ. அன்புறைக்கையாவது - பரமபக்தியுக்தனுகை. வைத்தநுபவிக்கும் நாளென்கிறது - ஒருதேசவிசேஷத்தி லநுபவத்தை. இத்தால் - இச்சேதநனுக்கு ஜந்மமும் விஸ்ம்ருதியும் விநாசமும் பக்தியில்லாமை; உஜ்ஜீவநம் பரமபக்தியுக்தனுகை யென்றதாய்த்து. ஜந்மமாகி

(க) " அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேதசேத் - அஸந்நேவஸபவதி, அஸ்திப்ரஹ்மேதிசேத் வேத, ஸந்தமேநந்ததோ விதுரிதி "

தது—விஷயாந்தர ப்ராவண்யமேறது. விஸ்மர்தியாகிறது—விஷயாந்தர ப்ராவண்யகார்யமா கையாலே ஆத்மாவுக்கு உபயமுமவிநாசமிறே. ஆழியான்றன்திறத்து. ஸர்வாதிகனான தன் னிடையாட்டத்து. ஓரன்பிலாவறிவிலாதநாயினேன். அவன் ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளில் பரிபக்தமின்றிக்கே, அதுக்கடியான ஜ்ஞாநலேசமுமின்றிக்கே, நீசனானநான். ப்ரேம மின்றிக்கே, அதில்லையென்கிற அறிவுமில்லாதவென்றபடியாம். “நாயினேன்” என்கிறது. திறந்துகிடந்த வாசல்கள்தோறும்நுழைந்து திரிகையும், எல்லாராலும் பரிபூதனாகையும், உகந்து தொட்டார்க்கும் ஸ்நாநம்பண்ணவேண்டும்படி அமேத்ய யதார்த்தமாகையும். என் திறத்தில். ஸம்ஸாரிகளைப்போலே விமுகனாதல், முமுக்ஷுவைப்போலே போகபரவனாதலன் றிக்கேயிருக்கிற என்னிடையாட்டத்தில. எம்பிரான குறிப்பில்வைத்தது என்கொல். என் நாதன் திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருக்கிறதென்னோ “பிறந்தபினமறந்திலேன்” என்கிற ஜ்ஞாநத்தையும், “நடந்தகால்கள்நொந்தவோ” என்கிற பரோபக்தியையும உபாயமென்றிருக் கிறிலர், ஈச்வரன் நினைவே தமக்கு உபாயமென்றிருக்கிறார் “வரந்தரும திருக்குறிப்பில வைத்ததாகில்” என்று—ஸாமாந்யேநவுபாயமாகச்சொல்லுவதுமதுவே, தமக்கு உபாயமாக விசேஷித்துச்சொல்லுவதுமதுவே. இப்பாட்டால—என்னுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பார் த்து உபேக்ஷிக்க நினைத்திருக்கிறானோ, இத்தலையில் விநாசம் தன்னிழவாம்படியான குடல்து டக்கை நினைத்து உஜ்ஜீவிப்பிக்க நினைத்திருக்கிறானோ வென்றதாய்த்து. ... ௮௬.

அ. எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு. என்னை இப்ப்ரக்ருதியோடே வைத்தபோதே தேவரீர் நினைவு இன்னதென்றறிகிலேன், முந்துற முன்னம உனபாஸாதத்தாலே திருவடிகளில்பிறந்த ருசியைமாற்றி இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தைத் தொழியவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

மூ.—நச்சராவணைக்கிடந்த நாதபாதபோதினில்
வைத்தசிந்தைவாங்குவித்து நீங்குவிக்கநீயினம்
மெய்த்தன்வல்லையாதலா லறிந்தனன்நின்மாயமே
உய்த்துநின்மயக்கினில் மயக்கலென்னைமாயனே. ௮௫.

ப—ரை.— (உகவாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி,) நச்சு—விஷத்தையுமிழுகிற, அரவு அணை—திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளியிலே, கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளுகிற, நாத—ஸர்வேச்வரனே, பாதம்—தேவரீருடைய திருவடிகளாகிற, போதினில்—புஷ்பத் திலே, வைத்த—வைக்கப்பட்ட, சிந்தை—மநஸ்ஸை, வாங்குவித்து—அவைகளினின்றும மீளும்படி பண்ணி, (நெடுங்காலம் அகன்றிருந்தது போராமே,) இன்னம் நீங்குவிக்க— இன்னும் அகலும்படி பண்ணுகைக்கு, நீ—ஸர்வசக்தியான நீ, மெய்த்தன் வல்லை—மெய்யே ஸமர்த்தன்; ஆதலால்—ஆகையாலே, அறிந்தனன்—உன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்று அறிந்து கொண்டேன்; மாயனே—ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே, நின் மாயம்—தேவ ரீரிட்டவழக்கான ப்ரக்ருதியோடே, உய்த்து—நித்யஸம்ச்லிஷ்டனும்படி பண்ணி, நின்—உன க்கு பரிகரமான, மயக்கினில்—சப்தாதிவிஷயங்களிலே மூட்டி, என்னை—உன்னைப்பார்த்திரு க்கிறவென்னை, மயக்கல்—அறிவுகெடுக்கப்பாராதொழியவேணும்.

வ்யா. நச்சராவணைக்கிடந்தநாத. உகவாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி விஷத்தை உமிழுகிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனே. நீ உகந்தாரை நித்யகைங்கர்யம் கொள்ளும் ஸ்வதந்த்ரனென்றபடி. பாதபோதினில்வைத்தசிந்தை. உன் திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூவிலே வ்யவஸ்திதமான மநஸ்ஸை. ப்ராப்தமுமாய் நிரதிசய

போக்யமுமா யிருந்துள்ள திருவடிகளிலே பொருந்தின மநஸ்ஸை யென்கை. வாங்குவித்து. திருவடிகளில்நின்றும மீளும்படி பண்ணி. (க) "நிவேசிதாத்மா கயசந்த்ருஷ்டி" என்று மநஸ்ஸையும் விமுகமாம்படி பண்ணி. நீங்குவிக்கரீயினம் மெய்த்தன்வல்லே. நெடுங் காலம அகன்று போராமே யின்னமகலும்படி பண்ணவல்ல ஸர்வசக்தியான நீமெய்யேவல்லே. ஆதலாலறிந்தனன். ஒருத்தனைக் கேள்விகொண்டு கார்யம் செய்யவேண்டாதபடி வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக்கவல்ல சக்திையுடையை யாகையாலே உன்னை ஸ்வதந்த்ரனென் றறிந்து கொண்டேன். நின்மாயமேயுய்த்து நின்மயக்கினில்மயக்கல். உமக்குச செய்யவேண்டுவ தென் னென்ன; (உ) "மமமாயா" என்கிறபடியே தேவரீரிட்டவழக்கான ப்ரக்ருதியோடே நித்யஸம்ஸ்ருஷ்டனும்படி பண்ணி, உனக்கு பரிகரமான சப்தாதிவிஷயங்களிலே மூட்டி என்னை யறிவுகெடுக்கப் பாராதொழியவேணும். சேதநரை யறிவுகெடுக்குமவையாகையாலே "மயக்கு" என்று - சப்தாதிவிஷயங்களைச் சொல்லுகிறது. என்னை. உன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனாய் உன்கைபார்த்திருக்கிற வென்னை. மாயனே. நம்மை யொழியச் செல்லாதாரை சப்தாதிகளிலேமூட்டி யறிவுகெடுப்போமோ, ஸ்வதந்த்ரனாயன்றோ நாம் அங்ஙன் செய்வ தென்ன, ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையுடையவனே. (ங) "உபாஸநசேஷாணாம் ஸாரதுர்யம் நாதி" என்கிறபடியே ப்ரஹ்லாதனை ஹிரண்யனோக்கப் பண்ணவல்லே, ப்ராதிகூல்யத்தில் வ்யவஸ்திதனான சிசுபாலனுக்கு ஸாயுஜ்யப்ரதனாகவும் வல்லே, இதுவன்றோ தேவரீருடைய ஸ்வாதந்த்ர்ய மென்கிறார். ... ... அறு.

அ. என்பத்தாறும்பாட்டு. உம்மை நம்பக்கல்நின்றும்கற்றி ப்ரக்ருதிவச்யராக்குவோமாக நம்பக்கலிலே அதிசங்கை பண்ணுவானென்னென்ன; விரோதிநிரஸனமார்த்தனான நீ என்பரக்ருதிஸம்பந்தத்தைப் பறுத்து என்னுடைய ஜன்மத்தைத் தொழித்தால் அதிசங்கை பண்ணுகேதே செய்வதென னென்கிறார்.

மூ.—சாடுபோதனை சலங்கலந்தபொய்கைவாய்
ஆடரவின்வனமிடர் நடம்பயின் றநாதனே
கோடுநீடுகையசெய்ய பாதநாளுமுள்ளினல்
வீடனாகமெய்செயாத வண்ணமென்கொல்கண்ணனே. அகூ.

ப-ரை.— சாடு—சகடாஸுரன் முடியும்படி., சாடு—உதைத்த, பாதனே—திருவடிகளை யுடையனாய், (விஷமேமிகக,) சலம கலந்த—அக்ரோடே யமுனாஜலமும் கலந்திருந்துள்ள, பொய்கைவாய்—பொய்கையிலே, ஆடு—வர்த்திக்கிற, அரவின்—காளியனுடைய, வன—திண்ணிதான, மிடர்—பிடரியிலே, நடம் பயின்ற—நர்த்தநம் செய்தவனாய், நாதனே—எங்களுக்கு வகுத்தஸ்வாமியாய், நீடு—ஸர்வகாலத்திலும், கோடு—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, கைய—திருக்கையிலே யுடையவனாய், கண்ணனே—ஆச்ரிதஸுலபனானவனே, செய்ய—அழகிதான, பாதம்—உன் திருவடித்தாமரைகளை, நாளும்—ஸர்வகாலமும், உள்ளினல்—அநுஸந்தித்தால், வீடன் ஆக—ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்றுத் திருவடிகளைப் பெறுமவனாகை, மெய் செயாத வண்ணம்-மெய்செய்யாதொழிகின்ற ப்ரகாரம,என்கொல்-ஏன்னோவென்கிறார்.

(க) "நிவேசிதாத்மா கதமப்யதிஷ்டத்" (உ) "மமமாயா"
(ங) "உபாஸநசேஷாணாம்ஸாரதுர்யம்"

வ்யா. சாபோபோதனே. சகடாஸுரன் முடியும்படி திருவடிகளை நிமிர்த்தவனே. அநுகூலர்க்கு உத்தேச்யமான திருவடிகளையாய்த்து ப்ரதிகூலர்க்கு நாசகரமாய்த்து. இதிறே வஸ்துஸ்வபாவம். "விடமுமமுதமுமாய்" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் — விரோதிநிரஸநத்தில் உனக்கு வருத்தமுண்டாய்த் தானிழக்கிறேனோ வென்கை. சலங்கலந்த பொய்கைவாய். விஷமேபராசமாய் அத்தோடே யமுநாஜலமும் மிச்ரமாயிருந்துள்ள பொய்கையிலே. (க) "தஸ்யாச்வாஸமஹாபீமம் விஷாக்நிஸ்ஸ்ரிதவாரிணம் । ஹ்ரதம்காளியநாகஸ்ய ததர்சேதி விபீஷணம்" என்னக்கடவதிறே. அடரவின்வன்பிடர் நடம்பயின்ற. அப்பொய்கையிலே வர்த்திக்கிற காளியனுடைய திண்ணிய பிடரியிலே நின்று ஸஞ்சரிக்கிற ஸஞ்சாரம் வல்லரா டிறைப்போலே யிருக்கை. "அடரவு" என்று - க்ரோதத்தாலே யாடுகிற அரவென்றுமாம். "ஆடல்" என்று - நடையாட்டமும், கூத்தும். நாதனே. வருத்த வ்யாபியானவனே. விரோதிநிரஸந முகபபாகைக்கடியான ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - என்விரோதியைப் போக்குகைக்கு உகப்பில்லாமே யிழக்கிறேனோ, ஸம்பந்தமில்லாமே யிழக்கிறேனோவென்கை. பகவத்ஸமாச்ரயணத்துக்கும் அநுபவத்துக்குமாக ஸ்ருஷ்டமான சரீரத்திலே அஹங்காரமேசமுண்டானல் அது நிரஸநீயமென்று தோற்றுகைக்காக, சகடாஸுரநிரஸநத்தை யருளிச்செய்தார். தனக்கு போக்யமான ஆத்மாவுக்கு, விஷயஸங்கம்போலே நிரஸநீயம் தேஹஸம்பந்தமென்று தோற்றுகைக்காகக் காளியமர்த்தநத்தை யருளிச்செய்தார். அநுகூலமாகவைத்த தொன்றிறே சகடம், உபஜீவ்யமாயிருப்ப தொன்றிறே யமுநாஜலம். கோபீஜேகைய ஸர்வகாலமும் திருகைக்கு நிருபகமென்னும் படி அத்தைப்பிரியாத ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை யுடையவனே. என்விரோதியைப் போக்குகைக்கு உன்கையில் பரிகரமில்லாமே யிழக்கிறேனோ,என்கையில் பரிகாரமுண்டாயிழக்கிறேனோ வென்கை. செய்யபாதம் நாளுமுள்ளினல். உன்திருமேனிக்கு பரபாகமாய் ஆகர்ஷகமான திருவடிகளை ஸர்வகாலமும் அபாச்ரயமாக அநுஸந்தித்தால். இத்தால்—நான் அங்பரனாய்த் தானிழக்கிறேனோ வென்கை. வீடஞ்கமெய்செயாத வண்ணமேன்கொல் இப்படி சக்தனாயிருக்க, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றுத் திருவடிகளைப் பெறுமவனாக மெய்செய்யா தொழிகிற ப்ரகாரமென்னோ. மெய்செய்கையாவது - விஷயீகாரமாத்ரத்திலே, "முடியாததென்னெனக்கேலினி" என்னப்பண்ணுதல், ஜ்ஞாநலாபத்தாலே, "யாவர்நிகரகல்வானத்தே" என்னப்பண்ணுதல் செய்யுமிவ்வளவுகளாலேவந்த ஆச்வாஸமொழிய தேஹஸம்பந்தத்தை அறுக்கையும், நித்யஸூரிகள் பரிமாற்றத்தைப் பண்ணித் தருகையும். கண்ணனே. ஸம்ஸாரிகளுக்கு இச்சையே தொடங்கி பரபக்தி பர்யந்தமாக எல்லா அவஸ்தைகளையு முண்டாக்கி முக்தராக்குகையன்றோ அவதாரத்துக்குபலம்,அநுபாவ்யமாயிருப்பதொரு கர்மசேஷமுண்டாயோ அவதரித்தது; ஆக, நீர் நம்பக்கலிலே அதிசங்கை பண்ணுகைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; நீ சக்தனாய்வைத்து என்னபிமதஞ் செய்யாமைக்கு ஹேதுவைச சொல்லலாகாதோ நான் அதிசங்கைபண்ணினதுக்கு ஹேதுசொல்லும்படி யென்கிறார். ... அக.

அ. எண்பத்தேழாம்பாட்டு. "செய்யபாதம் நாளுமுள்ளினல்" என்று நீயே எனக்கு அபாச்ரயமென்கையாலே நம்மையொழியவுமக்கு வேறொரு பற்றில்லையோவென்ன, அபாச்ரயமாக ஸம்பாவனையுள்ள ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் ஸ்வாதிகாரஸித்திக்கு தேவரீர் கைபார்த்

(க) "தஸ்யாச்வாஸமஹாபீமம் விஷாக்நிஸ்ஸ்ரிதவாரிணம் । ஹ்ரதம்காளியநாகஸ்ய ததர்சேதி விபீஷணம்"

திருக்கும்படியாய் இழிந்தபின்பு, ஸர்வாதிகரான தேவரீரையொழிய வேறொரு பற்றையு டையே னல்லேனென்று தம்முடைய அதிகாரத்துக்கு அபேக்ஷிதமான அநந்யகதித்வ க்யா பநம பண்ணுகிறார் மேல்.

மூ.—நெற்றிபெற்றகண்ணன்விண்ணி ஞதனோடுபோதின்மேல்
நற்றவத்தநாதனோடு மற்றுமுள்ளவானவர்
கற்றபெற்றியால்வணங்கு பாதநாதவேதநின்
பற்றலாலோர்பற்றுமற்ற துற்றிலேனுரைக்கிலே.　　௮எ.

ப-ரை.— நெற்றி பெற்ற கண்ணன்—நெற்றியிலே கண்ணையுடையனான ருத்ரனும், விண்ணின் நாதனோடு— ஸ்வர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனும், போதின் மேல்— திருநாபிகமலத்தைப பிறப்பிடமாகவுடையனாய், நல் தவத்த நாதனோடு—ஒருவராலும் செய்ய முடியாத தபஸ்ஸைப்பண்ணுகையாலே பதினான்கு உலகங்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாய் அவற்றுக்கு நாதனான சதுர்முகனும், மற்றும் உள்ள வானவர்— ஹவிர்ப்பாகபுக்குக்களான மற்ற தேவதைகளும், கற்ற பெற்றியால்—தந்தாம்கற்ற ப்ரகாரங்களாலே, வணங்கு—ஆச்ரயிக்கும், பாத- திருவடிகளையுடையனாய்,நாத வேத—ஸர்வலோகநாதனாக வேதப்ரதிபாத்யனானவனே, உரைக்கில்—உண்மைசொல்லபபுகில், நின் பற்று அலால்—உன்திருவடிகளை அபாச்ரயமாயிருக்குமதொழிய,மற்று ஓர் பற்று அது—வேறோர் அபாச்ரயத்தை,உற்றிலேன்- உடையே னல்லேன்.

வ்யா. நெற்றிபெற்றகண்ணன். நெற்றியிலே கண்ணையுடைய ருத்ரன். தன்னுடைய சக்த்யதிசயத்துக்கு ப்ரகாசகமாகையாலே லலாட நேத்ரத்தைத் தனக்குப்பேறாக நினைத்திருக்கிறானொருத்தன். விண்ணின்நாதனோடு போதின்மேல் நற்றவத்தநாதனோடு மற்றுமுள்ளவானவர். ஸ்வர்கத்துக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனோடே, திருநாபிகமலத்தைப பிறப்பாகவும் ஸ்தாநமாகவுமுடையனாய் துஷ்கரமான தபஸ்ஸாலே சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவுமாய் அதுக்கு நிர்வாஹகனுமான ப்ரஹ்மாவோடே, ஹவிர்ப்பாகபுக்குக்களான ஸகலதேவதைகள். ஸப்ரதிபந்ந க்ஷேத்ரஜ்ஞரான தேவர்களோடும் இந்த்ரனோடுங்கூட ப்ரஹ்மருத்ரர்களைச் சொல்லிற்று அவர்களோ பாதி இவர்களும் க்ஷேத்ரஜ்ஞரென்று தோற்றுகைக்காக. கற்றபெற்றியால் வணங்குபாத. தாந்தாங்கற்ற ப்ரகாரங்களாலே ஆச்ரயிக்கும் திருவடிகளையுடையவனே. கற்றப்ரகாரங்களென்கையாலும், ஆச்ரயணத்தைச் சொல்லுகையாலும் - இவர்களுடைய சாஸ்த்ரவச்யதையையும் ஜ்ஞாநசக்திகளுடைய வைஷம்யங்களையும் சொல்லுகிறது. நாதவேத. நாதனாக வேதப்ரதிபாத்யனானவனே. தேவர்களுடைய ஆச்ரயணத்துக்கடியான ஸம்பந்தத்தைச்சொல்லுகிறது. (க) “[illegible]” (உ) “[illegible]” என்னக்கடவதிறே. நின்பற்றலாலோர்பற்று மற்றதுற்றிலேன். உன் திருவடிகளே அபாச்ரயமாகவிருக்குமதொழிய எனக்கு வேறொரு அபாச்ரயஸ்பர்சமில்லை. உறுதல் - தீண்டுதல். உரைக்கிலே. தேவதாந்தர ஸ்பர்சமில்லையென்று சொல்லுகையும எனக்கு வத்யமென்கை.

அ. என்பத்தெட்டாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய அதிகாரம் ஈச்வரனாலே யென்றார்-கீழ்; இதில் - அவர்கள் தங்களாபந்நிவ்ருத்திக்கு தேவரீர் கைபார்த்திருக்கும்படி பரமோதாரரான தேவரீரையொழிய வேறொருவரை தேவதையாக மதிப்பனோவென்கிறார்.

(க) “ தமீச்வராணாம்பரமம் மஹேச்வரம் ”. (உ) “ பதிம்விச்வஸ்ய ”

மூ.—வெள்ளைவேலைவெற்புநாட்டி வெள்ளெயிற்றராவளாய்
அள்ளலாய்க்கடைந்தவன் றருவரைக்கோராமையாய்
உள்ளநோய்கள்தீர்மருந்து வானவர்க்களித்தவெம்
வள்ளலாரையன்றிமற்றோர் தெய்வநானமதிப்பனே. அஅ.

ப-ரை.—வெள்ளை வேலை—வெளுத்தகடலான க்ஷீராப்தியிலே, வெற்பு நாட்டி—மந்தரபர்வதத்தைநாட்டி, வெள் - வெளுத்த, எயிறு - தந்தபங்க்தியைக்காட்டுகிற, அரவு—வாஸுகியாகிறபாம்பை, அளாய்—சுற்றி, அள்ளலால்—திரைகள் எதிரேவந்து செறியும்படி, கடைந்த அன்று-மதநம்பண்ணின அக்காலத்திலே, அரு வரைக்கு-அரிதான அம்மலை அமிழ்ந்தாதபடி முதுகிலேநின்று சுழலுகைக்கு, ஓர்—அத்விதீயமான, ஆமை ஆய்—ஆமையாய் தரித்து, வானவர்க்கு உள்ள நோய்கள—இந்த்ராதி தேவர்களுக்குண்டான துரிதங்களை, தீர்-தீர்க்கத்தக்க, மருந்து—அம்ருதத்தை, அளித்த—அவர்களுக்குக்கொடுத்தருளுகையாலே, எம் வள்ளலாரை அன்றி - எனக்கு ஔதார்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தவனையொழிய, நான்—அநந்ய ப்ரயோஜநனும் அநந்யசரணனுமான நான், மற்று ஓர்தெய்வம் - வேறொருதேவதையை, மதிப்பனே—ஆச்ரயணீயமாகமதிப்பேனோ.

வ்யா. வெள்ளைவேலைவெற்புநாட்டி. வெளுத்தகடலிலே மந்தரபர்வதத்தைநாட்டி. காளமேக நிபச்யாமனானதான் க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளும்போதை அந்த ப்ரபாக ரஸம் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு அநுபாவ்யமாயிருக்க, அத்தைக்குலைத்து ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்காக அக்கடலிலே கொடுபுக்கு மந்தரத்தைநாட்டி. வெள்ளெயிற்றராவளாய். வெளுத்த தந்தபங்க்தியைக்காட்டுகிற வாஸுகியை அதிலேசுற்றி. தனனை மந்தரபர்வதத்திலே சுற்றி வலிக்கப்புக்கவளவிலே தன் பலஹாநிதோற்றப் பல்காட்டுகிற வாஸுகிக்கு பலாதாநத்தைப் பண்ணி அந்த மந்தரத்திலேசுற்றி. (க) “தேஜஸா நாகராஜாநம் ததாப்யாயித வாஸுகிம்” என்னக்கடவதிறே. எயிறு - பல்லு. அரவு - பாம்பு. அளாய் - அளாவி — சுற்றி. அள்ளலாய்க்கடைந்தவன்று. (உ) “க்ஷுப்யே யாதோமஹோததி:” என்கிறபடியே அம்மஹார்ணவத்தை, “கடல்மாறுசுழன்றழைக்கின்றவொலி” என்னும்படி திரைகள் எதிரேவந்து செறியும்படி கடைந்தவன்று. அள்ளல்—செறிவு. “அன்று” என்கிறது— ஈச்வராபிமாநிகளான ஸகலதேவதைகளும் தங்களாபந்நிவ்ருத்திக்கு அவன் கைபார்த்திருந்தவன்றென்கை. அருவரைக்கோராமையாய். அம்மந்தரம் ஆழங்கால்படாமே தன்முதுகிலேநின்று சுழலும்படி அத்விதீயமான ஆமையாய்தரித்து. அஜ்ஞாதியிலே அநந்யதமனுமென்றுமாம். (ங) “க்ஷீரோதமத்யே பகவாந் கூர்மரூபீ ஸ்வயம் ஹரி: । மந்தராத்ரேரதிஷ்டாநம் ப்ரமதோ பூந் மஹாமுநே” என்னக்கடவதிறே. உள்ளநோய்கள். “ஈச்வரோஹம்” என்றிருக்கிறவர்களுக்கு ஒருப்ராஹ்மணசாப மாத்ரத்தாலே தன்னையும் தன்விபூதியையும் அஸ்ரீ ப்ரவேசிக்கையும், அத்தாலே ஸத்வம் குடிபோகையும், அத்தாலே ஜ்ஞாநஹாநியும் பலஹாநியும், அந்த பலஹாநியாலே வந்த அஸுரபரிபவமும், இவற்றால்வந்த து:கபரம்பரைகளும் நோய்களிறே. தீர்மருந்துவானவர்க்களித்த. இவர்கள் துரிதங்கள்போக அம்ருதத்தை

(க) “தேஜஸாநாகராஜாநம் ததாப்யாயிதவாஸுகிம்” (உ) “அப்ரமேயோமஹோததி:”
(ங.) “க்ஷீரோதமத்யே பகவாந் கூர்மரூபீஸ்வயம்ஹரி: । மந்தராத்ரேரதிஷ்டாநம் ப்ரமதோ பூந்மஹாமுநே”

யும் பிராட்டியுடைய விசேஷகடாக்ஷத்தையும் கொடுத்த, அம்ர்தப்ரதாநத்தாலே பலத்தை யும், பிராட்டியுடைய விசேஷகடாக்ஷத்தாலே ஐச்வர்யத்தையும் கொடுத்தானென்கை. (க) "[illegible]" என்னக்கடவ திறே. எம்வள்ளலாரையன்றி மற்றோர்தெய்வம் நான்மதிப்பனே. (உ) "[illegible]" என்கிற ஔதார்யத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனையொழிய அநந்யப்ரயோஜநனாய் அநந்யசரணனாயிருந்துள்ள நான் வேறொருதைவத்தை ஆச்ரயணீயமாக நினைப்பனோ.

அ. என்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதிகளையும் மேன்மைகுலையாதபடி நின்று ரக்ஷித்தவளவன்றிக்கே, (ங) "[illegible]" என்கிறபடியே பாண்டவர்களுக்கு தூத்யஸாரத்யங்களைப் பண்ணித்தாழநின்று ஸத்யஸங்கல்ப னாய்க்கொண்டு அவர்கள் விரோதிவர்க்கத்தை அழியச்செய்து ராஜ்யத்தைக் கொடுத்த உன்னையொழிய வேறொருதைவமுண்டென்று நான் நினைத்திருப்பனோ வென்கிறார்.

மூ.—பார்மிகுத்தபாரமுன் னொழிச்சுவானருச்சுனன்
தேர்மிகுத்துமாயமாக்கி நின்றுகொன்றுவென்றிசேர்
மாரதர்க்குவான்கொடுத்து வையமைவர்பாலதாம்
சீர்மிகுத்தநின்னலாலோர் தெய்வநான்மதிப்பனே. அ௯.

ப—ரை.— பார்—எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொள்ளும்பூமி, (என்னால் ஸஹிக்க வொண்ணாதென்று சொன்ன,) மிகுத்த பாரம்—மிக்கபாரத்தை, முன்—தான் முற்பாடனாய்நின்று, $ ஒழிச்சுவான்-அத்தைத்தவிர்ப்பிக்கைக்காக, அருச்சுனன்-அர்ஜுநனுடைய, தேர்—தேரை, மிகுத்து—பார்த்தபார்த்த இடமெல்லாம்நடத்தி, மாயம் ஆக்கி—பகலையிரவாக்குவது முதலிய ஆச்சர்யங்களையுண்டாக்கி, நின்று-முகம் தோற்றாமே நின்று, கொன்று-எதிரிகளைக்கொன்று, வென்றி சேர்-தங்களுக்கு வெற்றியுண்டாவதாக நினைத்திருந்த, மாரதர்க்கு—மஹாரதரான துர்யோதநாதிகளுக்கு, வான் கொடுத்து—வீரஸ்வர்க்கத்தைக்கொடுத்து, வையம்-பூமியை,ஐவர் பாலது ஆம்-பாண்டவர்கள் பக்கலிலேயாம்படி, சீர் மிகுத்த-புகழ்மிகுந்த, நின் அலால்—உன்னையொழிய, நான்—நீ ஆச்ரிதபக்ஷபாதியென்றறிந்தநான், ஓர் தெய்வம்—வேறொருதைவத்தை, மதிப்பனே—ஆச்ரயணீயமாக நினைப்பேனோ வென்கிறார். [$ 'ஒழிச்சுவான்' என்றது—'ஒழித்துவான்' என்பதற்குப் போலியாம்.]

வ்யா. பார்மிகுத்தபாரம். ஸர்வம்ஸஹையான பூமி தன்னால் பொறுக்கவொண்ணாதென்று சொன்ன மிக்கபாரத்தை. (ச) "[illegible]" என்று தொடங்கி, (ரு) "[illegible]" முன்னொழிச்சுவா னருச்சுனன் தேர்மிகுத்து.

(க) "பீதேம்ர்தே பலிபிர்த்தேவைர்த்தைத்ய சமூஸ்ததா || வத்யமாநாததோதேவா ஹரிவக்ஷஸ்தலஸ்தயா | லக்ஷ்ம்யாமைத்ரேயஸஹஸா பராங்நிர்வர்திமாகதாஃ" (உ) "உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே" (ங) "க்ர்ஷ்ணாச்ரயாஃக்ர்ஷ்ணபலாஃ க்ர்ஷ்ணநாதாச்சபாண்டவாஃ" (ச) "காலநேமிஹதோயோஸௌ" (ரு) "ததாந்யேசமஹாவீர்யா நர்பாணும்பவநேஷுதே- ஸமுத்பந்நா துராத்மாநஸ்தாந்நஸங்க்யாதுமுத்ஸஹே"

சான் முற்பாடனாய் அதனைத் தவிர்ப்பிக்கைக்காக அர்ஜுநனுடைய தேரைப் பார்த்தஸாரதியாய் இடையில்லாமல் நடத்தி. அர்ஜுநனுக்குத் தான் முற்பாடனாகையாவது - (க) "விஸ்ருஜ்ய ஸசரம் சாபம்" என்று இருந்த அர்ஜுநனை (உ) "கரிஷ்யே வசநந் தவ" என்னப்பண்ணுகையும், யுத்தமத்யத்தில் விஜயபரிகரங்களில் உத்க்ருஷ்டபரிகரமான தேரொன்றுமொழிந்த மதித்துப்படி தேரை நடத்துகையும். ஆயுதமெடுக்கக் கடவதன்றென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகையாலே ஸாரத்ய வேஷத்திலே அதிகரித்துத் தேரைக்கொண்டே விஜயவ்யாபாரங்களையெல்லாம் பண்ணித் தலைக்கட்டி. மாயமாக்கி. ஆச்சர்யங்களை யுண்டாக்கி. அதாவது - பகலை இரவாக்குகையும், "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுக்கையும்; ஆச்ரிதார்த்தமாகக் காலவ்யவஸ்தையையும் தன் ஸ்வபாவ வ்யவஸ்தையையும் அழித்தானென்கை. நின்றுகொன்று. அர்ஜுநன் செய்தானென்னும்படி முகந்தோற்றாமே நின்று எதிரிகளைக் கொன்று. வென்றிசேர் மாரதர்க்கு வான்கொடுத்து நாம் யுத்தோந்முகரானவன்று விஜயமும் நம்மது, அத்தாலே பூமியும் நம்மதாகக் கடவதென்றிருந்த மஹாரதரான துர்யோதநாதிகளென்ன, அவர்களுக்குத் துணையாய்வந்த த்ரோணாதிகளென்ன, இவர்களுக்கு வீரஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுத்து. வையமைவர்பாலதாம் சீர்மிகுத்த நின்னலால். அவர்களுக்கு "ஒருபதந்யாஸமுங்கொடோம், ஸகலமும் எங்களதாக வேணும்" என்றிருந்த பூமியைப் பாண்டவர்கள் பக்கலிலே யாம்படி புகழ்மிகுத்த நின்னையொழிய. சீர் - புகழ். பாண்டவர்கள் விஜயிகளாய்ப் பூமியை ஸகலம் போகிப்பித்தானென்னும்படி புகழ்மிகுத்த வென்னுதல்; "ஆச்ரிதபக்ஷபாதி" என்னும் தன்புகழை மிகுத்தானென்னுதல். ஓர்தெய்வம் நான் மதிப்பனே. ஆச்ரிதபக்ஷபாதியென்றறிந்த நான் வேறொரு தைவத்தை ஆச்ரயணீயமாக நினைப்பேனோ. ... ... ௮௯.

அ. தொண்ணூறாம்பாட்டு. உன்னையொழிந்தாரொருவரை ஆச்ரயணீயரென்றிரேனென்று தம்முடைய அநந்யகதித்வம் சொன்னார் - கீழ்; இப்பாட்டில் - ஆச்ரயணீயர் தேவரீரேயானாலும் தேவரீரை லபிக்கைக்கு தேவரீர் திருவடிகளையொழிய என்பக்கல் உபாயமென்று சொல்லலாவதில்லையென்று தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—குலங்களாயவீரிரண்டி லொன்றிலும்பிறந்திலேன்
நலங்களாயநற்கலைகள் $ நாலிலும்நவின்றிலேன்
புலன்களைந்தும்வென்றிலேன் பொறியிலேன்புனிதநின்
இலங்குபாதமன்றிமற்றோர் பற்றிலேனெம்மீசனே. ௯0.

ப-ரை.— பொறியிலேன் — கண்டகண்ட விஷயங்களிலே விழுந்தும் ஸ்வதந்த்ரமாயிந்த்ரியங்களுக்கு வசப்பட்டு நடக்குமவனாய், புலன்கள் ஐந்தும் வென்றிலேன் — பஞ்சேந்த்ரியங்களையும் நானிட்டவழக்காய் நடத்த சக்தியற்றவனாய், நலங்களாய — சேதநருடைய ருசிக்கநுகூலமாக நல்வழி போகைக்குடலாய், நல் கலைகள் நாலிலும் — மோக்ஷஸாதநங்களைச் சொல்லும் நான்கு வேதங்களிலும், நவின்றிலேன் — அப்யஸிக்கப் பெற்றிலேனாய், குலங்களாய ஈரிரண்டில் ஒன்றிலும் — நான்கு வர்ணங்களில் ஒரு வர்ணத்திலும், பிறந்திலேன் — பிறவாதவனாயிருக்கின்றேன்; புனித — ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே யாவரையும் சுத்தராக்கவல்ல சுத்தியோகமுடையவனாய், எம் ஈசனே — அநந்யகதிகளான எங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே, நின் — தேவரீருடைய, இலங்கு — விளங்கா நின்றுள்ள, பாதம் அன்றி — திருவடிகளையொழிய, மற்று ஓர் பற்று இலேன் — வேறொரு ஜீவனோபாயத்தை யுடையேனல்லேனென்கிறார்.

(க) "விஸ்ருஜ்ய ஸசரஞ்சாபம்" (உ) "கரிஷ்யே வசநந் தவ" $ (பா) "நாலினும்."

வ்யா. குலங்களாயவித்யாதி. இப்பாட்டு "போற்றிலேன்" என்கிற பதந்தொடங்கிக் கீழ்நோக்கிக் காரணபரம்பரையாலேயும், பாடக்ரமத்தாலே கார்யபரம்பரைபாலேயும் இரண்டுமுகமாக நிர்வஹிக்கும்படி போரும். நம்மை லபிக்கைக்கு உமக்குடைய பக்கனுள்ளதென்னென்ன; ஸம்ஸாரபீஜமான சப்தாதிவிஷயங்களிலே அகப்பட்டு நின்றேன், இதிறே என்பக்கலுள்ளது. "போற்றி" என்று - சப்தாதிவிஷயங்களைச் சொல்லுகிறது, வறள்நாற்றத்தைக் காட்டி அகப்படுத்திக்கொள்ளுமதாகையாலும், அகப்பட்டால் பின்பு புறப்படவிரகற்றிருக்கையாலும், விநாசத்தோடே தலைக்கட்டுகையாலும். சப்தாதிவிஷயங்களை புருஷார்த்தமென்று அநுஷ்டாநமபண்ணுகிற ஸம்ஸாரத்திலே இது அகப்படத் தகாதென்றறிந்த நீர் அவ்விஷயங்களிலே இந்த்ரியங்கள் போகாமே நோக்கமாட்டிற்றிலீரோவென்ன; புலன்களைந்தும் வென்றிலேன். இந்த்ரியங்கள் ஸ்வவசத்திலே யென்னைக்கொண்டுபோக அவையிட்ட வழக்காய்த்திரிந்தே னித்தனைபோக்கி அவற்றிலே ஓரிந்த்ரியத்தை நியமிக்க க்ஷமனாய்த்திலேன். (க) "இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:" என்னக்கடவதிறே. (உ) "யஜ்ஞோ ...வேநஷ்டி" என்றும், (ங) "ஸாங்கோபாங்க உபாஸக:" என்று மித்யாதிகளாலே வேதங்கள் இந்த்ரியஜயத்துக்கு வழிசொல்லாநின்றன, அவ்வேதங்களிலே யிழியபாட்டிற்றிலீரோ வென்ன; நலங்களாய நற்கலைகள் நாலிலும் நவின்றிலேன். நலங்களாயகலைகளாவது—(ச) "த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:" என்கிறபடியே சேதநருடைய குணாநுகூலமாக நின்றநின்ற நிலைகளிலே நல்வழிபோக்கும்படி மாதாபித்ர்சதங்களிற் காட்டிலும் வத்ஸலதரங்களாகை. நற்கலைகளாவது-மோக்ஷதத் ஸாதநங்களிலே நோக்கையுடைத்தாகை. இப்படிப்பட்ட நாலுவேதங்களிலும் இசிலிகைப் பெற்றிலேன். நவிலுதல் - பயிலுதல். கலை - வேதம். ப்ரதமத்திலே அத்யயநம் பண்ணினுக்கிறே ததபலமான அநுஷ்டாநம், அதிறே இந்த்ரியஜயத்துக்கு ஸாதநம். ஆக இப்படி இந்த்ரியஜயத்தில் நான் தூரஸ்தனென்கை. இந்த இந்த்ரியஜயத்துக்கு ப்ரதமஸாதநமான அத்யயநாதிகளில் இழியாதொழிவானென்னென்னில்; குலங்களாயவீரிரண்டி லொன்றிலும் பிறந்திலேன். உபேக்ஷையாலே இழியாதொழிந்தேனல்லேன், அயோக்யனகையாலே யிழியப்பெற்றிலேன். அத்யயநம் த்ரைவர்ணிகாதிகாரமிறே. சதுர்த்தவர்ணத்திலே ஜநித்தவனுக்கும் பாகயஜ்ஞாத் யதிகாரமுண்டு, த்ரைவர்ணிக சுச்ரூஷணத்திலே அதிகாரமுண்டு, அத்தாலே விரோதிபாபம்போகையாலே இந்த்ரியஜயத்துக்கு ஸாதநமாகலாம், அந்நாலுவர்ணத்திலும் பிறக்கப்பெற்றிலேன். இவ்வுத்க்ருஷ்ட வர்ணத்திலே ரிஷிபுத்ரராய்த்திருவவதரித்த விவர் நாலுவர்ணத்திலே பிறந்திலேனென்பானென்னென்னில்; யதுகுலத்திலே அவதரித்தக்ருஷ்ணன் வளர்ந்தருளின கோபகுலத்தையே தனக்குக் குலமாக நினைத்திருந்தாப்போலே, இவரும் வளர்ந்தருளினபடியை நினைத்தருளிச் செய்கிறார். (ரு) "கோபாலகோ யாதவம் வம்சம் ...க்ஷ்யதி" என்று அவதரித்த குலம் கோபகுலம, ரக்ஷ்யகுலம் யதுகுலமாகச் சொல்லாநின்றதிறே. (சு) "ஸபித்ராய ஸ்வபோஷக:" என்னக்கடவதிறே. அதவா, நாலுவர்ணத்திலும் எனக் கன்வயமில்லாதபடியாலே த்ரைவர்ணிகர்க்கே விஹிதமான அத்யயநத்துக்கு அயோக்யனேனேன், அத்யயநம் பண்ணப்பெறாமையாலே வேதார்த்தஜ்ஞாநமில்லையாய், அதின்பலமான வேதார்த்தாநுஷ்டாந மில்லாமை

(க) "இந்த்ரியாணிப்ரமாதீநி ஹரந்திப்ரஸபம்மந:" (உ) "தர்மேணபாபமபநுததி" (ங) "சாங்கோபாங்க உபாஸக:" (ச) "த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:" (ரு) "கோபாலோ யாதவம் வம்சம்மக்ருமப்யுத்தரிஷ்யதி" (சு) "ஸபித்ராயஸ்வபோஷக:"

யாலே இந்த்ரியஜயம் பண்ணப்பெற்றிலேன். அஜிதேந்த்ரியனாகையாலே விஷயங்களின் கையிலே அகப்பட்டுநின்றேனென்கிறாரென்னவுமாம். ஸம்ஸாரபீஜமான விஷயாந்தர ப்ராவண்யமொழிய உம்முடைய பக்கலொருமுதலில்லையாகில், உமக்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவாக நீர் நினைத்திருந்ததென்னென்ன; புனித. விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தாலே அசுத்தராய்த் தந்தாம் பக்கல்சுத்திஹேதுவின்றிக்கேயிருக்கும் குறைவாளரையும் ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே சுத்தராக்க வல்ல சுத்தியையுடையவனல்லையோ. அதாவது - உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமென்ன, வேதஸ்பர்சமென்ன, வேதார்த்தாநுஷ்டாநமென்ன, இவற்றினுடைய ஸ்தாநத்திலே பகவதநுக்ரஹம் நின்று விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்ததுதருகை. நின்னிலங்கு பாதமன்றி மற்றோர் பற்றிலேன். இருட்டு மிக்கதனையும் விளக்கொளி வீறுபெறுமாப்போலே, குறைவாளர்க்கு முகங்கொடுக்கையாலே விளங்காநின்றுள்ள திருவடிகளையொழிய வேறு ஜீவநோபாயத்தை யுடையேனல்லேன். எம்மீசனே. வேறுமுதலின்றிக்கே அகதிகளான எங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. ... ... கூ0.

அ. தொண்ணூற்றோராம்பாட்டு. (க) "ஶாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி" என்று பேறு உம்மதானால் உம்முடைய விரோதிநிவ்ருத்திக்கு நீரேகடவீராகவேண்டாவோ, "நின்னிலங்கு பாதமன்றி மற்றோர்பற்றிலேன்" என்கிறதெத்தாலேயென்ன; ப்ராப்யத்தாலே. அதென்னென்னில்; அசோகவநிகையிலேயிருந்த பிராட்டி தேவரீரைலபிக்கைக்கு ராக்ஷஸவதத்திலே அவள்யத்நம் பண்ணுமன்றன்றோ நான் என்னுடைய விரோதியைப்போக்குகைக்குயத்நம்பண்ணுவது, ஆனபின்பு அநந்யகதியாய் அகிஞ்சநனான என்னை ஸ்வரக்ஷணத்திலேமூட்டி அகற்றுதொழியவேணுமென்கிறார்.

மூ.—பண்ணுலாவுமென்மொழிப் படைத்தடங்கணாள்பொருட்
டெண்ணிலாவரக்கரை நெருப்பினால்நெருக்கினாய்
கண்ணலாலோர்கண்ணிலேன் கலந்தசுற்றம்மற்றிலேன்
எண்ணிலாதமாயநின்னை யென்னுள்நீக்கலென்றுமே. கூக.

ப—தை.— பண் உலாவு—பண்ணோடே சேர்ந்து, மெல்—ம்ருதுவான, மொழி—பேச்சையுடையளாய், படை—வாள்போலே ஒளியையும், தடம்—வைசால்யத்தையு முடைத்தான, கண்ணாள் பொருட்டு—திருக்கண்களை யுடையளான ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் நிமித்தமாக, எண் இலா—அஸங்க்யாதரான, அரக்கரை—ராக்ஷஸர்களை, நெருப்பினால்—சாரக்நியாலே, நெருக்கினாய்—அழியச்செய்தநீயே, கண் அலால்—எனக்கு நிர்வாஹகனுமல்லது, ஓர் கண் இலேன்—வேறொரு நிர்வாஹகரையுடைத்தாகாதவனாய், கலந்த—நெஞ்சுக்குப் பொருந்தின, சுற்றம்—பந்துவர்க்கத்தை, மற்று இலேன்—வேறேயுடைத்தாகாதவனாயிரா நின்றேன்; எண் இலாத மாய—அஸங்க்யேயமான ஆச்சர்யசக்தியை யுடையவனே, நின்னை—ஸர்வசக்தியா யிருந்துள்ளவுன்னை, என்னுள்—அகிஞ்சநனான என்பக்கல் நின்றும், என்றும்—நான் கலங்கினவன்றும், நீக்கல்—அகற்றுதொழியவேணும்.

வ்யா. பண்ணுலாவுமென்மொழி. பண்ணோடேசேர்ந்த ம்ருதுவான பேச்சையுடையவள். (உ) "மதுரா மதுராலாபா கிமாஹ மம பாமிநீ" என்று சக்ரவர்த்தி திருமகன் வாய்புலத்தும்படியான வார்த்தைப்பாடுடையவளிறே. "பண்ணைவென்றவின்சொல் மங்

(க) "சாஸ்த்ரபலம்ப்ரயோக்தரி" (உ) "மதுராமதுராலாபா கிமாஹமமபாமிநீ"

ளை" என்றவளிறே. படைத்தடங்கணுள் பொருட்டே. வாள்போலே ஒளியையும் இடமுடைமையையு முடைத்தான திருக்கண்களையுடைய ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் பொருட்டு. (க) "நஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாமஸிதேக்ஷணாம்" என்று அவர் வ்யதிரேகத்தில் தரிக்கமாட்டாத கண்களிறே. ஆக, எதிர்த்தலையை "அகலகில்லேன்" என்னப்பண்ணும் பேச்சழகையும் கண்ணழகையு முடையவளென்கை. தம்முடைய வெறுமைசொல்ல இழிந்தவர் பிராட்டியுடைய ஏற்றங்களைச் சொல்லுகிறது, நிஷ்க்ருஷ்டமான இவ்வாத்மஸ்வரூபம் பிராட்டியோபாதியும் ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதியும் விலக்ஷணமென்கைக்காக. ஜநகன் பிறந்தபின்பு பிராட்டி அசோகவநிகையிலே யிருந்தாப்போலே, அஸஹ்யமிறே சேதநனுக்கு சரீரவாஸமும். எண்ணிலாவரக்கரை. அவளைப்போலே விரோதிகள் அஸங்க்யாதராகவேணுமோ, அஞ்சாநிலாகாதோ. நெருப்பினால் நெருக்கினாய் கண். சராக்நியாலே அழியச்செய்தநீ எனக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். (உ) "யதாராகவநிர்முக்தச்சர:" என்கிறபடியே சரஸ்தாநீயனான திருவடியையிட்டு லங்கையைதஹித்து, ராக்ஷஸரைக் கண்கலங்கும்படி பண்ணினநீ எனக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். இத்தால் - என்னுடைய விரோதிவர்க்கத்தையும் பஸ்மமாகப் பண்ணவேணுமென்கை. அலாலோர்கண்ணிலேன். (௩) "லோகாநாம்த்வம் பரோதர்ம:" என்கிற தேவரீரையொழிய வேறொரு நிர்வாஹகரையுடையேனல்லேன், "தயரதற்குமகன்றன்னை யன்றிமற்றிலேன்றஞ்சம்" என்கிறார். (௪) "நத்வாகுர்மி தசக்ரீவபஸ்ம" என்று - பிராட்டிக்கு சக்தியுண்டாயிருக்க ப்ராப்தியில்லாதே தவிர்ந்தாள், எனக்கு சக்தியுமில்லை யென்கிறார். கலந்தசுற்றம்மற்றிலேன். நெஞ்சுக்குப்பொருந்தின பந்துவர்க்கத்தை வேறு உடையேனல்லேன். உத்பாதகரான மாதாபிதாக்கள் தைவம் ரக்ஷிக்கிறதென்று காட்டிலேவிட்டுப் போனார்கள், வளர்த்தவர்களை (ரு) "பிதரம் மாதரம் தாராந்" என்கிறபடியே நான்விட்டேன். (௬) "ப்ராதா பர்த்தாச பந்துச்ச பிதாச மமராகவ:" என்கிறபடியே ஸர்வவிதபந்துவும் தேவரீரே யென்கிறார். பிராட்டிக்குத் தனியிருப்பிலே திருவடிவந்து முகங்காட்டினார், அப்படியே யிருப்பதொரு குளிர்ந்தவிழியும் தேவரீரை யொழிய எனக்கில்லை யென்கிறார். ஜநககுலத்தில் பிறந்த ஆபிஜாத்யமுண்டு அவளுக்கு. "குலங்களாயவீரிரண்டி லொன்றிலும் பிறந்திலேன்" என்றீரே நீரென்ன; எண்ணிலாதமாய. அஸங்க்யேயமான ஆச்சர்யசக்தியையுடையவனல்லையோ. இத்தால் - நிஹீநஜந்மாவாய் சாஸ்த்ராதிகாரியுமன்றிக்கே யிருந்துள்ள பக்ஷிக்கு மோக்ஷங்கொடுத்த சக்தியன்றோ தேவரீருடைய சக்தியென்கை. ராவணன் குறியழியாதே யிருக்க இக்கரையிலே அவன்தம்பியை லங்காராஜ்யத்துக்கு அபிஷேகம் பண்ணிற்று அவன் ஜந்மம்பார்த்தோ. (எ) "அபிஜ்ஞோராஜதர்மாணாம்" என்கிறபடியே அவன் ஜ்ஞாநாதிகனன்றோவென்ன; * அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றிற்று ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களில் உள்மானம் புறமானம் பார்த்தோ. நின்னையென்னுள் நீக்கல். ஸாவசக்தியாயிருந்துள்ள வுன்னை, அகிஞ்சநனாயிருந்துள்ள என்பக்கல்நின்றும், க்ஷுத்ரமான உபாயாந்தரங்களைக் காட்டியகற்றாதொழியவேணும். என்றுமே. நான்கலங்கினவன்றும் என்னை விடாதொழியவேணும். ... ... கூக.

(க) "நஜீவேயம் க்ஷணமபிவிநாதாமஸிதேக்ஷணாம்" (உ) "யதாராகவநிர்முக்தச்சர:" (௩) "லோகாநாம்த்வம்பரோதர்ம:" (௪) "நத்வாகுர்மி தசக்ரீவபஸ்ம" (ரு) "பிதரம்மாதரம்தாராந்" (௬) "ப்ராதா பர்த்தாச பந்துச்ச பிதாச மமராகவ:" (எ) "அபிஜ்ஞோராஜதர்மாணாம்"

அ. தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு. "நின்னையென்னுள் நீக்கல்" என்றீர், நாம் உம்மையகலாதொழிகைக்கு நம்மளவிலே நீர்செய்ததென், நாம உமக்குச்செய்யவேண்டுவ தென்னென்ன; நிருபாதிகசரண்யரான தேவரீர்திருவடிகளிலே ப்ரவணனான என்னை "உன்னுடையகார்யம் எனக்கு ப(ஹ)ரம், நீ பயப்படவேண்டா" என்று என் பயந்தீர(க) "மாசுச:" என்னவேணுமென்கிறார்.

மூ.—விடைக்குலங்களேழடர்த்து வேன்றிவேற்கண்மாதரார்
கடிக்கலந்ததோள்புணர்ந்த காலியாய! வேலைநீர்
படைத்தடைத்ததிற்கிடந்து முனகடைந்தநின்றனக்
கடைக்கலம்புகுர்தவென்னை யஞ்சலென்னவேண்டுமே. கூஉ.

ப-ரை.— முன்-முதல் முதலில், வேலைநீர் படைத்து-ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, அதிலே கிடந்து—க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளி, (அடைக்கலம்புகுந்த இந்த்ராதி தேவர்களுக்காக,) கடைந்து—அத்தைககடைந்து (அம்ருதத்தைக்கொடுத்து,) (ராவணாதிகளால குடியிருப்பிழந்த தேவர்கள நிலைநிற்கைக்காக,) அடைத்து-ஸேதுபந்தம்பண்ணி, குலம்-நாநாவர்ணமான, விடை ஏழ் அடர்த்து-ரிஷபங்களேழையும ஊட்டியாக நெரித்து, (ஸர்வரையும் கண்களாலே தோற்பிக்கும தேவரீரையும,) வென்றி-வென்றிகொள்ளத்தக்கதாய், வேல்—வேல்போன்ற, கண-நோக்கையுடையளான, மாதரார்-நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய, கடி கலந்த-பரிமளிதமான, தோள் புணர்ந்த-தோளையநுபவித்தவனாய், (அவளுக்குப்ரியமாக,) காலி-பசுக்களை மேய்க்குமவனான, ஆய-இடையனே, நின்றனக்கு-தேவரீர் திருவடிகளை, அடைக்கலம் புகுந்த என்னை—சரணமாகப்பற்றினவென்னை, அஞ்சல் என்னவேண்டும—பயப்படாதே கொள்ளென்று ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும.

வ்யா. விடைக்குலமித்யாதி. "முன்-வேலைநீர்படைத்து அதிற்கிடந்து-கடைந்து-அடைத்து-விடைக்குலங்களேழடர்த்து வென்றிவேல்கண் மாதரார் கடிக்கலந்ததோள் புணர்ந்த காலியாய-நின்றனக்கடைக்கலம் புகுந்தவென்னை அஞ்சலென்னவேண்டும்" என்றந்வயம். முன்வேலைநீர்படைத்து. (உ) "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" என்கிறபடியே ஏகார்ணவ ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி. "வேலைநீர்" என்று-எல்லையான கடலென்னுதல்; திரைக்கிளர்த்தியை யுடைத்தான கடலென்னுதல். "வேலை" என்று-எல்லையும், திரையும். "நீர்" என்று-கடல். அதில்கிடந்து. அதிலேகிடந்து. ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே சேதநர்க்கு ஆசரயணருசிபிறந்தவன்று சரண்யரானநாம் தூரஸ்தராகவொண்ணாதென்று க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளி. கடைந்து. அக்கிடை பலித்து தேவர்கள் ஐசவர்யத்தை யிழந்து, (ங) "சரணம் த்வாமநுப்ராப்தாஸ் ஸமஸ்தா தேவதாகணா:" என்கிறபடியே சரணம்புகுர; அவர்கள் இழந்தவற்றை, கடலைக்கடைந்து அக்கடலிலே யுண்டாக்கிக்கொடுத்தவ னென்கை. அடைத்து. அந்த தேவதைகளைக் குடியிருப்பழியும்படி அதிக்ரமத்திலே நடந்த ராவணாதி கண்டக நிரஸநார்த்தமாக, தசரதாத்மஜனாய் வந்தவதரித்து லவணார்ணவத்தை யடைத்து. விடைக்குலமித்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு சரண்யனாய் அவர்களாபத்திலே உதவினவளவன்

(க) "மாசுச:" (உ) "அபஏவஸஸர்ஜாதௌ" (ங) சரணம்த்வாமநுப்ராப்தாஸ் ஸமஸ்தாதேவதாகணா:"

றிக்கே, தாழ்ந்தார்க்கு முகம்கொடுக்கைக்காக கோபஸஜாதீயனாய்வந்தவதரித்து ரக்ஷித்தபடி சொல்லுகிறது மேல்; விடைக்குலங்களேழடர்த்து. விடையேழடர்த்தென்னுதல், விடைக் குலமடர்த்தென்னுதல் செய்யாதே இப்படி சொல்லுகிறது - (க) "சாதுர்வர்ண்யம்மயாஸ்ரு ஷ்டம்" என்கிறபடியே கோஜாதியிலும் வர்ணபேதமுண்டாகையாலே. நாநாவர்ணமான ரிஷபங்களேழையுமடர்த்து. நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை போகத்துக்கு இடைச்சுவரா கையாலே நாநாஸ்வபாவங்களான விடையேழையு மூட்டியாக நெரித்து. குலம்-வர்ணம். "குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்" என்றாரிறே. வென்றிவேல்கண் மாத ரார் கடிக்கலந்ததோள்புணர்ந்த காலியாய. (உ) "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" என்றும், "தூதுசெய்கண்கள்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வரையும் கண்களாலே தோற்பிக்கும் தேவரீரையும் தோற்பிக்கவல்ல நோக்கையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய பரிமளிதமான தோளையநுபவித்தது, அவளுக்குப்ரியமாக ரக்ஷகாபேக்ஷையுடைய பசுக்களுடைய ரக்ஷணமே ப்ரயோஜநமாயிருக்குமவனே. (ங) "ஸர்வகந்தஃ" என்கிற அவன் திருமேனியையும் பரி மளிதமாக்கும் தோளென்கை. (ச) "யுவதிச்ச குமாரிணீ" என்கிறபடியே ஸ்வஸத்ர் சமான பருவத்தை யுடையவளாகையாலே செவ்வியையுடைய தோளென்னவுமாம். வென்றி வேல்கண். வென்றியை விளைக்கும் வேல்போலே நோக்கையுடைய கண். "கடி" என்று செவ்வியும், நாற்றமும். நின்றனக்கடைக்கலம் புகுந்தவென்னை. (ரு) "யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம்" (சு) "முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம்ப்ரபத்யே" என்று - ஜகத்காரண வஸ்து சரண்யமென்னுமிடம் ச்ருதிஸித்தம். (எ) "சரணம்த்வாமநுப்ராப்தாஃ" என்றும், (அ) "லோகாநாம்த்வம்பரோதர்மஃ" என்றும் - வ்யூஹவிபவங்களில் சரண்யதை ஆப்த வாக்யஸித்தம். அங்ஙனன்றிக்கே, (கூ) "மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ" என்று தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரவணனான என்னை. என்னை. அநந்யசரணனான என்னை. அடைக்கலம்பு குநுகையாவது - என்கார்யம் தேவரீர்க்கே பரமென்று பற்றுகை. (ம) "தவைவாஸ்மிஹிபாஃ" என்னக்கடவதிறே. அஞ்சலென்னவேண்டுமே. தேவரீர் பூர்த்தியையும் என் சிறுமையையும் இடைச்சுவரான விரோதியின் கநத்தையும் பார்த்து நானஞ்சாதபடி (கக) "மாசுசஃ" என்று ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும். (கஉ) "மாமேகம்சர ணம்வ்ரஜ" என்றதேவரீர்க்கு, (கங) "ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி" என் கை அரிதோ. ... ... கூஉ.

அ. தொண்ணூற்றுமூன்றும்பாட்டு. "அடைக்கலம் புகுந்தவென்னை யஞ்சலென்ன வேண்டும்" என்று - பயங்கெட (கக) "மாசுசஃ" என்னவேணுமென்றீர் — கீழ், இவ்வளவே அமையுமேயென்ன; உபாயாந்தரங்களைக் காட்டி என்னை அகற்றுதொழிகைக்

(க) "சாதுர்வர்ண்யம்மயாஸ்ரஷ்டம்" (உ) "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" (ங) "ஸர்வகந்தஃ" (ச) "யுவதிச்ச குமாரிணீ" (ரு) "யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம்" (சு) "முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம்ப்ரபத்யே" (எ) "சரணம்த்வாமநுப்ராப்தாஃ" (அ) "லோகாநாம்த்வம்பரோதர்மஃ" (கூ) "மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ" (ம) "தவைவாஸ்மிஹிபாஃ" (கக) "மாசுசஃ" (கஉ) "மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ" (கங) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"

ளாகச்சொன்ன வார்த்தையன்றோவது, தேவரீருடைய நிரதிசய போக்யதையைக்கண்டு அநுபவிக்க ஆசைப்படுகிறவெனக்கு விஷயாந்தர நிவ்ருத்திபூர்வகமாக 'தேவரீரையே நான் அநுபவிக்கும்படி என்பக்கலிலே இரங்கியருளவேணுமென்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலநுபவத்தை யபேக்ஷிக்கிறார்.

மூ.—சுரும்பரங்குதண்டுழாய் துதைந்தலர்ந்தபாதமே
விரும்பிநின்றிறைஞ்சவேற் கிரங்கரங்கவாணனே
கரும்பிருந்தகட்டியே கடற்கிடந்தகண்ணனே
இரும்பரங்கவெஞ்சரந் துரந்தவில்லிராமனே. ௯௫

ப-ரை.— கரும்புஇருந்த கட்டியே—ஸ்வாபாவிகமான ரஸத்தையுடைய கன்னல்போலே நிரதிசயபோக்யனானவனாய், கடல் கிடந்த கண்ணனே—திருப்பாற்கடலிலே அபேக்ஷா நிரபேக்ஷனாகக் கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், இரும்பு அரங்க—இரும்புபோன்ற சத்ருக்கள் சரீரத்திலே யழுந்தும்படி, வெம் சரம்—க்ரூரமான அம்புகளை, துரந்த—விட்ட, வில் இராமனே—வில்லையுடைய தசரதாத்மஜனாய், அரங்கம் வாணனே—கோயிலுக்கு நிர்வாஹகனாய்க் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், சுரும்பு—வண்டுகளானவை, அரங்கு—படிந்த, தண்—குளிர்ந்த, துழாய்—திருத்துழாய்த்தாரானது, துதைந்து—நெருங்கி, அலர்ந்த—விகஸியாநின்றுள்ள, பாதமே—திருவடிகளிலே, விரும்பிநின்று—அநுபவருசிபிறந்து, இறைஞ்சுவேற்கு—அநுபவிக்கையிலே யிழிந்தவென் விஷயத்திலே, இரங்கு—க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. சுரும்பரங்குதண்டுழாய் துதைந்தலர்ந்தபாதமே. வண்டுபடிந்து சாமஹராமான திருத்துழாய்த் தாரானது அலர்ந்துவருகிற திருவடிகளையே. இதனால்—திருத்துழாயோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே ஸர்வாதிக வஸ்துவென்னு மிடத்தையும், திருவடிகளோட்டைச் சேர்த்தியாலே திருத்துழாய்க்குச செவ்வியும் விகாஸமுமுண்டாகையாலே, திருவடிகளோடே சேர்ந்தார்க்கு செவ்வியும் விகாஸமுமுண்டாமென்னு மிடத்தையும், திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமாயிருக்கையாலே நிரதிசயபோக்யமென்னு மிடத்தையும் சொல்லிற்று. விரும்பிநின்றிறைஞ்சுவேற்கிரங்கு. அநுபவருசிபிறந்து அநுபவிக்கையிலே யிழிந்தவெனக்கு இரங்கு. இவன் நாசகரமான விஷயாந்தரத்தில்நின்றும் மீளுவான், நிரதிசயபோக்யமான நம்மை யநுபவிப்பானென்று க்ருபைபண்ணியருளவேணும். தேவரீர்க்கு ஒருஇரக்கமாத்ரம், அது இவ்வாத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவநம்; ஆனபின்பு இத்தனையும் செய்தருளவேணும். அரங்கவாணனே. கோயிலுக்கு நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே. தந்தாம்பக்கல் முதலின்றிக்கேயிருக்க அநுபவத்திலே யிழிந்தவர்களுக்கு, தேவரீரழகாலே விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து, 'தேவரீர்பக்கல் ஆதரத்தைப்பிறப்பித்து அநுபவிப்பிக்கைக்காகவன்றோ கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. "போதரே யென்று சொல்லிப்புந்தியில்புகுந்து தன்பாலாதரம் பெருகவைத்த வழகன்" என்னக்கடவதிறே. கரும்பிருந்தகட்டியே. இவர்க்கு ருசிபிறப்பித்த வுபாத்யாயனைச் சொல்லுகிறது. கோதுண்டாதல் கழிக்குமம்சமுண்டாதலின்றிக்கே ஸர்வதோமுகமாய் ஸாரஸ்யத்தையுடைத்தாய், பாகவிசேஷத்தால் வந்த ஸாரஸ்யமன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமான ஸாரஸ்யத்தையுடைத்தாயிருப்பதொரு கன்னல்போலே நிரதிசயபோக்யனானவனே. கடல்கிடந்தகண்ணனே. பெரியபெருமாளுடைய கந்த (௯௫) த்தை

சொல்லுகிறது. திருப்பாற்கடலிலே அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸௌலப்யத்தை யுடையவனே ப்ரஹ்மாவுக்கு க்ஷீராப்திநாதன் உகந்தருளினபடியாலே அங்குத்தை ஸௌலப்யமும வடிவழகும பெரியபெருமாள்பக்கலிலே பரத்யபிஜ்ஞை பண்ணலாம் படியிறே யிருப்பது. இரும்பரங்க வெஞ்சரந்துரந்த வில்லிராமனே. எதிரிகள சரீரத்திலே அழுந்தும்படி தீப்தபாவக ஸங்காசமான அமபுகளைவிட்ட வில்லையுடைய தசரதாத்மஜனே. இத்தால் - " நஞ்சீசவகனர் மருவிய பெரியகோயில் " என்கிறபடியே சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய வீரமும் அபிராமதையும் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே அநுபவிக்கலாயிருக்கை. (௧) " ஸேவ்யஸ்ஸம் ஸேவதாம் ஸதா பஸ்யதாம் ஸ்ரீரங்கம் ... " என்னக்கடவதிறே. ப்ராப்யராப் ஸங்கிஹிதராய் நிரதிசய போக்யபூதராய் விரோதிநிரஸந சீலராய் தேவரிருக்க இத்தலையில் குறையுண்டாயிருக்க நான் இழக்கவேண்டுகிறதென்? இரங்கி யருளவேணுமென்கை. " கரும்பிருந்தகட்டியே - கடல்கிடந்தகண்ணனே - இரும்பரங்க வெஞ்சரந்துரந்த வில்லிராமனே - அரங்கவாணனே - சுரும்பரங்கு தண்டுழாய் துதைந்தலர்ந்த பாதமேவிரும்பி நின்று இறைஞ்சுவேற்கிரங்கு " என்றந்வயம். ... ... ௩௩.

அ. தொண்ணூற்றுநான்காம்பாட்டு. த்வதநுபவ விரோதிகளைப் போக்கவும், அதுக்கதுகூலங்களானவற்றை யுண்டாக்கவும், அநுபவந்தன்னை அவிச்சிந்நமாக்கவும் வேணுமென்றபேக்ஷிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, " இரங்கு ", என்று — இவ்வளவபேக்ஷிக்க வமையுமோ வென்ன; உனக்கு ப்ரகாரமாயிருக்குமதொழிய ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமில்லாமையாலே என்னபிமதஸித்திக்கு உன்னிரக்கமே யமையுமென்கிறார்.

> மூ.—ஊனின்மேயவாவிநீ யுறக்கமோடுணர்ச்சிநீ
> ஆனின்மேயவைந்துநீ யவற்றுணின்றதூய்மைநீ
> வானினோடுமண்ணுநீ வளங்கடற்பயனுநீ
> யானுநீயதன்றியெம் பிரானுநீயிராமனே. ௩௪.

ப-ரை.— உறக்கமோடு—தமோகுணப்பிபவத்தால்வந்த நித்ரையும், உணர்ச்சியோடு—ஸத்வகுணகார்யமான உணர்த்தியும், நீ—உன் அதீநமாயிரா நின்றது; வளம்—கண்டார்க்கு ஆகர்ஷகமான, கடல் பயனும்—கடலிலுண்டாகும் அம்ருதமும் ரத்நாதிகளும், நீ—உன்அதீநமாயிரா நின்றது; ஆனில் மேய ஐந்தும்—பசுக்களிடத்திலுண்டாகும் சுத்திகரமான பஞ்சகவ்யமும், நீ—நீயிட்டவழக்காயிரா நின்றது; அவற்றுள் நின்ற தூய்மை—அந்தபஞ்சகவ்யங்களுக் குண்டான சுத்தியும், நீ—உன் அதீநம்; வானினோடு—நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே வாய்வாதிகள் ஸஞ்சரிக்கிறதும், மண்ணும்—நீரிலேகிடக்கிற பூமிகரையாதே ஸகலாதார பூதையாகிறதும், நீ—உன்னாலே ; யானும்—பத்தனை நானும், நீ—உனக்குப்ரகாரபூதன்; அது அன்றி—அதொழிய, இராமன்—சக்ரவர்த்தி திருமகனான நீயே, எம்பிரான்—அகிஞ்சநரான எங்களுக்குஸ்வாமி.

வ்யா. உறக்கமோடுணர்ச்சி நீ - வளங்கடல் பயனும் நீ - ஆனில்மேயவைந்தும் நீ, அவற்றுள் நின்ற தூய்மைநீ — ஊனில்மேயவாவிநீ — வானினோடு மண்ணும் நீ — யானும்நீ, அதன்றி யெம்பிரானும்நீ இராமனே என்றந்வயம். உறக்கமோடுணர்ச்சிநீ. தமோகுணப்பிபவத்தால் வந்த நித்ரையும், ஸத்வகுணகார்யமான உணர்த்தியு முன்னதீநம். இத்தால்—

(௧) " மேகசயாமம் மஹாபாஹும் ஸர்வஸத்வமநோஹரம் "

சேதநர்க்கு விஷயப்ராவண்ய ஹேதுவான அஜ்ஞாநமும், பகவத்ப்ராவண்ய ஹேதுவான ஜ்ஞாநமும் நீயிட்டவழக்கென்கை. (க) "அநாதிமாயயாஸுப்த:" என்று அஜ்ஞாநத்தை நித்ரையாகச் சொல்லக்கடவதிறே. வளங்கடல்பயனும்நீ. கண்டார்க்கு ஆகர்ஷகமான கடலில் அம்ர்தமும் ரத்நாதிகளும் உன்ஸங்கல்பாதீநம். இது - ப்ரயோஜநாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இத்தால் - உன்பக்கல் ப்ராவண்யத்துக்கு விரோதியாய் அஜ்ஞாநகார்யமான பந்தக பதார்த்தங்களெல்லாம் நீயிட்டவழக்கென்கை. ஆனில்மேயவைந்தும்நீ. பசுக்களில் சுத்திகரமாகச் சொல்லுகிற பஞ்சகவ்யமும் உன்னதீநம். அவற்றுள் நின்றதூய்மைநீ. அந்த பஞ்சகவ்யங்களுக்குண்டான சுத்தியும் உன்ஸங்கல்பாதீநம். பரமபாவநரான தேவரீரோட்டை ப்ரத்யாஸத்தியிறே பதார்த்தங்களுக்கு சுத்திஹேது. கோப்ராஹ்மணர்க்கு பகவத்ஸமாராதநோபகரணங்களாகையாலேயிறே சுத்திஹேதுத்வம். (உ) "ப்ராஹ்மணாநாம்கவாஞ்சைவ குலமேகந்த்விதாக்ர்தம் । அநயத்ரமந்த்ராஸ்திஷ்டந்தி ஹவிரந்யத்ரதிஷ்டதி" என்னக்கடவதிறே. கர்மத்துக்கு சுத்திஹேதுத்வம் பகவத்ஸமாராதநமாகையாலே; ஜ்ஞாநத்துக்கு சுத்திஹேதுத்வம் பகவத்விஷயமாகையாலே. (ங) "க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்தி: பரமமதா" என்னக்கடவதிறே. (ச) "பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ" (ரு) "பவித்ராணாம்ஹி கோவிந்த: பவித்ரம்பரமுச்யதே." இத்தால்—அநாதிகாலம் விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தால் வந்த அசுத்திபரிஹாரமான பாவநபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக் கென்கை. ஊனில்மேய ஆவிநீ. சரீரத்திலே தாரகமாக வர்த்திக்கிற பஞ்சவ்ர்த்தி ப்ராணனும் நீயிட்டவழக்கு. இத்தால் - சரீரஸ்திதியும் சரீரவியோகமும் நீயிட்டவழக்கென்கை. வானிநோடு மண்ணும்நீ. நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே வாய்வாதிகள் ஸஞ்சரிக்கிறதும், நீரிலே கிடக்கிற பூமி கரையாதே ஸகலாதாரபூதையாகிறதும் உன்னாலே. அதவா, பந்தகமான ஸம்ஸாரமும் முக்தப்ராப்யமான நித்யவிபூதியும் நீயிட்டவழக்கென்றுமாம். யானும்நீ. பத்தனான நானும் உனக்கு ப்ரகாரபூதன். இததால் - எனக்குருசியில்லாதவன்றும், (சா) "ததாமிபுத்தியோகந்தம்" என்கிறபடியே என்னுடைய ருசி நீயிட்டவழக்கு. அதன்றி. அதொழிய. எம்பிரானும் நீயிராமனே. நினைத்தார்க்கு நினைத்ததைக் கொடுக்கவல்லவ னென்கைக்கு உதாஹரணம் சொல்லுகிறது. சக்ரவர்த்தி திருமகனான நீயே அகிஞ்சநரான எங்களுக்கு ஸ்வாமி. (எ) "அபிவ்ர்க்ஷா:பரிம்லாநா:" என்கிற படியே - ஸ்தாவரபர்யந்தமாக அழகாலும் சீலத்தாலும் பிரிந்து தரிக்கமாட்டாதபடி பண்ணின நீயே எங்களுக்கு நிர்வாஹகன். (அ) "அலமத்யஹிபுக்த்வேந பரமார்த்தை ரலஞ்சந: । ராஜ்யாயாமிநிர்ப்பார்த்தம் ராமம் ராஜ்யேப்ரதிஷ்டிதம்" [புற்பாமுதலாவித்யாதி.] (கூ) "யாகதிர்யஜ்ஞசீலாநாம்" என்று ஒருபக்ஷிக்கு மோக்ஷங்கொடுத்தவனே எங்களுக்கு நிர்வாஹகன்; * அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றினவனே எங்களுக்கு நிர்வாஹகன்.

(க) "அநாதிமாயயாஸுப்த:" (உ) "ப்ராஹ்மணாநாம்கவாஞ்சைவ குலமேகந்த்விதாக்ர்தம் । அநயத்ரமந்த்ராஸ்திஷ்டந்தி ஹவிரந்யத்ரதிஷ்டதி" (ங) "க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்தி: பரமமதா" (ச) "பாவநஸ்ஸர்வ லோகாநாம் த்வமேவ" (ரு) "பவித்ராணாம்ஹி கோவிந்த: பவித்ரம்பரமுச்யதே" (சா) "ததாமிபுத்தியோகந்தம்" (எ) "அபிவ்ர்க்ஷா:பரிம்லாநா:" (அ) "அலமத்யஹிபுக்த்வேந பரமார்த்தை ரலஞ்சந: । ராஜ்யாயாமிநிர்ப்பார்த்தம் ராமம் ராஜ்யேப்ரதிஷ்டிதம்" (கூ) "யாகதிர்யஜ்ஞசீலாநாம்"

அ. தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு. "எம்பிரானும் நீயிராமனே" என்று—நினைத்தார்க்கு நினைத்தத்தைக் கொடுக்கவல்ல சக்தனுமாய் ஸ்வதந்த்ரனுமான சக்ரவர்த்தி திருமகனை உபாயமென்றார் - கீழ்; இதில்- உபாயத்தில் தமக்குண்டான அத்யவஸாயத்தை யருளிச் செய்கிறார், பாஹ்யவிஷயருசியைத் தவிர்த்து, உன்பக்கலிலே ருசியைப்பிறப்பித்து, கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கும்படி புகுர நிறுத்தினநீ, என்னை உபேக்ஷித்து விஷயாந்தர ப்ரவணனும்படி கைவிட்டாலும் உன்னையொழிய வேறொருகதியில்லையென்று தம்முடைய அத்யவஸாயத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—. அடக்கரும்புலன்களைந் தடக்கியாசையாமவை
துடக்கறுத்துவந்துநின் றொழிற்கணின்றவென்னைநீ
விடக்கருதிமெய்செயாது மிக்கோராசையாக்கிலும்
கடற்கிடந்தநின்னலாலோர் கண்ணிலேனெம்மண்ணலே. கூடு.

ப-ரை.— அடக்க அரு—அடக்கவரிதான, புலன்கள் ஐந்தும்—செவிமுதலிய ஐம்புலன்களையும், அடக்கி—விஷயங்களில் போகாதபடி மீட்டு, ஆசை ஆம் அவை—அவ் விஷயங்களிலுண்டான ருசியை, துடக்கு அறுத்து—வாஸனையோடே போக்கி, வந்து—மோக்ஷேச்சையாலேவந்து, நின் தொழிற்கண் நின்ற என்னை—உன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தை அர்த்தித்து நின்றவென்னை, எம் அண்ணலே—எனக்கு நிருபாதிகஸ்வாமியாய், நீ—இந்த்ரிய ஜயமேதொடங்கி இவ்வளவும் புகுரநிறுத்தின நீ, விட கருதி-உபேக்ஷிக்கும்படி நினைத்து, மெய் செயாது—ஆரம்பித்த ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தை முடிய நடத்தாதே, மிக்கு ஓர் ஆசை ஆக்கிலும்—விஷயாந்தரங்களில் மிக்கருசியை உண்டுபண்ணினுலும், கடல் கிடந்த நின் அலால்—என்நிமித்தமாகத் திருப்பாற் கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின உன்னையொழிய, ஓர் கண் இலேன்—வேறொரு நிர்வாஹகரையுடையேனல்லே னென்கிறார்.

வ்யா. அடக்கரும்புலன்களைந்தடக்கி. ஆசார்யோபதேசத்தாலும் சாஸ்த்ர வாஸனையாலும் இந்த்ரியங்களை நியமிக்கவிழிந்தால் நியமிக்கவரிய ச்ரோத்ராதிகளைந்தையும் ஆகர்ஷகமான தன்வடிவைக்காட்டி விஷயங்களில் போகாதபடி மீட்டு, அவற்றுக்குத் தானே விஷயமாம்படி நியமித்து. ஈச்வரன் வடிவழகைக்காட்டி மீட்டானென்கைக்கு இங்குசப்தமுண்டோ வென்னில்; கீழே-"புலன்களைந்தும் வென்றிலேன் பொறியிலேன்" என்றவராகையாலே இங்குச்சொன்ன இந்த்ரியநியமநம் ஈச்வரனாலே யென்னுமிடம் அர்த்தாத்ஸித்தம். தபோபங்கம் பண்ணவந்த ஊர்வசியை மாத்ருபுத்தியாலே நமஸ்கரித்துநின்ற அர்ஜுநனும், (க) "தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவஸுதுஷ்கரம்" என்னும்படியிறே இந்த்ரியநியமநத்தினருமையிருப்பது. ஆசையாமவை துடக்கறுத்து. அவ்வடிவில் பாவநத்வத்தாலே விஷயங்களில் ருசியை வாஸனையோடே தவிர்த்து. விஷயாந்தரருசிக்கடி பாபமேயிறே. வந்துநின் தொழில்கண்நின்றவென்னை. புருஷார்த்தத்தின் மேலெல்லையிலேவந்து உன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தை அர்த்தித்து நின்றவென்னை. நீவிடக்கருதி. இந்த்ரியஜயமேதொடங்கி இவ்வளவும் புகுரநிறுத்தின நீ உபேக்ஷிப்பாயாக நினைத்து. மெய்செயாது. ஆரம்பித்தகார்யத்தை முடியநடத்தாதே. மெய்செய்யாதொழிகையாவது - ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தை ஆரம்பித்து தத்விபரீதமாக ஆசரிக்கும் மித்யாவ்யாபாரம். (உ) "அந்யதா ஸங்கல்ப்யாந்யதா சரதீதி மித்யாசாரஸ்ஸ உச்யதே" என்னக்கடவதிறே. மிக்கோராசையாக்கிலும். விஷயாந்தரங்க

(க) "தஸ்யாஹம்நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவஸுதுஷ்கரம்" (உ) "அந்யதாஸங்கல்ப்யாந்யதாசரதீதி மித்யாசாரஸ்ஸ உச்யதே"

வில் ருசியைப்பிறப்பித்தாயாகிலும். ஸ்வவிஷயத்தில் ருசிக்கு க்ர்ஷிபண்ணினவன் சப்தாதி விஷயங்களில் ருசிக்கு உதபாதனனாகக்கூடாது, அப்படிகூடிணுலும். கடல்கிடந்தநின்னலா லோர்கண்ணிலேன் - நான் அபேக்ஷிபாதிருகக என்னுடைய ஹிதார்த்தமாக தரிபாதவிபூதியிலிருப்பைவிட்டு விலக்ஷணமான ஸம்ஸாரத்திலே திருப்பாறகடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற வுன்னையொழிய வேறொரு நிர்வாஹகரையுடையேனல்லேன். எம் அண்ணலே. அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக என்னுடைய ஹிதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கடி எனக்கு நிருபாதிக ஸ்வாமியாகையாலே யென்கிறார். உபேக்ஷித்தாலும் விடமாட்டாமைக்கடி நிருபாதிகஸ்வாமித்வம. அண்ணல் - ஸ்வாமி. ... ... கூ0.

அ. தொண்ணூற்றுரும்பாட்டு. தம்முடைய வ்யவஸாயத்தைபருளிச்செய்தார் — கீழ்ப்பாட்டில்; இதில் - "அஞ்சலென்னவேண்டுமே" என்றும், "இரங்காங்கவாணனே" என்றும் பலபடியாக அபேக்ஷியாநின்றீர், உமமுடைய ப்ராப்யத்தை நிர்ணயித்துச்சொல்லீரென்ன; நான் ஸம்ஸாரத்தையறுத்து உன் திருவடிகளிலே பொருந்தும்படியாக ப்ரஸாதத்தைப பண்ணியருளவேணுமென்று தம்முடைய ப்ராப்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

மூ.—வரம்பிலாதமாயமாய வையமேழுமெய்ம்மையே
வரம்பிலூழியேத்திலும் வரம்பிலாதகீர்த்தியாய்
வரம்பிலாதபல்பிறப் பறுத்துவந்துநின்கழல்
பொருந்துமாதிருந்தநீ வரஞ்செய்புண்டரீகனே. கூகூ.

ப-ரை.— வரம்பு இலாத—அளவிறந்தஸ்வரூபத்தையும் அளவிறந்த மஹாதாதிபரிணமங்களையுமுடைத்தான, மாய—ப்ரக்ர்திதத்வத்தை ஸ்வாதீனமாகவுடையனுய், மாய—ஆச்சர்யமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாணகுணங்களை யுடையனுய், வையம் ஏழும் - ஸப்த லோகங்களிலுள்ளவர்களும், மெய்ம்மையே—அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு, வரம்பு இல் ஊழி—அஸங்க்யாத மான கல்பங்களெல்லாம, ஏத்திலும்—ஸ்தோத்ரம் பண்ணினுலும், வரம்பு இலாத—எல்லைகாணவொண்ணுத, கீர்த்தியாய்—ரக்ஷகத்வ ப்ரஸித்தியையுடையனுய், புண்டரீகனே-தாமரைமலரையொத்த அவயவங்களை யுடையவனே, வரம்பு இலாத-அளவில்லாத, பல் பிறப்பு அறுத்து—பலவகைப்பட்ட பிறப்பையறுத்து, வந்து—அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே ஒருதேச விசேஷத்திலேவந்து, நின் கழல்—ஸுரிபோக்யமான உன்திருவடிகளை, பொருநதும் ஆ—பொருந்தும்படியாக, திருந்த—கைங்கர்ய ஸுகமே ஸுகமாம்படி, நீ—என்னுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆள்பார்த்து ஸஞ்சரிக்கிற நீ, வரம் செய்—ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. வரம்பிலாதமாய. அளவிறந்த ஸ்வரூபத்தையும் அளவிறந்த மஹதாதிபரிணமங்களையுமுடைத்தான ப்ரக்ர்தி தத்வத்தை ஸ்வாதீநமாகவுடையவனே. மாயை-ப்ரக்ர்தி. (க) "[illegible]" என்னக்கடவதிறே. இத்தால்-பந்தகமான ப்ரக்ர்தி நீயிட்ட வழக்கென்கை. மாய. ஆசசர்யமானஜ்ஞாநசக்த்யாதி கல்யாண குணங்களையுடையவனே. மாயம் - ஆச்சர்யம். இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன ப்ரக்ர்தியிலே பத்தராய் தந்நிவர்த்த்யர்த்தமாக தேவரீரை ஆச்ரயித்த சேதநர்க்கு தத்ஸம்பந்தத்தை யறுத்துக்

(க) "அநந்தஸ்யநதஸ்யாந்தம்ஸங்க்யாநம்வாபிவித்யதே"

கொடுக்கைக்கடியான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணங்களையுடையவனென்கை. வையமேழும்மேய்ம்மையே வரம்பிலூழியேத்திலும் வரம்பிலாத கீர்த்தியாய். ஸப்தலோகங்களும் ஸ்தோதாக்களாக, தந்தாமுடைய விசேஷத்வத்தை யுணர்ந்து ஸ்வரூபாநுரூபமாக அநந்யபரராய்க்கொண்டு அஸங்க்யாதமான கல்பங்களெல்லாமேத்தினாலும எல்லைகாணவொண்ணாத ரக்ஷகத்வப்ரதையையுடையவனே. இத்தால - அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தையறுத்துத் திருவடிகளோடே சேர்த்து ரக்ஷித்துப்போந்த ரக்ஷகத்வ ப்ரதையைப் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதென்கை. (க) "வர்ஷாயுதைர்யஸ்யகுணாநுகந்தும் ... வக்தும்ஸமேதா அபி ஸர்வலோகா: । சதுர்முகாயுர்யதி கோடிவக்த்ர:" வரம்பிலாதபல்பிறப்பறுத்து. நம்மைப்புகழாதே அபேக்ஷிதத்தைச்சொல்லீரென்ன; அஸங்க்யேயமான பலவகைப்பட்ட பிறப்பையறுத்து. பலவகையாவது - தேவதிர்யங் மநுஷ்ய ஸ்தாவரங்கள். அஸங்க்யாதமாவது - ஒருஜாதியிலேபிறக்கும் ஜந்மத்துக்கும தொகையற்றிருக்கை. காலம் அநாதி, ஆத்மா நித்யன், பண்ணிவைக்க வல்ல கர்மங்களுக்கு அவதியில்லாமையாலே கர்மாநுகுணமாகப்பிறக்கவிருக்கிற பிறவிக்குந் தொகையில்லை ஜந்மங்களை அறுத்து. வந்துநின்கழல்பொருந்துமா. ஆசிராதிமார்க்கத்தாலே ஒருதேசவிசேஷத்திலே வந்து, ஸுகரிபோக்யமான திருவடிகளிலே, (உ) "சாயாவாஸத்வமநுகச்சேத்" என்கிறபடியே பார்த்தஸ்திதயநர்ஹமாகப் பொருந்தும்படியாக. திருந்த. (ங) "நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்" என்கிறபடியே திருவடிகளுக்குப் புறம்பானவற்றை ஸ்மரியாதே கைங்கர்யஸுகமே ஸுகமாம்படி. நீவரஞ்செய். என்னுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக * ஆளபார்த்துழிதருகிற நீ ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணியருளவேணும். புண்டரீகனே. புண்டரீகாக்ஷனே. புண்டரீகாக்ஷனே!. திருக்கண்களை ப்ரகாசமாயிருக்கையாலே புண்டரீகனென்கிறார். (ச) "விஜ்ஞாநம்யஜ்ஞம்தநுதே" என்னக்கடவதிறே. இத்தால - ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணுகையாவது - ஒருவிசேஷகடாக்ஷமென்கை. ... ... ௬௧.

அ. தொண்ணூற்றேழாம்பாட்டு. "வரஞ்செய்புண்டரீகனே" என்றீரே நீர், நம்முடையவிசேஷகடாக்ஷத்துக்கு உம்முடையபக்கலிலே ஒரு முதல் வேண்டாவோவென்ன; திருமார்விலே பிராட்டியெழுந்தருளியிருக்கத் திருக்கையிலே திவ்யாயுதங்களிருக்க ஒருமுதல் வேணுமோ. அங்ஙனேயொருநிர்ப்பந்தம் தேவரீர்க்குண்டாகில் என் விரோதியைப் போக்கி உன்னைக்கிட்டி யடிமைசெய்கைக்கு ஹேதுவாயிருப்பதொரு உபாயத்தை தேவரீரே தந்தருளவேணுமென்கிறார். அகிஞ்சநனாய் தேவரீரைபார்த்திருக்கிற எனக்கு ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தோடு ததுபாயத்தோடு வாசியற தேவரீரே தந்தருளவேணுமத்தனையன்றோ வென்கிறார்.

மூ.—வெய்யவாழிசங்குதண்டு வில்லும்வாளுமேந்துசீர்க்
கைய! செய்யபோதில்மாது சேருமார்ப! நாதனே!
ஐயிலாயவாக்கைநோ யறுத்துவந்துநின்னடைந்
துய்வதோருபாயநீ யெனக்குநல்கவேண்டுமே. ௬௭.

(க) "வர்ஷாயுதைர்யஸ்யகுணாநுகந்யா வக்தும்ஸமேதாஅபிஸர்வலோகா: । சதுர்முகாயுர்யதிகோடிவக்த்ர:" (உ) "சாயாவாஸத்வமநுகச்சேத்" (ங) "நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்சரீரம்" (ச) "விஜ்ஞாநம்யஜ்ஞம்தநுதே"

ப-ரை.— வெய்ய-வெவ்விதான, ஆழி-திருவாழியையும், சங்கு-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய தையும், தண்டு—கௌமோதகியென்னும் கதையையும், வில்லும்—ஸ்ரீசார்ங்கமென்னு திருவில்லையும், வாளும்—நந்தகமென்னும் திருக்குற்றுடைவாளையும், ஏந்து—எப்போது தரித்த, சீர்-அழகிய, கைய-திருக்கைகளையுடையனாய், செய்ய போதில்-சிவந்த தாமரை மலரைப்பிறபபகமாகவுடைய, மாது—பெரியபிராட்டியார், சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணு கிற, மார்ப—திருமார்வையுடையனாய், நாதனே—ஸர்வஸ்வாமியானவனே ; ஐயிலாய—ச்லேஷ்மத்தை பரக்ரியாக வுடைத்தான, ஆக்கை நோய் அறுத்து—சரீரமாகிறநோயை யறுத்து, வந்து—ஒருதேச விசேஷத்திலேவந்து, நின் அடைந்து—நிரதிசயபோக்யனை உன்னை பராபித்து, உய்வது ஓர் உபாயம்—அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்பதொருவழியை, நீ- எனக்கு இல்லாதவையெல்லாம் தரக்கடவநீ, எனக்கு-உன்கைபார்த்திருக்கிறவெனக்கு, நல்க வேண்டும்—தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

வயா. வெய்யவாழிசங்குதண்டு வில்லும்வாளுமேந்து சீர்க்கைய. கானவே பெதிரிகள் தறைப்படும்படியான ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களையும் அநவரதம் வாத்ஸல்யத்தாலே திருக்கையிலே யேந்தினவனே. வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படி யிருக்கிற கையிலே திவ்யாயுதங்களை யேந்தினவனே யென்றுமாம். திவ்யாயுதங்களை யேந்தினபடியே யிருக்கிறது தேவரீர்க்கு ஒருவிரோதியுண்டாயோ, என்விரோதியைப் போக்குகைக்காக வன்றோவென்கை. " எப்போதுங்கைகழலா நேமியான் நம்மேல்வினைகடிவான் " என்னக்கடவதிறே. செய்யபோதில்மாதுசேருமார்ப. சிவந்த தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாக வுடையளாயிருக்கை யாலே ஸுகுமாரியாய்த் திருமேனிக்கு பரபாகரூபத்தாலே ஆபரணபூதையான பிராட்டி " அகலகில்லேனிறையும் " என்று சொல்லப்படும் திருமார்வை யுடையவனே. இத்தால்- ஆச்ரயண விரோதிபாபத்தைப் பொறுப்பிக்கைக்குப் பிராட்டி ஸந்நிதியுண்டாயிருக்க, அநுபவவிநாசப்யமாய் பகவத்ப்ராப்தி விரோதிகளை அழியச்செய்கைக்கு பரிகாரமுண்டாயிருக்க, மாதா்பிதா்ஸந்நிதியிலே நோவுபடுவாரைப்போலே, சரீரஸம்பந்தத்தாலே நோவுபடக்கட வேனோ வென்கை. நாதனே. ஸர்வஸ்வாமியானவனே. இத்தால் — இவள் புருஷகாரமாகாதே கையிலே பரிகாரமுமின்றிக்கே யொழிந்தவன்றுதான் ஆருடைமை நோவுபடுகிறது. இப்படியிருக்க, புருஷார்த்தஸித்திக்கு என்தலையிலேயுமோருபாயம் வேணுமென்று தேவரீர்க்கு நிர்ப்பந்தமுண்டாகில் அத்தை தேவரீரே தந்தருளவேணுமென்கிறார் மேல்; ஐயிலாயவாக்கை நோயறுத்து. ச்லேஷ்மத்தை ப்ரக்ரியாகவுடைய சரீரமாகிற நோயையறுத்து. தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு ப்ரார்த்தநீயமான சரீரம் ஜ்ஞாநம்பிறந்தால் வ்யாதியாயிறேயிருப்பது. " ஏய்ந்ததம்மெய்குந்தமாகவிரும்புவர் " என்னக்கடவதிறே. வந்துநின்னடைந்து. ஒருதேசவிசேஷத்திலேவந்து நிரதிசயபோக்யனை உன்னைப்ராபித்து. உய்வதோருபாயம். அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்பதொருவழியை. நீயெனக்கு நல்கவேண்டுமே. ஸ்ரியப்பதியாய் திவ்யாயுதோபேதனாய் எனக்கில்லாதவையெல்லாம் தரக்கடவநீயே, எல்லாவற்றுக்கு முன்னை பார்த்திருக்கிற வெனக்குத் தந்தருளவேணும். நல்குதல்-கொடுத்தல், அதாகிறது-தருதல்.

அ. தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு. நம்முடைய விசேஷகடாக்ஷத்துக்கு உம்முடைய தலையிலே ஒருமுதல்வேணுமே, என்னை நீயே தாவேணுமென்னக்கடவீரோவென்று பகவதபிப்ராயமாக ; புருஷார்த்தருசியாலே வந்த ப்ராதிகூல்ய நிவர்த்தியும் புருஷார்த்த ருசியுமே ஆலம்பநமாக நான் ஸம்ஸாரதுரிதத்தைத் தப்பும்படி நீயேபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

மூ.—மறந்துறந்துவஞ்சமாற்றி யைம்புலன்களாசையும்
துறந்துநின்கணாசையே தொடர்ந்துநின்றநாயினேன்
பிறந்திறந்துபேரிடர் சுழிக்கணின்றுநீங்குமா
மறந்திடாதுமற்றெனக்கு மாயநல்கவேண்டுமே. கூஅ.

ப-ரை —மாய-ஆச்சர்யமான சக்தியையுடையவனே ; மறம் துறந்து-பிறர்மினுக்கம் பொறுமையாமைகளையும் பிறருக்குத் தீங்கை நினைக்கையுமாகிற இவற்றைவிட்டு, வஞ்சம் மாற்றி-க்ர்த்ரிமத்தைத் தவிர்த்து, ஐம்புலன்கள் ஆசையும் துறந்து—இந்த்ரியங்களுக்கு இதரவிஷயங்களிலுண்டான ஆசையைவிட்டு, நின்கண் ஆசையே தொடர்ந்து நின்ற - உன்பக்கலாசையையே ஆதரித்துநின்ற, நாயினேன்—தண்ணியனான நான், பிறந்து இறந்து—பிறப்பது சாவதான, பேர் இடர்—மஹா துக்கமாகிற, சுழிக்கண் நின்று-சக்ரத்தினின்றும், நீங்குமா-நீங்கும்படி, மறந்திடாது—ஸம்ஸாரத்தில் நான்பட்ட துக்கத்தைமறவாமல், எனக்கு—விரோதி நிரஸநத்திலே அசக்தனான எனக்கு, நல்கவேண்டும்—புருஷார்த்தத்தைத் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. மறம்துறந்து. மறமாகிறது-கோபம். அதினெல்லை-பரஸம்ருத்தி பொறுதொழிகையும், பராநர்த்தசிந்தையும். அத்தைவிட்டு. வஞ்சம்மாற்றி. க்ர்த்ரிமத்தைத் தவிர்த்து. அதாகிறது - அநுகூலனைப்போற்றி ப்ராதிகூல்யத்தோடே தலைக்கட்டுகை. வஞ்சம் — பொய். ஐம்புலன்களாசையும் துறந்து. இந்த்ரியங்களுக்கு இதரவிஷயங்களிலுண்டான ஸங்கத்தையும் விட்டு. கீழ் - "பொறியிலேன்" என்றத்தை அகப்பாடாகச் சொன்னார்; இதிலே - கீழ்ச்சொன்ன கோப க்ர்த்ரிமங்களுக்கு ஹேதுவான விஷயாந்தர ஸங்கத்தையும் விட்டு. அவைதான் புருஷார்த்தருசி பிறந்தார்க்கு அஸம்பாவிதங்கள். நின்கணாசையே தொடர்ந்துநின்ற. உன்பக்கலாசையையே ஆதரித்துநின்ற. அதாகிறது — பகவத்ப்ரேமம் வேணுமென்றிருக்கிற ஆதரம். தொடர்வு - உறவு. நாயினேன். ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியும் புருஷார்த்த ருசியுமொழிய, புருஷார்த்த ஸித்திக்கு முதலொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற அநுபயதை. பிறந்திறந்து பேரிடர் சுழிக்கண் நின்று நீங்குமா. பிறப்பது சாவதான மஹா து:க சக்ரத்தினின்றும நீங்கும்படி. "பிறந்து" என்கிறவிது - ஷட்பாவவிகாரத்துக்கும் உபலக்ஷணம். "இறந்து" என்கிறவிது - நரகாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். மறந்திடாது மற்றெனக்கு மாய நல்கவேண்டுமே. ஸம்ஸாரத்திலே நான்பட்ட து:கத்தையும் என்னுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தையும் தேவரீருடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் பார்த்து விஸ்மரியாதே, அபேக்ஷாமாத்ரத்தையும் ஸம்பந்தத்தையும் பார்த்து, விரோதிநிரஸநத்திலே அசக்தனான எனக்கு தந்நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக புருஷார்த்தத்தைத் தந்தருளவேணும். "மற்று" என்கிறது விரோதிநிவ்ருத்தி ஸமநந்தரத்திலே லபிக்குமதாகையாலே. மாய. (க) "ममैमाया" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரசக்ரத்தை யறுத்து நித்யஸூரிகளோடே ஒருகோவை யாக்கவல்ல ஆச்சர்யசக்தியுக்தனே. ... ... கூஅ.

அ. தொண்ணூற்றொன்பதாம்பாட்டு. புருஷார்த்தருசி பிறந்தபின்பு அத்தால்வந்த ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியை உம்முடையபக்கல் முதலாகச் சொல்லாநின்றீர், அநாதிகாலம் நரக ஹேதுவாகப் பண்ணின ப்ராதிகூல்யங்களுக்குப் போக்கடியாக நீர் நினைத்திருந்த தென்னென்ன; நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக, (உ) "सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि"

(க) "மமமாயா" (உ) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"

என்ற உன் திருவடிகளிலே ந்யஸ்தபரனான இதொழிய வேறுபோக்கடியுண்டோ, ஆன பின்பு கீழ்ச்சொன்ன கர்மமடியாக வருகிற யமவசயதையைத் தவிர்த்து, எனக்கு உன் திருவடிகளிலே அவிச்சிந்நமான போகத்தைத் தநதருளவேணு மென்கிறார்.

மூ.—காட்டிநான்செய்வல்வினைப் பயன்றனுல்மனந்தனை
நாட்டிவைத்துநல்லவல்ல செய்யவெண்ணினரேனக்
கேட்டதன்றியென்னதாவி பின்னைகேள்வநின்னொடும்
பூட்டிவைத்தவென்னைநின்னுள் நீக்கல்பூவைவண்ணனே. ௬௬.

ப-ரை.— பின்னை—நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, கேள்வ—வல்லபனாய், பூவை வண்ணனே—காயாம்பூப்போன்ற திருநிறத்தையுடையவனே; நான் செய்—நான்செய்த, வல்வினை—ப்ரபலமானபாபங்களை, காட்டி—யமபடர்க்குக்காட்டி, ("இந்த பாபபலம் நமக்கு அநுபவிக்க ப்ராப்தம்" என்று,) பயன்தனுல்—பலத்திலே, மனந்தனை— மநஸ்ஸை, நாட்டிவைத்து—பூட்டிவைத்து,நல்ல அல்ல செய்ய எண்ணினர் என-கொடிய செயல்களைச் செய்யவெண்ணினரென்று, கேட்டது அன்றி—கேட்டுப்போந்தவற்றையகற்றி, என்னது ஆவி—பாபப்ரசுரனும் அகிஞ்சநனுன என்னுடைய ஆத்மாவை, நின்னொடும—உன்விஷயத்திலே, பூட்டிவைத்த என்னை—ஸமர்ப்பித்தவென்னை, நின்னுள்— உன்பக்கல் நின்றும், நீக்கல்— அகற்றுதொழியவேணும்.

வ்யா. காட்டிநான்செய்வல்வினை. நான்செய்த ப்ரபலமான பாபங்களை யமபடர் எனக்குக்காட்டி. வாசிகமாயும் மாநஸமாயுமுள்ள பாபங்களை பொழிய, செய்தவையாய், நரக ப்ரவேசம் பண்ணி அநுபவிக்கவேண்டும் ப்ரபலபாபங்களை. இத்தால் — இவர்கள் என்னை நலிகிறார்களென்று நான் நினையாதபடி பண்ணுமவாகளென்கை. பயன்றனுல்மனந்தனை நாட்டி வைத்து. இந்தபாபபலம் நமக்கு இவ்வளவும் அநுபவிக்க ப்ராப்தமென்று பலத்திலேயும் என்மநஸ்ஸைப் பூட்டிவைத்து. நல்லவல்லசெய்ய வெண்ணினர். கொடிய செயல்களைச்செய்ய வெண்ணினர். இவனுக்கு முதலிலேபண்ணின பாபத்தை யறிவித்து இப்பாபபலம் நாம் இவ்வளவு மநுபவிக்க வேணுமாகாதே! என்று நெஞ்சைபபிறப்பித்துப் பின்னையாய்த்து க்ரூரமான செயல்களை அவர்கள்செய்ய நினைப்பது. எனக்கேட்டதன்றி. என்று கேட்டுப் போந்தவற்றையகற்றி. இப்படி சாஸ்த்ரத்திலே கெட்டுப்போநத யமவசயதையைத் தவிர்த்து. என்னதாவி பின்னைகேள்வ நின்னொடும்பூட்டிவைத்தவென்னை. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனாகையால் வந்த நீர்மையையுடைய க்ருஷ்ணனே! பாபப்ரசுரனும் அகிஞ்சநனுன என்னுடைய ஆத்மாவை உன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்த வென்னை. "காவிபாய - நின்றனக்கடைக்கலம் புகுந்தவென்னை" என்றத்தை ஸ்மரிபபிக்கிறார். பூட்டி வைக்கையாவது-நீ விடக்கருதி மெய்செயாது மிக்கோராசையாக்கிலும் - நின்னலாலோர்கண்ணிலேன்" என்றத்கூத ஸ்மரிப்பிக்கிறார். நின்னுள்நீக்கல் பூவைவண்ணனே. பூவைப் பூப்போலேநிறத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தையுமுடைய வடிவையுடையவனே! நின்பக்கல்நின்றும் அகற்றுதொழியவேணும். புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான வடிவழகை ஸர்வகாலமும் விச்சேதியாதே அநுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும். "பின்னைகேள்வ - என்னதாவிநின்னொடும் பூட்டிவைத்த வென்னை - காட்டி நான் செய்வல்வினைப்பயன்றனுல்மனந்தனை நாட்டிவைத்து நல்லவல்ல செய்யவெண்ணினரெனக்கேட்டதன்றி - பூவைவண்ணனே - நின்னுள் நீக்கல்" என்றந்வயம். ... ௬௬.

அ. நூரும்பாட்டு. இப்படி அவிச்சிந்நமான அநுபவத்துக்கு பரபக்தி யுக்தனுக வேண்டாவோவென்ன ; அப்பரபக்தியைத் தந்தருளவேணுமென்கிறுர்.

மூ.—பிறப்பிறேடுபேரிடர்ச் சுழிக்கணின்றுநீங்குமஃ
திறப்பவைத்தஞானநீச ரைக்கரைக்கோடேற்றுமா
பெறற்கரியநின்னபாத பத்தியானபாசனம்
பெறற்கரியமாயனே யெனக்குநல்கவேண்டுமே. கOO.

ப—ரை.—பிறப்பிறேடு - ஜந்மத்தோடேகூடின, (தாபத்ரயரூபமான,) பேர் இடர் - மஹா துக்கத்தை விளைக்கக்கடவதான, சுழிக்கண்நின்று—ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்தினின்றும், நீங்கும் அஃது—நீங்குகைக்குறுப்பான தத்வஹிதங்களை, இறப்பவைத்த—மறைத்துவைத்து, ஞானநீசரை—ஸர்வோத்தமராகத்தங்களை அபிமாநித்திருக்கும் நீசரை, கரைக்கொடு ஏற்றும் ஆ—கரையிலேகொண்டேற்றுகைக்கு உபாயமாக, பெறற்கு அரிய—பெறுதற்கு அரிய, நின்ன பாதம்—உன் திருவடிகளை விஷயமாகவுடைத்தான, பத்தி ஆன—பக்தியாகிற, பாசனம்—பாஜநத்தை, (உன் க்ர்பையாலேயொழிய,) பெறற்கு அரிய—வேறொருவழியாலே பெறக்கூடாத, மாயனே—ஆச்சர்யசக்தியுக்தனே, எனக்கு—உன் க்ர்பையல்ல தறியாத எனக்கு, நல்கவேண்டும்—தந்தருளவேணும்.

வயா. பிறப்பிறேடுபேரிடர் சுழிக்கண்நின்று நீங்குமஃதிறப்பவைத்த. ஜந்மத்தோடேகூடின தாபத்ரயரூபமான மஹா துஃகத்தைவிளைக்கக்கடவதான ஸம்ஸாரசக்ரத்தில் நின்றும் நீங்குகைக்குறுப்பான தத்வஹிதங்களை மறைத்துவைத்தவர்கள். தத்வஹிதங்களை "அஃது" என்றது – ச்ருதிப்ரஸித்தியாலே. அதாவது – ஸ்வர்க்க தத்ஸாதநங்களை வேதார்த்தமென்றிருக்கை. (க) "[illegible]" என்றிறே அவர்கள் நிர்ணயம். இறக்கையாவது - நசிக்கை. அதாகிறது – (உ) "[illegible]" என்கிறபடியே மறைக்கை. ஞானநீசரை. ஸர்வஜ்ஞராகத் தங்களை அபிமாநித்திருக்கும் நீசரை. "யாரும் வையகத்தொன்றிநின்று வாழ்தலின்மைகண்டு நீசர்" என்றவர்கள் கேவலநீசர் ; இவர்கள் ஜ்ஞாநநீசர். கரைக்கோடேற்றுமா. இவர்களைக் கரையிலேகொண்டேற்றுகைக் குபாயமாக. (ங) "[illegible]" என்கிறபடியே - ஸம்ஸாரத்தாவுக்குக் கரையாவது - பகவத்விஷயமிறே. அத்தை லபிக்கைக்கு உபாயமாக வேதாந்தங்களில் சொல்லிவைத்த. பெறற்கரியநின்னபாத பத்தியானபாசனம். பெறுதற்கரிய உன் திருவடிகளை விஷயமாகவுடைத்தான பரமபக்தியாகிற பாஜநத்தை. ப்ராப்யனானவனிற் காட்டில் தத்விஷயபக்தி துர்லபமிறே. (ச) "[illegible]" என்றும், (ரு) "[illegible]" என்றும், (சு) "[illegible]" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. பாசனம் – மாக்கலம். அத்தாலே — தநத்தைலக்ஷிக்கிறது. "தனமாயதானே கைகூடும்" என்னக்கடவதிறே. (எ) "[illegible]" என்றும், (அ) "[illegible]" என்றும்-வேதாந்தங்கள்

(க) "வேதவாதரதாஃபார்த்த நாந்யதஸ்தீதிவாதிநஃ" (உ) "ணச—அதர்சநே"
(ங) "ஸோத்வநஃபாரமாப்நோதி தத்விஷ்ணோஃபரமம்பதம்" (ச) "யாப்ரீதிரவிவேகாநாம்"
(ரு) "முக்திஸ்தஸ்யகரேஸ்திதா" (சு) "ஸமஸ்தஜகதாம் மூலேயஸ்யபக்திஸ்திராத்வயி"
(எ) "யமேவைஷவ்ருணுதேதேநலப்யஃ" (அ) "ஹ்ர்தாமநீஷா மநஸாபிக்ல்ப்தஃ"

உன் திருவடிகளைப்பெறுகைக்கு ஸாதநமானபக்தியை உபதேசித்துவைத்ததிறே; அந்த பக்தியை. பெறற்கரியமாயனே. உன் கேவலக்ருபையையொழிய வேறொருவழியாலே உன்னைப்பெற இருப்பார்க்கு ஸித்தியாத ஆச்சர்யபூதனே. லோகத்தில் ஸாத்யங்களுக்கெல்லாம் ஸாதநமுண்டாயிருக்க அநந்யஸாத்யனான ஆச்சர்யபூதனே. எனக்குநல்கவேண்டுமே. பெறவேண்டுமவையெல்லாவற்றுக்கும் உன்க்ருபையையல்லதறியாத எனக்கு அந்த பக்தியை தேவரீர் தந்தருளவேணும். ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு மோக்ஷருசியைப்பிறப்பித்து தத்ஸாதநமானபக்தியைக்கொடுத்தருளக்கடவ தேவரீர், அநந்யப்ரயோஜநனுய் அநந்யஸாதநனுயிருக்குமுள்ள எனக்கு த்வதநுபவபரிகரமான அந்தபக்தியைத் தந்தருளுகை தேவரீர்க்கு அபிமதமன்றோ, அத்தைத் தந்தருளவேணுமென்றதாய்த்து. ... ... கOO.

அ. லூற்றோராம்பாட்டு. நீர் நம்மை ப்ரார்த்திக்கிற பரபக்தி-விஷயாந்தரங்களினின்றும் நிவ்ருத்தமான இந்த்ரியங்களைக்கொண்டு நம்மை அநவரதபாவனைபண்ணுமத்தாலே ஸாத்யமன்றோவென்ன; அங்ஙனேயாகில் ஜிதேந்த்ரியனுய்க்கொண்டு அநவரதபாவனை பண்ணுவேனாக தேவரீர் திருவுள்ளமாகவேணுமென்கிறார்.

மூ.—இரந்துரைப்பதுண்டுவாழி யேமநீர்நிறத்தமா
வரந்தருந்திருக்குறிப்பில் வைத்ததாகில்மன்னுசீரப்
பரந்தசிந்தையொன்றிநின்று நின்னபாதபங்கயம்
நிரந்தரம்நினைப்பதாக நீநினைக்கவேண்டுமே. கOக.

ப-ரை —இரந்து-தேவரீரைத் தலையாலே யிரந்து, உரைப்பது உண்டு-விண்ணப்பம் செய்யப்புகுகிற தொருகார்யமுண்டு; வாழி-உன் வடிவழகுக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது; ஏமம் நீர்—அபரிச்சிந்நமான கடல்போலேயிருக்கிற, நிறத்த—திரு நிறத்தையுடைய நிருபாதிகபந்துவே; மன்னு—இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான, சீர்—நன்மைகளையும், வரம்—ஆச்ரிதாபேக்ஷித்தவரங்களையும், தரும்-தந்தருளுகிற, திருக்குறிப்பில்-திருவுள்ளத்திலே, வைத்தது ஆகில்—எனக்குதர நினைத்ததாகில, பரந்த—சப்தாதி விஷயங்களிலே பரந்த, சிந்தை—என்னுடைய மநஸ்ஸு, ஒன்றி நின்று—உன்பக்கலிலேபொருந்தி நின்று, நின்ன பாதபங்கயம்-உன் திருவடித்தாமரைகளை, நிரந்தரம் நினைப்பதாக-நிரந்தரமாக நினைக்கும்படி, நீ நினைக்கவேண்டும்—நீ திருவுள்ளம்பற்றியருளவேணும்.

வ்யா. இரந்துரைப்பதுண்டு. (க) "ஶிரஸாயாசதஸ்தஸ்ய" என்கிறபடியே திருவடிகளிலே பக்நாபிமாநனுய்க்கொண்டுவிழுந்து, தலையாலே தேவரீரையிரந்து விண்ணப்பம் செய்யப்புகுகிற தொருகார்யமுண்டு. வகுத்தவிஷயத்திலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமான அநவரதபாவனையே அர்த்திக்கிறாராகில் இப்படி கூசிச்சொல்லுகிறதென்னென்னில்; தம்முடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தைப்பார்த்தும், தத்வத்தினுடைய உத்துங்கதையைப்பார்த்து மருளிச்செய்கிறார். பூர்வ வ்ருத்தத்தைப்பார்த்தால் கிட்டக்கூசவேணும, கிட்டினாலும் உத்துங்கதையைப் பார்த்தால் அநாதரிக்கிறானோவென்று கூசவேணும். வாழி. அவன்முகம் பார்க்கைக்காக மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறாரென்னுதல்; அநவரதபாவனைக்கு விஷயமான அவனழகை யநுஸந்தித்து மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறாரென்னுதல். ஏமநீர்நிறத்தமா. (உ) "அப்ரமேயோ மஹாதேஜா:" என்கிறபடியே - அபரிச்சிந்நமான கடல்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையு

(க) "ஶிரஸாயாசதஸ்தஸ்ய" (உ) "அப்ரமேயோமஹாதேஜா:"

டைய நிருபாதிகபந்துவே. ஏமம் - உறவு. (க) "ஸநாபந்து:" என்றும், (உ) "அஹம் வோபாந்தவோஜாத:" என்றும சொல்லக்கடவதிறே. இத்தால் - இரந்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியையும், மங்களாசாஸநம்பண்ணியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான வடிவழகையும், ப்ராப்தியையும் சொல்லுகிறது. வரந்தருந்திருக்குறிப்பில்வைத்ததாகில் மன்னுசீர். இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான நன்மைகளை, அபேக்ஷித்தார் அபேக்ஷித்த வரங்களைத்தந்தல்லது நிற்கமாட்டாத திருவுள்ளத்திலே வைத்ததாகில். சீர் - நன்மை. அதாகிறது கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யம். இந்த கைங்கர்யத்துக்கடியாயிருந்துள்ள அநவரதபாவநையை அபேக்ஷிக்கிறார்மேல்; பரந்தசிந்தையொன்றிநின்று. சப்தாதிவிஷயங்களிலேபோந்த என்னுடைய மநஸ்ஸு, மற்றொன்றில்போகாதே உன்பக்கலிலே ஒன்றிநின்று. நின்னபாதபங்கயம் பாவநமுமாய், நிரதிசய போக்யமாகையாலே ஆகர்ஷகமுமான உன் திருவடிகளை நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே. அம்மநஸ்ஸு நிரந்தரமாக நினைக்கவற்றும்படி நீ திருவுள்ளமாகவேணும். என் நினைவும் என்செயலும் அகிஞ்சித்கரம், உன் நினைவுக்கே பலவ்யாப்தியுள்ளதென்கை. ... ... கOக.

அ. நூற்றிரண்டாம்பாட்டு. விச்சேத ப்ரஸங்கமில்லாத அநவரதபாவநைக்கு சரீர ஸம்பந்தமறவேணுங்காணுமென்ன; எனக்கு ருசியுண்டாயிருக்க தேவரீர் ஸர்வசக்தியாயிருக்க அநுவர்த்திக்கிற இவ்வசித் ஸம்ஸர்க்கத்தை தேவரீர் அறுத்துத்தந்தருளுமளவும் நான் தரித்திருக்கும்படி இன்னபடி செய்கிறோமென்று ஒரு வார்த்தையாகிலும் அருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

மூ.—விள்விலாதகாதலால் விளங்குபாதபோதில்வைத்
துள்ளுவேனதூனநோ யொழிக்குமாதெழிக்குநீர்
பள்ளிமாயபன்றியாய வென்றிவீரகுன்றினால்
துள்ளுநீர்வரம்புசெய்த தோன்றலொன்றுசொல்லிடே. கOஉ.

ப—ரை.—தெழிக்கும்—கோஷிக்கிற, நீர்—கடலிலே, பள்ளி—கண்வளர்ந்தருளுகிற, மாய—ஆச்சர்யபூதனே, பன்றி ஆய—மஹாவராஹமாய் பூமியுத்தாரணம்பண்ணி, வென்ற—ஹிரண்யனைவென்ற, வீர—வீரத்தையுடையவனே, துள்ளு நீர்—திரைக்கிளர்த்தியையுடைய கடலிலே, குன்றினால்—மலைகளைக்கொண்டு, வரம்பு செய்த—அணைசெய்த, தோன்றல்—சக்ரவர்த்தி திருமகனே; விள்வு இலாத—விச்சேதமில்லாத, காதலால்—ப்ரேமத்தாலே, விளங்கு—உஜ்வலமான, பாதபோதில்—திருவடித்தாமரைகளிலே, வைத்து—நெஞ்சைவைத்து, உள்ளுவேனது—அத்திருவடிகளையே தஞ்சமாக நினைத்திருக்கிறவெனக்கு, ஊனம்—ஊனத்தைவிளைக்குமதான, நோய்—ஸம்ஸாரமாகிற நோயை, ஒழிக்கும் ஆறு ஒன்று—போக்கநினைத்திருக்கிறதொருபாயம், சொல்லிடு—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. விள்விலாதகாதலால். ப்ரயோஜநாந்தரங்களைப்பற்றி நெகிழாதே அநந்ய ப்ரயோஜநனையக்கொண்டு திருவடிகளில் பண்ணின ப்ரேமத்தாலே. "விள்கைவிள்ளாமைவிரும்பி" என்னக்கடவதிறே. விளங்குபாதபோதில்வைத்து. அந்த ப்ரேமத்தாலே உஜ்வலமான திருவடித்தாமரைகளிலே நெஞ்சைவைத்து. அநந்யப்ரயோஜநரான ஆச்ரிதருடைய ஸங்கீதியிலே அலருமதிறே திருவடித்தாமரைகள். இத்தால் — நான் ப்ரயோஜநாந்தரபரனாய்

(க) "ஸநோபந்து:" (உ) "அஹம்வோபாந்தவோஜாத:"

அசித்ஸம்பந்த மநுவர்த்திக்கிறதோ, தேவரீர் ஆச்ரிதவத்ஸலரல்லாமே யநுவர்த்திக்கிறதோ வென்கை. உள்ளுமேனதூனநோ யொழிக்குமா. அத்திருவடிகளையே தஞ்சமென்று நினைத்திருக்கிற வெனக்கு ஊனத்தை விளைக்கும் சரீரஸம்பந்தமாகிற நோயைப்போக்க நினைத்திருக்கிற விரகு. ஊனமாகிறது — ஸ்வஸ்வரூபவிஷயமான ஜ்ஞாநஸங்கோசமும், பகவத்ஜ்ஞாந ஸங்கோசமும், பகவதநுபவஸங்கோசமும். இவற்றை விளைக்குமதிறே தேஹஸம்பந்தம். "சரீரம" என்றும, "வ்யாதி" என்றும் - பர்யாயமிறே. இத்தால் — வேறொன்றைத் தஞ்சமென்றிழக்கிறேனோ, சரீரத்திலாதரமுண்டா யிழக்கிறேனோ. தேழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய. தேவரீரோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே கோஷிக்கிறகடலிலே ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஆச்சர்யமான ஸௌலப்யாதிகுணயுக்தனே. தெழிக்கை - முழங்குகை. பன்றியாயவென்றிவீர. விஸத்ர்சயான ஸம்ஸாரத்திலே ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற இவ்வளவேயன்றிக்கே, நீருக்கும் சேற்றுக்குமிறுயாத மஹாவராஹமாய் பாதாளகதையான பூமியை யெடுத்து ஹிரண்யாக்ஷனைவென்ற வீரத்தை யுடையவனே. குன்றினுல்துள்ளு நீாவரம்பு செய்ததோன்றல். தன்னில்கிடக்கும் பதார்த்தங்களைக் கரையிலே போகடுமதிரைக் கிளர்த்தியையுடைய கடலிலே அழுந்தக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு அணைசெய்த சக்ரவர்த்தி திருமகனே. தோன்றல் – அரசன். பரமபதநிலயனுன தேவரீர் ஆச்ரிதார்த்தமாக ஸம்ஸாரத்திலேவந்து ஸுலபராயும் தேவரீரையழிய மாறி நஷ்டோத்தாணம் பண்ணியும, ஆச்ரிதவிரோதிகளை யழியச்செய்தும், அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணியும், இபபடி நீர்மையாலும் சக்தியாலும் குறைவற்ற தேவரீர்க்கு, என் சரீரஸம்பந்தத்தை யறுக்கைக்கு என்கையில் பொருளுண்டோவென்கை. ஒன்றுசோல்லிடே. இரண்டு தலையிலும் குறைவற்ற பின்பு இது அநுவர்த்திக்கிறது நீ நினையாமையிறே. தேவரீர் நினைக்குமளவும் தரிக்கும்படி "இன்னவளவிலே செய்கிறோம்" என்று ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்ய வேணும். தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய பன்றியாய வென்றிவீர குன்றினுல் துள்ளுநீர்வரம்பு செய்த தோன்றல் - வில்விலாதகாதலால் விளங்கு பாதபோதில் வைத்து உள்ளுமேனதூனநோ யொழிககுமா - ஒன்று சொல்லிடே" என்றந்வயம். ... ... ௧0௨.

அ. நூற்றுமூன்றும்பாட்டு. அசித்ஸம்பந்தம் தேஹாவஸாநத்திலே போக்குகிறோம், நீர் பதறுகிறதென்னென்ன; அங்ஙனேயாகில் தேவரீருடைய மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் வடிவழகுக்கும் வாசகமான திருநாமங்களை நான் இடைவிடாதே மநநம்பண்ணிப் பேசுகைக்கு ஒருப்ரகார மருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

மூ.—திருக்கலந்துசேருமார்ப தேவதேவதேவனே
இருக்கலந்தவேதநீதி யாகிநின்றநின்மலா
கருக்கலந்தகாளமேக மேனியாயநின்பெயர்
உருக்கலந்தோழிவிலா துரைக்குமாறுரைசேயே. ௧0௩.

ப-ரை.—திரு—பெரிய பிராட்டியார், கலந்து—தேவரீரோடே ஸம்ச்லேஷித்து, சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மார்ப—திருமார்பையுடையனுய், தேவதேவதேவனே—நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனுய், இரு கலந்த—ரிக்(ஸ்ூ)ப்ரசுரமான, வேதம்—வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே, நீதி ஆகிநின்ற—ஸ்வபாவமாக வுடையயாய் நின்ற, நின்மலா—ஹேயப்ரத்யநீகனுய், கரு கலந்த—பொன்போலே புகர்த்து, காளமேகம்—கறுத்த

மேகம்போலே யிருக்கிற, மேனி—திருமேனியையுடைய, ஆய-கர்ஷ்ணனே, நின் பெயர் உருக்கலந்து—உன் திருநாமங்களை மநநம்பண்ணி, ஒழிவு இலாது—இடைவிடாதே, உரைக்கும் ஆறு—பேசும்வழியை, உரைசெய்—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. திருக்கலந்துசேருமார்ப. பிராட்டி தேவரீரோடே ஸம்ச்லேஷித்து, அந்த ஸம்ச்லேஷத்தில் அதிசங்கித்து "அகலகில்லேனிறையும்" என்று நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வையுடையவனே. பத்தரோடு முக்தரோடு நித்யரோடு வாசியற, (க) "[illegible]" என்கிறபடியே - ஸர்வர்க்கும் அபாச்ரயபூதையான பிராட்டி தான் நித்யஸாபேக்ஷையாம்படியன்றோ தேவரீருடையபெருமை. தேவதேவதேவனே. (உ) "[illegible]" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு மோக்ஷருசிபிறந்தவன்று ப்ராப்யமான நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநுபாவ்யனாய்க்கொண்டு நிர்வாஹகனானவனே. தேவரீரும் பிராட்டியும் சேர்ந்த சேர்த்தியிலே பெடித்துக் கைகீட்டுகையே யாத்ரையாயிருக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்கை. இருக்கலந்த வேதநீதியாகிநின்ற நின்மலா. ரிகபாகசுரமான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே ஸ்வபாவமாக வுடையைபாய் நின்ற ஹேயப்ரத்யநீகனே. நீதி - ஒழுக்கம். அதாகிறது - ஸ்வபாவம். (௩) "[illegible]" (௪) "[illegible]" (௫) "[illegible]" இத்யாதிவாக்யங்களாலே ஸ்ரீய꞉பதித்வமென்ன, ஸூரிபோக்யதையென்ன, ஹேயப்ரத்யநீகதையென்ன, இப்படிகளாலே வேதைகஸமதிகம்யனென்கை. கருக்கலந்த காளமேக மேனியாய. பொன்போலே புகர்த்துக் கறுத்து மேகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடைய, கர்ஷ்ணனே. கரு - பொன். (௬) "[illegible]" (௭) "[illegible]" என்று - விக்ரஹத்தையும் அவதாரவேளையையும் சொல்லிற்றிறே. (அ) "நவமாஸ[illegible]" என்னுமாபோலே நீரையுள்ளேயுடைய காளமேகமென்னவுமாம். கரு - கர்ப்பம். இக்கால - தாபஹரமாய் ஆகர்ஷகமுமான வடிவோடே க்ர்ஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து ஆச்ரிதர்க்கு ஸுலபனானவனென்கை. நின் பெயருருக்கலந்தொழிவிலாது உரைக்குமாறுரைசெய். ஸ்ரீய꞉பதி, * அயர்வறுமமரர்களதிபதி, ஹேயப்ரத்யநீகன், விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தன், ஆச்ரிதஸுலபனென்று நிரதிசயப்ராமாணப்ரதிபாத்யனான உன்குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை வடிவழகோடே இடைவிடாதே நான் பேசுகைக்கு வழியை யருளிச்செய்யவேணும். ... ... க0௩.

அ. நூற்றுநான்காம்பாட்டு. (௯) "[illegible]" என்றும், (க0) "[illegible]" என்று மித்யாதிகர்மத்தாலே விரோதிபாபத்தைப்போக்கி, (கக) "[illegible]" என்கிறபடியே நம்மை யநுபவிக்கும் வழி சொல்லிவைத்திலோமோ, "உரைசெய்" என்கிறதென்னென்ன; நீ ப்ரதிபாதகநிரஸநஸமர்த்தனாயிருக்க, நான் கர்மத்தாலே விரோதியைப்போக்க வென்பதொன்றுண்டோ, நீயே என் விரோதியைப்போக்கி உன்னை நான் மேல்விழுந்து இடைவிடாதே யநுபவிக்கும்படி பண்ணித் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

(க) "ஈச்வரீம்ஸர்வபூதாநாம்" (உ) "யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவா꞉" (௩) "ஹ்ரீச்சதேலக்ஷ்மீச்சபத்ந்யௌ" (௪) "தத்விஷ்ணோ꞉பரமம்பதம் ஸதாபச்யந்தி ஸூரய꞉" (௫) "அபஹதபாப்மா" (௬) "நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவபாஸ்வரா" (எ) "அஜாயமாநோபஹுதாவிஜாயதே" (அ) "நவமாஸதர்தம்கர்ப்பம்" (௯) "யத்கரோஷியதச்நாஸி" (க0) "த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ்தபோயஜ்ஞா꞉" (கக) "ஸததம்கீர்த்தயந்த꞉"

அசித்ஸம்பந்த மநுவர்த்திக்கிறதோ, தேவரீர் ஆச்ரிதவத்ஸலரல்லாமே யநுவர்த்திக்கிறதோ வென்கை. உள்ளுமேவனதூனநோ யொழிக்குமா. அத்திருவடிகளையே தஞ்சமென்று நினைத்திருக்கிற வெனக்கு ஊனத்தை விளைக்கும் சரீரஸம்பந்தமாகிற நோயைப்போக்க நினைத்திருக்கிற விரகு. ஊனமாகிறது — ஸ்வஸ்வரூபவிஷயமான ஜ்ஞாநஸங்கோசமும், பகவத் ஜ்ஞாந ஸங்கோசமும், பகவதநுபவஸங்கோசமும். இவற்றை விளைக்குமதிறே தேஹஸம்பந்தம். "சரீரம்" என்னும், "வ்யாதி" என்னும் - பர்யாயமிறே. இத்தால் — வேறொன்றைத் தஞ்சமென்றிழக்கிறேனே, சரீரத்திலாதரமுண்டா யிழக்கிறேனே. தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய. தேவரீரோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே கோஷிக்கிறகடலிலே ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஆச்சர்யமான ஸௌலப்யாதிகுணயுக்தனே. தெழிக்கை - முழங்குகை. பன்றியாயவென்றிவீர. விஸத்ர்சமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற இவ்வளவேயன்றிக்கே, நீருக்கும் சேற்றுக்குமிறுயாத மஹாவராஹமாய் பாதாளகதையான பூமியை யெடுத்து ஹிரண்யாக்ஷனையென்ற வீரத்தை யுடையவனே. குன்றினால்துள்ளு நீர்வரம்பு செய்ததோன்றல். தன்னில்கிடக்கும் பதார்த்தங்களைக் கரையிலே பொகடுமதிரைக் கிளர்த்தியையுடைய கடலிலே அழுந்தக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு அணைசெய்த சக்ரவர்த்தி திருமகனே. தோன்றல் - அரசன். பரமபதநிலயனை தேவரீர் ஆச்ரிதார்த்தமாக ஸம்ஸாரத்திலேவந்து ஸமுலபராயும் தேவரீரையழிய மாறி நஷ்டோத்தரணம் பண்ணியும, ஆச்ரிதவிரோதிகளை யழியச்செய்தும், அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணியும், இப்படி நீர்மையாலும் சக்தியாலும் குறைவற்ற தேவரீர்க்கு, என் சரீரஸம்பந்தத்தை யறுக்கைக்கு என்கையில் பொருளுண்டோவென்கை. ஒன்றுசொல்லிடே. இரண்டு தலையிலும் குறைவற்ற பின்பு இது அநுவர்த்திக்கிறது நீ நினையாமையிறே. தேவரீர் நினைக்குமளவும் தரிக்கும்படி "இன்னவளவிலே செய்கிறோம்" என்று ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்ய வேணும். தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய பன்றியாய வென்றிவீர குன்றினால் துள்ளுநீர்வரம்பு செய்த தோன்றல் - விள்விலாதகாதலால் விளங்கு பாதபோதில் வைத்து உள்ளுமேவனதூனநோ யொழிக்குமா - ஒன்று சொல்லிடே" என்றந்வயம். ... ... க0உ.

அ. நூற்றுமூன்றாம்பாட்டு. அசித்ஸம்பந்தம் தேஹாவஸாநத்திலே போக்குகிறோம், நீர் பதறுகிறதென்னென்ன; அங்ஙனேயாகில் தேவரீருடைய மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் வடிவழகுக்கும் வாசகமான திருநாமங்களை நான் இடைவிடாதே மநநம்பண்ணிப் பேசுகைக்கு ஒருப்ரகார மருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

மூ.—திருக்கலந்துசேருமார்ப தேவதேவதேவனே
இருக்கலந்தவேதநீதி யாகிநின்றநின்மலா
கருக்கலந்தகாளமேக மேனியாயநின்பெயர்
உருக்கலந்தொழிவிலா துரைக்குமாறுரைசெயே. க0௩.

ப-ரை.—திரு—பெரிய பிராட்டியார், கலந்து—தேவரீரோடே ஸம்ச்லேஷித்து, சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மார்ப—திருமார்பையுடையனுய், தேவதேவதேவனே—நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், இரு கலந்த—ரிக்(ஸூக்)ப்ரசுரமான, வேதம்—வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே, நீதி ஆகிநின்ற—ஸ்வபாவமாக வுடையையாய் நின்ற, நின்மலா—ஹேயப்ரத்யநீகனாய், கரு கலந்த—பொன்போலே புகர்த்து, காளமேகம்—கறுத்த

மேகம்போலே யிருக்கிற, மேனி—திருமேனியையுடைய, ஆய—க்ர்ஷ்ணனே, நின் பெயர் உருக்கலந்து—உன் திருநாமங்களை மநநம்பண்ணி, ஒழிவு இலாது—இடைவிடாதே, உரைக்கும் ஆறு—பேசும்வழியை, உரைசெய்—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. திருக்கலந்துசேருமார்ப. பிராட்டி தேவரீரோடே ஸம்ச்லேஷித்து, அந்த ஸம்ச்லேஷத்தில் அதிசங்கித்து "அகலகில்லேனிறையும்" என்று நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வை யுடையவனே. பத்தரோடு முக்தரோடு நித்யரோடு வாசியற, (௧) "ஈச்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்" என்கிறபடியே - ஸர்வர்க்கும் அபாச்ரயபூதையான பிராட்டி தான் நித்யஸாபேக்ஷையாம்படியன்றோ தேவரீருடையபெருமை. தேவதேவதேவனே. (௨) "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு மோக்ஷருசிபிறந்தவன்று ப்ராப்யரான நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநுபாவ்யனுய்க்கொண்டு நிர்வாஹகனானவனே. தேவரீரும் பிராட்டியும் சேர்ந்த சேர்த்தியிலே யெடுத்துக் கைநீட்டுகையே யாத்ரையாயிருக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்கை. இருக்கலந்த வேதநீதியாகிநின்ற நின்மலா. நிஷ்பாதமான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கைகையே ஸ்வபாவமாக வுடையையாய் நின்ற ஹேயப்ரத்யநீகனே. நீதி - ஒழுக்கம். அதாகிறது - ஸ்வபாவம். (௩) "ஹ்ரீச்சதே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ" (௪) "தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:" (௫) "அபஹதபாப்மா" இத்யாதிவாக்யங்களாலே ஸ்ரிய:பதித்வமென்ன, ஸூரிபோக்யதை யென்ன, ஹேயப்ரத்யநீகதையென்ன, இப்படிகளாலே வேதைகஸமதிகம்யனென்கை. கருக்கலந்த காளமேக மேனியாய. பொன்போலே புகர்த்துக் கறுத்து மேகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடைய. க்ர்ஷ்ணனே. கரு – பொன். (௬) "நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா" (௭) "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" என்று – விக்ரஹத்தையும் அவதாரலீலை லப்யத்தையும் சொல்லிற்றிறே. (௮) "நவமாஸ தர்தம் கர்ப்பம்" என்னுமாப்போலே நீரையுள்ளேயுடைய காளமேகமென்னவுமாம். கரு - கர்ப்பம். இத்தால் - தாபஹரமாய ஆகர்ஷகமுமான வடிவோடே க்ர்ஷ்ணனுய்வந்தவதரித்து ஆச்ரிதர்க்கு ஸுலபனானவனென்கை. நின் பெயருருக்கலந்தொழிவிலாது உரைக்குமாறுரைசெயே. ஸ்ரிய:பதி, * அபர்வநுமடர்களதிபதி, ஹேயப்ரத்யநீகன், விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தன், ஆச்ரிதஸுலபனென்று நிர்த்தோஷபரமான ப்ரதிபாத்யனுன உன்குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை வடிவழகோடே இடைவிடாதே நான் பேசுகைக்கு வழியை யருளிச்செய்யவேணும். ... ... கO௲.

அ. நூற்றுநான்காம்பாட்டு. (௯) "யத்கரோஷி யதச்நாஸி" என்றும், (கO) "த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ் தபோயஜ்ஞா:" என்று மித்யாதிகர்மத்தாலே விரோதிபாபத்தைப்போக்கி, (கக) "ஸததம் கீர்த்தயந்த:" என்கிறபடியே நம்மை யநுபவிக்கும் வழி சொல்லிவைத்திலோமோ, "உரைசெய்" என்கிறதென்னென்ன; நீ ப்ரதிபந்தகநிரஸநஸமர்த்தனாயிருக்க, நான் கர்மத்தாலே விரோதியைப்போக்க வேண்டுவதொன்றுண்டோ, நீயே என் விரோதியைப்போக்கி உன்னை நான் மேல்விழுந்து இடைவிடாதே யநுபவிக்கும்படி பண்ணித் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

(௧) "ஈச்வரீம்ஸர்வபூதாநாம்" (௨) "யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவா:" (௩) "ஹ்ரீச்சதேலக்ஷ்மீச்சபத்ந்யௌ" (௪) "தத்விஷ்ணோ:பரமம்பதம் ஸதாபச்யந்தி ஸூரய:" (௫) "அபஹதபாப்மா" (௬) "நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவபாஸ்வரா" (௭) "அஜாயமாநோபஹுதாவிஜாயதே" (௮) "நவமாஸதர்தம்கர்ப்பம்" (௯) "யத்கரோஷியதச்நாஸி" (கO) "த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ்தபோயஜ்ஞா:" (கக) "ஸததம் கீர்த்தயந்த:"

மூ —கடுங்கவந்தன்வக்கரன் கரன்முரன்சிரமவை
இடந்துகூறுசெய்தபல் படைத்தடக்கைமாயனே
கிடந்திருந்துநின்றியங்கு போதுநின்னபொற்கழல்
தொடர்ந்துவீள்விலாததோர் தொடர்ச்சிநல்கவேண்டுமே. க0௪.

ப-ரை.— கடு - மிசக்கொடியனுன, கவந்தன் - கபந்தனுடையவும், வக்கரன் - தந்த வக்ரனுடையவும், கரன்—கரனுடையவும், முரன்—முரனுடையவும், சிரம் அவை—தலைகளை, இடந்து—தள்ளி, கூறு செய்த—சிநநம் பிந்நமாக்கின, பல் படை—பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்களை, தடம்—குளிர்ந்த, கை—திருக்கைகளிலேதரித்த, மாயனே—ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனே; கிடந்து இருந்து நின்று இயங்கு போதும்—கிடக்கும்போதும் இருக்கும்போதும் நிற்கும் போதும் ஸஞ்சரிக்கும்போதும், நின்ன - வகுத்த சேஷியானதேவரீருடைய, பொன் கழல் தொடர்ந்து - ஸ்ப்ர்ஹணீயமான திருவடிகளைப் பின்சென்று, வீள்வு இலாதது ஓர் தொடர்ச்சி-இடைவிடாதபடியான ஒரு ஸ்வபாவத்தை, நல்கவேண்டும்-எனக்குத் தந்தருளவேணும்.

வ்யா. கடுங்கவந்தன் வக்கரன் கரன்முரன் சிரமவை. அற வெட்டியனுனகபந்தன், தந்தவக்ரன், கரன், முரன், இவர்களுடைய தலைகளை. அல்லாதாரிற்காட்டில் கபந்தனுக்கு வெட்டிமையாவது - பிராட்டியைப்பிரிந்து கடலும் மலையும் விசும்புந் தேடுகிறதசையிலே எதிரம்புகோக்கவந்த வெட்டிமையை நினைத்து வெறுக்கிறுர். இடந்துகூறுசெய்த. அவர்கள் தலைமண்டையையிடந்து சரீரங்களை, (க) “ஹிநம்பிநம்ஶரைஸ்தஸ்ய” என்கிறபடியே சகலமாக்கினவனே. அஸுரராக்ஷஸர்களை யழியச்செய்தாப்போலே என்னுடைய பாபரூபமான ப்ரதிபந்தகங்களையழியச்செய்யவேணுமென்கை. பல்படைத்தடக்கைமாயனே. அவர்களை யழியச்செய்கைக்கும் பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்களை, ஆச்ரிதரைக் குளிரத்தடவக்கடவ திருக்கையிலேதரித்த ஆச்சர்யசக்தியுக்தனே. ஒன்றே ப்ரதிகூலர்க்கு பாதகமாய் அது தானே அநுகூலர்க்கு ரக்ஷகமுமாயிருக்கை ஆச்சர்யமிறே. என்னுடைய விரோதியைப்போக்குகைக்கு திவ்யாயுதங்கள்வேண்டா, இரங்கவமையுமென்கை. (உ) “அப்யேஷ பர்ஷ்டேமம ஹஸ்தபத்மம் கரிஷ்யதி ஶ்ரீம தநந்தமூர்த்திஃ” என்றும், “அணிமிகுதாமரைக்கையை யந்தோ அடிசசிபோந்தலைமிசை நீ யணியாய்” என்றும் - ஆச்ரிதரை உஜ்ஜீவிப்பிக்குங் கையிறே. தடம் - குளிர்த்தி. ஆனாலும் உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; கிடந்திருந்து நின்றியங்குபோதும். (ங) “ஆஸீநாவாஶயாநாவா திஷ்டந்தோ யத்ரகுத்ரவா” என்கிறபடியே - கிடந்தும் இருந்தும் நின்றும் ஸஞ்சரித்தும் இப்படிகளாலே தேஹயாத்ரை நடக்கும் போதும். நின்னபொற்கழல். வகுத்த சேஷியான தேவரீருடைய ஸ்ப்ர்ஹணீயமான திருவடிகளை. தேஹயாத்ராசேஷமான காலமும்விடவொண்ணுத திருவடிகளென்கை. தொடர்ந்து வீள்விலாததோர் தொடர்ச்சி நல்கவேண்டுமே. மேல்விழுந்து இடைவிடாதபடியான ஸ்வபாவத்தை யெனக்குப்பண்ணித்தந்தருளவேணும். தொடர்ச்சி - செறிவு. இத்தால் - அநுபவ விரோதிகளை தேவரீரேபோக்கவும், ஸர்வகாலமும் ஸ்ப்ர்ஹணீயமான தேவரீர் திருவடிகளை இடைவிடாதே யநுபவிப்பேனுகவும் பண்ணித்தந்தருளவேணுமென்ற தாய்த்து.

(க) “சிந்நம்பிந்நம்சரைர்த்தக்த்தம்” (உ) “அப்யேஷபர்ஷ்டேமமஹஸ்தபத்மம் கரிஷ்யதி ஶ்ரீம தநந்தமூர்த்திஃ” (ங) “ஆஸீநாவசயாநாவா திஷ்டந்தோ யத்ரகுத்ரவா”

அ. தாற்பர்யம். நான்சொன்ன உபாயங்களி லிழியாதொழிகைக்கும் நான்செப்படி காண்கையொழிய போகத்திலே த்வரிக்கைக்கும் ஹேதுவென்னென்ன; பிராட்டி புருஷகாரமாக குணாதிகரான தேவரீர் விஷயீகாரத்தையே தஞ்சமென்றிருக்குமவனைகையாலே உபாயாந்தரா பேக்ஷயில்லை, தேவரீர் வடிவழகிலநுபவமே போகத்தில் த்வரிக்கைக்கடி யென்கிறார்.

மூ.—மண்ணையுண்டுமிழ்ந்துபின் னிரந்துகொண்டளந்தமண்
கண்ணுளல்லதில்லையென்று வென்றகாலமாயினாய்
பண்ணைவென்றவின்சொல்மங்கை கொங்கைதங்குபங்கயக்
கண்ண! நின்னவண்ணமல்ல தில்லையெண்ணும்வண்ணமே. க௦௫.

ப-ரை.— மண்ணை உண்டு-ப்ரளயாபத்திலே லோகங்களை யடையத் திருவயிற்றிலே வைத்து, உமிழ்ந்து—ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே வெளிநாடு காணப்புறப்படவிட்டு, பின்—ஸ்ருஷ்டமானபின்பு, (அஜ்ஜகத்தை மஹாபலி அபஹரிக்க,) இரந்து—அவன் பக்கலிலே அர்த்தியாய்ச் சென்றிரந்து, கொண்டு—நீரேற்றுப் பெற்றுக்கொண்டு, அளந்த-திருவடிகளாலே அளந்தருளின, மண்—பூமியானது, கண்ணுள் அல்லது இல்லை என்று—நம்கடாக்ஷத்திலே நிலைநிற்குமதொழிய வேறு ஸ்திதியில்லையென்று, வென்ற—ஸகலபதார்த்தங்களும் தன்கையிலே அகப்படும்படி ஸகலபரிணாமத்துக்கும் நிர்வாஹகமான, காலம் ஆயினாய்—காலத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், பண்ணை-இசைகளை, வென்ற-வெற்றிகொண்ட, இன் சொல்-இனிய பேச்சையுடையளாய், மங்கை-மங்கைப்பருவத்தை யுடையளான பெரியபிராட்டியாருடைய, கொங்கை—திருமுலைத்தடத்திலே, தங்கு—பொருந்திவர்த்திக்கிற, பங்கயம் கண்ணா—புண்டரீகாக்ஷனே, எண்ணும் வண்ணம—தேவரீரை யிடைவிடாதே அநுபவிக்க வேணுமென்கிற மநோரதப்ரகாரத்துக்குஹேது, நின்ன வண்ணம் அல்லது இல்லை—உன்வடிவழகல்லது வேறொன்றில்லை.

வ்யா. மண்ணையுண்டுமிழ்ந்து. ப்ரளயாபத்திலே அபேக்ஷியாதிருக்க ஆபத்தே முதலாக, வரையாதே இஜ்ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, உள்ளிருந்து நோவுபடாதபடி ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே உமிழ்ந்து. இத்தால்- தன்பக்கல் விமுகரானாரளவிலும் வத்ஸலனென்கை. பின் இரந்துகொண்டளந்து. ஸ்ருஷ்டமானபின்பு அஜ்ஜகத்தை மஹாபலி அபஹரிக்க, அவன்பக்கலிலே அர்த்தியாய்ச் சென்று இரந்து, இந்த்ரனுக்கு த்ரைலோக்யஸாம்ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து, அவ்வளவுக்கு மேலே சதுர்த்தசபுவநத்திலுண்டான ஸகல சேதநர்தலையிலும உன்திருவடிகளைவைத்து. இத்தால் - விமுகரானாரளவிலும் சீலவானுமாய் ஸுலபனுமாயிருக்குமவனென்கை. தன்னை அழியமாறித் தாழநிற்கையிறே - சீலம். எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையிறே - ஸௌலப்யம். மண்கண்ணுளல்லதில்லையென்று. விமுகரான ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து இப்படி செய்தருளுகைக் கடியென்னென்னில்; இஜ்ஜகத்துக்கு நம் கடாக்ஷமொழிய வேறு ஸ்திதியில்லையென்று. வென்றகாலமாயினாய். ஸகலபதார்த்தங்களும் தன்கையிலே அகப்படும்படி ஸகலபரிணாமத்துக்கும் நிர்வாஹகமான காலத்துக்கும் நிர்வாஹகனானவனே. இத்தால் - ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு கர்மீபவித்தும் அந்யசேஷத்வத்தால் முறைபழிந்தும், இப்படி காலவச்யரான சேதநர்க்கு தேவரீரல்லது காலத்தை ஜயிக்க விரகில்லையென்கை. (க) "காலஸ்ஸபசதே தத்ர நகாலஸ்தத்ர வை ப்ரபு:" என்னக்கட

(க) " காலம்ஸபசதேதத்ர நகாலஸ்தத்ரவைப்ரபு: "

வதிறே. "மண்கண்ணுளல்லதில்லை யென்றுவென்று" என்று கீழே அந்வயிக்கவுமாம். அப்பக்ஷத்தில், மஹாபலி, ப்ரளயம் முதலான விரோதிகளை உன்பேருக வென்றவென்கை. பண்ணைவென்றவின் சோல்மங்கைகோங்கை தங்குபங்கயக்கண்ண. (க) "ஐய ராஜய-ரா ஞாவா" என்கிறபேச்சையும் பருவத்தையுமுடைய பிராட்டியுடைய திருமுலைத்தடத்தையே அபாச்ரயமாகவுடைய புண்டரீகாக்ஷனே. இத்தால் - பருவத்தாலும் பேச்சாலும் அவயவ சோபையாலும் விலக்ஷணையான பிராட்டிக்கு வல்லபனுகையாலே பூர்வவர்த்தத்தை விஸ்மரித்து, என்பக்கலிலே கீழ்ச்சொன்ன ஆபத்ஸகத்வாதி குணப்ரேரிதமான விசேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணினவ னென்கை. நின்னவண்ண மல்லதில்லையெண்ணும் வண்ணமே. தேவரீரை இடைவிடாதே யநுபவிக்க வேணுமென்கிற மனோரதப்ரகாரத்துக்கு ஹேது உன் வடிவழகல்லது வேறென்றில்லை. உன்னுடைய விசேஷகடாக்ஷத்துக்கடியான வாத்ஸல்யாதி குணங்களொழிய உன்வடிவழகே யெனக்கு இம்மனோரதத்துக்கும் ஹேதுவென்கை.

அ. நூற்றுறும்பாட்டு. "நின்னவண்ணமல்லதில்லை" என்று—தாம்வடிவழகிலே துவக்குண்டபடி சொன்னுர் - கீழ்; இதில்—தேவரீருடைய ஆபத்ஸகத்வத்துக்கல்லது நான் நெகிழினும் என்னெஞ்சு வேறென்றில் ஸ்நேஹியாதென்கிறுர்.

> ௱.—கறுத்தெதிர்ந்தகாலநேமி காலனேகூடவன்
> றறுத்தவாழிசங்குதண்டு வில்லும்வாளுமேந்தினய்
> தோறுக்கலந்தவூனமஃ தோழிக்கவன்றுகுன்றமுன்
> போறுத்தநின்புகழ்க்கலாலோர் நேசமில்லைநெஞ்சமே. ௧0௬.

ப—ரை.— கறுத்து – க்ருத்தனுய்; எதிர்ந்த – எதிரிட்ட, காலநேமி – காலநேமியாகிற அஸுரன், காலனெடு கூட—ம்ர்த்யுவோடேகூடும்படி, அன்று—அவனலே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆபத்துவந்தவன்று, அறுத்த—அவன்தலையை யறுத்த, ஆழி சங்கு தண்டு வில்லும் வாளும் ஏந்தினய்—திருவாழிதொடக்கமான திவ்யாயுதங்களை தரித்தவனே, தொறு கலந்த—பசுக்களுக்குண்டான—ஊனம் அஃது ஒழிக்க—அநுபவவிநாச்யமான ஆபத்தைப் போக்குகைக்காக, அன்று—பசுக்களும் இடையரும் வருந்துகிறகாலத்திலே, முன்—அவைகளுக்கு நாசம்வருவதற்கு முன்னமே, குன்றம் பொறுத்த—கோவர்த்தநத்தையெடுத்து ரக்ஷித்த, நின் புகழ்க்கு அலால்–உன் கல்யாணகுணத்துக்கல்லது, நெஞ்சம்–என் மநஸ்ஸுக்கு, ஓர் நேசம் இல்லை—ப்ராவண்யலேசமுமுண்டாகாது.

வ்யா. கறுத்தெதிர்ந்தகாலநேமிகாலனேகூட. க்ருத்தனுய் எதிரிட்ட காலநேமியாகிறவஸுரன் ம்ர்த்யுவோடே கூடும்படி. இந்த்ராதிகளுடைய ஐசவர்யத்தையும் அவர்கள்பக்கல் ஈசவராநுக்ரஹத்தையும்பொறுதே க்ருத்தனுனுய்த்து. (உ) "ஸுஹ்ரு ஸம ஸவு ஹுதாநாழ" என்கிறவிஷயத்திலே கிடீர்! க்ருத்தனுய்த்து. (௩) "ஸநெரவ நூஃ" (௪) "ஈஹமவொஙா நூவெஜாதஃ" என்கிறபடியே நிருபாதிகபந்துவின் பக்கலிலேயிறே கோபித்தது. ஓரஞ்ஜலியாலே ஒரு நீராக்கலக்கலாம் விஷயத்திலே துஷ்ப்ரக்ர்தியாகையாலே எதிரம்புகோத்து நசித்தானென்கை. அநுகூலித்தாரை யுன்னேடே கூட்டுகையும்

(க) "மதுராமதுராலாபா" (உ) "ஸுஹ்ர்தம் ஸர்வபூதாநாம்" (௩) "ஸநோ பந்துஃ" (௪) "அஹம்வோபாந்தவோஜாதஃ"

ப்ரதிகூலித்தாரை யமனோடே கூட்டுகையுமிறே தேவரீர்க்கு ஸ்வபாவம். அன்று. காலநேமியாலே இந்த்ராதிகளுக்கு ஆபத்துவந்தவன்று. அறுத்தவாழி சங்குதண்டுவில்லும் வாளுமேந்தினாய். ஸபரிகரனான காலநேமியைத் தலையையறுத்த திருவாழி தொடக்கமான ஸ்ரீ பஞ்சாயுதங்களை தரித்தவனே. திருவாழியாலே அவன் தலை யறுப்புண்டபின்னும் தேவர்களுக்கு எவராலே என்னவிரோதம் வருகிறதோ! என்று, "கைகழலாநேமியான்" என்கிறபடியே திவ்யாயுததரனாயிருக்கிறபடி.தோறுக்கலந்தவூனமஃதொழிக்க.இந்த்ராதிகளுக்குஅஸுரரால் வந்த ஆபத்தைப்போக்கினபடி சொல்லிற்று - கீழ், இந்த்ரனால் பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்வந்த ஆபத்தைப்போக்கினபடி சொல்லுகிறது மேல். பசுக்களுக்கு அநுபவ விநாச்யமான ஆபத்தைப்போக்குகைக்காக. அஸுரர்களால் வந்த ஆபத்துக்கு ரக்ஷ்யனான இந்த்ரனால் வந்த ஆபத்தாகையாலே அநுபவித்தே அறுமாய்த்து. அன்று. (க) "கோகோபீ ஜநஸங்குல மதீவார்த்தம்" என்கிறதசையிலே. தோறு—பசு. குன்றமுன்பொறுத்தநின்புகழ்க்கலால். கோவர்த்தநத்தை தரித்து ரக்ஷித்த உன்கல்யாணகுணத்துக்கல்லது. இந்த்ரன் ப்ராதிகூல்யத்தில் வ்யவஸ்திதனல்லாமையாலே, அழியச்செய்யும்திவ்யாயுதங்களுண்டாயிருக்கத் தன்னுடைய ரக்ஷ்யவர்க்கத்தை மலையெடுத்து நோக்கினனென்கை. "முன்" என்கிறது - ஒருத்தருக்கு நோவுவருவதற்கு முன்பென்கை. "வரைமுனேந்தும்" என்று - அவன் அநாயாஸேந தரிக்கச்செய்தேயும், அவன் ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்து "பொறுத்த" என்கிறார் இவர். ஓர்நேசமில்லை நெஞ்சமே. வ்யக்த்யந்தரத்திலாதல், குணாந்தரத்திலாதல் எனக்கு ப்ராவண்யம் ஸம்பவிக்கிலும் என்மநஸ்ஸுக்கு ப்ராவண்யலேசமில்லை. ஆக, ப்ரயோஜநாந்தரபரரான இந்த்ராதிகளுடைய ஆபத்தை ஆயுதத்தாலே யழித்தும், ஸ்வாபிமாநத்துக்குள்ளே கிடக்கிற பசுக்களுக்கு மிடையருக்கும் வந்த ஆபத்தை மலையையெடுத்து ரக்ஷித்தும், இப்படியால் வந்த உன் ஆபத்ஸகத்வத்துக்கல்லது என்னெஞ்சுக்கு வேறொரு ஸ்நேஹமில்லையென்றதாய்த்து. ... ... கO௬.

அ. நூற்றேழாம்பாட்டு. கீழிரண்டுபாட்டாலே - தமக்கும் தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்கு முண்டான பகவத்ப்ரேமத்துக்கடியான வடிவழகையும் ஆபத்ஸகத்வத்தையும் பேசினார்; இதில் - அந்த ஸங்கவிரோதியான ப்ரபல ப்ரதிபந்தகங்களை ப்ரபலமான அஸுரர்களை அழியச்செய்தாப்போலே போக்கின உன் திருவடிகளுக்கல்லது வேறொருவிஷயத்தில் நான் ஸங்கம் பண்ணேனென்கிறார்.

மூ.—காய்சினத்தகாசிமன்னன் வக்கரன்பவுண்டிரன்
மாசினத்தமாலிமான் சுமாலிகேசிதேனுகன்
நாசமுற்றுவீழநாள் கவர்ந்தநின்கழற்கலால்
நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்திடேனெம்மீசனே. கOஎ.

ப—ரை.— எம் ஈசனே - எனக்கு நிர்வாஹகனானவனே ; காய் - ஸாத்விகரைக்கொன்றல்லது நில்லாத, சினத்த—கோபத்தையுடைய, காசி மன்னன்—காசி ராஜனும், வக்கரன்—தந்தவக்ரனும், பவுண்டிரன்—பௌண்ட்ரகவாஸுதேவனும், மா சினத்த மாலி—மிக்ககோபத்தை யுடையனான மாலியும், மான் சுமாலி—மஹானான ஸுமாலியும், கேசி—ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்களுக்கு பாதகனான கேசியும், தேனுகன்—பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்

(க) "கோகோபீஜநஸங்குல மதீவார்த்தம்".

பயங்கரனை தேநுகாஸுரனும், நாசம் உற்று—துக்கத்தை யநுபவித்து, வீழ—ம்ர்தராய் விழும்படி, நாள் கவர்ந்த—ஆயுஸ்ஸைவாங்கின,நின் கழற்கு அலால்—உன் திருவடிகளிலல்லது, நேசபாசம்-பக்தியாகிற கயிற்றை, எத்திறத்தும்-எந்தநசையிலும், வைத்திடேன்—வையேனென்கிறுர்.

வ்யா. காய்சினத்தகாசிமன்னன். காயும் சினத்தையுடைய காசிராஜன். ஸாத்விகரைக்கொன்றல்லது விடாத கோபத்தையுடையவனென்கை. காய்தல் - கொல்லல். அப்படியிருக்கும் தந்தவக்ரன். பவுண்டிரன். "ஈச்வரோஹம்" என்றிருக்கும் பௌண்ட்ரக வாஸுதேவன். மாசினத்தமாலி. பெரியசினத்தையுடைய மாலி. மான்சுமாலி. மஹானுன ஸுமாலி. சினத்தையுடையனுமாய் பத்ராகாரனுமா யிருக்குமவனென் கை. கேசி. ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவதைகளுக்கும் பாதகனை கேசி. தேனுகன்.க்ர்ஷ்ணனை அநுவர்த்திக்கிற இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் பயங்கரனை தேநுகன். இவ்வாஸுரவர்க்கத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தைப்பேசிற்று - தம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்களினுடைய க்ரௌர்யம் தோற்றுகைக்காக. நாசமுற்றுவீழ நாள்கவர்ந்த. துக்கத்தை யநுபவித்து ம்ர்தராய்விழும்படி ஆயுஸ்ஸைவாங்கின. நாசம் — துக்கம். "வீழ்தல்" என்று — விடுதலாய், ப்ராணனை விடும்படி யென்றுமாம். இத்தால் - ஆச்ரித விரோதிகளை ஸ்வசத்ருக்களைப்போலே கண்ணற்று க்ரூரமாக வதித்தபடி. நின்கழற்கலால் நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்திடேன். விரோதிநிரஸந சிலனை உன் திருவடிகளிலல்லது, பக்தியாகிறகயிற்றை எவ்விஷயத்திலும் வையேன். பந்தகமாகையாலே பத்தியை'கயிறு' என்கிறது. "எட்டினோடிரண்டெனும் கயிற்றினல்" என்னக்கடவதிறே. எம்ஈசனே. என்னுடனே. விஷயாந்தர ப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபங்களையும் தேவரீர்பக்கல் ப்ரேமத்துக்கு விரோதியான பாபங்களையும்போக்கி இவ்வளவும் புகுர நிறுத்துகைக்கடி இத்தையுடையவனுகையென்கை. ... ... க0எ.

அ. நூற்றெட்டாம்பாட்டு. "நின்புகழ்க்கலால் ஓர்நேசமில்லை நெஞ்சம்" என்றும், "நின்கழற்கலால் நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்திடேன்" என்றும் சொல்லக்கூடவதிறே, இதுக்கு விஷயமாக நம்மைக்கிட்டி அநுபவிக்கப் பார்த்தாரோ வென்ன; போகமோக்ஷ ஸுகங்களை அநுபவிக்கப் பெற்றாலும உன்னை ப்ராபிக்கவேணுமென்னு மாசையொழிய மற்றொன்றை விரும்பேனென்கிறுர்.

மூ.—கேடில்சீர்வரத்தனுய்க் கெடும்வரத்தயனரன்
நாடினேடுநாட்டமா யிரத்தனுநேண்ணினும்
வீடதானபோகமெய்தி வீற்றிருந்தபோதிலும்
கூடுமாசையல்லதொன்று கோள்வனோகுறிப்பிலே. கoஅ.

ப-ரை.—கேடு இல்-அழிவிலலாத, சீர்-ஸம்பத்தையுடையனும்படி, வரத்தன் ஆய்—பகவத் ப்ரஸாதத்தையுடைய னுயிருக்கிற, அயன் நாடினேடு—ப்ரஹ்மாவினுடைய ஸத்யலோக ஸம்பத்தையும், கெடும்-எல்லாம் தன்னாலே அழியும்படி, வரத்து-பகவத்ப்ரஸாதம் பெற்ற, அரன் நாடினேடு—ருத்ரனுடைய கைலாஸஸம்பத்தையும், நாட்டம் ஆயிரத்தன் நாடு —ஆயிரங்கண்களையுடையனை இந்த்ரனுடைய ஸ்வர்க்கலோக ஸம்பத்தையும், நண்ணினும்—பெற்றாலும், வீடு அது ஆன—பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமாகிற, போகம் எய்தி—

போகத்தை ப்ராபித்து, வீறு இருந்தபோதிலும்—நிரதிசயாநந்த நிர்ப்பரராயிருந்தபோதிலும், கூடும் ஆசை அல்லது—உன்னைக்கூட வேணுமென்னு மாசையல்லது, ஒன்று—வேறொன்றை, குறிப்பில் கொள்வனே—நெஞ்சால் நினைப்பனோ வென்கிறார்.

வ்யா. கேடில் சீர்வரத்தனுய்க் கெடும்வரத்தயனரன். கேடில் சீர்வரத்தனுய - அயன், கெடும்வரத்தனுய - அரன். அழிவில்லாத ஸம்பத்தையுடையனும்படி பகவத் ப்ரஸாதத்தையுடையனு யிருக்கிற ப்ரஹ்மா, ஸர்வத்துக்கும் தன்னாலே உபஸம்ஹாரமாம்படி பகவத்ப்ரஸாதம்பெற்ற ருத்ரன். அதவா, அழிவில்லாதஸம்பத்தையுடையனுய் வரப்ரதாநக்ஷமனான ப்ரஹ்மாவும், ஸர்வஸம்ஹாரத்தை யுடையனுய் வரப்ரதாநக்ஷமனான ருத்ரனும் என்றுமாம். நாடினேடு நாட்டமாயிரத்தன் நாணேண்ணினும். இவர்களுடைய நாட்டோடேகூட ஸஹஸ்ராக்ஷனுடைய நாட்டையும் பெற்றாலும். நாட்டம் - கண். "நாடு" என்று நாட்டிலுள்ள விஷயங்களை நினைக்கிறது. அதாகிறது-ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய மூவகைப்பட்ட ஐச்வர்யத்தை நானொருத்தனும் பெற்றாலும். இவ்வைச்வர்யம் மூன்றுக்கும் ஏகாச்ரயத்திலே ஸம்பாவனையில்லையிறே; கூடாதது கூடினாலும். வீடதானபோகமெய்தி. அதுக்குமேலே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமாகிற போகத்தை ப்ராபித்து. மோக்ஷமாகிறது - ஸம்ஸாரநிவர்த்தி மாத்ரமாதல், ஒருதேசவிசேஷ ப்ராப்தியாதலன்று, கைங்கர்யபோகமென்கை. வீற்றிருந்தபோதிலும். கைங்கர்யோபகரணங்கள் குறைவற்றிருந்தபோதிலுமென்னுதல்; நிரதிசயாநந்த நிர்ப்பரனுயிருந்தபோதிலுமென்னுதல். கைங்கர்யோபகரண ஸம்பத்தி ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே உண்டாமதிறே. போகமோக்ஷங்கள் ஏகாச்ரயத்திலே ஸம்பவிக்கிலும். கூடுமாசையல்லது ஒன்று கொள்வனே குறிப்பிலே. உன்னைக் கூடவேணுமென்னு மாசையல்லது வேறொன்றை நெஞ்சால் விரும்புவனே. (க) "[illegible]" (உ) "[illegible]" என்றிறே பகவத்ஜ்ஞானபக்திகள் ரஸித்தவர்களுடைய வார்த்தை. ... ... ௧0அ.

அ. நூற்றொன்பதாம்பாட்டு. கீழ் - நம்பக்கல் உமக்குண்டாகச் சொன்ன ஆசை ஸ்வயத்நத்தாலே அநவரதபாவனைபண்ணியும் * ஸததம் கீர்த்தநம்பண்ணியும் பெறுவாருடைய ஆசைபோலே யிருந்ததீ!, "நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே" என்றும், "திருக்கலந்துசேருமார்ப தேவதேவதேவனே" என்றும் தொடங்கி, "நின்பெயருருக் கலநதொழிவிலா துரைக்குமா றுரைசெய்" என்றும், "கூடுமாசையல்லதொன்று கொள்வனே" என்றும் பேசினீரேயென்ன; உன்னுடைய ஆச்சர்ய குணசேஷ்டிதங்கள் என்னைபரேரிக்க காலக்ஷேபார்த்தமாகப் பேசிநின்றவித்தனை, அதுதானும் வேதங்களும் வைதிகபுருஷர்களும பேசிப் போரக்காண்கையாலே பேசினே னித்தனை யென்கிறார்.

மூ.—சுருக்குவாரையின்றியே சுருங்கினுய்சுருங்கியும்
பெருக்குவாரையின்றியே பெருக்கமெய்துபெற்றியோய்
செருக்குவார்கள்தீக்குணங்கள் தீர்த்ததேவதேவனென்
றிருக்குவாய்முனிக்கணங்க ளேத்தயானுமேத்தினேன். ௧0௯.

(க) "தர்மார்த்தகாமைகிந்தஸ்ய முக்திஸ்தஸ்யகரேஸ்திதா । ஸமஸ்தஜகதாம்மூலே யஸ்யபக்திஸ்ஸ்திராத்வயி" (உ) "விஜ்ஞாநம் யதிதம்ப்ராப்தம்"

ப-ரை.— (ஒருகர்மத்தாலே ஒருகாலத்திலே,) சுருக்குவாரை இன்றியே—ஒரு கர்த்தாவாலும் சுருக்குதலின்றிக்கே, சுருங்கினாய்—வாமநாவதாரம் செய்தருளி, சுருங்கியும்—சுருங்கியிருக்கச் செய்தேயும், பெருக்குவாரை இன்றியே—ஒருவரால் பெருக்குதலின்றிக்கே, பெருக்கம் எய்து—பெருக்கத்தை யெய்தும்படியான, பெற்றியோய்—ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே, செருக்குவார்கள்—செருக்கிவர்த்திக்கிற மஹாபலிபோல்வாருடைய, தீ குணங்கள்—அஹங்காரமமகாரமாகிற ஸ்வபாவத்தை, தீர்த்த—தன் அர்த்தித்வத்தால் தவிர்த்த, தேவதேவன் என்று—இந்த்ராதி தேவர்களுக்குக் குடியிருப்பைக்கொடுத்த ஸர்வேச்வரனேயென்று, (த்ரைவிக்ரமபதாநத்தைப்பற்றி,) இருக்கு வாய்—வேதஸ்தலங்களும், முனிக்கணங்கள்—வைதிகரான சௌநகாதிமுநி ஸமூஹங்களும், ஏத்த—ஏத்தக்கண்டபடியாலே, யானும்-தாஸபூதனான நானும், ஏத்தினேன்-ஸ்தோத்ரம்பண்ணினேனென்கிறார்.

வ்யா. சுருக்குவாரை யின்றியே சுருங்கினாய். ஒருகர்மத்தாலே ஒருகாலத்திலே ஒரு கர்த்தாவாலுண்டாம் ஹ்ராஸமின்றிக்கே ஆச்ரிதாநுக்ரஹம் ப்ரேரிக்க இச்சையாலே வாமநனாய். சேதநர் கர்மபேதத்தாலும் க்ர்த்ர்பேதத்தாலும் க்ரிமிகீடங்களாகா நின்றார்களிறே. கலிகாலமும் சேதநரை அங்குஷ்டமாத்ரமாக்கா நின்றதிறே. லங்காப்ரவேச ஸமயத்தில் அந்யபாரதந்த்ர்யத்தாலே திருவடி ஹ்ரஸ்வ பூதனானானிறே. சுருங்கியும். அப்படியே சிறுகியிருக்கச் செய்தேயும். பெருக்குவாரை யின்றியே பெருக்கமெய்து பெற்றியோய். பூர்வோக்தமான வர்த்தி ஹேதுக்களின்றிக்கேயிருக்கப் பெருக்கமெய்தும் ஸ்வபாவனே. பெற்றி—இயல்வு. இத்தால் — அர்த்தித்வத்துக்கு ஏகாந்தமான வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு, கையிலே நீர்விழுந்த ஸமநந்தரத்திலே செய்ததுவாய்த்து; ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே வளர்ந்து சதுர்த்தச புவநங்களிலுண்டான ஸகலசேதநர் தலையிலும் வரையாதே திருவடிகளைவைக்கையாலே ஆச்ரிதார்த்தமாக வர்த்திஹ்ராஸாதிகள் இவனுக்கு ஸ்வாபாவிகமென்கை. செருக்குவார்கள். இந்த்ராதிகளைநலிந்து த்ரைலோக்யத்தை அபஹரித்து, (க) "[illegible]" என்று ஈச்வராஜ்ஞையை அதிலங்கித்து, இப்படிச்செய்தோமென்னும் அநுதாபமு மின்றிக்கே செருக்கிவர்த்திக்கிற மஹாபலிபோல் வாருடைய. தீக்குணங்கள் தேவதேவன். அஹங்கார மமகாரமாகிற நாசகரமான ஸ்வபாவத்தைத் தன்னுடைய அர்த்தித்வத்தால் தவிர்த்து, இந்த்ராதிகளுக்குக் குடியிருப்பைக் கொடுத்த ஸர்வேச்வரனே. என்றிருக்குவாய் முனிக்கணங்களேத்த. இப்பாசுரத்தாலே - த்ரைவிக்ரமபதாநத்தைப்பற்றி வேதஸ்தலங்களும் வைதிகரான முநிஸமூஹங்களும், (உ) "[illegible]" (ரு) "[illegible]" இத்யாதி வேதங்களும், (ச) "[illegible]" இத்யாதிகளாலே சௌநகாதிகளும் ஏத்தக்கண்டவாறே. யானுமேத்தினேன். தேவரீருடைய ஸௌலப்யத்தையும் விரோதிநிரஸந சீலத்தையும் பேசி, காலக்ஷேபம்பண்ணி யல்லது நிற்கமாட்டாமையாலே யானுமேத்தினே னித்தனை. இதுவொழிய ஒருஸாதநபுத்த்யா ஏத்தினேனல்லே னென்கை. ... ... கoசு.

(க) "நயஷ்டவ்யம்நதாதவ்யம்" (உ) "விசக்ரமேப்ர்திவீமேஷஏதாம்" (ரு) "த்ரிர்த்தேவப்ர்திவீமேஷஏதாம்" (ச) "ஸங்கைஸ்ஸுராணாம்திவிபூதலஸ்தை: ததாமநுஷ்யைர்க்ககநே சகேசரை: । ஸ்துத:"

அ. நூற்றுப்பத்தாம்பாட்டு. (க) "தத்விப்ராஸோவிபந்யவ:" என்கிறபடியே அஸ்ப்ர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரும் தேவர்களும் முநிகணங்களும் ஏத்திப் போந்தவிஷயத்தை நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த நான் ஏத்தக்கடவேனல்லேன், தன் செல்லாமையாலே புகழ்ந்தானென்று திருவுள்ளம் பற்றிப்பொறுத்தருளவேணுமென்று, கீழ் "ஏத்தினேன்" என்றதுக்கு க்ஷாமணம்பண்ணுகிறார்.

மூ.—தூயனுமன்றியுஞ் சுரும்புலாவுதண்டுழாய்
மாயநின்னைநாயினேன் வணங்கிவாழ்த்துமீதெலாம்
நீயுநின்குறிப்பினிற் பொறுத்துநல்குவேலைநீர்ப்
பாயலோடுபத்தர்சித்தம் மேயவேலைவண்ணனே. ககO.

ப-ரை.— சுரும்பு—வண்டுகள், உலாவு—ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள, தண்—குளிர்ந்த, துழாய்—திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ர்தனாய், மாய—ஆச்சர்யசக்தியுக்தனாய், வேலை நீர் பாயலோடு—திருப்பாற்கடலில் படுக்கையோடும், வேலைவண்ணனே—கடல்போலே குளிர்ந்த வடிவோடும், பத்தர் சித்தம்-ஆச்ரிதருடைய ஹ்ர்தயத்திலுண்டான ஸகலதாபங்களும் போம்படி, மேய—நித்யவாஸம்பண்ணும், வண்ணனே—ஸ்வபாவமுடையனான, நின்னை—தேவரீரை; தூயனும்-பரிசுத்தனும், அன்றியும்- அபரிசுத்தனும், நாயினேன் - நிஹீநனுமான நான்; வணங்கி—திருவடிகளிலே தலையாரவணங்கி, வாழ்த்தும் ஈது எலாம்—வாயாரவாழ்த்துகிற இதுவெல்லாம், நீயும்—பொறுமையை ஸ்வபாவமாகவுடைய நீயும், நின்குறிப்பினில் பொறுத்து—உன் திருவுள்ளத்திலே பொறுத்து, நல்கு—க்ர்பைசெய்தருளவேணும்.

வ்யா. தூயனுமன்றியும் (உ) "க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்தி: பரமா மதா" என்கிறபடியே தேவரீருடைய பாவநத்வத்தை அநுஸந்தித்து நான் யோக்யனென்று பரிமாறியும், ஆகர்ஷகமான தேவரீருடைய வடிவைக்கண்டு மேல்விழுந்து நான் நித்யஸம்ஸாரியென்று புத்திபண்ணாதே பரிமாறியும். அதவா, (ங) "நஹிஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே" என்கிறபடியே ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே சுத்தனென்று பரிமாறியும், அந்தஸ்வரூபத்துக்கு அஹங்கார மமகாரங்களால்பிறந்த அசுத்தியையும் புத்திபண்ணாதே பரிமாறியும் போந்தேனென்றுமாம். சுரும்புலாவுதண்டுழாய்மாய. தம்தண்மையையும் அத்தலையில் வைலக்ஷண்யத்தையும் பாராதே யோக்யனென்று ப்ரமிக்கைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது. வண்டுகள் அபிநிவேசிக்கும் திருத்துழாயாலே அலங்க்ர்தமாய் ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையவனே!; திர்யக்குக்களுக்கும் ஸ்பர்ஹை பண்ணவேண்டும்படியிறே போக்யதையிருப்பது. ஒப்பனையழகும் குணசேஷ்டிதங்களுமாய்த்து இவரை மேல்விழப்பண்ணிற்று. நின்னை. ஸர்வாதிகனாய் பரமபாவநனாய் ஸர்வரிபோக்யனாயிருக்கிறவுன்னை. நாயினேன். உன்னுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதியில்லாதாப்போலே என்னுடைய நிகர்ஷத்துக்கு அவதியில்லையென்கிறார். நாயினேன். திறந்த வாசலெல்லாம்நுழைந்து நுழைந்த வாசலெல்லாவற்றிலும் பரிபூ(ஹ-ு)தனாய், தேவரீர் உகந்து தொடிலும் அங்குத்தைக்கு அவத்யம் விளையும்படி ஸ்வரூபத்தையுடைய நான். வணங்கிவாழ்த்து மீதேலாம். ஒன்றைசசெய்து அதுக்கு க்ஷாமணம் பண்ணுகிறேனோ, திருவடிகளிலே தலையாரவணங்கி வாயாரவாழ்த்திப்போருகிற இதெல்லாம்.

(க) "தத்விப்ராஸோவிபந்யவ:" (உ) "க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்தி: பரமா மதா" (ங) "நஹிஜ்ஞாநேநஸத்ர்சம்பவித்ர மிஹவித்யதே"

நீயும் நானும் பிரேமத்தாலே தவிர மாட்டுகிறிலன, க்ஷாந்தியை ஸ்வபாவமாகவுடைய நீயும் பொறுக்கவேணும் நின்குறிப்பினில் பொறுத்து நல்குகாக சிசுபாலாதிகளுடைய அபராதத்தைத் திருவுள்ளத்தாலே பொறுத்தாப்போலே என்னபராதத்தையும் திருவுள்ளத்தாலே பொறுத்து அவ்வளவன்றிக்கே, இவன் பாதிகூலயத்தில வயவஸ்திதனல்லனென்று ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேணும் வேலைநீர்ப்பாயலோடு பத்தாசித்தமேய வேலைவண்ணனே இது தமமைப்பெறுகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் திருப்பாற்கடலிலே படுக்கையோடே அக்கடல செல்லவே நின்றாப்போலே ச்ரமஹரமான வடிவோடே ஆச்ரிதருடைய ஹ்ருதயத்திலே ஸைலதாபங்களும் போம்படி நித்யவாஸம்பண்ணும் ஸ்வபாவனே ஆச்ரிதருடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுரக்கணிசித்துத் திருப்பாற்கடலிலே அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் வந்து சாய்ந்தருளி, ஆசாலேசமுடையாருடைய ஹ்ருதயத்தில ச்ரமஹரமாகப் புகுருமவனாகையாலே, என்னைப் பொறுத்து நல்கவேணுமெனகிறார் ... ... ககO.

அ. நாற்றுப்பத்திரண்டாம் பாட்டு கமமுடைய தன்மையை அநுஸந்தித்து, "பொறுத்து நல்கு" என்றார் - கீழ்ப்பாட்டில; இதில்- பகவத்ப்ரபாவத்தை யநுஸந்தித்து காலக்ஷேபார்த்தமாகப்பண்ணின அநுகூலவர்த்திபால வந்த குற்றத்தையும பராமாதிகமாகச் செய்த குற்றத்தையும குணமாகக்கொள்ளவேணுமெனகிறார்

மூ —வைதுநின்னைவல்லவா பழித்தவாக்குமாறில்போர்
செய்துநின்னசெற்றத்தீயின வெந்தவாக்கும்வந்துனை
எய்தலாகுமென்பராத லாலெம்மாயநாயினேன
செய்தகுற்றம்நற்றமாக வேகோள்ஞாலநாதனே ககக.

ப-ரை — நின்னை வெய்து - புகழுகைக்குவிஷயமான உன்னை வசவுக்குவிஷயமாக்கி, பழித்தவர்க்கும்—உன்னுடைய ஔத்யஸாரத்யாதிகளை இழிதொழிலாகப்பழித்த சிசுபாலாதிகளுக்கும, மாறு இல போர் செய்து — எதிரில்லாதயுத்தத்தைப்பண்ணி, நின்னசெற்றம் தீயின்—உனனுடைய கோபாக்நியாலே, வெந்தவர்க்கும்—தகதரான வாலிமுதலானவர்களுக்கும், உன்னை—ஸாவாதிகனானவுன்னை, வந்து எய்தல் ஆகும என்பர—வந்து கிட்டலாமென்று ரிஷிகள சொல்லாநின்றார்கள் ; ஆதலால-ஆகையாலே, எம மாய-தயை முதலான ஆச்சர்யகுணங்களை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய, ஞாலம நாதனே-ஜகதநுசரக்ருபாதிக சேஷியானவனே, நாயினேன்—அநந்யகதியாய உன்கைபார்த்திருக்கிற நான், செய்த குற்றம்—பராமாதிகமாகச்செய்த குற்றத்தை, நற்றம ஆகவே கொள- குணமாகவே கொள்ளவேணுமெனகிறார்

வ்யா வைதுநின்னை. (க) "ஸ்லாக்யேஸ்லாகநீயஃ" என்று புகழப்படும உன்னை பருஷிக்கைக்கு விஷயமாக்கி பருஷநதானென்னெனனில; அபிஷிக்தக்ஷத்ரியனன்றிக்கே, அவர்களுக்குப பெண்கொடுத்து,பெணகுடியான வம்சத்திலே பிறநதானென்றும, இடக்கையும வலக்கையுமறியாத இடைக்குலத்திலே பிறநதானென்று மாய்த்துப் பருஷிப்பது வல்லவா பழித்தவர்க்கும். அவ்வவர்களுக்கு அவத்யமான ஔதயஸாரத்யநவநீதசௌர்யாதிகளை வர்த்தஹாநியாகப்பழித்து பழி - குற்றம். வல்லவா பழிக்கையாவது - உள்ளசகதியெல

(க) "ஸதவ்யஸ்தவப்ரியஃ"

ஸாம பகவச்சித்தைபியேயாக்குகை. மாறிலபோர்செயது நின்னசேற்றத்தீயின் வேதவாகதும். எதிரில்லாத யுத்தத்தைபபணணி, உன கோபாக்கியாலே ஈகதானவர்களுக்கும மஹாராஜ ரோடே வாலிபண்ணின யுத்தத்தைபாயதது இவா 'மாறில்லாதபோர' என்கிறது அவர்களா ரூர் - சிசுபாலனும் வாலியும் முதலானவர்கள வந்துனை யெய்தலாகுமெனபர். ஸர்வாதிக ருன உன்னைவந்து பராபிக்கலாமென்று ரிஷிகள சொல்லாநின்றாகள் (க) "ஹமஷு முக்தய ... ஸ்வலபவஹிபாஹமவாதரீவைநீ ... ஈபரீவபயிபா" என்று சிசுபாலமோக்ஷத்தைச்சொனனன் ஸ்ரீபராசரபகவாா, (உ) "ஸரவோ யரஹஸ்தேஹஸ்ரீ ... " என்று வாலியுடைய பரமபதப்ராப்தியைச்சொ ன்னான் ஸ்ரீ வால்மீகிபகவாந். ஆதலால் உன்னை நிந்தித்தார்க்கும் எதிரிட்டார்க்கு மகப்பட ருணப்ரபாவத்தாலே உன்னைப்பெறலாமென்று மஹர்ஷிகள் சொல்லுகையாலே எம்மாய ஆச்ரிதருடைய அபராதங்களைபபொறுககைக்கடியான தயாக்ஷாந்த்யாச்சர்ய குணங்களை யெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனே. நாயினேன செயதகுற்றம் நற்றமாகவேகோள். அநங்கதியாய் உன்கை பார்த்திருக்கிறநான் ப்ராமாதிகமாகச்செய்த குற்றத்தையும குணமாகக்கொள்ளவே ணும ஞாலநாதனே ஜகத்துக்கு நிருபாதிகசேஷியானவனே ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந விபாக மின்றிக்கே இருநதுகேதுடியாக இஜ்ஜகத்தைபுடையவனென்று குற்றத்தைக்குணமாகக்கொ ளடருளுகைக்கு ஹேதுசொலலுகிறது. . . . . ௧௧௧.

அ நூற்றுப்பன்னிரண்டாமபாட்டு. மேலிரண்டு பாட்டாலே - இத்தலையில் குற்ற த்தைப பொறுக்கவேணுமென்று க்ஷாபணமபண்ணி, அக்குற்றங்களை குணமாகக கொள்ள வேணுமென்று சொன்னா, இப்பாட்டில - திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, 'ஆயுஸ்ஸு' எனக்கு இன்னபோது முடியுமென்று தெரியாது, அவன் திருவடிகளிலே வணங்கி வாழ்த்தி கால க்ஷேபம் பண்ணப்பாரென்கிறார்

மூ—வாளாகநாள்கள்செல்ல நோய்மைகுன்றிமூப்பெய்தி
மாளுநாளதாதலால வணங்கிவாழ்த்தென்னெஞ்சமே
ஆளதாகுநன்மையென்று நன்குணர்ந்ததன்றியும்
மீள்விலாதபோகம்நல்க வேண்டும்மாலபாதமே ௧௧௨.

ப தா— வாள்கள் ஆகி—ஆயுஸ்ஸை அறுக்கும வாள்போலே, நாள்கள் செல்ல—நாள சென்றுகழிய—(யௌவநாவஸ்தை யிறுண்டாககடவ,) நோயமை—பலம, குன்றி—இந்த்ரியங்களாலே குறைந்து, மூப்பு எய்தி—பலஹாநியாலே கிழத்தனத்தை யடைந்து, (ஆயுஸ்ஸானது,) மாளும் நாளது—முடியும் நாளாய்த்து, ஆதலால்—ஆகையாலே, என் நெஞ்சமே—என னுடைய மநஸ்ஸே, ஆள அது ஆகும் நன்மை என்று—அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்த மென்று, நன்கு உணர்ந்து—நன்றாகவறிந்து, வணங்கி—தலைபடைத்த ப்ரயோஜநம்பெற வணங்கி, வாழ்த்து—வாயபடைத்த ப்ரயோஜநமபெற வாழ்த்தப்பார், (வணங்குகையும்புக ழுகையும ஸாதநமானாலோவென்ன,) மால பாதமே—ஸர்வாதிகனுடைய ஸர்வேச்வரன திரு வடிகளே, (நமக்கு,) மீளவு இலாத போகம—யாவதாதமபாவியான கைங்கர்யபோகத்தை, நல்கவேண்டும்—தந்தருளவேணுமென்கிறார

(௪) "பரவசசக்ரேண வ்யாபாதிதஸ்ய ததஸ்மாணுத்தக்தாகிலாகஸஞ்சயோபகவந்தமுப நீதஸ்ய தஸ்மிந்நேவலயமுபயயௌ" ௩(உ) "ராமபாணஹததேஹ ... "

வ்யா வாளகளாகி நாளகள் செல்ல ஆயுஸ்ஸையிரும் வாளபோலே நாளகள் கழிய, தேஹாத்மாபிமாநிகள் தேஹத்தில் விருப்பத்தாலே ஆயுஸ்ஸுப்போகாநின்றதென்று அஞ்சாநிற்பார்கள், (க) "விசித்ராம்தேஹஸம்ப்ராப்திரீச்வராய நிவேதிதும்" எனகிறபடியே பகவத் ஸமாச்ரயணத்துக்கு கண்டகாலம் வ்யர்த்தமாய்ப்போகாநின்றதென்று மோக்ஷருசியுடையார் வெறுப்பார்கள், ஆச்ரயித்தவர்கள் பகவதநுபவத்துக்குச் சண்டகாலம் வ்யாதத்தமேபோகாநின்றதென்று வெறுப்பர்கள். நோய்மைகுன்றி மூப்பெய்தி யௌவநாவஸ்தையிலுண்டாகக்கடவ வலி ரோகாதிகளாலே குன்றி, பலஹாநியே பார்ஷ்யாய மூப்பை ப்ராபித்து. பால்யத்தில் ஜ்ஞாநம் குறைந்திருக்கும், வார்த்தகத்தில் சக்தி குறைந்திருக்கும், இரண்டுமுண்டான யௌவநாவஸ்தையில் ரோகாத்யுபாதிகளாலே ஜ்ஞாநசக்திகள் குறைந்திருக்கும். இவையாய்த்து உள்ள ஆயுஸ்ஸிலேவரும் ப்ரத்யூஹங்கள் மாளும் நாளது மாளும் அந்த திவஸமாயத்து-முடியும் நாளாயத்து பாபதமாய் நிற்கிறதென்கை அதவா, மாளும்-முடியும், நாளது-ஆயுஸ்ஸின் ஸ்வபாவமென்றுமாம் ஆதலால் வணங்கிவாழ்த்து ஆயுஸ்ஸு அஸ்திரமாகையாலும், உள்ள ஆயுஸ்ஸுக்கு ப்ரத்யூஹங்கள் பலவுமுண்டாகையாலும், 'நாளைச் செய்கிறோம்' என்றிருக்குமதன்று, உள்ளபோதே தலைப்படைத்த ப்ரயோஜநம்பெறத் திருவடிகளிலேவணங்கி, (உ) "ஸாஜிஹ்வாயாஹரிம் ஸ்தௌதி" எனகிறபடியே-வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம்பெற வாழ்த்தப்பார் காலக்ஷேபம் நமக்கு பகவதநுபவத்தாலல்லது செல்லாதாகையாலே வணங்கிவாழ்த்தப்பாரென்றுமாம் என்னெஞ்சமே எனக்கு பவ்யமான நெஞ்சமே உன்னுடைய காரியமான ஸம்ருத்திக்கு நான்சொல்லவேண்டா விறேயெனகிறார் "நின் புகழ்க்கலால்-நேசமில்லை நெஞ்சமே" என்று கமலிலும் பகவத்பாவணமாயிறே தம்முடைய திருவுள்ளமிருப்பது. ஆள்தாகும் நன்மையென்று நன்குணர்ந்ததனறியும் சீழ்ச்சொன்ன காலக்ஷேபமேயன்றிக்கே அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தமென்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநமடியாக புத்திபண்ணி வணங்கிவாழ்த்தப்பார் ஆளதாகும் நன்மையென்று நன்குணர்ந்து (ங) "யஸ்ய யதுஷ்வ ந்ருஸிம்ஹ" என்று பரவத்ப்ராபதிக்கு இவற்றை ஸாதநமாகச்சொல்லாநின்ற பின்பு அதுக்காளலோவென்ன; மீளவிலாதபோகம் நல்கவேண்டும் மாலபாதமே ஸர்வாதிகனை ஸர்வேச்வரன் திருவடிகள், நமக்கு (ச) "நசபுநராவர்த்ததே" எனகிறபடியே பாவர்த்தமபாவியான கைங்கர்யபோகத்தைத் தரவேணும்; நீவணங்கி வாழ்த்தப்பார் (ரு) "நஇஹபுநராவர்த்ததே" (சு) "தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்" என்றிவை ப்ராப்யாநுசாரப்ரதமாயிறே யிருப்பது. நீ இதனைச் செய்யப்பாரென்று கருத்து ... ககஉ.

அ நூற்றுப்பதின்மூன்றும்பாட்டு. "மீள்விலாதபோகம் நல்கவேண்டும்" என்று கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யபோகம் பாரதந்த்ர்யத்திலுடைய எல்லையிலே பெறுமதாயிருக்க, தத்விருத்தமான துர்மாநாதிகளாலே அபஹதராயிருந்த நமக்கு அந்தப்பேறுபெறுகை கூடுமோவென்ன, திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, துர்மாநத்தாலே ப்ரஹ்மசிரஸ்ஸை யறுத்த ருத்ரனுடைய பாதகத்தைப் போக்கினவனே நமக்கு பாரதந்த்ர்ய விரோதியான துர்மாநத்தைப் போக்கிப் பேற்றைத்தரும், நீ அவனை உபாயமென்று புத்திபண்ணியிரு எனகிறார்.

(க) "விசித்ராதேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்" (உ) "ஸாஜிஹ்வாயாஹரிம் ஸ்தௌதி" (ங) "தயாயந்த்ஸ்ஸுவநநமஸ்யமசு" (ச) "நசபுநராவர்த்ததே" (ரு) 'நஇஹபுநராவர்த்ததே" (சு) "தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்"

மூ —சலங்கலந்தசெஞ்சடைக் கறுத்தகண்டன்வெண்டலைப்
புலன்கலங்கவுண்ட பாதகத்தன் வன்றுயர்கெட
அலங்கன்மார்பில்வாசநீர் கொடுத்தவனடுத்தசீர்
நலங்கொள்மாலைநண்ணும்வண்ணம் மெண்ணுவாழிநெஞ்சமே ௧௧௩.

ப-ரை —சலம் கலந்த-கங்காஜலத்தைத் தனக்குள்ளே அடக்கினதாய், செம் சடை-சிவந்த ஜடையையும், கறுத்த கண்டன்- (பாற்கடலிலுண்டான விஷத்தைப் பானம்பண்ணுகையாலே,) கறுத்தகண்டத்தையுமுடையனாய், புலன் கலங்க—தன்னுடைய இந்த்ரியங்கள் கலங்கும்படி, வெண் தலை—வெளுத்த ப்ரஹ்மகபாலத்திலே, உண்ட—பிக்ஷைபுக்கு ஜீவித்துத் திரிந்தவனாய், பாதகத்தன்—பாதகத்தையு முடையனான ருத்ரனுடைய, வன் துயர் கெட—வலிய துக்கம் கெடும்படி, அலங்கல்—திருமாலையையுடைத்தான, மார்பில்—திருமார்பில், வாசம்—பரிமளிதமான, நீர்—நீராலே, கொடுத்தவன்—அக்ஷபாத்ரத்தை நிறைத்து ரக்ஷித்தவனுடைய, அடுத்த—ஸ்வரூபாநுபந்தியான, சீர்—கல்யாண குணங்களாலவந்த, நலம் கொள்—வைலக்ஷண்யத்தையுடைய, மாலை—ஸர்வேச்வரனை, நண்ணும் வண்ணம்—கிட்டும் ப்ரகாரம், எண்ணு—அவனுடைய இரக்கமேயென்று புத்திபண்ணியிரு, நெஞ்சமே—மனஸ்ஸே, வாழி—உனக்கு இந்த வ்யவஸாயம் உண்டாயிடுக.

வ்யா சலங்கலந்த செஞ்சடைக் கறுத்தகண்டன் கங்காஜலத்தை ஸாகல்யேந தன்னுள்ளே யடக்கினதாய், சிவந்த ஜடையையும் க்ஷீராப்தி ஸமுத்திதமான விஷத்தாலே கறுத்த கண்டத்தையு முடைய ருத்ரன் கங்காதரத்வமும் நீலகண்டத்வமும் இவனுடைய சக்திக்கு ஸூசகமாயிருக்கிறது சிவந்த ஜடையென்கையாலே - இந்த சக்தி ஸாதித்துப்பெற்றதென்கைக்கு ஸூசகம் இப்போது இவனுடைய சக்திசொல்லுகிறதென்னென்னில்; குருபாதகமோஹ நுவா யிருந்துள்ள இந்த துர்மாந்தத்துக்கடி. இந்த சக்தியென்கைக்காக ஸத்பக்ர்திகளுக்குண்டான சக்தி ஸாதலிகாக்கு நிழலாமாப்போலே, துர்மாநிகளுக்குண்டானது பிறர்க்கும் பாதகமாயிறே யிருப்பது வெண்டலை “ முடையாதத்சிரமோசி ” என்றபடியே ப்ரஹ்மசிரஸ்ஸை அறுத்தநாள் தொடங்கி சிரகாலம் தரித்துக்கொண்டு திரிகையால் ரக்தாதிஸம்பாசங்கள்போய அஸ்திமாத்ரமாகையாலே வெளுத்தசிரச்சபாலத்திலே புலன் கலங்க வுண்ட. பூர்வகாலத்திலே, தன்னுடைய சக்தியையும், லோகமடங்க ஆச்ரயிக்கும்படியான ஐச்வர்யத்தையு மநுஸந்தித்து, பின்பு பாதகியாய் சிரச்கபாலத்திலே ஜீவிக்கும்படியான ஸ்வரூபஹாநியையுமநுஸந்தித்து, ஸர்வேந்த்ரியங்களும் க்ஷுபிதமாம்படி அதிலே ஜீவித்துத் திரிந்தவன் பாதகத்தன் வன்துயர்கெட பிதாவுமாய் லோககுருவுமாயிருந்துள்ள அவன் தலையையறுக்கையாலே வந்த பாதகத்தையுடையவனுடைய வலியதுக்கம் கெட. “வன்றுயர்” என்கிறது - ப்ராயச்சித்த பரிஹார்யமாதல் அநுபவ விநாச்ய மாதலன்றிக்கே, ஒரு ஸர்வசக்தி போக்கவேண்டும்படி யிருக்கையாலே. அலங்கல்மார்வில் வாசநீர்கொடுத்தவன். திருமாலையையுடைத்தான திருமார்வில் பரிமளிதமான நீராலே அக்ஷபாத்ரத்தை நிறைத்தவன் “ அலங்கல் மார்வு ” என்றது - ப்ரயோஜநாந்தர பரரோடு அநந்ய ப்ரயோஜநரோடு வாசியற ஆபத்தே முதலாக ரக்ஷிக்கைக்கிட்ட தனிமாலையென்று தோற்றுகைக்காக. “ வாசநீர் ” என்றது—அநந்தரம் (க) “ ஸவ்யம் பாதம் ” என்கிற ச்லோகத்திலே உக்.

(க) “ ஸாவகந்தம் ”

பங்கமான ஜலமாகையாலே "முனைபு ஊறு செங்குருதி" என்றது - பரிக்ரஹித்த விக்ரஹத்தினுடைய ஸஜாதீய பாவத்தினுடைய மெய்ப்பாடு தோற்றுகைக்காக அடுத்தசீர்ாலங் கோள்மாலே.ஸ்வரூபாநுரூபமான கல்பனை குணங்களால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தையுடைய வர்வேச்வரனை. நன்றும் வண்ணமேண்ணு. இப்படி. தர்மாதியானவனுடைய பாதத்தைப் போக்கினவன், அநுபப்ரயோஜநான நம்முடைய தர்மாதிகளைப் போக்குவிக்கக் குறையில்லை ; அவனைப்ராபிக்கும் ப்ரகாரம அவனிரக்கமேயென்று புத்திபண்ணியிருக்கிறது - அவனை நம்தலையாலே ப்ராபிக்க விரகில்லை, அவன்றனை பிரங்கித் தன்னைத்தருமே வேணுமென்று வ்யவஸ்திதனாயிருக்கை நெஞ்சமே வாழி நெஞ்சமே, உனக்கு இத்தவ்யவஸாயம் ஒருபடிப்பட உண்டாயிடுக. கககூ.

அ. நாற்றுபபதிறனகாம்பாட்டு. இப்படிபாறல் நமக்கு கர்த்ய மென்னென்ன ; ஜ்ஞாநப்ரதாநமே தொடங்கி பரமபதப்ராப்தி பர்யந்தமாக நம்பேற்றுக்கு உபாயம்-ரக்ஷ்யோத்தானம பண்ணின ஸ்ரீவராஹநாயனார் திருவடிகளேயாக நினைத்து, சரீராவஸாநத்தளவும் காலக்ஷேபார்த்தமாக அவனை வாழ்த்து பார் எனகிறார்

> ஊனமாயவெட்டுநீக்கி யேதமின்றிமீதுபோய
> வானமாளவல்லையேல வணங்கிவாழ்த்தென்னெஞ்சமே
> ஞானமாகிஞாயிறாகி ஞாலமுற்றுமோரெயிற்
> றேனமாயிடந்தமூர்த்தி யெந்தைபாதமெண்ணியே ககசு

ப-ரை — ஊனம் ஆய - சேதநர்க்குக்குறையான, எட்டும் நீக்கி - அவித்யாதிகளெட்டையும் தாபத்ரயங்களையும் நீக்கி, ஏதம் இன்றி-ஸாமஸாரிகமான துக்கங்களும் நீக்கி, மீது-லீலாவிபூதிக்குமேலே, போய-அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே போய்,வானம் ஆள வல்லையேல்-பரமபதத்தை ஆளவிரும்புவாயாகில், (உள்ளுண்டான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப்போக்குகைக்கு,) ஞானம் ஆகி—ப்ரகாசகமானஜ்ஞாநமாய், ஞாயிறு ஆகி—புறம்புள்ளவற்றைக்காட்டும் ஆதித்யனாய், ஏனம் ஆய—வராஹாவதாரஞ்செய்தருளி, (பூமியையடங்க,) ஓர்-அத்விதீயமான, எயிறு-எயிற்றாலே, இடந்த-பிளந்த, மூர்த்தி-விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனாய, எந்தை-என்னை யெழுதிக்கொண்ட ஸ்வாமியானவனுடைய,பாதம்-திருவடிகளை,எண்ணி-உபாயமாக அநுஸந்தித்து, என் நெஞ்சமே—எனக்கு பகவதநுபவத்துக்கு ஸஹகாரியான நெஞ்சே, வணங்கி-அவன் திருவடிகளை வணங்கி, வாழ்த்து—வாழ்த்தப்பார்.

வ்யா. ஊனமாயவெட்டும் நீக்கி. சேதநர்க்குக்குறையான அவித்யாதிகளெட்டையும் ஸம்பந்தப்ரயுக்தமான தாபத்ரயங்களையும்நீக்கி. இவை இவனுக்கு ஜ்ஞாநஸங்கோசகரமாகையாலே "ஊனம்" என்கிறது ஊனம் - குறைவு ஏதமின்றி ஸாம்ஸாரிகமான ஸகல துக்கஹேதுவான அவித்யாதிகள் போகையாலே தத்கார்யமான துக்கங்களும் போமிறே ஏதம் - துக்கம். மீதுபோய்வானமாளவல்லையேல துக்கஸம்பந்தமுள்ள லீலாவிபூதிக்குமேலே அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே போய், பரமபதத்திலே, (க) "ஸ்வாராஜ்ய" என்கிற படியே குறைவற்ற இருப்பையேவேண்டியிருந்தாயாகில் வணங்கிவாழ்த்தென்னெஞ்சமே உனவு மேற எண்ணைக்கொண்டுபோகைபன்றிக்கே, பகவதநுபவத்துக்கு ஸஹகாரியான நெஞ்சே!,

(க) "ஸ்வாராட்பவதி"

காலக்ஷேபார்த்தமாக அவன் திருவடிகளிலே வணங்கி வாழ்ந்தபடியா. வணங்கிவாழ்த்துகை காலக்ஷேபமாகில் பிற்சொன்ன பேற்றுக்கு முதலேதென்ன; இனனதென்கிறது மேல்-ஞானமாகி ஞாயிறுசி ஆந்தரமான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்குகைக்கு ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநமாய், பாஹ்யபதார்த்த ப்ரகாசகனான ஆதித்யனுமாய் இத்தால்—ஆத்மஜ்ஞாநஹேதுவுமாய் இந்த்ரியஜ்ஞாந ஹேதுவுமென்றதாய்த்து பாஹ்யவிஷயங்களை உள்ளபடி அறிந்தாலாய்த்து விடலாவது, ஆத்மவிஷயத்தை உள்ளபடி அறிந்தாலாய்த்து புருஷார்த்தத்துக்கு உறுப்பாவது ஆக, ஜ்ஞாநப்ரதனும் ஸர்வேச்வரனென்கை ஞாலமுற்றும் ஓரெயிற்றேனமாயிடந்த மூர்த்தி மஹா வராஹமாய, பூமியையடங்க அத்விதீயமான எயிற்றிலேயிடந்த விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தன். "மூர்த்தி" என்று - ஸௌரிபோக்யமான பூர்ணஷாட்குண்ய விக்ரஹத்தையுடையவனைச் சொல்லுகிறது அவ்வடிவையுடையவன் கிடீர் தன்னைப் பழியமாகிக் கொண்டானாம் பணனிறைவென்று கருதி எந்தை அந்நீர்மையைக்காட்டி என்னையடிமை கொண்டவனென்னுதல், அவ்வடிவையுடையவன் தன்னைப் பழியாமைக்கு - இந்நீர்மையுடையவனாகையாலே யென்னுதல் பாதமெண்ணியே அவன் திருவடிகளையே உபாயமாக அநுஸந்தித்து. மஹாவராஹமாய் ப்ரளயார்ணவத்தினின்றும் பூமியை உத்தரித்தாப்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்றும் நம்மை உத்தரிக்குமென்று அத்யவஸித்து "வணங்கி வாழ்த்து" என்கிறார். "எனமாய்வெட்டுப்ந்தி யேதமிலாதி பிறப்பொழிய வானமாளவல்லமேல்-ஞாலமாகி ஞாயிறுகி ஞாலமுற்றுமோரெயிற்றேனமாயிடந்தமூர்த்தியெந்தைபாதமெண்ணியே - வணங்கிவாழ்த்தென்னெஞ்சமே" என்றபடி   கக௪.

அ நுற்றுப்பத்தினைந்தாம் பாட்டு. அவன், (க) "அவாப்தஸமஸ்தகாமன்" என்கிறபடியே ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமுடையவனாயிருக்கவும், நாம் அநேகஜந்மங்களுக்கடியான சாமங்களைப் பண்ணிவைத்தோம், 'அவன் திருவடிகளே உபாயம்' என்று நினைத்தமாத்ரத்திலே நம்மை ரக்ஷித்தருளக்கூடுமோ வென்று சோகித்த திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, ஸர்வவிதபந்துவுமாய் ஸகல விரோதிகளையும் போக்கித்தன்னைத் தருவானாக ஏறிட்டுக்கொண்டான், நீ இனி சோகிக்கவேண்டாவென்று [திருவுள்ளத்தைக்குறித்து,] (உ) "மாசுச:" என்கிறார்

மூ—அத்தனாகியன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய்
ஒத்தொவ்வாதபலபிறப் பொழித்துநம்மையாட்கொள்வான்
முத்தனார்முகுந்தனார் புகுந்துநம்முள்மேவினார்
எத்தினாலிடர்க்கடற் கிடத்தியேழைநெஞ்சமே   கக௫

ப-ரை — முத்தனார் - சம்ஸாரஸம்பந்தமற்றவராய், முகுந்தனார் - முக்திப்ரதரானவர், ஒத்து ஒவ்வாத—ஒத்தும் ஒவ்வாமலுமிருக்கிற, பல் பிறப்பு ஒழித்து—எண்ணிறந்த ஜந்மங்களைத்தவிர்த்து, நம்மை—நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த நம்மை, ஆட்கொள்வான—அடிமைகொள்ளுகைக்காக, அத்தன் ஆகி—ஹிதமேயாவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவுமாய், அன்னை ஆகி—ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவுமாய், ஆளும்—அடிமைகொள்ளக்கடவ, எம்பிரானும் ஆய்—என் ஸ்வாமியுமாய், நம்முள் புகுந்து—நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமான நம்முடைய மநஸ்ஸிலேபுகுந்து, மேவினார்—ஒரு நீராகப்பொருந்தினார்; (இப்படியிருக்க,) ஏழை நெஞ்சமே-அறிவில்லாத நெஞ்சே, எத்தினால்-என்ன ஹேதுவினாலே, இடர் கடல் கிடத்தி-து:க்கஸாகரத்தில் கிடக்கிறாய்?

(க) "அவாப்தஸமஸ்தகாம:" (உ) "மாசுச:"

வயா அத்தனாகி ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவுமாய், அன்னையாகி, ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவுமாய், பிதா செய்யுமுபகாரத்தை மாதா செய்யமாட்டாள்; மாதா செய்யுமுபகாரத்தை பிதா செய்யமாட்டான்; இரண்டுவகைப்பட்ட உபகாரத்தையும் அவனொருவனே செய்யவல்லனாயிருக்கை (௪) "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ:" என்றும், 'உலகுக்கோர் முந்தைத்தாய் தந்தை' என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அதவா, அத்தனாகி அன்னையாகி ஜ்ஞாநத்துக்கு உத்பாதகனுமாய், உத்பந்நஜ்ஞாநத்துக்கு வர்த்தகனுமாயிருக்குமவனென்னவுமாம் (௨) "கரீயாந் ப்ரஹ்மத: பிதா" என்று ஜ்ஞாநோத்பாதகனை பிதாவென்று சொல்லக்கடவதிறே. இவ்வளவால் - கீழ்ப்பாட்டில் "ஞானமாகி" என்றதை விவரிக்கிறது. ஆளும் எம்பிரானுமாய், அடிமைகொள்ளக்கடவ என்ஸ்வாமியாய். உத்தமான ஜ்ஞாநகார்யமாய்க்கொண்டு, கைங்கர்யருசிபிறந்தால் அடிமைகொள்ளுகைக்கு ஸ்வாமியுமாயென்கை. இவைதான் ஸர்வவித பந்துவுமாயிருக்கிறபடிக்கு உபலக்ஷணம். (௩) "மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர்நாராயண:" என்றும், "எம்பிரானெந்தை யென்னுடைச்சுற்றம் எனக்கரசென்னுடைவாழ்நாள்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஒத்தோவ்வாத பல்பிறப்பொழித்து நம்மை யாட்கொள்வான் - இப்படி ஸர்வவித பந்துவுமாய்த்து எதுக்காக வென்னில், விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸ்வரூப ப்ராப்தமான அடிமைகொள்ளுகைக்காக வென்கிறார். ஒத்தோவ்வாத பல்பிறப்பொழித்து - ஒன்றுக்கொன்று நெடுவாசிபட்டு, இப்படி அஸங்க்யாதமான ஜந்மத்தைத் தவிர்த்து. ஆத்மஸ்வரூபம் ஏகமாயிருக்க, ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தனுடைய ஜந்மம் ப்ராப்யமாயும், அவன்றனக்கே ஒருத்தனுடைய ஜந்மம் த்யாஜ்யமாயுமிறே யிருப்பது. அதவா, ஓராகாரத்திலே ஒத்தும் ஓராகாரத்திலே வைஷம்யப்பட்டு மிருக்கும் ஜந்மங்களென்னுமாம். ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஏகரூபமாய், கர்மத்தாலே தேவதிர்யங்மநுஷ்ய ஸ்தாவரரூபத்தாலே விஷமமாயு மிருக்கை. "மகிழலகொன்றேபோல மாறும் பல்யாக்கை" என்னக்கடவதிறே. நம்மை ஆள்கொள்வான் - நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போந்த நம்மை நித்யஸூரிகளைக் கொள்ளும் அடிமைகொள்ளுகைக்காக. ஜந்மங்களதோறும் உடன்கேடாய்ப் போந்ததாகையாலே திருவுள்ளத்தைக் கூட்டி "நம்மை" என்கிறார். முத்தனார் - அவாப்த ஸமஸ்தகாமரானவர். "முத்தர்" என்று - ப்ரதம்ஸ்வபாவத்தைச்சொல்லுகிறதன்று, தன்னுடைய ஹேயப்ரத்யநீகதை ஸ்வாபாவிகமாகையாலே ப்ராப்தத்தைச்சொல்லுகிறது. முகுந்தனார் - முக்திப்ரதரானவர். இத்தால் - நித்யவ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. ஆக இரண்டாலும் - விரோதி நிவர்த்தி ஹேதுவான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி பூர்த்தியையும் மோக்ஷப்ரதத்வத்துக்கடியான ஔதார்யத்தையும் சொல்லிற்றாய்த்து. புகுந்து நம்முளாமேவினார் (௪) "க்ஷிபாமி" என்கிறபடியே த்யாஜ்யவிஷயமாம்படி சூழ்த்துக்கொண்ட நம்முடைய நெஞ்சில், ஹேயப்ரத்யநீகரானவர் புகுந்து ஒருநீராகப் பொருந்தினார். நம்முடைய தண்மை பாராதே தம்முடைய பெருமைபாராதே ஸர்வபாரத்தையும் தாமேறிட்டுக்கொண்டு செய்வாராகப் புகுந்து பொருந்தினாரென்கிறார். எத்தினாலிடர்க்கடல் கிடத்தி. நம்முடைய ஹிதமறிகைக்கு நாம் ஸர்வஜ்ஞரோ, அவன் அஜ்ஞனோ?; ஹிதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கு நாம் சக்தரோ, அவன் அசக்தனோ?; கார்யம் செய்துகொள்ளுகைக்கு நாம் ப்ராப்தரோ, அவன் அப்ராப்தனோ?. தன்மேன்மை பாராதே தாழ

---

(௧) "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ:" (௨) "கரீயாந் ப்ரஹ்மத: பிதா" (௩) "மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர்நாராயண:" (௪) "க்ஷிபாமி".

கின்று உபகரிக்குமவனாயிருக்க, துக்கஸாகரத்திலே கிடக்கிறது எத்தினாலே? ஏழைநெஞ்சமே பகவத்விஷயத்தில் கைவைப்பதற்கு முன்பு சோகிக்கவுமறியாதே. ஆனைக்கழுத்திலே யிருந்தாப்போலிருக்கிற அறிவுகேடுபோலேகாண் - நமகாரியத்துக்கு அவனுண்டானபின்பு இன்று சோகிக்கிற அறிவுகேடுமென்கை ஏழையா - அறிவிலோர் "முத்தனார் முகுந்த னார் - ஒத்தொவ்வாத பல்பிறப்பொழித்து நம்மையாட்கொள்வான - அத்தனாகி அன்னையாகி ஆளுமெம்பிரானுமாய் - நம்முள் - புகுந்து - மேவினார்; ஏழைநெஞ்சமே - எத்தினால் இடர்க் கடல் கிடத்தி" என்றபடியாம் கக௦

அ நூற்றுப்பதினொருபாட்டு மேலுள்ள ஜந்ம பரம்பரைகளுக்கடியான காமத்தைப்போக்கி அடிமை கொள்ளுவானாக ஏறிட்டுக்கொண்டானென்றார் - கீழ், இதில் - நாக ஹேதுவான பாபத்தைப்பண்ணி, நாம அத்தாலே யமவசப்ராயனன்றோ இருக்கிறதென்ற திருவுள்ளத்தைக் குறித்து; நமக்குத் தஞ்சமான சக்ரவர்த்தி திருமகனார், தம்மோடே நம்மைக் கூட்டிக்கொண்டபின்பு யமனால் நாம் செய்தகுற்றம் ஆராயமுடியுமோவென்கிறார்.

மூ —மாறுசெய்தவாளரக்க னூருலப்பவன்றிலங்கை
நீறுசெய்துசென்றுகொன்று வென்றிகொண்டவீரனார்
வேறுசெய்துதம்முளென்னை வைத்திடாமையால்நமன்
கூறுசெய்துகொண்டிறந்த குற்றமெண்ணவல்லனே	ககக

ப-ரை — மாறு செய்த - எதிரிட்டுக்கொண்டவனாய், வாள் அரக்கன் - ருத்ரனிடத்தில் பெற்ற வாளையுடையவனான ராவணனுடைய, நாள் உலப்ப — ஆயுஸ்ஸை முடிக்கைக்காக, அன்று — பிராட்டியைப்பிரிந்த வன்று, இலங்கை நீறுசெய்து - திருவடியை இட்டுவித்து லங்கையை பஸ்மமாக்கின விடத்திலும், (* வணங்கலி லரக்கனாயிருந்தபடியாலே,) சென்று, ஸேதுபந்தம்பண்ணிச்சென்று, கொன்று - பரிகரங்களோடேகூட ராவணனைக்கொன்று, வென்றிகொண்ட வீரனார்—ஜயித்த வீரஸ்ரீயோடேநின்ற சக்ரவர்த்தி திருமகனார், வேறு செய்து - இவன் நமக்குப்புறம்பாயிருப்பானொருவனென்று, தம்முள் — தம திருவுள்ளத்தில், என்னை வைத்திடாமையால் - என்னை நினையாமையாலே, நமன் - அவரவர்கள்செய்த குற்றங்களை ஆராயக்கடவ யமன், கூறுசெய்துகொண்டு—பிரித்துக்கொண்டு, இறந்த குற்றம்—செய்து கழிந்தபாபத்தை, எண்ணவல்லனே—நினைக்கவல்லனோ

வயா மாறுசெய்த எதிரிட்டுக்கொண்ட (க) "ரிபூணாமபி வத்ஸலஃ" (உ) "யதி வா ராவணஸ்ஸ்வயம்" என்றிருக்கிறவிஷயத்தையிறே எதிரிட்டுக்கொண்டது தமபியோபாதி அநுகூலித்துப் பிழைத்துப்போகலாயிருக்க ப்ராதிகூல்யமாகையாலே கிடீர்! எதிரிட்டுக்கொண்டது. வாளரக்கன் நாள் உலப்ப வாலியைக்கொன்று அவ்வரசிலே மஹாராஜரை அபிஷேகம்பண்ணினபடியைக் கேட்டிருக்கச்செய்தேயிறே எதிரிட்டது, ருத்ரன்பக்கல்பெற்ற வாளையும், ப்ரஹ்மா தனக்குக்கொடுத்த வயஸ்ஸையும் தனக்கு பலமாகவிச்வஸித்திருக்கையாலே நம சையிலவாரிருக்க ஒருவராலும் ஜயிக்கவொண்ணாது, வரத்தாலவந்த ஆயுஸ்ஸுண்டாயிருக்க ஒருவரால கொல்லவொண்ணாதென்றிருந்தானுயத்து வாளரக்கன் நாள் உலப்ப, ராவணனுடைய அந்தவாளையும் ஆயுஸ்ஸையும் முடிக்கைக்காக, யாதொன்றைத்தனக்கு

(க) "ரிபூணாமபி வத்ஸலஃ" (உ) "யதி வா ராவணஸ்ஸ்வயம்"

பலமாக விச்வஸித்திருந்தான, அத்தையாய்த்து அழித்தது உலப்பு - முடிவு “ உலப்பிலானை ” என்றும், “ உபமில்கீர்த்திபமானே ” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அஹெ “ அரிக்குழற்கனிவாய்த்திருவினைப்பிரித்த கொடுமையிற் கடுவிசையரக்கனை ” என்கிறபடியே - அவன் ப்ராதிகூல்யத்திலே கைவளர்ந்தவன்று பாஹிம்ளை பண்ணின வளவன்றிகே, தேவதைகளை குடியிருப்பை அழித்தவளவே யன்றிகே, (க) “ நயஷ்டவ்யோநதாதவ்யோ நஹோதவ்ய: ” என்கிறபடியே - ஈச்வராஜ்ஞாதிலங்கநம் பண்ணினவளவேயன்றிக்கே, ஜகஜ்ஜீவனமான மிதுநத்தை, கடலுக்கு அக்கரையும் இக்கரையுமாம்படி பண்ணின ப்ராதிகூல்யம் பிறே. இலங்கைநீறுசெய்தது இப்படி செய்யச்செய்தேயும் ‘அநுகூலிக்குமாகில இவனை வயர்த்தமே அழியச்செய்கிறதென்’ என்று பார்த்தருளி, ஒருதனியானைப் போகவிட்டு லங்கையை பஸ்மமாக்கி. சென்று அவ்வளவிலும் அநுகூலியாமையாலே ஸமுத்ரத்தில் நின்றும் கடற்கரையிலே சென்றுவிட்டு, லங்கைக்காறு கடலையணைசெய்து, லங்கையைச்சென்று அடைமதிள்படுத்தி கோன்று அவ்வளவிலும் (உ) “ நநமேயம் ” என்கிற பாசுரத்தை கூலபாமையாலே பரிகாரமாக ராவணனைக்கொன்று. வென்றிகொண்டவீரனார் அவனை ஜயித்து வீரஸ்ரீயோடே நின்றவர். வேறுசெய்து தம்முளென்னை வைத்திடாமையால இவன ஸமக்குப் புறம்பாயிருப்பானொருவனென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தில எனனை நினையாமையாலே “ வேறுசெய்து ” என்கிறது - நாம பண்ணின கர்மத்துக்கு கர்த்தாவும் போக்தாவும் நாமேயென்றிருக்கை “ என்னை ” என்று - அவன திருவடிகளிலே பாரந்யாஸம் பண்ணினவென்னை யென்றபடி எனக்கு எதிரிகளானவர்கள் தமக்கு எதிரிகளாம்படி தமக்கு அந்தரங்கனுக்கிலக்காகை யாலேயென்கை நமன்கூறுசெய்துகொண்டு செய்தார்செய்த குற்றங்களை ஆராயக்கடவ யமன, என்னை விபஜித்துக்கொண்டு. ஆனையின்மேயான சக்ரவர்த்தி திருமகனார், தம்மோடே கூட்டிக்கொள்ள யமனாலே பிரிக்கலாமோ இப்பாட்டு-சக்ரவர்த்தி திருமகனைச்சொல்லுகிறது,— “ அனுசராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி ” என்று சொல்லுகிறபடியே — பவ்யமான ஸ்தாவர ஜங்கமங்களை இருந்தபடியே விஷயீகரித்து பரமபதத்தேறக் கொண்டுபோன ஏற்றத்தை நினைத்து. கூறுசெய்கை – பிரிக்கை இறந்த குற்றமெண்ணவல்லனே செய்ததுகழிக்கப்பாபத்தை எண்ணவல்லனோ மேற்கழிந்த பாபமாவது - அநாதபத்தையும் ப்ராயச்சித்தத்தைப்புகழ்ந்தது, நாகாநுபவம்பண்ணியே கழிக்கவேண்டுமவையெனகை “ எண்ணவல்லனே ” என்றது - பாபம் பண்ணினுமென்று நினிக்ர்ஹத்திலே யிருந்து நினைக்கவும் சக்தனல்லனென்றபடி . ... சகரு

அ நூற்றுப்பதினேழாம்பாட்டு யவ்வயதாலேறுவான சாயங்கள்போறுமோ தேஹாரம்பகமாயிருந்துள்ள ப்ராரப்தகர்மம் கிடக்குதில்லையோ வென்ன, அத ப்ராரப்தகர்மத்தையும் தத்கார்யமான தேஹத்தையும் போக்கி பரமபதத்திலே கொண்டுபோவானுனபின்பு நப்பேற்றுக்கு ஒருகுறையில்லை யென்கிறார். பூர்வாக(வ)மாகிறது– தேஹபரம்பரைக்கு ஹேதுவாயும், ராகஹேதுவாயும், ப்ராரப்தமாய் அநுபவ விநாச்யமாயும் மூன்றுவகைப்பட்டாயத திருப்பது அதில உபாஸகனுக்கு ப்ராரப்தகர்ம மொழிந்தவை நஷ்டமாகக் கடவது; ப்ராரப்தகர்மம் அநுபவவிநாச்யமாகக் கடவது, ப்ரபந்நனுக்கு பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே த்ரிவித கர்மங்களும் அநுபவிக்க வேண்டுவதில்லை

(க) “ நயஷ்டவ்யமாதாதவ்யமநஹோதவ்யம ” (உ) “ நநமேயம ”

மூ—அச்சநோயொடல்லல்பல் பிறப்பாய மூப்பிவை
வைத்தசிந்தை வைத்தவாக்கை மாற்றி வானிலேற்றுவான்
அச்சுதனனந்தகீர்த்தி யாதியந்தமில்லவன்
நச்சுநாகணைக்கிடந்த நாதன் வேதகீதனே　　ககஎ

ப-ரை—அச்சுதன்—ஆச்ரிதரை ஒருகாலும் நழுவவிடாதவனாய், அனந்தகீர்த்தி—அபரிச்சேத்யமான குணப்ரதையையுடையனாய், (ஆச்ரிதவிஷயத்தில் செய்ய நினைத்திருக்குமவற்றுக்கு,) ஆதி அந்தம் இல்லவன—முதலும் முடிவுமின்றிக்கேயிருக்குமவனாய், நச்சு—ப்ரதிகூலரிடத்தில் விஷத்தையுமிழ்கிற, நாகு அணை கிடந்த—திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற, நாதன—ஸர்வஸ்வாமியாய், வேதகீதன—நாராயணாநுவாகத்திலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனானவன, அச்சம—பயமும், நோயொடு—வ்யாதியும், அல்லல—ஆதிவ்யாதியும், மூப்பு—ஜரையும, பலபிறப்பாயஇவை—அநேகஜந்மங்களாகிற இவைகளை, வைத்த—அநுஸந்திக்கிற, சிந்தை—மநஸ்ஸையும, வைத்த—அந்தமநஸ்ஸுக்கு ஆச்ரயமான, ஆக்கை—சரீரத்தையும், மாற்றி—தவிர்த்து, வானில் ஏற்றுவான்—பரமபதத்தில் ஏறப்பண்ணும ஸ்வபாவனென்கிறார்.

வ்யா　அச்சநோயொடல்லல் பலபிறப்பாய மூப்பிவை　பயம், வ்யாதி, அதனோடே கூடின ஆதி, ஜரை அநேகஜந்மமாகிற இவை　பயமாவது ஆதிகளிலே ஒன்றாயிருக்கப் ப்ரதமத்திலெடுத்தது - ஆதிவ்யாதிகள் எல்லார்க்கும ஸாதாரணமாயிருக்கையாலே　அதாகிறது - ஆராமியான துக்கத்துக்கு ஹேதுவான விஷயதர்சநத்தாலே வரும மாநஸதுக்கம—பயமாகிறது　அது ஸர்வதுக்கஸாதாரணமிறே　வ்யாதியாகிறது - சிரோரோகாதிகள் ஆதியாகிறது - காமக்ரோதாதிகள்　"நோயொடல்லல்" என்றது—இரண்டும் ஆதயாத்மிகமாகையாலே. அதுதான் ஆதிபௌதிகத்துக்கும ஆதிதைவிகத்துக்கும உபலக்ஷணம ஜரையாகிறது - பால்யயௌவநங்களுக்கும உபலக்ஷணம்　ப்ராரப்தகர்மங்களை, அநேகஜந்ம ஸம்பாவனையாலே "பல்பிறப்பு" என்கிறது　"ஆய இவை" என்கிறது - ஸந்நிஹிதங்களான அநுபவங்களைச் சொல்லுகிறது　வைத்தசிந்தை　உக்தமான இவற்றை யநுஸந்திக்கிற மநஸ்ஸையும　வைத்தவாக்கை　அந்த மநஸ்ஸுக்கு ஆச்ரயமான சரீரத்தையும். மாற்றி　ஆக - ப்ராப்த கர்மபலமான ஆதிவ்யாதிகளையும,　அவற்றை யநுபவிக்கிற காரணங்களையும ஸர்வத்துக்கும ஆச்ரயமான தேஹஸம்பந்தத்தையும், இவற்றை படைகத்தவிர்த்து. வானிலேற்றுவான்　(க) "கோவஜநஸ்ய ஸ்ரீமான்" என்கிறபடியே இவற்றை ஸமரிக்கைக்கும அவஸரமில்லாத பரமபதத்திலே ஏறப்பண்ணும ஸ்வபாவன　இவ்வபாவத்தை யுடையவனுமென்ன, அச்சுதன　திருவடிகளை ஆச்ரயித்தாரை ஒருநாளும ஒருபடியாலும நழுவவிடாதவன்　அனந்தகீர்த்தி　இப்படி ஆச்ரிதரக்ஷணத்தைப பண்ணுகையாலுண்டான அபரிச்சேதயமான குணப்ரதையை யுடையவன்　ஆதியந்தமில்லவன,　ஆத்யந்தரஹிதன.　அதாகிறது - ஆசரிதவிஷயத்தில் செய்ய நினைத்திருக்குமவற்றுக்கு முதலும் முடிவுமின்றிக்கே யிருக்கை　நச்சுநாகணைக்கிடந்த நாதன். ஆச்ரிதரை ஒருக்காலும் பிரியமாட்டாத ஸர்வஸ்வாமி, ப்ரதிகூலர்பக்கலிலே நஞ்சை உமிழ்வானுமாய, ஜ்ஞாநப்ராப்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களையுடையனுமான திருவனந்தாழ்வானென்கிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தரு

(க) "கோபஜநஸ்மார்த்திதம்சரீரம"

ருகிறவன் நாதன் தாழ்கின்று உபகரிக்கைக்கும் ஆசரிக்கைப் பிரியமாட்டாமைக்கும் ஹேது உடையவனுகையாலே வேதகீதனே அசாபுதனுகவும் வருத்த ஸௌகர்யாசவும் நாராயணனு வாக்கத்திலே ப்ரஸித்தனுனவன. (க) “ஸாஹூவ்வம்பரிகல்பெனா ந்தம் நாராயணம்” என்னக்கடவதிறே ௧௧௭

அ நூற்றுப்பதினெட்டாம்பாட்டு “வைத்த சிந்தைவைத்த வாக்கைமாற்றி” என்று ப்ராரப்த காமாவஸாநமான விரோதி நிவர்த்திக்கும் “நீள்விலாதபோகம் நல்குவீ னேடும்” என்றும், “நமமையாட்கொள்வான்” என்றும், “வானிலேற்றுவான்” என்றும் சொன்ன ப்ராப்யலித்திக்கும், ஈச்வரனே கடவானென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்தார் - கீழ்ப்பாட்டில்; ஈச்வரனை நோக்கி, தம்முடைய திருவுள்ளத்துக் குண்டான ப்ராப்ய ருசியை ஆவிஷ்கரிக்கிறார் - இதில்

மூ — சொல்லினுந்தொழிற்கணுந் தொடக்கறாதவன்பினும்
அல்லுநன்பகலினேடு மாலைகாலையும்
அல்லிநாண்மலர்க்கிழத்தி நாதபாதபோதினைப்
புல்லியுள்ளம்விள்விலாது பூண்டுமீண்டதில்லையே ௧௧௮

ப-ரை.— சொல்லினும்—வாசசமானஸ்துதி கீர்த்தநங்களிலும், தொழிற்கணும்—காயிகமான ப்ரதக்ஷிணநமஜ்ஜல்யாதிகளிலும், தொடக்கு அறாத—பந்தம்நீங்காத, அன்பினும்—மாநஸமான ப்ரேமத்திலும், நல் அல்லும்—பகவத்விஷய ப்ராவண்யத்தோடு செல்லக்கடவ ராத்திரியும், நன் பகலும்—ஆத்மயாத்ரா சேஷமாசப்போகக்கடவ பகலும் அல் ஆன—ராத்திரியோடே கூடின, மாலை—ஸாயம் ஸந்த்யையும், பகல் ஆன—பகலோடுகூடின, காலையும்—ப்ராதஸ்ஸந்த்யையும், அல்லி—படர்ந்த, நாள—அப்போதலர்ந்த, மலர் கிழத்தி—தாமரைப்பூவைப் பிறப்பகமாகவுடையளான பெரியபிராட்டியார்க்கு, நல்-வல்லபனானவனே!, உள்ளம்—என் மநஸ்ஸானது, பாதம் போதினை புல்லி—உன் திருவடிகளாகிற தாமரைப்பூவைப்பற்றி, விள்வு இலாது—விச்சேதமில்லாதபடி, பூண்டு— அதிப்ரவணமாய், மீண்டது இல்லை—அதினின்றும் வேறுகுணங்களில் மீளப்பெற்றதில்லை

வ்யா சொல்லினும் தொழிற்கணும் தொடக்கறாத வன்பினும் வாசிகமான ஸ்துதி கீர்த்தநாதிகளும், காயிகமான ப்ரதக்ஷிணநமஜ்ஜல்யாதிகளும், மாநஸமான ப்ரேமமும் ஆக, மநோவாக்காயவ்யாபாரங்களுக்கு பகவத்விஷயமே விஷயமாகை. தொடக்கறாதவன்பாகிறது விஷயாந்தர ஸ்பர்சமில்லாத ப்ரேமம் அல்லும் நன்பகலினோடான மாலைகாலையும் தமோபிபூதியோடும் விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தோடும் செல்லக்கடவ ராத்ரியும், தேஹயாத்ராசேஷமாகப் போதுபோக்கக்கடவ அஹஸ்ஸும், ராத்ரியோடே கூடின ஸாயம்ஸந்த்யையும், அஹஸ்ஸோடே கூடின ப்ராதஸ்ஸந்த்யையும் கரணத்ரயங்களுக்கும் ஏகம் விஷயமானுப்போலே, ஸர்வகாலத்துக்கும் விஷயமதுவேயாகை “நன்பகல்” என்றதை எல்லாக் காலத்துக்கும் கூட்டி, நன்ருன இரவும், நன்ருனபகலும், நன்ருனஸந்த்யையுமெனகிறார்—பகவத் விஷயத்தோடே செல்லுகையாலே. அல்லிநாண்மலர்க்கிழத்திநாத படர்ந்த செவ்வித் தாமரைப்பூவைப் பிறப்பகமாகவுடையவளாகையாலே ஸௌகந்த்யஸௌகுமார்யாதிகளாலே

(ஃ) “ஶாச்வதம் சிவமச்யுதம் நாராயணம்”

அழிகைபான பிராட்டிதான, "அகலகில்லேனிறையும" என்று மேல்விழும ஸாமாதிகளே. அல்லிபோலேயாய செவ்வித தாமரைப்பூவைப பிறப்பாகவுடையவ ளென்றுமாம இத்கால் இவர் திருவுள்ளத்துக்கு ஒருமிதுனமே ப்ராப்யமென்ற தாய்தது. பாதபோதினைப்புல்லி—உன திருவடிகளாகிற தாமரைப்பூவைப்பற்றி ஸ்ரீயபதியான உன திருவடித்தாமரைகளை மனோவாககாயங்களினாலே ஸர்வகாலமும்பற்றியென்றபடி புல்லல — புணர்தல். உள்ளம் விள்விலாதுபூண்டு எனமநஸ்ஸு ஒருககாலும விச்சேதமிலலாதபடி அதிபரவணமாய். மீண்டதிலலையே இருவரும சேர்ந்த சேர்த்தியழகிலே அநுபவிக்கவிழிநது அதில பர்யாப்தி பிறவாமையாலே குணாந்தரங்களிலும் மீண்டதிலலை ... ... ககஅ.

அ தாறுயபபதிதானபதாயபாட்டு காணததுககும காதர்பாவம் பிறககும்படி யாக உமககு நம்பக்கலிலே பிறந்த அபிநிவேசம் ஸமஸாரததில கண்டறியாததொன்று பிறநதது, இவ்வபிநிவேசததுக்கடி யென்னென்று பெரியபெருமாள கேட்டருள; உமமுடைய வடிவழகையும சிலததையும சாட்டி தேவரீர பண்ணின காஷி பலித்த பலமன்றோ வென்கிறார்

கூ —பொன்னிசூழரங்கமேய பூவைவண்ணமாயகேள்
என்னதாவியென்னும்வல வினையினுட்கொழுந்தெழுந்
துன்னபாதமென்னநின்ற வொண்சுடர்க்கொழுமலர்
மன்னவந்துபூண்டுவாட்ட மின்றியெங்குமநின்றதே. கககூ.

ப-ரை.— பொன்னி சூழ்—காவேரிசூழநத, அரங்கம மேய—கோயிலிலே என்றுமி த்தமாக நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பூவை வண்ண—காயாமபூபபோனற திருநிறத்தையுடையனே, மாய—ஆச்சர்யமான சீலஸௌலப்யங்களை யுடையவனே, கேள்—உன விஷயததில எனக்குப்பிறந்த ருசிவிசேஷததைக கேட்டருளவேணும, என்னது ஆவி என்னும்—என னுடைய ஆதமாவென்றுபேராய, வல வினையினுள்—க்ரூரமான பாபராசியிலே, கொழுநது எழுந்து—ச்ரத்தையாகிற கொழுந்து உதித்து, ஒண்சுடர் என்ன நின்ற—வேதாநதஙகளிலே தேஜோமயமாகச் சொல்லப்படுவதாய, கொழு மலர்—செவ்வியமலர்போலே ஸௌகுமாரமான, உன்ன—உன்னுடைய, பாதம—திவ்யவிக்ராஹததை, மன்ன வநது பூண்டு—பிரியாதபடி வநது பூண்டு, எங்கும வாட்டம இன்றி—க்ஷுத்ரவிஷயங்களால் சலிப்பிக்க வொண்ணாதபடி, (உன்னுடைய ஸ்வரூபகுணவிபூதிகள்,) நின்றது—எனக்கு ப்ராப்தமாய் நின்றன.

வயா. பொன்னிசூழரங்கமேயபூவைவண்ண. காவேரி சூழ்நதகோயிலிலே மதர்த்தமாக நித்யவாஸம பண்ணுகிற பூவைவண்ணனே கோயிலுக்கு ஒருதோள்மாலை யிட்டாப போலே அலங்காரமாய்த்துத் திருப்பொன்னி. பரமபதத்திலே நித்யவாஸம, அஸ்பர்ஷ்ட ஸமஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பிக்கைக்கு; க்ஷீராப்தியில நித்யவாஸம, சவேதத்வீபவாஸிகளை காதாசித்கமாக அநுபவிப்பிக்கைக்கு; கோயிலில நித்யவாஸம, பாபராசியான வெனககு தேவரீரபக்கலிலே ருசிபிறப்பித்து அநுபவிப்பிக்கைக்கு. நிறததாலும் ஸௌகுமார்யத்தாலும பூவைப்பூவை ஒப்பாகச் சொல்லும்படியாக ஆகர்ஷகமான வடிவையுடையவனென்கை. மாய இப்படி வேறொருவயக்தியில காணவொண்ணாத ஆச்சர்யமான சீலத்தையும் ஸௌலப்யததையு முடையவனே கேள். உன்னுடைய அழகாலும் சீலததாலும் எனக்குப் பிறநத ருசிவிசேஷததைக கேட்டருளவேணும். உபகரித்த தேவரீர் விஸ்மரித்தாலும உபகாரஸ்ம்ருதியையுடைய என்பக்கலிலே கேட்டருளீரென்கிறார்.

என்னதாவியேனனும் வல்வினையினுள் கொழுந்தெழாது என்னுடைய ஆத்மாவென்னும் பெரிய பாபராசியான அதிலே உன்னைக்குறித்து சாத்தையானது உதித்து சர்மபோத்தாலே விரோதிபாபம் போனால் பிறக்கக்கடவ சாத்ததை, பாப பாசுரனைக் குசையினும்மேற்றும்படியிறே தேவரீருடைய ஸௌந்தர்யத்தி னேற்றமிருப்பது ஸ்வஸ்வரூபத்தை ஞானாநந்த லக்ஷணமாக நினைத்திருக்கை யன்றிக்கே, * சவாமாயாநா3ம் மாகவாய்த்தது இவர் நினைத்திருப்பது உன்னபாதமேயென்னின்ற வொண்சுடர்க்கொழுமலர் உன்னுடைய திவ்யவிக்ரஹமென்று வேதாந்தங்களிலே தேஜோமயமாகவும், கொழுமலர்போலே ஸுகுமாரமாகவும் சொல்லப்படுகிறபடியே, சிறப்பிறந்த சாத்தைக்கு தேஜோமயமாய், (௨) "யுவாகுமாரஃ" என்கிறபருவத்தையுடைத்தாய் அப்யந்தஸுகுமாரமான வடிவே விஷயமென்கை "பாதம்" என்று சேஷபூதன் வ்யவஹரிக்கிறபடி, மன்னவந்துபூண்டு பிரியாதபடி வந்துபூண்டு பூணுகையாகிறது - வைசத்யாதிசயங்களாலே ஆகவாயிதொழிகை வாட்டமின்றியெங்கும் நின்றதே க்ஷேத்ரவிசேஷவாஸத்தால் சங்கோசிக்கவொண்ணாதபடி உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகள் எனக்குப் பாரதமாய் நின்று அவிக்ரஹந்தான் ஷாட்குண்ய விக்ரஹமென்னும்படி குணப்ரகாசகமாகையாலே குணங்களிலே மூட்டிற்று, அக்குணங்கள்தான் ஸ்வாச்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலே மூட்டிற்று; அஸ்வரூபந்தான ஸ்வஸாம்யமான விபூதியிலே மூட்டிற்று ஆக, என்னுடைய ஆதரத்துக்குள்ளே, ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளெல்லாம் அந்தர்பூதமாய்த்தென்கை கக

அ நூற்றிருபாதாமபாட்டு "உன்னபாதமென்ன நின்ற வொண்சுடர்க்கொழுமலர் மன்னவந்துபூண்டு" என்று - வடிவழகிலேபிறந்த ஆதரத்துக்கு அவ்வடிவே விஷயமானபடியைச் சொன்னார் - கீழ், இதில் - கிடந்தானை கண்டேறுமாப்போலே நாமே அதிகாரஹத்தைப்பற்றுகையன்றிக்கே, நிர்ஹேதுகமாகப்பெரிய பெருமாள், தம்முடைய விக்ரஹத்தை என்னுள்ளே பிரியாதபடிவைக்கையாலே விரோதிவர்க்கத்தை யடையப்போக்கு அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமாய் நிரதிசயாநந்தரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பெற்றேனென்று "என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே" என்று உபகாரஸ்ம்ருதியோடே தலைக்கட்டுகிறார்

மூ — இயக்கருத்தபலபிறப்பி லெனைமாற்றியின்றுவா
துயக்கொண்மேகவண்ணனண்ணி யென்னிலாயதன்னுளே
மயக்கினான்றனமன்னுசோதி யாதலாலென்னாவிதான
இயக்கெலாமறுத்தருத வின்பவீடுபெற்றதே கஉ0.

திருமழிசைப்பிரான் திருவடிகளேசரணம்

திருச்சந்தவிருத்தம் முற்றிற்று

ப-ரை — உயக்கொள்-பத்திருபாபத்ரஞ்ஞாநத்தைத்தருமவனும்,மேகம வண்ணன்-காளமேகநிபசயாமமானவடிவையுடையனும் ஸர்வேச்வரன, என்னை—நித்யஸம்ஸாரியாய் போந்தவென்னை,இயக்கு அறுத-இடைவிடாதே வருகிற, பல பிறப்பில—தேவாதி சதுர்வித ஜந்மங்களினின்றும், மாற்றி-மாற்றநினைத்து, இன்று-உன்னை ஸ்மரியாநிருக்கிற இப்போது,

(௨) "யுவாகுமாரஃ"

வந்து நண்ணி—நானிருந்தவிடத்தே வந்து கிட்டி, தன நீலப—தனக்கு ப்ரகாரமான, என ஆவியை—என ஹ்ருதயத்திலே, தன—தன்னுடைய, மின்னு சோதி—திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை, மயக்கினன—பிரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்தான், ஆதலால்—ஆகையாலே, என ஆவிதான—என ஆத்மாவானது, இயக்கு எலாம் அறுத்து—அவித்யாகர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களையெல்லாமறுத்து, அறுத—பாவநாத்மபாவி விச்சேதமில்லாத, இன்பம வீடு பெற்று—நிரதிசயாநந்தமான கைங்கர்யரூபமோக்ஷத்தைப்பெற்றதென்கிறார்

வயா. இயக்கறாத பலபிறப்பிலென்னைமாற்றி "மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து" என்கிறபடியே - விச்சேதியாதே தேவதிர்யங் மநுஷ்யஸ்தாவராத்மகமான பலவகைப்பட்டிருந்துள்ள ஜந்மஜாதிகளிலும், அஜ்ஞனை நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த என்னை மாற்றுகிறோந்து இப்பிறப்பேயாவது-இந்தேஹத்துக்கு ஆரம்பகமான கர்மத்தையநுபவிக்கவிழிந்து, அநேகதேஹாரம்பகமான கர்மத்தைப்பண்ணுகையாலே தேஹபரம்பரைக்கு விச்சேதமின்றிக்கே செல்லுகை இயக்கு—நடையாட்டம் "இயக்கல்" என்று சொல்லாநிற்கக்கடகிறது மாற்றுகின்றத்தை "மாற்றி" என்பானென்னென்னில், "உயிர்முதலாய் முற்றுமாய" என்றாப்போலே இன்றுவந்தியக்கோள் மேகவண்ணனண்ணி விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தைத்தவிர்த்து, தன்பக்கலிலே பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைத்தருமகாளமேகஸ்யாமளனவன், எனக்கு நினைவின்றிக்கேயிருக்க, இன்று நிர்ஹேதுககருபையினாலே நானிருந்தவிடத்தேவந்துகிட்டி நண்ணுதல்—அணைதல் "நச்சுநாகணைக் கிடந்தநாதன்" என்றும், "பொன்னிசூழரங்கமேய பூவைவண்ணனை" என்றும் சொல்லிப்போந்தவராகையாலே, இங்கும், "உயக்கொள்மேகவண்ணன" என்று பெரியபெருமாள்திருமேனியைத்தமக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவென்கிறார் என்னிலாயதன்னுள்ளே அஹம்புத்தி சப்தங்கள் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி, தனக்கு ப்ரகாரமான என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே (௧) "தத்த்வமஸி" என்று உபதேசித்த, (௨) "அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி" என்று அநுஸந்தித்துப்போந்த அர்த்தமிறே இவர் இங்கு அருளிச்செய்கிறார் இந்த சரீராத்மஸம்பந்தம் இங்குச்சொல்லுகிறது—தன்பேறாக உபகரித்த விதாசகுஹேதுவாக மயக்கினன் தன்மின்னுசோதி அபிமதமாய அநுரூபமாய ஜ்யோதிர்மயமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைப் பிரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்தான். மயக்கம் - சேர்வு. அதாவது - தன்னையொழிய எனக்கு ஒரு க்ஷணகாலமும் செல்லாதபடி பண்ணினனென்கை ஆதலால் இப்படி தான மேல்விழுந்து இவ்வளவும் புகுர நிறுத்துகையாலே என்னாவிதான தனக்கு அநந்யசேஷமாய, ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே அபிமதமுமான என ஆத்மாவானது இயக்கெலாமறுத்து அந்யோந்யகார்யகாரணபாவத்தாலே ஒழுக்கற்ற அவித்யாகர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களையறுத்து "இயக்கறாத பலபிறப்பில்" என்று - காரணமான தேஹஸம்பந்தங்களைச்சொல்லிற்றாய், தத்கார்யமான அஜ்ஞாந கர்மங்களென்ன, தத்கார்யமான வாஸநாருசிகளென்ன இவற்றையுங்கூட்டி "எலாமறுத்து" என்கிறார் அறுத இன்பவீடுபெற்றதே பாவநாத்மபாவி விச்சேதமில்லாத நிரதிசயாநந்தமான கைங்கர்யரூபமோக்ஷத்தைப் பெற்றது ... ... ௧௨௦.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்யாநம் ஸம்பூர்ணம்

---

(௧) "தத்த்வமஸி" (௨) "அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி"

அடிவரவு — பூ ஆறு ஐந்து மூன்று நின்று நாகம் ஒன்று ஆதி தாது தன்னுள் சொல்; சொல் உலகு இன்னை தூய்மை அங்கம் தலை ஏகம் விட்டத்த புள் கூசம் அரங்கன், அரங்கன் பண்டு வானிறம் கங்கை வரத்தினில் ஆண் வின் படை பரத்தில் வானகம் காலன்; காலன் குரக்கினம் மின் ஆதி அம்பு ஆடகம் காயத்த கடம் வெறுப்பு ஆனை ஆயன்; ஆயன் வேறு வெஞ்சினம் பாலின் மண் தோடு காரொடொத்த குன்று கொண்டை வெண்டிரை சரம்; சரம் பொற்றை மோடி இலை மன்னு இலங்கை சங்கு மரம் சாலி செழு நடந்த; நடந்த கரண்டம் நன்று நின்றது நிற்பதும் இன்று சண்ட முத்திறம் காணில குந்தம் வண்டு; வண்டு டோதில மரம்பொத அறிந்து ஒன்றி புன் புலம் எட்டுசே சொரவு பத்தின வாசி கடை; கடை எத்திறம் மட்டு பிறப்பு நச்சராச சாடு நெற்றி வெள்ளை பார குலங்களாய பண்ணுலாவு; பண்ணுலாவு விடை சுரும்பு ஊனின்மேய அட்க கரும் வரம்பில வெய்யவாழி மறம் காட்டி பிறப்பு இரந்து; இரந்து விள்விலாத திருக்கலந்து கடுங் கவந்தன் மண்ணை கறுத்தெதிர்ந்த காய்சினத்த கேடில் சுருக்கு தூயன் வைத்து; வைத்து வாள் கள் சலம் ஈனம் அத்தன் மாறு அச்சம் சொல்லினும் பொன்னி இயக்கறுத்த காவலில்

தசகம்.—பூச் சொல் அரங்கன் காலன் ஆயன் சரம் நடந்த வண்டு கடை பண் இரந்து வைத்து காவல்

ஆக பாசுரம்—௪௨0

பிழை திருத்தம்

இப்பாகத்தில், கூகூ - [௪0] ஆம் பக்கத்தில், உ௫ - ஆம் வரியில், "அவர்களை யும் அப்புறத்திலே புகும்படி" என்றவிடத்தில் "அவர்களை யமபுரத்திலேபுகும்படி" என்றும், கரு0 - [ஞச] ஆம் பக்கத்தில், உ௫ - ஆம் வரியில், "ஒரு மேகத்தாலேவந்த ஆபத்தை" என்றவிடத்தில், "ஒரு மேகம் அவற்றாலவந்த" என்றும் திருத்திக்கொண்டு ஸேவிக்கவேண்டும். இங்ஙனே முக்கியமாயுள்ள இரண்டுபிழைகள் திருத்தப்பட்டன. மற்று முள்ளவற்றை அறிவுடையார் ஆங்காங்கு திருத்திக்கொள்ளுக.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதிபிரான், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு, இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு

செய்யுள் அகராதி.

ஸ்ரீயர்திருவடிகளே சரணம்

செய்யுளகராதி முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருமொழி.	பாட்டு	௪௭௩
திருப்பாவை	,,	௩0
நாய்ச்சியார்திருமொழி	,,	௧௪௩
பெருமாள்திருமொழி	,,	௧0௫
திருச்சந்தவிருத்தம்	,,	௱௨0
திருமாலை	,,	௪௫
திருப்பள்ளியெழுச்சி	,,	௧0
அமலனாதிபிரான்	,,	௧0
கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு	,,	௧௧

ஆக முதலாயிரப்பாட்டு, ௯௪௭

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த

தனியன் வ்யாக்யானம்.

அவதாரிகை —மற்றொன்றும் வேண்டாமனமே. இதில் மநஸ்ஸைக் குறித்து, பகவத் விஷயத்தில் வாசிகமாக அடிமைசெய்த ஆழ்வார் திருநாமத்தை நிரந்தராநுஸந்தாநம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது—

மூ —மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே மதிளரங்கர்
கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக்கீழ்—உற்ற
திருமாலை பாடுஞ்சீர்த் தொண்டரடிப் பொடியெம்
பெருமானை யெப்பொழுதும் பேசு.

பதவுரை —மனமே—நெஞ்சே!, மதிள்—ஸப்தப்ராகாரங்களையுடைய, அரங்கர்—திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்வனும், கன்று இனம்—பசுக்கூட்டங்களை, மேய்த்த—மேய்த்தருளினவனுமான எம்பெருமானுடைய, கழல் இணை கீழ—திருவடியிணைகளின்கீழே, உற்ற—ஊன்றினவராயும், திருமாலை— ‘ திருமாலை ’ என்னும் திவ்யப்ரபந்தத்தை, பாடும்—பாடுமவராயும், சீர்—கல்யாணகுணங்களமைந்தவராயுமுள்ள, தொண்டர் அடி பொடி எம்பெருமானை— ‘ பக்தாங்க்ரிரேணு ’ என்று நிரூபகநாமம் பெற்றருளின ஆழ்வாரை, எப்பொழுதும்—இடைவிடாமல், பேசு—அநுஸந்தித்துப்போரு, மற்று ஒன்றும்—வேறொரு விஷயமும், வேண்டா—உனக்கு அநுஸந்தாந விஷயமாக வேண்டாவென்கிறார்.

வ்யா. மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே யென்று “ சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்ததல்லா ” என்கிறபடியே, இங்கு “மற்றொன்றும” என்று-பாத்வாதிகளின்பேரைப் பற்றச் சொல்லுகிறதாதல்; புருஷார்த்தாந்தரங்களைப்பற்றச் சொல்லுகிறதாதல். “ மற்றொன்றும் வேண்டா ” என்று — பரியஹிதங்களுக் குறுப்பாக வேறொன்றும் வேண்டாவென்கிறது. மனமே பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவானமநஸ்ஸை, அந்தப்பொதுவான ஆகாரத்தைக்குலைத்து, அதில் ஒன்றையே என்றும் அநுபவிக்கப்பார். அதென்னென்னில், மதிளரங்கர் கற்றினம்மேய்த்த கழலிணைக் கீழுற்ற திருமாலை பாடுஞ்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி யெம்பெருமானை யெப்பொழுதும்பேசு என்கிறது மதிளரங்கர் “ மதிள் திருவரங்கத்தானே ”

என்று இவர் பேசும்படி திருமங்கையாழ்வார் கட்டின மதிளோபிட்டு நிரூபிக்கும்படியான கோயிலையுடையவர் "ஆயபொன்மாமதிள்சூழ்ந்தழகார் தென்னரங்கமே" என்று அவர் தாமருளிச்செய்தார் "இஞ்சிசோடிமதிள்சூழ் திருவரங்கத்தாய்" என்னும்படியான அரங்கர் கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக்கீழுற்ற திருமாலைபாடும் அதாவது — "கற்றினம் மேய்த்த வெந்தைகழலிணை" என்று உபக்ரமித்தது, "மழைக்கன்று வரைமுன்னேந்தும் மைந்தனே" என்றும், "வளவெழுந்தவளமாட மதுரைமாநகரந்தன்னுள், கவளமால் யானைசெற்ற கண்ணனை பரங்கமாலை, துளபத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப் பொடிசொல்" என்றும் அவதாரத்தோடே கூட அரங்கமாலையறுளர்த்தித்துத் தலைக்கட்டிற்று அதிலே தேங்கினபடியிறே அர்ச்சாவதாரம் விக்ரஹைகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னது விக்ரஹத்துக்கு முபலக்ஷணம் "அழகியபைம்பொன்" இத்யாதி பெரிய பெருமாள் திருவடிகளை ஸேவித்தவாறே, "கற்றினம் மேய்த்த வெந்தைகழலிணை" என்னு பாகாரம்தோற்றியிருக்கும். அதாவது—"கன்றினபின்போன சிறுச்சேவடியும் செங்கமலவடியும் வெதும்பி உனகண்கள சிவந்தாயசைந்திட்டாய் நீயெம்பிரான்" என்று வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படியாயிருக்கும். "சாவிரித்தென்னரங்கம் பண்டவன்செய்த கிரீடை" என்றுமிறே பட்டர்பிரானருளிச்செய்தது "வண்டினங்கள், ஆலிக்குஞ்சோலை அரங்கத்தரவணையான் காலிபின்போனகழல" என்னக்கடவதிறே திருக்கைகளைக் கண்டவாறே, "மழைக்கன்று வரைமுன்னேந்தும்" "கோடியேறு செந்தாமரைக்கை" என்னலாயிருக்கும், "குன்றேந்திக்கோநிரைகாத்தவன்" என்னும் * ஆயனாய் அன்று குன்றமொன்றெடுத்தான், அரங்கமாநகரமர்ந்தானிறே திருமுகமண்டலத்தைக் கண்டவாறே "வெண்ணெயுண்டவாயன்" என்று - கவயசீலவை பண்ணின ஆசாரந்தோற்றியிருக்கும், பரத்வம் இப்படி ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யாதி லக்ஷணமாத்தங்களாயிருக்கும் * கேயத்திங்குழலூதிற்றும் நிரைமேய்த்ததும் * நீடுகுண்டடிறங்கிளர்வாய * வைப்பமேழுங்கண்டாள் பின்னைவாயுள * முற்றுமுண்டகண்டமிறே. வாயினும் வயிற்றிலும் வைத்திறே நோக்குவது கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக கீழுற்ற திருமாலைபாடும் ஆசிதாக்ஷ்ணத்துக்கு மப்பாய் அதிஸுலபமான திருவடிகளுக்கு ஒக்கும்படியான வதிலே வன்றிபடிபட்டு, "அடிசூடடலாகு மந்தாமம" என்னும்படி அரங்கமானுக்கும் திருமாலைப்பாபுத் திருவடிகளிலே சூட்டுமப "செய்ய சுடராழிபானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை" என்னக்கடவதிறே பாடுஞ்சீர் பாடுகை தானே இவர்க்கு ஸ்ரீயாய்த்து சீர்த்தொண்டரடிப்பொடி. * துளபத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடியிறே தொண்டரடிப்பொடியெம்பெருமானை அவர்க்கு "அரங்கநகரெம்பிரான்" என்னும்படி, * இலங்கைபர்கோன் வழிபாடுசெய் கோயிலெம்பெருமான நம்பெருமாளாயிருப்பர், இவரு-* தொண்டரடிப்பொடி யெம்பெருமானாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு சேஷபூதரான ஆகாரத்தாலே நமக்கு நாதராயிருப்பர். இப்படி நமக்கு ஸ்வாமியானவரை, "எப்போதும் நாவலேசொல்" என்கிறபடியே — ஸர்வகாலத்திலும் அநுஸந்திக்கும்போது இத்தால் — (க) "ஸ்ரீமந்ராமாநுஜ பாதாரவிந்தே" என்னு மர்த்தரு சொல்லிற்று ... .

(க) "ஸ்ரீராமாநுஜாய நம:"

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முதலாயிரம் — திருமாலை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

நித்யஸூரிகளோடொத்த பராபதி தமக்குண்டாயிருக்க அத்தை அறியாதே, அநாதிகாலம் "தேஹமே ஆத்மா" என்றும் சப்தாதிவிஷயங்களை போக்யமென்றும் விரும்பி, ஸம்ஸாரத்தில் கைகழிந்த ஆழ்வாரை, பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளுக்கு வாசகமான திருநாமப்ரபாவத்தை நிர்ஹேதுகமாகக்காட்டியருளக்கண்டு, தாமும் அநுபவித்து அநுபுபூஷுக்களையும் அநுபவிப்பிக்கவும் வல்லராய பெரியபெருமாளையும் உகப்பித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸம்ஸாரிகளாகிறார்—இஹத்திலே புண்யபாபரூபமான கர்மங்களை ஆர்ஜித்தும், ஆமுஷ்மிகத்தில் ஸ்வர்க்கநரகங்களிலே அதினுடைய பலாநுபவத்தை பண்ணியும் இப்படி கதாகதம்பண்ணித்திரிவார் சிலராய்த்து. அதுதன்னிலும் புண்ய பாபரூபமான கர்மங்களை ஸ்வர்க்கநரகங்களிலே அநுபவித்து கர்மசேஷத்தோடே பூமியிலே கர்ப்பவாஸம்பண்ணுகைக்கு நம்வழியிலே இவ்வாத்மா போம் எளிவரவை வேதாந்தத்திலே பஞ்சாக்நிவித்யையென்று ஒருப்ரதேசத்திலே ஓதிவைத்தது. அதாவது - யாதநாசரீரத்தாலே நரகாநுபவம் பண்ணி அச்சரீரத்தை அங்கேபோகட்டு, அநந்தரம் புண்யசரீரத்தைப் பரிக்ரஹித்து ஸ்வர்க்காநுபவம்பண்ணி, அங்கே அச்சரீரத்தைப்போகட்டு, ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தோடே நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே பதிக்கக்கடவன்,

ஆதித்யன் தன்கிரணங்களாலே ஹிமவானில் ஹிமத்தை உபாதாநம்பண்ணி, அதாலே ஆகாசத்திலே மங்கிக்கிடக்கிற ஆத்மாவை ஸஹித்து மேகத்திலே புகவிடக்கடவன்; அங்கே அந்தஹிமம் வர்ஷரூபேண வர்த்தி(வயி-ு)க்குமளவுங்கிடந்து வர்ஷதாரைகளோடே பூமியிலே பதிக்கக்கடவன்; அந்தஜலம் ஸஸ்யத்துக்கு தாரகமாய்ப் புகுமளவிலே தத்த்வாரா ஸஸ்யத்திலே புகக்கடவன், அந்தஸஸ்யம் பக்வமாய் அந்நரூபேண பரிணமிக்குமளவுங்கிடந்து, அந்நமானது புருஷசரீரத்திலே புகுந்து சுக்லமாய் பரிணமிக்குமளவுஞ்செல்ல அங்கே கிடந்து, ஸ்த்ரீபுருஷஸம்போகத்தாலே சுக்லத்வாரா ஸ்த்ரீசரீரத்திலேபுகுந்து, (க) "[illegible]" என்கிறபடியே க்ரமமாய பரிணமிக்கக்கடவன; கர்ப்பவாஸம்பண்ணும்போது, (உ) "[illegible]" என்கிறபடியே மாதாபோஜநத்தில் அநுதாபபூதங்களான கடுத்ரவ்யங்களாலே $ தொட்டிவிட்ட புழுப்போலே துடியாநிற்கும், இந்த க்லேசத்தோடே † கர்ப்பகும்பமாகிற பையிலே கட்டுண்டு, அவயவங்களை

(க) "பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ பவந்தி" (உ) "அத்யாமலகடுதீக்ஷ்ணோஷ்ண லவணோர்மாத்ர்போஜநை: । அதிதாபிபிரத்யர்த்தம வர்த்தமாநாதிவேதந:"

$ தொட்டாவது - புழுக்குகைக்குறுப்பாக மண்ணாற்செய்யப்பட்டதொரு பாத்ரவிசேஷம் † கர்ப்பகும்பம் - கர்ப்பகோளம்

கிட்டமுட்டகமாட்டாதே, (க) "க்லேசாநிர்வேதர்வோ நி ஜநாநாம் தமஸா த்ருதாம்" என்கிறபடியே க்லேசோஜ்ஜித்து, பால்யதசையில் அசுசிப்ரஸ்ரவங்களிலே கிடந்து, (உ) "கந்த யத் நவிதாஸக்தம் வரிவர்த்தேத நீஸ்ரஸ: । ஸ்நாநபாநாதிவ்யாஹார நேவாப்நோதி பரம் ஸுகம்" என்கிறபடியே — தினவிடத்தைச் சொரிதல், கடித்தவற்றைத் தட்டுதல் செய்யமாட்டாதே, தாரசாதிகளும் பராதீநமாய், இப்படிக் க்லேசத்தை அநுபவித்து, இப்படிக் க்லேச அதிசைசவகாலத்தைப் போக்கி, தானே ஒரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ண க்ஷமனானவளவிலே, (ந) "தஸ்மாத் பால்யே விவேகாந்தமாய ஜாதசப்ரபலேஸதா" என்கிறபடியே பகவதபாவனைக்கு பாபதமாயிருக்க, (ச) "பால்யே க்ரீடநகாஸக்தா:" என்னுமிலேபோலே காலத்தைப்போக்கி யௌவநாவஸ்தையிலே நரகஹேதுவான விஷயாந்தரங்களோடே போதுபோக்கி, ஜரையிலேவந்து அகப்பட்டு அசக்தியோடே காலக்ஷேபத்தைப் பண்ணி, நினைவின்றியேயிருக்கச் செய்தே மரணம் ப்ராப்தமாக, (ரு) "க்லேசாதுத்தீர்ணோ வ்ரோதி யாம்யகிங்கராபீடித:" என்கிறபடியே உத்க்ரமணதசையிலே க்லேசத்தை யநுபவித்து அநந்தரம் யாதநாபரவசனும்

இப்படி ஸம்ஸாரிகளுடைய அநர்த்த பரம்பரைகளைக்கண்டு, (சா) "ஸம்ஹர்த்தா ஸர்வபூதாநாம்" என்கிறபடியே பரமஸாஹார்த்தனான ஸர்வேசுவரன் இவனுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக, (எ) 'ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி' என்கிறபடியே சாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தான் எங்ஙனே யெனனில,- வேதாந்தத்திலே, (அ) "க்ஷரம் ப்ரதாநம்" இத்யாதி வாக்யங்களாலே சித்சித்ஈச்வர தத்வத்ரயங்களையும் பிரித்துக் காட்டிக்கொடுத்து அநந்தரம் ப்ராப்யமானதாலே, (கூ) "ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா" என்று அந்த(ஸூத்ர)னுக்குக் கண்ணைக் கொடுத்தாற்போலேயும், இருட்டறையிலே விளக்கேற்றிக்காட்டினாற்போலேயும், சேதநாசேதநங்கள் சரீரம், ஈச்வரன் சரீரியென்றும், ஈச்வரனோடு சேதநாசேதநங்களுக்குள்ள ஸம்பந்தத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து, (௧0) "த்வாஸுபர்ணா" இத்யாதி வாக்யங்களாலே சேதநனுக்கு அசித்ஸம்பந்தம் கர்மோபாதிகமென்று காட்டிக்கொடுத்து, (கக) "ததாவித்வாந் புண்யபாபே விதூய" இத்யாதி வாக்யங்களாலே ஔபாதிகமான அசித்ஸம்ஸர்க்கமற்று, ஒருதேசவிசேஷத்திலே ஸூரிபோக்யமான போகத்தை அநுபவிக்குமது ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தமென்று காட்டிக்கொடுத்து இப்படி ஈச்வரன் உபகரித்தவிடத்திலும் பாபப்ராசுர்யத்தாலே இத்தைக்கைவிட்டு வேதபாஹ்யராயும் இதுக்குள்ளே புகுந்து, (கஉ) "தமேவ க்லேசபாகி வயஸ்யாஸ்வஸ்ஸ்வதி" என்கிறபடியே விளக்கிலே, "விட்டில" என்னு சிலபதார்த்தங்கள் நசித்துப்போமாப்போலே, வேதார்த்தபாயமறியாமையாலே குத்ருஷ்டிகளாய் நசித்துப்போச, தாம்பண்ணின வேதப்ரதாநம் அகிஞ்சித்

(க) "க்லேசாந்ரிஷ்கராந்திமாபந்நோ நிஜடாநமாதுராதுர:" (உ) "கண்டூய நேபிசாசகத: பரிவாதநேப்பநீச்வர: । ஸ்நாநபாநாதிசாஹாரமவாப்நோதிப்ரேச்சயா" (ந) "தஸ்மாதபால்யேவிவேகாதமாயஜாதசரேபஸேஸதா" (ச) "பால்யேக்ரீடநகாஸக்தா:" (ரு) "க்லேசாதுத்க்ராந்திமாப்நோதி யாம்யகிங்கராபீடித:" (சா) "ஸம்ஹர்த்தமஸர்வபூதாநாம்" (எ) "மாம்ப்ரதீபமிவகாருணிகோததாதி" (அ) "க்ஷரம்ப்ரதாநம்" (கூ) "ஏஷஸர்வபூதாந்தராத்மா" (௧0) "த்வாஸுபர்ணா" (கச) "ததாவித்வாந்புண்யபாபேவிதூய" (கஉ) "தமேவகேபிசபலாசலபீபவந்தி"

காமாயிருக்கையாலே ஒல்லைப்புறத்தில் செல்லாதே தேசத்திலே எடுத்துவிடும் ராஜாக்களைப்போலே ஸம்ஸாரிஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்த விடத்திலும், "வைநாந்நின்னைவல்லவாபழித்து" என்கிறபடியே உள்ளசக்தியடங்க பகவந்நிந்தைக்குடலாயும், ஹிரண்யராவணாதி ரூபத்தாலே எதிரம்புகோத்து நசித்தும் இப்படி அவதாரமும் சாயகாமாகாத விடத்திலும் உடையவன் உடைமையை விடமாட்டாத சாபலத்தாலே இவர்களுடைய ஆபிமுக்யத்திலே அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய் வர்த்திக்க, சேதநர்பக்கலிலே யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமென்று ஒன்றுபிறக்க, அதுவ்யாஜமாக விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணி அத்தாலே அத்வேஷம்பிறந்து அதடியாகப் பண்ணின விசேஷகடாக்ஷத்தாலே ஆபிமுக்யம்பிறந்து, அநந்தரம் சாஸ்த்ரவாஸனையாலும் ஆசார்யோபதேசத்தாலும் ஈச்வரன் நிருபாதிகசேஷி யென்றும் இவ்வாத்மா அவனுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமென்றும் யதாஜ்ஞாநம்பிறந்து, அநந்தரம் ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்திலே ருசிபிறக்குமளவிலே தன்னுடைய விசேஷகடாக்ஷத்தாலே புருஷார்த்த லாபத்துக்கு உபாயமேதோவென்று புபுத்ஸைபிறந்தவளவிலே, சாஸ்த்ரஸித்தமான கர்மாத்யுபாயங்களைக் காட்டிக்கொடுத்து, இது து:ஷ்கரம் என்றும் விளம்பபலப்ரதமென்றும் ப்ரமாதஸம்பாவனையுள்ளதென்றும் இவற்றில் இழிய இராயத்தவர்களுக்கு வேதாந்தவிஹிதமான தன்னுடைய உபாயபாவத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, பக்தியினுடைய து:ஷ்கரதைபோலாதி ப்ரபத்திநிஷ்டாஹேதுவான மஹாவிச்வாஸமும் சிலர்க்குக் கிடைவரிதாகையாலே இதில் இழியக் கூசினவர்களுக்கு ஸார்வாதிகாரமான யாத்ருச்சிகபகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநமே சேதநருடைய பாபத்தைப்போக்கி ஸுக்ருதாநுகூலமாக கர்மயோகாதிகளிலே மூட்டுதல், ப்ரபத்தியிலே மூட்டுதல், விரோதியைப்போக்கிப் ப்ராப்யத்தைக் கொடுக்கைக்குத்தானே நிர்வாஹகமாதல் செய்யும்படியான வைபவத்தையுடைத்தாயாய்த்து திருநாமத்தினுடைய வைபவமிருப்பது. அதற்கு ப்ரமாணமேதென்னில், (க) "ஸ்ரீஹவநுசவ்யுஷ தஜஞ ஜ்ஞநஸமஸாரவஹ்நாத்" என்றும் (உ) "பாதிவ்ருஹஸநாத நூ" என்றும்-உபோத்காத பலச்ருதிகளிலே சொல்லி, நடுவே திருநாமத்தைச் சொல்லுகையாலே, இவ்வாழ்வார் இப்படிப்பட்ட திருநாமத்திலே யீடுபட்டவராகையாலே அத்திருநாம வைபவத்தைப் பேசுகிறார் - இப்ரபந்தத்தாலே

திருநாமத்தில் இவர் இழிகைக்கடி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் அதுதனக்கு வக்தாவார்? ச்ரோதாவார்? அது விளைந்தபடியெங்ஙனே யென்னில்,- பாண்டவர்களுக்கு இவ்வருகே நாலாந்தலைமுறை சென்றவளவிலே, "ஸ்ரீசதாநீகன்" என்பானொரு ராஜாவுளனாய், அவன் பகவதிஷ்டியராமுள்ள ஸந்தாநத்திலே பிறந்தானொருவனாகையாலே பரமஸாத்விகனாய், அபிஷிக்தனானவன்றே தொடங்கிச் சிறியத்தைப் பெரியது நலியாதபடி நாட்டைரக்ஷித்து, அநந்தரம் சேஷமாக இவர்களுக்கு நம்மால் செய்யலாவதென்னென்று ஸ்ரீசௌநகபகவான் பக்கலிலே சென்று, "தேஹபோஷணபரராய் முலையடியே திரிகிற ஸம்ஸாரிகளுக்குஉஜ்ஜீவநோபாய மாயிருப்பதொன்றருளிச்செய்யவேணும்" என்று கேட்க, "காலம் கலிகாலமாயிருந்தது, பாபப்ராசுர்யத்தாலே வேறொன்றுக்கு அதிகாரிகளில்லை, ஸார்வாதிகாரமான பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநமே ஆத்மாக்களுக்கு உஜ்ஜீவநோபாயமாயிருப்பது" என்றருளிச்செய்தான். அங்கு ஸ்ரீசௌநகபகவான் வக்தா, சதாநீகன் ச்ரோதா; இங்கு-ஆழ்வார் வக்தா, பெரியபெருமாள் ச்ரோதா, அங்கு- அஜ்ஞாத ப்ரச்நம்; இங்கு- ஜ்ஞாதப்ரச்நம். ஜ்ஞாதம ப்ரச்நவிஷய

(க) "ஜிஜ்ஞாஸமுசயதேஜந்துர்ஜந்மஸம்ஸாரபந்தநாத்" (உ) "யாதிப்ராஹ்ம ஸநாதநம்"

மாவானெனனென்னில, (க) "கிமர்ஷ்டம ஸ்தவசங்ம" எனகிறபடியே — ஆழ்வார வாயாலே திருநாமவைபவததை யருளிச்செயயக் கேட்கையிலுண்டான ப்ரீதியாலே. இன்னமுமிவ்வாழ்வார்க்கு பகவத்விஷயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிற சுருதிகளிலும வேதோபப்ர்ம்ஹணம் பண்ணின ரிஷிகளிலும், அல்லாத ஆழ்வார்களிலும, இவர்க்கு வெவ்வாசியுண்டு; எங்ஙனேயென்னில்;— (உ) "யதோவா இமாநிபூதாநி" இத்யாதிவாக்யங்களாலே ஜகஜ்ஜந்மஸ்திதிலயஹேதுவான ஜகத்காரணவஸ்துவைச்சொல்லி, (௩) "காரணந்து த்யேய:" என்கிறபடியே அதுவே உபாஸ்யமென்று இவ்வளவாலே த்யேயவஸ்துவைச்சொல்லி, (ச) "ஸப்ரஹ்மா" இத்யாதி ஸாமாந்யவாசி சப்தங்களுக்கு விசேஷாகாங்க்ஷையுண்டாகையாலே ஸ்ர்ஷ்டிவாக்யகதி ஸாமாந்யாயத்தாலே, (ரு) "ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்" என்று விசேஷித்து இவ்வளவாய்த்து சுருதிசொல்லிற்று, வேதோபப்ர்ம்ஹணம் பண்ணின ரிஷிகள், (௬) "அஜாயமாநோபஹுதா விஜாயதே" என்கிற ச்ருத்யுபப்ர்ம்ஹணமான இதிஹாஸபுராண முகத்தாலே திருவவதாரங்களை ப்ரகாசிப்பித்தார்கள்; அதில ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ராமாவதாரத்திலே மண்டினான்; ஸ்ரீபராசரபகவான் க்ர்ஷ்ணாவதாரத்திலே மண்டினான்; ஸ்ரீசௌநகபகவான் அர்ச்சாவதாரவைபவத்தை, (எ) "தாமேவார்ச்சயேத் தாம் ப்ரணமேத் தாம் பஜேத் தாம் விசிந்தயேத்" இத்யாதிகளாலே ப்ரகாசிப்பித்தான, ஆழ்வார்களிலே முதலாழ்வார்கள், மேன்மைக்கெல்லையான பரத்வத்திலும் நீர்மைக்கெல்லையான திருமலையிலே மண்டினார்கள், நம்மாழ்வாரும பெரியாழ்வாரும க்ர்ஷ்ணாவதாரத்திலே ஊன்றியிருப்பர்கள்; திருமங்கையாழ்வார் உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் மண்டினார; அர்ச்சாவதார ஸாமாந்யமன்றிக்கே பெரியபெருமாளையல்லது வேறறியாதிருப்பா ரொருவராயத்து - இவர்.

அர்ச்சாவதார ஸாமாந்யத்திற்காட்டில கோயிலுக்கேற்றமென்னென்னில,— காவேரியானது ப்ரவாஹமும ஸ்வரூபமாய் ஸதலமுமதுவாயிருக்கச்செய்தே தீர்த்த விசேஷங்களிலே ரஸவிசேஷங்களுண்டாகிறப்போலே, போக்யதாதிசயத்தால வந்த ஏற்றம வேறொருவிடத்துக்கில்லை, அல்லாதாரில் இவர்களுடைய ஏற்றம்போலே ப்ரபந்தாந்தரங்களிற் காட்டில் இப்ப்ரபந்தத்துக்கு வெவ்வாசியுண்டு எங்ஙனேயென்னில, — "நீராய் நிலனாய்" என்று தொடங்கி "சிவனாய் அயனாய்" என்று - சேதநாசேதநவாசி சப்தங்களாலே ஈச்வரனைச் சொல்லுகிற விந்த ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு, (அ) "அநுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" என்று நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையாதல, "முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா" என்று தோற்றுகிற த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யத்தை நிர்வஹிக்கவேண்டு மருமையாதல, இன்னமும சப்தத்திலருமையாலே ஸ்வார்த்தத்தைப்பற்றுகைக்கு அருமைப்படவேண்டுதல செய்யுமிக் குறைகளொன்று மின்றிக்கே யிருக்கையும்; கடல்போலாழமாயிருக்கச் செய்தேயும நீர்த்தெளிவாலே தரைதோற்றுமாப்போலே சப்தத்தின சேர்த்தியாலே ப்ரமேயம கைத்திருக்கச் செய்தேயும உள்ளடங்கத் தோற்றும்படி யிருக்கையும இன்னமும் பாண்டித்யம்போலே சப்தம அத்யல்பமாய் அர்த்த காம்பீர்யமுடைத்தாயிருத்தல இவ்விரண்டு குறையுமின்றி

(க) "கிமர்ஷ்டம ஸ்தவசங்ம" (உ) "யதோவா இமாநிபூதாநி" (௩) "காரணந்து த்யேய:" (ச) "ஸப்ரஹ்மா" (ரு) "ஏகோஹவைநாராயண ஆஸீத்" (௬) "அஜாயமாநோபஹுதாவிஜாயதே" (எ) "தாமர்ச்சயேத தாமப்ரணமேத் தாமபஜேத் தாம விசிந்தயேத்" (அ) "அநுப்ரவேசக்ருத ஸாமாநாதிகரண்யம"

றிக்கே, ஒருசேதநனுக்கு ஜ்ஞாதவ்யமாய், பரந்த சடங்குகளைச் சுருக்க ப்ரயோசவர்க்கதி செய்துகொடுத்தாப்போலே ஸகலார்த்தங்களும் இப்ரபந்தத்துக்குள்ளே உண்டாகையாலும ப்ரபந்தாந்தரங்களில் காட்டில் இப்ரபந்தத்துக்கு வேறுவாசியுண்டு

அ முதலபாட்டு திருநாமம், பயவச்பத்தைபக கவிர்ந்தத்தருமெனறு இதினுடைய ப்ராவாத்வத்தையும், திருநாமங்கற்றாருடைய ராஜகுலத்தையும் சொலலுகிறது

மூ —காவலிற புலனைவைத்துக கலிதன்னைக கடக்கப்பாய்ந்து
நாவலிட் டுழிதருகின்றோம் நமனுமா தலைகள்மீதே
மூவுல குண்டுமிழ்ந்த முதல்வ நின்னாமங்கற்ற
ஆவலிப் புடைமை கண்டா யரங்கமா நகருளானே　　க

ப-ரை — மூ உலகு — ஸகலலோகங்களையும், உண்டு — ப்ரளயாபத்திலே திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து, உமிழ்ந்த — பின்பு வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்ட, முதல்வ — ஜகத்காரணபூதனானவனே, நின் — தேவரீருடைய, நாமம் — திருநாமத்தை, கற்ற — ஆசார்யமுகேந அப்யஸித்த, ஆவலிப்புடைமை — செருக்கினாலே, புலன் — பஞ்சேந்த்ரியங்களையும், காவலில வைத்து — அப்ராப்தவிஷயங்களில் செல்லாதபடி யடக்கி, கலிதன்னை — இந்த்ரியங்களை வசப்படுத்துகைக்கு ப்ரதிபந்தகமான பாபராசியை, கடக்கப்பாய்ந்து — ஸவாஸநமாகப் போக்கி, நமன் தமர் தலைகள்மீது — யமன் தலையிலும் அவன் படர்கள் தலையிலும், நாவலிட்டு — நாவல்கூறிக்கொண்டு, உழிதருகின்றோம் கண்டாய — ஸஞ்சரியாநின்றோம் கிடாயென்கிறார்.

வயா காவலில புலனைவைத்து காவலில்லாதபடி இந்த்ரியங்களைவைத்து அதாவது - மேல்சொல்லுகிற லாபங்களுக்கு அநுகூலமாகச் செய்ததொன்றில்லை யென்கையும், அவ்வளவேயன்றிக்கே, (க) "ஸ்ருவஸா:" எனனுமபடியே விஷயப்ராவண்யங்களிலே பத்தியின்றிக்கே போநதபடியும் விஹிதங்களை யநுஷ்டித்தல் நிஷித்தங்களை விடுதல் செய்யாதவனென்கை இதுக்கடியாகக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மத்திலும், (உ) "ஸாதிஷ்டிலாஜிவிமெ ச:" எனறு — அஜிதேந்த்ரியரானவர்களுக்கும் பகவத்ப்ராப்த்யுபாயமேது என்றிறே கேட்டது. ஆக இப்படி சேதநன்றன் முன்னையடியே இருந்தாலும் அவன தோஷங்களைப்போக்கி மேல்சொல்லுகிறனனைசனைக்கொடுக்கும்படியாயாய்த்துத் திருநாமத்தினுடைய ப்ரபாவமிருப்பது ஒருவன் விஷதஷ்டனானால் விஷவித்யையில் குசலனாயிருப்பானொருவன், "நீ ஸ்நாநமே எண்ணெயவார்க்கவுமாம், குளிக்கவுமாம், உறங்கவுமாம், வைரஸ்ஞ்சாரம பண்ணவுமமையும், நான் அழகிதாகப் போக்கித்தருகிறேன்" என்னுமிறே; அப்படியேயாய்த்து ஸம்ஸாரவிஷசஷ்டனைக் குறித்துத் திருநாமப்ரபாவமிருப்பது "வைத்து" என்கிறவிது-புத்திபூர்வகமாக அநீதியிலே முட்டிப்போந்தவனென்கை காவலில்லாதபடி யென்றால் சப்தம வசிக்குமோ வென்னில்; மீமாம்ஸகர் சப்தத்தை நியமித்தாகிலும் அர்த்தத்தை முக்யமாகக் கொள்ளுமாப்போலே, இங்கும் அர்த்தகௌரவத்தாலே சப்தத்தை நியமித்துச் சொல்லுகிறோம் அங்ஙனன்றியே காவலிலே புலனைவைத்தென்னவுமாம். அந்தப்க்ஷத்தில் இது ஸாதநகோடியில்புகாதே பல ஹ்ருதயத்திலே புசக்கடவது அதாவது-இதரவிஷயங்களிலே மண்டித்திரிந்த இந்த்ரியங்களைத் திருநாமத்தை பண்டைகொண்ட பலத்தாலே சிறையிலே வைத்தபடி ஆராஜகமாயக் கிடந்தகாலம் குறும்புசெய்தாரை ராஜநியமனவாறே ராஜாவை பண்டை கொண்டு சிறையிலே வைக்குமாப்போலே அதவா,

(க) "ந்ர்பஸ:" (உ) "ஸாகாஜிபிரஜிர்ஜிதை:"

அப்ராப்த விஷயங்களிலே மண்டித்திரிகிற இந்த்ரியங்களை ப்ராப்த விஷயத்திலே மூட்டினே னென்னவுமாம் (க) "வ்யவஸாயாத்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" என்னும்படியான விஷய மாகையாலே அப்ராப்த விஷயங்களில் போகாதபடி தன்பக்கலிலே யாக்கிக் கொள்ள வல்ல வயிரவுருக்கான விஷயமிறே

கலிதன்னைக்கடக்கப்பாய்ந்து அஜிதேந்த்ரியத்வத்துக்கு அடியான பாபராசியை வாஸனையோடே போக்கி "தன்னை" என்றது - த்ருஷ்டத்திலே விஷய ப்ராவண்ய ஹேது, அத்ருஷ்டத்திலே நரகஹேது, பகவத்வைமுக்யஹேது, தேஹாத்மாபிமாநஹேது, இன்னமும் அநர்த்தங்களுக்கடியான கலத்தை நினைத்து என்னை நியமித்துப் போந்தது தன்னையே, நானிப்போது நியமித்தேனென்கை. "கடக்க" என்றது - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரிலே யொருவனென்னலாம்படி யிருக்கை அதாகிறது - வந்து கழிந்ததென்று தோற்றுதபடி யிருக்கை "கலி" என்று - காலபரமானபோது க்ருதயுகபுருஷர்களிலே யொருவனென்று சொல்லலாம்படி யிருக்கை திருவடி ஸமுத்ரதரணம் பண்ணினாப்போலே இவர் பாப ஸமுத்ரத்தைக் கடக்க வல்லரானார்

"நின்னுடங்கற்ற" என்று - திருநாம வைபவத்தாலே வந்த விதத்தைத் தந்தலையாலே வந்ததாகச் சொல்லுவானென்னென்னில், திருநாமத்துக்குள்ளதொரு ஸ்வபாவமாய்த்திறே. இராமட மூட்டுவாரைப்போலே முகந்தோற்றாமே நின்று உபகரிக்கையாலே யிவன்றானே செய்துகொண்டானாக அபிமாநிக்கலாயிருக்கும் இனிப(ஹ)லம் தன்னதாகையாலே "பாய்ந்து" என்னத்தட்டில்லை நாம் தேஹஸம்ஸ்ருஷ்டராயிருக்கச்செய்தேயும் இத்தை, "கடந்து" என்னலாம்படியிறே பெரியபெருமாள் இவரை விஷயீகரித்தது நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்றமர் தலைகள்மீதே பாபபலத்தை யநுபவிப்பிக்கும் யமனுடைய தலையிலும் அவன் மண்டை தலையிலுமடியிட்டு ஸஞ்சரியாநின்றோம். நலிந்துபோந்த யமபடரை ஓருபேரையிட்டுத் துகைக்கிறார் காணும் "நாவலோ நாவல்!" என்றும், "அறையோவறை" என்றும், தோற்றவர்கள்முன்னே ஜயித்தவர்கள் சொல்லுஞ்சொல்லு முன்பு யமாதிகள்பேர்கேட்க அஞ்சிக்கிடந்தவிவர், திருநாமத்தையண்டைகொண்டபலத்தாலே அவர்கள்யமன்வாசலிலேசென்று தலையிலேயடிவைத்து அறைகூவுகிறாரிறே. வாலிபேர்கேட்க அஞ்சிச்சுரமடைந்து கிடந்த மஹாராஜர், பெருமாளை யண்டைகொண்டபலத்தாலே கிஷ்கிந்தாத்வாரத்திலே சென்றறை கூவினாப்போலே அங்கு - நாமி பலம், இங்கு - நாம பலம் "உழிதருகின்றோம்" என்றது - தம்மிடைக்குத்தோற்ற நின்று நிர்ப்பயஸஞ்சாரம் பண்ணுகிறபடி "பாபத்துக்கு நீ யெழுதிவைத்த பட்டோலையைக்கொண்டுவரவல்லையாகில் புறப்படாய்" என்றாப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. "உழிதருகின்றோம்" என்கிற பஹுவசநத்தாலே — திருநாமரஸிகர் வாயிலேபட்டவாறே இவர் சதசாகமாகப் பணைத்தபடி. அதவா, இதின் இயலை அப்யஸித்தார் இதில் அத்வேஷமுடையாரையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாராய்த்து ஸமுத்ராலங்காரம் முதலாகலங் கையிலுண்டான பராக்ரமமெல்லாம் திருவடி தானொருவனுமே செய்தானாயிருக்க, பிராட்டியைக்கண்ட ப்ரீதிக்குப்போக்குவீடாக மதுவனமழிக்கிற ப(ஹ)லத்திலே யெல்லாமுதலிகளுக்கும் அந்வயமுண்டானாப்போலே, ஒருத்தனுக்கு ராஜகுலஸம்பந்தமுண்டானால் அவன் பந்துக்களு மவனையேனென்றோருமடங்க வாழக்கடவதிறே, அவ்வளவுமில்லையாகிறதன்றே பகவத்ஸம்பந்தத்துக்கு

(ச) "பும்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்"

கெல்லாம் ஸஞ்சாரஸ்தலம் வேணுமென்று அவன் பரிகரத்தையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். லோகத்திலே பாபம்பண்ணினார் தத்பலாநுபவத்துக்கஞ்சி யமன்பேரிடுவார், அவன்லேக்கன் பேரிடுவாராய், "யமம் தர்ப்பயாமி, சித்ரகுப்தம் தர்ப்பயாமி" என்று ஆராதியாநிற்க, திருநாமத்தையணைக்கொண்டபலத்தாலே அவர்கள் தலையிலே அடியிடுகிறோ மென்கிறாரிறே யிவர். தம்மைச் சீறுநலித்த யமாதிகளை இப்போதொருபேரைப் பிட்டுத் துகைக்கிறாராகாளும் இவர் தமக்கு விஜயமாகச்சொல்லுகிறது ரித்தனைபோக்கி, அவன்றான் தன்றலைகண்டது திருநாமங்கற்றார் திருவடிகளிலே வணங்கவென்றுயத் திருப்பது (க) "ப்ரணாமம் யேவிகஷ்வடு ஷ்டிவிகஷாமேவி நமோ நம:" என்னக்கடவதிறே. (உ) "ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாஶஹஸ்தம் - வதது யம: கிலதஸ்ய கர்ணமூலே" என்றது - கேவலம் தேஹபோஷணபரராயிருப்பார்க்குக்கான் நான் நிர்வாஹகனாயிருப்பது, மற்றைப்படியே வைஷ்ணவர்கள் எனக்கு நிர்வாஹகராய்க்காணிருப்பரென்றபடி. [திறம்பேல், மின்கண்டீர் - இறைஞ்சி யுஞ்சாதுவராய்ப் போதுமின்களென்றான்] இவர்களைக்கண்டால் அநுகூலவர்த்திகளைப் பண்ணித் தாங்க(ள)ராயப்போருங்கோளென்கிறான். இப்படி தானும் பயப்பட்டுத் தன்பட(ர)ரையுமஞ்சியமிதுக்கொண்டிறே யமனிருப்பது.

லோகமடங்க யமபீதராயிருக்க, "நமன்றமர் தலைகள்மீதே நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்" என்கைக்கு வந்த நன்னேற்றமென்னென்று பெரியபெருமாள் திருவுள்ளமாக; மூவுலகுண்டுமிழ்ந்த முதல்வ என்கிறார். ப்ராதேசிகனைப்பற்றினேனல்லேன்றோ அவனுக்கஞ்சவேண்டுவது, ப்ரளயாபத்திலே ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, அங்கிருந்து நெருக்குண்ணுகைப்படி வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்ட ஜகத்காரணபூதனானவனே. ப்ரளயாபத்திலும் ஸ்ருஷ்டிவேளையிலும் அந்த யமாதிகளோடு என்னோடு வாசியற ஸர்வநிர்வாஹகனானவனல்லேயோ நம்மைப்பற்றி இந்த நன்மையெல்லா முண்டாய்த்தென்றீரே என்ன; உன்னருகுவந்திலேன், * நின்னாமங்கற்ற ஆவலிப்பு - உன் திருநாமத்தைக் கற்றபலமென்னுதல்; கர்வமென்னுதல்

"நின்னாமம்" என்றது - * ஓராயிரமாயுலகேழளிக்கும் பேரான்றோ, தேவரீரைப் போலேயோ திருநாமம், கட்டுப்பட்டானுக்கும் பணிப்பொனானுக்கு முள்ள வாசிபோராதோ தேவரீர்க்கும் திருநாமத்துக்கும். மறுவலிடும் ப்ரளயாபத்திலன்றோ தேவரீரெடுத்தது, ஸம்ஸாரப்ரளயத்தில் நின்று மெடுக்கும்போது தேவர் திருநாமம் வேண்டாவோ. "நீசனவைச் சுற்றிக்கடைந்தான் பெயரன்றே தொன்னரகைப் பற்றிக்கடத்தும் படை." § "மந்த்ரம்" என்றொழிந்தது - காலநியமமென்ன, அதிகாரநியமமென்ன, அதிகாரிநியமமென்ன, இவை தொடக்கமானவை வாராமைக்காக. இட்டினவன் "அப்பமே" என்னும்போது ஒருசடங்கு வேண்டாவிறே. நஞ்ஜீயர், "அபாயத்தனுச்சகொண்டு திருநாமம் சொல்லலாமோ" என்று பட்டரைக்கேட்க, "கங்காஸ்நாநம் பண்ணப்போமவனுக்கு உவர்க்குழியிலே தோய்ந்து போகவேணுமோ, மேலுண்டான நன்மைகளைப் பண்ணிக்கொடுக்கவற்றானது கீழுள்ள அசுத்தியைப் போக்கமாட்டாதோ" என்றருளிச்செய்தார். வாயாலே திருநாமம் சொல்லுகைக்கு ஆகாதாரில்லை, மாதாகாதுகனுக்கும் கைசலித்தால அம்மேயென்ன ப்ராப்தி

(க) "ப்ரணம்யமேவிக்ருஷ்வந்தி தேஷாமபிநமோநம:" (உ) "ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாசஹஸ்தம் - பரப்ராஹ்மயர்ப்ரபந்நவைஷ்ணவாநாம்" § இஞ்றுமென்றபடி.

உண்டாயிறே யிருப்பது "கற்ற" என்றது - ஆசார்யோபசசாரணுநுசசாரண க்ரமத்தாலே வந்ததாயிருக்கை. பெரியபெருமாள் சொல்லுவித்த வநந்தரம் சொன்னவராயத்து இவர். கற்றவென்றது - ஸாதத்மாகவன்றிக்கே சப்தமாத்ரத்தை அப்யஸிக்கை ஆவலிப்புடைமை. வைச்ரவணனென்னுமாப் போலேயாய்த்துத திருநாமஸம்பந்தத்தால வந்தஐச்வர்யம் கண்டாய் இவர்க்கு முபதேசிக்கவேண்டியிருந்ததோ, என்வடிவிலே தெரியாதோ. ரஸாயந ஸேவைபண்ணினரையும மண்டினரையும வடிவிலேதெரியாதோ நானபண்ணைபவனென்று தோற்றுகின்றதோ, மண்டின்றவன முசமபோலே யிருந்ததோ எனமுசமும அரங்கமாநகருளானே இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்றுத் திருநாமம் சொல்லவல்லா ஞெருவனைக் கிடைக்கவற்றேவென்னும் நசையாலேயன்றோ ஸதயஸங்கல்பராகையாலே தேவரீருடைய நினைவு ஸபலமாகப்பெற்றதிறே. மாநகர். ராஜா இன்னமண்டபத்தேயிருந்து நினைப்பிட்டானென்றால் பின்னை அவன்தன்னாலும் தவிர்க்கவொண்ணுதா யிருக்குமாப்போலே, இங்கே யிருந்து விஷயிகரித்ததென்றால இனி தேவராலுந் தவிர்க்கப்போமோ

மாநகர் ஸாம்ஸாரிகமான ஸ்ராவபவஹாரமறுமிடம் முன்பு அநீதியிலே கைவளர்ந்து அஸதஸ்யனுய நால்வரிருந்தவிடத்தில சென்றேறமாட்டாதே யிருந்தவன, தனக்கே யொரு ராஜகுல ஸம்பந்தமுண்டானால ஸதஸ்யைமதியாதே சென்றேறுமையும, அவர்கள் சிரஸாவஹிக்கையுமாயிறேயிருப்பது, அப்படியே, முன்பு யமாதிகளுக்கஞ்சிக்கிடந்து இடமறியாதே போநதவர், இப்போது திருநாமஸம்பந்தத்தாலே யமாதிகள் தலையிலேயடியிட்டுத திரியும படியான ராஜகுலத்தைச சொலலிற்றுப்த்து . . . . க.

அ — இரண்டாம்பாட்டு திருநாமத்தினுடைய பாவநத்வமும அதுசறகையாலே தமக்குப்பிறந்த ராஜகுலமும சொல்லிற்று - கீழ், இதில - திருநாமத்தினுடைய போக்யதையைச் சொல்லுகிறது ஆனால பின்னைபோக்யதையைச்சொல்லி பாவநத்வத்தைச சொன்னலோ வென்னில்; பயம போனலிறே ரஸ்யதையிலேயிழிவது, ஜ்வரமநுவர்த்தியா நிற்க பாலாஸிசகுமோ, முன்புபாபத்தைக் கூடப்பூரித்து யமபீதனாயிருக்கிறவனுக்கு அந்த பயம நிவ்ருத்தமானலல்லது போக்யதையிலே நெஞ்சுசெல்லாதிறே (க) "யந்நாமஸங்கீர்த்தநதோ மஹாபயாத் விமோக்ஷமாப்நோதி நஸம்சயம் நர:" என்று - ரிஷிகள், திருநாமம பாபநிவர்த்திக்கு ஹேதுவாகச சொல்லுவர்கள், ஆழ்வார்கள், "பிழைப்பில பெருமபெயரே பேசி" என்று - போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தைச சொல்லுவர்கள் இத்திருநாமந்தான் ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்கு ப்ரயோஜநத்தைக் கொடுக்கும, உபாயாந்தரநிஷ்டர்க்கு உபகரணமாயிருக்கும்; ப்ரபந்நர்க்கு தேஹயாத்ராசேஷமாயிருக்கும முத்துப்படுந்துறையில் முக்குவார், முத்தைக்கொடுத்துப் பழங்கொள்ளுவர்கள, * செழுமுத்து வெண்ணெற்கெனச் சென்று மாறுவர்களிறே விலைபரியுறு செட்டி பக்கல் புகுந்தவாறே பெருவிலையனும், செருக்காரா இத்தைபூண்டநுபவிப்பர்கள்; அப்படியே ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு முறுப்பாய், ஸாதநாந்தரநிஷ்டர்க்கு முறுப்பாய, ப்ரபந்நர்க்கு ஸ்வயம ப்ரயோஜநமுமாயாயத்து இத்திருநாம மிருப்பது

கீழே "நின்னுமங்கற்ற" என்று நின்றீர், நமபோ சொன்னாக்கு நாமகொடுக்கக் கடவதொருநாமுண்டு, அத்தை அவர்களால கொள்ளோமெனன வொண்ணுது, அத்தைக

(க) "யந்நாமஸங்கீர்த்தநதோ மஹாபயாத் விமோக்ஷமாப்நோதி நஸம்சயம்நர:"

-காளன்றோ பெரியபெருமா ளருளிச்செய்ய, திருநாமஞ் சொல்லுமபோதை ரஸமொழிய அவ்வருகுபோ யநுபவிக்கும ரஸமெனக்கு வேண்டா வெனகிறார்

மூ — பச்சைமா மலைபோல் மேனி பவளவாய் கமலச்செங்கண்
அச்சுதா வமரரேறே யாயர்தங் கொழுந்தேயென்னும்
இச்சுவைதவிர யான்போ யிந்திரலோக மாளும்
அச்சுவை பெறினும் வேண்டே னரங்கமா நகருளானே உ.

ப-ரை — அரங்கம மாநகா உளானே—அசரிதார்த்தமாகக் கோயிலிலேவந்து நித்ய வாஸம பண்ணுமவனே, மா—ச்லாக்யமான, பச்சை மலைபோல—மரதககிரியையொத்த, மேனி—திருமேனியையும, பவளம-பவளத்தையொத்த, வாய—திருவதரத்தையும், கமலம்—தாமரைமலரையொத்த, செம கண்—சிவந்த திருக்கண்ணையு முடையவனே, அச்சுதா—ஆச்ரிதரையொருகாலும நழுவவிடாதவனே, அமரா ஏறே—* அபாவனுமமாக ளதிபதியான வனே, ஆயர் தம் கொழுந்தே—இடையருக்கும் பசுக்களுக்கும நியாமகனானவனே, என்னும—என்கிற, இ சுவை தவிர—இப்படி யநுபவிக்கும ரஸத்தைவிட்டு, யான்—திருநாமம சொல்லுகைக்குப் பாங்கானநாவை யுடையனானநான், போய—நெடுந்தூரம்போய், இந்திர லோகம ஆளும—பரமபதத்தை ஆளுகிற, அ சுவை பெறினும—அந்தபோகத்தைக் கிட்டப பெறுனுமம, வேண்டேன—விரும்பேனெனகிறார்

வ்யா பச்சைமாமலைபோல் மேனிபவளவாய்க கமலச்செங்கண் அச்சுதாவமரரேறே ஆயர்தங் கொழுந்தே யென்னுமிச்சுவை இந்தரஸமிருந்தபடி கண்டீர், உமக்குத் தான புற மபே போவென்ன வேண்டியிருந்ததோ வெனகிறார். பச்சைமாமலைபோல்மேனி பச்சை நிறத்தை யுடைத்தாய ச்லாக்யமா யிருப்பதொரு மலைபோலே யாய்த்துத் திருமேனியிருப் பது. காணப புக்கால் கண்ணும குளிர்ந்து நெஞ்சுங்குளிரும்படி ச்லாக்யமா யாய்த்திருப பது தாபத்ரயா துருடைய ஸகலதாபங்களும கண்டபோதே ஆறும்படியாயத்து அந்த திரு மேனி யிருப்பது நெய்த்தினுங்கினுப்போலே அகவாயில தண்ணளியினுடைய செறிவெ லலாம வடிவிலே காணலாம்படி யிருக்கை

"மாமலை" என்றது - பூஜ்யமான மலையென்றபடி பரதமத்தில் சுபாச்ரயமாய் பின்பு நிதபா நுபாவ்யமா யிருக்கும் ச்லாச்யத்தைச சொல்லுகிறது மலையானது ஸ்தைர்யத் துக்குச் கொப்பாய், வளர்த்திக்கு மொப்பா மித்தனை யொழிய திருமேனியி லுண்டான போக்யதாதிசயமெல்லா மில்லையே அதுக்கு

மேனி (க) "ஆநந்தமய:" என்கிற ஸ்வரூபமும ஆநந்தாதி குணங்களு மல்ல இவரையுகப்பிப்பது, இவையிரண்டும அகவாயிலே யாமபடியான இவ்வடிவா ய்த இவரையுகப்பிப்பது (உ) "ஐச்வர்ய ஸீதாஹிதே தாஸ ஏஷஹ:," "குன்றுகொழு முகில போல் குவளைகள்போல் குரைகடலபோல் நின்றுகனை மயில்போல நிறமுடைய நெடுமால்" என்னக்கடவதிறே. கழுத்தே தகட்டளையாக நீரைமுகந்து போக மாட்டாதே மலையினுச்சியிலே சாய்ந்தமேகமபோலவும, கண்ணாலேமுகந்து அநுபவிக்கக குவளைகள் போலவும், அநுபவித்து முடிக்கவொண்ணாமைக்குக் கடலபோலவும, வைத்த கண்வாங்க

(க) "ஆநந்தமய:" (உ) "இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹ:"

வொண்ணுமைக்கு மயில்திரள் போலவுமாய்த்து இத்திருமேனியிருப்பது (க) "விஷ்ணு ர்ஜிஷ்ணு ஜநயிதா லயிதா ஸ்வதைர்யேண க்ருதிஸிந்து நந்தநாயா நந்தநஃ। ஸ்ரீரங்கராஜதி யபாரலெளஹித்ய ஸுதேஹ்ந பயாராஸிவ ஸீதலோகாலோமேஷ்."

பவளவாய் கமலச்செங்கண் திருமேனி ஒருபெருங்கடல் போலேயாய், அதிலே கொண்டெழுகுந் சுழிகள் போலேயாய்த்து திவ்யாவயவங்களிருப்பது திருமேனிக்கு பராபாகமான பவளம் படர்ந்தாப்போலே யாய்த்து திருவதரத்திலழகிருப்பது. மலையிலே பவளம் படர்ந்தாப்போலேயிருக்கை. சந்த்ரோதயத்தில் கடல் கொந்தளித்தாப்போலே ஆச ரிதமுக சந்த்ர தர்சநத்தாலே வந்தவழகு ஒதமேறினபடி (உ) "உவலாவலாதுயி தா" என்கிறபடியே ஆசரிதரை வினவுகிற திருவதரமிருக்கிறபடி

கமலச்செங்கண் ஜீவநார்த்ஷ்டத்தாலே இத்திருப்பவளத்துக்குத் தப்பினாரையு மகப்படுத்திக் கொள்ளும கண்கள் வாயால்சொல்லமாட்டாத குறையுங்கண்ணாலேயிறே தலைக்கட்டுவது. (ங) "ஸௌஹார்த்தாலோகிப்ப்ருஷ" என்கிறபடியே அகவாயில் வாத்ஸல்யாதி குணங்களுக்கு ப்ரகாசமாயிருக்கிறபடி. மென்மை குளித்தி ராற்றம தொடக்கமானவற்றுக் கொரு போலிபாமத்தனையல்லது அகவாயில கண்ணழிவெல்லாமில்லையே யதுக்கு ' "விக்ரஹமில்லை, குணமில்லை, விபூதியில்லை' என்கிற சூந்யவாதிகள் ஸஞ்சரிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே இப்படி விக்ரஹத்தை ஆதரித்த விவர்கள் உத்தேச்யராகப் பெறற்றோமே" என்று ஜீயருருளிச் செய்வர்.

அச்சுதா. தார்ஷ்டாந்தமாகச்சொன்ன மலை பவளம தாமரைபோலே நாளசெல்லநாள் செல்லச் செவ்விமாறுதல், தானழிதல் செய்யாதே ஏகரூபமாயிருக்கை. (ச) "ஸமெளக்ஷ ராகவாலாவாய" என்னக்கடவதிறே அதவர, இச்செவ்வி மாறாதே செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம பண்ணுகிறுரெனறுமாம். "சேவடிசெவ்வி திருக்காப்பு" என்னக்கடவதிறே இவவழகிலே அகப்பட்டாரை ஒருநாளும் நழுவவிடா னென்றுமாம அமரரேறே இவ்வழகை ஸதாதர்சநம் பண்ணும் போக்தாக்களைச் சொல்லுகிறது. காலமெல்லாமிடைவிடாதே அநுபவியாநின்றாலும் எல்லைகாணவொண்ணாதபடி அவ்வருகாயிருக்கை. "அயாவறுமமார்களதிபதி" என்னக்கடவதிறே அவவநுபவம மாறினால முடியுமவர்களென்று தோற்றுகைக்காக, அநுபவத்திலுடைய அவிச்சேதத்தாலே "அமரா" என்கிறது. (ரு) "ஸதாபஸ்யந்தி ஸூரயஃ" என்னக்கடவதிறே ஆனால பிராட்டி திருவடி திருவநந்தாழ்வான போல்வார்கள அநுபவிக்குமதாய் அதிக்ர்தாதிசாமாயிருக்கிறதோ வென்னில்; ஆயாதங்கோழுநதே. மேன்மைக்கெல்லையானவர்களுக்கு நியாபசரூமிருக்குமாப்போலே தாழ்வுக்கு எல்லையான இடைபர்க்கும பசுக்களுக்கும ஸுலபனானபடி. வடிவழகும மேன்மையும் நீர்மையு மொருபசுங்கூட்டாயிறே பாத்வ மிருப்பது.

என்னும். இஸ்வபாவங்களை அநுபவித்தோ உமக்கு இவ்வினிமை பிறந்ததென்னில்; அங்ஙனன்று, திருநாமத்தினுடைய உக்திமாத்ரத்தாலே வந்தவினிமை. இச்சுவைதவிர.

(க) "விஞ்சேதிமஞ்சஜந மிந்திரயாதடித்வாந பூஷாமணித்யுதிபி ரிந்த்ரதநுர்த்தாநஃ। ஸ்ரீரங்கதாமநி தயாரஸ நிர்ப்பரத்வாதத் ஸெளசயாலுரிவ சீதள காளமேஷஃ"
(உ) "வசஸாஸாந்த்வயித்வா" (ங) "லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ" (ச) "ஸத்தகரூபருபாய" (ரு) "ஸதாபஸ்யந்தி ஸூரயஃ"

இநதாஸததைவிட்டு சுவை-ரஸம. கைபபட்டதனதை விட்டு இவவநுசுவைககு வேறேபொரு சுவை யிருந்தவிடாதேடிப போகச்சொல்லுகிறாயோ இவருடைய அநுசுவை யிருக்கிறபடி. திருநாமததை உமமுடைய நாக்கிலேயிட்டுப் பாராமையிறே நான் உபதேசிக்க வேண்டுகிறது. யான் திருநாமம சொல்லுகைககுப பாஙகானநாவையுடையநான யான். ஒருதேசவிசேஷத்தே போயநுபவிக்குமளவும விளமபததை ஸஹிபாததவரையையுடைய நான போய. கோயிலுக்கணித்தா யிருக்கையுமன்றியே நெடுங்கை நீட்டான அததூரமெல்லாம போய். இந்திரலோகம் நிரவதிகைச்வர்ய யுக்தனுடைய லோகம. “பாஹ்மேகதாஙி சபதங்கள் பாமாதமவாசகம” என்கிற வேதாந்த வாஸனை தோற்றவருளிச்செய்கிறார் ஆளும் “ஆள்மினகள வானகம” என்னுமபடியே இஷ்டவினியோகாஹ மாமபடியிருக்கை. அச்சுவை— இச்சுவை அதுசருகிஸிதம, இது பாதயகூஸித்தம், அதுகேட்டார்வாய கேட்டுபோமது, இது கைப்பட்டது பெறினும் வேணடேன் கிட்டுமளவும வேணடாவெனகிறா, கிட்டினவாறே நீர் அதிலே தோளமாறுகிறீரென்ன, பெற்றாலு மெனசகுவேணடா. அததைததநது பார்க்கலாகாதோ நான ஆதரிக்குமபடிகாணவெனகிறா “உரது” என்று தொழிநதது தமமிலு மளவுடையா நித்யாநுபவம பணணுகிற விஷயததுககுக குறறஞ சொன்னோமாகவொணணுதென்று, இனன முமதுககு உதகாஷம சொல்லுகிற பரமாணஙகளையும அநாதரித்தாராவா பால கைககும புளிக்குமெனனிலனறோ பிணங்கவேணடுவது, அதுதான வேண்டேனெனபாரைச செயபலாவதிலலையே (க) “ஹாவொநாநுஆமஹதி” எனறவனைசசெயயலாவ துணடோ

பரமபதம வேண்டாவென்ன இங்குததை நன்மையெ தென்ன, அரங்கமாநகருளானே. பரமபதததி லநுபவததைவிட்டு, இவவழகையும சீலததையு மிங்குள்ளாரை அநுபவிப்பிகைக்கு வநது கிடக்கிறது போராதோ தாழ்ந்தார்ககு முகங்கொடுக்கிற சீரமையை அநுபவிக்கைக்கு அஙகுள்ளாரு மிங்கேவாராநிறக என்னை அங்கே போகவிட்டத் தேடுகிறதென். இதனால் சொலலிறறுப்ததது - இங்கேயிருந்து திருநாமததை அநுபவிக்கு மினிமைக்கு பரமபதாநுபவமும ஸதாசமனறெனனுமபடி தமககுத திருநாமம ரஸிததபடியைப சொல்லிறறுபதது. ... ... உ

அ முனறும்பாட்டு. வேதநூல் உமககுப பரமபதம வேணடாவாகில் கோயிலோடேதோள தீணடியான ஸம்ஸாரத்திலேயிருநது திருநாமததை அநுபவியுமெனறுபெரியபெருமாளருளிச்செயய, அதனையும நிரூபித்தவாறே திருநாமம சொல்லுகைககு அவகாசமிலலாதபடி துரிதபரமபரையே யாயிருநதது, ஆகையாலே எனககு அதுவேணடாவென்ன, திருநாமம சொல்லுகைக்கவகாச மில்லாதபடி ஸமஸாரததுககு நீசொல்லுகிற குறையென்னென்று கேட்டருள, ஸமஸாரத்தினுடைய தோஷஙகளை உபபாதிததுக் காட்டுகிறா. இததால பழகிய போருகிற ஸமஸார யாததரையிலும் ஜுகுபஸை பிறககுமபடி திருநாம மினிதென்றுமமுகததாலே திருநாமததினுடைய போகயதா பரகாஷ்ததைச சொல்லுகிறது.

மூ —வேதநூற் பிராயம் நூறு மனிசாதாம் புகுவரேலும்
பாதியு முறங்கிப்போகும் $ நின்ற விப்பதினையாண்டு
பேதைபாலகனதாகும் பிணிபசி மூப்புத்துன்பம்
ஆதலாற் பிறவிவேண்டே னரங்கமா நகருளானே. ங

(க) “பாவோநாநபதாகசசதி”, $ “நினறதிற்பதினையாணடு” எனறும பாடம.

படை — ஆரமகமாககருளாகே—, மனிசர்தாம—மநுஷ்யர்கள், வேதம நூல—வேத சாஸ்த்ரத்தின்படி, நூறு பிராயம— ஶதாயுஸ்ஸாம, புகுவரேலும்—ஜீவித்திருப்பார்களே யாகிலும், பாதியும்—அதில்பாதியான ஐம்பதுஸம்வத்ஸரமும, உறங்கி போகும—நித்ரையாலே கழியும்; நின்ற—மிருந்திருக்கிற, இ பதினை ஆண்டு—இந்த ஐம்பது ஸம்வத்ஸரங்களோ வென்றால்; பேதை—தாயின அறிவின்படி நடக்கும் குழவிப்பருவமும, பாலகன்—செய்யும் தீம்பைக்கண்டார் கடியவொண்ணாத பால்யப்பருவமும், அது ஆகும—விஷயப்ராவண்யத்தையுடைய யௌவநப் பருவமும், பிணி—முலையடியே திரிவதாலுண்டான வ்யாதியும, பசி—பஞ்சேந்த்ரியங்களுக்கும ஐம்புலனிலுண்டான ஆசையும், மூப்பு—கிழத்தனமும், துன்பம—துன்பமுமாய்த் தலைக்கட்டும், ஆதலால்—இப்படியிருக்கையாலே, பிறவி—ஹேயமாயிருக்கின்ற ஜந்மத்தை, வேண்டேன—நான ஒருக்காலும் விரும்பேன என்கிறார

வ்யா வேதநூல்பிராயம்நூறு (௧) "வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா" என்கிறபடியே வேதமாகிற நூல—வேதசாஸ்த்ரமென்னக்கடவதிறே. நூல—சாஸ்த்ரம அதவா, வேதங்களும் நூல்களுமென்னவுமாம். வேதங்களும, வேதார்த்தஜ்ஞாநமுடைய புருஷர்களுடைய வசநங்களும் பிராயம் நூறு (௨) "ஶதாயுர்வை புருஷ:" என்றிறே சொல்லுவது, இதிறே பரமாவதி இதுதான ஒலைப்புறத்திலே கேட்டுப்போமித்தனை, புகுகைக்கு ஸம்பாவனையில்லை அந்த நூல்கள அளவுகோல் வாசியாலவாத ஏற்றத்தாலே கிலர்பக்கலிலே கெடுவாசிப்பட்டிருக்கும், அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது மனிசர என்று. (௩) "நஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசிந்நாயம் பூத்வா பவிதா வா ந பூய:" என்கிறபடியே—கர்ப்பாதியிலே தோற்றி, கல்பாந்தத்திலே முடிவாயிருக்குமிறே, லோகத்து அநந்யநியமமாயிருக்கை. தாம். கர்ப்பந்தொடங்கி மரணத்துக்கு யோக்யமாயிருக்க, தமக்கொரு ஜீவநமும் பரிக்ரஹமுமதாயொன்று கேக்ஷிக்கிறார புகுவரேலும் முதலிலே புகுவாரில்லை, கர்ப்பத்திலே முடிதல், ஜநியாநிற்கமுடிதல, பிறந்துமுடிதல், நாலுநாளிருந்து முடிதல, பால்யத்திலே முடிதல், செருக்கித்திரியும யௌவநத்திலே முடிதல, ஜரையிலே முடிதலாய், மரணத்தை நிர்ணயிக்க அரிதாமபடியிறேயிருப்பது. (௪) "கர்ப்பே விலீயதே பூயோ ஜாயமாநோऽஸ்தமேதி ச। ஜாதமாத்ரஶ்ச ம்ரியதே பாலபாவே ச யௌவநே॥ மத்யமம் வா வய: ப்ராப்ய வார்த்தகே வா த்ருவா ம்ருதி:" என்னக்கடவதிறே. ப்ராணிகள் தங்களாயுஸ்ஸு போகிறபடி ஒன்றையுமறியாதே உதயாஸ்தமயங்களைக்குறித்து உகவாநிற்பர்கள் (௫) "நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவௌ। ஆத்மநோ நாவபுத்த்யந்தே மநுஷ்யா ஜீவிதக்ஷயம்." (௬) "ஜாயஸ்வ; ம்ரியஸ்வ", "மின்னின்னிலையில" "வாள்களாகி நாள்கள் செல்ல." புகுவரேலும் வருந்தி நூறுவயஸ்ஸுப்புக்காரகில.

---

(௧) "வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா" (௨) "சதாயுர்வை புருஷ:" (௩) "நஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசிந்நாயம் பூத்வாபவிதா வா ந பூய:" (௪) "கர்ப்பே விலீயதே பூயோ ஜாயமாநோஸ்தமேதி ச। ஜாதமாத்ரஶ்ச ம்ரியதே பாலபாவே ச யௌவநே। மத்யமம் வா வய: ப்ராப்ய வார்த்தகே வா த்ருவா ம்ருதி:" (௫) "நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவௌ। ஆத்மநோ நாவபுத்த்யந்தே மநுஷ்யா ஜீவிதக்ஷயம்" (௬) "ஜாயஸ்வ, ம்ரியஸ்வ"

பாதியுமுறங்கிப்போகும். அதிலே செம்பாதி § கடிக்கூறுசப்பாழாய் நித்ரையாலே சழி ம பாதியுமுறங்கிப்போகிற கணக்கிலே, திருநாமஞ்சொல்லக்கடவ காலம் வ்யர்த்தமேபோ தே! என்று வெறுக்கிறாயத்து (க) "ஜந்மகோடி ஸஹஸ்ரேஷு" என்று — இனிய பருமானைப்போலே பிருசசிறேயப்படுபது. (உ) "ஸ்வதந்த்ரஸ்வரூபரே:" என்று ஸாவ லமும் திருநாமஞ்சொல்லவிறே கண்டது. நின்றதில பதினையாண்டு சேஷித்ததிலே தினைத்து ஸம்வத்ஸரம் பாலனுமம் யுவாவாயும் விஷயப்ரவணனாயும் இங்ஙனேகழியும் நின்ற இப்பதினையாண்டு" என்றபோது – சேஷித்தநாள, பதிற்றஞ்சு - ஐம்பது ஸம்வத் ஸரமென்றுகிறது. இவன் போரப்பொலியப் பாரிக்கிறகாலமெல்லாம் தமக்கொன்றுமிராமை யாலே, "இது" என்று - க்ஷூத்ரமாகப்பேசுகிறார். பேதை திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கும் யாக்யதை யின்றிக்கே, தன்னுடைய ஹிதாஹிதங்கள் ஜநநியினுடைய புத்யதீநமாயிருக் கும் அத்யந்த சைசவம் பாலகன் அதாகும் பாலனாகிற அந்தவவஸ்தையாமென்றபடி. தீம்புகள் செய்தாலும் பொடியவொண்ணாதபருவம் இவனை "திருநாமம் சொல்லிற்றிலன்" என்று வெறுக்கவொண்ணாதே அதாகும். தத்காலத்தமான அந்த அவஸ்தையா மென்றபடி. தத்காலம் யௌவநம்வந்து ப்ரவேசித்து விஷயப்ரவணனாயத் திரியும் ஜநநியுடைய புத்தி நிமான பேதைத்தனமே நன்றெனும் படியாயத்து இதின் அறிவுகேடிருப்பது உள்ள றிவு அக்ர்த்யகரணத்துக்கு உடலாகையாலே அந்தயௌவநம் கழிவதற்குமுன்னே வயா வந்து கைசகொள்ளும். அத்தை வேரும் விறகுந்தேடியொருபடி பரிஹரித்துக் கொள் க்கண்டு பசிதலைபெடுக்கும். பசிபாவது - ஸர்வேந்த்ரியங்களும் ஸ்வஸ்வ விஷயங்களிலே ப்ரவணமாகை. ஆரோக்யம் பிறந்தவாறே இந்த்ரியங்கள் தலையெடுத்து, "விஷயங்களைக் காட்டுகொட்டு" என்று நலியத்தொடங்கும் "ஐவர் திசை திசைவலித்தெற்றுகின்றனர்" என்றும், "ஐவராகத்துத் தின்னிடவஞ்சி நின்னடைந்தேன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

காலனைக்கொண்டு பாஹ்யமான பிணி தாவயானாஹம் பண்ணுகிறது இந்த்ரியங்க ளலவரும் நலிவு தீர்க்கைசகிறே. இங்ஙனே செல்லாநிற்க ஜரைவந்து கைசகொள்ளும் ஜரையாகிறது — சாலப்பொல்லாத தொன்றிறே. போகயோக்யதை யன்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே சாபலமநுவர்த்திக்குமிறே "பண்டு காமரானவாறும்" என்று வர்த்தகீர்த்தநம் பண்ணியாகிலும் தரிப்போமென்று பார்க்குமளவிலே இடிவிழுந்தாற்போலே மரணம் வந்து உபஸ்திதமாம் துன்பம் இதுவே அநேகமாய நிர்வயவிநாசத்தோடே தலைக்கட்டும். (க) "வாஸுதேவ ஸ்ருவாஸ்தோவைஸ்தவிஷமாபாதிவவா: | அஞ்ஞாநதயஜ்ஞ ஸுவஸ்ஸம் ஸம்ஸாரவிஷ்டி." ஆதலால்பிறவிவேண்டேன் என்றபடி தங்கட்கு ஒருகைக்காட்டு மிடரும் திடருமமண்ணும் மடையுமாக வெறுங்கி வெறும்பாழாக்கிக் காட்டுவாரைப்போலே, திருநாமஞ் சொல்லுகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி உள்ளவாயுஸ்ஸும் புறமபே செல்லுகிறப டியைப் பேசி, பெரியபெருமாளுக்கு விண்ணப்பம் செய்கிறார். நீர், "அச்சுவைபெறினும் வேண்டேன்" "ஆதலால் பிறவிவேண்டேன்" என்று விபூதித்வயத்துக்கும் கணைழிவு

---

§ "கடிக்கூறுசப்பாழாய" என்றது - ஒருசெய்யிலே செம்பாதி உழுமாய்ப்பாழா யப்போலே யென்றபடி (க) "ஜந்மஹாஸ்ரந்தராருச்ததரிஞ்ச" (உ) "ஸ்வதந்த்ர தஃ" (௩) "பாலயேகரீடநகாஸக்தா யௌவநேவிஷயோந்முகா:|| அஜ்ஞாநயந்தயசக் ரசசவாத்தகம ஸமுபஸ்திதம்" †! இது அநந்விதம்போல தோற்றுகிறது.

சொல்லாநின்றீர், "நிற்பாயாகில் திருவாணை, கிடப்பாயாகில் திருவாணை" என்பாரைப் போலே நீர்படுத்துகிறதென்? நமக்கு விபூதித்வயமேயன்றோ உள்ளதென்ன; அரங்கமாநகருளானே விபூதித்வயத்துக்கும்புறம்பாய் த்ர(ஸ்ரீ)தீயவிபூதியான கோயிலிலே எனக்குஇருப்பிடமோ வென்கிறார் கோயிலிலவர்தால் அதிபாலப்பதிலே அநபாசநத்துக்கு என்றுகிடும் திருவடிகளிலே கொண்டு புகுருவர்கள், கரீடாவஸதையிலும் (க) "பாலா சுகீரீயகார்" என்கிறபடியே செலவரொழுந்தருளும்படியை அநுசரியா நிற்பார்கள் பகவானால் கானவிரும்பின விஷயங்களைப்பற்ற உள்ளே புகக்கடவனாயிருக்கும் பெருமாளுடைய வடிவழகும் அழகுத்தைப்பாவநத்வமும் விஷயாந்தரங்களில் ஆவக்கையுமறுக்கும். வர்த்தனுப் உள்ளுப்புகமாட்டாதவற்றைக்கு இவன்வாசலிலே வந்து நிற்பர் ஆக இப்படி வாவிதமாகையாலே ஸ்வபந்ததினுசொன்பது இவர்வடிவேயாயிருக்கும் இனி (உ) "தேஸோயமஸாவகாமதுக" என்கிறபடியே நேசந்தானே யெல்லாநன்மையும் பண்ணிக் கொடுக்கவற்று; ஆகையாலே கோயில்வாஸம் அடிச்சழஞ்சு பெற்றுச் செல்லாநிற்குமிறே. ௩.

அநாநகாமப்பாட்டு மொய்த்த கீழ் மூன்றுபாட்டாலும் - ஸ்வலாபத்தைப் பேசினராய், மேல் பதினொருபாட்டாலே — பரோபதேசம் பண்ணுகிறார். ஸ்வாநுபவத்தை விட்டு இவர் பரோபதேசம் பண்ணுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில், பரபதமுமாய் ஸகலபமுமான இவ்விஷயத்தை ஸம்ஸாரிகளிழக்கிற இழவு பொறுக்கமாட்டாமையாலும், இவ்விஷயந்தான ஸம்ஸாரிகளைப் பெற்றல்லது தனியநுபவிக்க அரிதாகையாலும், (௩) "ஏகஸ்வாது நபுஞ்ஜீத" என்கிறபடியே அநுபூதாம்சம் பிறரை அநுபவிப்பித்தல்லது நிற்கமாட்டாத ப்ரக்ருதியாகையாலும், பரோபதேசத்திலே ப்ரவர்த்தராகிறார் இதில் முதற்பாட்டு, ஸம்ஸாரிகள், பாபிகளான எங்களுக்குத் திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கு யோக்யதையுண்டோ வென்ன; ப்ராயச்சித்த ஸாத்யமல்லாதபடி பாபப்ரசுரனான க்ஷத்ரபந்துவும் திருநாமப்ராபவத்தாலே பரமபதப்ராப்தியைப் பண்ணினபடியைக் கேட்டார்க்கு 'அயோக்யன்' என்று அகல விரகுண்டோ வென்ற விடத்திலும் விமுகராக்கண்டவாறே அத்தைக்கேட்டுவைத்து பாபபலமான ஜந்மாதிக்லேசத்தை அநுபவிப்பதே' என்று விஸ்மிதராகிறார்.

மூ — மொய்த்தவல் வினையுள்நின்று மூன்றெழுத்துடைய பேரால்
கத்திரபந்துமன்றே பராங்கதி கண்டுகொண்டான்
இத்தனை யடியரானார்க் கிரங்குநம் மரங்கனாய
பித்தனைப் பெற்றுமந்தோ பிறவியுள் பிணங்குமாறே. ௪.

ப—ரை.—மொய்த்த—மொய்த்துக்கொண்டு கிடப்பதாய், வல—காலத்தவமுள்ளதனையும் அநுபவித்தாலும் நசியாததான, வினையுள் நின்று—பாபமாகிற ஸமுத்ரத்தின் உள்ளே நின்று, மூன்று எழுத்து உடைய பேரால—மூன்றெழுத்தையுடைய கோவிந்தாவென்னும் திருநாமத்தாலே, கத்திரபந்தும் அன்றே—க்ஷத்ரபந்துவுமன்றோ, பராங்கதி—உத்க்ருஷ்டகதியான பரமபதத்தை, கண்டுகொண்டான—கண்டநுபவிக்கப்பெற்றான்; இத்தனை அடியா

(க) "பாலா அபிகரீடமாநாநி" (உ) "தேஸோயமஸாவகாமதுக" (௩) "ஏகஸ்வாது நபுஞ்ஜீத"

ஆனுக்கு—மங்களஹாரமின்றிக்கே "கோவிந்தா" என்னும் திருநாமத்தை ஸ்வபால உச்சரிக்கும் தாஸபூதருக்கு, இரங்கும்—இரங்கிக் கைசெய்து தருமவராய், நம் அரங்கன் ஆய—நமக்கு ஸ்வாமியான அழகியமணவாளனாகிற, பித்தனை—ஸௌசீல்யகுண யுக்தனானவனை, பெற்றும்—கிட்டி அநுபவிக்கப் பெற்றிருந்தும், பிறவியுள்—ஜந்மங்களிலகப்பட்டு, பிணங்கும் ஆறு—வருந்துகிறபடியே!; அந்தோ—ஐயோவென்று வெறுக்கிறார்.

வ்யா. மொய்த்தவல்வினை பாபங்களமிக்கத்து அஹமஹமிகயா, "நான் முற்பட நான் முற்பட" என்று மேல்விழுந்து மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்கிறபடி. தேன்கூட்டை ஈ மொய்த்துக் கொள்ளுமாப்போலே மொய்க்கை "நெய்க்குடத்தைப் பற்றியேறு மெறும்புகள்" என்னக்கடவதிறே. முதலிகள் லங்கையை 'ஏனகத்' என்னுமாப்போலே (க) "மேரு-மந்தரமாத்ரோபி" (உ) "இஷீகதூலமக்நௌப்ரோதம்" ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் ஈச்வரனுக்குண்டான சக்திபோரும் சேதனனுக்கு பாபஸ்ருஷ்டியிலுண்டான சக்தியும். வல்வினை ஒரு பாபந்தானே காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவிக்கவேண்டும்படியாயிறே அதின் கனமிருப்பது (ங) ["ப்ரஹ்மகல்பநியுதாநுபவேபி"] ஒரு ஸர்வசக்தி போக்குதல் தவிருதல் செய்யவேணுமிறே. பாபத்தின் கனமிருப்பது. உள்நின்று ஸமித்தையிடா மாணிபோலே தானே சூழ்த்துக்கொண்டு கிடக்கிறபடி. நடுக்கடலிலே ஒரு க்ஷூத்ரஜந்து நின்று அலையுமாப்போலே, அணுபரிமாணவஸ்து, பாபஸமுத்ரத்திலே நின்றலைகிறபடி. "சிறியனேலும் செயவினையோ பெரிதால்" என்னக்கடவதிறே நின்று பாபங்களுக்கு இடையாகொழிகை (௪) "ஸர்வம் ஸஹேதே" என்னக்கடவதிறே நெருப்பிலே காலபாவினாப்போலே, பாபங்கள்மேலே வாவிழுவதே!. மூன்றெழுத்துடையபேரால் மூன்றெழுத்தையுடைய திருநாமத்தாலே. "கெடுமிடராயவெல்லாம்" இத்யாதி.

பாபங்களைப்பண்ணின காலப்பாபமும் பாபத்தின் கனமும் போலேயிருக்கிறதோ பாபவிமோசநமெனனில்; "மூன்றெழுத்து" என்கிறது - ஓரோதிருவக்ஷரமே போருமென்னைக்காக பாகாதிபாதய யோகத்தாலே பதமாயிருக்கையன்றியே மூன்றக்ஷரமாயிருக்கை 'ஓ அபுகாக்ஷரீ, ஸஹஸ்ராக்ஷரீ' என்னுமவைபோலே முடிந்ததாயவிடவன்றே என்றிருக்குமதன்றே இது பேரால். மந்த்ரமென்னுதொழிந்தது, 'ரிஷிச்சந்தோதேவதை சக்திபீஜம வர்ணம விநியோகத்பாநம" என்னுமாப்போலே, சிலசடங்குகளுண்டாய் அதிகர்த்தாதிகாரமாயிருக்கையன்றியே ஸாவாதிகாரமாய், ஸதரீயால ஸாத்யமாயிருக்கை. இட்டின்னவன் "அம்மே" என்னுமாப்போலே இடர்வந்தபோது ஸர்வருக்கும் சொல்ல ப்ராப்தியுண்டாயிருக்கை இன்னதிருநாமமென்னாதே "மூன்றெழுத்துடையபேரால்" என்றது—குசிபிறந்தவனறு உபதேசிக்கைக்காக ஆசரிக்கிறார், "மூன்றெழுத்ததனை" என்று பெரியாழ்வார் மறைத்தாப்போலே

கத்திரபந்தும் (ரு) "க்ஷத்ரபாணாமபஸி" இதி-க்ஷத்ரபந்து: "பாஹ்மபந்து:" என்னுமாப்போலே சராத்தாலே-தண்மைக்கெல்லை நிலமான இவனும் அன்றே நம்முதலிகள் கோஷ்டியில் "நானான" என்றுபோலே, ரிஷிகள் கோஷ்டியில் "க்ஷத்ரபந்து"

(க) "மேருமந்தரமாத்ரோபி" (உ) "இஷீகதூலமக்நௌப்ரோதம்" (ங) "யத்ப்ரஹ்மகல்பநியுதாநுபவேபி" (௪) "ஸர்வம்ஸஹேமே" (ரு) "க்ஷத்ரியாணாமஸி"

என்றால் செவி பொறுக்கும்படியாய்த்திருப்பது (க) "ஸுத்ருஶ்ஶ்ருவஞ்ஜேநாஹம்ப்ரதீவக்ஷமிஶ்ந ஷஷ்டிநீஹவஹ்ரஸ்தவதமி, விநாஶவகாலே ஸ்திதி: ஸதத்வமேவயாவஶ: ॥" பராங்கதி கண்டுகொண்டான் பாபவிமோசநமே பலமாயிருக்கிற அவ்வளவன்றிக்கே, ஸ்வர்க்காதி பலங்களினளவுமன்றிக்கே, ஐச்வர்யகைவல்யங்களினளவுமன்றிக்கே உத்தமபுருஷார்த்ததைக்கிடீர்! லபிக்கிறது ஸம்ஸாரிகளில் கடையானவன் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தருடைய அநுபவத்தையிறே பெறுவது. கண்டுகொண்டான். என்றது- இழந்து பெற்றாப்போலேயிருக்கை திருநாமஞ்சொன்னதுக்குப் பலம்பெற்றானிறே; நாமநிர்த்தேசம் பண்ணிச்சொன்னதுதான் பெற்றானாகவாய்ந்து இவனை நினைத்திருப்பது அஜ்ஞாநத்தாலே மறைந்துகிடந்ததாய பகவத்விஷயீகாரத்தாலே அதில் நின்றும் நீங்கினால், ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்திவிசேஷமும் ப்ரகாசிக்குமித்தனையிறே (உ) "ப்ரகாஶ்யந்தே ந ஜந்யந்தே" என்னக்கடவதிறே

இத்தனையடியாரானார்க்கு ஆத்மபந்துக்களளவு ஆநுகூல்ய முடையராகையன்றிக்கே ஈசவரன்சேஷி, நீ சேஷபூதன் என்றால் அதில் அத்வேஷமுடையராகையென்னுதல்; (ங) "வதிஷ்யஸி" (ச) "பஹுநாம்" என்று சிலர் சொன்னால் மஹாத்மா அதிர்ந்திராதிருக்கை இவ்வளவைக்கொண்டு "அடியாரானார்க்கு" என்னலாமோவென்னில்; பகவதபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ரு) "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய" என்று தொடங்கி, (சா) "ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" என்னக்கடவதிறே 'இத்தனை' யென்கிற விது கான மேருமந்தரம்போலே மலைபலே சுமந்தாப்போலேயாய்த்து இருக்கிறது அத்தலைக்கு. (எ) "அபிசேத் ஸுதுராசாரோ" என்னக்கடவதிறே இரங்கும் அத்வேஷயுகதைக்கு இது புருஷார்த்தமாம்போது ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தாலே இத்தலையிலாபிமுக்யத்திலே அவஸர ப்ரதீக்ஷராயிருக்கையிறே பெறுகிறதுதன்னை. இத்தலையிலுள்ளது விலக்காமை, பேறுக்கிதெங்ஙனே? பொருள். அன்றின்றயன்னுக்குத் தாயிரங்கும் போலே தானேயெல்லாம் செய்தாலும "ஒன்றும் செய்திலோம்" என்றுமிரக்கமேயாய்த்து உள்ளதென்றுமாய் 'உன்னடியார்க்கென்செய்வனென்றேயிருத்தி நீ" என்னக்கடவதிறே

நம்மரங்கனும். ஆகிலுஞ்சார்ந்த பக்தர்களிடே கோயிலிலே வந்து சாய்வளர்ந்தருளுகிறது பாபபூதம் கீழ்ப்பார்க்கும் முந்தார்; திருப்பாற்கடல் முக்தப்ராப்யமான ஸநகாதிகளுக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்; அவதாரங்கள் தத்காலீநரான பாக்யாதிகர்க்கு, கோயிலில்நிலை தேசகாலங்களுக்குப் பிற்பாடரான நிர்ப்பாக்யர்க்கு முகங்கொடுக்கவிறே. "நம" என்றது ஆத்மபந்துமோடு ஸோ(மொ)தரிகளான நமக்கும் ஸுலபனென இடமெனக்கை

பித்தனை பித்தராகிறார்- பூர்வாவஸ்தையில் ஜ்ஞானமின்றியிலே பொழிந்தார். தன்னையுமறியாதே பிறரையுமறியாதே யிருக்குமவரென்றுமாம். அதாகிறது — கொள்ளுமவன் சிறுமை பார்த்தல், கொடுக்கிறவன் பெருமைபார்த்தல், கொடையின் சீர்மைபார்த்தல

(ச) "ஸந்த்யக்தபந்துலோகேந தஸ்மிந்ஸர்வாத்மசேதஸி । சித்தாஞ்சகாரஸம்ருத்தி: ஸ்துதபக்தேநயாபர:" (உ) "ப்ரகாஶ்யந்தே நஜந்யந்தே" (ங) "பதிம்விஶ்வஸ்ய" (ச) "பஹூநாம்" (ரு) "ஸகாசாரோபிஸர்வாசி" (சா) "சித்தேநாதைம் விசித்ரம ஜநதும் பாபாவாத்பாபாத்மா:" (எ) "அபிசேத்ஸுதுராசாரோ பஜதே மாமநந்யபாக்"

செய்யவறியா திருக்குமவனென்கை பெறும் தான்குறைவாளனே யாகிலும் குறைதீர்க்கும் ரக்ஷகனிருந்தவிடத்தே செல்லவேணுமிறே அது வேண்டாதபடி பூர்ணனானதான் "என்னைச்கொள்வாருண்டோ" என்று கிடக்கிறவிடம் அந்தோ! பிறவியுள் பிணங்குமாறே. ஸ்வல்பமான விஷயத்தைவிட்டுப் போனாலுமாமிறே - போய்ப்பெறுகிற விஷயம் இத்தோடு துல்யமாயிருக்குமாகில். ஐச்வர்யங்களிலே தானகப்பட்டுக் கிடக்கச்செய்தே அந்யோந்யம் விவாதம்பண்ணி முடிந்துபோவதே! என்று வெறுக்கிறார் ஒரு $ விட்டைப்பற்றி இரண்டு பதார்த்தம் விவாதம் பண்ணுமாப்போலே, அத்யந்தஹீநராய இருவர்க்கும் பாத்தம்போராத விஷயங்களைப்பற்றி வ்யாதத்தைப்பண்ணித் திரிவதே! அந்தோ. ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதி ஸ்பாஹணீயவிஷயமான ஆத்மவஸ்து இப்படிப்படுவதே! என்று, தர்மஹாநிகண்டால் "படுகுலைபடுகுலை" என்பாரோபாதி வெறுக்கிறார். பராபத்யமுமாய் ஸ்வல்பமுமாய் ஸாதிசயமுமான இவ்விஷயத்தைவிட்டு, அபராபத்யமுமாய் அல்பமுமாய் நிரதிசயமுமான விஷயங்களைப்பற்றிக் கிலேசிக்கக்கடவ, தாமிகாரானவிவாதக்குப் போறுகைப்பிரமோ

அ ஐந்தாம்பாட்டு. பெண்டிரால். "பிறவியுட்பிணங்குமாறு" என்று - விலக்ஷண விஷயத்தை விட்டு ஹேயவிஷயங்களைப்பற்றி அநர்த்தப்படுவதே! என்று வெறுத்தார் - கீழ், என்றுன, தேஷாடசவயஸ்கைகளான ஸ்த்ரீகள் ஸஞ்சரிக்கிற ஸம்ஸாரத்துக்குப் பொலலாங்கு சொல்லுவானென்னென்று லோகாயதிகன பக்ஷபரிக்ரஹம் பண்ணினான், அவனுகிறுன - தேஹாதிரிக்தமாயிருப்பானொரு ஆத்மா உண்டென்றும், தர்மாதர்மங்களுண்டென்றும், பரலோகமுண்டென்றும் சொல்லுகிறவை அஸத்யம், ப்ரத்யக்ஷிக்கிற உடம்புகொண்டு அநுபவிக்கிற த்ருஷ்டாநுபவமொழிய வேறொன்றில்லை யென்னுமவன. அவர்களோசருதித்து விஷயங்கள அல்பாஸ்திரத்வாத்யநேக தோஷதுஷ்டங்களென்று இவையெல்லாஞ் சொல்லவேண்டுவது லபித்தாலிறே, அபராதமாசையாலே லபிக்கையரிதென்கிறார்.

மூ — பெண்டிரால் சுகங்களுய்ப்பான் பெரியதோ ரிடும்பைபூண்டு
உண்டிராக் †கிடக்கும்போது உடலுக்கே கரைந்துநைந்து
தண்டுழாய் மாலைமார்பன் தமர்களாய்ப் பாடியாடித்
தொண்டுபூண் டமுதமுண்ணாத் தொழும்பர் சோறுகக்குமாறே ௫

ப - ரை. — பெண்டிரால் — மனைவியராலே, சுகங்கள் — ஸகலஸுகங்களையும், உய்ப்பான் — அநுபவிப்பதாசக் கொண்டு பெரியது ஓர் இடும்பை — மிகப்பெரிதான துக்கங்களை, பூண்டு — மேற்கொண்டு, இரா — ராத்ரிகாலங்களிலே, உண்டு — புஜித்து, கிடக்கும்போது - அணையிலே சாயும்போது, உடலுக்கே கரைந்து — சரீரதாரணத்துக்கே சுரைந்து, நைந்து - மநஸ்ஸு சிதிலமாய், தண் — குளிர்ந்த, துழாய்மாலை — திருத்துழாயமாலையை, மார்பன் — திருமார்பிலேயுடையனான ஸர்வேச்வரனுடைய, தமர்களாய் — தாஸபூதராய், பாடி - பரீதிக்குப் போக்குவீடாகப்பாடி, ஆடி — அதுதான இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே ஆடி, தொண்டுபூண்டு — சேஷவ்ருத்தியை மேற்கொண்டு, அமுதம் உண்ணு — குணாநுபவமாகிற அமிர்தத்தைப்புஜியாத, தொழும்பர் — நீசர், சோறு உகக்கும் ஆறு — சோற்றை விரும்பும் வகையிருந்தபடியென்! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

$ விட்டுக்கு - சவம் † "கிடக்கும்போது முடலுக்கே" என்றும்பாடம்.

வ்யா பெண்டிரால்சுகங்களுயப்பான் இவனுடைய ஸங்கல்பவாக்யம்- அக்நியை அணைந்து விடாயதீர நினைப்பாரைப்போலேயும், ஆடுகிறபாம்பினிழலிலே ஒதுங்கி க்லேசம் தீர நினைப்பாரைப்போலேயும், விஷபக்ஷணத்தைப்பண்ணி தரிக்கநினைப்பாரைப்போலேயும் துக்கஸாதநத்தையிறே ஸுகஸாதநமாக பாவிக்கிறது "கொண்டபெண்டிர்" என்கிறபடியே தன்னுடைய அநாயத்தமேதோற்ற அதுவேணும் இதுவேணுமென்று துச்சங்களை அபேக்ஷித்து அலைக்கும் விஷயமிறே இவனுடைய த்ரவ்யத்தளவும் போகத்தளவுமிறே இவனபக்கலாதரம் "பெண்டிரால்" என்றது - ஜாத்யபிப்ராயமானபோது, த்ரவ்யத்தள விலே காலத்தையும் பரிச்சேதித்து பரிக்ரஹிப்பார்கள்த்ரவ்யபரதந்த்ரைகளாகையாலே இவன நினைத்த போகாஸம் அங்கில்லை, ப்ரார்த்தனீய எளிவரவு, அக்கைத்தபினுறுஙில மேல நரகம இதுவாய்த்து விஷயஸ்வபாவ மிருப்பது. (௧) "ஜகதேயை:" என்கிற விஷயத்தை லபித்தாப்போலேயிறே இவனுக்கொரு லதரீயகார்த்தம லபித்தாயிருப்பது "சுகங்கள்" என்கிற பஹுவசநத்தாலே-ஸாவாஸங்களு மிவளாலே என்றிருக்கை இவ்வாகாலங்களுதாலே தருமணடாம, பகவையானவளவிலே காமாஸம, ஜநந்தாத்திலே புகாஸம்பகது என்றுப போலேயிறே இவன அபிமாநித்திருப்பது

"உய்ப்பான" என்றது - இவன இப்படி பாரித்துப்போமதொழிப அவ்விஷயத்தி லநுபாவ்யமாயிருப்பதொரு ரஸமில்லை நிஹீநவிஷயமாகையாலே நெடுநாள சென்றாலும்இன்னது அநுபவித்தோமென்று பாத்யபிஞ்ஞைபண்ணலாவதொன்றில்லை இவனுடைய பாஸிஸம வாதமேயுள்ளது அவர்கள த்ரவ்யபரைகளாய் அநாதரித்தாலும அவ்வநாதரமே ஹேதுவாக சாத்தையிகும்இவனுக்கு பேரியதோரிடும்பைபூண்டு அதத்தாலேகாலணகொணடுபோ ஹிமஸை பண்ணியும துச்சகமான மஹா துக்கங்களைஎறிட்டுக்கொள்ளும ' பூண்டு" என்றது-கழுத்தில் புக்க வாயோடுபோலே தன்னால கழறவொண்ணாதிருக்கை அவ்விறந்த ஸுகத்தை அநுபவிக்கவேணுமென்றுகோலி அளவிறந்த துக்கத்தையாய்த்து ஏறிட்டுக்கொளவது ஓர் அநு ஜலியுண்டாக்கமாட்டாத விஷயத்தைபன்றே பற்றிற்று (௨) "ஸ்வஸ்வஸ்வஞாநமே" என்கிறபடியே ஸாதநேலேயேகொடங்கி ரஸிக்குமவிஷயமன்றே, "தூயவமுதைப பருகிப பருகி பெனமாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன" என்னக்கடவதிறே இங்கே ஸாதயஸாதநங்க ளிரண்டும துக்கரூபமாயிருக்கும. உண்டிரா இராவுண்டு ஜீவிக்கவு மவஸரமில்லாதபடி பகலெல்லாம் கடித்திரிந்து அஸ்தமயவேளையிலேயாய்த்து ஜீவிப்பது முதல லவசரீர ரக்ஷணத்தைப பண்ணிக்கொண்டு நின்று பின்னையிறே விஷயாநுபவம பண்ணப்பார்ப்பது கிடக்கும்போது அநந்தரம ஓரிடத்திலே விழவிடுகை அபேக்ஷிதமாயிருக்கும, அப்போது சிகிலஞ்ஞகையாலே விஷயங்களை அநுஸந்தித்தல் அநுபவித்தல்செய்ய க்ஷமனல்லன

உடலுக்கே கரைந்துநைந்து நாளை இவ்வறை ரக்ஷித்து நாமும ஜீவித்தோமாய விடவல்லோம் என்று சிந்திப்பாரிலும அவதாரணத்தாலே - தேஹாதிரிக்தமாயிருப்பதொரு ஆத்மவஸ்து உண்டென் றிருக்கிறே அதுக்கு பொருக்கால கரையவேண்டுவது, சரீரஸம்பந்தத்தில் வருந்த புருஷார்த்தத்தை லபிக்கும் விரகேதோ, நரகத்தையும் கர்ப்பவாஸத்தையும் தப்பும விரகேதோவென்று சரைபவிறேயிப்பது அதுக்கு யோக்யதையில்லாமையாலே தேஹதாரணத்துக்கே கரையாநிற்கும் "கரைந்துநைந்து" என்றது-பாவதுக்கணவித

(௧) "ஜகதேயை:" (௨) 'ஸ்வஸ்வஞாநம்"

தார் பிருப்பார் " நினைதோறும் சொல்லுந்தோறும் நெஞ்சிடிந்துகும் " என்று படிமதட நா தேஹத்திலே படிமாய்த்து இவன் தண்டுழாய்மாலைமார்பன் தமாகளாய்ப் பாடியாடி லாவேச்வரனை அநுபவித்து, (க) " க்ஷேத்ரஜ்ஞக்ஷேத்ரஜ்ஞ " என்று களித்துச் செருக்குக்கருப போக்குவிட்டுத் திரியக்கடவ சேதநாபடிமாத்ததமே ! யென்கிறார் தண்டுழாயமாலைமார்பன. லாவேசவரத்வஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனாவன் இவாகளா பற நின தாரார்தவிஷயங்களைபோலன்றியே தனவெறுமையை முன்னிட்டு என்னைப்படறுமவனை ரக்ஷிக்கக்கடவனென்று தனிமாலையிட்டுக்கொண்டிரே அவனிருப்பது அவன் ரக்ஷகனாகத் வனறும் கிடப்பவார்க்கு அவஷடிவும ஒப்பனையுமே பரயோஜநம் போருங்கிடீர். தமாகளாய் இவவிஷயத்தில் இவனுக்கு ஸாத்யம ஒன்றில்லை, ஸ்வாபாவிகஸம்பந்தத்தாலுக்கு அநுமதிபண்ணுமித்தனையே வேண்டுவது இவ்வாத்மாவுக்கு நிலைநின்ற ஸ்வரூபமிதிறே அவனை, (உ) " பதிம்விச்வஸ்ய " என்றும், இவனை, (ங) " யஸ்யாஸ்மி " என்றும், (ச) " தாஸோஹம் " என்றுமிறே நிர்த்தோஷப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறது தமா - அடியார் கீழ்ச் சொன்னவை படங்க இவனருமை யேறிட்டுக்கொண்டவையிறே

பாடியாடி பகவதநுபவ ஜநிதப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப்பாடி, அதுதான் இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே ஆடி (ரு) " காயந்தி கேசித் ப்ரணமந்தி கேசித் நருத்யந்தி கேசித் " என்று மதுவனத்திற்புக்க முதலிகளபடியாயத் திரிக்கடவிறேஇவன் ஒருதேசவிசேஷத்திலே சென்றாலும், (சு) " ஹாவு ஹாவு ஹாவு " என்று ப்ரீதிப்ரகாஷத்தாலேபாடி ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணுமிறே திரிந்திருப்பது தொண்டுபூண்டு அடிமைபூண்டு தனக்குவகுத்த சேஷவ்ருத்தியையேறிட்டுக் கொண்டு " உடுத்து " என்று ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை யன்றிக்கே உகந்து ஏறிட்டுக்கொண்டு

பூண்டு இவ்வாத்மாவுக்கு தாஸ்யமேயிறே ஆபரணம் (எ) " த்ருமசீரைரலங்க்ருதௌ " என்றது ஆபரணமானப்போலே நம்பெருமாளுக்குச் சேரசுந்தரபாண்டியன தம்பிரான பதக்கம்போலே இவனுக்கு தாஸ்யமாயிறே ஆபரணம் அவனுக்கும் அது நெஞ்சிலே கிடப்பதொன்று, இவனுக்கும் இது நெஞ்சிலே கிடப்பதொன்றிறே 'இடும்பைபூண்டு " என்கிறதுபோலன்றேயிது. (அ) " அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி " " வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம் " என்கிறதிறே இது " பூண்டு ' என்கிறசப்தம் இரண்டு தத்திலும் ஓதிருக்க நெடுவாசிபட அர்த்தம சொல்லுவானென்னென்னில், அர்த்தபலத்தாலே,- அபராபத விஷயத்தில் ஸேவையை, (கூ) " ஸேயா ஸ்ரவ்ருத்திஃ " என்றும், பரபதவிஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யத்தை (கo) " பாரதந்த்ர்யம் பரே பும்ஸி " என்றும, (கக) " ஸாதிசேஷம் தத ஸேவ்யதே " என்றும் விஷயம பேதித்தாப்போலே இங்கும் அர்த்தபலத்தாலே பேதித்துச் சொல்லுகிறது அழுதமுண்ணு. ஸ்வரூப பாரதந்த்ரமாய நிதயாது

(க) ' அஹமந்நமஹமந்நம " (உ) " பதிம்விச்வஸ்ய " (ங) " யஸ்யாஸ்மி " (ச) தாஸோஹம " (ரு) " காயந்தி கேசித் ப்ரணமந்தி கேசித் நருத்யந்தி கேசித் " (சு) " ஹாவு ஹாவு ஹாவு " (எ) " த்ருமசீரைரலங்க்ருதௌ " (அ) " அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி " (கூ) " ஸேவா ச்வவ்ருத்தி " (கo) " பாரதந்த்ர்யம்பரே பும்ஸி " (கக) " ஸாதிசேஷம் தத ஸேவ்யதே "

பாவப்யா யிருக்கு மத்யமாயத்து இது. (க) "கலத்ரஸ்வாஸ்தவெங்கலஸ்ஹி நாழ" என்றும், (௨) 'கலத்ரஸ்ய்ஹொரபவஸ்ஸூ" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே தொழும்பா இதி னுடைய போக்யதையைப்பார்த்தே அபோக்யமாய் அபாப்தமா யிருந்துள்ள க்ஷுத்ர விஷ யங்களை விரும்பும் நீர் தொழும்பா - தண்ணியர். பாப்தியில்லாமே இத்தை யிழக்கிறு ரல்லர்; வயிக்கையில் நேர்த்தியுண்டா யிழக்கிறாரல்லர், க்ஷுத்ரவிஷயங்களுக்கும இதுக்கு முள்ள நெடுவாசியறியும் சேதநருமாயிருக்க துராரதமாய் அபோக்யமாயிருக்கிற விஷயத் திலே மண்டிப்பண்ணிறறிறே பாபபலம். சோறுகக்குமாறே. மண்ணில்காட்டில சோற்று க்கு வாசியறிந்தா ஜீவிக்கிறபடி பெங்கனே', நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு பகவச்சேஷத் வமே தாரகமென்றறியாதவன், அநித்யமான தேஹத்துக்குச் சோறு தாரக மென்றறிந்து ஜீவிக்கிறுனே. பிராணிகள ஜீவிக்கக காண்கிற வாஸனைகொண்டு ஜீவிக்கிறனித்தனையிறே; வாசியறியுமவனுகில் ஆத்மாவுக்கு நன்மையென்னுனே; ஒன்றிலே விசேஷஜ்ஞாநமுண் டாகில் மற்றையதிலும் அறிவு உண்டாகாதோ. ... . ரு.

அ ஆருமபாட்டு. மறஞ்சுவா விஷயங்களுக்கு அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷங்கள் அநேகமுண்டானுலும் எங்களுடைய த்யாகத்துக்கு ஹேதுவாகமாட்டாது ஏகவிஷயத்தில் பூர்ணநுபவம் பெற்றிலோமேயாகிலும் விஷயங்களநேக முண்டானபின்பு ஒன்றிலில்லாத நன்மை மற்றையதிலே கூட்டிக்கொண்டநுபவிக்கிறோமென்ன, அப்படியேயானுலும் அந்த போகதாதான ஸ்திரானக வேணுமே, அவ்விஷயங்களோபாதி போக்தாவும் அஸ்திரனென்று போக்தாவினுடைய நிலைநில்லாமையைச் சொல்லுகிறுர்

மூ—மறஞ்சுவா மதிளெடுத்து மறுமைக்கே வெறுமைபூண்டு
புறஞ்சுவ ரோட்டைமாடம் புரளும்போ தறியமாட்டீா
அறஞ்சுவ ராகிநின்ற வரங்கனுக் காட்செய்யாதே
புறஞ்சுவா கோலஞ்செய்து புட்கவ்வக் கிடக்கின்றீரே. சு.

ப-ரை— மறம—க்ரௌர்யமாகிற, சுவா—சுவரை, மதிள் எடுத்து—மதிளாகவெடுத்தும், மறுமைக்கு—ஆமுஷ்மிகத்துக்கு, வெறுமை பூண்டு—தாரித்ர்யத்தை மேற்கொண்டும், புறமசுவா—வெளிச்சுவராயும, ஓட்டை—அஸ்திரமுமான, மாடம—சரீரமானது, புரளும்போது—தரையில்விழும் காலத்தை, அறியமாட்டீா—அறியமாட்டீர்களென்ன; (பின்னை செய்கிற தென்னென்னில,) அறம சுவா ஆகி நின்ற—தாமமேபாக்கிபாகநின்ற, அரங்கனுக்கு—கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகியமணவாளனுக்கு, ஆள்செய்யாதே—அடிமைசெய்யாதே, புறம்சுவர்—வெளிச்சுவரானவுடம்பை, கோலம்செய்து—அலங்கரித்து, புள்—பக்ஷிகள், கவவ—கவ்வும்படி, கிடக்கின்றீரே—அநர்த்தப்பட்டுக் கிடக்கிறீர்களே யென்று வெறுக்கிறுர்.

வயா மறஞ்சுவாமதிளெடுத்து மறமாகிற சுவரை அரணுகவெடுத்து க்ரௌர்ய ஸமுதாயத்தையாயத்தத தனக்கு அரணுக நினைத்திருப்பது அமாநித்வாத்யாதம குணங் களெல்லாவற்றுக்குமாக இவனபக்கலுள்ளது க்ரௌர்யமேயாய்த்து. மறம் - அருளின்மை யும், கோபமும், † தறுகண்மையுமாம அதாவது-'இவன அதிக்ருதனுய் வாதழியாநின்றுன்,

(க) 'கலதாஸ்யஸ்தைககலங்க்ராம்" (௨) "கலதாஸ்யமஹாரஸஜ்ஞஞ்" † தறுகண்-வீரம்.

தனக்கு அநர்த்தத்தைத் தானே சூழ்த்துக்கொள்ளா நின்றான்' என்று ஸுதர்க்கள் ஐயோ! என்று தனக்கு ஹிதஞ்சொல்ல நினைத்தால் தன்பக்கலனுகூலரானாரைப் படி க்ருத்தனாயிருக்கும் ஒருவரத்விரன அனபக்கல்கிட்டாமைக்கு இடியான் இதுவன்றே. ராவணனுக்கு, மாரீசன யால்பவான கும்பகர்ணன ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் இவர்களெல்லாரும் ஹிதஞ் சொன்னவிடத்தில் சொன்ன ஹிதம் கேளாமையாலே தன்னோடே சேர்ந்த கும்பகர்ணனும் மாரீசனும் முடிந்துபோனார்கள்; அல்லாதார் இக்கரைமாறினார்கள். இவையிறே ஹிதப்ராக்ருதிக்கு ஹிதஞ் சொன்னால் படும்பரிவாது.

"பதிவொடுத்து" என்றது - இந்தசௌர்யம் ஸ்வரூபமாய் வந்ததொன்றனறு, ஒருநாள்வரையிலே பகவத்விஷயீகாரமடியாக அழிவதொன்றென்று தோற்றுகைக்காக. வீரஸாந்த்ர ப்ரஹ்மராயன் சேர்ந்துக்குடியிலிட்ட பதிற்போலேயிறே இவன்றுன்பத்தைக் கொள்ளுமதாய விநாசபர்யந்தமாய் முடியும்படி இவன் இதனாற் பெற்ற ப்ரயோஜநம் சொல்லுகிறது - மறுமைக்கே வெறுமைபூண்டு இவனிருக்கால த்ததில் செய்த சௌர்யம் அத்ருஷ்டத்துக்கு தாரித்ர்யத்தைக் கூடப்பூர்த்த விதத்தை சரீரதாரணத்தோபாதி ஆக்கடதாரமாயிருப்பதொரு நன்மையும் வேணுமென்று இருந்தானாகில், சர்வாண் அதனைச்சிப நினைத்து மஷிக்குமிறே (க) 'பாதகாஸர த்ஸு ஷ்டுர் ஷ்டிசு'' என்கிறபடியே ஆத்ய பாஜ்ஜீவனார்த்தமாக ஒருக்கால நினைக்கானிகில், (உ) 'ஹம்ஸரம்'' என்று அதுதனனை பொனறையுமேகொண்டு முடிய நடத்துமிறே சர்வரன. சரீரவிசேலஷை ஸமநந்தரத்திலே அவ்வருகேயொரு குளிர்ந்தவிழியில்லாதபடி பண்ணிக்கொண்டானாய்த்தது இம்மையிலே வெறுமையாகில ஆகமாபாயிகளுமாய் சரீரத்தளவுமாயிறே யிருப்பது மறுமையிலே வெறுமையாகிறது - நித்யமான ஆத்மாவுக்குப் பிறந்ததாகையாலே வந்ததாரித்ர்யம் நித்யமிறே. இதுக்கு முன்பு ஒன்றின்றிக்கேயொழிந்தாலும் மேலே ஒருநன்மை தேடிக்கொள்ளுகைக்குத் தானில்லையே என்கிறார்.

புறஞ்சுவரோட்டைமாடம் புரளும்போதறியமாட்டீர். புறஞ்சுவரென்கிறது - தேஹத்தை. புருஷார்த்தோபயோகியாக ஈச்வரன் தந்த சரீரத்தைக்கொண்டு விஷயாந்தரப்ரவணராக்குகையாலே "புறஞ்சுவர்" என்கிறது. இத்தைக்கொண்டு ஆத்மாவுக்கு ஒருநன்மை தேடினாகில் அதுதானே உத்தேச்யமாமிறே.

ஓட்டைமாடம். "அப்போது விழுந்தது, இப்போது விழுந்தது" என்னும்படி அஸ்திரமாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறது ஓட்டைமாடம் ஒடும் பூட்டுக்கொண்டு ஸமாதானம்பண்ணி நிற்கவேண்டும்படியிருக்கை "மாடம்" என்கிறது - ஸம்ஸாரிகளபிப்ராயத்தாலே நீர் ஹிதஞ்சொல்லுகிறது இப்போதனறோ, க்ரமத்திலே செய்கிறோமென்ன, புரளும்போதறியமாட்டீர் ஜீவிக்குங்கால் மின்னவளவென்று அறியமாட்டீகோள் கெடுவிகாள்! மரணமன்றோ தோள்தீண்டியாகவந்து நிற்கிறது, க்ரமத்திலே செய்கிறோமென்று ஆறியிருக்கலாமோ?, இருக்குமளவும் அங்பாராபக்கொண்டு உங்களுக்கு நன்மையைப்பார்த்திலீகோள், இனி மரணவேளையில்தானே சகதாலவீகோள், நீங்கள் என்ன நன்மைகேட்டவிருக்கிறீகோள், இனி முடிந்துபோமித்தனையாகாதே! யென்கிறார்.

(க) 'தாதுஸாம்யேஸ்திதே ஸ்மர்த்தா'' (உ) "அஹம்ஸ்மராமி"

அறுஞ்சுவராகின்ற தர்மமே ப்ராப்தியாகிற்கிறவர் (௧) "லோகநாதம் புரா பூத்வா" (௨) "பரவிச்ரவிருஷபாதபுநீ" (௩) "ஸுஷ்யுஸ்ஸ நாதமிச்சதி" என்கிறபடியே ஸித்தஸாதநமாயிருக்கிற இருப்பு ப்ராப்தியிறே (௪) "உபாயோபேயத்வே" "ததிஹ தவ தத்வம் ந துகுணௌ" என்னக்கடவதிறே ஆகின்ற உபாயாந்தரங்கள்போலே ஸாதநமாநிக்கே ஸித்தமாய்க்கொண்டு ரமைந்து நின்றவர் ஸாதபதார்த்தங்களுக்கு பல (ஹேது) வேண்டியில்வந்தால் அவனைப்பார்த்திருக்கவேணும், அவன் றனையபற்றினாக்கு வேறொன்றை அபேக்ஷிக்கவேண்டாவே. இனி இவனுக்கு வேண்டுவது இவ்வாணிலோ றுங்கோமென்னுமையாய்த்து. (௫) "ப்ராகாரஸ்ஸர்வரக்ஷணாம்" என்று சாதிலே ஓதுகுமோமென்னும குறைவாளர்க்கு அருளகசசொல்லக்கடவதிறே நின்ற (௬) "ஆச்யா பதிவாராம்" எனகிறபடியே அவன் அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கிறபடி. அரங்கனாகு விஷயம் தூரமென்னும குறைபுமிலலைகிடீ. "நம்மைக்கொள்ளுவாரா" என்று கிடக்கிறவராய்த்து ஆள செய்யாதே. இவன ஓலையிலநுஷ்டானமில்லாதபின்பு பலத்திலே அந்வயிக்கு யித்தனையிறே. இவனுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான பலமாகச்சொல்லுகிறது அடிமையிறே, இதனையிறே இழந்துபோந்தது

இவனுக்கு ஓரிடத்திலும் பாரதந்த்ர்யம் தவிராது காமபாரதந்த்ர்யமாதல, ஈச்வர பாரதந்த்ர்யமாதல் அதில் கர்மபாரதந்த்ர்யத்துக்கு இசைந்தான - வாஸனையாலே; ஈச்வர பாரதந்த்ர்யத்துக்கிசைந்திலன் - பாபத்தாலே ஆட்செய்யாதே "உணர்ந்தே" என்றப போலே யிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு

புறஞ்சுவர்கோலஞ்செய்து (௭) "க்ஷணே நவ ஸஹவதி" என்கிறபடியே ஆத்மஸ்வரூபம் அஸ்த்ஸமமாயக் கிடக்க வந்தேறியான உடம்பை ஒப்பித்துத் திரிகிறிகோளிறே ஆத்மாவை அலங்கரிக்கையாவது - அடிமை செய்கையிறே புத்தகங்களை அகவாய்ப பெருச்சாளியறுக்கக் கிடக்கத் தெருவுபாடை நூலும் நறும்புமலைத்து அலங்கரிக்குமாப போலேயாய்த்து உடம்பைப்பேணுகை புளகவவ மாம்ஸ பக்ஷணமபண்ணித் திரியக்கடவ பக்ஷிகளும் முர்த்துவசகவலி, பின்னை "க்ர்தக்ரமாமஸம்" என்று போகடுப்போம் கிடக்கின்றீரே. வகுத்த விஷயம ஸந்நிஹிதமாயிருக்க இங்ஙனே அநர்த்தப்படுகிறீகோளே! என்று வெறுக்கிறார் பாரார்த்தம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிறார். * கோவைவாயாளிப்படியே அவன் சாத்துமபடியான உடம்புபடுமாடே! என்று வெறுக்கிறார் இவர்கள் செத்துக்கிடக்கச் செய்தேயோ இவ்வார்த்தை சொல்லிற்றெனனில்; அங்ஙனன்று, இவர்கள் உண்டுடுத்துத் திரியாநிற்கச் செய்தே "கிடக்கின்றீரே" என்கிறார் (௮) "தேஹபீ ஜீவிநோ(ஸ்)ஞா" என்று திருவடி சொல்லிற்று ராவணனை ஜீவத்தானாலிருக்கச் செய்தேயிறே துர்யோதநாதிகள் பூசற்களத்திலே படுகிடக்க அவர்களை ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவான்ணடு "நான் சொல்லிற்றுச் செய்யாதே படுக்கிடக்கிறீகோளே"! என்று, வெறுத்தாப்போலே வெறுக்கிறாரென்றுமாம . . . . ௬.

---

(௧) "லோகாநாம் த்வம் பரோ தர்ம:" (௨) "ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:" (௩) "ஸாக்ஷாத் அம்ருதம் பராத்பரம்" (௪) "உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்வம் ந து குணௌ" (௫) "ப்ராகாரஸ்ஸர்வரக்ஷணாம்" (௬) "ஆச்யாபதிவாராம்" (௭) "அஸந்நேவ ஸ பவதி" (௮) "தேஹமந்தி புரீலங்கா"

அ எழாம்பாட்டு புலை "தொண்டூண முதுமுன்னுற தொழும்பா" என்னும், "புகல்வகைகிடக்கின்றீர்" என்னும், எங்களை நிர்திகைகிறதென், ஸம்ஸாரஸ்வபாவம் இங்கனேயிருந்தது, "தண்டுமாய மாலைமாபன" என்று ஆசார்யனையனுகைக் சொன்னவன ஸ்தாஸ்தனுகையாலே எங்களுக்குக் கிட்டவரிது, இன்னமும் ஆசார்யபார்க்கு விலக்கடிகள பலவுமுண்டாயிருந்தது, அந்தத்தடையைப் மறுத்து ஆச்ரயணீயனையுங் காட்டித் தாருமென்ன, இங்கேவந்தவதரித்து விரோதிநிரஸநசீலனான ஸர்வாத்மஜனே ஆச்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

மூ — புலையற மாகிநின்ற புத்தொடு சமணமெல்லாம்
கலையறக் கற்றமாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோதான்
தலையறுப் புண்டுஞ் § சாவேன் சத்தியங் காண்மினையா
சிலையினா லிலங்கைசெற்ற தேவனே தேவனாவான். எ

ப தை — கலை — ஸ்ம்ருதிஇதிஹாஸ புராணங்களை, அற கற்ற — நன்றாக அப்யஸித்த, மாந்தர் — கூரத்தாழ்வான் போல்வார், புலை அறம் — நீசதர்மமாய், ஆகி — வைதிகதர்மத்துக்கு விருத்தமாய், நின்ற — பழையதாயப்போருகிற, புத்தொடு — பௌத்தமதத்தையும், சமணத்தொடு — க்ஷபணமதத்தையும், எல்லாம் — மற்றமதங்களையும், காண்பரோ — நெஞ்சாலேதான் ஆராய்வார்களோ; (அல்லது,) கேட்பரோதான் — செவியாலேதான் கேட்பார்களோ, (அது நிற்க பரத்யக்ஷத்திலே,) தலை — என்தலையானது, அறுப்புண்டும் — அறுக்கப்பட்டாலும், சாவேன் — நான் சாகமாட்டேன், ஐயா — ஸ்வாமிகளே, சத்தியம் — இந்தப்ரத்யக்ஷமான ப்ரதயபத்தை, காணமின் — காணுங்கோள், சிலையினால் — வில்லினாலே, இலங்கை — இலங்கையை, செற்ற தேவனே — ஜயிக்கையால்வந்த தேஜஸ்ஸை யுடையவனே, தேவனாவான — ஆச்ரயணீயனாவான்

வ்யா புலையறமாகிநின்ற புத்தொடுசமணமெல்லாம் சதுர்விதமான பௌத்தமதம் க்ஷபணமுதலானவையெல்லாம் புலையறம் — நீசதர்மம். அதாகிறது — ஜ்ஞாநவிஷயமான அர்த்தங்களும் ஜ்ஞாநமுமேயுள்ளது, இதில் ப்ரமாணம் ப்ரத்யக்ஷமும் அநுமாநமுமென்னாரும், பதார்த்தங்கள் அநுமேயங்கள் ஜ்ஞாநமேயுள்ளதென்பாரும், அநுமேயமாயும் அர்த்தங்களில்லை, கேவலஜ்ஞாநமேயுள்ளதென்பாரும், அந்தஜ்ஞாநமுமில்லை, ஸர்வம் சூந்யமென்பாரும், ஸர்வத்தையும் சூந்யமென்னலாமோ, ஜகத்து கார்யகாரணரூபத்தாலே நித்யமாயும், அநித்யமாயும், பிந்நமாயும், அபிந்நமாயும், ஸத்யமாயும், அஸத்யமாயும், இப்படி அநேகமென்பாரும்; ஆக இப்படி சொல்லுகிற நீசதர்மம் ஆகிநின்ற நிலனுக்குக்கீழாலே வைதிகதர்மத்துக்கு விருத்தமாய்ப் பழையதாயப் போருமென்கை. "எல்லாம்" என்றது - ஸாங்க்யம், வைசேஷிகம், பாசுபதம் முதலானவை. இவை நீசதர்மமானபடி எங்ஙனேயென்னில், - ஈச்வர விபூதியிலே ஒருவனை ஹிம்ஸித்தார்க்குச் சொல்லுகிற பாபம் ந்தக்கு அவதியில்லை, ஈச்வரனையும், ஈச்வரவிபூதியையும். அஜ்ஞாநத்தாலே அழிக்கப்பார்க்கிறவர்களிறே, அகணடபகணடர ப்ரவர்த்திக்கிறே † அடங்க.

கலையறக்கற்றமாந்தர். ச்ருதிஸ்ம்ருதிஇதிஹாஸங்களிலே நிலைநின்றவர்களாய் வேதார்த்தம் கைப்பட்டவர்கள். அவர்களாகிறார் - கூரத்தாழ்வான் போல்வாரிறே. காண்பரோ கேட்பரோதான். இவற்றை நெஞ்சாலே ஆராய்தல், செவியாலே கேட்குதல் செய்வர்களோ.

§ "சாகேன்" என்றும் பாடம். † "அடங்க" என்றது - முழுதும் என்றபடி.

ஆழ்வான், ¶ இஷ்டஸித்தி வாசிக்கிறவர்களோடேயிருந்து தாழ்ந்துவர ஆழ்வானுக்குச்சொன்ன ‡ வார்த்தையை அநுஸந்திப்பது பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகள் ஸத்யா அஸஹ்யமாகையும், பகவத்விஷயம ஸத்தபாதாரகமாயிருக்கையுமிறே தாசநிஷ்டையாவது தலையறுப்புணடேஞ்சாவேன் சத்தியங்காண்மின் நிர்த்தோஷ சுருதிப்ரமாணமென்றிருக்குமவிலலாதார்க்கு மிதுவே ஆசாயணீய வஸ்துவென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷத்தாலே ஸாதிக்கிறேன், அதைக்காணுங்கோள. மழுவைக்காய்ச்சிக் கையிலே இட்டால அக்நி தன்கார்யம செய்யமாட்டாதொழிகிறது அர்த்தத்தினுடைய ஸத்யதையாலேயிறே; அப்படியே என்னுடைய சிரச்சேதத்தைப்பண்ணினால அதின் கார்யமான மரணமின்றிக்கே யிருந்ததாகில தசரதாத்மஜனை ஆசாயணீயனென்றிருங்கோள. (க) "யதி ஸ்தாஸ்யதி..." என்கிற பாதிஜ்ஞையாலே, வாபலத்தாலே அறுக்கக்கடவதல்லாத தலையறுக்கக்கணடோமிறே; அப்படியே அற்றதலையின கர்யமான மரணமபிறவாதபடியிறே இவா பாதிஜ்ஞை தலையறுக்கச்செய்தேயும மரணமின்றிக்கேயொழியக்கூடுமோ வென்னில, சத்தியங்காண்மின. பரத்யக்ஷிக்கப் புகுகிறவற்றிலே ஸம்சயிக்கிறதென, நான பண்ணுகிற த்ருஷ்டபாதயத்தைக் காணுங்கோள

ஐயா. அவாகள இருயாதேகாண்கைக்காக இரக்கிறா நீர இனி பரத்யயம்பண்ணவேண்டா, பண்ணின பாதிஜ்ஞையே அமையும, ஆசாயணீயன இவனென்று சொல்லலாகாதோவென்ன; சிலையினுலிலங்கைசெற்ற தேவனே தேவனாவான் வாஙகொடுத்த தேவதைகள் தாம குலபாமே சக்ரவர்த்திதிருமகனாய்வநதவதரித்து, கையில் விலலாலே லஙகையை அழியச்செய்தவனே ஆசாயணீயன.

தேவதைகள தஙகளளவறியாதே ராவணனுக்கு வரஙகொடுத்து, பினனை தங்கள் குடியிருப்பிழக்குமபடி அவனாலே நெருக்குண்டு போக்கறறவளவிலே திருவடிகளிலேவந்து விழுவர்கள, அதுக்குப போக்கடிசெய்கை ஈசவரனுக்கேயாமிறே. பரஹ்மாதிகள வரபலத்தாலே பூணசட்டின லங்கையை ஸங்கல்பத்தாலன்றியே கையில் விலலாலே அழியச்செய்தவனே உங்கள் விரோதியையும்போக்கி ரக்ஷிக்குமென்கை. தேவனே. ராவணவதஸமநந்தரத்தில் கையும விலலுமாய்நின்றபோது விரஸ்ரீயாலவந்த புகரையுடையவனே ஆசாயணீயனவான. ... ... எ.

அ எட்டாமபாட்டு. வேறுப்போடு இப்படிவைதிக மர்யாதைகளிலே நின்று தசரதாத்மஜனை ஆசாயணீயனென்று சொன்னவிடத்தில, அஙகுத்தை குணதிகயத்தை புத்திபண்ணி ஆச்சரியாதே, ஸம்ஸாரிகள் விகர்தராயிருந்தபடியைச்கண்டு, இதுக்கடி பாஹ்யதாசநருசிகளாகையிறே; ஆனபின்பு இவாகள வதயரென்று பெரிய பெருமாளைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்

¶ "இஷ்டஸித்தி" என்றது - ஸாங்க்யவாசஸபதி என்று போன ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரம். ‡ ஆழ்வானுக்குச் சொன்ன வார்த்தையாவது - இத்தனைபோது விளம்பித்ததென்னென்ன; ஆழ்வான இவ்வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்ய; "கலைபறக்கறறமாநதா காணபரோ கேட்டபோ" என்றருளிச்செய்து புநஸ்ஸநாநம பண்ணுவித்தருளி ஸ்ரீபாதத்தாளியுமிடுவித்தருளினாராம். (க) "தர்மாத்மா ஸத்யஸந்தச்ச"

ஶூ —வெறுப்பொடு சமணா முண்டா விதியில் சாக்கியாகள் நின்பால்
பொறுப்பரியனகள் பேசில் போவதே நோயதாகிக
குறிப்பெனக் கடையுமாகில் கூடுமேல்தலையை யாங்கே
அறுப்பதே கருமங்கண்டா யரங்கமா நகருளானே. அ.

ப-ரை —அரங்கமாநகருளானே—, வெறுப்பொடு—பகவத்விஷயத்தைக்கேட்கப்பெறாதே வெறுத்துப்போகிற, சமணா—க்ஷமணர்களும, முண்டா—சைவர்களும், விதி இல்—பகவத்ஸமாசாயணம்பண்ணி அநுபவிக்கபாக்யமில்லாத, சாக்கியாகள்—பௌத்தரும், நின்பால்—ஸர்வஸ்மாத்பரனான உன் விஷயத்திலே, பொறுப்பு அரியனகள—பொறுக்கவரியவாயிருப்பன சிலவற்றை, பேசில்—சொல்லுவார்களாகில், (ஸாத்விகன) அதுவே—அவன் நிந்தையே, நோய் ஆகி—நோயாகி, போவது—முடிந்துபோவான ; (அங்ஙனன்றிக்கே, எதிரிகள் நசிக்கும்படி,) எனக்கு—,குறிப்பு அடையுமாகில—இலக்குவாய்த்து, கூடுமேல்—என்கையில் நசிக்கும்படி எனக்கு சக்திபுமுண்டானால், ஆங்கே-பகவந்நிந்தைபண்ணினவிடந்தன்னிலே, தலையை அறுப்பதே—அவன தலையையறுத்துத்தள்ளுகையே, கருமம் கண்டாய்—கர்த்தவ்யங்கிடாயெனகிறார்.

வ்யா. வெறுப்பொடு சமணாமுண்டா. ஆத்தகாம நியந்தநமாகவன்றிக்கே நிர்நிபந்தநமாக பகவத்தகாஷங்கேட்டவாறே சிவிலென்றிருப்பாகள. வேதப்ரதிபாத்யத்யாவரும பகவதுத்கர்ஷமும, தத்ஸமாராதநாந்தர்கதமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதி ஹிம்ஸையும், அ(ச)மணர்க்கும் சைவர்க்கும அஸஹ்யம் திருநாளிலெழுந்தருளாநின்றால் நானறுகொள்வாரும், "கொமபூதிறறு" என்று முட்டிக்கொள்வாருமாயிறே முண்டரிருப்பது. முண்டா என்கிறது-சைவரை. "முண்டன்நீறன" என்கிறபடியே அவனுடைய வடிவையிறே இவாகளும தரித்திருப்பது சமணாகிற முண்டரென்னவுமாம. விதியில் சாக்கியாகள். பகவத்தகாஷத்தையறிந்து தத்ஸமாசரயணத்தைப்பண்ணி அநுபவிக்கைக்கீடான பாக்யமில்லாத பௌத்தர்.

நின்பால் பொறுப்பரியனகள்பேசில ஸாவஸ்மாத்பரனாய் குணாதிகனான உன்பக்கலிலே பொறுக்கவரியனவாயிருப்பன சிலவற்றைச் சொல்லுவார்களாகில ஈசவாஸத்பாவத்தையும தத்விபூதி ஸத்பாவத்தையும இல்லைசெய்வாரும, ஒருக்ஷேத்ரஜ்ஞனை பரதேவதையென்பாருமானால, வைதிகர்க்குப் பொறுக்கப்போகாதிறே. அவர்கள சொல்லும் பாசுரம் தம வாயாலசொல்லமாட்டாமையாலே "பொறுப்பரியனகள்" எனகிறார. "தான நீங்கு நினைந்த" என்றும், "அன்றினறுதனசெய் சிசுபாலன்" என்றுமிறே இவாகள வார்த்தையிருப்பது. "பேசில" என்றது-செவிகேட்கசசொல்லுவாகளாகிலென்றபடி மஹாபலி, ஸ்ரீபராஹலாதாழ்வான் பக்கலிலேசென்று "எனக்கு ராஜ்யஸ்ரீ குறைந்துவாராநின்றது இதுக்கு அடியென" என்று கேட்க; "அஸுராகளுக்காக தேவாகளை நெருக்கினாய், அவாகள ஆஶ்ரிதபதியிலேசென்று ஆச்ரயிக்க அவர்கள விஜயார்த்தமாக அதிதிவயிற்றிலே புகுந்தருளினான், உன் ஐசவாயம முடிந்ததுகாண்" என்ன; அவன் பகவந்நிந்தையைப்பண்ண, செவிபுதைத்துக்கொண்டு "கெடுவாய்! என்முன்னே பகவந்நிந்தையைப் பண்ணினாய்; என்தலையை யறுத்தாயாகில் எனக்கு உபகரித்தாயாயிற்று, நீயிப்படி சொன்னதுக்காக ராஜ்யப்ரஷ்டனாவாய" என்று சபித்தான். "விக்ருதனவன் ராஜ்யத்தை ஒன்றாக நினை

ந்து இபபடிச் சயிப்பானென்" என்று ஈஞ்சியா பட்டரைக் கேட்க; "நாயைத்தண்டிக்கையாகிறது அதாகின்ற அமேதயத்தை விலக்குகையன்றோ" என்றருளிச்செய்தார் ராஜகுமாரனை தண்டிக்கையாவது - சாங்கத்தையும் வெற்றிலையையும் விலக்குகையிறே. போவதே நோயதாகி, திருநறையூரரையரைப்போலே ஸத்வபரரானுமிருந்தானாகில் அவன் நிந்தையேநோயாக முடிந்துபோவது அதவா - கேட்டார் பொறுக்க மாட்டாதபடி அசக்தனுமிருந்தானாகில அவர்கள் முகத்திலே விழியாதே போவதெனறுமாம் (க) "ந்ரொவயத்ரு புரீஷம்த்ரை நீத்ராவாவிஷ்யபத்ரந்தத் கணைநத்ருவியாதவெளவம்தயம் யாசந்தோ நம்தர்."

குறிப்பெனக்கடையுமாகில் அங்ஙனறிக்கேளதிரிக்கிகுமபடி இலக்குவாய்க்குமாகில, குறித்தல-நினைத்தலும்கருத்திலது கிட்டலும் கூடுமேல். தானவனகைபிலே அசப்படாதபடி பெதிரியைசாவித்தாத தபபவலல சகதியோகமுண்டாகில தலையையாங்கே அறுப்பதே கருமம் பகவந்நிந்தைபண்ணின இடந்தனனிலே தலையையறுக்கையிறேகாத்தவ்யம, கருமம என்றது-அவனகார்ய மெனனவுமாம; ஸ்வகாயமென்னவுமாம பினனை அவன நிந்தைபண்ணக்கேளாதொழிபலாம், பகவந்நிந்தைபண்ணி அவன் தனக்கானத்தை விளைத்துக்கொளளாதொழியலாம * அக்நிஷோமீய ஹிம்ஸையில யஜமானனுக்கும் பசுவுக்கும ஸ்வர்க்க விதியுண்டாகச சொல்லாநின்றதிறே கண்டாய். ஸ்ரீதண்டகாரணயத்தில ரிஷிகளுக்கு விரோதிபான ராவணாதிகளை அழிபசெய்ததேவரிர்க்கிறே இது சொன்னாலேபுவது. அரங்கமாநகருளானே. கோயிலில் வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது அவதாரத்தில பிற்பாடரானாருடைய விரோதிகளைப் போக்குகைக்காகவன்றோ வென்கிறார். ஆர்த்தஸம்ப்ரதாராய் பரமசாந்தரான இவ்வாழ்வார் "வதமாம" என்று விதிப்பானென்னென்னில்; (உ) "நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூதாநி" என்கிறதன்றே, அக்நிஷோமீய ஹிம்ஸைபோலே விருப்பதொன்றிறே இது. பகவந்நிந்தை பண்ணுவார்க்கும், பகவத்ஸாதாரணர் விருப்பார்க்கும், பாத்பபாதக ஸம்பந்தமேயுள்ளது "என்னாக மானிடத்தை யெண்ணாத போதெல்லாம் இனியவாறே" எனனக்கடவதிறே ... . அ.

அ ஒன்பதாமபாட்டு மற்றுமோர் அவாகள், "சிஷ்டகர்மஹைக்கஞ்சி இதர காசநருபால ஆச்ரயியா திருந்தோமல்லோம. தசரதாத்மஜனையிறே ஆச்ரயிக்கச் சொல்லிற்று, அவனுமின - வாசனும் தண்டியுமாய எங்களுக்குக கிட்டவொண்ணுதா யிருப்பானொருத்தன, பிட்டினுமம வஸிஷ்டாதிகள் அருகேயிருந்து அயோக்யரோ யோக்யரோ என்னுநிற்பர்கள, ஆகையாலே பரத்வததோடு ராமாவதாரத்தோடு வாசியில்லை, எங்கள்யோக்யதை பாராதானொருத்தன ஆச்ரயணீயனாகவேணும, அவனைசகாட்டித் தாரீர் என்ன; ஆகில்யோக்யாயோக்யதைபாராதே தானேமேல்விழுந்து விஷயீகரிக்கும கர்ஷ்ணனை ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார்

மூ.--மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே மதியிலா மானிடங்காள!
உற்றபோ தன்றிநீங்க ளொருவனென றுணரமாட்டீர்
அற்றமே லொன்றறியீ ரவனையல்லால தெய்வமில்லை
கற்றினை மேய்த்தவெந்தை கழலிணை பணிமினீரே ௯

(க) "குமோர்யத்ரபரிவாதோ நிந்தாவாபி ப்ரவர்த்ததே। கர்ணௌதத்ரபிதாதவ்யௌ கந்தவ்யம்வா ததோந்யத:" (உ) "நஹிம்ஸ்யாத் - பூதாநி"

படை — மதி இலா—வேதாந்தஜ்ஞாநமில்லாத, மானிடவர்கள்—மநுஷ்யர்களே, மற்றும்—நான் சொல்லுகிறவனையொழிய, ஓர் தெய்வம்—வேறேயொரு பரதேவதை, உண்டோ—உண்டோ, உற்றபோது அன்றி—உங்களுக்கு ஆச்ரயணீயரான தேவதைகள் நாவுரு திகளை கையிலகப்பட்டு செருக்குண்ணும்போதல்லது, ஒருவன் என்று—ஸர்வாதிகனே ஒருவனென்று, உணரமாட்டீர்—நீங்கள் அறியப்போகிறதில்லை, அற்றம்—உள்ளுண்டான பொருளை, ஒன்று—ஏகதேசமும், அறியீர்—அறியமாட்டீர்கள், அவனை அல்லால்—அவனையொழிய, தெய்வம்—ஆச்ரயணீயதேவதை, இல்லை—வேறே இல்லை; (ஆதலால்,) நீர்—நீங்கள், கனம் இனம் மேய்த்த—கற்றுத்திரளை மேய்த்தவனும், எந்தை—நமக்கு ஸ்வாமியான கர்த்தனுடைய, இணை—ஒன்றுக்கொன்றொப்பான, கழல்—திருவடிகளை, பணிமின்—ஆச்ரயியுங்கோள்

ஸ்யா மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே. நான் சொல்லுகிற இவனையொழிய வேறேயொரு ஆச்ரயணீய தத்வமுண்டோ?; “ ஈச்வரோஹம் ” என்றிருப்பாருண்டாகிலும் ஆச்ரயணீயனுமாய் ப்ராப்தனுமாயிருப்பான வேறொருவனில்லை (க) “யேப்யஸ்ஸித்தி தேவதா: ஸதா:” என்று அநயாசகிறே இவன் சொல்லும்போதும் சொல்லுவது ஓர்தெய்வம், கடைக் குடியனுப்ச் சிறிதுபோதைக்குப் போலியாய் நின்று பின்னைவிவேகித்தால் கழிக்கலாவதொன்றுமில்லை உண்டே இவனோடு ஸமாநராயிருப்பாருண்டோவென்று கேட்கிறார்களே, கிம - க்ஷேபார்த்தமாதல், “ ஏழுலகும் யாவரும்செய்தது அருளாலளிப்பார் ஆர ” என்றால், “ அவன ” என்று எதிரிகளுக்கு உத்தரமாய்ப்படி ஸ்பாலிதமான அர்த்தமென்கிறார் தல்; ஸம்ப்ரதிபந்நமான அர்த்தத்தை ஒருவராலும் மிசையாசொழிய வொண்ணாதிறே. மதியிலாமானிடங்காள் (உ) “ த்ரீணி ஸஹஸ்ராணி சதாநி த்ரீணி தேவா நவ ச ஏகோ தேவ:” எனகிறபடியே ஆராத்யரனேகரென்னுமிடம் ச்ருதிஸித்தமன்றோவென்ன; வேதாந்த ஜ்ஞாநமில்லாதார் பாக்யஹீநரிறே. (ந) “ வஸூந் ருத்ராநாதித்யாந் ஸாத்யாந் விச்வேதேவாந் ” (ச) “ ஸஹஸ்ரசிரஸம் தேவம் ” (ரு) “ யேயஜந்தி பித்ரூந் தேவாந் ” என்கிறச்ருதி ஸம்ருதிகளில் ஜ்ஞாநமில்லாதாரிறே அறிவுகேடுபோ கையுள்ள ஜந்மத்திலே ஜநித்து அறிவழிக்கப்பிறக்கிற பாக்யஹீநர்காள். ' “ ஆன விடையேழன்றடர்த்தார்க்காளானாரல்லாதார் மானிடவரல்லரென்றெனமனத்தே வைத்தேனே” என்றும், “ செங்கணமால் நாமமறந்தாரை மானிடமாவையேன் ” என்றும், (சூ) “ ஸவலவதி ” என்றுமசொல்லக்கடவதிறே. (எ) “ தஜ்ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம்” என்றும், “ நுண்டாமரையாள் சேர்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு ” என்றும்- வருந்த விஷயத்தில் ஜ்ஞாநமே ஜ்ஞாநமாவது, அல்லாதவை-அஜ்ஞாநமாகும். (அ) [“ வித்யாந்யா சில்ப நைபுணம்”] செருப்புக்குத்தக்கற ஜ்ஞாநத்தோபாதியிறே இதரஜ்ஞாநங்கள். உங்களுக்கு அறிவில்லையாகில் அறிந்த நீர் அருளிச்செய்ய மாட்டீரோவென்ன, உற்றபோத

(க) “ யேபயாநபிதேவதாபக்தா: ” (உ) “ த்ரீணிசதாத்ரீணி ஸஹஸ்ராணயக்நிமத்ரிம சச்சதேவாநவசாஸபர்யந் ” (ந) “ சதுர்ஹோதாரோயத்ரஸம்பதம் கச்சந்திதேவை: ” (ச) “ அஹம்ஹிஸர்வயஜ்ஞாநாம்போக்தா ” (ரு) “யேயஜந்திபித்ரூந்தேவாந்” (சூ) “அஸ ந்நேவஸபவதி ” (எ) “ தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம் ” (அ) “ வித்யாந்யாசில்ப நைபுணம் ”

ன்றி நீங்களோருவனென்றுணரமாட்டீர் நானசொன்னாலும் ப்ரளயமவந்து கிட்டினபோது ஆச்ரயணீயரான தேவதைகளும் நீங்களும் ஒருபுகுவாசல் தேடித்திரியுமன்றல்லது ஸர்வாத்மரக்ஷகனொருவனுளனென்று உங்கள்நெஞ்சில் படமாட்டாது.

உங்களுக்கு ஆச்ரயணீயரான தேவதைகள், ராவணாதிகள் கையிலே நெருக்குண்டு கூப்பிடுமன்றிறே ரக்ஷகனொருவனுண்டென்று உங்கள் நெஞ்சிலே படுவதெனறுமாம். ஒருவனென்றுணரமாட்டீர் தேவதாந்தரங்களை ஆராதிக்கிற நீங்கள் ஆபத்தசைகளை யொழிந்த போது அவர்களோபாதி இவனும் ஒருவனென்று புத்திபண்ணமாட்டீர்கோள் அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமோக்ஷத்தைத் தருமிவனபக்கல் க்ஷுத்ரபலப்ரதரான தேவதைகள்பக்கல பண்ணின ஆதரமுமின்றிக்கேயிருக்கிறதிறே ஸம்ஸாரிகள்மதிகேடு

அற்றமேலோன்றறியீர். அற்றம் – மறைபொருள். அறியாமைக்கடி அபிதாநவ்ருத்திக்கு மேல்பட்ட தாத்பர்யவ்ருத்தி யறிகிலீர்கோள். (க) "வசஸாமவாச்யமுத்தமம்" (உ) "வேதைச்சஸர்வைரஹமேவவேத்ய:" (ந) "நாராயணபரோவேதா:" என்னக்கடவதிறே அவனையல்லால் தெய்வமில்லை அவனையொழிந்த தேவதைகளுடைய ஸத்பாவத்தை யில்லையென்கிறாரல்லர், ஈச்வரனுக்கு ப்ரகாரமாகக்கொண்டு அத்தேவதைகளுமுளர், ஆச்ரயணீய ரில்லையென்கிறார். "அவனை" என்றுகொண்டு மேலசொல்லுகிற க்ருஷ்ணனை நினைக்கிறார்.

"அவனை" என்று நீரருளிச்செய்கிறவனை இன்னானென்று விசேஷியீர்- நாங்களாச்ரயிக்கவென்ன; கற்றினம் மேய்த்தவெந்தை கழலிணைபணிமினீரே என்கிறார். "க்ருஷ்ணன்" என்னாதே "கற்றினமமேய்த்த" என்றது - தேவதாந்தரங்களைப்போலே தன்னைத் தாழ்த்திக்கே ஸர்வஸுலபனென்னுகைக்காக பசுமேய்க்கை, * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்தத்தோடொக்கும்; கன்று மேய்க்கையிலே யாய்த்துத் திருவுள்ள முகந்திருப்பது, ஸ்வரக்ஷணத்தில் குறைய நின்றார் பக்கலிலேயிறே திருவுள்ளம் மண்டியிருப்பது "தீவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி" என்கிறபடியே — பசுமேய்க்கையில உகப்பு; கன்றுகளை மேய்க்குமிடத்தில் இனிதாகவிருக்கும் (கற்று- கன்று) எந்தை. நான்கப்பட்ட துறையிலே நீங்களுமகப்படப் பாருங்கோள். கழலிணை பணிமினீரே. அச்செயலுக்குத் தோற்று (ச) "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்கிறபடியே நான அவன் திருவடிகளிலே விழுந்தேன், நீங்களுமப்படியே ஆச்ரயியுங்கோள்

தான சிறியனாய் நின்ற நிலையிலே தன்னை ஆச்ரயித்தாரைப் பொறுப்பிக்குமவனை ஆச்ரயியுங்கோள். "யயாதி இந்த்ரனோடே ஏகாஸநத்தி லிருந்தவளவிலே, கர்மபூமியிலே புண்யகர்த்துக்களாய்ப் போருவாராரோவென்ன; அஸத்யம சொல்லலாகாதென்னும் நினைவாலே நானவர்த்திக்கிற நாளிலே என்னைச சொல்லுவார்களென்ன; ஏகாஸநத்திலிருந்தவு பொறுமையாலே ஆத்மப்ரசம்ஸை பண்ணினாயென்று, (ரு) 'த்வம்ஸ' என்று தலைகீழ்ப் பட்டுத் தள்ளினானென்று உண்டாயிருந்தது; வேதோப ப்ராஹ்மணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தமான

(க) "வசஸாமவாச்யமுத்தமம்" (உ) "வேதைச்சஸர்வைரஹமேவவேத்ய:" (ந) "நாராயணபராவேதா:" (ச) "குணாத்தாஸ்யமுபாகத:" (ரு) "த்வம்ஸ"

மஹாபாரதத்தில் இது என்ன வேதார்த்தம் சொல்லுகிறதென்று குறைப்பட்டிருக்குமே ன்ன; அவனே ஆச்ரயணீயனென்னு மிவ்வர்த்தத்தை சொல்லுகிறது என்றருளிச்செய்தார்.

அ. பதத்தாமப்பாட்டு நாட்டினான். "தணடுராய் மாலேமாயன்" என்கிற தேசவி பாகாக்ஷம ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தை யருளிச்செய்தீர், அநந்தரம் அதிலும் ஸுலபமான க்ருஷ்ணா வதாரத்தை யருளிச்செய்தீர், ராமாவதாரத்தோடு க்ருஷ்ணாவதாரத்தோடு வாசியின்றி இரண் டுக்கும் பிற்பாடரான எங்களுக்கென்ன, தேசகாலத்தால வந்தகுறைதீரக் கோயிலிலே வந்து பெரியபெருமாளாயக் கண்வளராநின்றருளுகிறார், அங்கே ஆச்ரயியுங்கோள், அவரை யொழிய மோக்ஷார்த்தமாக வேறு தேவதைகளை ஆச்ரயிக்கையாவது — அஸ்ரீவாசலிலே ஸேவாயம் வேண்டியிருப்பாரோபாதிகிடீகோ ளென்கிறார்.

> மூ — நாட்டினான் தெய்வமெங்கும் நல்லதோ ரருள்தன்னாலே
> காட்டினான் திருவரங்க முய்பவர்க் குய்யும்வண்ணம்
> கேட்டிரே நம்பிமீர்காள் கெருடவாகனனு நிற்கச்
> சேட்டைதன் மடியகத்துச் செல்வம்பார்த் திருக்கின்றீரே. ௰.

ப-ரை. — (ரஜஸ்தமஃப்ரசுராகளுக்கு,) எங்கும் — எல்லாவிடங்களிலும், தெய்வம் - ஐயன்பிடாரி முதலான தாமஸதேவதைகளை, நாட்டினான் — நிலைநிறுத்தினான், உய்பவர்க்கு — உஜ்ஜீவநாபேக்ஷையுள்ளவர்களுக்கு, நல்லது — விலக்ஷணமாய், ஓர் — அத்விதீயமான, அருள்தன்னாலே — க்ருபையினாலே, திருஅரங்கம் காட்டினான் — கோயிலைக்காட்டி யருளினான்; நம்பிமீர்காள் — பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயலாபத்தாலே பூர்ணராயிருப்பவர்களே, கேட்டீரே — நீங்கள் இவ்வர்த்தத்தைக் கேட்டிகோளே; கெருடவாகனன் நிற்க — பெரியதிருவடியை வாஹனமாக வுடையவன் இருக்கச்செய்தே, சேட்டைதன் மடியகத்து — மூதேவியிடத்திலே, செல்வம் பார்த்து இருக்கின்றீரே — தனம்வாங்கவிருக்கிறீர்களே யென்கிறார்.

வயா. நாட்டினான். ஸத்வப்ரசுராய்த் தன்னைப்பற்றுமளவுடையவரானதிக்கே ரஜஸ் தமஃப்ரசுரர்க்கும் தேவதைகளை நாட்டினான். அநுக்ஷணம் ஜனனத்தைப்போலே ஸ்வதந்த்ரராய் மூலேயடியே திரியப்புக்கவாறே, வைஸவகுணாநுகூலமாக தேவதைகளை ஆச்ரயித்து, பின்னை சேதநரிறே நமவர்சியறிந்து நம்மைப்பற்றுகிறார்களென்னும் நினைவாலேயாய்த்து தேவதைகளை நாட்டிற்று. நாட்டினான். உபக்ரத்தைப்பெறுத கொடிபோலேயாயத்து ஈச்வரனுடைய ஆத்மபாவத்தையொழிய தேவதைகளுடைய ஸத்தாதிகளிருப்பது க்ஷணிக்காலநாட்டினாப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. "நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக" என்னக்கடவதிறே தெய்வமெங்கும். "ஐயன்" என்றும், "எழுமூர்த்தி" என்றுமிதெல்லேயாக ஆசண்டாளமாச்ரயணீயரைக் கற்பித்தான். (க) "விஷ்ணுராத்மாபகவத:" என்றும், "இறையவராவர் விதிவழியடையநின்றனரே" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. முதல்தன்னிலே இவற்றை முமுக்ஷுவிஸ்ர்க்ஷயா ஸ்ருஷ்டித்தப் பின்னை வேதசக்ஷுஸ்ஸையுங்கொடுத்துவிட்டால், குணாநுகூலமாக தேவதைகளை ஆச்ரயித்து, அவற்றினுடைய ஸ்வபாவங்களையும் தன்வாசியையும் அறிந்து நம்பக்கலிலேவருகிறனவென்றுய்த்து தேவதைகளை ஸ்ருஷ்டித்தது, அதுபோயக் கொள்கொம்பு முட்டப்படர்ந்து அவர்கள்பக்கலிலே ஆதரத்தைப்பண்ண

(க) "விஷ்ணுராத்மாபகவத:"

ளித் தானபக்கலிலே வைமுக்யத்தைப் பண்ணும்படியாயிற்று நல்லதோரருளாதன்னாலே தான் கிளேத்தவழியே தன்னுடைய ஹிதமறிந்துபோராதே நோவுபட்டிருக்கின்ற வாகாமே, பெருங் க்ருபையைப்பண்ணினுனித்து

நல்லதோரருள் இவற்றினுடைய சாமாநுகுணமாகவாதல, ஆசாயாநுகுணமாகதல் பகாணுமருள்போலன்றியே, (க) "கூரவயாகெவலு" எனகிறபடியே இவற்றினுடைய நார்க்கதிலைபக்கண்டுபண்ணுமருள்; இவர்கள் தந்தாந்தசையை யறிந்து அநுஸந்தித் அநுக்கரோ டேர்சிக்கவு மறியாதிருக்கச்செய்தே பண்ணுமருளிறே "நல்லதோரருள" என்கையாலே - கெட்டுத்தவைகளை யுண்டாக்கிவைத்ததும் அருளின்காயமென்கிறது அருளா தனாலே காட்டினுனை திருவரங்கம் சிலர் எங்களுக்குச் சாடடவேணுமென்னக் காட்டுகைய ன்றிக்கே, முலேச்சுடுப்புத் திரததரையிலே பிச்சவாரைப்போலே தன் செல்லாமையாலே காட்டினுனைத்து இருந்தமிழ்ச்சிரையோடே ரத்தநாகக்கொடுப்பாரைப்போலே கோயிலோடே கூடவாயத்துத் தன்னைக்காட்டிக்கொடுத்தது இவர்களோடு இவர்களாச்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு வாசியறத் தாதாம் நிலையுணர்ந்து, ரக்ஷகாபேக்ஷை யுண்டானவனுடனாம்போமாகவொண்ணுதென்று ரக்ஷகனைதான் தன்னை ஸந்நிஹிதனாக்கிவைத்தான இதுதானூர்க்கென்னில், உய்பவர்க்கு உஜ்ஜீவிப்போமெனபாரெல்லார்க்கும் பொதுமிது, இதனில் ஒதுங்கோமெனனுமையே வேண்டுவது இது உஜ்ஜீவாமானவோபாதி தேவதாந்தரபஜநமும் பந்தகமாகையாலே ஸம்ஸாரஹேதுவென்கை

உய்யும்வண்ணம் தேவதாந்தரமுகமாக தசசரீரியை ஆராதிக்கையும உஜ்ஜீவநபாகமானாலும் அது அதிக்ராந்திகாரம், கோயிலேவந்து ஆசரயித்து உஜ்ஜீவிக்கை ஸர்வாதிகாரம் கேட்டிரே நம்பிமீர்காள், பகவத்வயதிரிக்த விஷயலாபத்தாலே பூர்ணராயிருந்துள்ள நீங்கள் இவ்வர்த்தத்தைக் கேட்டிகோளே யென்கிறார். ஸர்வேச்வரன ஸந்நிஹிதனாயிருக்க தேவதாந்தரங்களை ஆசரயித்து அத்தாலே பூர்ணராயிருந்துள்ள நீங்கள் கேட்டிகோளே யென்று மாமலஸாரிகள் ஸ்ரீஆஜ்ஞைக்குப்பாடுவாரைப்போலேயிருக்கையாலே உணர்த்தி "கேட்டிரே" என்கிறார்

கெருடவாகனனும்நிற்க. கருடவாஹநனிறே ஆச்ரயணீயன பெரியதிருவடிக்கழுத்திலே நற்புரிக்க விருத்தல், திருவாழியைச் சலியாதேபிடித்தல, ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மியையென்கொள்ளுதல் செய்யுமிவற்றிலே யொன்றேயமையுமிறே ஸர்வேச்வரனுகைக்கு தனபக்கலசாலேசமுடையாரிருந்தவிடத்தே கொடுவந்துகாட்டும் பரிகரத்தையுடையவன்நிற்க "நிற்க" என்கிறது - (உ) "ஆஶாபாயநிவாரகே" என்கிறபடியே அவஸாப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கை தேவதாந்தரங்கள்பக்கல போமிடத்தில் இவனை அதிக்ரமித்துப் போகவேணுமெபடி இவனுடைய ப்ரத்யாஸத்தியைச சொல்லிற்றாயுமாம்

சேட்டைதன் மடியகத்துச்செல்வம் பார்த்திருக்கின்றீரே அஸ்ரீகிழிச்சிரையிலே நடவாய்கவிருக்கிறிகோள் அலக்ஷ்மீ பக்கலிலே ஐச்வர்யத்தை ஆகாங்க்ஷித்திருக்கிறிகோளே இதர தேவதைகளை ஆச்ரயித்து மோக்ஷம்பெறவிருக்கையாகிற இது அஸ்ரீபக்கலிலே ஐச்வர்யம் வேண்டியிருக்கையிறே. பந்தகமாய க்ஷுத்ரமான பலங்களைத்தரும் தேவதைகளை ஆசரயித்து அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமோக்ஷத்தை லபிக்கப்போமோ, அமணனைக்கூறை

(க) "கர்ப்பாகேவலம்" ஸ்ரீஆஜ்ஞைக்குப்பு ஆடிசை-சதுரங்காடுகை (உ) "ஆசபாயநிவாரகம்"

வேண்டுமென்று - சோலையை (சோலை) க்கருதிப்போ, அப்படிப்பட்டவர்களை மதிப்பையறுக்கை யன்றோ ரஜஸ்தமஃப்ரசுரரை ஆசரிக்கும் நித்யஸம்ஸாரிகள் பெறும்பேற்றை எங்ஙனே பெறும் படி. பகவத்ப்ரவணரானவர்கள் தேவதாந்தரங்களைத் த்ரஸ்கரிக்கிறபடி "ருத்ரனும் தேவியும் போகா நிற்க, பகவத்ப்ரவணனாயிருப்பானொருவன் அவர்களை அநாதரித்துத் தனவஸ்தாத்தைக் குறித்தினன்" என்கிறதை நினைப்பது ... .. ௧0.

அ பதினோராம்பாட்டு ஒருவில்லால். இப்படி ஸௌலப்யகாஷ்டையை உபதேசியா நிற்கச்செய்தேயும் அவிக்ருதராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து, நான் ஆச்ரயணீயனைச் சொன்ன சக்ரவர்த்தி திருமகன், பிற்பாடர்க்கு முதவுகைக்காகவந்து கண்வளர்ந்தருளா நிற்க பாகப்ஹாநியாலே திருநாமத்தைச் சொல்லிப் பிழைக்கமாட்டாதே காலத்தை வ்யர்த்தமே போக்குகிறீர்களே என்று இன்னாகிறார்.

மூ—ஒருவில்லா லோங்குமுந்நீ ரடைத்துலகங்க ளுய்யச்
செருவிலே யரக்கர்கோனைச் செற்றநஞ் சேவகனார்
மருவிய பெரியகோயில் மதிட்டிரு வரங்கமென்னா
கருவிலே திருவிலாதீர் காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே ௧௧

ப-ரை.— ஒரு வில்லால—கைக்கொண்டிருக்கிற ஒருவில்லாலே, ஓங்கு—கொந்தளிக்கிற, முந்நீர்—ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வர்ஷஜலம் ஆகிய மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடைய ஸமுத்ரத்தை, அடைத்து—மலைகளைக்கொண்டு அணைகட்டி, உலகங்கள்—பாதாளம்முதலிய லோகங்களிலுள்ளார், உய்ய—வாழும்படி, செருவிலே—போரான யுத்தத்திலே, அரக்கர் கோனை—ராக்ஷஸ ராஜனான ராவணனை, செற்ற—ஜயித்தருளினவனாய, நம் சேவகனார்—ஆச்ரிதரான நம்முடைய அஞ்ஜலிக்குத் தோற்குமவனான அழகிய மணவாளன், மருவிய—திருவுள்ளம்பொருந்தி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பெரியகோயில்—பெரிய கோயிலென்னும் பேரையுடைத்தாய, மதிள்—உயர்ந்த மதிளையுடைத்தான, திரு அரங்கம் என்னா—திருவரங்கமென்று சொல்லாதவர்களாய், கரு—கர்ப்பத்திலுங்கூட, திரு இலாதீர்—பகவத்கடாக்ஷமில்லாதவர்களே, காலத்தை—ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்துத் தொண்டுசெய்து வாழுகைக்குக் கண்டகாலத்தை, கழிக்கின்றீரே—வ்யர்த்தமாகப் போக்குகிறீர்களேயென்று வெறுக்கிறார்.

வ்யா. ஒருவில்லால் கைக்கொண்டிருக்கிற ஒருவில்லாலேயாய்த்து கடலைப்படைத்தது. அதுக்கடியென்னென்னில்; ஸமுத்ரத்தை ஆச்ரித்து வழிவேண்டிக் கிடந்தவிடத்திலே வந்து முகங்காட்டிற்றில்லை, இது குணத்துக்கு முகங்காட்டிற்றாயிருந்ததில்லை, (க) "சாபமாநய ஸௌமித்ரே" என்கிறபடியே — கொண்டுவா தக்காளையென்று கையிலே வில்லை வாங்கி, அவ்வில்லு எதிரிகள் பக்கல் தண்ணளிபண்ணிலும் பண்ணுதல் ஆசீவிஷோபமமான அம்புகளை விட்டார். ஓங்குமுந்நீர். கடலினுடைய ஸ்வாபாவிகமான வேகத்தைச் சொல்லுகிறதன்று, கையும் வில்லுமாய் நின்ற வீரவுறைப்பைக் கண்டு, கிழமண் கொண்டு மேல்மண்ணெறிந்து கொந்தளித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் ஆர்த்திக்ரஸ்யமன்றே, அம்புகளுக்கு மஞ்சிறே. உபாத்யாயன் கையில் சசைகண்டு பிறுபாளைகள் காலிலே விழுமாப்போலே திருவடிகளிலேவந்து வெள்ளங்கோத்தாய்த்து (உ) "ஸமுத்ரஸ்ய தத:க்ருத்தோ ராமோ ரக்தாந்தலோசந:" என்னக்கடவதிறே

(க) "சாபமாநயஸௌமித்ரே" (உ) "ஸமுத்ரஸ்யதத:க்ருத்தோ ராமோரக்தாந்தலோசந:"

அடைத்து நாலிரண்டடிப்பு விட்டவாறேவந்து முகங்காட்டி முதுகெடுத்துக் கொடுத்தவாறே அதின்மேலேபாய்ந்து அணைகட்டிற்று ஆகையாலே கல்லாலன்று அடைத்தது, வில்லாலென்கை இங்ஙனன்றாகில் விட்டவிட்ட மலைகளெல்லாம் மாழ்ந்துபோய அடைத்தாய்த் தலைக்கட்டாது

உலகங்களுய்ய பாதாளம் பூமியந்தரிக்ஷஸ்வர்க்கம் இவ்வுலகங்கள் உய்ய ராவணனுடைய பாஹுபலத்தாலே இவ்வுலகங்களெல்லாம் மழிந்திறே கிடந்தது (க) " நயஸ்ய வாதா நதஸ்ய நஹோஷ்ணகாம்ஸயண்ணு " என்று யஜ்ஞாதிகளை விலக்கியும் அப்பாலே இந்த்ராதிகளை ஜயித்தும் பஹுமுகமாக நலிந்தான், இவனையழித்த பின்பாய்த்து லோகங்கள் ஜீவித்தது அங்ஙனன்றியே, (உ) " ஸெளசாரூவ்வாஸ்ஸ்வஸ்தித்து " என்கிறபடியே அசத்தரானவர்களும் அத்தை தாசித்து சுத்தராம்படி யடைத்து என்று இப்போதிக்கவுமாம் சேருவிலே. மாயாம்ருகத்தைக்காட்டி ராஜபுத்ரர்களை அகற்றி, திறந்துகிடந்த வாசலிலே நாய் புகுருமாப்போலே, தனியிருப்பிலேவந்து பிரித்த கோழைப்பையலைப்போலன்றியே, பத்தும் பத்தாக யுத்தத்திலே அரக்கர்கோனை நான ராக்ஷஸராஜனென்று தன்பரிகரத்தைப் பார்த்து அபிமானித்திருந்தவனை தானே அதிசாமப்பண்ணுமளவன்றியே ராவர்க்கத்துக்கடைய ஒதுங்கநிழலாயிருந்தவனை செற்ற அவன கண்முகப்பே பரிவாரத்தை யழித்து ப்ராணங்களை யழித்து, தன்தலை தரையிலே புரளக்கண்ணாலே சான்பாரில்லைபாம்படி யிருக்க, தானகாணும்படி ஓரோதலையாக அறுத்திறே அழியச்செய்தது (ங) " ஶ்ரூரா நாஜ்ஞாமி, " நம்சேவகனார். ஈசவரத்வத்தாலே " சேவகனார் " என்கிறாரல்லர், ஸேவசவாசியாலே. அதாகிறது - கையிலக்கைக்குச் சேவிக்குமவனென்கை அதாகிறது - ஓராஞ்ஜலிக்கும் தானுள்ளதனையும் இவனை ஸேவிக்குமென்கை. *தாயத்தலையறுப்பு விழுத்தொடுத்த தலைவனிறே. அநந்பகதியான நமவிரோதிவர்க்கத்தைப் பிராட்டிபோட்டை வைசஷேஷ விரோதியைப் போக்கினப்போலே போக்குமாணபிள்ளையென்னுதல்; எல்லாக்கும் நஞ்சமான பிராட்டிக்கு உதவுகையாலே நமக்கு உதவினானென்று எல்லார்க்கும் சொல்லலாம்படியிருக்கையாலே " நஞ்சேவகனார் " என்னுதல் நஞ்ஜீயர் இப்பாட்டைக் கேட்டவன்று தம்மிலே அநுஸந்தித்துப் போசாநிற்க, ஒருஸேவகனும் ஸ்த்ரீயும் விவாதம்பண்ணின வளவிலே அவனுக்கு இவள்சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு விதத்தானவார்த்தையை யநுஸந்திப்பது;- அதாகிறது — பிணங்கினவளவிலே உன்னால் என்னை யென்செய்யலாம், ஏழைக்கும்பேதைக்கும் வீரோ ஸ்ரீ சாமந்தனார் பத்திரங்கட்டிறமென்றாள்

பட்டரை ஆச்ரயித்த சோழசிகாமணி பல்லவராயர்க்கு (ச) " ராமோஸ்நுக்ஷமாஸ்மயாவா " என்கிறசலோகத்தை யருளிச்செய்து கட்டகரையில வெளியை நினைத்திருமெளனத்தை அநுஸந்திப்பது. அத்தைக் கூடக்கேட்டிருந்த நஞ்ஜீயரும் பிள்ளை விழுப்பரையரும் நம்பி ஸ்ரீகோவர்த்தந தாஸருமாக இதுக்குச் சேர்ந்திருந்ததென்று, " இலைதுணை மற்றென்னெஞ்சே " என்கிறபாட்டை யநுஸந்தித்தார்கள் ஆக, அநந்யகதிகளான நமக்குத் தஞ்சம் சக்ரவர்த்தி திருமகனென்கை. சேவகனார் மருவிய பெரிய கோயில்.

(க) " நயஷ்டவ்யம் நதாதவ்யம நஹோதவ்யமகதஞ்சந " (உ) " ஸேதுந்த்ருஷ்ட்வா ஸமுத்ரஸ்ய " (ங) " சச்சாநுஜாநாமி " ஸ்ரீ சாமந்தனார் - ராஜா (ச) " ராமலக்ஷ்மணகுப்தாஸா "

ராவணவதம் பண்ணி விளையற்ற பின்பும் அவதாரத்தில் பிற்பாடாகு முதவுகைக்காக வாய்த்துக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ப்ரோபாந்தமாகச் சொல்லிற்று பூஜ்யவாஸிபனாறு, சேவகத்தி லுறைப்பைச் சொல்லிற்று. மருவிய திருவுள்ளம் பொருந்தி நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம் பரவ்யூஹ விபவங்களிலகாட்டில் கோயிலில் பொருக்தம் சொல்லுகிறது பெரியகோயில் கோயில்பரப்பை நினைக்கிறதனறு, ராஜா இன்னவிடத்திலே யிருந்து நினைப்பிட்டானென்றால் பின்னை அவனறனாலும் மாறு நினைப்பிடவொண்ணாத தேசகௌரவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது அதாகிறது — ஸமஸாரிகள்காயம் வீட்டுகைகையிறே (க) "தேசோயம் ஸர்வகாமதுக்" (உ) "விஷ்ணோராயதநம் யெள" மதிள்திருவரங்கம் கண்வளாந்தருளுகிறவருடைய ஸௌகுமார்யத்தைக்கண்டு அஞ்சவேண்டாதபடி மதிளையுடைத்தாயிருக்கை இவ்வஸ்துவின் சீர்மையையறிந்திருக்கும் திருமங்கையாழ்வார்போலவாரிட்டமதிளறே என்று உடம்பு நோவவேண்டா, ஒருசுதிமாத்ரமே அமையும் அவருடைய குணசேஷ்டிதங்களைப் பற்றின திருநாமம்வேண்டா, தேசஸ்பர்சியான திருநாமமேயமையும்

கருவிலே திருவிலாதீர். ஸூக்கராமாயிருக்க நீங்கள் அநாதரிக்கிறது - கர்ப்பத்திலும் பகவத்கடாக்ஷமில்லாமையிறே (ஈ "ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந் மதுஸூதந:" என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸ ஸமயத்தில் தயநீயதையைக்கண்டு குளிர நோக்குவதொருநோக்குண்டு, அது இவனுக்கு பகவத்பராவண்யமாகிற ஸம்பத்துக்கடி, அதுவும் பெறுதவர்களாகாதே! நீங்களென்கிறார் "கருவரங்கத்துட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்" என்றும், "கருக்கோட்டியுட்கிடந்து கைதொழுதேன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே. (ச) "விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்" என்று பகவத்ஸமாச்ரயணத்திக்குக் கண்டகாலத்தை வ்யர்த்தமே போக்குகிறீர்களே. காலகாத பரிணாமமில்லாத தேசத்திலின்று மிங்கேவந்துகிடக்க, நீங்கள் காலத்தை வ்யர்த்தமேபோக்குவதே!. நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம்பண்ணுகிறக அதனைவிட்டு உங்களவஸரம் பார்த்துக்கிடக்க, நீங்கள் காலத்தை வ்யர்த்தமேபோக்குவதே! நித்யஸூரிகளநுபவம் உங்களுக்கும் வேணுமென்று அந்த ஸாதமிகக்கைக்காக இங்கே ஸம்ப்ரமசெய்விக்கைக்குவந்துகிடக்க, நீங்கள் அநயபாராய்த் திரிகிறீர்களே! யென்கிறார். ... ... கக

அ பன்னிரண்டாம்பாட்டு நமனும் வாயாலே திருநாமத்தைச்சொல்லச்சொன்னோ, எங்களபாபத்தாலே பஹுஜல்பம்பண்ண க்ஷமராகாநின்றோம், திருநாமம் சொல்லச் சக்தராகிறிலோமென்ன; ஆகில் ச்ரவணமாத்ரத்தாலே திருநாமமுத்காரகமென்று முதகலோ பகயாந முகத்தாலேசொல்லி, இப்படிப்பட்ட பரபாவத்தையுடையவனூர் கோயிலென்று உஜ்ஜீவிக்கலாயிருக்க துகேபாகிகளாவதே! என்று இவர்களநர்த்தத்தைப் பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன்ன்கிறார்.

(க) "தேசோயமஸர்வகாமதுக" (உ) "விஷ்ணோராயதநமயெள" (ஈ) "ஜாயமாநம்ஹிபுருஷம யம்பச்யேர்மதுஸூதநஃ" (ச) "விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீசவராய நிவேதிதும"

மூ — நமனு முற்கலனும்பேச நரகில் நின்றார்கள் கேட்க
நரகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய நம்பி
அவனதூ ரரங்கமென்னா தயர்த்துவீழ்ந் தளியமாந்தர்
கவலையுட் படுகின்றாரென் றதனுக்கே கவல்கின்றேனே கஉ

ப-ரை — நமனும் - யமதர்மராஜாவும், முற்கலனும் - முத்கலபகவானும், பேச - ஸம்வாதம்பண்ண, (அத்தை,) நரகில் நின்றார்கள் — நரகத்திலுள்ளவர்கள், கேட்க — பாபபலாநுபவம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே கேட்க, (அத்தாலே) நரகமே — அந்நரகந்தானே, சுவர்க்கம் ஆகும் — போகபூமியோடொக்க நினைக்கத்தக்க, நாமங்கள் உடைய — திருநாமங்களையுடையனாகையாலே, நம்பி அவனது — பூர்ணனாயிராநின்ற அந்த ஸர்வேச்வரன் வர்த்திக்கிற, ஊர் - தேசம், அரங்கம் என்னாது — திருவரங்கமென்னாமல், அயர்த்து — அவன் திருநாமங்களை மறந்து, வீழ்ந்து — விஷயப்ரவணராய்க்கொண்டு தலைகீழாக விழுந்து, அளிய மாந்தர் — அருமந்த மநுஷ்யர், கவலையுள் படுகின்றார் என்று — துக்கத்திலே அகப்படுகிறார்களேயென்று அதனுக்கே — அதுக்காகவே, கவல்கின்றேன் — க்லேசப்படாநின்றேனென்கிறார்

வ்யா — நமனும் முற்கலனும் பேச — முத்கலனென்பானொருவன் பாபப்ரசுரனாய் வர்த்திக்கிற நாளிலே ஒருவர்க்குத் தானம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே, "க்ருஷ்ணாய" என்று கொடுத்தான், பின்பு அவனுடைய மரணதசையிலே யமபடர்வந்து நெருக்கி யமன்பக்கலிலே கொண்டு செல்ல, யமன்தான் இவனை யெதிர்கொண்டு ஸம்பாவிக்க, "என்னுடைய படர் என்னை நெருக்கிக்கொண்டுவர நீ ஸம்பாவியாநின்றாய், இதுக்கு ஹேதுவென்" என்ன "உன்னுடைய பாபம் அளவற்றிருந்ததிலா, நீ பூமியிலே ஒருக்கால் திருநாமத்தைச் சொன்னபடியான" என்று அத்தைப்ரசம்ஸிக்க, இங்ஙனே ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமான வித்தை நரகாநுபவம்பண்ணுகிறவர்கள் கேட்டவநந்தரம் அவ்விடந்தானே போகபூமியாய்த்தென்று சொல்லிப்போருவதொரு கதையுண்டு, அத்தையிங்கே சொல்லுகிறது நமனும் முற்கலனும் பேச — முத்கலபகவானோட ஸம்ஸாரத்துக்கு ஹேதுவென்னென்று சொல்ல, யமன் முன்பே திருநாமம் சொன்னபடியென்று சொன்னவிவ்வளவே பாய்த்துப் பிறந்தது. யமன் தனக்கு பாவமாகத் திருநாமத்தைச் சொன்னானுமல்லன். முத்கலபகவான் கேட்க அவனுக்கு உபதேசித்தானுமல்லன். நாரகிகளைத் தன கைசலிக்கவிகது இவற்றுக்கு இனிப்போக்கடியில்லையென்று சொன்னானுமல்லன், திருநாமஞ்சொன்னானொருவன் (க) "ஸ்வர்க்கமாய் நரகம் தகர்ந்துப்போமென்று" என்று அவர்களை கர்ஹித்துச்சொன்னானுமல்லன். நாகமபுசகா னென்று தன் பக்தர்க்கு ஹாநி வருகிறதோவென்று சொன்னதில்லை. நரகில் நின்றார்கள் கேட்க — பாபம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே அநுஷ்டிக்கும்படி ப்ராயச்சித்தம்பண்ணும் ஸமயத்தில் கேட்டாருமல்லர், பாபத்திலுடைய பலாநுபவம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே வாய்த்தநுக்கேட்டது. அப்போது நாலும் ஸுமுகப்ராணிகளாய்க் கேட்டாருமல்லர், ப்ராஸங்கிகமாகத் திருநாமஞ்செவிப்பட்ட வித்தனை. பாபம்பண்ணுகிறவேளையில் ப்ராஸங்கிகமாகவு மொருத்தர் திருநாமஞ்சொல்லுவாரில்லையோ, அப்போது கேளாதொழிவானென்னெனில், அப்போது விஷயப்ராவண்யத்தால்வந்த செருக்காலே செவிப்படாது, இப்போது துக்காநுபவம்பண்ணுகிறவளவாய் ஆர்த்தர்களானவர்கள் சொல்வாரென்னும் தசையாகையாலே செவிப்பட்டது

(க) "ஸ்வர்க்கமாய் நரகம் தேவர்கேசவக் க்லேசநாசநம்"

நரகமே சுவர்க்கமாகும் அந்த நரகந்தான் போகபூமியோடொத்தது மாறினைப்பி மிந்தனை பிறே வேண்டுவது (௧) “விபீஷணவிதேயம் ஹி லங்கைச்வர்யமிதம் க்ருதம்” என்கிறபடியே - ராவண ஸம்பந்தத்தாலே துஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்கு ஸ்தானமான லங்கையை ஸாத்விகர்க்கு ஸ்தானமாக்கிக் கொடுத்தாப்போலே. இப்படி நரகந்தானே ஸ்வர்க்கமாம்படி பண்ணுகிற நாமங்களென்னில், நாமங்கள் திருநாமபாடாவத்தாலே வாகக்காய்த்து நாமங்களுடைய நம்பி இத்திருநாமங்களையுடையவனாகையாலே புஷ்கலனாயிருக்குமவன் எல்லா நன்மைக்கும் தன்னைப்பற்றிப் பெறவேண்டியிருக்குமவனுக்கும் ஏற்றத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கவற்றுபாயத்தாத திருநாமமிருப்பது (உ) “தேவோ நரஸஹஸ்ரவாநு” என்றும், “பேராயிரங்கொண்டதோர் பீடுடையன்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. “நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள்” (௩) “நாராயணபராயணோ ஸ்திதாஃ” அவனதூரரங்கமென்னாது. இப்படி பூர்ணனானவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம் கோயிலென்னுமிவ்வளவுங்கூட இவனுக்குச் சேர்த்தி நேர்ந்து அல்பமாய பலம்கனத்திருக்கச் செய்தேயும் இதைச்சொல்லவொட்டாதபாபத்தின் கனமிருந்தபடியென்! இப்படி திருநாமஞ்சொல்லுவார் அருமிருக்கலாகாதென்பாரும், அவர்களை நாட்டில் நின்றும் போகத்துரத்துவாரும், திருநாமஞ்சொன்னதுவே ஹேதுவாக ஹிம்ஸிப்பாருமாயிறே ஸம்ஸாரந்தானிருப்பது ஒருவனுடைய அந்திம ஸமயத்திலே திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்தது இத்தைச்சொல்லாயென்ன, அவனும் ‘ஆமா கில்சொல்லிப்பார்க்கிறேன்” என்று இத்தை அநேகமுருச்சொல்லி அதுதன்னைச்சொல்லாதே செத்துப்போனான் இரண்டும் அக்ஷரமொத்திருக்கச்செய்தே சொல்லவொட்டுதில்லையிறே பாபபலம்.

அயர்த்துவீழ்ந்து வகுத்தவன் திருநாமத்தை விஸ்மரித்து, விஷயப்ரவணராய்க்கொண்டு தலைசிறாகவிழுந்து “மறந்தேனுன்னை முன்னம்” என்றும், (௪) “யந்முஹூர்த்தம் க்ஷணம்வாபி” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே

அளியமாந்தர் திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கு யோக்யமான நாக்குப்படைத்த அருமந்த மநுஷ்யர் “தாமுளரே” என்கிறபாட்டையும், “நாவாயிலுண்டே” என்கிறபாட்டையும்சொல்லிக்கொள்வது கவலையுள் படுகின்றாரென்று துக்கத்தேயகப்படுவதே! என்று, அதனுக்கே கவல்கின்றேனே அதனுக்கே க்லேசப்படாநின்றேனென்கிறார் ஸ்வரூபமான திருநாமஸ்பர்சத்தாலே ஆநந்த நிர்ப்பராயிருக்கைக்கு யோக்யரானவர்கள், துக்கபாகிகளாவதே! யென்றிறே இவர் க்லேசப்படுகிறது அவதாரணத்தாலே—எனக்குநரகமாதல், எனக்கும் பிறர்க்கும் கரைதல் செய்யவொண்ணுதபடி ஸம்ஸாரிகள் துக்கம் எனக்கு ஆற்றப்போகிறதில்லையென்கிறார் கவலை - துன்பம் . . . . ௧௨.

அ - பதினமூன்றாம்பாட்டு — எறியுநீர். ஸம்ஸாரிகளைநோக்கி ஹிதஞ்சொல்லுகைதான அவர்களுக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கிறவாறே, இவர்கள் துஷ்ப்ரக்ருதிகளென்று பாராதே தாகத்தியைப்பார்த்து, ஸ்வகதமாக இவர்கள் ஸ்வரூபம் பகவதர்த்தமாயிருக்கிறபடியை அறிந்திலர்களேயாகிலும், ஒருபடிபாலன்றியே வாயாலே “திருவரங்கம்” என்பார்களாகில் ஸம்ஸாரம் காம்பெழுந்துபோமாகாதே! என்கிறார்.

(௧) “விபீஷணவிதேயம்ஹி லங்கைச்வர்யமிதம்க்ருதம்” (உ) “தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந” (௩) “நாராயணபராயணாஃ” (௪) “யந்முஹூர்த்தம் க்ஷணம்வாபி”

மூ—எறியுநீர் வெறிகொளவேலை மாநிலத் துயிர்களெல்லாம்
வெறிகொள்பூந் துளபமாலை விண்ணவர்கோனை யேத்த
அறிவிலா மனிசரெல்லா மரங்கமென் றழைப்பராகில்
பொறியில்வாழ் நரகமெல்லாம் புல்லெழுந் தொழியுமன்றே ௩௬.

ப-ரை —எறியும் - அலையெறியா நின்றுள்ள, நீர் - நீரையும், வெறிகொள - புலால் நாற்றத்தையுமுடைத்தான, வேலை—கடலாலேசூழப்பட்ட, மா நிலத்து உயிர்கள் எல்லாம்—மஹாப்ருதிவியிலுள்ள சேதநரெல்லாரும், வெறிகொள—பரிமளத்தையும், பூ—செவ்வியையுமுடைத்தான, துளபம் மாலை- திருத்துழாயமாலையையுடையனான, விண்ணவர்கோனை-* அயர்வறுமமரர்களதிபதியை, ஏத்த—ஸ்தோத்ரமபண்ணுகைக்கு, அறிவு இலா-ஜ்ஞாநமில்லாத, மனிசர் எல்லாம—மநுஷ்யரெல்லாம், அரங்கம் என்று அழைப்பாகில—வாயபடைத்த பரயோஜநம்பெற "திருவரங்கம்" என்றுசொல்லுவாகளாகில், பொறியிலவாழ்—இந்த்ரியங்களுக்கு வசப்பட்டுகிடக்கிற, நரகம் எல்லாம்—ஸம்ஸாரமெல்லாம், புல எழுந்தொழியும அன்றே -காடுபாய்ப்போமிறே யெனகிறா.

வயா. எறியுநீரித்யாதி. எறியாநின்றிருக்குள்ள நீரையுடைத்தாய அஸாதாரணமான கந்தத்தையுமுடைத்தான கடல்சூழப்பட்ட மஹாப்ருதிவியிலுள்ள சேதநவர்க்கமடங்கலும். "எறியுநீர்" என்கிறது - த்ரிபாத்விபூதியிலே அஸங்குசிதமாகவிருக்கைக்கு யோக்யரான சேதநர். "வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போலே" என்கிறபடியே ஸங்குசிதமான நீர்வெள்ளத்துக்குள்ளேயிருக்கிற ஸங்கோசம தோற்றுகைக்காக "வெறிகொள்வேலை" என்றது - சாத்தின திருத்துழாயின பரிமளத்தை அநுபவிக்கைக்கு யோக்யரான சேதநஸமுதாயத்தினுடைய துர்க்கந்தத்துக்கு இலக்காயிருக்கிற அநர்த்தம தோற்றுகைக்காக. மாநிலம் பஞ்சாசத்கோடி விஸதீர்ணையான ப்ருதிவி உயிர்கள தேஹஸமபந்தமற்றால் ஸ்ரீ கௌஸ்துபமபோலே ஈச்வரனுக்கு ப்ரியவிஷயமான வஸ்து விசேஷங்கள் எல்லாம். ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையே முடிய நடத்தக்கடவதான தேவவர்க்கத்தோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களான மநுஷ்யவர்க்கத்தோடு வாசியற ஸகலசேதநரும

வெறிகொள்பூந்துளபமாலை விண்ணவர்கோனை யேத்த பரிமளத்தையும செவ்வியையுமுடைத்தான திருத்துழாய மாலையாலே அலங்க்ருதனாயிருக்கு மிருப்புக்குத் தோற்று நித்யஸூரிகள் ஏத்துமாப்போலே இவர்களையு மேத்த வாய்த்ததாக கண்டது. (க) "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய" என்று இளையபெருமாளைப்போலே, ஸம்ஸாரிகளையும முதலிலே ஸ்ருஷ்டித்தது தன்னையநுபவிக்கைக்காக வாய்த்து

இதுஜ்ஞாநபர்த்தா பெறும்பேறாயிருந்தது, அத்தனை யறிவில்லாத க்ஷுத்ரஸம்ஸாரிகளுக்குக் கிட்டுமோ வென்னும சங்கையிலே மேலசொல்லுகிறது- அறிவிலாமனிசரெல்லா மரங்கமென்றழைப்பராகில் மநுஷ்யஜந்மத்திலே பிறந்துவைத்து, அறிவின்றிக்கே யிருந்தார்களாகிலும், திருவரங்கப்ராவண்யம்வேண்டா, உக்திமாத்ரமே அமையும் "ஆகில்" என்றது - பாபபரசுர்க்கு இதுதானும விதத்யாமென்கை. பொறியில்வாழ்நரகம். இந்த்ரியங்களுக்குக் குடிமக்களாய வர்த்திக்கிற லீலாவிபூதி எல்லா அவஸ்தையிலும் தப்பாதபடி

(க) 'ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம வநவாஸாய"

தனபக்கலிலே அகப்படுத்திக் கொள்ளவற்றாகையாலே, "பொறி" என்று இந்த்ரியங்களைச் சொல்லுகிறது. நரகம் அவிவேகிகளுக்கு நரகம் யமனுடைய தண்டல், அறிவுடையார்க்கு நரகம் ஸம்ஸாரம் "நன்றுமஞ்சுவன்நரகம் நானடைதல்" என்னக்கடவதிறே எல்லாம் புல்லெழுந் தொழியுமன்றே லீலாவிபூதி கட்டடங்கத் தரிசாய்ப்போமிறே . கங.

அ பதினான்காம்பாட்டு வண்டினம். பிராமுகமபாத்ததுச் சொல்லியும் தம்மிலே சொல்லியும் இப்படி ஹிதம் சொன்ன விடத்திலும் அவர்கள் விமுகராகையாலே அவர்களை வெறுத்து, அவர்களோட்டை ஸஹவாஸத்தாலவந்த சைலசந்திர காப்புரங்களைத்தை வாயிலே இடுவாரைப்போலே கோயிலை யநுபவித்து, இப்படி தங்களுக்குச் செல்லப்ராப்தமாயிருக்க இத்தை அநாதரிப்பதே!என்று அவர்களை உபேக்ஷாவசநத்தைப் பண்ணி இவர் பரோபதே சாந்நிவர்த்தராகிறார் இது ஸ்வாநுபவமாயிருக்க பரோபதேசமாகத் தலைகட்டுகிறார், ஸத்துக்களநுபவஞ்ஞானம் பிறர்க்கு காத்தவ்யமாகக் கடவதிறே

மூ — வண்டின முரலுஞ்சோலை மயிலின மாலுஞ்சோலை
கொண்டல்மீ தணவுஞ்சோலை குயிலினங் கூவுஞ்சோலை
அண்டர்கோ னமருஞ்சோலை யணிதிருவரங்க மென்னா
மிண்டர்பாய்ந் துண்ணுஞ்சோற்றை விலக்கிநாய்க் கிடுமினீரே. கச.

ப-ரை — வண்டு இனம்—மதுபானத்தாலே மதித்தவண்டுகள், முரலும்—ஆளத்தி வைபாடின வுள்ள, சோலை—திருச்சோலைகளை புடைத்தாய, இனம்—இனமினமாக, மயில்—மயில்களானவை, ஆலும்—நாத்தநம்பண்ணு நின்றுள்ள, சோலை—சோலைகளையுடைத்தாய், கொண்டல்—மேகங்களானவை, மீது—மேலே, அணவும்—வந்துபடியாநிற்கும், சோலை—சோலைகளையுடைத்தாய, குயில் இனம்—குயிலினங்களானவை, கூவும்—ஒன்றையொன்று அழையாநின்றுள்ள, சோலை—சோலையையுடைத்தாய, அண்டர்—அண்டாந்தர்வர்த்திகளான தேவர்களுக்கு, கோன்—நிர்வாஹகனான ஸர்வேச்வரன், அமரும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, சோலை—சோலைகளை, அணி—ஆபரணமாகவுடைத்தான, திரு அரங்கம் என்னா—திருவரங்கம் என்றுவாயாற சொல்லாத, மிண்டர்—நன்றிகெட்டவர்களான மூர்க்கர், பாய்ந்து—மேல விழுந்து, உண்ணும் சோற்றை—உண்கிற சோற்றை விலக்கி—நீக்கி, நீர்—நீங்கள், (அத்தை,) நாய்க்கு இடுமின—நன்றியறியும் குணமுள்ள நாய்க்கிடுங்கோளென்கிறார்.

வயா வண்டினமுரலுஞ்சோலை. கிண்ணகத்தில்விழிவார் திரளாகவிழியுமாபபோலே மதுவெள்ளத்தாலே வண்டுகள் திரள் திரளாக வாய்த்து இழிவது கழுத்தேகட்டளையாக மதுபானத்தைப்பண்ணி, புக்க நாவயம இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலும், தான வாயவிடமாட்டாமையாலும் ஆளத்திவையா நிற்குமாயகது முக்தா திரள்திரளாக பகவதநுபவம் பண்ணி, போக்குவீடாக ஸாமகாநம் பண்ணிக்களிக்குமாப்போலே, இவ்வூரில் திர்யக்குக்களும் களித்து வர்த்திக்குமென்கை மயிலினமாலுஞ்சோலை. வண்டுகளுடைய கல நிடைக் கேட்டும் சோலையின்பசுமையைக்கண்டும் வர்ஷாவில் மேகங்களாக நினைத்து இனமினமாக மயில்களானவை ஸஸம்ப்ரமந்ர்த்தம் பண்ணுநிற்கும் ஆலுதல் - ஆடுதலும், களித்தலும். கொண்டல்மீதணவுஞ்சோலை இவற்றினுடைய ஆலிப்பையும் சோலைப் பசுமையையும் கண்டு மேகங்களானவை ஸமுத்ரமாகக்கொண்டு படியாநிற்கும். அன்றிக்கே, போகபத்தளவுஞ் செல்லத் திருச்சோலைதான் ஓங்கி யிருந்தபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம இவ

ஊரில் பொழிலும் மயலமிருப்பொழிலாயிருக்கிறபடி திருமலையில் பொழிலின் இருட்சியாலே புக்கவிடமும் புறப்பட்டவிடமுந்தெரியாது, இவ்வூரில் வஸ்துவை வஸ்துவாந்தரமாக பாமிப்பிக்கும் குயிலினங்கூவுஞ்சோலை சேர்ச்சொன்னவற்றின் வ்யாபாரமின்றிக்கே, குயிலினங்களானவை யிருந்தவிடத்திலேயிருந்து, தாந்தாமிருந்த ப்ரதேசத்திலே குளிர்த்தியாலே அந்யோந்யம் அழைப்பாகின்றன

அண்டர்கோனமருஞ்சோலை வண்டு மயில் சொன்டல குயில் இவற்றோபாதி இவனும சோலைப்பரப்பையும் போக்யதையையுங்கண்டு விடமாட்டாதே கிடக்கிறானாபத்து ரக்ஷ்யபூதரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு ப்ராப்யமானவோபாதி ரக்ஷகனான ஈச்வரனுக்கும் ப்ராப்யமாய்க் காணுமித்தேசமிருப்பது அண்டர்கோன் அண்டாந்தர்வர்த்திகளை நிர்வஹிக்கைக்காக வென்னுதல்; பரவ்யூஹவிபவஸ்தானங்களை விஸ்மரித்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமென்னுதல் சோலையணிதிருவரங்கம் சோலையை ஆபரணமாக வுடைத்தான கோயிலென்னுதல்; ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமானகோயிலென்னுதல். திருவரங்கமென்னுமிண்டர் அவன் தங்களுக்காக வந்து கண்வளராநிற்க, அவனிருந்ததேசத்தை வாயாலேசொல்லவுங்கூட மாட்டாத மூர்க்கர் மூர்க்கராகிறார் விழுக்காடறியாதவர்கள் அதாகிறது- நரகவாஸம் கர்ப்பவாஸம் முதலானவை பிடரியைப் பிடித்துக்கொண்டுநிற்க, கேவலம் தேஹபோஷணபரராயிருக்குமவர்கள். பாய்ந்துண்ணுஞ்சோற்றை விலக்கி நாய்க்கிடுமினீரே. திருவரங்கமென்னமாட்டாத மூர்க்கராயிருப்பார் ஜீவிக்கிறது வழியல்லாவழியே அபஹரித்து ஜீவிக்கிறார்களித்தனை, அதனை விலக்கி நாய்க்கிடுங்கோள் தங்களையுத்தேசித்து வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற அந்த உபகாரத்தையறியாத க்ருதக்நர் ஜீவிக்கிற ஜீவநத்தை விலக்கி ஒருநாள் ஒருபிடிசோறிட்டவன் வாசலைப்பற்றிக்கிடக்கும் அத்தனைக்ருதஜ்ஞமான நாய்க்கிடுங்கோள் இதுதான் (க) "பொாஉவஸாய ஜெஹ்ாஸ்ரோஷாய ஸாய ஜஹுலாவ யஜுதி" என்னும் நிர்வாஹகராக குறித்திறே சொல்லிற்று .. .. கச

அ பதினெந்தாம்பாட்டு மெய்யாக்கே முதல்மூன்றுபாட்டாலே ஸ்வரூபத்தைப் பேசி, அநந்தரம் பதினொருபாட்டாலே பரோபதேசம்பண்ணி, அதுதன்னை ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வீகரியாமையாலே அவர்கள் பக்கல் நின்றும் கால்வாங்கினாராய் நின்றார் - கீழ், இவர்களிலே அங்யகமனாயிருந்துள்ளவென்னைப் பரோபதேசம்பண்ண வல்லேனும்படி ஸ்வவிஷயத்திலே வைசயதிவ்ய்த்தி முதலாக பரமபக்தி பர்யந்தமாகப் பிறப்பிப்பதே! யென்று, பெரியபெருமாள் தமக்கு நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணின மஹோபகாரத்தை மேல்பத்துப் பாட்டாலே அருளிச்செய்கிறார் இதிறே க்ருதஜ்ஞருடைய ஸ்வபாவமிருக்கும்படி "என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய் உனக்கென்செய்கேன்" என்னுமிற்பாகளிறே இப்பாட்டில் அத்வேஷம் பிறந்தவளவிலே தன்படிகளையெல்லாம் காட்டிக்கொடுக்குமென்னும், தானுமொருவனுள்ளனென்றறிந்தவளவிலே ஸம்சயநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிவைக்குமென்று மிவவர்த்தத்தை என்கரு அத்வேஷம் பிறந்தவளவிலே காட்டித்தர அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்

மூ—மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும் விதியிலா வென்னைப்போலப்
பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும் புட்கொடியுடைய கோமான்
உய்யப்போ முணர்வினார்கட் கொருவனென் றுணர்ந்தபின்னை
யைப்பா டறுத்துத்தோன்று மழகனூ ரரங்கமன்றே கசு

(க) "போஸாதுபயோர்ந்தமாதாய ஸாதுபயஸ்ஸம்பாயசதி"

புள் கொடி உடைய கோமான்—பெரிய திருவடியைத் தவஜமாகவுடைய ஸர்வ ஸ்வாமியானவன், என்னைப்போல—என்னைப்போன்ற, மெய்யர்க்கு— அத்யவஸாயமுடையவர்களுக்கு, மெய்யன் ஆகும்—மெய்யனாயிரா நின்றான், என்னைப்போல—என்னைப்போன்ற, பொய்யர்க்கு—விமுகரானார்க்கு, பொய்யன் ஆகும்—பொய்யனாயிராநின்றான்; உய்யப்போம் உணர்வினார்கட்கு—உஜ்ஜீவிக்கும்வகை தேடவேணும் என்னும் அறிவுபிறந்தவர்களுக்கு, ஒருவன் என்று உணர்ந்தபின்னை—ஸர்வேச்வரனொருவனுளனென்கிற ஜ்ஞானம்பிறந்தபின்பு, ஐப்பாடு—தானே பாரபுனும் விரோதியைப் போக்குவான் என்கிற விச்வாஸத்திலுண்டான ஸந்தேஹத்தை, அறுத்து—அறுத்துக்கொண்டு, தோன்றும்—தோன்றுகின்ற, அழகன் ஊர்—அழகியவடிவுபடைத்தவனுடைய தேசம், அரங்கம் அன்றே—கோயிலன்றோ வென்கிறார்.

வியா மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும். இங்கு "மெய்" என்று சொல்லுகிறது—பொய் தவிர்ந்தமாத்ரமான அத்யவஸாயத்தை யாய்த்து இவன்பக்கலுள்ளது அத்யவஸாயமானாலும் அவன் இவன் பக்கலிருக்கும்படி யென்னென்னில், மெய்யனாகும் மெய்யான பரிமாற்றமுடையனாய் இறத்திலிருக்கக்கடவ படிகளைக்கொண்டு இவன்பக்கலிலே யிருக்கும் அதாகிறது - தன்படிகளையடங்க இவனுக்குக் காட்டிக்கொடுக்கும் இரண்டிடத்திலும் சப்தபொருத்தமாக இது அர்த்தமாகிறபடி யெங்ஙனே யென்னில்; குணபரதந்த்ரனாகையாலும் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனுக்கு இதோறேறமாகச் சொல்லவொண்ணாமையாலும், இதமாத்ரமே பற்றாசாக ரக்ஷிக்கைக்கடியான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்த முண்டாகையாலும், அவாப்தஸமஸ்த காமனாகையாலே இதுக்குமேல் வேண்டாதபடி நிரபேக்ஷனாயிருக்கையாலும், இதுதான ஸம்ஸாரிகளிலே சிலர்க்கு ஸம்பாவிதமாகையாலும், ஈச்வரனுக்குக் குறையல்லாமையாலும், சப்தத்தை நெருக்கியே அர்த்தம் சொல்லுகிறோம் இன்னம் கண்ணழிவற்ற மெய்யராய பரிமாறுவார் நித்யஸூரிகளே யாகையாலும், அந்தமெய் ஸம்ஸாரிகள்பக்கல் ஸம்பவியாமையாலும்! இனிததான ஸம்ஸாரிகள் பக்கலுள்ளதொன்றாலே பேறாகவேண்டியிருக்கையாலும், (க) 'மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்" என்கிற தமிழ்ராஜ பரமாத்மாவோடு சேருகையாலும், இதுவே ஆத்மமாகவேணும் இந்த அத்யவஸாயத்தை ஸாதனமாகக்கொள்ளுகிறதென்னுகையாலே இந்தருசி ஸ்வரூபாந்தர்ப்பூதமாகையாலும் அநுபவவேளையிலேயுள்ள தொன்றாகையாலும ஸாதனமாகமாட்டாது.

பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும். மெய்யென்று பேரிடலாவதொரு பொய் இவ்வாசரயத்திலினியுண்டாக மாட்டாதென்று தோற்றினால பின்னை கண்ணழிவோடே யாய்த்து சொல்வாருவது. ஸர்பபதங்களை நெறியைக்கொத்திப் பார்த்தால் பசையில்லையாகில் மீதமென்று மீளுமோபாதி, இவன்பக்கல் ஸீவநஹேது வில்லையென்று எபொட்டோடே யாய்த்து ஒருவது "மெய்யர்க்கே" என்கிற அவதாரணத்தாலே — அத்யவஸாயமாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறது. "பொய்யர்க்கே" என்கிற அவதாரணம — மெய்க்கு ப்ரஸங்கமில்லாத பொய்யரைச் சொல்லுகிறது மெய்யென்று சொல்லுகிறது - ஸத்யத்தை ஸத்யமென்கிறது - பகவத் விஷயத்தைப் பற்றின அறிவை

"பொய" என்று சொல்லுகிறது-பகவத் வ்யதிரிக்தமான பதார்த்தங்களை விஷயீகரித்த ஜ்ஞானத்தை. மெய்யர்க்கு மெய்யனாய்ப் பொய்யர்க்குப் பொய்யனாய்ப் போந்தமை

(க) "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்"

எங்கேகண்டோ மெனனில, என்னைப்போல நான் நெடுநாள கனபக்கல வைமுகபமபண ணிப் போந்தவிடத்தில் எனனை கிடடமாட்டாதே யிருன், எனக்கு அத்வேஷம பிறந்த வளவிலே மேல்விழுந்து விஷயீகரித்தான், இவையிரண்டும் எனபக்கலிலே கண்டேன் விதியிலாவென்னை அவனுடைய சீலமிதுவாயிருக்க அநாதிகாலம் விஷயாந்தர ப்ரவணனாய பகவத்விஷய விமுகனுப்போந்த பாக்யஹீநனென்று முன்பிழந்த இழவுக்கு வெறுக்கிறா "பழுதேபலபகலும் போயின" என்று - பெற்ற பேற்றிற காட்டில் இழந்த இழவே மே ற்பட்டிருக்கிற இவ்விஷயத்தில கைவைத்தார்படி யிருப்பது. (க) "சிந்த்ஸ்ஸவவெ லேரகஸாக்ஷாத்வந்நவிமஹஸுதெ" என்னக்கடவதிறே இப்படி மெய்யென்று பேரி டலாவதொரு பொய்யைக்கொண்டு விஷயீகரிக்கிறவன்றன ஆநில்லாதானொருவனோ வென னில்; பட்டுகோடியுடையகோமான மெய்யான பரமாத்மத்தையுடையா ரனேகருடையபடிகளை ஒருவன் செய்யவல்லனும்படி சமைந்தாரனேகரையுடையா னொருவனுபத்து "சொடி" என்று, (உ) "ஜாயஸ்ஸவொஹாஜு தழ" இத்யாதிக்கு உபலக்ஷணம (ங) "தியாஸவமாய)" இத்யாதி. கோமானை - அபர்வனுபவாக்க ளதிபதியாகையாலே மேனுணிபமையுடையன யிருக்குமவன். ஸம்பந்தாயிருக்கு மவர்களையாகிலுமே தனலோபத்தாலே ஒருகாசு விழுந்த விடத்தேபோய்த் தேடாநிற்பார்களாய்த்து—தன்தாம் வஸ்துவை விடமாட்டாமையாலே

உப்படபோமுணர்விஞர்கட்கு. கிழ- பொய்மேல வ்யவஸ்திதராய நின்றநிலையில நின றுய காய்லாங்கிநாம உஜ்ஜீவிக்கும் ப்ரகாரமேதோவென்று வெளிச்செறிப்பை யுடையவர் களுக்கு ஒதொழிய முயப்போ முணர்வுண்டு போமேலகாறும் (ச) "வெதஜ்ஞராம் தஜ்ஞாத்தி" என்னக்கடவதிறே. உய்யப்போ முணர்வாகிறது- யாதர்ச்சிகமாக விளைந்த தொரு ஸுக்ருதமடியாக ஈரமார் நாம்நின்றநிலையிலேதன்னும், மேல் நமக்குப்போககடவ தென்னுமே பிறக்கு முணர்வு. ஒருவனென் றுணர்ந்தபின்னை ஈச்வரனு மொருவனுளனெ ன்று அறிவுபிறந்த பின்பு கேவல தேஹமேயன்று உள்ளது, தேஹாதிரிக்தமாயிருப்ப தொரு ஆத்மாவுண்டு, அவனுக்கு ஸ்வாமியாயிருப்பானொருத்த ஈச்வரனுமுண்டு என்னும் அறிவுடையார்க்கு "பசுசலிங்ககன் ஆத்மா" என்றால இசைவாருண்டு; ஷடலிங்கன் ஈச்வரனென்றால் இசைவாரில்லையிறே.

மெய்யபாடறுத்துத்தோனறும் ஈச்வரனைப்பற்றை யிசையாதநானிறே இவனுக்கு ஸமசட முள்ளது காணே பரப்பலொன்றுமில் தத்திலும், காணே விரோதிபைப்போக்குமோ ஸமி டத்திலுமன்டான ஸமசயங்களை அறுக்குக்கொண்டுவந்து தோன்றும் இவனுக்கு ஸமசட நிவர்த்திபன்னுவது எத்தாலேயென்னில்; அதுகன் (ரு) "பிஈசந்நஸஹஸாயிஹா தா வெதந்த" என்று அர்ஜுனனுக்கு உபதேசத்தாலே ஸம்சயத்தை யறுத்தானதகளை, அவ விலாதார்க்கு அழகாலே ஸம்சயத்தை அறுத்துக்கொண்டுவந்து, தோனறும்-பரகாசிக்கும் "திருமேனியழகனுக்கு" என்றும், "கண்டவாற்றாற்றனதேயுலகெனநின்றான" என்றும சொல்லுகிறபடியே- கண்டபோதே ஸர்வாதிகவஸ்துவென்று நிர்ணயிக்கலாம்படியிறே திரு மேனிதானிருப்பது. ஊரரங்கமன்றே. இவ்வழகு ஒருதேசவிசேஷத்திலே போனாலன்றோ

(௩) "சிந்தந்நஸவைலோகே ஸ்வாத்மாபேயம யிகாறகே" (௨) "தாவை நாராயணாம்" (௩) "சிவாஸைய" (௪) "புத்திராசாத்ப்ராணசயதி" (௫) "சிவ யஞ்ஞதறம் சாதியாந்வாய ப்பம்"

யனித்தனாவதென்ன, அது வேண்டா, வமலாரத்துக்குள்ளே கோயிலிலே அநுப்ரவிக்க வென்கிறார் பாபரூப கலவிருக்கை, நதகம் கோயில என்னும்படியாயதத கோயி நித்யவஸ்தியிருப்பது. . . .. கூ.

அ. பதினாறும்பாட்டு சூதனைய ப்ரபயமும ப்ராபகமும கானேயெனனுமிடததில சயத்தை அறுத்துத் தாதபபோலே, நதாகதாபவியான ஆகாகதைத தனபக்கவிலே யாதருமாகப் பெருகும்படி பண்ணினனென்கிறார்

மூ—சூதனயக களவனுகித் தூர்த்தரோ டிசைந்தகாலம்
மாதரார் கயற்கணென்னும் வலேப்பட்ட டழுந்துவேனை
போதரே யெனறுசொலலிப் புந்தியிற்புகுந்து தன்பால்
ஆதரம் பெருகவைத்த வழகனூ ரரங்கமன்றே கூ.

ப-ரை —சூதன ஆப—ஈசவரவும தர்மாதாமங்களுமில்லே எனறு சொலலுமவனுய், பன் ஆகி—ஈச்வரசேஷமான ஆத்மவஸ்துவையென்னதென்று சொலலுமவனுய, தூர்த் ராடு—விஷயாந்தர பரவனரோடே, இசைந்தகாலம்—பொருந்திப்போந்தகாலததிலே, மாத —வகரிகளுடைய, கயல்—கயலபோலே அழகிதான, கண் எனனும—கண்களாகிற, யுளபட்டு—வலேயிலே அசபபட்டு, அழுந்துவேனை—அழுந்திக்கிடக்கிறவென்னே, போ ர என்றுசொலலி—வாவென்றுசொலலி, புந்தியில புகுந்து—என மநஸ்ஸிலேவந்துபுகு , தன்பால்—தன் விஷயத்திலே, ஆதரம் பெருகவைத்த—அனபை மிகவும பெருகப ணின, அழகன ஊா-அழகைநிரூபகமாகவுடையவனுடைய தேசம, அரங்கம அன்றே-யிலனன்றோ வென்கிறா

வயா. சூதனைய்க் களவனைகி தமமுடைய பூர்வவ்ருத்த மருவிசெய்கிறா சூதாவது-ர்தோஹாத்வம களவாவது-பாரதவயததை யென்னதென்றிக்கை பரமாணவிஷயமான த்ததை இல்லேயெனகை இனி காஷாடபஹாரம பண்ணினவனுககும, ரத்னாபஹாரம ணினவனுககும அபஹாாமொததிருககும, தரவய வைஷம்யததாலே தோஷமும செடு பெட்டிருககும், சண்டாளதரவ்யததை அபஹரித்தார்க்கும வஸிஷ்டத்ரவ்யததை அபஹ ஈாககும தரவயம ஒன்ருனுலும் லவவாகளுடைய வைஷம்யத்தாலே தோஷம செடு பெட்டிருககும இத் தரவயம ஸ்ரீ கௌஸ்துபம்போலே ஈசவரனுகக ஸ்ப்ர்ஹணீயமான மதரவயம், உடையவனும ஸர்வேசவானகைபாலே தோஷ நதாக்கு அவதியில்லே யென் ஆக, களவாகிறது — ஈசவரசேஷமான ஆதமவஸதுவை எனனது எனறிருக்கை. ரவது - பச்யதோஹாதவம அதாவது - ஸதவர்த்தனையிருப்பானொருவன பாசேஷமாயக ணடு ஆதமஸ்வரூபமுணடு, சேஷியான ஈச்வானுமுண்டு, தாமாதர்மங்களுமுண்டேனறி ால, இவையெலலாம பொய்காணெனறு அவனே விபாலமபித்தக தனபடியாக்கிககொள க அதவாயில நினைவு இதுவானல பினனை யிதுக்கு வர்த்த(ப-ி)சாயிருப்பாரோடே ம ஹவாமைபண்ணுவது தூர்த்தரோடிசைந்தகாலம். ப்ராபதனை ஸர்வேசவாளேவி அபாராபதவிஷயஙகளிலே அதிபாவணரோடே பொருநதிபபோந்தகாலம இப்படிப நதகாலததை ஸ்மரிககையுங்கூட அஸஹயமாயிருக்கிறதாயதது இவாககு இப்படி அக பபட்டுப் போநதகாலததுக்குத தொகையில்லே ...

ஆத்மாவுக்கு நிலைநின்ற ஸ்வரூபம் வைஷ்ணவ ஸஹவாஸமேயாயிருக்க, அநர்த்தமே ஆவான ஸ்வபாவத்தையுடையவர்களோடே காலத்தைப் போக்குவதே! பாகவத ஸஹவாஸ பகவத்விஷயத்தோடே மூட்டி விடுமோபாதி, விபரீதருடைய ஸஹவாஸம் விஷயப்ராவண்யத்தோடே மூட்டி விடுமிறே. மாதரார் கயற்கண்ணென்னும் வலையுள்பட்டழுந்துவேனை ஸ்த்ரீகளுடைய, கயல்போலே முக்த(ஃ)மாயிருந்துள்ள கண்ணாகிற வலையிலே அகப்பட்டுக் கால்வாங்கமாட்டாத என்னை. ஜாதிமாத்ரமே பற்றாசாக மேல்விழுமதொழிய ஐச்வர்த்தங்களார அறியான், கண்ணினுடைய ஆகர்ஷகத்வமே யறியுமித்தனை. அகவாயுமிர்க்கத்தியாயிருக்க இவனையொழிபது தங்களுக்குச்செல்லாமை தோற்றும்படி யாய்த்துப்பாப்பது. "கண் என்று போல வலையின காயமேபாயத்து பலிப்பது. இதுதானும் மணிவலையிறே. கணுக்குள்ளே மணியுமுண்டிறே, அத்தைப்பற்ற "வலை" என்கிறது. புறப்பு கால்வாங்கொண்ணுதபடி கண்ணைக்காட்டி, தான் கிட்டாதே அகலநிற்கும், அதுசரடு, கிட்டினவன் அபிநிவேசத்தோடே போகோபகரணங்களைக்கொண்டு மீர்க்ஷ விவன தனக்கு ஸ்நாநீயங்கொண்டு புறப்படவேண்டும்படியிறே அதின தன்மையிருப்பது. இவனுமன அவிவேகியாகையாலே அகவாயாராயமாட்டாதே வாய்கரையிலே அழுந்திநோவுபடாநிற்கும். வலையுள்பட்டழுந்துவேனை மீண்டு கால்வாங்கவொண்ணாது, அதுதன்னில் அநுபாவ்யமொன்றில்லை, கிடந்துழைக்குமித்தனை. விஷயப்ராவண்யத்தால வித்தித்தது க்லேசமேயாய்விட்டது. இவ்விஷயங்களிலே அகப்பட்டுக் கால்வாங்கமாட்டாதே நோவுபடுகிறபடியைக்கண்டு, பெரியபெருமாள், ஆழ்வீர்! நீர் நினைத்திருப்பதென், ஆசைப்பட்டிருப்பதென்னென்ன, இப்படி வெனோவுபடுத்தின கண்ணை ஒரு தார்மிகன் கொண்டுவந்து காட்டுமாகிலாமிறேயென்று கண்ழகியாரை உசப்பேன்னென்ன, "கண்ணின் வாசியறிந்தார்" என்று திருத்திரையைவிலக்கிநின்று திருமுகத்தைக் காட்டினன். * உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்களைக்காட்டியருளி, ஆழ்வீர்! நீர் ஆசைப்பட்ட கண்ணுடையார் இங்கேகாணும், இங்கேபோரீரென்ன; "இவை சில கண்களிருந்தபடியென்" என்று தாம் முன்பு அநுபவித்த கண்களிற்காட்டில் விலக்ஷணமுமாய பாப்தமுமாயிருக்கையாலே இவருடைய நெஞ்சு இக்கண்களாகிற யாநதரங்களில் நின்று மீண்டது. (க) ராமேகேஷவபத்ராக்ஷ ஸர்வஸத்வமநோஹர ரூபதாக்ஷிண்யஸம்பந்ந ஸம்ஜாதாஜநகாத்மஜ."

§ புந்தியில்புகுந்து. இவ்வளவிலே விலக்குகைக்கு பரிகாமிலாதபடி நினைவுக்குவாசலையைப்பற்றினன். நாம் புகுமிடத்தில் இவர்க்கு விலக்காமையுண்டாயிருந்த தித்தனை இதுவே பற்றாசாக இவர் திருவுள்ளத்திலே வந்து புகுந்தானென்றுமாம். புகுந்து செய்ததென்னென்னில; தன்பாலாதரம் பெருகவைத்த அபராபத விஷயத்தில பண்ணியபேறாக, தன்பக்கலிலே யாம்படியாகப் பண்ணினான். பாழிலேபாயகிறநீரை பயிரிலே கட்டிவிட்டாற்போலே ஆதரத்தை ஸபாயோஜநமாக்கினன். பெருக "அதனில்பெரிய என்னவா"ப்போலே அநுபாவ்யனான தன்னளவனறிக்கே பெருகும்படியாக வைத்த. இடுக்கடியாகத் தாதலையிலேனாய் காணமைபாலே ஒரு தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தா

(க) "ராமகமலபத்ராக்ஷ ஸர்வஸத்வமநோஹர! ரூபதாக்ஷிண்யஸம்பந்ந ஸம்ஜாதாஜநகாத்மஜ" § "புந்தியுள்" என்றுமாம

தனை கிடவென்கிறார். இப்படி ஆசாத்தைக் கரைபுரளப் பண்ணின பரிகாரமேதென்னில்; அழகன "பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி" என்னக்கடவதிறே. பாதிவர்த்தமான கார்ய ஞானஸ்தானத்திலே நிற்கிறதாய்த்து - இவர்க்குவடிவழகு; இவர்க்கு ஸம்சயத்தை அறுக்கைக்கும், ஆசாத்தைப் பெருக்குகைக்கும், ஸாமக்ரி ஒன்றேயன்றுதாய்த்து அழகன் அழகையே நிரூபகமாக வுடையவன். ஸ்ரீரங்கமன்றே இவர் திருவுள்ளத்தில் புகுருகைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷனாயிருந்தவனூர் கோயிலென்கிறார். பரமபதம் கலவிருக்கை யென்னும்படி நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம் ருசிபிறந்தபோது புக்கநுபவிக்கலாம் தேசமிறேயிது. ௧௬

அ பதினேழாம்பாட்டு. விரும்பி நின்று - ஆசாம் பெருகினபடி சொல்லிற்று, இதில் - அசவாயில ஆதரம் விளைந்து புறவாய் கட்டழியாம விருக்கையன்றிக்கே, ஸகலகாரணங்களும் கண்ணைக்கணடு சேதநரையாதியாலே களிக்கும்படி பண்ணினனென்கிறார்.

மூ —விரும்பிநின றேத்தமாட்டேன் விதியிலேன் மதியொன்றில்லை
இரும்புபோல் வலியநெஞ்ச மிறையிறை யுருகும்வண்ணம்
சுரும்பமா சோலைசூழ்ந்த வரங்கமா கோயில்கொண்ட
கரும்பினைக கணடுகொணடென கணணிணை களிக்குமாறே ௧எ.

ப-ரை — விரும்பி—ஆதரத்தோடே, நின்று—ஒருபடிப்பட நின்று, ஏத்தமாட்டேன்—ஸ்தோத்ரம் பண்ணமாட்டாதவனாய், விதி இலேன்—அஞ்ஜலிபர்தம் முதலிய காயிகவ்யாபாரங்கள் பணணுதவனாய, மதி ஒன்று இல்லை—ஸாவேச்வரன் ஒருவனுண்டென்று அறியாதவனாய், இரும்புபோல—இரும்பைப்போலே, வலிய—பலிஷ்டமான, நெஞ்சம—என்னுடைய மநஸ்ஸானது, இறை இறை—கொஞ்சம கொஞ்சமாய், உருகும வண்ணம்—உருகும்படிச்சிடாக; சுரும்பு—வணடுகள், அமர்—பொருந்தியிருக்கின்ற, சோலை சூழ்ந்த—சோலைபாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், மா—சலாக்யமான, அரங்கம—திருவரங்கத்தை, கோயில்கொணட—வாஸஸ்தாநமாகக் கொணடிருக்குமவனாய, கரும்பினை—கரும்புபோலே ரஸாவஹனானவனை, இணை—ஒன்றுக்கொன்றொப்பான, என கண—எனகண்கள், கண்டுகொணடு— பாரதகவணணமாய, களிக்கும ஆறே—களிததுப்போருமபடியென என்று பரீதாகிறா

வயா விரும்பிநினறேத்தமாட்டேன். மநோவாககாயஙகளுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தையருளிச்செய்கிறா விஷயம் விலக்ஷணமாகையால் அத்யாதரத்தோடே வ்யவஸிதனாய நின்றுஸ்தோத்ரம் பண்ணவேணுமிறே, அதுசெய்யமாட டிற்றிலேன. (க) "ஸோஹம்—ஸ்துதெள நவஸாமர்த்ய:" என்னுமாப்போலே பகவத்விஷயத்தைப் பேசவெனறால வாகிந்த்ரியத்துக்கு சக்தியில்லை, வயதிரிகத விஷயங்களைப் பேசவெனறால ஆதரமுண்டாய சகதியுமுணடாயிருக்கும வாசவயாபாரம் புறம்பேயானாலும காயிகவ்யாபாரங்களில் நடபக்கல்பணணிற்றேதேனுமுண்டோ வென்ன, விதியிலேன் (உ) "விபிவிபூயாத்ழ" என்கிறபடியே காயிகவ்யாபாரத்தைச சொல்லுகிறது உன்னை உத்தேசித்து உன்பக்கலநுகூலமாக இதுக்கு முன்பு கையால் ஒன்றுஞ்செய்திலேன. (ங) "வாஜிஹ்வாயா ஹரிம்ஸ்தெளதி

(க) "ஸோஹம - ஸ்துதெள நசஸாமர்த்த்யவாந்" (உ) "விதிர்விதி
(ங) "வாஜிஹ்வாயா ஹரிமஸ்தெளதி"

வருவதும், (க) "யௌவநஸ்தோ வநம் வ்ரஜேத்" என்கிறபடியும், புறம்பேயும் பிறரு டைய நெஞ்சாலேதான் நம்மை நினைத்திரோமென்ன, மதியொன்றில்லை உனவாசிப்படியா னொழிந்தால் நீயொருவனுண்டென்றிருக்குமறிவுங் கூட இல்லை. உன்னையொழிந்த ஸகல பதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை உள்ளபடியறிய க்ஷமனாயிருப்பன்; உன்னை யளவில் வந்தால் உன்ஸத்பாவத்திலும் ஜ்ஞானமில்லை (உ) "அஸந்நேவ ஸ ப⁴வதி அஸத் ப்³ரஹ்மேதி வேத³ சேத்" என்னக்கடவதிறே (ங) "விஷ்ணு நிந்தாம் ச்ருணோதி யோ நர:"

இப்படி பிராவாகாரங்களாலே அந்யதாவாக காயங்கொண்டாலொழிவ, பரதானமான மநஸ்ஸை மேலே திருத்திக் கொள்ளுகிறேனென்ன; இரும்புபோல் வலியநெஞ்சம். தேவரீ ருக்குத் திருத்திக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யதையில்லை இருப்பாகில் அக்நியாலே நிமித்தக கொள்ளலாம்; இது ஒருபடியாலும் திருந்தவொண்ணாதென்கை இதுக்குமுன்பு - பூர்வா வஸ்தையில் தாம்நின்றநிலையை அருளிச்செய்தாராய், இதுக்குமேல - அத்தலையில பாபாவம் சொல்லுகிறார். இறையிறையுருகும்வண்ணம் இவ்வன்மையோடே முடிந்து போகாதபடி இப்போது என்மனஸ்ஸை சிதிலமாம்படி பண்ணினான் கடினஸ்தலத்திலே வர்ஷித்தால சாதிக்கமடக்க செழிச்சிக் குறுப்பாமப்போலே, விஷயாந்தரத்தாலே மநஸ்ஸு அதிகடின மானதும் சிதிலமாம்படி வயிரவுருக்காயிறே பகவத்ப்ரபாவமிருப்பது. சுரும்பமரித்யாதி. உருக்கின விஷயந்தானிருக்கிறபடி. வண்டுகள்பொருந்தி விடமாட்டாத சோலை, பரிமளம படிக்குமபோலே தன்னிலே பிறந்ததென்னும்படி யாய்த்து வண்டுகள்படிந்துகிடக்கும்படி மது மாறியிறே அது காலவாங்குவது மதுமாறுவது செவ்விமாறியிறே ஆக நித்யவஸந்தமான சோலையென்கை சோலையின போக்யதை தீபுரணியென்னும்படியாய்த்து ஊரில்போ க்யதையிருப்பது பரமபதத்தோபாதி சலாக்யமான கோயிலாகக் கொண்டான. கரும்பினை. "கரும்பு" என்று - கைதொட்டால பிசகுநாறுதேயிருக்கும் போக்யமான வஸ்துவை ப்ராப்தமுமாய ஸுசிலமுமா யிருக்கச்செய்தேயும் போக்யதையாய்த்து மிக்கிருப்பது; "கன்னல" என்னுதொழிந்தது — பாகவிசேஷத்தாலே ஆக்கனுப்வந்த ஸாரஸ்யமல்ல, ஸ்வதாபாவிகமான ஸாரஸ்யமென்கைக்காக (ச) "ரஸோவை ஸ:" என்னக்கடவ திறே கண்டுகொண்டு. "நிதியெடுத்துக்கொண்டு" என்னுமாபோலே கண்ணாலே பரு கும் கரும்பாயிற்று இது (ரு) "ஸோபநாஸ்ரம்விபஷ்டி." என்கண்ணிணைகளிக்கு மாறே நாகாவஹமான விஷயங்களைக்கண்டு களித்துப்போந்த என்கண்களன்றோ! இவ்விஷய த்தைக் கண்டுகளிக்கின்றன. இணை களிப்புக்கு ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாமித்தனை போக்கி வேறு உபமானமில்லை. முக்தர்ஸாக்ஷாத்கரம் பண்ணிக் களிக்கும் களிப்பும் இக்கண்ணாலேயிப படி களிக்கிற இதுக்கு ஸத்ருசமன்றிறே காணுதியென்ன என்னையொழியத் தானே களி யாநின்றன இந்த்ரியங்கள ஜ்ஞாநப்ரஸாதத்வாரமென்கிற அந்நிலைகுலைந்து சேதநஸமாதியாலே தானே களியாநின்றன (சு) ["ராமம் மேநுகதா த்³ருஷ்டி:"] கர்த்தாவையொழியவே காரணங்களுக்கே அந்வயவ்யதிரேகங்களிலே சோகஹர்ஷங்க ளுண்டாம்படியிறே விஷய ஸ்வபாவமிருப்பது .. .. கள.

(க) "யௌவநஸ்தோ வநம் வ்ரஜேத்" (உ) "அஸந்நேவ ஸ ப⁴வதி அஸத் ப்³ரஹ்மேதி வேத³ சேத்" (ங) "விஷ்ணு நிந்தாம் ச்ருணோதி யோ நர:" ஸ்ரீ புராணீ-ஸம்ஹிதை (ச) "ரஸோவை ஸ:" (ரு) "ஸோபநாஸ்ரம்விபஷ்டி" (சு) "ராமம் மேநுகதா த்³ருஷ்டி:"

அ பதினெட்டாம்பாட்டு. இனிதிரை சனங்களினுடைய களிப்புசமுப் போக்கு விடான ஆநந்தாச்ருக்கள் ப்ரவஹிக்கையாலே ருட்பாதி வ்யவதானம்போலே அநுபாவ்ய விஷயத்தை மறைபாநின்றதென்று வெறுக்கிறார்.

மூ — இனிதிரைத் திவலைமோத வெறியுந்தண் பரவைமீதே
தனிகிடந் தரசுசெய்யுந் தாமரைக்கண்ண னெம்மான
கனியிருந் தனையசெவ்வாயக் கண்ணனைக் கண்டகண்கள்
பனியரும் புதிருமாலோ வென்செய்கேன் பாவியேனே ௧௮

ப - ரை. — இனிது - இனிதாக, திரை - திரைகளிலுண்டான, திவலை - சிறுதிவலைகளா னவை, மோத — அடிக்க, எறியும் — கிளராநிற்பதாய, தண் — குளிர்ந்திருந்துள்ள, பரவை மீது — ஸமுத்ரத்தைபொதத காவேரிமத்யத்திலே, தனி கிடந்து - தனியனாய்க் கண்வளர்ந்த ருளி, அரசு செய்யும் — சேஷருடைய அஹங்காரத்தைப்போக்குகிற, தாமரை கண்ணன — புண்டரீகாக்ஷனை, எம்மான — என்னை யெழுதிக்கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய, கனி இருந் தனைய - கனியையொத்து, செய் - சிவந்திருந்துள்ள, வாய் - திருவதரத்தையும், கண்ணனை - திருக்கண்களையுமுடையவனை, கண்ட கண்கள் - காணப்பெற்ற கண்களானவை, பனி - குளிர்ந்த, அரும்பு — ஆநந்தாச்ருக்கள், உதிரும் — ப்ரவஹியாநிற்கையாலே, பாவியேன் — நன்றாக ஸேவிக்கைக்கு பாக்யமற்றவனாக நான், என்செய்கேன — என்செய்யக்கடவேனென்று வருந்துகிறார். [ஆல், ஓ - இவை அசைச் சொற்கள்]

வ்யா. இனிதிரைத்திவலைமோத "ஒண்சங்கதை வாளாழியான" என்றவிடம்போலே இவ்விடமு மொருகடைக்குறைத்தலாயிருக்கிறதாய்த்து இனிதாகத் திரைகளிலுண் டான திவலையானது ஸ்பர்சிக்க. மலைபோலே சிலபெருந்திரைகள் வந்து முறிந்து சிறுதிவ லையாய், துடைகுத்தி உறக்குவாரைப்போலே திருமேனியை ஸ்பர்சியாநிற்கும்; அவை அங் குத்தைக்கநுகூலமாக ஸ்பர்சியாநிற்கச்செய்தேயும், இதுவும் பொறாத திருமேனியின் ஸௌ குமார்யத்தை அநுஸந்திக்கையாலே, "மோத" என்கிறாராய்த்து இவர். "அரக்கர்கோ னைச்செற்றநஞ்சேவகனார்" என்று - ஆச்ரயாவேலையிலே சக்தியைப் பநனிச்செய்தார், இப போது போகவேளையாகையாலே ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்திக்கிறாரிறே எறியுந்தண்பர வைமீதே திரைக்கிளர்த்தியையுடைத்தாய ச்ரமஹரமாயிருந்துள்ள ஸமுத்ரத்தின்மேலே சாய்ந்தருளுமாப்போலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியென்னுதல்; அன்றிக்கே, பரப்பா லும் ஜலஸம்ருத்தியாலும் இதுதன்னையே ஸமுத்ரமாகச்சொல்லிற்றாகவுமாம்.

தனிகிடந்து நீளைவதிர்துபரிமாறுவார ஒருநாடாகவுடையவன் கிடீர்! இங்கேவந்து தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறான் இப்படிக் கண்வளர்ந்தருளாநிற்க ஒருகார்யமற்று அங்ய பராயத்த திரியாநின்றார்களிறே ஸநகமே ஸம்ஸாரிகள் "தனியேன் வாழ்முதலே" என் பாரொருதனியனைச் கிட்டுமோவென்னுமாசையாலேயிறே தனியேவந்து கண்வளர்ந்தருளு கிறது அதுசக்குடலாகச்செய்கிற கார்யந்தானேதென்னில, அரசுசெய்யும் அரசுசெய்கை யாவது - வன்னியமறுக்கை. வன்னியமாகிறது — "அஹம்" என்றிருக்கை அத்தை அறுக்கையாகிறது - "நமஃ" என்னப் பண்ணிக்கொள்ளுகை (௧) "நமஇத்யேவவாதிநஃ"

(௧) "நம இத்யேவவாதிநஃ"

என்கிறபடியே—நித்யஸூரிகளுடைய பாத்ரமே இங்குள்ளார்க்கும் பாத்ரமாம்படி பண்ணிக்கொள்ளுகை இவ்வளவியமுக்கைக்குப் பரிகரமேதென்னில்; தாமரைக்கண்ணன் கையிலே பரம்மாஸ்த்ரமிருக்க வெல்லவொண்ணுக இடமில்லையிறே, அர்க்குள்ளாரைவென்று பரிசரத்தைக்கொண்டபதது இங்குள்ளாரைவென்றது "தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர்பரவுந் தலைமகனை" என்னக்கடவதிறே. அவர்களுக்கு போகோபகரணமான இத்தைக் கொண்டுகிடீர்! இங்குள்ளாருடைய விரோதியைப்போக்குவது இப்பாஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு அகப்பட்டாராரென்னில், எம்மான் என தோறறு என்னை யெழுதிக்கொடுத்தேன் ஸபரிகளுக்கும், இவ்வருகான என்னைத் தோற்பித்த கணகளுக்கு இனிவெல்லவொண்ணுத நிலமுண்டோ?

கனியிருந்தனையசெவ்வாய் அதகணுலே ஸ்ரீமமாளுக்கு அநுபாவ்யமான விஷயமிருக்கிறபடி கண்டபோதே நுகராமகனிபோலேயாய்த்தது திருவதரத்தில் போக்யதையிருப்பது "இருந்த" என்றது—அச்செவ்வி என்றுமொக்க ஏகரூபமாயிருக்கிறபடி. (க) "ஸமெளகாஅவாஜவாய" என்னக்கடவதிறே கண்ணனை பெரியபெருமானைத் திருவடித்தொழுகால, "அவதாரத்தில பிற்பாடர்க்கு முகவுகைக்காக க்ர்ஷ்ணன்வந்து கணவளர்ந்தருளுகிறுன" என்று ஸமரிக்கலாம்படியாயத்திருப்பது

"யசோதைப்பிராட்டி பிள்ளைமன தகனறுமலதிம்பிலே கைவளருமபடி வராதத மொசபோகப்பெலலாம்தோற்றியிருக்கும் பெரியபெருமானைக்கண்டால்" என்றும்,"வஸிஷ்டாதிகளாலே ஸம்ரக்ஷிதராய் வாராதுவடிந்த விநயமெல்லாம் தோற்றமபடியான சக்ரவர்த்தி திருமகனை ஸமரிக்கலாம்படியிருக்கும் நம்பெருமானைக்கண்டால்" என்றும் படடாருளிச்செய்வர்

கண்டகணகள் அநாதிகாலம் இழந்த இழவு தீரக காணபபெறற கண்கள பனிரும் புதிருமாலோ கண்டநுபவிக்கபபெறற பரிதியாலே ஆநாதாச்ரு பரவுஷிபாகினறது அநுபவஜநித ஹர்ஷமடியாக வந்ததாகையாலே அதிசீதளமாய,வமுத்தப பறுமுலோச்கும்படியிருக்குமென்கை விரஹமடியாக வந்ததாகிலிறே உஷ்ணமாயிருப்பது (உ) "ஹூஹ: ஶீதஹா: ஹிதோ:" என்னக்கடவதிறே என்செயகேன் பாவியேனே கண்ணநீர் அருவிகள்போலே மறைக்கையாலே, "என்செய்கேன" என்கிறுர். பெறுதற்கரிய விஷயததைக்கண்ட நுபவிக்கப்பெற்றிருக்க இதுக்கு இடைசுவருண்டாவதே! என்செய்கேன் பாவியேன என்கிறுர் "அலோ" என்றது—விஷாதாதிசயஸூசகம் அத்தலையில ஸெளலக்ஷண்யததைபளவுபடுத்தவொண்ணுது, அநுபவஜநிதஹர்ஷததை அளவுபடுத்தப்போகிறதில்லை, என்செய்கேன் பாவியேனென்கிறுர் கண்ணநீர் ஊற்றுமாறுகபடி வெளளமாய்ச்செல்லுகைபாலே இத்தைமாற்றியொருக்கால்கணடதாய விடபபோகிறதில்லை, இவிஷயத்தை அநாதிகாலம் பாபத்தாலே அநுபவிக்கப்பெற்றிலேன, இன்று கண்ணநீர்மறைக்க அநுபவிக்கப்பெற்றிலேன், என் காரியம் வெள்ளக்கேடும் வறட்கேடுமாயத்தெனகிறுா அங்ஙனனறியே, இப்போது இழவுண்டாய் "பாவியேன" எனகிறுரலலர், பாட்டுக்கேட்டபட்டுப பாவிபென்னபாஸபபோலே பாவியேனெனகிறுரெனறும சொல்லுவாகள்

அ பத்தொன்பதாம்பாட்டு குடதிசை சக்ஷுராதபவயவங்களுக்குப பிறகிவிக்ர்திகளையன்றிக்கே, தத்சரயமாப அவயவியான சரீரந்தான சட்டமுபா நின்றதென்கிறுர்.

(க) "ஸதைகரூபரூபாய" (உ) "ஆஹலாதசீதநேத்ராமபுः"

ம — குடதிசை முடியைவைத்துக் குணதிசைபாதம் நீட்டி
வடதிசை பின்புகாட்டித் தென்றிசை யிலங்கைநோக்கிக்
கடல்நிறக் கடவுளெந்தை யரவணைத் துயிலுமாகண்டு
உடலெனக் குருகுமாலோ வென்செய்கே னுலகத்தீரே ௧௧

பதவுரை — கடல் நிறம் — கடலோடொத்த நிறத்தையுடைய, கடவுள் — ஸர்வேச்வரனுப, எந்தை — என்னை யெழுதிக்கொண்டவன், குடதிசை — மேலைத்திக்கிலே, முடியை - உபயவிபூதிக்குமாகச் சூடின திருவபிஷேகத்தை யுடைத்தான திருமுடியை, வைத்து — வைத்தருளி, குணதிசை — கிழைத்திக்கிலே, பாதம் — சேதநர் வாழுகைக்கு இழியும் துறையான திருவடிகளை, நீட்டி — எனனளவும் வர நீட்டி, வடதிசை — ஸம்ஸ்க்ருத முரணான வடதிசையிலுள்ளார்க்கு, பின்பு — பின்னழகை, காட்டி — காட்டியருளி, (ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்காக,) தென் திசை — தெற்குதிக்கிலுள்ள, இலங்கை — லங்கையை, நோக்கி — கடாக்ஷித்துக்கொண்டு, அரவு அணை — திருவனந்தாழ்வானாகிற திருவணையிலே, துயிலும் ஆ கண்டு — கண்வளர்ந்தருளுகிற படியைக்கண்டு எனக்கு — என்னுடைய, உடல் — சரீரமானது, உருகும் — உருகாநின்றது; உலகத்தீரே — லோகத்திலுள்ளவர்களே, என செய்கேன் — என்ன செய்யப்புகுகிறேன் (ஆல், ஓ - அசை)

வ்யா — குடதிசை இத்யாதி இவரையுருக்கின பரிகரந்தானிருக்கிறபடி. பூமியை ஸர்ஷ்டித்து புண்யபாப மிச்ரங்களாயும் பாபப்ராசுரங்களாயும் மநுஷ்யதிர்யக் ஸ்தாவரங்களாயுமிருந்துள்ள பதார்த்தங்கள் வர்த்திக்கைக்காகவென்றும், ஆகாசத்தை ஸர்ஷ்டித்து புண்யபோகிகளான தேவஜாதிகள் வர்த்திக்கைக்காக என்றும் நினைத்திருப்பார்; நடுவில் திக்குக்களுக்கு ஒரு விநியோகமில்லை, இது வ்யர்த்த ஸர்ஷ்டியோ என்றிருப்பார்; இப்போது அங்ஙனன்று, இதுவும் ஸப்ரயோஜநமென்னுமிடமுங்கண்டார்;—சேதநஸர்ஷ்டி முமுக்ஷுவின் ஸர்ஷ்டியானாப்போலேயும், சேதநர் வர்த்திக்கைக்கு லோகஸர்ஷ்டியானாப்போலேயும் திக்குக்களை ஸர்ஷ்டித்ததும் சேதநர்க்கு ருசிஜநகமான வ்யாபாரார்த்தமாகக் கண்டதாகாதே! என்றிருக்கிறார் குடதிசைமுடியைவைத்து மேலைத்திக்கு ஸப்ரயோஜநமாம்படி உபயவிபூதிக்குமாகச் சூடின திருவபிஷேகத்தை யுடைத்தான திருமுடியைவைத்து "முடியானே" என்கிறபடியே சேஷத்வத்தை யநுஸந்தித்து அதிகரிக்க வாழும்படியிறே திருமுடியைவைத்தது குணதிசைபாதம்நீட்டி "மூவுலகும் தொழுதேத்துஞ் சீரடியான்" என்கிறபடியே - ஸகலலோகங்களும் வாழுகைக்கு இழியும் துறையான திருவடிகளை, கிழைத்திக்குவாழும்படியாக நீட்டி. "நீட்டி" என்றது- என்னளவும்வர நீட்டின திருவடிகள் என்கை அர்யோத்யஸ்தாநம் இங்ஙனே வாழ்ந்து போனால் ஆஜாநநிருப்பு வாழச் சொல்லவேண்டாவிறே. "ஆளவந்தார் திருவடித்தொழ எழுந்தருளினால் 'அர்யோத்யஸ்தாநம்' என்று திருமுடிப் பக்கத்தில் ஒருப்ரதேசத்தில் ஒருநாளுமெழுந்தருளி யிருந்தறியார், திருவாசலுக்குக்கிழக்கு எழுந்தருளியிராத ப்ரதேசமில்லை" என்று பட்டரருளிச்செய்வர்

வடதிசைபின்புகாட்டி வடக்குதிக்கு ஆர்யபூமியாகையாலே † ஸம்ஸ்க்ருதமுரணராய்; ஆழ்வாரசனிச் சொலலும் நடையாடாத தேசமாகையாலே அத்திக்கைத் திருத்

† "ஸமஸ்க்ருதமாத்ரமுளராய்" என்றும காண்கிறது.

தம போதும் பின்பு எல்லாம் வேணும் என்றிருந்தார் (க) "பூர்வாஸாதிதா பாங்கலஹம்" என்னக்கடவதிறே. தென்திசை இலங்கை நோக்கி இத்தால் முன்பு தந்தை திக்குக்கனைக் கடாக்ஷித்தது அவ்வோ தேசங்களின் வாழ்மை தீருகைக்காக, இது தம் குறைதீருகைக்காக அவை க்ருபாகார்யம் இது தன் செல்லாமைபாலே யாயத்து "அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளிகொள்ளும்" என்னக்கடவதிறே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு வனவியமறுத்து ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து அவன் ஸம்ருத்தியைப் பார்த்துக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியாயத்து மாதா ப்ரஜைகளுக்கு முலைகொடுத்து அவற்றின் முகமலர்த்தி காண்கைக்குப் பார்க்கக்கடவதுமாப்போலே. "செல்வ விபீடணற்கு வேறாக நல்லானை" என்னக்கடவதிறே "விபீஷணனைப் புருஷோத்தமனாகில் நாளும் என் பரிகாரமும் விடைகொள்ளுமிதத்தை" என்று மஹாராஜர் சொல்ல: "அனதீன்ற கன்றின்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே முன்னணைக்கன்றைக் கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொள்ளும் ஸுரபியைப்போலே, ஸபரிகரரான உம்மை விடவேண்டுமளவிலும் விபீஷணனை விடோம்" என்றாரிறே; அந்த மஹாராஜர் தமக்கு ஒருதலைவராப் புகவல்லவிலே, (உ) "கிமத்ர ப்ருஸவி ஷ்யதி" என்றாரிறே

கடல்நிறக்கடவுள். ஹ்ருதயஸ்யரிசருக்கு நித்யாநுகூலமான வடிவையுடைய பரதேவதையிடீர்! ஒருஸம்ஸாரியைக்குறித்து ஸாபேக்ஷமாய்க் கிடக்கிறது கடல்போலே கண்டார்க்கு ச்ரமஹரமாயாயத்து வடிவிருப்பது கடல் வண்ணத்துக்கு போலியாமித்தனை போக்கி அப்ராக்ருத வஸ்துவுக்கு ஒப்பாகமாட்டாதிறே எந்தை அவ்வடிவைக் காட்டியென்னை யெழுதிக்கொண்டவன் பழுதகிறு கண்வளருகிறதென், ப்ரக்ருதிவசனாய் தாழ்வுக்கெல்லையான என்னளவும் வரவன்றோ வெள்ளங்கோத்தது. "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கே" என்னக்கடவதிறே அரவணைத்துயிலுமா கண்டு விலக்ஷணமான ரத்நத்தை விலக்ஷணமான தகட்டிலே அழுத்தினாப்போலே, திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்த பின்பாயத்து இவ்வஸ்து மஹார்க்கமாய்த்து

உடலெனக்குருகுமாலோ. திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக் கண்டு சேதநன் உருகுமன்றிக்கே ஜடமான சரீரம் உருகாநின்றது (௩) "மமவர்ஷ்மஸ்வரூபநிரபேக்ஷம் வ்ருத்தி" என்கிறபடியே - திரோதாயகமான சரீரம் கட்டழியாநின்றது (௪) "தேஹோ பாத்வாத்மநோவாபி" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநஸங்கோசகமான சரீரம், அநுபவ ஜநிதஹர்ஷத்தாலே அழிகிறதிறே கூட்டுக ஸம்ஸாரிகள் எங்களுக்கு உடலுருகக் காரணமிறிலோமென்ன, எனக்குருகுமாலோ 'ஆலோ' என்று ஆழ்வப்பெருக்கிலே அருகு கரைகளுடைந்தால் நோக்குகிறவர்கள் கைவிட்டுக் கடக்க நின்று கூப்பிடுமாப்போலே கூப்பிடுகிறார் என்செய்கேன்! உலகத்தீரே பெரியபெருமாளழகைக் கண்டுவைத்து ஆகக்குழம்பிப்பாதே புறப்படுகிற ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து, உங்களைப்போலே தரித்திருக்கைக்கு ஒருவிரகு சொல்லவல்லிகோளே! என்கிறார் தம்மோடு ஸஜாதீயராயிருக்கிற ஆழ்வார்களைக் கேட்கில் ஒட்டைபோடத்தேடி ஒழுகலோடமாயிருத்தனையிறே "என்செய

(க) "பூர்வாஸாதிதா பாங்கலஹம்" (உ) "கிமத்ர ப்ருஸவிஷ்யதி"
(௩) "மமவர்ஷ்மஸ்வரூபநிரபேக்ஷம் வ்ருத்தி" (௪) "தேஹோ பாத்வாத்மநோவாபி"

ரேன பெருமாளே " என்று அவர் தம்மைக் கேட்கில் தம்மெளிமை அறிவித்ததாய, அவ நாலே எதிர்த்தல் அழிந்ததாகாதே என்று அவர் மேனாணிததிருக்கக்காணுமராய்த்து பலம். இவ்விஷயத்தைக் கண்டுவைத்தும் குமியழியாதே யிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து § உங்களருகுவாராத பரிஹாரத்திலே யெனக்கும் ஒருசிறுங்கை யிடவல்லீகோளே யென்கிறார். .. . . கசு.

அ இருபதாம்பாட்டு பாயுந்நீர். இவ்விஷயத்தில் பராவண்யத்தைத் தவிர்த்து எங் களைப்போலே தேஹயாத்ரா பராராய் வர்த்திக்கவே தரிக்கலாமென்ன, கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகைக் கண்டுவைத்து " இஸ்ஸமாநதிவஸங்க ளெங்களுக்கு " என்னும்படியான ஸ்வரூபஜ் ஞாநமுடைய எங்களுக்கு, (க) 'அஹமபி' என்கிற உங்களைப்போலே அகலவிரகுண்டோ வென்கிறார்.

மூ —பாயு நீ ரரங்கந்தன்னுள் பாம்பணைப் பள்ளிகொண்ட
மாயனார் திருநன்மார்பும் மரகதவுருவுந் தோளும்
தூயதாமரைக் கண்களுந் துவரிதழ்ப் பவளவாயும்
ஆயசீர் முடியுந்தேசு மடியரோர்க் ககலலாமே உ0

பதவுரை — பாயும்—பாய்கின்றுள்ள, நீர்—காவேரியாலே சூழப்பட்ட, அரங்கம் தன் னுள—கோயிலிலே, பாம்பு அணை—திருவநந்தாழ்வானமேலே, பள்ளிகொண்ட—கண்வள ர்ந்தருளுகிற, மாயனார்—ஆச்சர்யசக்தியுக்தனுடைய, திரு—பிராட்டியாலே, நல—விலக்ஷ ணமான, மார்வும—திருமார்வும, மரகதம்—மரதகரத்நத்தை யொத்த, உருவும—திருவடி வும, தோளும—திருத்தோள்களும், தூய—பரிசுத்தமான, தாமரை—தாமரைமலரை யொ த்த, கண்களும்—திருக்கண்களும், துவர்—சிவந்த, இதழ்—திருவதரமும, பவளம்—பவ ளம்போன்ற, வாயும—திருவாயும, ஆய—பண்டேயாய, சீர்—சீர்மையை யுடைத்தான, முடியும—திருவபிஷேகமும,தேசும—ஸமுதாயசோபையும, (கண்டால்,) அடியரோர்க்கு, ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய எமக்கு, அகலலாமே—அகலப்போமோ.

வ்யா பாயுநீரரங்கம் அடைத்தேற வேண்டாதபடி நீருக்குப் †பள்ளநாலியான கோ யில். இது உபலக்ஷணம்' பாவநமாயும போக்யமாயு முள்ள பதார்த்தங்களுக்குப் பள்ள மடையாயிறே கோயிலிருப்பது (உ) [' ரமணீயம்வ்யூஹ ஸந்தாப ஸந்நஷ்டி மேநாயயா"] நீருக்குஸாக்ஷிகர் நிகர்சநமாயிறே இருப்பது தன்னுள் பாம்பணை அந்நீருறுத்தாமைக்குப் படுத்தபடுக்கையாயதுக் திருவநந்தாழ்வான " வெள்ளைவெள்ளத்தின்மே லொருபாம்பை மெத்தையாகவிரித்து " என்னக்கடவதிறே பள்ளிகொண்டமாயனார் கண்வளர்ந்தருளும போதையழகு ஆச்சர்யமாயாய்த்திருப்பது (ங) " ஸயோபொயிகஸ்ரீ ஸெஹஸ்வஸஷ்டி வாஸுவ:" என்னக்கடவதிறே நிற்றல இருத்தல் செய்தாராகிலும அகலலாங்கிடீர். " ஏராகோலந்திகழக்கிடந்தாய் " என்றும, " ஆனையில்கிடந்த கிடக்கைகண்டிடப் பெற றிலேன " என்றும சொல்லக்கடவதிறே (ஆனையிலகிடக்கை—ஆனைபோலேகிடக்கை)

§"உங்களிருக்குவாத" என்று அச்சிட்டபாதிகளில் காணகிறது. † பள்ளநாலி-பள்ளமடை.

(க) " அஹமமம " (உ) " ரமணீயமபாஸநாமபு ஸநமநுஷ்யமநோயதா "
(ங) " ஸயாபோதிதச ஸ்ரீமாநஸ்கஸ்பதப்பார்தபி "

திருநாமமாவும். பிராட்டியாலே விலக்ஷணமான மார்பும் பிராட்டியுடைய செப்புகளின் சுவடுகளும் கழித்தமாலைகளுமாய்க் கிடக்குமாய்த்து. பிராட்டி "அசலகில்லேனிறையும்" என்று பிரியமாட்டாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைய மார்வமென்னவுமாம். மரதகவுருவும் கண்டார் கண்குளிரும்படி நீர்வெள்ளத்தைத் திறந்துவிட்டாப்போலே பாய்ந்து வடிவிருப்பது. தோளும். கிழிலவைபோலே ‡ இடுசிவப்பில்லாச் சோளும் அவ்வெள்ளத்திலே அழுந்துகிறார்க்குத் தெப்பம்போலே யிருக்கிற திருத்தோள்களும்.

தூயதாமரைக்கண்களும். பிராட்டியோடு ஹர்ஷ பாதிகளோடு வாசியறக் குளிர நோக்குகிற திருக்கண்களும் நோக்குக்குத் தூய்மையாவது - நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்ஷிக்கை. (க) "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்கிறபடியே — அநுகூலப்ரதிகூல விபாகரஹிதமாயாய்த்து ஸௌஹார்த்தமிருப்பது (உ) "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" என்கிறபடியே ஸம்பந்தமொத்தாயத்திருப்பது இப்படியிருக்க, சில பதார்த்தங்களுக்குக் கடாக்ஷம் அநர்த்த ஹேதுவாகிறது பாக்ய ஹ்ராஸத்தாலே. ஸாவாநுகூலமான தென்றலானது ஒரு பதார்த்தத்திலே வந்தால் சோஷகமாகாநின்றதிறே மௌனமை குளிர்த்தி நாற்றமிவற்றுக்குத் தாமரை ஒருபோலியாமித்தனைபோக்கி அகவாயில் தண்ணளிக்கு த்ருஷ்டாந்த மாகமாட்டாதே. துவரித்தபவளவாயும் சிவந்த இருவதரத்தையும் பவளம் போலேயிருந்துள்ள தந்தபங்திகளையுமுடையவாயும் (ங) "அவாக்யநாதர:" என்கிற காமயீர்பம் குலைந்து, கிட்டினாரை ஸாந்த்வநம் பண்ணுகிற திருப்பவளமும், ஸ்வாபாவதத்தை யநுஸந்தித்துக் கிட்டவஞ்சினவர்களுடைய அபராதத்துக்கு நேர்த்தாவுகொடுக்கஸ்மிதம் பண்ணும் திருப்பவளமுமென்கை.

ஆயசீர்முடியும் பண்டேயாய சீர்மையையுடைத்தான முடியும் ஸ்தகமாய் ஐச்வர்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகமும் இத்தனையாலுமாக அவயவசோபை சொல்லிற்று. தேசும். இதனால் - ஸமுதாயசோபை சொல்லுகிறது. அடியரோர்க்ககலலாமே. இவ்வைத்திரைக் கண்டால் ஸ்வரூபஜ்ஞானமுடையாரக்கு அகலப்போமோ. இதுக்குப்புறம்பாய் "நான், என்னது" என்றிருப்பார்க்கன்றோ அகலலாவது "ஆமே" என்றது - எதிரிகளுக்கும் அகலப்போகாதென்ன வேண்டும்படியாயிறே அர்த்தத்தின் மெய்ப்பாடிருப்பது.

அ இருபத்தோராம்பாட்டு பணிவினால் அகலப்போகாதாகில பரிச்சேதித்தநுபவிக்கப் பார்த்தாலோ வென்கிற இருவள்ளத்தைக் குறித்து, இவ்விஷயத்தில் துணிவில்லாமையாலே அநாதிகாலமிழந்த அறிவுகேடுபோலே யிருப்பதொன்றுகாண் இப்போது பரிச்சேதித்தநுபவிக்கலாமென்று கணிசிக்கிறவிதுவுமென்கிறார்

மூ — பணிவினால் மனமதொன்றிப் பவளவா யரங்கனார்க்குத்
துணிவினால் வாழமாட்டாத தொல்லைநெஞ்சே நீசொல்லாய
அணியினார் செம்பொனாய வருவரை யனையகோயில
மணியனார் கிடந்தவாற்றை மனத்தினால் நினைக்கலாமே — உக

‡ இடுசிவப்பு - ஆரோபிதாகாரம் என்றபடி.
(க) "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" (உ) "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" (ங) "அவாக்யநாதர:"

படை — பவளம்—பவளம்போன்ற, வாய—திருவதரத்தையுடையனாய், அரங்கனாகுக—கோயிலிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற அழகியமணவாளன் விஷயத்திலே, மனமதமொன்றி—மநோவாத்தியை,பணியினால்—பணிவதாகவொருப்படுத்தி, துணியிலா—துணிவிலே, வாழமாட்டா—வாழமாட்டாத, தொல்லை நெஞ்சே—அநாதிகாலமாக பகவத்விஷயத்தை யிழந்திருக்கிற நெஞ்சே, நீ சொல்லாய்—நீயேசொல்லிச்சான்; அணியின் ஆர்—அழகு மிக்கிருப்பதாய், செம்பொன் ஆய—செம்பொன்னாலாகிய, அருவரை அனைய—அருமையான மஹாமேருவைபோதத, கோயில்—திருவரங்கத்திலே, பணியினார்—லைமணிபையிபோத்த அழகியமணவாளனை, கிடந்த ஆற்றை—கண்வளர்ந்தருளுகிற ப்ரகாரத்தை,மனத்தினால்—மனஸ்ஸினாலே, நினைக்கலாமே—பரிச்சேதித்து,நினைக்கலாமோ வென்கிறார்

வயா பணியினால மனமதொன்றி பணிவதாகவொருப்பட்டு; இதரவிஷயங்களில் நினையும இவ்விஷயத்திலே மனஸ்ஸை பணிவதாகவொன்றி. ஒன்றுகை — ஒருப்படுகை இதரவிஷயங்களிலே போகிற நெஞ்சை அவற்றினின்றும் மீட்டு ப்ராப்தவிஷயத்திலே ப்ரவணமாக்குவோமென்னும் உத்போகமாத்ரமேபோய்த்து இவ்விஷயத்தாக்கு வேண்டுவது இங்கு மநஸ்ஸென்கிறது - மனோவ்ருத்தியை பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயங்களில பணிவதாமுண்டாகிலும இராகுகை பாக்ஷிகம், இரக்கமுண்டாகிலும பலிப்பதில்லை. பகவத்விஷயத்தில (க) "நமமெயழ" என்கிற பாதிஜதை குலையும்மாதரமே யமையும்; சேதநனுடைய ஆபிமுக்யத்துக்காக ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமம் பண்ணிப்போகத ஈச்வரனுக்கு விஷயீகார ஸூசகமாத்ரமே யமையும் பரணும தன்னைப பணியினும் அதுவன்றே பலப்ரதம், ஈச்வரனுடைய இரக்கமிறே இவன்பணணும வ்யாபாரங்கள் அங்கு பலிப்பதொன் றின்றியேயிருக்க, அவனுடைய இரக்கத்துக்கு ஹேதுவானபடியென்னென்னில்; ஒருத்தனை பொருவள்கையோங்குவது எதிரி ஸ்பர்சிப்பதொன்றின்றியேயிருக்க உள்ளதனையும் என்னைப் பரிபவித்தானென்றிருக்கைக்கு ஹேதுவாகாநின்றதிறே; இவ்வோபாதி அஞ்ஜலியும எல்லாவற்றையும கொடுத்து, பின்னையும் (உ) "நஜாதுஹீயதே" எனனும்படி ப்ரியவிஷயமாயிறே இருப்பது (௩) "ஏகோபிக்ருஷ்ணேஸுக்ருத: ப்ரணாம:" (ச) "அஞ்ஜலிபரமாமுத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ."

பவளவாயரங்கனார்க்கு இவ்வளவானுகூல்ய முடையாரை முன்புத்தையிழவர்க்கு ஸாந்த்வநபண்ணும திருவதரத்தை யுடையவர்க்கு, அரங்கனார்க்கு எப்போதோ நம்மைக்கிட்டுவதென்று நித்யஸந்நிஹிதரா யிருக்கிறவர்க்கு துணிவிலா வாழமாட்டா வடிவழகுதான பணிவையு முண்டாக்கி துணிவையு முண்டாக்கி, பின்னை அநுபவத்திலே மூட்டிவிடும்போய்த்து பவளவாயரங்கனார்க்கு — பணியினால மனமதொன்றி— துணிவினால் வாழமாட்டா இவ்விஷயத்தை அநுபவிக்கைக்கு வ்யவஸாயமேபோய்த்து வேண்டுவது (ரு) "வ்யவஸாயாத்ருதேப்ரஹ்மந்! நாஸாதயதி தத்பரம்" என்று-ப்ராப்திக்கு கண்ணழிவற்ற ஸாதநம் வ்யவஸாயஞ்சாலுமென்று உபதேசித்தாய்த்து — தன

(க) "நமமேயம" (உ) "நஜாதுஹீயதே" (௩) "ஏகோபிக்ருஷ்ணேஸுக்ருத: ப்ரணாம:" (ச) "அஞ்ஜலிபரமாமுத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ." (ரு) "வ்யவஸாயாத்ருதே ப்ரஹ்மந்நாஸாதயதி தத்பரம்"

ஆசார்யனான வேதவ்யாஸனைப் போலே புருஷோத்தமனாகத் தெளிவுடைய னுமல்ல. நெஞ்சே. ஸர்வஸமாப்யமாத்ரத்தாலே இவ்விஷயத்தை அநுபவிக்க லாக இவ்விழுவு, நெஞ்சே! உனக்கு அரிதிறே நீ சொல்லாய். இவ்விஷயத்தைப் பரிச்சேதிக்கலாமென்று தான் சொல்லிக்காணாய. அணி மிகுபாறி. அழகுமிக்கு ண்டு, செம்பொன் ஒனை அருமையுருவம்-மஹாமேரு, அதனோடொத்திருந்துள்ளே ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமாய்ச் சர்ச்ரீயமாய்ஸ்திரமாய் ஸர்வாதாரமாயிருக்கை மணிமுடி தாலுற்றை அம்மேருவையுடைபட்ட தனித்து அநுவிப்பம்படி ஒரு நீலரத்னத்தை த்திரட்டிப்போலே பாய்த்துக் கோயிலாழ்வார்க்குள்ளே பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளு படி கிடந்தவாற்றை மனத்தினுல் நினைக்கலாமே கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகைச்சன் றெனாலே பரிச்சேதிக்கலாம்படியிருந்ததோ ஸ்வரூபத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும், த ஸமான கல்யாணகுணங்களைப் பரிச்சேதிக்கிலும், வடிவழகைப் பரிச்சேதிக்கவொ தென்கை. நினைவுக்குப் பரிகரமான நெஞ்சையொழிய வேறேயொரு கரணத்தாலே நினை நினைக்கப் பிறந்ததோ . . . .

அ இருபத்திரண்டாம்பாட்டு பேசிற்றே பேசக்கடவோமாகில வாயவி பேசினுலோவென்ன; (க) "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" அன்றே, மனஸா பரிச்சேதிக்கவொண்ணுதவிஷயத்தைப் பாசுரமிட்டு முடிக்கப்போமோ? பேசலாமெ அறிவுகெட்ட நெஞ்சே! சொல்லாயென்கிறார்.

மூ—பேசிற்றே பேசலல்லால் பெருமையொன் றுணரலாகாது
ஆசற்றா தங்கட்கல்லா லறியலாவானு மல்லன்
மாசற்றா மனத்துளானை வணங்கிநா மிருப்பதல்லால்
பேசத்தா னாவதுண்டோ பேதைநெஞ்சே நீசொல்லாய ௨௨.

—பதா—பேதைநெஞ்சே—அறிவில்லாத நெஞ்சே, பேசிற்று—வேதங்களும் வை புருஷர்களும் பேசிப்போந்தவற்றை, பேசல் அல்லால—சொல்லுமித்தனையொழிய, பெரு ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபரூப விக்ரஹவிபூதிகளிலே, ஒன்று—ஏகதேசமும், உண ராது—அறியக்கூடாது, ஆசு அற்றார் தங்கட்கு அல்லால்—உபாயாந்தரமாகிற குற்றமற் களுக்கல்லது, அறியலாவானும் அல்லன்—அறியக்கூடாதவனுயிராநின்றான், (ஆகைய மாசு அற்றார் மனத்து உளானை—தன்பக்கலிலே ஸாவ்யாஸ்பாஸம் பண்ணியிருக்குமவ டைய நெஞ்சிலே நிற்பவாஸம் பண்ணுகிறவனை நாம்—அவன் பக்கலிலே ஸர்வபார்ஸம ஸினநாம், வணங்கி—அநுபவித்து, இருப்பது அல்லால்—தரித்திருக்குமதொழிய, (அவன மையை அநுஸந்தித்தால்,) பேசத்தான் ஆவது உண்டோ—பாசுரமிட்டுப்பேசத்தான் கூடு நீ சொல்லாய்—சாபலப்பணுகிற நீயே சொல்லிக்காணென்கிறார்

வயா. உகந்து பார்க்கத விஷயங்களைப் பேசுகிறதில்லையோவென்ன, அவை ப ந்நமாகையாலே; இது அபரிச்சின்னமாகையாலே பேசவொண்ணுது (உ) "ஹரிஹர ப்ரீத்யா ஸ்ரீ" என்கிறவிஷயத்தைக் கைவாங்கியிருக்குமதனையேயன்றோவென்னில; பேச் பேசலல்லால் முன்பு வேதங்கள் வைதிகபுருஷர்கள் பேசிப்போந்தவை தன்னையே

(க) "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" (உ) "ஸஹிஹரவா யா ஹரிமேஸ்திதி"

ஹேமா மித்தனை போக்கி இவ்விஷயத்துக்கு ஸத்ருசமாக ஒரு பாசுரமிட்டு பேசுகைக்கு ட்ட வொன்றுண்டு பேசப்போந்தவைதா னொன்றுமென்னென்னில்; (ச) "நீளும் சாப உ-ப்யஷு விஷ . வத்துவைய" "நேர்முடைமின்னான மேனி" (உ) "[illegible] [illegible] ஒழி" (௩) "[illegible] [illegible] வேதாத்ருஷ்ய" (௪) "[illegible]" "சுட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனி ஒளியொவ்வாது" இத்யாதி. இப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்கள் அபாக் தவஸ்துவுக்கு விஸத்ருசமிறே இதுதனைக்கொண்டு பேசுவதென்னென்னில்; அதிர்த்திப விஷயத்தில் விழியும்போது ஒரு திர்சநத்தைக் கொண்டிழிய வேண்டினபோலே சொன்ன வித்தனையொழிய உள்ளபடி சொல்லிற்றாய்த் தலைக்கட்ட வொண்ணாது. வேதங்கள் பேசினபடியே பேசுமத்தனையல்லது நம்மால் பேசிமுடியாது. அவை பேசினபடி யென்னென் னில்;- (௫) "[illegible]" என்று பேசினவித்தனை. அப்படியே பேசவொண்ணாது என்று பேசுமத்தனை என்றுகவுமாம் அதுக்கடியென்னென்னில்; பெருமையொன்றுணர லாகாது இன்னதுபோலேயென்று ஸதாசத்ர்ஷ்டாந்தமுண்டாதல், ஏவம்பூதமென்று பரிச்சேதித்தல் செய்யவொண்ணாது இதரவிஷயங்களில் வர்ணால உபமானத்தாலும் உபமேயம் வரவாட்டாது, இவ்விஷயத்திலே உபமேயத்தளவு முபமானம்வரமாட்டாது; ஸ்வரூபமென்ன, குணங்களென்ன, விக்ரஹமென்ன, விபூதியென்ன, இவற்றிலொன்றையும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதென்கை ஆனால் இவ்வஸ்து ஒருவர்க்குமறிய வொண்ணாதோ வென்னில்; ஆசற்றார்தங்கட்கல்லாலறிய லாவானுமல்லன் ஆசு - குற்றம்

இனி இதைவிஷய விபாகம்பண்ணிக் கொள்ளுமித்தனை அநாதரித்து — உபாயவிஷயமாக வரும் குற்றம் அதாகிறது — பரதந்த்ரப்ரக்ருதிகள் சேராதவை. அஹங்கார கர்ப்பமான அசேதநக்ரியாகலாபங்களை ஸாதநமாக நினைத்திருக்கை இதரோபாயங்கள் பலப்ரதமாமிடத்தில அவனுடைய அநுக்ரஹம் பார்த்திருக்கவேணும்; தான் உபாயமாமிடத்தில ஸஹாயாந்தராபேக்ஷையில்லை; இதரோபாயங்களை விட்டுத் தன்னையே உபாயமாகப்பற்றினார்க்கல்லது தன்னை உள்ளபடி அறியலாயிருப்பானொருவனல்லன்.

மாசற்றார் இதுவுமொரு மாநஸதோஷமாயிற்று, அதாகிறது - ப்ராப்யப்ராபகங்களிலே பரப்புத்தியைப்பண்ணியிருக்கை அவன்றன்னைப்பற்றி ஐசுவர்யாதிகளைப் பெற்றுப் போகாநிற்பார்கள். அங்கனன்றியே அவன்றன்னையே பெறவேணுமென்றிருக்கை — மாசறுக்கையாவது மனத்துளானை இப்படி எல்லாவற்றையும்விட்டு ஸாதநத்தில் நிர்வ்யாஜ்ஜமாக ஒருதேசவிசேஷத்திலே நித்யாநுபவம் பண்ணவேணுமென்று தன்பக்கலிலே ஸர்வபரந்யாஸம் பண்ணியிருக்குமவர்களுடைய நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவன். இவர்கள் நெஞ்சுக்குப்புறம்பு, சட்டுத் தீயோபாதியாக வாய்த்து நினைத்திருப்பது ஜலசரபதார்த்தங்கள் ஜலத்தையொழிய தரிக்கமாட்டாதாப்போலே இவர்கள் நெஞ்சொழிந்த விடத்தில் தரிக்கமாட்டானொருபத்து திருப்பதிகளில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதும் ஒருசுத்தஸ்வபாவனுடைய ஹ்ருதயத்தைக்கணிசித்திறே "என்னிலாதமுன்னெலாம்" என்னக்கடவதிறே.

---

(௪) "நீலதோயதமத்யஸ்தாவித்யுல்லேகேவ" (உ) "அதஸீபுஷ்பஸங்காசம" (௩) "ஹிரண்மய:புருஷோத்ருச்யதே" (௪) "ருக்மாபம" (௫) "அப்ராப்ய"

வணங்கினதிருப்பதலவால் ஆச்ரிதர் நெஞ்சைவிட்டுப் போகாதவனானபின்பு, அவனபக்கலிலே ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணமான நாம், அவனை அநுபவித்து தரிக்குமத்தொழிய வேறு க்ஷ்யமுண்டோ வென்கிறார். வணக்கமென்று - ஸர்வப்ரகாரநமஸ்காரத்துக்கு முபலக்ஷணம பேசத்தானுண்டோ அவன் பெருமையை அநுஸந்தித்தால் பாசுரமிட்டுப் பேசவரிதாயிருந்ததே. பேதைநெஞ்சே ஈதொரு விஷயங்களைப் பேசிப்போக்க வாளையாலே இவ்விஷயத்தையும உபமேயிட்டாமலே பேசலாமென்றிருந்தாயிறே நீ சொல்லாய என்வார்த்தையொழிய இவ்விஷயம் ஸ்வபாவமிருந்தபடியாலே பரிச்சேதித்துப் பேசலாயிருந்ததோ, சாபலம்பண்ணுகிற நீதான்சொல்லிக் காணென்கிறார் .. .. உஉ

அ இருபத்துமூன்றும்பாட்டு கங்கையில நினைக்கவும பேசவுமொண்ணாதாகில இவ்விஷயத்தை விஸ்மரித்து தரித்தாலோவென்ன, பெரியபெருமாளுடைய கிடையழகிலே அதிசபலனான நான் விஸ்மரித்து எங்ஙனே தரிப்பேனென்கிறார்.

மூ —கங்கையிற புனிதமாய காவிரி நடுவுபாட்டுப
பொங்குநீர் பரந்துபாயும் பூம்பொழி லரங்கந்தன்னுள்
எங்கணமா லிறைவனீசன் கிடந்ததோர் கிடக்கைகண்டும்
எங்கன மறந்துவாழ்கே னேழையே னேழையேனே உரு

ப-ரை. கங்கையில்—கங்காநதியிற் காட்டிலும், புனிதமாய—பரிசுத்தமான, காவிரி நடுவுபாட்டு—திருக்காவேரியின்நடுவில், பொங்கு—பெரியகிளாதத்தியோடே வாராநிற்கிற, நீர்—வெள்ளமானது, பரந்து பாயும்—பலமடைகளிலேபரந்து பாயாநிற்பதாய, (அதனாலே,) பூ—புஷ்பித்திருந்துள்ள, பொழில—சோலைகளாலே சூழப்பட்ட, அரங்கம் தன்னுள்—கோயிலிலேயெழுந்தருளியிருக்கிற, எங்கள்—ஆசரிதரான எங்கள பக்கல, மால்—வ்யாமுக்தனாய், இறைவன்—ஸர்வஸ்வாமியாய், ஈசன—நியாமகனான அழகியமணவாளன கிடந்தது—கண்வளர்ந்தருளுகிற, ஓர் கிடக்கை—அத்விதீயமான சயநத்தை, கண்டும்—கண்டநுபவிக்கப் பெற்றபின்பும், ஏழையேன் ஏழையேன—அதிசபலனான நான, எங்கனம—எத்தப்ரகாரத்தாலே, மறந்து—மறந்துநின்று, வாழ்கேன—ஜீவித்திருக்கப் புகுகிறேன

வ்யா கங்கையிற்புனிதமாயகாவிரி கங்கையில்காட்டிலும பாவநமான காவேரி ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்ரீபாதம்பிறந்து த்ரிலோகபாவநியான கங்கையைக்காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தமாம் ப்ரிஸேவ்யமுமாய பரமாத்மஸம்பந்தமுமுண்டான ஏற்றமொழிய, (வேறு) பாவநதவததானாய ஏற்றத்தையுமுடைத்தாயசயத்துக காவேரியிருப்பது (*) " கங்காஸமா வை-டிப் ர்த்தி மாஹாத்ம்ய கோ வா " கங்காவதரணாதப்பூர்வம் குருதேவதஅதீதமா ஸாவாஸ. ' கங்கைக்கு ஓடுநாளிலே திருவடிகளோட்டை ஸ்பர்சததால வந்தசுத்தியோசமிறேயுள்ளது (க) " ஸோயநாமா ஸமாஸ்ரேயஸ்ததாயமஸ்ரீவைஷ்ணவ: " என்கிறபடியே—தனனுடைய சுத்தி போக்குகைக்காக ருத்ரன சிரஸாதரிக்கையாலே சௌதமென்று சொலலுவதொரு குற்றமுண்டு; அவனோடே ஸ்பர்சமுள்ளதொரு பதார்த்தங்களை நிர்மால்யமென்று த்யாஜ்யமாசைவர்க்கும் அஸ்ப்ர்ச்யமாயிறே யிருப்பது அப்படி அடியுடையளானும தன்னுடைய பாவநத்வத்துக்கு யாதொரு பங்கமுண்டாய்த்து " ஆறுபொதிசடையோனிறே

(க) " கங்காஸ்நாநம் ப்ரயாகஸ்தேவஸேவப்ரஸாதஜாத | ஈஸ்வரவத்ரோணதார்த்தவய் ஆஸ்ரித்ய்ஸாயுவாபஸா "

ஆகையாலே சிகரு நாற்றமும் மயிராபாடும்ஙாடே, அதிலடைந்தபடியாலும் பெரியபெருமாள் நடுவே பள்ளிகொள்ளுகையாலும் புனிதமிறே. ஆயிருக்கச் செய்தேயும் திருவடிகளோடே ஸ்பர்சத்தாலே எங்கேனும் புகினும் பாவநத்வம் மேற்பட்டிருக்குமாய்த்து. "உன்றனடிசேர்ந்தருள் பெற்றாளன்றே" என்னக்கடவதிறே அப்படிப்பட்ட திருவடிகளையுடையவன் தானேவந்து படுகாடுகிடக்கிற ஏற்றமுண்டிறே காவேரிக்கு நடுவுபாட்டு நடுவிட்டு யசோதைப்பிராட்டி மடியிலே சாய்ந்தாப்போலேயாய்த்துக் காவிரியின நடுவே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி

பொங்குநீர்பரந்து பாயும்பூம்பொழிலரங்கந்தன்னுள் ஜலஸம்ருத்தியாலே கோயிலைக்கிட்டு ஒரேறுமென்கிற பரிதிபாகர்ஷத்தாலே பெரியகிளர்த்தியோடே வாரா நிற்கும் பரந்துபாயும். ஒருமடையாலன்றியே தன்னிறம் தேசமெல்லாந்தோற்ற எங்குமொக்கப் பாயா நிற்கும் பூம்பொழில் அரங்கந்தன்னுள் ஜலஸம்ருத்தியாலே பொழில்களும் பூமாறாதே செல்லுமாய்த்து பெரியபெருமாளுடைய ஸௌகுமார்யத்துக்கு அநுகூலமான ஜலஸம்ருத்தியையும் நித்யவஸந்தமான பொழில்களையுமுடைய பரமஹம்ஸமான தேசம் இத்தால் - கோயிலினுடைய பாவநத்வமும் போக்யதையும் சொல்லிற்றாய்த்து

எங்களமால். ஆச்ரித பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒருவடிவுகொண்டாப்போலேயிருக்கை "எங்கள்" என்று—தம்மைப்போலே பெரியபெருமாள் பக்கலிலே ப்ரவணராயிருப்பாரையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். கோயிலின் பாவநத்வபோக்யத்வங்களைக் கண்டு சாய்ந்தருளிற்றன்றுபோலும், நிரூபித்தால் ஆச்ரிதவ்யாமோஹமே ஹேதுவாய் ஸம்பந்தமின்றிக்கே யிருக்கையன்றியே இறைவன் இவற்றையுடையனாயிருக்கை. ஈசன் உடையவனானாலும் நியமிக்க சக்தனன்றிக்கே யிருக்கையன்றியே நல்வழி போகுகைக்கும் க்ஷமனாயிருக்கை ஸித்தனாயுமிருக்கை சக்தனாயிருந்து மவனென்கை குணத்ரயவச்யதையைத் தவிர்த்து, நித்யாநுபவம்பண்ணும் தேசத்தேறக்கொடுபோக நினைத்து, வாத்ஸல்யபரவசனாய்வந்து தன்னுடைமையைத் தன்கருத்திலே நடத்துகைக்சாகக்கிடக்கிறபடி

கிடந்ததோர்கிடக்கை. கீழ்ச்சொன்ன ஆதமகுணங்களை விஸ்தரிக்கைக்காகக் கிடையழகிலே அகப்பட்டபடி நிற்றல் இருத்தல் செய்தானாகில் மறக்கலாயத்திறே. நாட்டில் அழகியாரிருப்பார்க்கு நிற்றல் இருத்தல் செய்தபோது அழகுதோற்றி, சாய்ந்தால் தோற்றுவது வைரூப்யமேயாயிருக்கும், இவ்விஷயத்தில் சாய்ந்தபோதாய்த்து அழகு மிகுந்திருப்பது. (க) "ஸ்ரீமாநுஸுக ஸுஷ்வாபஹ:" என்னக்கடவதிறே ஓர்கிடக்கை ஒருக்கணித்தோ மலர்ந்தோ கண்வளர்ந்தருளுகிறதென்று தெரியாதிருக்கும். இவர்கள்தான், நின்றானாகில் "நிலையார நின்றான்" என்பார்கள், இருக்கக்கண்டால், "பிரானிருந்தமைகாட்டினீர்" என்பார்கள், சாயக்கண்டால், "கிடந்ததோர் கிடக்கை" என்பார்கள்.

கண்டுமெங்கனம் மறந்துவாழ்கேன். இவ்விஷயத்தைக்கண்டநுபவிப்பதற்கு முன்பாகில மறக்கவுமாம், கண்டநுபவித்தபின்பு இனித்தானெனக்கு பாகாரந்தாலே மறப்பது வாழ்கேன். இவ்விஷயத்தை விட்டுப்போய் மனைலே முகக்கவோ. அநுபவித்தால் மறக்கவொண்ணாது, மறந்தால் புறம்பு தரிக்கவொண்ணாது ஏழையேனேழையேனே நானோ அகயந்த

(க) "ஸ்ரீமாந் ஸுகஸுப்தஃபரந்தப:"

சபலனாய், பிடிபட்டு அநுபவிக்க மாட்டேன், பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டேன் ஏழையேன் ஏழையேனே முன்பு இதரவிஷயங்களிலே அகப்பட்டு சிதிலராயிருப்பர், இப்போது பகவத்விஷயத்திலே அகப்பட்டு புறம்பு கால்வாங்கமாட்டாதே யிருப்பர், அது கர்மத்தாலே வந்த சைதில்யம்; இது விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே வந்த சைதில்யம் . . . உரு

அ இருபத்துநான்காம்பாட்டு வெள்ளநீர் "மனத்திலும் நினைக்கலாமே" என்றும், "பேசத்தானுவதுண்டோ" என்றும், "எங்ஙனம்மறந்துவாழ்கேன்" என்றும், இவர் மறக்கப்புக்கவாறே இவரை நினைப்பிக்கைக்காக இவர்பக்கல் தமக்குண்டான ப்ரேமத்தைக் காட்டக்கண்டு, இவ்விஷயத்தில் நமக்குண்டான ப்ரேமம் அஸத்ஸமமாயிருந்ததென்றும், இன்னமும் இவ்விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்துத் தமக்குப் பிறந்த பக்தி விஷயாநுரூபமாகப் போராமையாலும், அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டனுக்குப் பிறந்த ப்ரேமம் சித்தோபஹதனுக்குப் பிறந்த தெளிவுபோலே விச்வஸிக்க வொண்ணாமையாலும் அநுதபித்து, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, உனக்கு இதரவிஷயத்தோபாதி இவ்விஷயத்திலும் க்ருத்ரிம ஸ்நேஹமாய் விட்டதாகாதே' என்று திருவுள்ளத்தை நிந்திக்கிறார்.

உ௪—வெள்ளநீர் பரந்துபாயும் விரிபொழி லரங்கந்தன்னுள்
கள்வனார் கிடந்தவாறுங் கமலநன்முகமுங் கண்டும்
உள்ளமே வலியைபோலு மொருவனென் றுணரமாட்டாய்
கள்ளமே காதல்செய்துன் கள்ளத்தே கழிக்கின்றாயே உ௪

ப—ரை.—வெள்ளம்—பெரிய ப்ரவாஹத்தையுடைய, நீர்—காவேரியானது, பரந்து—நாற்புறத்திலும்பரவி, பாயும்—பாய்கையாலே, விரி—விஸ்த்ருதமான, பொழில்—சோலைகளாலே சூழப்பட்ட, அரங்கந்தன்னுள்—கோயிலிலே, கள்வனார்—ஆச்ரிதஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அபஹரிக்குமவனான அழகியமணவாளன், கிடந்த ஆறும்—பள்ளிகொள்ளும் ப்ரகாரத்தையும், கமலம்—தாமரைமலர்போலே, நல—விலக்ஷணமான, முகமும்—திருமுகமண்டலத்தையும், கண்டும்—கண்டநுபவிக்கப்பெற்றும், உள்ளமே—மநஸ்ஸே, வலியைபோலும்—நெடிதமாயிராநின்றாய்; ஒருவன் என்று—அவன் அத்விதீயனென்று, உணரமாட்டாய்—அறியமாட்டுகிறிலை, (இவ்விஷயத்தில்,) கள்ளமே காதல்செய்து—க்ருத்ரிமமாக பக்தி பண்ணி, உன் கள்ளத்தே—உன்னுடைய க்ருத்ரிமச்செய்கையிலேயே, கழிக்கின்றாய—காலத்தைக் கழியாநின்றாயென்கிறார்.

வயா. வெள்ளநீர் பரந்துபாயும் காவேரி ஸஹ்யமே தொடங்கிக் கோயிலே நோக்கி வருகிறதாகையாலே தன் அபிநிவேசமெல்லாம் தோற்றும்படி பெருவெள்ளமாக நீரைக் கொடுவந்து சிலர்க்குக் குலைசெய்து தகையவொண்ணாதபடி ஸர்வதோதிக்கமாகப் பாயாநிற்கும் அபிநிவேசம் முடியாமையாலே பாய்ந்து கலக்கட்டாது விரிபொழிலரங்கம் நீர் பாய்ந்த பாய்பட்டங்களும் சோலையும் விரிந்து வாராநிற்கும்

அரங்கந்தனுள்கள்வனார் பரமபதத்தில் அகர்த்ரிமரான நித்யஸூரிகளோடே பரிமாற்றத்துக்குச் செவ்வை பரிகரமாப்போலே, க்ருத்ரிமரான ஸம்ஸாரிகளை வசீகரிக்கைக்கு சௌர்யம் பரிகரமாக வாய்த்ததுக் கோயிலிலே வந்து கள்வனாரான தருளுகிறது நீர்வாய்ப்பும் சோலைவாய்ப்புமகண்டு சாய்ந்தானென்கிறது வ்யாஜமாய, ஸம்ஸாரிகளுடைய வசீகரண

திலே நினைவாயாயத்திருப்பது நிலவருமசெனறுபுககால முறபட சௌ(வெள)ாயகாத்தியாயா யததத திருமுகமிருபபது அதாகிறது-ஒரு உபாதியாலே தமமைவந்து கிட்டினருடைய ஆத்மவஸ்துவை யபஹரித்து ஏட்டைப புரைக்குளளே யிட்டுக்கொள்வரெனறு தோற்றியிருக்கும். அதாகிறது - தமக்கு அநந்தாங்கமாககிக கொள்ளுகை இன்னமுநதான ஆதம வஸ்துவைத தன்னதாக அபிமானித்துப்போநதான, நாம இவன அபிமானித்த அதனை மீட்டபோம் என்று பாாததுத தமமழகைக்காட்டி, (க) "ஜிதஙெ" எனனப பண்ணுமவ ராய்த்து அவனதான வஸ்துவை இவன நெடுநாள்பட அபஹரித்துப போநதபடி. தன் னத்தைத தானே கொள்ளுகை அபஹாாமாமபடியிறே சேதநனுடைய ஆதமாபஹாாம் காழ்ப்பேறினபடி ஆத்மஸமர்ப்பணமும ஆத்மாபஹாாமிறே யெனனுமபடியான இவ்வஸ் துவிறே இபபடி எளிவரவு பட்டது. ஆத்மஸமர்பபண மாகிறதுதான் மஹாபலிதாாம போலே யிருபபதொனறிறே

கிடநதவாறும் வசிகாணபரிசாநதானும சீலாதிகளான ஆதமகுணஙகளுமலல, அவ யவ சோபையான ரூபகுணஙகளுமலல, "கிடந்ததோா கிடககை" எனனும கிடையழ காயதது. கமலநன்முகமும் விகாஸம செவவிகுளிர்ததி பரிமளம எனறுபபோலே சொல லுகிறவற்றைபபற்றத திருமுகததுககுத தாமரையையொரு போலியாகசசொலலு மித்தனை போக்கி, ஸர்வதாஸத்ரசமலலாமையாலே "நன்முகமும" எனகிறா சுததஸத்வமாய் ஜ்யோ திாமயமான முகததுக்கு பாாக்ர்தவஸ்து ஸத்ர்சமாகவற்றோ, ஆசரிதவிஷயத்தில் என்று மொக்ஙக் குவியாத முசகதுககு தாஷ்டாநதமுணடோ, ஸம்ஸாாததுககுள குளிர்ந்தமுகம இ தொனறுமே யெனகிறா கண்டுமுளளமே வலியையபோலும் கணவளாநதருளுகிற அழகைக கண்டிவைததும நெஞ்சே! ஒருவிகாாம பிறவாதே திணணிதாயிருநதாயீ!. கீழ்ப்பிறந்த விகாாமெலலாம விஷய வைலக்ஷண்யத்தைபபற்ற அஸதஸமமா யிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு.

இபபோது எனககுவநத வனமை யென்னென்ன ; ஒருவனென்றுணாமாட்டாய் அதவிதியனென்று உணாமாட்டுகிறிலை. ஒருவனெனறு உணாபபுககால அவனை யுள்ளபடி யுணாவேணும, அபபடி யுணாாநதால அத்தலையில வாதஸலயததுக்கு ஸத்ர்சமாகவும் விஷய வைலக்ஷணயததுககு ஸத்ர்சமாகவும விடாயபிறககவேணும, அது பிறவாமையாலே "வலியை" எனகிறா.

இபபடியாகில, கீழ, "கணணிணைகளிகருமாறே" எனறும் "பனியரும்புதிரு மாலோ" எனறும, "உடலெனக்குருகுமாலோ" என்றும சொலலிப் போநதவையெ லலாம் எனனுயததெனனில்; களளமேகாதல்செய்து உனககு பரகாஙிவிஷயத்தில் பண்ணிப போநதவாஸனை இங்குமறுவாததிததுப்போந்த விததனையொழிய இவவிஷயததுககு ஸத்ர்ச மாக ஸ்நேஹிததாயலலையே விஷயாநதரஙகளில பண்ணிபபோநததும் பலபக்தி (வாஷ்ஷ கிஃ) யாககையாலே இஙகும பலபக்திபண்ணிறறு. உன்கள்ளத்தே கழிக்கின்றயே இந்த காத்ரிம பக்தியானது பண்டே யன்பாழியிறே, இஙகும அதுதன்னையே முடிய நடததினை யித்தனை யிறே விஷயாநதாஙக ளோபாதியாக இது தன்னையும நினைததாயித்தனை போக்கி இவவிஷ யத்துக்கநுருபமன்றிறே உன்னுடைய பரேமம எனகிறா. ... ... உச.

(க) "ஜிதந்தே"

அ. இருபத்தைந்தாம்பாட்டு. குளித்து இத்-பகவத்விஷயத்தில் தமக்குப்பிறந்த ஆநர்ஹ விஷயாநுரூபமாகப் போராமையாலும், அநித்யஸம்ஸாரிக்களுக்குப் பிறந்ததாகையாலே பிரீதராபஹனக்குப் பிறந்ததெளிவுபோலே விச்வஸிக்கவொண்ணாமையாலும், எனசெய்தே மென்னு திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அநுதபித்தாராயநின்றார், இனி அநித்யஸம்ஸர்க்கமற்ற தேசவிசேஷத்திலே நித்யாநுபவம் பண்ணுகைக்கு நம் கையில் முதல் காணாதிருக்கையாலே விஷயத்தை யிழந்தேபோமித்தனையாகாதே' என்று சோகிக்க, நீர்சோகிக்கிறதென் அநித்யஸம்ஸர்க்கமற்று நம்மைப் பெறுகைக்கு சாஸ்த்ரங்களிலே த்ரைவர்ணிகாதிகாரமாயும் ஸர்வாதிகாரமாயுமுண்டான ஸாதநங்கள் ப்ரஸித்தமன்றோ, அவற்றிலேயொன்றை யநுஷ்டித்துநம்மைக்கிட்டமாட்டீரோவென்ன, எனக்கு அவையொன்றிலும் யோக்யதையில்லை; கேட்கில் யில்லையென்று மேல் பத்துப்பாட்டாலே தம்முடைய உபாயசூந்யதையை யருளிச்செய்கிறார் ஆனால் பின்னை. இத் இவர்க்குப் பிறந்ததாகச்சொன்ன ஜ்ஞாநபக்திகள் என்புதாய்த் தென்னில்; பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பிறந்தபோதோபகரணமான ஜ்ஞாநபக்திகளாய்த்து-அங்குச்சொல்லிற்று, அவை ஸாதநகோடியில் அந்தர்ப்பவியாது, அல்லாதபல ஸாதகமன்றிக்கே நித்யமாகைக்குத் தமமையில் ஸாதநமில்லையென்கிறார்-இங்கு இதிதற்பாட்டில் - ப்ரஸித்தமாய த்ரைவர்ணிகரானவர்களுக்கு அதிகாரமான ஜ்ஞாநபக்திகள் ஸாக்ஷாத்கோசரமாயில்லையென்கிறார்.

மூ—குளித்துமூன் றனலையோம்புங் குறிகொ ளந்தணமைதன்னை
ஒளித்திட்டே னெண்கணில்லை நின்கணும் பத்தனல்லேன்
களிப்பதென் கொண்டுநம்பி கடல்வண்ணா கதறுகின்றேன்
அளித்தெனக் கருள்செய்கண்டா யரங்கமா நகருளானே ௨௫

ப-ரை.—குளித்து-நித்யஸ்நாநம் முதலான ஸ்நாநங்களைப்பண்ணி, மூன்று அனலை-கார்ஹபத்யம் ஆஹவநீயம் தக்ஷிணாக்நியாகிற மூன்றக்நிகளை, ஓம்பும்—ஆதரித்துப்போருகையாய், குறிகொள—மந்த்ரலோபாதிகள் வாராமே காக்கவேண்டிய, அந்தணமை தன்னை—ப்ராஹ்மணயத்தை, ஒளித்திட்டேன்—பாழே போக்கினேன்; என்கண் இல்லை-என் விஷயமாக ஒன்றுமில்லை; நின்கணும்—உன்விஷயத்திலும், பத்தன் அல்லேன்—ஸ்நேஹமுடையேனல்லேன்; களிப்பது—நான்களிக்கைக்கு ஸாதநமொன்றுமின்றி (இப்படியிருக்க,) என்கொண்டு களிப்பது—நான்காத்தைக்கொண்டு களிப்பது நம்பி—கல்யாணகுணபரிபூர்ணராய், கடல்வண்ணா—கடல்போலே கம்பீரமானவனே, அரங்கமாநகர் உள்ளானே - கோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனே, கதறுகின்றேன் - காணவேணுமென்று கூப்பிடாநின்றேன்; எனக்கு- என்னை, அளித்து- உன் காருண்ய விஷயமாக்கி, அருள்செய் கண்டாய்—க்ருபையும் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. குளித்துமூன்றித்யாதி ஜந்மமாத்ரத்தைக்கொண்டு நீ அவற்றை யநுஷ்டித்து வாவென்னிலென்னு மித்தனைபோக்கி,ஜந்மப்ரயுக்தமான ப்ராஹ்மண்யமநுஷ்டிக்கு அநுரூபமாநுஷ்டாநமில்லையென்கிறார் குளித்து நித்யஸ்நாநம், நைமித்திகஸ்நாநம், ப்ரத்ய ஸ்நானமென்று ஸ்நாநம்பஹுமுகமாயிருக்கும். நித்யஸ்நாநம் நைமித்திக ஸ்நாநத்துக்குடலன்று, இதுக்குடலன்று; அந்த நைமித்திகஸ்நாநம் ப்ராயச்சித்த ஸ்நாநத்துக்குடலன்று, இதனித்தனியே ஸ்வதந்த்ரங்களாயிருப்பது கர்மாநுஷ்டாந தானொழிய யோக்யதாநங்கள் பண்ணிப் போரத்தான் அரிதாயிறே இருப்பது மூன்றனலை அக்நியென்று "அனல்" என்றது ஆராதியாநின்றால் அபர்யாப்தியே ஸ்வபாவமாயிருக்கும் விஷயமே

தாறுகைக்காக முனைறனல. துன்பே அராதாமாயிருக்க முன்னேயேற விழித்ததும். அம்பும். சவலைபாஜைகளுக்குச் சோறும் நீரும் முடிந்துகொண்டு திரியுமதாமவைப்போலே, மயும இத்தனுமன் கொண்டு திரியவேண்டும் விஷயமென்கை

குறிகோள மந்த்ரலோபம, க்ரியாலோபம, த்ரவ்யலோபம, காலபேதம, தேவதா பாசம என்கிற இவற்றிலொன்றுண்டாகில நிஷ்பலமாயிருக்கையாலே, காமார்த்தப்பில் பரணமாயிருக்குமென்கை பண்ணின அக்ர்த்யங்களை க்ஷாந்திக்கு விஷயமாக்கிறாஞ்ஜலியாலே வ்யாபாரஸாநமாம விஷயமன்றோ அந்தணமைதன்னை இப்படியிருக்கிறபேக தென்னில்; ப்ராஹ்மணியம, அதுகன்னை. ஒளிததிட்டேன பராத்மமையமில்லாமை பென்னளவோபாயா போசையனறியே இவவானந்தான கண்ணிது எனனும்படி பணணினென விசிஷ்ட சாயி நபாராகை கணடால இனனுன அதிகரிதகவானத்திலே சிலரன்றோ வென்னுங்காண் அவர்களுக்கும அவதயமாம்படி திரிந்தேன் இதிறே நான சர்மயோகத்தில் நின்றநிலை.

ஆனால ஜ்ஞாநயோகமிருந்தபடி யெங்ஙனேயென்னில்; எனக்கில்லை என்விஷயமாக எனக்கொன்றுமில்லை ஆகமவிஷயஜ்ஞாநமெனக்கில்லையென்கை கர்மயோகமில்லை யென்றபோதே தத்ஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோகமுமில்லையெனனுமிடம் அர்த்தஸித்தமன்றோ வென்னில; இஜ்ஜந்மத்தில் அநுஷ்டித்ததொரு கர்மமில்லையாகிலும் பூர்வஜந்மத்தில் கர்மயோகம பக்வமாய, அவவளவிலே தேஹவிச்லேஷம்பிறந்து அநந்தரஜந்மத்தில் ஜ்ஞாநமஸாம்ஸித்திகமாயிருக்குமிறே, அதுவுமில்லையென்கை ஆனால பக்தியோகமிருந்தபடி யென்னென்னில், நின்கணும்பத்தனலலேன். கண்டார்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமல்லாத நிற்கவோ வாணுக வுண்டாக்கவ எனக்கு வழிநன்றேயுமில்லை. கர்மஜ்ஞாநங்க ளிரண்டுமில்லையாயிருக்க, உபயஸாத்யமான பக்தியில்லை யென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ வென்னில; (௧) "ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி: । நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே" என்கிறபடியே உண்டாகலாமிறே, அதுவுமில்லையென்கை. அதவா, கர்மஜ்ஞாநபக்திகள் மூனறையும சனித்தனியே உபாயமாகச் சொல்லுவாருமுண்டு; அந்தப்ரகாரத்திலே சொலலிற்றாகவுமாம (௨) "கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய:" (௩) "ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே" (௪) "பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:" என்னக்கடவதிறே. இதிறே கர்மஜ்ஞாநபக்திகளில் நான் நின்றநிலை. மற்றும இவவிஷயத்திலறிவுடையார், "நோற்றநோன்பிலேன்" என்றும, "கறவைகள் பின்சென்று" என்றும, (௫) "நயாமி தேஹோஸ்மி" என்றும, தாதாம்செவறுமைகளைப் பேற்றுக்குடலாக முன்னிட்டுக்கொண்டு போரக்கடவதாயிறே இருப்பது

பெரியபெருமாளும தம்முடைய காமைக்கு இவர் சொன்னவெறுமைகளும் அகிஞ்சநகைபாலே ஆழ்வீர் ! நீர்பேக்ஷிதேநீர் என்ன, களிப்பதேன்கொண்டு நிற்கின்றநிலையில் எனக்குத்தாப முண்டாமோ, அதடியாக (௬) "மாசுச:" என்னுமுண்டாமோ, என்று ஆலம்பநமாகக்களிப்பது இதனால - அகிஞ்சநனென்றபடி. உமக்குத்தாபமில்லையாகில் விடு

(௧) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி: । நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே" (௨) "கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய:" (௩) "ஸர்வம்கர்மாகிலம்பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே" (௪) "பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:" (௫) "நகாமயிஷ்யேஹம்" (௬) "மாசுச:"

மித்தனையவேறோவென்னில்; எனபக்கல் கைமுதலில்லை பானால உனபக்கலுமில்லையோ வென கிறார். நம்பி நான உபாயாநதரங்களில் வெறுமையில பூர்ணனனேயாகிலும் தேவரீர் சீலாதி குணபரிபூர்ணரல்லீரோ - தேவரீருடைய பூர்த்தி ஸஹகார நிரபேக்ஷமன்றோ “அறிவொன்றுமில்லாத” எனறவாந்தாம், “குறையொன்றுமில்லாத கோவிந்தா” என்றாளிறே.

கடலவண்ணா தேவரீருடைய சீலாதிகுணபரிபூர்த்தியெல்லாம வேணுமோ, வடிவழகே யமையாதோ எனபேறுக்கு. ஒருகடலோடே ஸ்பர்த்தை பண்ணி ஒருகடல சாய்ந்தாப்போலேயிறே பெரியபெருமாள கண்வளர்ந்தருளுகிறது. “ஐபபாடருந்துதேதான் அமழகன்” என்றும், “ஆதாம் பெருநவைத்தழகன” என்றும், இவவடிவழகேயிறே இவர் பற்றாசாகச் சொல்லிப்போநதது இதனால் - சரண்யனென்றபடி

உம்முடைய வெறுமையையும், நம்முடைய பௌஷ்கல்யத்தையும அறிந்தோமில இதுக்குமேற்பட உமக்கு வேண்டுவதென்னென்ன, கதறுகின்றேன அநந்யகதியாய்த்தான நிற்கப்பெற்றேனே, ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணி பலம் தாழ்ந்தால கூப்பிடுவாரைப்போலே ஸாவஷ்டம்பமாகக் கூப்பிடாநின்றேன ஸ்வரக்ஷணத்தில் கைவாங்கி, தேவரீர் கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையே யாத்ரையாயிருக்கிறேனே. இத்தால் பலித்ததாய் விட்டது - ஆசாலேசமுடையார்க்கு முகங்கொடுக்கக் கடவவர் ஓராசரிதன் கூப்பிடாநிற்க அநாதரித்து நிற்பதே! என்று நாட்டார் சொல்லும்படி தேவரீர்க்கு ஓரவக்யத்தைத் தந்தேனிக்கனையிறே

இப்படி உமக்கொரு நன்மைகளுமில்லையாகில பின்னை நமமைச் செய்யச்சொல்லுகிறதென்னென்ன, அளித்தெனக் கருளசெய் கண்டாய் என்னை தேவரீர்க்கு க்ருபாவிஷயமாக்கி க்ருபை பண்ணியருளவேணும். அதாவது - அநுதாபத்தையும பிறப்பிக்க வேணுமென்கை என்றுன? நமக்கு இங்ஙனே அடிமைதொடங்கிச் செய்துகொண்டுபோரவேண்டுகிற நிர்ப்பந்தந்தானென்னென்னில, அரங்கமாநகருளானே தந்தாமுக்கென்ன ஒருமுதலுமில்லாதாரை ரக்ஷிக்கைக்காக வன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. குறைவறுளாரை ரக்ஷிப்பார்க்கு இங்குவரவேணுமோ, அங்கே யிருக்கவமையாதோ இங்கேவந்து கிடையழகுகாட்டியும அர்ச்சக பராதீநமான சீலத்தைக் காட்டியும ருசியேதொடங்கியுண்டாக்கி ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ.

அ இருபத்தாறும்பாட்டு போதெல்லாம் கைவாணிகாதிகாரமான வ்யாபாரமில்லையாகில வாசாதிகாரமான அர்ச்சநஸ்தவநாதிகள தானுண்டோ வென்னில; அதுவுமில்லையென்கிறார்

மூ—போதெலாம் போதுகொண்டுன் பொன்னடி புனையமாட்டேன
தீதிலா மொழிகள்கொண்டுன் திருக்குணஞ் செப்பமாட்டேன
காதலால் நெஞ்சமன்பு கலந்திலே னதுதன்னாலே
ஏதிலே னரங்கற்கெல்லே யென்செய்வான் தோன்றினேனே உசு.

ப—ரை — போது எலாம—ஸர்வகாலங்களிலும, போது கொண்டு—புஷ்பங்களைக் கொண்டு, உன்—உன்னுடைய, பொன—அழகிதான, அடி—திருவடிகளிலே, புனையமாட்டேன—ஸமர்ப்பிக்க க்ஷமனாகிறிலேன, தீது இலா—குற்றமற்ற, மொழிகளகொண்டு—

மாத்தைகளைக்கொண்டு, உன்—உன்னுடைய, திருக்குணம்—கல்யாணகுணங்களை, செப்ப மாட்டேன—சொல்லமாட்டுகிறிலேன், காதலால்—காதலடியாகிற, அன்பு—அன்பை, (இதுக்குமுன்பு,) நெஞ்சம் கலந்திலேன—நெஞ்சிலே ஸ்பர்சித்ததில்லை; அதுதன்னாலே—வதின்றிலே, ஆங்கு உருகு—அழகிய மணவாளனுக்கு, எதிலேன்—ஒருகாரணத்தாலும் ஸ்பர்சிக்கப் பெற்றிலேன், என செய்வான் தோன்றினேன்—எதுக்காகப் பிறந்தேன், எல்லே—பிரகோ' என்கிறார்

எல்லா போதெல்லாம் போதுகொண்டுன பொன்னடி புனையமாட்டேன் அழகிய செவ்விய பூக்களைக்கொண்டு ஸர்வகாலமும் உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளிலே பணியவிறேயப்புடிவது, அதில் சாத்தை பிலலாமைபோயனாறு, சக்திபோயில்லை யென்கிறார் என்னையொழிந்த விஷயங்களிலே செய்யவென்றால் சாத்கா சகஙிகளிரண்டு முண்டாயிருக்கும். (க) "பௌ கதூஜாகஸௌ ஃமௌ" என்கிறபடியே - தேவரீர் திருவடிகளைப் பூஜிக்கக்கடவ கைகளைக்கொண்டு, அபராபகமாய அசுத்தவஸ்துவாயிருக்கும் விஷயங்களை யாராதித்துப்போந்தேன் காலமெல்லாம் மாட்டேன, ஒருக்கால வல்லேன் எனகிறாரலர்; ஸர்வகாலமும் மாட்டேனென்கிறார். ஒருகாலத்திலே சக்தனுகில் அதுதானே பேற்றுக்குப் போருமபடியாயிறே தேவரீர் ப்ரபாவமிருப்பது (உ) "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய" என்றும், (ஙு) "ஸக்ருத் ஸ்ம்ருதோபி கோவிந்த" என்றும், (ச) "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே

காயிகமான வ்யாபாரத்தை புறம்பேயிட்டுப் போகட்டு கொண்டோமாகிலும் உம்முடைய பேச்சுக் குற்றமற்றிரா நின்றதே, ஆனபின்பு நம்குணங்களைப் பேசமாட்டோமோவென்ன; நீதிலாமொழிகள்கொண்டேன் திருக்குணம்செப்பமாட்டேன் பேச்சுக் குற்றமற்றதாகிலும் உன்னுடைய கல்யாண குணங்களைப் பேசவென்றால் சக்தனாகிறிலேன் ஹேயகுணயுக்தமான க்ஷுத்ர விஷயங்களைப் பேசவென்றால் நீ வாழ்ச்சியிட்டதை நறுக்குப் பேசவல்லேன்; (ரு) "வாசிஹ்யா பாஷம் தௌதி" என்கிற குணங்களில் வந்தால நாப்புரளாது

அவையிரண்டுக்கும் விதைபம புறப்போயாக்கினாரகில் நெஞ்சாலே நம்மை ஸ்நேஹிக்க வல்லீரேயென்ன; காதலால் நெஞ்சமன்புகலந்திலேன் காதலடியாக வந்தவன்பு இதுக்கு முன்பு நெஞ்சிலே ஸ்பர்சித்ததில்லை அதாகிறது - (சு) "ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம" என்றிறப்பேம புறம்பே ஒருவிஷயத்திலுண்டாகிலிறே அத்தை அங்குநின்றும் மீட்டுப் போருது தேவரீர்பக்கலிலே யாக்கவேண்டுவது முன்பு ஸதரீபதார்த்தங்களில பண்ணிப் போருகப்ரேமம அவர்கள்பக்கல அர்த்தாதிகளை அபஹரிக்கைக்காக வாய்த்தல்லது அவர்களை உத்தேசியமென்னும் ப்ரேமம் இல்லை (எ) "ஸ்மராபாவேசா வஞ்சநபர"

(க) "பௌ கதூஜாகஸௌ ஃமௌ" (உ) "ஸகாருசசாரிதம்யேத"
(ங) "ஸக்ருத் ஸ்ம்ருதோபி கோவிந்த" (ச) "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய"
§ வாழச்சியிட்டதை - வாழச்சியிட்டு வெட்டினுப்போலே என்றபடி
(ரு) "வாஜிஹவாயா ஹரிமஸ்தௌதி" (சு) "ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம"
(எ) "ஸ்மராபாவேசா வஞ்சநபர"

னொனைகட்டவதிறே (க) "பரமஸாஹஸ்ஙிவாநலவகளேதி ஸாநதநயாவிதா ரைகதாஸ்யா தேரிய தேதிராவயாஅிடநு ஆஸநம் தஸ்ய செஹீவெஷி நமஸ்து ஹே" என்னக்கடவதிறே

அநுதாபத்தாலே எதிலேன் - மநோவாக்காயங்கள் ஒருபடிப்பட்டிருப்பார் பெறும்பேற்றுக்கு இவற்றில் ஒன்றுகிலும் வேண்டியிருக்க, அது வொன்றின்றிக்கே யிருக்கையாலே எதிலேன் - ஏதுமில்லேன் அரங்கற்கு - எதிலேன் (உ) "ஸாஹஸ்ரஶஸாஹ்ஶேஷிநா:" என்கிற வைஜாத்யத்தையும், (௩) "ஸோ॰ஹம்" என்கிறபடியே — ஆச்ரிதவிஷயத்திலே மநோவாக்காயங்கள் மூன்றும் செவ்விதாயிருக்கிற ஆர்ஜவ குணத்தையும் கேட்டேபோகாமே அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக்குகைக்காகக் கோயிலிலே ஸந்நிஹிதரான தேவரீர்க்கு, ஒன்றுமாகப் பெற்றிலேன் - ஒருகாரணத்தாலும் தேவரீரை ஸ்பர்சிக்கப் பெற்றிலேன் எல்லே யானேன்!. அஸந்நிஹிதராயிருந்தேனல்லேன், பரபக்தியில்லாதேயிருந்தேனல்லேன், செய்த அம்சத்திலே பிழைபடிக்குமவரா யிருந்தேனல்லேன், என்னிழவுக்கடி பாபமேயிறே ஸ்ரீ கௌஸ்துபம்போலே உகப்பானவஸ்துகிமர்! இப்படி வ்யர்த்தமாய்ப் போய்த்தது ஆரங்கத்துறை! மின்துணைவற்குக்கிமர்! நான் தாஸ்யனுபகத கஷாயபாபம பண்ணுமாட்போலே ஸ்ரீதப்தநுபாலே ஸேவிக்கவேண்டும் விஷயமாய்த்தானிருந்தேனே, பாலேமருதானுபோலே தாஸநியரான தேவரீரே மோக்ஷபாதரா யிருக்கவன்றோ இழந்தது

எனசெயவானதோன்றினேனே. (௪) "விதிநாமெஹஸூக்தி:" என்கிறபடியே தேவரீர்க்கு ருப்பான ஜந்மமாயிருக்க நான் எதுக்காகப்பிறந்தேன் "என்செய்வான பிறந்தேன" என்னாதே, "தோன்றினேன" என்கிறது-உத்பாதங்கள்போலே அநர்த்தஹேதுவாகப்பிறந்தேனென்கை உத்பாதங்களுடையதோற்றந்தான் தமக்குமபரயோஜநமின்றிக்கே பிறர்க்கும் அநர்த்தமாயிறேயிருப்பது, அதுபோலேயாய்விட்டதிறே யென்ஜந்மமென்கிறார்

அ இருபத்தேழாம்பாட்டு குரங்குகள் மநுஷ்யாதிகாரமானவையொன்றுமிலேயாகில், திருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலானவர்களைச் சொல்லுமடிமையை, சாஸ்த்ரவஶ்யதை யின்றிக்கேயிருந்துள்ள திர்யக்குக்களைக்கொள்ளுவதாக ராம்வந்தவதரித்தகாலத்திலே திர்யக்ஸாமாந்யத்தாலே அணில்கள் சக்த்யாவநுபோட பண்ணின சிலகிஞ்சித்காரமுண்டு, அதுதானுண்டோவென்னில், அதுமில்லையென்கிறார்

குரங்குகள் மலையைநூக்கக் குளித்துத்தாம் புரண்டிட்டோடித்
தரங்கநீ ரடைக்கலுற்ற சலமிலா வணிலம்போலேன்
மரங்கள்போல் வலியநெஞ்சம் வஞ்சனேன் நெஞ்சுதன்னால்
அரங்கனார்க் காட்செய்யாதே யளியத்தே னயர்க்கின்றேனே. உஎ.

ப-ரை,—குரங்குகள் - வாநரவீரர்களானவர்கள், (ஸேதுநிர்மாணபரமாக்கிரமபொருகைக்காக,) மலையை—பர்வதங்களை, நூக்க—தள்ளிக்கொண்டுவர, தாம—தாங்கள், குளித்து நீரிலேமூழ்கி, புரண்டிட்டு—கரையிலுள்ள உலர்ந்த மணலிலேபுரண்டு, ஓடி—லேதுபந்த

(க) "பரமஸாஹஸ்ரீ பர்ந்தவேகாத்மே ஸாநத தாயயோநிர்மாதா ப்ர்தயவாகமேச சட்டநிருப்யாநிவேதாத்த திர்ஷ்ணும் நமதம சேஷ்டமேவஹி நாஸ்யபகதி:"
(உ) "ஸாஹஸ்ரம் ஸாவபூதாநாம" (௩) "ருஜாங்க" (௪) "விதிநாதேஹஸமபததி:"

சுடக்கெனத்தலைக்கட்டவேணுமென்கிற த்வராதிசயத்தாலே நாட, தாங்கட—இளைகளையுமைத் தாய், (வேர்த்திருந்துள்ள,) நீர்—கடலை, அடைக்கல் உற்ற— தாக்கையிலே ஒருப்பட்டனவாய, § சலம் இலா—குற்றமற்றவர்களான, அணிலம்—அணில்களையும், போலேன்—ஒவ்வேன், (இறுவன்றியும்,) மரங்கள்போல்—மரங்களைப்போலே, வலிய நெஞ்சம—கடினத்தைப்புடையனுய், வஞ்சனேன்—வஞ்சகனுய், அளிபத்தேன—அருமருந்தமநுஷ்யனுமான, அரங்களுக்கு—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவர்க்கு, நெஞ்சு தன்னுல்—பாவிக்கவிபாலே, ஆள்செய்யாதே—அடிமைசெய்யாமல், அயர்க்கின்றேன—மறந்து வ்யர்த்தப்பட்டனின்றேனென்கிறார். § சலம்—பொய், கபடமெனுமபடி.

வயா குரங்குகள் மலையை நூக்க. மலைகளாலே கடலைத் தூர்க்கிறவிடத்தில மலைகளுக்குத தொகையுண்டாய ஸ்ரீவாநரவீரர்களுக்குத் தொகையில்லாமையாலே ஒருமலையை அநேகர்கூடித் தொடுக்கொண்டு வருவர்களாய்த்து ஒருமலை ஒருவர்க்குப் பாத்தம்போராதபடி பெருமிகைகாயிருக்கச் செய்தேயும் § உபாத்யாயர் ஊசிபோலே எல்லாரும்கிஞ்சித் கரித்து ஸ்வரூபம் நிறம் பெறவேணுமென்றிருக்குமவர்களாகையாலே இப்படிசெய்கிறார்களாய்த்து ஸ்வரூபஜ்ஞானமுடையாரோடு இல்லாதாரோடு வாசியறத் தாரும்பெறுநாமும் பரிமாறி அடிமைகொள்ளுகிறவர் கையும விலலுமாய்நின்றநிலைதானே மலையைநூக்கக் கடலிலேபோகட என்னுதே "நூக்க" என்றது—ஒரு திரளுக்கு ஒருமலைவிஷயமாகவும போராமையாலே வேறேயொருதிரள்வந்துபற்ற அவர்கள்பக்கலிலே நூக்க, இப்படி கைமேலேபோயதது மலைகடலிலேபுகுவது (க) "சைலாநாஹ்ருத்ய வாநரா:" என்னுமகொண்டு பெருமாளுக்கு ஆற்றுமைகாப்பாண்டு செல்லாநிற்க அக்காரியத்துக்குவேண்டுவார் பாவாததியர் நின்றார்களென்று அறிவிருக்கவொண்ணுதிறே. கடலதூர்ப்புண்டு அக்கரைப்பட்டதாய்விட வறாது என்னும த்வரையாலே எல்லாருமொக்க ப்ரவர்த்திததாராய்த்து

குளித்து இத்யாதி ஸ்ரீவாநரவீரர்களுடைய த்வரைதான அணில்களுக்குப்போந்தி ராமைபாலே, பெருமாளுக்கு ஆற்றமைகாப்பராகிற முதலிகளுக்கு இத்தனை மெத்தன வெல்லாமோதான்? இந்தப்படியால சடக்கெனக்கடலடைக்க இவர்களுக்கும சக்தியில்லை, ஆனபின்பு, மலையாலே தூர்ப்புண்டபர்தேசத்துக்கு மணலசுமக்கப் பரிகரமிலலையிறே எனறு, அணில் நீரிலேபுக்குத் தோய்கையும் கரையிலேயேறிஇல மணல்தொற்றுகையும், உதறினவாறே விடுகைகழிகையும இவை முனபே கைகண்டபடியாலே இப்ரகாரத்தாலே கடலைத் தூர்ப்போமென்று பார்த்துக், கடலிலேபுக்கும் முழுகுமாய்த்து. இம்முழுகுகுதன்றலே நீர் சுவறும், மணலுங்கொண்டு வரலாமெனறுப்பத்து நினைவு நாம் கடலில் நீர்சுவறுவதும் மணல் தொற்றுவதும் தம்முடம்பிலேயெனறறியாதாய்த்து அடிமையில த்வரையாலே; தாம்

§ "உபாத்யாயர் ஊசிபோலே" என்றவிடத்தில அநுஸந்திக்கும் பொருளொரு கதையுண்டு.— ஒருநாள உபாத்யாயருக்கு ஓர் ஊசிவேண்டியிருந்ததாய், அதற்காக சிஷ்யர்களை நியமித்துப்போகவிட, அவர்களில் ஒருவர் ஓர் ஊசியை ஆர்ஜித்து உபாத்யாயரோடே கொணரப்புக்கவளவிலே, மற்றசிஷ்யர்களெல்லாரும் இரண்டு உபாத்யாய நியமித கைங்கர்யத்தில் எல்லாருமாகவிறே கிஞ்சித்கரித்ததாமாக வேணுமெனறு பெரியதொருபனைமரத்தை வெட்டி அதிலே அந்த ஊசியைக்குத்தி எல்லாருமாக அந்தமரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தார்கள் என்று (ச) 'அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே'

விட்ட காரியமடங்கத் தங்களாலே தலைக்கட்டுகிறதாக அபிமானித்தாத திரிகிறபடியாலே 'தாம' என்னவுமாம். புரண்டிட்டோடி புக்கமலைகளுக்குச் சொப்பனமாய்ப் புக்குச் செரித்து கொண்டுவருகிறபடி. போராதென்னு பாராதது மணலிலே புரண்டோடித் திரியா நிற்குமாய்த்து. உள்ளமணலும் வழியிலேயு திருமப்படியாகவோட இடையிலே நின்றவர்கள் இவற்றின் க்லமையைக்கண்டு என்றான் இதத்தை வேசமென்றால்? பெருமாளுக்குப் பாலமுதி லங்கையில் வடக்குவாசலிலே விடுவித்ததாயிருக்கும், உங்களுக்கு அவகாசம்ப்ரிருந்ததோ! என்னுமாயத்து ருசியானது காதாமளவைப் பார்க்கவொட்டாதிறே

தரங்கநீர் அடைக்கலுற்ற திரையை யுடைத்தாய்க் கிளர்ந்திருந்துள்ள கடலை யடைக்கையிலே சமைந்த உற்ற கடலடைக்கிறார்கள் தாங்களாய், முதலிகளும் தங்களுக்கு ப்ரயோஜனம் கைநீட்டுகிறவர்களாயாயத்து இவற்றினுடைய அபிமானம். சலமிலா அணிலும்போலேன இவற்றினுடைய வ்யாபாரம் அங்குத்தைக்கு கிஞ்சித்காரமாய்ப் பலிப்பதொன்றில்லையாகிலு இது அடிமையாகிறபடி பெருங்கேன்பெயனனில்; அடிமைகொள்ளுகிறவனுக்கு இவற்றின் பாவசுத்தியேயமையுமென்கை. சலமிலாமையாவது - "கடல்தூர்ப்புண்டு பெருமாள் அகரைப்பட்டார் ராகவலலே" என்கிறபா(ஹா)வத்தில புரையற்றிருக்கை. சலம்-வ்யாஜம் இலா இல்லாமை- நின்ற நிலைபோதே நிற்கை. சாஸ்த்ரவச்யதை புமிழ்ப்பிக்கை வர்ணாச்ரமநியமபிறிக்கை, ஹஸ்தபாதாதிகரணமுமின்றியிலேயிருக்கிற திர்யக்காமாகவு மாத்ரமான இவை குளிப்பது ஓடுவது புரளுவதாகிற இவற்றினுடைய பாவமும் எனக்கில்லையென்று, 'குளித்து மூன்றனலை - ஒளித்திட்டேன்" என்கிறார். அவாப்தஸமஸ்தகாமனுக்கு எதிர்த்தலையில பாவசுத்தியொழிய அவனுக்கு வேண்டுவதொன்றில்லை, இவனுக்குச் செய்யலாவதொன்றில்லை, நமக்குள்ள ஜ்ஞானசக்திகளைக்கொண்டு ப்ராணனுக்கு நாமொன்று செய்கையாவது என்னென்று கைவாங்குமவர்கள் பாகயஹீரர் அந்த ப்ராதத்திநான் நாமிட்டதுகொண்டு தானுகைக்குறுப்பென்று சுத்தபாவராய் மேல்விழுகைச் குறைப்பாம பாக்யவான்களுக்கு; இ பாவசுத்திதான ஒருவர்க்கும் கிடையாமையாலே எல்லார்க்குஞ் செய்யலாவதொன்றென்ன வொண்ணாது. ஆக அணில்களுக்குள்ள ஆநுகூல்யமும் எனக்கில்லையென்கிறார்.

மரங்கள்போல் வலியநெஞ்சம் வஞ்சனேன் - இவ்விஷயத்தில் தமநெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியில்லாதபடிக்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறார். "இரும்புபோல் வலியநெஞ்சம்" என்றவ அதுக்கு மவ்வருகே ஒருவன்மை சொல்லுகைக்காக "மரங்கள்போல் வலியநெஞ்சம்" எ கிறார். அக்நியிலேயிட்டு உருக்கி நினைத்தகார்யம் கொள்ளலாம் இரும்பு, இத்தை நெருப்பிலேயிட்டால் கரிந்துபோம் முனபுநின்ற நிலையும் கெடுமித்தனை. வஞ்சனேன் இப்ப நெஞ்சு திண்ணிதாயிருக்கச்செய்தே இது த்ரவத்ரவ்யமோவென்று தேவரீரும் ப்ரமிக்கும்படி பாவித்துக்காட்டாநிற்பன், அகவாயில் நினைவொன்றாயிருக்க 'இவனத்தனை பகவத்ப்ரேமமுடையாரில்லை' என்று ப்ரமிக்கும்படி மறைத்துவர்த்திப்பன. 'இறை யிறையுருகும் வண்ணம்" என்று கீழ்ச்சொன்னத்தை அநுஸந்திக்கிறார். நெஞ்சுதன்னுலரங்கனா காடசெய்யாதே - அணில்கள் பக்கலிலும் பாவசுத்திபேயிறே யுள்ளது, அந்நெஞ்சை கொண்டு ஸந்நிஹிதனான உன்பக்கலிலே ஆநுகூல்யம் பண்ணாதே இவன் பாவசுத்தியுத்ரக்கையே பரிபூர்ணமாக ஸத்ர்த்தியாகக் கொள்ளும் பகவதபிப்ராயத்தாலே "ஆ செய்யாதே" என்கிறார். அரியததேன (க) "[illegible]" என்று

(க) "அஹம்ஸர்வம கரிஷ்யாமி"

டுளையபெருமாளைப்போலே ஸாவவித கைங்கர்யங்களுக்கும் ஆர்ஹமான அருமந்தவஸ்து டெர்' இது அயர்க்கினறேனே விஸமரிதது அநர்த்தப்பட்டுப்போவதே' இவ்விஷயம் பந்திஹிதமலலா மையாலேயா நல, இத்தலையில யோக்யதையில்லாமையாலே யாதலன்றிறே; மமுந்தேனுன்னை முன்னம" என்கிறபடியே விஸ்ம்ருதிபாலேயிறே அநர்த்தப்பட்டது. லமிலாமரங்கள் போலென்னவுமாம, மரங்களைபோலே சலமிலாவெனனவுமாம. மரத்தை ஸாயுதத்தாலே சலிபபிசகவுமாம, நெஞ்சையோனறாலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாதெனறபடி.

அ. இருபத்தெட்டாமபாட்டு உம்பரால் அணிலகள திர்யககாயவைதது நமககு ஞுசித்கரிகக உத்யோகித்தபாவசுத்தி உமக்கில்லையாகில, ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான பொய்கை யிலே புக்கு இடர்பட்டு நாம்சென்று தனக்குதவககடவதாக நினைத்ததொரு நினைவுண்டு, அதுதானும உமககுண்டோவென்ன, அதுவுமிலலையெனகிறார்.

மூ —உம்பரா லறியலாகா வொளியுளா ரானைககாகிச்
சேமபுலா லுணடவோழும் முதலைமேற சீறிவந்தா
நம்பரமாயதுண்டே நாயகளோஞ சிறுமையோரா
எம்பிராற் காடசெயயாதே யெனசெயவான தோனறினேனே. உஅ

ப-ரை.— உமபரால — பரஹமாதி தேவாகளால, அறியலாகா — இபபடிபபட்ட தென்று பரிச்சேதித்தறியவொண்ணாத, ஒளியுளா—தேஜோமயமான பரமபதததிலுளள ஸர்வேச்வரன, ஆனைக்காகி—திர்யககாயிருந்துளளகஜேந்த்ராழ்வானுககாக, செம்-சிவநத, புலால—மாமஸத்தை, உணடு—புஜிதது, வாழும்—வாத்திக்கிற, முதலைமேல—முதலைமே லே, சீறி—பெருஙகோவமுடையாராயகொண்டு, வநதாா—அவன இடாபட்ட மடுவின கரை யிலே அரைகுலையததலைகுலையவநதாா, (இபபடி ஆசரிதபக்ஷபாதியாய ரக்ஷிககுமவனி நகக,) நம பரமாயது உண்டே—நம்முடையரக்ஷணததில் நமககொரு பர(ஹா)முணடோ; நாய்களோம—நாயகளபோலே தண்ணியரான நமமுடைய, சிறுமை ஓரா—குற்றததில கண் வையாதவராய, எம-நமககு வகுததசேஷியுமாய, பிராறகு-உபகாரகனுமாயிருக்குமவ னுக்கு, ஆளசெயயாதே-அடிமைசெயயாமல, எனசெய்வான தோன்றினேன-ஏதுககாகப பிறந்தேனெனகிறா

வயா உம்பா இதயாதி பரஹமாதிகளாலறியவொண்ணாத ஒளியுண்டு-ஸ்ரீவைகுண் டம, அததை வாஸஸ்தானமாகவுடையவர (க) "க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே" (உ) "அதயர்க நக்ஷத்ரம் தஸ்ய நவிஷ்ணோர் மஹாத்மந:" என்னககடவதிறே. ஞானாதிகார்ணுமம (ஙு) "ஸ்ம்ஸ்த்ரோ ஹம்" என்றிருபபார்கரு நிலமன்றே பரமபதம, ப்ராபிகக முடியாமையேயன்று, அறியவும முடியாதெனகை (ச) "யந்நதேவா ந மு நய: ந சாஹம் ந ச சங்கர: । ஜாநந்தி பரமேசஸ்ய தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்" ॥ * கலஙகாப பெருநகரததிலே நிதயஸூரிகளை அநுபவிப்பித்திருக்கிறவர்கிடீர்' ஸமஸாரததிலே ஆர்த்த

(க) "அதயத்தஃபரோ திவோ ஜ்யோதிர்தீபயதே" (உ) "அதயாககாலதிப்ரம நத்ஸ்தானம்விஷ்ணோர்மஹாத்மந:" (ஙு) "ஈசவரோஹம்" (ச) "யந்நதேவா ந முநயோ ந சாஹம் நசசங்கர:। ஜாநந்தி பரமேசஸ்ய தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்"

ரக்ஷணத்துக்காக வந்தார். ஆகைக்காகி இப்படி ஸ்வரூபானுரூபமான ஜ்ஞானமுடையவன்றான் பதறிவந்து காரியஞ்செய்தது ஒருபிராட்டி திருவநந்தாழ்வான் போல்வார்க்கோவென்னில் ஒருதிர்யக்குக்காக கிடீர் இடர்ப்பட்ட அதினாலேறு, உதவினவனாலேயென்கிறார் ஆச்ரிதர் ஒரு தலை பானால் தன் மேன்மை பார்த்தல், அவர்களுடைய சிறுமை பார்த்தல் செய்யுமவனன்றிகே, அவர்கள் பக்கல் பார்ப்பது அத்தலையில் ஆபத்தும் தன்னோட்டை ஸம்பந்தமுமேயாயத்து ஆச்ரிதர் சிறுமை பார்த்தொழிகிறால் தன்சிறப்புக்கு மேற்பட்ட வல்லதொன்றுமிடா

பிறிவாதது ஆர்மேலேயென்னில, செம்புலாலுண்டுவாழும் முதலைமேல். தன்னினுடைய பக்ஷத்ரமாயிருப்பதொரு சிர்ப்புழுவை பக்ஷமாகக்கொண்டு, அத்தரைலக்ஷ்மிற்றிருந்தெழுகை குருதனிக்கோல்செல்லவிருப்பாரைப்போலே பூர்ணமமப்பட்டமாயிருப்பதொரு சிர்ப்புழுவை இலச்சாகக்கொண்டு கிடீர்வந்தது (௪) "பராவரேசம் சரணம் வ்ரஜ ..." என்றபடியே-பாஹ்மாதிகள் போகத்துய சரணபுக, ஹிரண்ய ராவணாதிசனை அழியச்செய்ய வேர்கிமா! ஒரு க்ஷுத்ரபதார்த்தத்தையிலக்காக அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்தா (உ) "க்ரோதமாஹாரயத் தீவ்ரம்" (௩) "அபராதே ஹ நாத" இதபாதிப்படி ஆச்ரயத்திலில்லாத கொன்றை ஏடுகொண்டாயத்துவந்தது தம்மவில் ரக்ஷா பாசார்த்தாத்மாவாயிருப்பர்; ஆச்ரிதபரிபவத்தில வந்தால், (௪) "கோபஸ்ய வசமேயிவா..." என்கிறபடியே - கோரசமிட்ட வழக்காயிருப்பர். "கொடியவாய் விலங்கினுயிர் மலங்கக்கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டு" என்று ஆச்ரிதர் தங்களுக்குத்தஞ்சமாக நினைத்திருப்பதொன்றிறே இது. வந்தா இருந்தவிடத்திலேயிருந்து ஸங்கல்பத்தாலே செய்யலாயிருக்க மடுவின்கரையிலே அரைகுலையத்தலைகுலைய வந்தாராயத்து ஐகதுபாளைஹ்ரா யிறே ஸங்கல்பத்தாலே செய்யலாவது, ஆச்ரிதவிரோதிகளை அழியச்செய்யுமிடத்து கைதொட்டாயசெய்யாதவனாறு சிறுமபாறமாட்டாது, அற்றைவரவுதமக்கு உதவிற்று போலேயிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு முதலையின வாயிலகப்பட்டார் தாமென்னுமித்தனை யிருக்கும்படியாக, "கொடியவாயவிலங்கு" என்றுரிறே ஒருவர் ஆச்ரிதரிலேயொருவர்க்கு உதவினது தந்தாமுக்கென்றிரா தவன்று நமக்கு பயப்படுதமில்லையென்றிருக்கை பாயத்து அபிப்ராயம்

நம்பரமாயதுண்டே இப்படி ஆச்ரிதவிஷயத்தில் பக்ஷபாதியாய் ரக்ஷிக்குமவனுண்டேய், நம்முடைய ரக்ஷணத்தில நமக்கொரு பர(வ)ம் முண்டோ தன் மேன்மையைப்பார்த்தல் நம்சிறுமைபார்த்தல் நம்முடைய பாபநதினைக் கனத்தாலேசிறி, சிலநாள் ருபவித்தால் பின் செய்கிறோமென்று ஆறியிருக்குமவனுமாய் நம காரியத்துக்கு நாம கடவோமாகிறோமே ப்யத்தோம் அவவானை ஸாதநிகளுடைய ஸ்தானத்திலேபார்ப்படியிறே நம்முடையகணை நிறந்தவாசலெல்லாம நுழைந்தாலும் நம்மைக் கொள்வாரில்லாத புகலறுதியையுடையோம் பார்த்தவனுக்குத் தொடரால் குளிக்கவேண்டும்படியான தன்மையையுடைய பதார்த்த நிறுமையோரா எம்பிராற்கு, எத்தனையேனும் சன்னிதியோமானுமாம தன்மைபார்க்கக் கவை யல்லாதவர்க்கு தோஷதர்சநத்தில் அறிந்துராதாவாய குணதர்சநத்தில் ஸஹஸாமகவை

(௧) "பராவரேசம் சரணம் வ்ரஜத்வம் அஸுரார்த்தநம்" (௨) "க்ரோதமாஹாரயத்தீவ்ரம்" (௩) "அபராதோ ஹ நாதஜ:" (௪) "கோபஸ்ய வசமேயிவாந்"

திருப்பா (க) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" என்று ஓதப்படுகிறவனுக்கு அவிஜ்ஞாதத்வ மாவது - இதுகாணும் தோஷமான்று பொறுத்து அபகரித்தாரேயோ ரொழிகை.

எமபிராற்காடசெய்யாதே தோஷபோராதே ஆபத்தே ஹேதுவாக ரக்ஷிக்கிறது ஒரு தவிசேஷமாசையாலேவருத்தசேஷியுமாய் உபகாரகனுமாய் ப்ரேமவானுக்கு அடிமை செய்யாசிறேப்ராப்தம், அதுசெய்யாதே எங்கள்கார்யம் தமக்கே பரமாக விட்டுக்கொண்டால் ம்முடையாரானார்க்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியிலே அந்வயிக்கைபிறே ப்ராப்தம்

என்செய்வான் தோன்றினேனே வ்யாத்தஜன்மாவானேன் (உ) "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய" என்கிறபடியே ஜந்மப்ரயோஜநம் அடிமையாலே அதுக்கு ஸலானே என்ஜந்மம் வ்யர்த்தமேபிறே பிறந்தேனென்றாதே, "தோன்றினேன்" என்றது, (ங) "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்ற இளையபெருமாள் பிறவிபோலேயாகிலிறே பிறந்தேனென்னலாவது, அதில்லாமையாலே "தோன்றினேன்" என்கிறார் ... . உஅ

அ இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு ஊரிலேன் ஆனை இட்டபடிபோது, அடியாகைக்கு உதவுகைக்காக நினைத்த நினைவு உமக்கில்லையாகில் ஸ்ரீ ஸாளக்ராமம் திருவயோத்யை காயில்முதலாக நாம் உகந்த நிலங்களில் ஒருவனுக்கு ஜ்ஞாதிகளுண்டாகில் அவனை நம ரக்ஷித்தே திரவேணும், அங்ஙனே இருப்பன சிலவுண்டோ வென்ன, அவையுமெனக் கில்லையென்கிறார்

மு—ஊரிலேன் காணியில்லை யுறவுமற் றொருவரில்லை
பாரில்நின் பாதமூலம் பற்றிலேன் பரமமூர்த்தி
காரொளிவண்ணனே கண்ணனே கதறுகின்றேன்
ஆருளர் களைகணம்மா வரங்கமா நகருளானே. உகூ

ப-ரை— ஊர் இலேன்—தேவரீர் நித்யஸந்நிதி பண்ணுகிற ஸ்ரீ ஸாளக்ராமம் முதலான திருப்பதிகளில் பிறவாதவனுப், காணி இல்லை—திருப்பல்லாண்டு பாடுகை முதலான ப்ரகாசமிட்ட காணிபாட்டியில்லாதவனுப், உறவு இல்லை—பந்துக்களில்லாதவனுப், மற்று ஒருவர் இல்லை—ஸ்நேஹிகளில்லாதவனுப், பாரில்—நீ ஸ்ந்நிதானம் பூமியிலே வஸித்து. நின் பாதமூலம்—உன திருவடித்தாமரைகளை, பற்றிலேன்—தஞ்சமாகப்பற்றுகவுறே யிராநின்றேன்; பரமமூர்த்தி—பரமசேஷியாய், ஒளி—புகர்மிக்கிருக்குள்ள, கார் வண்ணனே—வர்ஷுகவலாஹத்தையொத்த திருநிறத்தையுடையனுப, கண்ணனே—ஆச்ரிதஸுலபனான னே, கதறுகின்றேன்—பலம் காழ்த்தாரைப்போலே கூப்பிடாநின்றேன், அம்மா—ஸர்வ ஸ்வாமியாய், அரங்கம் மாநகர் உளானே—ஆச்ரிதர் கூப்பீடு கேட்கைக்காக கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுமவனே, (அடியேனுக்கு.) களைகண் ஆர் உளர்—தேவரீரையொழிய ரக்ஷகர் வேறே ஆரிருக்கிறார், [உனையொழிய வேறே ரக்ஷகரில்லை யென்று கருத்து.]

வ்யா ஊரிலேன் இங்கு "ஊர்" என்று இவர் நினைக்கிறது - ஸதா பகவத்ஸாந் நித்யமுடையான ஸ்ரீ ஸாளக்ராமமென்ன, அவதாரஸ்தலமான திருவயோத்யாதிகளென்ன, கோயில்முதலா யிருக்குள்ள திருப்பதிகளென்ன, இவற்றையாயத்து "ஊர்" என்கிற

(க) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" (உ) "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய"
(ங) "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி"

ஸாமாந்ய வாசிப்பதும இவ்விசேஷங்களைக காட்டுமோமென்னில், சேதநரிலே ஒருவருக்குச்
யில் ப்ரவர்த்தியில்லையிறே; அவைதான அத்ருஷ்ட ஹேதுவெனகைககு ஒருப்ரமாணமு
மில்லை; இங்கு உபாய சூந்யதையைச் சொல்லிப்போருகிற ப்ரகரணத்தோடே சேராதென்னை
யாலே இச்சப்தம இவ்விசேஷங்களையே சொல்லுகிறதுக்கடவது நாம் அபியாதித்திருந்த எ
லைக்குள்ளே பிறந்தானென்று தேவரீர்க்குப் பறைசாற்றி பிடிக்கலாவதொரு தேசத்திலே பி
றக்கப் பெற்றிலேன். தேசவாஸமாத்ரமே ஆத்மோஜ்ஜீவனமாக மெனகைககு ப்ரமாணமுண்டோ
வென்னில், (க) "தேசோயம ஸர்வகாமதுக" (உ) "பவதவிஷயவாஸிந:" (ங) "...
...யோகிநாரசபி ஸாரோமமதுவாதா:" என்றும சொல்லக்கடவதிறே காண
யில்லை அப்படி அத்தேசங்களில ஜநமமில்லையாகில ஏதேனுமோருபாதியாலே அவ்வவ
விடங்களிலே க்ஷேத்ரஸ்பர்சமுண்டாகக் கூடும, அதுவுண்டோவென்னில்; அதுவுமில்லை
யென்கிறார் அதாவது - தேஹயாத்ராசேஷமாகத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை முதலான நிமி
த்தங்களிலே அங்கேயிருத்தல், "திருநகரகம" என்றுபோலே சிலவுண்டாதல், தாங்கள்
ளும விலையாளுமுண்டாய அவ்வூரிலே சென்று காணியாளவேண்டப்படியான ஸம்பந்தமுண்டா
யிருக்கை

அவையொன்றுமில்லையாகில அவ்வூரிலுள்ளாரோடே ஒரு கொள்கொடைய
வரும ஸம்பந்தமாதல், மந்த்ரஸம்பந்தமாக லுண்டோவென்னில, உறவில்லை மற்றொருவ
ல்லை இவையின்றிக்கே பொழிந்தால் கண்பழகியிருப்பாரொரு பந்துக்களுண்டோ வெ
ன்னில, அதுவுமில்லையென்கிறார் ஆனால உமக்கு வாஸமெங்கேயென்ன: பாரில். ஒருப
ற்றுப் பெறுவிடில் கிட்கவொண்ணாதபடி அநாதக்லேச பாஜநமான பூமியிலே வாஸம

(ச) கலவகாப பெருநகரிலிருக்கிறேனோ நிர்ப்பரனாயிருக்கைக்கு, ஒருவர் கூறை யெ
வருடுக்கிற ப்ரயஸகாகத்திலே யன்றோ எனக்கு வாஸம ஆகையால நின்பாதமூலம் பற
லேன் ஸ்வபரகாரத்தாலும புகலற்றார்க்குப் புகலான உன திருவடிகளில எனக்கோர்வ
மில்லை (ச) "தமேவஸரணஞ் தஃ" என்று ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு இலக்கான காகத்
துக்குக்கூடப் புகலிடமாயிறே தேவரீர் திருவடிகளிருப்பது ஆனால பின்னை ஒருவழிட
லும உமக்கொரு நன்மையில்லையாகில் பின்னை இழக்குமித்தனையன்றோவென்ன, பரமமூர்த்
ஸ்வகதமாக ஒரு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லையென்றேனத்தனைபோக்கி உன்பக்கலிலும் இல்லை
யோ ஸர்வாத்மிகனுய பரமசேஷியாயிருக்குமவனல்லையோ. சேஷத்வ பாரிஸம்பூர்ணமாயி
சேஷித்வமிருப்பது நீயன், (ரு) "ஸ்வதஸ்த்வாஹ" என்று ப்ரமித்தவனும் இவ
பாதிபக்தியொழிய ஸ்வரூபத்தை மாற்றவொண்ணாதே

ஸ்வரூபத்தையழிக்க வொண்ணாதாகில ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸித்திக்கு வழியேதெ
ன்ன, காரொளிவண்ணனே முதலடியிலே ருசிஜநகமாய் ருசிபிறந்தார்க்கு உபாயமுமா
னன்றோ உன்வடிவழகிருப்பது கண்ணனே வடிவழகுண்டானாலும் உதாதாகத்வமன்றே
வென்ன வொண்ணாதபடி ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணயுக்தனல்லையோ

(க) "தேசோயம ஸர்வகாமதுக" (உ) "பவதவிஷயவாஸிந:" (ங) "திரு...
யோகிநாரசபி ஸாரோமமதுவாதா:" (ச) "தமேவஸரணமகத:" (ரு) "ஸ்வத
த்ரோஹம்"

பரமசேஷியாய் விலக்ஷண விக்ரஹோபேதனுய ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணயுக்தனு யிருக்கிற நீயிருக்க எனக்கு இழக்கவேணுமோ, வகுத்த சேஷியாவது, சேஷித்வமட்டந்த மில்லையாகிலும் விடவொண்ணுத வடிவழகையுடையனுவது, இவையிரண்டு மில்லையாகிலும் விடவொண்ணுத நீர்மையையுடையனுவது, இப்படிப்பட்ட தேவரீருள்ளீராயிருக்க எனக்கு ஒரு குறையுண்டோ கதறுகின்றேன் தேவரீருடைய இந்தவைலக்ஷண்யங்களை அநுஸந்தித்து பாதராநுஷ்டானம் பண்ணி பலம்தாழ்த்தாரைப்போலே கூப்பிடா நின்றேன்

ஆருளர்களைகண் நான் இப்படி கூப்பிடாநிற்க தேவரீர் ஆறியிருக்கிறது தேவரீரையொழிய வேறு ரக்ஷகராக நான் எனக்கு ரக்ஷகனுகவோ, என்னளவும் புகுராதில்லாத பிறர் எனக்கு ரக்ஷகராகவோ அம்மா உடைமை நசித்தால் இழவு உடையவனதன்றோ அரங்கமாநகருளானே உடையவனுனைம ஸந்நிஹிதனல்லனென்றுதான ஆறியிருக்கிறேனோ ஸம்ஸாரத்தில நன்மைபெறவேணுமென்று கூப்பிடுவாருமுண்டாகக் கூடுமோ என்னுமநசையாலேயன்றோ கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது . உகூ

அ முப்பத்தாம்பாட்டு. மனத்தில. பாவிதமான காமாத்யபாயங்களில்லை, வசிருத்ராதிகாரமான த்யாநஸம்ஸீர்த்நாதிகளுமில்லை, அணிலகளுக்குண்டான பாவசுத்தியுமில்லை, ஆனைபிடிபட்ட போது நினைத்த நினைவுமில்லை, புண்யதேசவாஸத்தால வரும நன்மையுமில்லையென்று - கீழ அநுஸந்தித்தாலே, இநநன்மைகளொன்றுமில்லை யாகிலும உம்முடையபக்கல தீமைகளில்லையாகில் உமமால வருமிழவில்லாமையாலே உமமை அங்கீகரித்து உம்முடைய கார்யங்களும் செய்கிறோம், அது இருந்தபடி யெனனென்று பெரியபெருமாள கேட்டருள, நன்மைகளொன்றுமில்லாதவோபாதி தீமைகளொனறு இல்லாததில்லை யென்கிறார் - மேல அநுஸந்தித்தாலே அதில இப்பாட்டில்—ஆநுகூல்ய பாவங்களை அநுபாஷித்துகொண்டு, தம்முடைய பரஸம்ருத்த்யைகப்ரயோஜனதவமாகிற அநாத்மகுணத்தைப் பேசுகிறார்.

மூ —மனத்திலோர் தூய்மையில்லை வாயிலோ ரின்சொலில்லை
சினத்தினால் செற்றம்நோக்கித் தீவிளி விளிவன்வாளா
புனத்துழாய மாலையானே பொன்னிசூழ திருவரங்கா
எனக்கினிக் கதியென்சொல்லா யென்னையா ளுடையகோவே ௩௦

ப-ரை —புனம - தன்னிலத்திற்போலே திருமார்பிலே செவ்விபெறும்படியான, துழாயமாலையானே - திருத்துழாய மாலையையுடையவனாய், பொன்னிசூழ - காவேரியாலே சூழப்பட்ட, திரு அரங்கா - கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், என்னை ஆளுடைய கோவே - என்னை அடிமைகொண்ட சேஷியானவனே, மனத்தில் — மனஸ்ஸிலே, ஓர் தூய்மை — காமக்ரோதாதிகள இல்லாமையாகிற தூய்மை, இல்லை — இல்லாதவனாய், வாயில் — வாயிலே, ஓர் இன்சொல இல்லை — பிறர்க்கு ப்ரியமாக வசி (ஷி) யாதவனாய், சினத்தினால - கோபத்தாலே செற்றம்நோக்கி பகைமைதோற்றப்பார்த்து, வாளா - வீணே, தீவிளிவிளிவன் - மிகக் கொடுமையாக வார்த்தைசொல்லாநிற்பன்; இனி — தேவரீரை ரக்ஷகமாகப் பற்றினவிடமும், எனக்கு - இப்படிப்பட்ட க்ஷுத்ரகுணங்களையுடையனான எனக்கு, கதி என் — போக்கடியென்? சொல்லாய — அருளிச்செய்யவேணும

வ்யா மனத்திலோர் தூய்மையில்லை (க) "ந தேவாஸ்ய விசுத்தம்" என்னும (௨) "யே த்வஞ்ஞாநவிமூடசேதஸ:" என்னும மாநஸசுத்தியைப் பெற்றுக்குப பரிகர

(க) "மநஸா துவிசுத்தேந" (௨) "யே அஜ்ஞாநவிமூடசேதஸ:"

பாகச்சொல்லக்கடவதிறே; அந்தகுதியெனக்கில்லையென்கிறார் ஊதாரப்பையென்ற வு காமக்ரோதலோப த்வேஷாதிகளில் ஒன்றுகுறைந்து அதில் சுருக்குப் பெற்றிலேன் ஷெர்நா சிதிலமாக இல்லையாகவும் பெற்றிலேன் வாயிலோ இனசோலில்லை மாசச யிதலையாலும் வாயில் ப்ரியவசநங்கள்தானுண்டோவென்னில், அதுவுமில்லையென்கி றீர் சொல்லாவது—இதுக்கு முன்பு ஒருவரைக்குளிர 'நன்' என்றறியேன். குளிர என் றேர் இறத்திலும அநுகூலமாக ஒருமறுமாற்றம் சொல்லியுமறியேன "நெடுஞ் சொல மறுத்தசேனன" என்கிறபடியே அபிமதவிஷயங்களை உகக்குமபோது சரவை டாயாய்த்திருப்பது ஆக இவ்விரண்டுபெதத்தாலும—ம் அநுகூலபாடாலும் சொன்ன தக்கை அநுபாஷித்தகாரய்த்து.

சினத்தினால செற்றம்நோக்கி இவையிலலாமையே யன்றிக்கே பரஸ்மாத்திகளை நிர்நிமித்தமாக இவர்களுக்கார்த்தங்களையே தேடாநிற்பன். நெஞ்சிலே கோபத்தா ச:த்ரவம்தோற்பபாரா நிற்பன். செற்றம் என்றும், சினம் என்றும்-கோபம மிக்கசே தாலே ஓராளுமொருநோக்கும் நோக்கவாய்த்துபபாரபபது தீவிளிவிளிவன் நோக்கே மீயே வரபவிட்டால் கேட்டார்க்கு நெருப்பை வழிபடடிருபபோலேபாய், குடி பதியும் பாகவாய்ந்து வாய்விடுவது. வாளா. இதெல்லாம்செய்கிறது தான் ஒருகாலைக்கு வெ பெறப்பார்க்கவேயொவ்வனில, இதுகாமே ப்ரயோஜநமாயிருப்பன.

பரபோஜநத்துக்கு ப்ரயோஜநம வேணடாவிறே ஸாதவிகா, பரபோஜநத்தை ப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்குமாபபோலே பாரார்த்தத்தையே ப்ரயோஜநமாக நினைத்தி பன். உடமுடையபடி யிறுவாகில் நமமை விப்பக்திக்கிறதென்னென்ன, புனத்துழாய் ம யாலே. நம்தன்மையைபார்த்து அகலவொண்ணுகபடி அபேக்ஷாமாத்ரமே ஹேதுவாக ரக்ஷக:வென்று ரக்ஷணதாமத்திலே தீக்ஷித்துத்தனிமாலையிட்டன்றோதேவரீரிருக்கிறது ப்ரயத்நமும் போக்யதைதானும என்றுஉன்னை விடபபோமோ தன்னிலத்திலே திருமார்பிலே செவ்விபெறுமபடியான திருத்துழாய மாலையையுடையவனே பொன்னி திருவரங்கா. ரக்ஷகனுப் ஷாசவிராதே ஸந்நிதிதனுக்கும்பெறறேன் எத்தனையேனும தண் டர்க்கு ஆச்ரயிக்கும்படியன்றோ தேவரீர் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது இ திருத்துழாய் பரிமளத்துப்புறமாலையோலேயாய்த்து திருப்பொன்னிபோட்டைச் சோ ர்த்திருப்பது

எனக்கு. ஸ்வரூபத் தன்மையை உபபாதித்தாரிறே, இபபடி தோஷபாகனுன எனக்கு. இனி வான்தோஷத்தை யநுஸந்தித்து நான் எனக்குரக்ஷகனுகை தவிர்ந்து தேவ ரீர்க்கலாமே ஆலஸ்தபாநுனயிப்பு. கதியென்சொல்லாய. போக்கடிசொல்லாய போக்கடி கற்றுத்துக்கொண்டிவைத்து "அவனைச்சொல்லாய்" என்றுமபடியிறே பாபதியிலு மிருப்பது. நீர் போகடி சொல்லெனறபோது ஈமக்குச்சொல்லவேணடுகிற தென்னை, என்னையாளுடையகோவே இத்தலையில் சேஷத்வமும அதத்தலையில சேஷித்வ ம்பலக்குதிறமாயன்றோ இருபபது, வேறிருக்குமகடவரார். இது ஆருடையவஸ்துவ கோவுபடுகிறது . . . .

அ முபபத்தோராம்பாட்டு தவத்துளார் சாஸ்த்ரியமாய மோக்ஷார்த்தமான வி துயகளில எனக்கோரந்வயமில்லையென்கிறார், ஸ்வர்க்கபலார்த்தமாகவாதல, விபாலமபக தர்க்டயலார்த்தமாகவாதல், ஸத்கர்மாதிகளைப பண்ணியபோந்தோகில அவற்றில உபா

பக்தி நன்மையிலே மூட்டுகிறோம், அவை காணும் உட்டோமென்ன, அவையொன்று மில்லைப்பாக்குப் பரிகாரமாக தேவரீர் தந்த ஜ்ஞானத்தை விஷயப்ராவண்யப் பாரவஶ்ய விரோதியாக விஷயாந்தரங்களுக்கும் ஆனுல் கீழிலபாட்டோடே ந ஸங்கதிபென்னென்னில், பாஸமர்த்த்யஸஹத்வமே யன்றிக்கே விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே பக்துஜ்ஜநங்களுக்கும் அசலானேனென்கிறார்.

மூ—தவத்துளார் தம்மில் அல்லேன் தனம்படைத்தாரில் அல்லேன்
உவர்த்த நீர் போலவென்றன் உற்றவர்க்கு ஒன்றும் அல்லேன்
துவர்த்த செவ்வாயினார்க்கே துவக்கறத் துரிசனானேன்
அவத்தமே பிறவி தந்தாய் அரங்கமா நகருளானே. ௨௫.

ப-ரை—தவத்துளார் தம்மில் அல்லேன்—மோக்ஷார்த்தமாக தபஸ்ஸை அநுஷ்டித்த கூட்டத்தில் சேராதவனும், தனம்படைத்தாரில் அல்லேன்—திருமங்கையாழ்வார்போல பொருள் படைத்து பாகவதாராதநத்துக்கு த்ரவ்யார்ஜநம் செய்தவர்கள் கூட்டத்தில் சேராதவனும், உவர்த்த நீர் போல—உவர்நீரை முகத்திலே இறைத்துக்கொண்டால் அது கண்ணிலே பட்டு அறுக்குமாப்போலே, என்றன் உற்றவர்க்கு—என் பந்துக்களுக்கு, ஒன்றும் அல்லேன்—ஒருவகையாலும் நல்லனாகப் போக்கேனல்லேன், (பின்பு நான் செய்துபோந்த தென்னென்னில்;) துவர்த்த செவ்வாயினார்க்கே—மிகச்சிவந்திருந்துள்ள அதரத்தையுடைய ஸ்த்ரீகளுக்கு, துவக்கு அற—பந்தமற, துரிசன் ஆனேன்—கள்ளனுமானேன், அரங்கமாநகருளானே—, (இப்படிப்பட்ட எனக்கு,) பிறவி—ஜந்மத்தை, அவத்தமே தந்தாய்—வ்யர்த்தமாகவே தந்தருளினீர் என்கிறார்.

வியா—தவத்துளார் தம்மில் அல்லேன் (க) "தபஸா ப்ரஹ்ம விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ" என்று தபஸ்ஸை மோக்ஷார்த்தமாக விதித்ததிறே. முமுக்ஷுக்களாய் தபஸ்ஸை அநுஷ்டித்தாரில் கூட்டாகப் பெருமையே யன்றிக்கே ஸ்வர்க்காதிப்ரயோஜநார்த்தமாய் பண்ணிப் பேறுபெறுமவர்கள் கூட்டாகப் பெறுகிலேன், இவை யின்றியிலே பொழிந்தால் ஒரு தபஸ்ஸை ஆரம்பித்து அதில் வைகல்யத்தாலே ப்ரஸித்திகளானார்கள் கூட்டப்பெறுகிறேனோ, ஆக, தபஸ்விகளுடையார் ஒரு கூட்டப்பெற்றிலேன் என்கிறார். தனம்படைத்தாரில் அல்லேன் அர்த்தலாபத்தையும் ஸாதநமாகச் சொல்லக்கடவது—விலக்ஷண விஷயத்தில் வ்யயிக்குமன்று. "யஜ்ஞேந தாநேந" என்றும், (உ) "யஜ்ஞோ தாநம் தபஶ்சைவ பாவநாநி" என்றும், (ஈ) "த்ரவ்யந்யாயார்ஜிதம்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(ரு) "யாகபாரம்பர்ய வஹந்தோ ப்ராஹ்மணா:" என்றும் ஸத்விஷயத்திலே வருமனவு த்ரவ்யார்ஜநத்துக்கு பரிகாரமில்லையென்றும் சொல்லிற்றிறே, இம்மதத்தாலே த்ரவ்யார்ஜநார் பண்ணுவாரில் கூட்டலேன் திருமங்கையாழ்வார் போல அநுஷ்டிப்பதும் செய்தார்களிறே. இவையின்றிக்கே பொழிந்தாலும், (௬) "யத்ரு

(க) "யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாஶகேந" (உ.) "யஜ்ஞோ தாநேந" (ஈ) "யஜ்ஞோ தாநம் தபஶ்சைவ பாவநாநி" (ச) "த்ரவ்யந்யாயார்ஜிதம்" (ரு) "யாகபாரம்பர்ய வஹந்தோ ப்ராஹ்மணா:" (௬) "யத்ருபாத்யுபகாராத் தம் பலமுத்திஶ்ய வாபுநஃ"

ஒரு த்வைகார்யாஸ்து தெதேஷூ ஸ்வாமிநீ " என்கிற ராஜஸதாமதல, (க) "[illegible] " என்கிற தாமஸதாமாதல, கயாதீபர்த்ததாக(வு)· [illegible]
இவை யுண்டோவென்னில், அவையொன்று மில்லையென்கிறார் இவைபிரசுமி மி
ரும பந்துக்களுக்குமுபடா யிருப்பர்களிறே, அதிருந்தபடி யென்னென்னில், உவ
போல எனைறுற்றவர்க கோன்றுமலலேன். உவர்களை முகததிலே யேறிட்டுக்கொ
அது கணவிழிகக வொண்ணுதபடி. கரிக்குமாப்போலே, என்னை நேர்முகம்பார்க்க
ணுதபடியாயதது நான் அவாகள திறத்தில் அவத்யபூதனுய வாத்தித்தபடி அவா
துக்கள் எனமுகததே விழிததால அற்றைககு ஜீவிக்கமாட்டாதபடியாயாயதது அவா
அவத்யபூதனுய வர்த்தித்தபடி. அவாகளுககு அப்ரியமே பணணுகையாலே ப்ரி
மாகவும் பெற்றிலேன் அவர்களுக்கு அஹிதமே என்ணுகையாலே ஹிதைஷிபாகவு
றிலேன, எனககும அநாததயகளை விளைத்துக்கொள்ளுகையாலே தனககுநதகாஞ
மென்னு மளவும பெறறிலேன், அவர்களுக்கவத்யபூதனுயே போனென.

பந்துக்களுக்கு ஆகாதவாகளும தக்தாமுசகு அபிமததகளான ஸதரிகளுசகா
பர்களே, அதிருந்தபடி யெனனென்னில்; துவர்த்தவித்யாதி. அகவாயில அநாத
ங்களை மறைத்து அகாத்தில பழுப்பைக்காட்டி அகப்படுத்திக் கொள்ளுமவர்சளா
இவனும உள்வாயில் தன்மைபறியான், சன்னேடு அவர்களுக்கொருபந்த மில்லாமை
மறியான், இவனும் அவ்வதாத்தில் பழுப்புக்கள்வருந போகமாட்டாதே அகப்படுமா
அகவாயில அநாத்மகுணங்களை மறைக்கைக்கும புறம்புள்ளாரோடு இவனுக்குண்டா
கை அறுக்கைக்கும் அதாத்தில் பழுப்பேபாய்தது அவர்களுக்குப் பரிகரம். புறம்புள்
பந்துகசளையும் விட்டுப் பற்றினவர்களுக்கும துர்ப்பசனுய்த் தலைக்கட்டினேன் அக
அவாகளபக்கலிலும் அபகாசகனுய்ப் போந்தவனுகையாலே அவர்களுக்கும இவனே
ஸம்பந்தமறவேனு மென்றிருக்கை துரிசன - கள்ளன் (உ) " [illegible]
எனறு — நீசனுன ராவணனுக்கு மாகாத னெருநவனென்று அவன சொன்னப்
தன்மைக கெல்லையான ஸ்த்ரீகளுக்குமாகாதே அவர்களாலே பஹிஷ்கரிக்கப்
நாயெனுருவனென்கிறார்.

ஆனபின்பு அவத்தமேபிறவிதநதாய தேவரீர் எனககு ஜநமத்தை வப
தாதருளினீராய்ப்பவிதத்து தம்முடைய கர்மமடியாகவந்த அநர்த்தத்தை அத்த
ஏறிடுவா னென்னென்னில்; கர்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்தவராகையாலே
செய்கிறார். கர்மமாவது - ஈச்வராஜ்ஞையத்திலே நிக்ரஹரூபேண நின்று பலிப்பதொ
கைலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் ஈச்வராதீநமாமபடியாயாய்த்து ஸ்வரூபமிருப்பது;
தைப பொறுத்தோமெனனப போமதொன்று (உ) " [illegible] "
றபடியே - புத்திப்ரதாநம் பணணி நல்வழி போக்குமிடத்தில நிவாரணிலனே, ஆக இ
உணர்ந்தவிவர்க்குச் சொல்லலாமிறே. கிணற்றில் விழுந்த பரஜையைக்கணடு தாய்
யிருந்தால், "தாய்தள்ளினள்" என்னககடவதிறே. அரங்கமாநகருளானே சாஸ்த்ரங்
மீட்கவொண்ணுதபடி கர்மபரதந்த்ரராய விஷயாந்தர பரவணராயிருப்பாரை, அ
நிலத்தாலும் மீட்கைக்காகவன்றோ கோயிலிலே வந்து கணவளர்ந்தருளுகிறது

(க) " அஹங்காரமஹங்ஞாநம் " (உ) " [illegible] " (ந.) " புத்தியோகம்தம் "

அமுபபத்திரங்ாமயபாடடு. ஆாதது நமபசகல விமுகரான ஸமஸாரிகளுக்கும் கூட ஆகாதபடி ஸத்திந்தநீர் ஈப்பக்கல வந்தபடி யெனனெனன, பரதிபங்காரிகளாயி ருபபார் செய்யுமவற்றுக்கோரடைவுண்டோ, என்மௌர்க்யததாலே வந்தேனென்கிறார்.

மூ—ஆர்த்துவண டலம்புஞ்சோலை யணிதிரு வரங்கநதன்னுள
காாத்திர ளனையமேனிக கண்ணனே யுனனைக்காணும்
மார்க்கமொன் றறியமாட்டா மனிசரில துரிசனய
மூர்க்கனேனை வநதுநின்றேன மூர்க்கனேன மூர்ககனேனே. ௩௨

ப-ரை— வண்டு—மதுபாநம பணண இழிநதவணடுகள், ஆாதது—சபதித்துக் கொண்டு, அலமபும—அலைபா நிற்கிற, சோலை—பொழிலகளையுடைத்தாய, அணி—ஸம ஸாரததுககு ஆபரணம் போனற, திரு அரஙகம தனனுள—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளு மவனுய், கார் திரள அனைய—மேகஸமூஹ நதையொத்த, மேணி—திருமேனியை யுடைய னுய், கண்ணனே—ஆசரிதஸுலபனுனவனே, உன்னை காணுமமார்க்கம் ஒன்று—உன்னைப பெறுகைக்கு ஒருபாயம, அறியமாடடா—அறியமாடடாதவனுய், மனிசரில—மநுஷ்யர்க ளுக்குள, துரிசனுய—கர்த்ரிமனுய, மூாககனேன்—பிடிததது விட மாடடாத தண்ணியனுன நாள், வந்துநின்றேன—, மூர்க்கனேன மூாககனேனே—மிகவும மூர்க்ககுணமுடையே னுயிரா நின்றேனெனறு தமமுடைய நிஹீநதையை அருளிசசெயகிறா

வயா ஆாத்துவண்டலம்புஞ்சோலை. திருசசோலையில் மதுவைப்பாநம் பண்ண இழிநத வண்டுகளானவை, அபிநிவேசததாலே பரிச்சேதித்திழிய வறியாதே யிழிந்து கழுதநதே கட்டளைபாகபபருகி, புககமது இருந்தவிடததிலிருக்க வொட்டாமையாலே ஆர்த் துக கொளளாநிறகும முகதா பகவதநுபவஜநிதஹாஷத்துககுப போக்குவீடாக ஸாம காநப் பணணுமாபபோலே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே பகவதநுபவததாலே முக்தாத்கு பிறககும விகாரடி திாயக்குககளுக்கும் பிறக்கும்படியா யாயததுக கோயிலின போக்யதை யிருப்பது (க) “ஹாவு ஹாவு ஹாவு அஹமந்நமஹமந்நம்” எனறு - மதுவைப பருகி மது தமக்குள்ள, ஹர்ஷததுக்குப் போககுவிடடுபபாடுவார், ஆடுவார், ஒருவரையொரு வர் சுமபபார், ஒருவரையொருவர் பொகடுவாராணர்களிறே, இவர் தமமுடைய ஸத்தை யுணடாகைககுக கூபபிடுகிறார்; இவை ப்ரீதிககுப போக்குவீடாகக கூப்பிடுகிறன வண் டலம்புஞ் சோலை. மதுபாநம் பணண இழிந்தவண்டுகள மதுவின்மிகுதியாலே பாளயத்தி லகபபடடலைகிற மார்க்கணடேயனைப போலேயும, கிணணகத்தி லகப்பட்ட திருசசோலை போலேயும அலையாநிறகுமாய்த்து அலம்பல - தளும்பல

அணிதிருவரங்கந்தனனுள ஸமஸாரததுக் காபரணம்போலேயாய்ததுக் கோயிலிருப் பது லீலாவிபூதிக்கு நாயகனொருவனுண்டே யாகிலும் கோயிலிலேவந்து ஸந்நிஹிதனல்லா தபோது தாலிகட்டாஸ்த்ரீகளபோலே யாய்தது லீலாவிபூதியிருப்பது. சோலையணிதிருவரங் கம். சோலையை ஆபரணமாகவுடைய கோயிலெனனவுமாம. கார்த்திரளனையமேனி. மதுவெள் ளத்தைக்கண்டு கடலெனறு ப்ரமித்து, மேகஸமூஹஙகள் கழுத்தே கட்டளையாகப பருகி, மெ கிழ்ந்து போகமாடடாதே அவை உள்ளே புகுந்து சாய்ந்தாப்போலேயாய்த்துப்பெரியபெரு

(க) “காயநதிகேசித் ப்ராணமநதிகேசித் ந்ர்த்யநதிகேசித்.”

மாள கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. வடிவில் கறுப்பாலும், குளிர்த்தியாலும், பரோபகாரைகஸ்வபாவமாயிருக்கையாலும், தனக்கென்ன ஒன்றுவையாமையாலும், மேகத்தைப்பொருவலாக்கப்போமேயாகச் சொல்லும்படியாயிருப்பது "தொங்க மேகபடலக்குழாங்கள்" என்ற வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாக மேகஸமூஹங்களைச் சொல்லக்கடவதிறே கவிகள். மேகத்தைக்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது,--கடக்கநின்று ஜலத்தை உபகரிக்குமதிறே மேகம்; ஸஜாதீயனாய் வந்துகிட்டித் தன்னையாய்த்து உபகரிப்பது பெரியபெருமாளைக்கண்டல் யசோதைப்பிராட்டி வைத்த வெண்ணெயைக்களவுகண்டமுதுசெய்த ஸ்ரமமடியோ தீரக் கண்வளராநின்ற செருக்குக்குத் தோற்றியாயிருப்பது. "கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்" என்னக்கடவதிறே.

உன்னைக்காணும் மார்க்கமொன்றறியமாட்டா - உன்னைப்பெறுகைக்கு உபாயமாக நீ தேடிவைத்த, மார்க்கமொன்று - வழி, அதாகிறது - உபாயம், அவையாகிறன - கர்மயோகம், தத்ஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோகம், உபயஸாத்யமான பக்தியோகம், அவதாரரஹஸ்ய புருஷோத்தமவித்யை, அநுக்ரமமான திருநாமஸங்கீர்த்தநம், புண்யக்ஷேத்ரவாஸம் இப்படி சேதநபேதத்தோபாதி போருமிறே உபாயபேதமும். இவற்றிலே ஒன்றை அநுஷ்டிக்கமாட்டாமையேயன்றிக்கே அறியவும்மாட்டாதவனாய்த்தது. மனிசரில் அறிவுக்கடைவில்லை திர்யக்யோநியாயிழக்கவுமாமிறே, அறிகைக்கு யோக்யமான மநுஷ்யஜந்மத்தைப்பெற்று வைத்திறே இழக்கிறது. துரிசனாய - அவர்கள் தாங்கள் நித்யஸூரிகள் கோடியிலேயாம்படி அவர்களுக்கு த்யாஜ்யனான க்ருத்ரிமன். நியதஜநமமாய் அயோக்யனென்று ஆறிகிறேனல்லேன், மநுஷ்யஜந்மத்தாலுள்ள ப்ரயோஜநம் பெற்றிலேன் (1) ["மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய"] உபயவிலக்ஷணனானேனென்கிறார். துரிசு - களவு

இப்படியிருக்கிற நீ என்பக்கல் வருவானென்னென்ன; மூர்க்கனேன் வந்துநின்றேன் - என்தண்மைபாராதே மூர்க்கனாகையாலே வந்துகொடுநின்றேன். என்தண்மையையும் உன் வைலக்ஷண்யத்தையுமறிந்துவைத்து "அயோக்யன்" என்று அகலவிறே அடுப்பது; அத்தைச்செய்யாதே வந்துகொடுநின்றேன். தண்ணீர்குடிக்கிற ஊற்றிலே நஞ்சுகலக்குமாப்போலே, விலக்ஷண போக்யமான விஷயத்தைக்கிட்டி அழிக்கச்சென்னகிறார். "...ளேனே" என்றது அங்குத்தைக்காகாதாரிலேயிறே, அத்தையேபற்றிவந்து நின்றேன். மூர்க்கனேன் மூர்க்கனேனே. இதொருமௌர்க்க்யமேயென்கிறார். வீப்ஸையால் இரண்டையும் அநுஸந்தித்து அந்தலைக்குவந்த அவத்யத்தைப்பார்த்துத் தம்முடைய தன்மையைப் பார்த்து மருளிச்செய்கிறார்.

அ. முப்பத்துமூன்றாம்பாட்டு மெய்யெல்லாம் இப்படி நன்மைகளுமில்லை, தீமைகளாலும் குறைவில்லை, நான் இங்குத்தைக்காகாதொருவனென்கிறார். அநந்தரம், இப்பாட்டோடு இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதியென்னென்னில்; "மூர்க்கனேன் வந்துநின்றேன்" என அந்த மௌர்க்க்யம் ஒரு தப்புக்கிலேயிட்டுச் சொல்லுகிறீரோவென்னில்; அதுவும் பொய்யென்கிறார். ஆனால் நம்மைக்கிட்டுகைக்கொரு உபாயமில்லையாகில் மேல்போக்கென்னென்னக் கேட்க; தேவரீர் திருவடிகளாட்டைப்பற்றுமதன் வேறொன்றோவென்று ச்சேரவாபாயமான ஸாத்யமாய வெளியிடுகிறார்.

(1) "மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய"

௩௩—மெய்யெயெல்லாம் போகவிட்டு விரிகுழலாரிற் பட்டு
பொய்யெல்லாம் பொதிந்துகொண்ட போழ்க்கனேன் வந்துநின்றேன்
ஐயனே யரங்கனே யுன்னருளென்னு மாசைதன்னால
பொய்யனேன் வந்துநின்றேன் பொய்யனேன் பொய்யனேனே ௩௩

ப-ரை — மெய் எல்லாம்—மெய்யான நினைவையும் மெய்யானசொலலையும் மெய்யான செயலையும், போகவிட்டு—கைசோரவிட்டு, விரி—விரிக்கப்பட்ட, குழலாரில் பட்டு—கூந்தலையுடைய ஸ்திரீகள்வலையிலே அகப்பட்டு, பொய் எல்லாம்—பொய்யென்று பேர்பெற்றவை யெல்லாவற்றையும், பொதிந்துகொண்ட—நிறைத்துக் கொண்டவனாய், போழ்க்கனேன்—அடைவுகேடனான நான், வந்து நின்றேன் — நிலஜ்ஜனுபலந்து நின்றேன், ஐயனே—எனக்கு ஸ்வாமியாய், அரங்கனே—கோயிலிலேவந்து சந்நிதிபண்ணியிருக்குமவனே உன் அருள் என்னும் ஆசைதன்னால—உனக்ருபையில் எனக்குண்டான ஆசையாலே, வந்து நின்றேன்—வந்தேன். (நான் எப்படிப்பட்டவனென்றால,) பொய்யனேன் பொய்யனேன் பொய்யனேன—எல்லாப்படியாலும் பொய்யனாகவேயிரா நின்றேனென்கிறார்.

வ்யா மெய்யெயெல்லாம் மெய்யாகிறது - பூதஹிதமாய யதார்த்தமாயிருக்குமர்த்தமாய்த்து கீழ்ச்சொன்ன நன்மைசொல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதமசிலையாய்த்து ஸத்யமாயிருப்பது (க) "ஸத்யமூலமிதம் ஸர்வம்" என்னக்கடவதிறே. ஐம்பலர்த்தத்தால் துஷ்ப்ய நினைக்கைகுகன், "பகவத்விஷயத்திலே அநாதரித்தாரில் பொய்சொல்லகடவரில்லைகாண்" என்று-தன்னை பக்ஷிக்க நின்றது ப்ராஹ்மணனாகக்ஷஸ்ஸைக குறித்துச் சொன்னிறே பகவத்விஷயத்திலே நாலடிவர நிற்கையாலே. எல்லாம் இவைதான் பலவகையாயிருப்பது மானஸமாக நினைப்பதும் மெய்யாய, அத்தோடே சேரச்சொல்லுவதும் மெய்யாய், செய்வதும் மெய்யாயிருக்கை பர்துவாயிருப்பா ரொருவனுக்கு மெய்யைச் சொல்லிப் புறம்புள்ளார்க்கு அஸத்யனாயிருக்கவும் கூடுமிறே, அதுவுமில்லை; இவையெல்லாம் நானிருக்கிற நாட்டிலும் நடையாடாதபடி வாஸனையோடே போகவிட்டேனென்கிறார். தன்னோடே பரிமாறினாபக்கலிலே மெய்யிருக்குமாகில் தன்பக்கலிலே வந்து பொய்க்கூடுமென்று அவர்கள்பக்கலிலும்மெய்நடையாடாதபடி பண்ணினேனென்கிறார். மெய்களை அஜ்ஞாநகையாலே பொய்யோடும் செலலும்;மெய்கொண்டே நடக்க வேண்டும் தேவரீர் திருவடிகளிலேயிறே அபத்தனாயது நீர் இப்படி மெய்யை கொண்டுபோகவிட்டுக்கு வாஸனை பண்ணிற்று எங்கேயென்ன; விரிகுழலாரில்பட்டு உனகோஷ்டிக்குப் பொய்யானாப்போலேயிறே இவர்கள் கோஷ்டிக்கு மெய்யாகாதபடி ஸத்யனாயிருக்குமவனுக்கு ஸதீகளோடொரு க்ஷணகாலமும ஸம்ஸர்கமாக்காயாய்த்து இருப்பது. விரிகுழலாரில் மயிர்முடித்திருக்கில "இதொரு மயிர்முடியே! மாலைசுற்றின விரகே!" என்று அதிலே வித்தனாயிருக்கும், விரித்திருக்கில "ஒழுக்காக மயிரைவிரித்துப் போகட்டபடியே!" என்று அதிலே வித்தனாயிருக்கும "என்னையுன்செய்கை நைவிக்கும்" என்று—பகவத்விஷயத்தில ஸாத்விகர் படுமதெல்லாம படுமாய்த்து பட்டு வலையிலே யகப்பட்ட சில பதார்த்தங்களைப்போலே தன்னால மீளவொண்ணாதபடி யகப்படுகை ஆசார்யோபதேசத்தாலே வருந்தவிஷயத்தில் * பனிமருங்குழல்களைக் கண்ணாலேகாணுகிற்க, செஞ்சுஸ்த்ரீகள்பரகவிலேயாமபடியிறே அழுக்கப்பாடிருப்பது

(க) "ஸத்யமூலமிதம் ஸர்வம்"

பொய்யெல்லாம் பொதிந்துகொண்ட. மெய்யைப்புடைவிழித்தாப்போலே பொ ளைக் கட்டுவித்தேன். பகவத்விஷயமெய்ஸ்வர்ககம பொய்பகை மெய்யாக்குமாப்போலே த்து - இவ்விஷயப ஸம்யகை அஸத்யாக்கும்படி எல்லாம் மெய்க்குச்செல்லனவை னெல்லாம் இதுக்கு முன்பிறே "பொய்" என்று போபெறுதையெல்லாவற்றை தப்போடே சேர்த்துக்கொண்டாராயதது பொதிந்துகொண்ட அவற்றிலொன்றுஞ் சோ ரபு பொதிந்துகொண்டேன. காட்டா ரதாமயிமத விஷயங்களுகளுக் கார்த்திகைக்கு பொய்சொல்லவேண்டினால, அவர்களும் என்பக்கலிலேவந்து கேட்டுப்போம்படி பொதி கொண்டேன் எட்டுப்புரியுககட்டினாய்த்து. போழ்க்கனேன் வந்துநின்றேன எனனே. லந்தித்தால் பொய்யனன்றே, அவகுதனைக்காகாரவனென்று மீளவிறே யடுப்பது, ளைறையனுகையாலே நிலஜ்ஜனாய் வந்துகொடுநின்றேன நின்றேன் ஸாதாராஷடாகட ளிபலத்துக்கு அவ்ஸாபதிகஷாய நிற்பாரைப்போலே வந்துநின்றேன். போழ்க்கனே போழ்க்கமை - பண்ணுறை - கதிருர்யதை

இப்படிப்பட்ட நீ சாதமாத்யுபெதர்சேரும் நம்பக்கலிலேவருவானென, விசி லாபககல் போகிறனன,ஐயனே என்னுலறிந்துக்கொள்ளவொண்ணாத நிருபாதிக ஸம பபூபாக வந்தேன எத்தனையேனும அதிதியிலே கைவளர்ந்த ப்ரஜைகளுக்கும் யாதாயி களிருக்குமிடத்தில, பிறர்காணுதபடி புழைககடையாலேவந்துபுகுராலாயபடி பிறே பாட ருப்பது. அரங்கனே. நம்மை "நிருபாதிகபந்து" என்றறிந்தது சாஸ்த்ர வாஸனைய யோ, ஆசார்யோபதேசத்தாலேயோ வென்ன, அவற்றாலன்று, கோயிலிலேவந்து க ளர்ந்தருளுகிறபடியைக் கண்டறிந்தேன்

நித்யவிபூதியிலிருப்பைக் காற்கடைசகொண்டு, அநபிமதமான ஸம்ஸாரத்திலே ஸாரிகளுடைய உஜ்ஜீவநமே ப்ரயோஜநமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியாலே, இஜ்ஜ களில் தேவரீர் திருவடிகளுக்காகாதாரில்லை யெனுமிடத்தையும இக்கிடைதானே உ சிக்கிறதில்லையோ, நம்பக்கலிலேவந்து நீகொள்ளப்புகுகிற காரியமென்னென்ன; உ ளானுமாசை தன்னால் - வந்துநின்றேன தேவரீர் க்ருபையினபக்கல் எனக்குண்டான யாலேவந்தேன தந்தாமை முடியச்சூழ்க்கச கொண்டவர்களுக்கும தேவரீர் க்ரு கைபண்ணலாமபடியிறே தேவரீர் க்ருபையிருப்பது. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தாலே அழிபகு தேவரீர் உத்யோகித்ததசையிலும காகத்துக்குத் திருவடிகளிலே புகுரலாமபடியிறே ரீர் க்ருபையிருப்பது. (க) "ஸ்யா ஸ்வ[illegible]" எ கடவதிறே.

உள்ளுறைபக்கல நன்மைகளில்லாமையுமறிந்து தீமைகளுண்டென்னுமிடமும ஸம்பந்தமுமறிந்திருக்கும்பக்கல வந்தீரல்லீரோ, அதிகாரிகளில் இப்படிப்பட்ட உம்மை ராம் தேடியிருக்கிறது, இதுதான் மெய்யோ என்ன; பொய்யனேன். நிரூபித்தவிட இதுவும்பொய்யாயிருந்ததென்கிறார். ஸ்வதஸ்ஸாவஞ்ஞரான தேவரீர ஸந்நிதியிலே பொன்று சொல்லலாவது என்பக்கலுண்டோ வென்கிறார். பொய்யனேன் "தீமைகள் எ லாதனவில்லை" என்று சொன்ன இவ்வார்த்தைகள். (உ) "[illegible]

(க) "வதார்ஹமபிகாகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத" (உ) "அஹமஸ்ம்யப ராதாலய:"

என்னும் வார்த்தை. இவ்வதிகாரிக்கு தேவரீர் வைக்கிற விஷயீகாரம் வார்த்தை யென்று சொன்னேனித்தனை, மன்தன்மை யெல்லாம் சொல்லிற்றுச் சொன்னேனாயக்கேன. பொய்யனேனை.ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனான தேவரீர் இப்படிப்பட்டவனென்று மெய்யென்று பக்ஷிக்கும்படி. பண்டு நான்பொய் சொன்னபடி. தாம் கீழ் " ஆதரம்பெருகவைத்தவழகன் " என்னுமவர், ' கணணிணைகளிக்குமாறே " என்னும,' பனியரும்புதிருமாலோ " என்னும,"டகொளக் கருகுமாலோ " என்னும சொன்ன பொய்ம்மாலைகளை அநுஸந்திதது " பொயயனேன் பொய்யனேனே " என்கிறார். மெய்கொண்டு பரிமாறுமவன்பெண் தேவரீர் திருவடிகளிலே சாத்தினேன் பொய்சொன்னேனென்கிறார் . . ... ௩ ரு.

அ முப்பத்துநாலாம்பாட்டு உள்ளத்தே ஜ்ஞாநப்ரஸாத்வாரமான நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய் நங்குற்றங்களை நோக்கவறியும் ஸர்வஜ்ஞனான விவனை பொய்யனான்கிடடி அவத்யத்தைவிளைத்து என்னகாரியம் செய்தேனென்று லஜ்ஜித்து இதிற் காட்டில் நங்குற்றமறிகைக்கு ஜ்ஞானமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளோடே முடிந்துபோகைநய னென்றென்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே நசையறுத்து அகலுகிறார்

மூ —உள்ளத்தே யுறையும்மாலை யுள்ளுவா னுணர்வொன்றிலலாக
  கள்ளத்தேன நானுந்தொண்டாய்த் தொண்டுக்கே கோலம்பூண்டு
  உள்ளுவா ருள்ளிற்றெல்லா முடனிருந் தறிதியென்று
  வெள்கிப்போ யென்னுள்ளேநான் விலவறச் சிரித்திட்டேனே ௩௪.

ப-ரை —உள்ளத்து - நெஞ்சிலே, உறையும - எப்போதும வர்த்திக்கும, மாலை— ஸர்வாதிகனானவனை, உள்ளுவான் — அநுஸந்திக்கைக்கிடான, உணர்வு ஒன்று இல்லா - ஆத்மஜ்ஞாநமென்ன பகவத்ஜ்ஞாநமென்ன தேஹவ்யவபாவஜ்ஞாநமென்ன இவற்றில் ஒன்று மில்லாதவனாய், கள்ளத்தேன் — ஜ்ஞாநஹீநனென்று என்னை நாட்டாரறியாமல் மறைத்துப் போருகிறவனாய், நானும — ஒருவகை நன்மையுமின்றிக்கேயிருக்கிற நானும, தொண்டாய் — டனானுடைய அடிமையிலே அந்வயித்தவனாய், தொண்டுக்கே கோலம்பூண்டு — அடியார்போல ஸாமரூபங்களைதரித்து, உள்ளுவார் உள்ளிற்று எல்லாம — அநுஸந்திப்பார் அநுஸந்திக்குமதெல்லாம், உடன் இருந்து அறிதி என்று — கூடவிருந்து அறியுமவனென்று, நான் —, என னுள்ளே — எனக்குள்ளே, வெள்கி, லஜ்ஜைப்பட்டு, விலவு அற சிரித்திட்டேன் — விலாக்க ளொடியும்படி சிரித்தேனென்கிறா

வ்யா உள்ளத்தே நினைவுக்கு வாய்த்தலான நெஞ்சிலேயிருக்குமவனாய்த்து. அறமுள்ளாரொருவனுக்கிறே கண்ணால்கண்டாருக்கு அவ்வருகறியானென்றிருக்கலாவது உறையும் ஸதாஸந்நிஹிதனாயிருக்கை போக்குப்பகுதியுண்டாகிலிறே போனபோதாக மூலையடியே நடக்கலாவது மாலை. ஸர்வாதிகனை. ஆத்மாவுமுள்ளே வர்த்தியாநிற்கச்செய்தே யவனதுவும் அறியமாட்டான; ஆகாசம் வ்யாபியாநிற்கச்செய்தே வ்யாப்யத்தைக்குறித்து அதுக்கு நியந்த்ருதையில்லை. இவன் ஸர்வஜ்ஞனுப ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கும் உள்ளுவா னுணர்வு. நம்முள்ளே வர்த்தியாநின்றான் என்று அநுஸந்திக்கைக்கிடான ஜ்ஞாநமில்லை, உணர்வொன்றில்லா ஆத்மஜ்ஞாநமுண்டாகிலிறே பகவத்ஜ்ஞாநமுண்டாவது அதில் ப்ரதமத்திலேயறியவேண்டிய ஆத்மஜ்ஞாநமில்லை, ஸர்வாபேக்ஷயஜ்ஞாநமுமில்லை ; தேஹவ்யவபாவத இலவுமஜ்ஞாநமில்லை

ஐக்கினத்தேன். ஞானாதிகனென்று என்னை நாட்டாரறியாமல பட்டிமறைந்து போந்தேன். ஸமக்கோரகாத்மகுணமுமில்லையென்று சொல்லும்போது அன்றாத மாவறிய இல்லையென்பன், அத்தாலே அவர்களும், இவனுக்கு ஆத்மவிஷயஜ்ஞானமுமுடையமாத்மவிஷ பஞ்ஜ்ஞாநமும் முண்டென்று நினைத்திருக்கும்படியாக அவர்களை மறைத்துப்போந்தேன் அறிவில் அநாத்மகுணமுமுண்டாயிருக்கவிறே யில்லையென்பது, அவர்களுக்கு உன்னையும் பெரு நிலையாகவிழுந்தின் களவுகண்டுபோந்தேன். நானுந்தொண்டாய. ஒருகனமையுமன்றிக்கே யிருந்த நானும், ஆத்மகுணோபேதா அதிகாரிகளுமன்னுடைய அடிமையிலே அந்வயியா நின்றேன் ஆசெய்யக்கடவ அடிமையிலே ஆர் அந்வயிக்கிறா. சண்டாளன வேதாத்யயநத் தில் அதிகரித்தால் நாட்டார் காஹிப்பாரளனனுமு, (க) "ஸ்வா த்யாயோ ... ஹ... த்" என்றதாலும் அருவராநிற்குமிறே, அப்படியேயதிகிறா தொண்டேக்கே கோலமபூண்டு. உன னைக்களவுகண்டு விடுமளவன்றிக்கே ஸாத்விகா அஸாவஹிக்குமபடி ரூபநாமங்களை தரித்துப் போந்தேன் பரமமாறுக திருநாமத்தை யிடுவது, ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களை தரிப்பது, அஹ தயமாகத திருநாமத்தைச் சொல்லுவது, உன்போகபத்தையைச் சொல்லுவது, யமாதுகள் துலாயில என்காலவன்பதாய, நானும்பொருவனாய பரோபதேசம் பண்ணுவதாய், எத்தனை செய்தேன, எத்தனை ஜல்பித்தேனென்கிறா. உளளுவாருளளிறலேலலா முடனிருந்தறித் தென்று நினைவுக்கு வாய்த்தலையைப்பற்றியிருக்கையாலே அநுஸந்திப்பா ரநுஸந்திக்கு மிதெல்லாவற்றையும் கூட விருநதறியுமென்று. (உ) "வ ... ஸ்ர்வஸ் ... " இத்யாதி. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வவ்யாதாவாயிருக்கிற நீ உடனேயிருக்கவோ நான இவ்வமனாட டத்திதெல்லாம் ஆடிற்றதெனகிறா

வேரலிபபோய. தமமுடைய க்ர்நரிமதுகதையும், அவனுடைய ஸாவஜ்ஞனதையையும ஸந்நிதியையும, அநுஸந்தித்து லஜ்ஜாவிஷடராநர் போய ஸந்நிதியிலே லஜ்ஜிதது கவிழ லேபிட்டு நிற்கமாட்டாமையாலே கடக்கப் போந்தா அவனில்லாத விடம் தேடிப்போகிறாரிறே. யவர் பாஹ்யவிஷயங்களிலே ஏஜ்ஜிதநால ஆங்குமினாம் அது இலலாதவிடம தேடிப் போட வரே, அவவாலனைபாலே பொருகுராப்படுங்கும. எனனுடைய இவ்வர்த்தத்தில் படைபா காள இவரக்குக் கூட்டலைகளை, பெரிய பெருமாள் பக்கல்நின்று மகாருசாயகினரா. அவ ஸந்நிதியுண்டானாலும அவர் இருக்க கூட்டல்லா, இனி இவா தமமிலே ஏரிக்குமத்தை யிறே. தமமுடைய அபஹாஸ்யதைக்கும் தாமே ஸஹகாரியா மிதுகளையிறே விலவற சரித்திட்டேனே விலக்கவொட்டியும் பிரித்தாராயதது அபஹாஸ்யதைக்கும் ஹேதுவு டாறுவிறே சிரிப்பக்கவதியுண்டாவது. அகலநின்றவருக்கையாலே, தீபபாய்வா, மவ ரிகைநின்று பூர்குடித் தீப்பாயுமாப போலே சிரிக்கிறாப்போல் அர்ஜுனன் இவ்விஷய த்தில் நகைகிடக்கையாலே சோகிததுக்கைவாங்கினன், இவா நகையறுகுகிறாகைபாலே சிரித்துக் கைவாங்குகிறார். .. ... ரு ௩௪

அ—மப்பத்தைத்தாப்பாட்டு. இவர், இப்படி கைவாங்கினவாறே பெரியபெருமா இவரை யிழக்கேதாமாகாதே! என்று நெஞ்சு, ஆழ்வீர்! நீர் அகலநின்றதுக்கு ஹே என்னென்று கேட்டருள, ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர் திருமுனபே காதரிமங்களைச் சொல லைம்மைக்கிட்டு அகெத்பாவஹனுவதிற்காட்டில என்னகவாயுதிபாத ஸமஸாரிகளும் நானுப

(க) "ஸ்வாத்யாயோ ... ஹாதே" (உ) 'ஏகோ ஹமஸ்மீதி சமந்யஸே த்வம'

யிருக்கப் பார்த்தேனில்லை; நீர்கிட்டின ப்ரயோஜந மிறிதே, நாம தோஷத்திலே அவிஜ்ஞா தா, அவர்கள் குணங்களில் அவிஜ்ஞாதா, அவர்கள் தோஷத்திலே ஸர்வஜ்ஞர், நாம் குணஸர் வஜ்ஞர்; ஆசையாலே நம்வாசல் ஸர்வாத்மாக்களுமென்ன; (இது உகதிமாத்ரமேயோ, அநுஷ்டாநமு முண்டோவென்ன, பண்டே அடிபட கிடக்கிறது காணுமென்று த்ரிவிக்ர மாபதாநத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தான்;) த்ரைவிக்ரமாபதாநம் கேட்டபடியோ, வஸிஷ்ட சண் டாள விபாகமற எல்லார் தலையிலும் நமகால பொருந்தினபடி அறியீரோவென்று, ஸௌலப் யத்தையும் தன்செல்லாமையையும் காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண ஸமாஹிதராகிறார்.

மூ — தாவியன் றுலகமெல்லாந் தலைவிளாக் கொண்டவெந்தாய்
சேவியே னுன்னையல்லாற் சிக்கனச் செங்கண்மாலே
ஆவியே யமுதே யென்ற னாருயிரனைய வெந்தாய்
பாவியே னுன்னையல்லாற் பாவியேன் பாவியேனே. ௩௫

ப-ரை — அன்று — மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமானவன்று உலகம் எல்லாம் — ஸகலலோகங்களையும், தாவி தலைவிளாக்கொண்ட — எல்லார் தலைக்கும் அவ்வருகாம்படி தாவி அளந்தருளினவனாய், எந்தாய் — எனக்குசேஷியாய், செங்கண்மாலே — புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேச்வரனே, உன்னை அல்லால் சேவியேன் — உன்னையொழிந்தவர்களுக்கு ஆட்செய்யேன்; ஆவியே — எனக்குப்ராணபூதனாய், அமுதே — அம்ருதம்போலே ரஸாவஹனாய், என்றன் ஆர் உயிர் அனைய — என் அருமந்த ப்ராணனுக்கு அந்தராத்மாவாய், எந்தாய் — என ஸ்வாமியான வனே, பாவியேன் பாவியேன் — மஹாபாபியான நான், உன்னை அல்லால் — உன்னையொழிய, பாவியேன் — புறம்பொருவரை நெஞ்சாலும் நினையேனென்கிறார்

வ்யா. தாவி. உங்கள தலையிலே நாம காலைவைக்க புகாநின்றோமென்னில்; தார் மிக வாஸனையாலே ஸம்மதியாதே ஆணையிடுவார்களிறே "திருவாணை நின்னாணை" என்று - ஸாத்விகர் திருவடிகளை லபிக்கைக்கு மறுக்கவொண்ணாதபடி யிடுமாணையை, திரு வடிகளைக் கிட்டாமைக்கு இடுவார்களாய்த்து, இவர்களறியாதபடி ஆராய்ச்சிலே எல்லார்தலை யிலும் திருவடிகள்பட வளர்ந்தான் தாவுதல் - கடத்தல் அன்று மஹாபலியாலே அப ஹ்ருதமாய், தன்னுடைய சேஷித்வமும ஸம்ஸாரிகளுடைய சேஷத்வமும அழிந்துகிடந்த வன்று. உலகமெல்லாம் மஹாபலியால அபஹ்ருதமான அளவேயன்றியே ப்ரஹ்மலோக பர்யந்தமாக ஸகலலோகங்களையும், வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமற எல்லார்தலையிலும திரு வடிகள் படும்படி வளர்ந்தபடி. தலைவிளாக்கொண்ட ரக்ஷகத்துடைய வளவல்லவாய்த்து ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு, (க) "ககுதிக்ஷணோபஸ்ருஷ்டி" என்னக்கடவதிறே எந்தாய். "அமராசெனனிப்பூவினை" என்று - நித்யஸூரிகள் சிரஸாவஹிக்கும் திருவடிகளை விமு கரான ஸம்ஸாரிகள் தலையிலே வைக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில், அவர்ஜநீய ஸம்பந்த மெனகிறார் நாங்கலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையினாலே "எந்தாய்" எனகிறார். உறங் குகிற ப்ரஜையைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கும தாயைப்போலே அன்று தனபேறாகவிறே ரக்ஷித்தது. அன்றியாக குறைதீர முறையறிந்தவினாலு உபகாரஸ்ம்ருதியாலே "எந்தாய்" எனகிறார் ஸம்ஸாரிகள் இன்றுமறிந்திலர்களே, அவர்களுக்குமாகத் தாம் உகக்கிறாரிறே.

(க) "அக்ஷதிஷ்டந்தசாங்குலம"

சேவியேனுன்னையல்லால் இப்படிப்பட்ட நம்மைவிட்டுப் புறம்பேபோக நினைப்பானொருவனன, உன்னுடைய சீர்மையறியாதே நினைத்தேனத்தனை, உன்னைவிட்டுப் புறம்பே போகேனென்கிறார் ஒண்ணை யிழந்தால் ராஜும் பிறருயிரேயுள்ளானது, இரண்டுமாம் அந்வயிக்கப் பார்த்திலேன அவையிரண்டுமிறே பரணத்திலும் மதப்பத்திலும் சேர லாகிறது சேஷத்வவாஸனையாலே புறம்புபோனாலும் வெளிச்சுமத்தனையாய்த்து இவர் இது எத்தனை குளிசகு நிறகுமெனன; சிகக்ன இது எல்லாக் குளிக்கும் நிறரும் - யாவதாத்ம பாவி ஸர்வேசுவரனைக்குறித்தது (க) "ஃபமாவஃ" என்கிறா இவா

செங்கணமாலே. இது ஸ்வபாவகதமன்று, காதகாலீந விசேஷணம இவ "சிகக்ன" என்றவாறே, திருவுள்ளம இவர்பக்கலிலே ப்ரஸந்நமாய், இவர்பக்கல் வ்யாமோஹ முளளடங்காமையாலே கண்வழியே புறப்பட்டு ப்ரகாசிக்கிறபடி. செங்கண்மாலே வ்யாமோஹத்தாலே குதறிச்சிவந்த கண்களையுடையவனே ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானைக் குறித்து மஹாராஜர், (உ) "வயூஹ்காழ" என்றபோது பெருமாள் திருவுள்ளமழிந்தாப் போலே யாய்த்து, இவா "விலவறச்சிரித்திட்டேன" என்றபோது பெரியபெருமாள் திருவுள்ளமழிந்தபடி; பின்பு திருவடி வார்த்தையாலே (ஈ) "அயமாஃபுலஸ்த்யா ஸ்த" என்றுபெருமாள உளரானாப்போலே யாய்த்து இவா "சிகக்ன" என்றபின்பு பெரிய பெருமாளுளரானபடி. திருவடி அவதாரத்திலே (க) "ஃபமாவஃ" என்றான்; இவர் அர்ச்சாவதாரத்திலே (க) "ஃபமாவஃ" என்கிறார் செங்கண்மாலே என்ஸ்வரூபலாபத்துக்கு முகமவருமபடி வயாமுகதான தேவரீரையொழிய புறம்பு எங்கேபோவேன்

அவ்வணவேயோ? ஆவியே என்ப்ராணனைவிட்டுப் புறம்பே போகவோ. இவர்க்கு ஒருவாயுவிசேஷமன்று ப்ராணன, "என்றிருமகள் சேர் மார்வனே யென்னு மென்னுடையாவியே யென்னும்" என்கிறபடியே ஒருமிதுங்காணும இவர்க்குப்ராணன அமுதே தாரகமாத்ரமேயாயிருக்க கபன்றிக்கே நிரதிசய போக்யமுமாய, சாவாமல் காக்கும மருந்தாயிருக்குமவனல்லேயோ அவ்வணவேயோ? என்றனுருயிரனையே என்னாத்மாவன்றோ ஆத்மாவைவிட்டு சரீரத்துக்குப்புறம்பே போக்குண்டோ எந்தாய் அபோசப்பனென்னை அகலப்புக்க என்னை நசியாதபடி மீட்ட என்ஸ்வாமியல்லேயோ. வத்ஸலனைவிட்டுப் புறம்பே போகவோ, ப்ராணனைவிட்டுப் புறம்பேபோகவோ, போக்யவஸ்துவைவிட்டுப் புறம்பே போகவோ; என்னை நல்வழிபோக்குவித்த ஸ்வாமியைவிட்டுப் புறம்பேபோகவோ எனகிறார்

வார்த்தைகள் அழகிதாயிருந்தது, கீழ "ஐயனே யரங்கனே" என்றும், "என்னையாளுடையகோவே" என்றும் அருளிச்செய்தவை போலன்றிறே யென்ன, பாவியேனுன்னையல்லால் உன்னையொழியப் புறம்பொருவரை நெஞ்சாலும் நினையேன், பாவியேன் பாவியேனை பாபபரரான ஸம்ஸாரிகளை விடமாட்டாதே எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளை வைத்த உனக்கு அபோக்யனென்று அகல நினைத்ததுக்குத்ஹேது என் பாபமேயிறே பாவியேன் குற்றங்காணமாட்டாத வளவேயோ, உபேக்ஷித்த ஸம்ஸாரிகளையும் உபேக்ஷிமாட்டாதவன்னை அகலநினைத்ததுக்குஹேது என் பாபப்ராசுர்யமேயன்றோ என்னைக்கொடுகன்று என ஸத்தையை யழிக்கப்புகக்களவேயோ, எல்லார்க்கும் ஸத்தாஹேதுவான வுன்னையும உன்னையொழிந்தவெல்லாருடைய ஸத்தையையும நசிப்பிக்கைக்குக் கிடீர் நா நினைத்ததெனகிறார். ௩

(க) "மாசுசஃ" (௦) "வத்யதாம" (ஈ) "அத ராமஃப்ரஸந்நாத்மா

அ முப்பத்தாறும்பாட்டு. மழைக்கு அபேக்ஷயின்றிறு அகலாதபடி தன் நீர்மையைக்காட்டிச் சேரவிட்டுக்கொண்டானென்கிறார்-கீழ்ப்பாட்டில், இதில்-தம்முடைய அபேக்ஷையைக் கழிந்தவாறே பரப்பத்தில் த்வரையாலே, யோக்யரைக்கொண்டுபோய அடிமைகொள்ளும் தேசத்தேறக்கொண்டுபோகவேண்டியிருந்தார், அதுசெய்யக்கண்டிலர், அதுக்கு இவரை அகலாமே சேரவிடுகைக்குத் தான்பட்டபாடறியுமவனுகைபாலே ஆமமறவும் பரிசிகவேணு மென்று பேசாதிருந்தான்; விஷயங்கள் நடையாடுகிறதேசத்திலேயிருந்து க்லேசப்பட்டே போமித்தனையாகாதே! என்று பாரப்யத்தில த்வரையாலும் விரோதியில அருசியாலுமாக, பெரியபெருமாளை கண்வளர்ந்தருள அரிதாமபடியாகவும, கேட்டாரெல்லாரும நீராமபடி யாகவும பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிறார்.

மூ —மழைக்கன்று வரைமுன்னேந்தும் மைந்தனே மதுரவாறே
உழைக்கன்றே போலநோக்க முடையவர் வலையிற்பட்டே
உழைக்கின்றேற் கென்னைநோக்கா தொழிவதே யுன்னையன்றே
அழைக்கின்றேன் ஆதிமூர்த்தி யரங்கமா நகருளானே ௩௯

ப-ரை மழைக்கு—இந்த்ரனேவின ஸம்வர்த்தகம என்கிற மேககணங்களாலே, அன்று—இடையரும் பசுக்களும வருந்தினவன்று, வரை—கைக்கெட்டிற்றொருமலையை, முன—அவை நலியப்படுவதற்கு முன்னமே, ஏந்தும—தரித்த, மைந்தனே—பெருமிடுக்கனுப், மதுர ஆறே—இனிதான நதியையொத்தவனே, உழைக்கன்றேபோல நோக்கம் உடையவர் வலையில் பட்டு—மான்கன்றையொத்த விழியையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய வலையிலே அகப்பட்டு, உழைக்கின்றேற்கு—துடிக்கிறவனுன, என்னை—, நோக்காதொழிவதே—கடாக்ஷியாதொழிகிறுயே, ஆதிமூர்த்தி-ஜகத்காரணபூதனுய, அரங்கமாநகருளானே-, உன்னை-ரக்ஷ்யவர்க்கம் தேடித்திரிகிற தேவரீரை, அழைக்கின்றேன—ரக்ஷகாபேக்ஷையுடையனாயக் கொண்டுகூப்பிடாநிற்க,என-ரக்ஷித்தருளாமல் தாமஸிப்பதற்கு ஹேதுவென்னென்கிறார்.

வயா மழைக்கு மழையென்றும ஆனையென்றும வ்யவஸ்திதமாயாயத்து இவர்கள் சேஷ்டித்திருப்பது இப்போது கோவர்த்தநோத்தரணத்தைச் சொல்லுவானென்னென்னில், அவனைப்பற்றிக் தம துக்கநிவ்ருத்தியைப்பண்ணிக்கொள்ள நினைத்தவராகையாலே அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார். பசித்தவர்கள் "சோறே! என பசியைப்போக்கவேணும்" என்னுமாப்போலே ஆபத்ஸகனே! என துக்கநிவர்த்தியைப் பண்ணித்தரவேணுமெனகிறார் அன்று (௧) "கோகோபீஜநஸங்குலமதீவார்த்தம்" என்றபடியே—கன்றுகளும, பசுக்களும், இடையரும, நடுங்கினவன்று அன்று மின்றுமே பார்த்து ஆபத்து அன்று கல்வர்ஷத்திலகப்பட்டாரை ரக்ஷித்தாப்போலே இன்று துக்கவர்ஷத்தே யகப்பட்ட வென்னை ரக்ஷிக்கவேணும கலவர்ஷத்திலே நோவுபடவேணுமோ ரக்ஷிக்கும்போது, துக்கவர்ஷத்தே நோவுபட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ, ஒருவூராக நோவுபடிலோ ரக்ஷிக்கலாவது; அவ்வூராகப்பட்ட நோவை ஒருவன்பட்டால் ரக்ஷிக்கலாகாதோ.

வரை. இந்த்ரன ஏவ ஸம்வர்த்தகமேககணம வர்ஷிக்க உத்யோகித்தவாறே திருவாழியை நியமிக்கவவஸரமில்லாமையாலே கைக்கெட்டிற்றொரு மலையை யெடுத்து ரக்ஷித்தருளித்தது இத்தால - இனத்தைப் பரிகாரமாகக்கொண்டு இனத்தை ரக்ஷிக்கவேணும்

(௧) "கோகோபீஜநஸங்குலமதீவார்த்தம்"

ளனும் நியதியில்லையென்கை உன்னுடைய ரக்ஷணத்வசக்திப்ரகாசம் உகவப்பார்த்தருளக வேணுமென்றுங் குறையில்லையென்கை முன் மழையிலே பசுக்கள் நோவுபடுவதற்கு முன்னே ஏற்கவே ரக்ஷித்தபடி. (க) "வஸுதேவஸுத ஸஹதேவஸஞ்சிணீ" என்கிறபடியே ஸ்ரீகோவர்த்தநத்திலே நோவுபடுக கூப்பிடவும் பேசாதிருப்பதே' ஏந்தும் ஏழுதிருநக்ஷத்ரத்திலே மலையையெடுத்த விடத்தில் ஒரு பூம்பந்தை யெடுத்தாப்போலே வருத்தமற இருந்தபடி ரக்ஷணதாமத்தில் உனக்கு வருத்தமுண்டாய்த்தானிழக்கிறோமோ பிசகா பூதர் * குடைதோன்மாலைகளேந்தினபோலேயாய்த்து சேஷிமலையேந்தினபடி. மைந்தனே மலையை அநாயாஸேந எடுக்கைக் கூடான பெருமிடுக்கை யுடையவனே "மைந்தனை என்று பாலனாய், இந்தை ரக்ஷிக்கப்பெற்ற ப்ரீதியாலே இளகிப் பதித்தபடியென்று மாம் தரதாம ஜீவநம் பெறலாமே இவளுக்கு பதிக்கு மதத்தனமிறே. ஸ்வரூபாநுரூபமாக விறே ஜீவநமிருப்பது உன் பேற்றுக்கு நாங் கூப்பிடவேண்டுவதே' யென்கிறார்.

மதுரவாறே ரக்ஷகனன்றியே பக்ஷகனுமாம் விடலாயோவுன வடிவிருப்பது மதுரவாறே. ஸமுதாயம் என்றதே, "ஆறு" என்பானொன்னனென்னில்; கடலாறுல் விபோக யோக்யமன்றிக்கே யிருக்கும்; இது, விடாய்த்தார்க்குக்குளிக்கல், முகத்திலே இடப்புக்கொள்ளுதல், பானம் பண்ணுதல் செய்யலாயிருக்கும், விடாயில்லாதபோதும் அழுகைக் கழற்றிக் கொள்ளலாயிருக்கும்

கடலாறுல இவனிருந்த விடத்திலோடாது. இது இவனிருந்தவிடத்தே வருகையுமாம், கிண்ணகமெடுத்தால் நடுவுள்ள அணைகளை முறித்துக்கொண்டு வருமாப்போலே யிவ்வுமம அயோக்யதாநு ஸந்தாநத்தால இட்ட அணைகளையும் முறித்துக்கொண்டு வருமாய்த்து நின்றா நின்றவிடங்களிலே உபஜீவிக்கலாம்படியாயிறே யிருப்பது; பரமபதத்தில நின்று போந்து இடைச்சேரியிலேவந்து பிறந்தபடியை நினைக்கிறார்.

இத்தனையாக மழையாலவந்த ஆபத்தைப்போக்கினோமே-அன்று;இன்றுஉமக்கு ஆபத்தைக்கடியென்னென்ன, உழைக்கன்றிதயாறு ஸ்த்ரீகளுடைய நோக்காகிறவலையிலே அகப்பட்டு நோவுபடுகிறவனன்றோ நான் முகத்த(ஃ-ழ)மான மானினுடைய விழிபோலே அகவாயிலே ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்க அஹ்ர்த்யமாக அரங்கப்ராயோஜனைகளைப்போலே தங்கள்செல்லாமை தோற்ற நோக்குகிறவர்களுடைய நோக்காகிற வலையிலே யகப்பட்டுத் துடிக்கிற என்னை மானை வலையானது அகப்படுத்திக் கொள்ளவறிய, கால்வாங்கிப்போக வொண்ணாதபடி பண்ணுமதாய, அதுதன்னில் ப்ரயோஜநமின்றிக்கே யிருக்குமாறிறே பகவிஷயத்தில் போகாமே துவக்குகைக்கு வேண்டுவதுண்டாய அதுதன்னிலே போக்யமின்றிக்கேயிருக்கை

என்னை பசுக்களைப் போலன்றிக்கே நோவுபடுவதும் செய்து நோவுபட்டேனென்றறிவதும் செய்து ரக்ஷகாபேக்ஷையு முடையேனாய் ரக்ஷகன் நீயே என்றிருக்கிற என்னை நோக்காதொழிவதே' கல்லால்வந்த ஆபத்துக்குக் கல்லாலே நோக்கினாய், கண்ணாலேவந்த ஆபத்தைக் கண்ணாலே நோக்கவேண்டாவோ. என்னை ரக்ஷிக்கும்போது மலையையெடுக்க வேணுமோ, குளிர நோக்குமத்தனையன்றோ செய்யவேண்டுவது நோக்கவேணுமென்றதே, "நோக்காதொழிவதே" என்று சொல்லுகிறாரிறே ஸம்பந்தத்தாலும், கோவை

(க) "பசுத்ராணஸ்ந்தத்ருதகோவர்த்தநோ"

ஆற்றதாலும், சிலந்தாலும இவர் இப்படி கிலாயத்தைச் சொன்னபின்பும், இவர், நாம கிட்டக்கொள்ள அயோக்யனென்று அகலக்கூடும், ஆமமறுக்கிறோமென்று பேசாதே கிடந்தார் வ்யாதிக்ரஸ்தமான ப்ரஜைகள வ்யாதிதலேசாய்ந்து சோறு சோறென்று கூப்பிடப்புக்கால் த்வரிதாயினத் தாய்க்கு உகப்பாயாப்போலே இவர் கூப்பீடு தன்னையே கேட்டுக்கொண்டு கிடந்தான் உன்னையென்னையழைக்கின்றேன் வேறே ஒரு காபுருஷன் வாசலிலேயோ நான கூப்பிடுகிறது. ரக்ஷ்யம் தேட்டமாயிருக்கிற தேவரீரை ரக்ஷகாபேக்ஷைபுடையேனைக் கொண்டு கூப்பிடாநிற்கச் செவிப்படாத தொழிகைக்கு புறம்பு அந்யபரதையன்' ஜகத் வ்யாபாரமும மறந்தனமன்றே?.

நீர் அழைக்குங்காட்டில அப்போதே உம்முடைய கார்யம் செய்யவேணுமே நீர தேவையென்னென்ன, ஆதிமூர்த்தி இது உருமாய்ந்து கிடந்தகாலத்திலே அபேக்ஷாநிர பேக்ஷமாக (க) "பஹுஸ்யாம்" என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே இவற்றை உண்டாக்கின வனுக்கு இதினுடைய ரக்ஷணம் பண்ணுகை பரமன்றே பெற்றார்க்கு ரக்ஷிக்கையும பர மன்றே எங்கேனும் இடறினும் "அம்மே!" என்ன பராப்தியில்லையோ, என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள தேடிப் பழுங்கினது கண்வளருகிறதென்ன அரங்கமா நகருளானே. பரமபதத்தைவிட்டுக் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறது என்னுடைய ரக்ஷ ணம பண்ணவல்லவாகில இக்கிடைக்கு வேறே பரயோஜநமுண்டோ காமாநுகூலமாக ஸம்ஸாரிகளை ரக்ஷிக்கைக்குவந்து கிடக்கவேணுமோ அரங்கமாநகருளானே - உன்னையென் னே யழைக்கின்றேன். நான் ஏதேனும் பரமபதத்தேவந்து கூப்பிட்டேனோ, ருசிபிறப்பிக்க வந்துகிடக்கிறவிடத்திலே ருசிபிறந்தார் இழந்துபோகவோ. இவர் இப்படி கூப்பிடப் பெரிய பெருமாள ஆறியிருப்பானென்னென்னில, பரமபதத்திலுள்ளார் போகத்தாலே கூப்பிடக் கேட்டறியார்; ஸம்ஸாரிகள் விஷயாபலாபத்தாலே கூப்பிடக்கேட்டறியார், தம்முடைய க்ருபணமான கூப்பீடு கேட்டறியாமையாலே பேசாதேகிடந்தார்.   ௩௨.

அ முப்பத்தோராம்பாட்டு தெளிவு இப்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் பெரியபெரு மாளிராமல் (உ) "சோஸ்யஹம்" என்னுகைக்காளுமையாலே தமமையொழிய வேறே யெனக் கொருபந்துக்களுண்டாயிருக்கிறாரோ, பரயோஜநாந்தரபரனாய் பந்தகமாயிருந்துள்ள புரு ஷார்த்தத்தை யபேக்ஷிக்கிறேனென்றிருக்கிறாரோ, நம்முடையவனென்று அங்கீகரிக்க நான பிழைப்பேனாகில் இத்தனையும்செய்யாதே ஆத்தத்தவங்கேட்டுக கண்ணுறங்கும்படி, அம்மே! இவர் திருவுள்ளம் இப்போது இப்படியே கொடிதாய்த்தாகாதே' என்று இன்னாதாகிறார்

மூ — தெளிவிலாக கலங்கல்நீர்சூழ் திருவரங்கத துளளோங்கும
ஒளியுளார் தாமேயன்றே தந்தையுந் தாயுமாவார
எளியதோ ரருளுமன்றே யென்றிறத் தெம்பிரானார
அளியநம் பையலென்னா ரம்மவோ கொடியவாறே   ௩௩

ப-ரை — தந்தையும தாயும ஆவார - ஹிதபரனான தமபபனும ப்ரியபரையான தாயு மாவார், தெளிவு இலா - தெளிகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி மேன்மேலும பெருகுகையாலே, கலங்கல் — கலக்கமமாறாத, நீர்சூழ — காவேரியால சூழப்பட்ட, திருஅரங்கத்துள் — கோயிலி

(க) "பஹுஸ்யாம" (உ) "சோசமி"

(அ)

மேலே, (பரமபதத்திலிருந்து இங்கு வந்தபின்பு,) ஓங்கும்—மிக்குவருகிற, ஒளி உளார்தாமே அன்றே—தேஜஸ்ஸையுடையவரன்றோ; என்றிறத்து—அவர் என்விஷயத்தில் பண்ணாமே இருப்பது, எளியது ஓர் அருள் அன்றே—ஒருசால் குளிரநோக்குவ தித்தனையன்றோ; எம்பிரானார்—எனக்கு உபகாரகரானவர்; நம் பையல்—'நம்முடைய பையலான இவன், நம் அடியான்—நம்முடைய காலைக்கு பாத்ரபூதன்', என்னார்—என்று ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறாரில்லை; ஐயோ! கொடிய ஆறே—ஆர்த்தத்வநி கேட்டும் கண்ணுறங்குவதே! இவ்வளவாவும் மிகக்கொடிதாயிராநின்றதே! யென்கிறார்

வயா தெளிவிலாக்கலங்கல். ஊமறுமாறு தெளிகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி மேன மேலும் பெருகுகையாலே கலக்கம் மாறுதாபத்து இவரைப்போலேயாய்த்து ஆறும். ப்ராட்டி இக்குறையு சோகத்தாலே கலங்கியிருப்பர், கிட்டுநல பரீமதநாலே கலங்கியிருப்பர் ஆறும் கோயிலுக்குமேற்கு, பெரியபெருமாளைக் காணப்புகாநின்றோமென்னும் ஹர்ஷத்தாலே கலங்கிவரும்; கிழக்குப்பட்டால பிரிந்துபோகிற சோகத்தாலே கலங்கிப்போம். கோயிலருகுவழிபோவாரில் சேதநாசேதந விபாகமில்லைபோலேகாணும கலக்கத்துக்கு. கீழ்ச்சூ“ ஆறில்பெரிய என்னவாவறாச்சூழ்நதாயே” என்று பெரியபெருமாள் அளவில்லாதிருக்கப்போதியாய்த்து-ஆறும கோயிலைவிளாக்கொலைகொண்டிருக்கும்படி (க)[ஸ்ஷிஜ்ஹூ ஸ்ரீ இத்யாதி] சததாகரமான கநீராப்தி-தமப்பனுர்; தான் இவ்விடத்தில ஜாநீ; ஸாக்ஷாலக்ஷ பெண, மணவாளபிள்ளை ஸர்வலோகநாதனான அழகியமணவாளப் பெருமாள்; இ க்கு ஸத்ரசமாக அங்கமணி செய்பவாவதேதென்று விசாரித்துக்கொண்டு வருகிறுப்போல யாய்த்து ஆறும்பெருகி,மதகஜம்போலே மிசுகிய பிறகாவித்து வருகிறபடி திருவரங்கத்து ளோங்கு மோளியுளார ஆற்றுப்பெருக்கைநீக்கித தரைகண்டு உள்புகவரிதாமாய போலேயாயத்துப பெரியபெருமாள் தேஜஸ்ஸை நீச்கிப புகுவதுக காச்சயமான வடிவழகுகா அரிதாயிருக்கிறப; பரமபதத்திலொளி பகல விளககெனனும் படியாயத்து, அந்தகாரத்தில் தீபம்போலே குறைவாளரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உதவபபெறற பினபு ஒளிமிகருக்கிறபடி

ஓங்குமோளி ஸ்ரீதயஸுரிகள நடுவேயிருககிறபோது ஆதித்யர்களநடுவே ஆதித்யரிருககுமாப போலேயாயத திருபபது இஙகு ஆர்த்தர் மிகவுமுண்டாகையாலே தந்தாகனம பண்ணி ஒளிபுமமிகாநிறகு மதததை

ஒளியுளார் தாமேயன்றே தந்தையுந் தாயுமாவார். அவதாரணத்தாலே - (உ) “ மாதாபிதா ” என்றுதொடங்கி, (௩) “ நாராயணஃ ” என்கிற பொதுவிலன்று, வ்யூஹாவஸ்தை, விபவாவஸ்தை என்கிற விசேஷங்களிலுமன்று, இனி எனக்குத் தந்தையும் தாயுமாவார் பெரியபெருமாளே யென்கிறார். தம்மையொழிய வயக்த்யந்தரத்திலேயும் ஒருபாமுண்டென்றுறிருக்கிறரோ (ச) “ ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம் ” இத்யாதி இசலோகநாதன், தர்மபுத்ராதிகள வநவாஸம்பண்ணுகிற ஆபததசையிலே க்ர்ஷ்ணனும ஸத்யபாமைப் பிராட்டியும் எழுந்தருள, அத்தைக்கேட்ட பராசராதி மஹர்ஷிகள் வந்து மார்கண்டேய பகவானைக்கண்டு பேரோலக்கமாக விருக்க; தர்மபுத்ரன, “ இவ்வாபததுக்கு ஆ

(க) “ துக்தாப்திஃ ” (உ) “ மாதாபிதா ” (௩) “ நாராயணஃ ”
(ச) “ ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம ”

யாஸஹேதுவாக எனக்கொரு நல்வார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; அவர்கள் சொன்னவையடங்க ஸ்ரவணஞ்செய்து ஸ்ரீ மார்க்கண்டேய பகவான் சொல்லுவதாகச் சொன்னதாயிருக்கும் பிச்சைச்லோகம். பின்பு சிறாமப்பிள்ளையுடைய ஆபத்தசையிலே பட்டர் அருளிச்செய்ததாயிருக்கும் தந்தையுந் தாயுமாவார் பரிபத்துக்கும் கடவார், அதுக்கு கடவார்.

எளியதோரருளுமன்றே எனதிறத்து என விஷயத்தில் ஈலையையுடைத்தா ரக்ஷிக்கவேணுமோ, தம்மையொழிய வேறேயொரு பாபோஜனத்தைக் கணிசித்தேனாய் அத்தைக் கொடுத்து விடுகிறேனென்றிருக்கிறரோ ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான்கள் ரக்ஷணையோலே வில்லும் கோலும் கைக்கொண்டு ரக்ஷிக்கவேணுமென்றிருக்கிறரோ, * குளிர் கொடுக்கடக்ஷடிக்கி என் விஷயத்தில் பண்ணவேண்டுவது. எம்பிரானார் எனக்கு உபகாரகரானவர். இன்றுகிற தசையிலும் உபகாரகரென்பானென்னென்னில், செய்த அம்சத்தை இல்லைசெய்யுமவரல்லாமையாலே அதைமுன்னிடுகிறார் அடியிலே முறையையுணர்த்தி, அதுக்குமேல் ப்ராப்யப்ராபகங்கள் தாமே யென்னுமிடத்தை உணர்த்தி, இப்போதும் நமக்கு ப்ரீதி கேட்கவல்ல ஸந்நிதிதரா யிருக்கிற ஆகாரமுமுண்டிறே

அளியன நம்மையலேனுர் "அளி" என்னு-தவானவி இவன நமக்கு நல்லன், நம்முடைய பையனென்று ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யக் கேட்க வாய்த்து இவ்வாசைப்படுகிறது; ஆழ்வீரென்னுமது இவர்க்கு அஸஹ்யமாய்த்து

சேஷபூதரான நாம் இவர்த்தங்களை நினைத்திருக்கவமையாதோ, அவன் சொல்லவேணுமோவென்னில், அதுபோராது, சேஷியானவனும் இதுக்குமேலெ பூர்த்தியென்றுபத்து சேஷத்வம் நிலைநின்றதாவது,-மணக்கால்நம்பி நம்மாண்டு திருமயிற்மாலைமாரினுக்குறிற ஸையுறிற பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான்தம்பி அப்பிள்ளைபாழ்வான்வாயாலே "ஈளி" என்னப் பெற்றேனென்றுறிறே. அம்மலோகொடியவாறே ஆர்த்தத்வனிகேட்டால் எழுந்திருக்கவேண்டாவோ ஆர்த்தத்வனிகேட்டும் இவர்கண்ணுறங்குவதே!, இவர் திருவுள்ளம்இங்ஙனே சோடிதப்பத்தாகாதே! அம்மே! இவர்ஸ்வபாவ மிருந்தபடியென்னென்கிறார் . ௩௭.

அ—முப்பத்தெட்டாமபாட்டு மேம்பொருள் மஹாபாரதத்துக்குச் சரமச்லோகம்போலே யாய்த்து-இப்ப்ரபந்தத்துக்கு இப்பாட்டு மஹாபாரதமாகிறது - (க) 'மதிமந்தாநமாவித்ய பேநாஸௌ ஸர்வஸாகராத் । ஜகத்திதாய ஜநிதோ மஹாபாரதசந்த்ரமா:' என்கிறபடியே சதுஸ்ஸாகரசந்த்ரமாவாய்த்து மஹாபாரதம். ஸர்வேச்வரன் க்ஷீராப்தியைக்கடைந்து தேவர்களுக்கு அம்ருதத்தைக்கொடுத்தான், ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான் சுருதியைக்கடைந்து ஸம்ஸாரிகளுக்கு அல்லாத ஸாரமான மஹாபாரதத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஆத்மோஜ்ஜீவந ஹேதுவாகக் கொடுத்தான தேவர்களுக்கு ஈச்வரன்கொடுத்த அம்ருதம் பந்தகம், ஸ்ரீ வேதவ்யாஸபகவான் ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கொடுத்த மஹாபாரதம் ஸம்ஸார விமோசகமிறே; அம்மஹாபாரதந்தான் கோலேனும்படியாயது ஸ்ரீகீதை, அதில் ஸாரமாய்த்து சரமச்லோகம். இதுசொல்லுகைக்காக கீழடங்கச்சொல்லிற்று; இதுக்குமேல் (உ) "இதந்தே நாதபஸ்காய" என்று தொடங்கி இந்த சரமச்லோகத்திலுடைய கௌரவத்தைச் சொல்லுகிறது. அப்படியே

(க) "மதிமந்தாநமாவித்ய பேநாஸௌ ஸர்வஸாகராத் । ஜகத்திதாய ஜநிதோ மஹாபாரதசந்த்ரமா:" (உ) "இதந்தே நாதபஸ்காய"

இப்பாட்டவதாரிகைக்காகவாய்த்தது இப்ப்ரபந்தமவதரித்தது, இதுக்குமேலே ப்ரபந்தசேஷமும் இப்பாட்டில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தில் நிஷ்டராயிருப்பாருடைய ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது. ஆக, மஹாபாரதஸாரம் ஸபச்லோகமானபோலே இப்ப்ரபந்த ஸாரம் இப்பாட்டு. இதுதான் த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. த்வயத்தில் ப்ராபகம் முன்னாய ப்ராப்யம் பின்னாயிருக்க, இதில் ப்ராப்யம் முன்னாய் ப்ராபகம் பின்னாயிருப்பானென்னென்னில்; வ்யுத்பத்திவேளையில் ப்ராப்யம் முன்னாய் ப்ராபகம் பின்னாயிருக்கக் கடவதிறே. (க) "ஸ்வர்க்ககாமோ ஜ்யோதிஷ்டோமேந யஜேத" என்றிறே வ்யுத்பத்திவேளையிலிருப்பது; அநுஷ்டாநவேளையிலே ஜ்யோதிஷ்டோமாநுஷ்டாந பூர்வகமாகவிறே ஸ்வர்க்கஸித்தி, ப்ராபக நிஷ்டையாலேயிறே ப்ராப்யஸித்தி, அப்படியே இப்பாட்டிலே வ்யுத்பத்திவேளையாய் த்வயம் அநுஷ்டாநவேளையாயிருக்கிறது. அதில் பூர்வபாகத்தைக் கவிலே அநுஸந்தித்தார் நம்மாழ்வார்; உத்தரபாகத்தை அநுஸந்தித்தாள் ஆண்டாள்; அவையிரண்டையும் சேரவநுஸந்தித்தார் இவ்வாழ்வாரே யாய்த்து இப்பாட்டுக்கு கிழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதியென்னென்னில்; "அளியன்நம்பையல் என்னார் அம்மவோ கொடியவாறே" என்று சேலைத்து வார்த்தைசொன்னவாறே, விஷயாந்தர ப்ரவணபரமான ஸம்ஸாரத்திலே வந்த புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கையும், தமக்கு நம் கைபார்த்திருக்கையும் அதுக்குமேலே விளம்பம்பொறுக்க கிலாய்க்கையும், ஆசிவ்வளவு புகுராநிற்பாரைப் பெறுவோமே என்று பெரியபெருமாள் திருவுள்ளம் பர்வசமாய், திருவுள்ளத்தில் ஹர்ஷமடங்காதும் திருமுகத்திலே தோற்றும்படியாயிருக்க, தேவரீரைக்கிட்டி தேவரீர்பக்கலிலே ந்யஸ்தபராய்த் தந்தாமுடைய ஹிதத்தில் கைவாங்கியிருப்பாரைக் கண்டால் இங்ஙனேயோ தேவரீர் திருவுள்ளமிருப்பதென்று பெரியபெருமாள் திருமுகத்தைப் பார்த்து விண்ணப்பம் செய்கிறார். சரமச்லோகம் ப்ரபத்தியை விதிக்கிறதாயிருக்கும்; அதில் ருசியுடையாருடைய அநுஸந்தாநமாயிருக்கும் த்வயம்; த்வயநிஷ்டர்பக்கல் ஈச்வரனுக்குண்டான உகப்பைச் சொல்லுகிறது இப்பாட்டு.

மூ—மேம்பொருள் போகவிட்டு மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து
ஆம்பரி சறிந்துகொண்டு ஐம்புல னகத்தடக்கி
காம்பறத் தலைசிரைத்துன் கடைத்தலையிருந்து வாழும்
சோம்பரை யுகத்திபோலுஞ் சூழ்புன லரங்கத்தானே ௩அ.

ப—ரை—புனல்சூழ்—காவேரியால் சூழப்பட்ட, அரங்கத்தானே—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனே, மேம்பொருள்—மேன்மையை விளைக்கக்கடவதான பாஹ்யபதார்த்தங்களை, போகவிட்டு—ஸவாஸநமாகப்போக்கி, மெய்ம்மையை மிக உணர்ந்து—ஆத்மாவை உள்ளபடியறிந்து, ஆம் பரிசு அறிந்துகொண்டு—சேதநனுக்கு கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்பதையறிந்து, ஐம்புலன்—பஞ்சேந்த்ரியங்களையும், அகத்து அடக்கி—விஷயாந்தரங்களில் போகாமே தம்முள்ளே அடக்கி, காம்பு அற—உபாயாந்தரங்களில் தமக்குண்டான ஸம்பந்தமற, தலைசிரைத்து—தம்பக்கலுண்டான துரிதங்களைப்போக்கி, உன் தலைக்கடை—உன் திருவாசலிலே, இருந்து—ஸுப்ரதிஷ்டிதராயிருந்து, வாழும்—வாழுமவராய், சோம்பரை—ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பினவர்களை, உகத்திபோலும்—உகக்குமவனல்லையோ வென்கிறார்

(க) "ஸ்வர்க்ககாமோ ஜ்யோதிஷ்டோமேந யஜேத".

பயா மெய்ம்பொருள். இதுக்கு மூன்றுபடி நிர்வாஹம். மேலெழுந்தபொருளென்றும், மேலினபொருளென்றும், § மேய்பாட்டைவிளக்கும் பொருளென்றும். மேலெழுகை யாவது - கர்மமடியாகவந்தேறியாய் பகவத்ஜ்ஞாநம்பிறந்தவாறே மறந்துபோமதாயிருக்கை; இத்தை போக்யமென்று பார்த்து இழிந்தவனுக்கும் ஆபாதப்ரதீதியில ஒன்றுபோலே தோற்றி, நிரூபித்தால் அநுபாவ்யமாயிருப்பதொன்று மன்றிக்கே யிருக்கையென்றுமாம். மேலினபொருள் என்றது - (க) "ஜ்யாய ஸாத்யா" என்கிறபடியே சேதநனில் பிரிக்கவொண்ணாதபடியிருக்கை. (உ) "தேஹோஹம் தேஹிஷ்வஹம்" என்று உடம்பைத் தானாக நினைத்திருக்கும்படியிறே இதோடேயுள்ள பொருத்தமிருப்பது, அத்தைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். § மேய்பாட்டை விளக்கையாவது - தன்னைப்பற்றினரை ஸர்வஜ்ஞராக்கவிமோசிக்கி நிற்கும்படியன்னவறாகை பொருள் என்று - பதார்த்தம், அதாகிறது - தேஹம் இது நான் தேஹாநுபந்தியான ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். போகவிட்டு வாஸநையோடே விட்டென்கை சரீரிகளால அவை துஷ்காமாகையாலே ப்ராகாதி பராக்ருதங்கள் புருஷார்த்தமென்கிற ஜ்ஞாநத்தையுடையனாகை, அல்லது புகுரவிட்டான இவனுக்கிறே இவனால் போகவிடலாவது; (௩) "ஈஶ்வரோஹம்" என்கிறபடியே ஈச்வரன் புகுந்தத்தைத இவனால் போக்கவொண்ணாதிறே (௪) "ஸநாதநத்வம்" என்கிற லோகநாதினபடியே - தேஹத்தில ஆத்மபுத்தியையும், தேஹாநுபந்தியான ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களில் மமதாபுத்தியையும், தேஹாதிரிக்தனான ஆத்மாவில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தியையும் தவிருகை. அளவுடையரான ஸநகாதிகளுக்கும் செயயலாவது இவ்வளவே. இரண்டுமே கூட நின்றால ஒன்றைவிட்டு நினைத்தவன ஒருமாததிலே தொதுப்பெருங்காயத்தை — அதுபட்டு நிற்குமாப்போலே, இப ப்ரதிபத்திமாத்ரத்திலே யிதுவுமீடும் "மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து ஆம் பரிசறிந்துகொண்டு" என்று மேலும் ஜ்ஞாநப்ரகரணமாகையால், "போகவிட்டு" என்று - ப்ரகரணபலத்தாலே ஜ்ஞாநத்தைச்சொல்லிற்றாக்கடவது.

மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து மெய்யெனகிறது - ஆத்மாவை. "மெய்" என்று ஆத்மாவைக்காட்டுமோவென்னில, (௫) "ஸத்யஞ்ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்கிற ச்ருதிச்சாயையாலே யருளிச்செய்கிறார் ஸத்யசப்தம் அஸத்ய வ்யாவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறதன் ஆத்மஸ்வரூபத்தின நித்யத்தைச்சொல்லுகிறது. "மெய்ம்மை" என்றொரு பூர்வமல்லாப, ப்ரத்யக்விஷயத்தைச் சொல்லுகிறது "வெம்மை, பொய்ம்மை" என்னுமபோலே ஆக "மெய்ம்மை" என்று - மெய்யான தன்மையென்றபடி. மிகவுணர்ந்து. தேஹமே ஆத்மா" என்றிருக்கும லோகாயதிகனைப்போலன்றிக்கே, "தேஹாதிரிக்தமாய் பமாயிருக்குமாத்மா" என்னும் மீமாம்ஸகனைப்போலன்றிக்கே, "ஜ்ஞாநம் ஆகந்துகம்" என்ற வைசேஷிகனைப்போலன்றிக்கே, ஸ்வயம்ப்ரகாசனாய், நித்யனாய், ஜ்ஞாநகுணகனாய், அணுவானுப், ஈச்வரனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷமாய், அவன்தன் ததீயசேஷத்வ பர்யந்த முணருகை அதாவது - ஆத்மாவையுள்ளபடி யுணருகை.

ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு "பக்ரதிப்ராக்ருதங்கள் த்யாஜ்யம்" என்றறிந்து. ஆத்மாவையுள்ளபடி யுணர்ந்தால், பின்னை, ஆம்பரிசாவது — கைங்கர்யமேயுரியது. ஆம்பரிச

---

§ "மெய்ப்பாட்டை" என்றும் காண்கிறது.

(க) "ஜ்யாய ஸாத்யா" (உ) "தேஹோஹம் தேஹிஷ்வஹம்" (௩) "மமமாயா துரத்யயா" (௪) "அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா" (௫) "ஸத்யஞ்ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம"

வர்த்திக்கும்படியையறிந்து ஆத்மாபிமாந ரூபமாகவாயத்து வர்த்திக்கிறதுக்கள் காணிருப்பது தன்னை நியாமகனாக அபிமாநித்தபோது தர்மஸமூஹமாய்த்து வர்த்திக்கிறதுவாகக் கடவது; (க) "ஸ்நானமேஷாமாஹு" என்றபிமாநித்தபோது அதர்மம் வர்த்திக்கிறதுவாகக் கடவது; (உ) "தெய்வாஹு" என்றபோது அமர்த்தம் வர்த்திக்கிறதுவாகக் கடவது; (ங) "தாஸோஹம்" என்றபோது கைங்கர்யமே வர்த்திக்கிறது வாசககடவது. பாகாதிப்ராகாரங்களில் ஸங்கோசமபோய் ஸ்வரூபத்தைப்புள்ளபடி யறிந்தால ஸஹஜ கைங்கர்யமேயிறே வர்த்திக்கிறதுவாவது அறிந்துகொண்டு "நிதியெடுத்துக்கொண்டு" என்னுமாப்போலே பாகாதி பராக்ர்த்தங்கள த்யாஜ்யம என்கிற ஜ்ஞானமும், ஆத்மா பகவத்பாரதந்த்ரனென்கிற ஜ்ஞானமும், பாரப்பம கைங்கர்யம என்கிற ஜ்ஞானமுமிறே சேதநனுக்கு வேண்டுவது; விடுவிக்கையும், பற்றுவிக்கையும, உபாயபூதனை லீச்வரன கர்த்தமிறே "மெய்ப்பொருள, மெய்ம்மை, ஆம்பரிசு" என்கிறவிவை, அவ்வோ பதார்த்தங்களுக்கு வாசகமன்றிக்கேயிருக்க தத்தத்ஸ்வபாவ வாசியான சப்தங்களாலே மறைத்தருளிச் செய்கிறது ஆர்த்தகௌரவத்தாலே.

ஐம்புலனகத்தடக்கி இந்த்ரியங்களைத் தன்னுளளேயாம்படி பண்ணி அதாவது—தன்வசத்திலே யாம்படி பண்ணுகை "மெய்ப்பொருள் போகவிட்டு" என்கிற முதலவாதத்தையிலே போயிருக்க, "ஐம்புலனகத்தடக்கி" என்கிறது - மேற்சொன்ன கைங்கர்யத்திலே (ச) "ஸ்ஜேஷு" என்கிற புத்தியைத்தவிருகை கைங்கர்யத்திலும் நியமிக்கவேண்டுவன சிலவுண்டு, அவற்றையாய்த்து இங்குச்சொல்லுகிறது தனக்கினிதாகப்பண்ணும் கைங்கர்யமும அபுருஷார்த்தம்; தனக்கும அவனுக்கு மினிதாகப்பண்ணும கைங்கர்யமும அபுருஷார்த்தம; அவனுக்கே ப்ரயோஜநமாகப் பண்ணுமதுவே புருஷார்த்தம "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே" என்றும, (ரு) "ரக்ஷணாவஸ்ருதி பத:" என்றும சொல்லக்கடவதிறே. ஆக இவ்வளவால உத்தாரகவார்த்தமான ப்ராப்யம் சொல்லிற்றாய விட்டது "மெய்ப்பொருள் போகவிட்டு" என்றும், "ஐம்புலனகத்தடக்கி" என்றும—நமசசப்தார்த்தம சொல்லப்பட்டது "மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து" என்கிறவிது, நாராயணபதத்தில நாரசப்தார்த்தம் சொல்லிற்றாய், அந்த சேஷத்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியையொழிய ஸ்திதியில்லாமையாலே சேஷித்வம ஆர்த்தமாகச் சொல்லிற்றாய, ஆக நாராயணசப்தார்த்தம சொல்லிற்றாய்த்து "உணர்ந்து" என்றுகொண்டு—ஜ்ஞாத்ருத்வபரமாகச்சொல்லுகையாலே ப்ரணவார்த்தம சொல்லிற்றாய்த்து

இப்பாட்டில் குறையும பூர்வார்த்தத்தில சொல்லுகிற ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகிறது. காம்பறத்தலைசிரைத்து. காம்பற-உபாயாந்தரங்களில தனக்குண்டான தொற்றற, தலைசிரைத்து-தன தலையிலுண்டான துரிதங்களைப்போக்கி, தன் தலையில் கிடக்கிற ஸாதநாந்தரங்களின தொற்றையறுத்தென்றபடி தலைமயிராகிறதுதான அபிமாநமேறுதுவிறே. கோமுற்றவர் தண்டிக்குமிடத்தில் தலையைச்சிரைக்கிறது அபிமாநத்தைப் போக்குகிறபடியாயத்து ஏகாந்தியாயும் ஸந்யாஸியாயும வ்யங்கம பண்ணுகிறது தன அபிமாநத்தைத் தானே போக்குகிறபடியிறே தனைட்புகசதாலே பிறரபிமாநத்தைப்போக்குவதும இப்ரூசத்தாலே;ஸ்வாமிப

(க) "மநுஷ்யோஹம்" (உ) "தேவோஹம" (ங) "தாஸோஹம"
(ச) "ஸ்நேஹம" (ரு) "ரமயாணுவநேத்ரயா:"

நத்தைப் போக்குவதும் இம்முகத்தாலேயிறே. ஆக அஹங்காரகார்யமான உபாயாந்தர பரித்யாகத்தைச்சொன்னபடி. உபாயாந்தர பரித்யாக பூர்வகமாக விவக்ஷிதமான உபாய பரிக்ரஹ மிருப்பது "காம்பறத்தலைசிரைத்து" என்றவிதுவும் அர்த்த சௌரவத்தாலே மறைத்தருளிச்செய்கிறார் இவரேயன்று, அர்த்த கௌரவத்தாலே ச்ருதியும் (க) "தபஸாபரா" இத்யாதிகளாலே அர்த்தங்களை மறைத்துச்சொல்லும், அந்தச்ருதிச்சாயையாலே அருளிச்செய்கிறபடி. உன்கடைத்தலையிருந்து உன்தலைக்கடையென்றபடி. (உ) "த்வாரேணை" என்கிற ஸ்தானத்திலே "கடைத்தலை" என்கிறார். ஸ்வநிகர்ஷத்தை யநுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே கிட்டமாட்டாமையாலும், ஸம்ஸாரத்தின் தண்மையை யநுஸந்தித்துப் புறம்பு போக மாட்டாமையாலும், திருவாசலைப்பற்றுகிறார். திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், ஒரு ஸம்ஸாரி, தன் வாசலைப்பற்றிக் கிடந்ததொரு நாயை எலிந்தவனை வெட்டித் தானும் குத்திக்கொண்டபடியைக்கண்டு, "ஒரு தேஹாத்மாபிமானியளவு இதுவானால் பரமசேதநன் யமாதிகள் கையில் நம்மைவிட்டுக்கொடான்" என்று திருவாசலைப்பற்றிக் கிடந்தானிறே. இருந்து விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே பாடு பாக்கென்று திரிந்தவன், மாகலத்துக்கு நங்கூரம் அவிழ்த்துவிட்டாப்போலே, (௩) "ஸ்வஸ்தோ ஹ்யஸ்மி தாஹவதி" என்று - அப்யஸ்தாநத்தைப்பற்றி நிர்ப்பயனாயிருக்கும்படி. வாழும் உபாயம் ஈச்வரனேயானால் போக்யமிறே பின்புள்ளது. "இருந்துவாழும்" என்று - அவ்விருப்புத்தானே வாழ்ச்சியானவிருப்பு என்றுமாம். சோம்பரையுகத்திபோலும் உன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபாராய ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பினவர்களைக் கண்டால் உனக்குத் திருவுள்ள மியங்கினே உகந்தாகாதே யிருப்பது. "வாழுஞ்சோம்பர்" என்று - கெடுஞ்சோம்பரை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்றுமாம். அதாகிறது - சாஸ்த்ரத்தில் நாஸ்திகராய் கர்த்தவ்யங்களை விடுகையன்றிக்கே ஆஸ்திக்யாதிரேகத்தாலே நிரபேக்ஷோபாயத்தை ஸ்வீகரித்து பகவதநுபவமே யாத்ரையாய் ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பியிருக்கைபோலும். நிதயஸூரிகளை உகக்குமாபபோலே சோம்பரையுகப்புதி சூழ்புனலரங்கத்தானே. இது நீரறிந்தபடி யெங்ஙனே யென்னில், கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறதுதானே அறிவிக்கிறதில்லையோ நீர்வாய்ப்பையும், நிழல்வாய்ப்பையும் பற்றக் கண்வளர்ந்தருளுகிறுரென்றுபோராய், "ஒரு சோம்பரைக் கிடைக்குமோ" என்னும் நசையாலேயிறே தேவரீர் சோம்பாதே கண்வளர்ந்தருளுகிறது. "காம்பறத்தலைசிரைத்து" என்றவிடம் - உபாயஸ்வீகாரத்துக்கு அங்கமான உபாயாந்தர பரித்யாகத்தைச் சொல்லுகிறது. "சூழ்புனலரங்கத்தானே - உன்கடைத்தலை" என்று நாராயணசப்தார்த்தமான சீலாதிகளை நினைக்கிறது.

பிராட்டி ஸ்வரூபநிரூபகதாமமாகையாலும், நாராயணசப்தத்திலே அந்தர்ப்பூதையாகையாலும், "உன்" என்கிறவிதிலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயம். "கடைத்தலை" என்றது - (ச) "த்வாரேணை" என்றபடி. "இருந்துவாழும்" என்ற க்ரியாபதத்தில் - உபாயாத்யவஸாயத்தையும், அதுதானே போகரூபமாயிருக்கிறபடியையும் சொல்லிறது. "சோம்பரை" என்று - (ரு) "ப்ரபத்யே" என்கிற உத்தமனாலே ஆக்ஷிப்தனான அதிகாரியைச்சொல்லுகிறது. ௩௮

அ முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு அடிமையில் மேல ஆம்பாட்டும் - இந்த ஜ்ஞாநமுடையாருடைய ராஜகுலம்சொல்லுகிறது இவருடைய ஃ பயிலுஞ்சுடரொளி * நெடுமாற்

(க) "தபஸாபரா" (உ) "த்வாரேணை" (௩) "அதஸோ பயங்கதோபவதி"
(ச) "த்வாரேணை" (ரு) "ப்ரபத்யே"

கடிமையிருக்கிறபடி ஜந்மவ்ருத்த ஸ்வபாவங்களால் குறைபட்டவர்களையாகிலும் இவர்கள் இந்த ஜ்ஞாநமுடையார்களாகில உத்தேச்யரென்கிறார். இப்பாட்டால் - எத்தனையேனும் தண்ணிய ஜந்மங்களிலே பிறந்தார்களேயாகிலும் இந்த ஜ்ஞாநத்திலே நிஷ்டையுடையார்களை திருத்துழாயோபாதி ஈச்வரனுக்கு சிரஸாவஹிக்கப்படுமவரென்கிறார்.

மூ.—அடிமையிற் குடிமையில்லா வயல்சதுப்பேதிமாரில்
குடிமையிற் கடைமைபட்ட $ குக்கரில் பிறப்பரேலும்
முடியினில் துளபம்வைத்தாய் மொய்கழற் கன்புசெய்யும்
அடியரை யுகத்திபோலு மரங்கமா நகருளானே ௪௩

ப-ரை—துளபம - திருத்துழாய்மாலையை, முடியினில வைத்தாய - திருவபிஷேகத்திலே சாத்தியருளி, அரங்கமாநகருளானே—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனே அடிமையில குடிமை இல்லா—ஸர்வேச்வரனான வுனக்கு அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தமென்று நினையாதவர்களாய், அயல்—அநுகூலராக, சதுப்பேதிமாரில்—நியமஸ்வாமாத்ரவணமாகிற நான்குவேதங்களை அத்யயநம்பண்ணினவர்களைக் காட்டிலும், குடிமையில் கடைமைபட்ட—அடிமைசெய்ய யோக்யதையுடையராய், $ குக்கரில பிறப்பரேலும-பஞ்சமஜாதியிலும் தாழ்ந்தகுலத்திலே பிறந்தவர்களேயானாலும், மொய—செருந்தின, கழற்கு—உன் திருவடிகளிலே, அன்புசெய்யும—அநுராகவ்ருத்திபண்ணுகிற, அடியரை—தாஸபூதரை, உகத்தி—உகக்குமவனன்றோ நீயெனகிறார்

வ்யா. அடிமையில் குடிமையில்லா கைங்கர்யம் நமக்குக் கர்த்தவ்யம் என்றிருக்குமவர்களன்றிக்கேயிருக்கை கைங்கர்யமாகிறது - ஸஹஜம், அதொழிய செல்லாதிருக்கையாய்த்து ப்ராப்தம்; அதின்றிக்கேயிருக்குமவர்கள். அயல்சதுப்பேதிமாரில் அடிமைக்கு அசலரான சதுர்வேதிகளாயிருப்பாரில் காட்டில் வேதாத்யயநம்பண்ணுகிறதுக்கு ப்ரமேயமான ஈச்வரனையுள்ளபடி யறிகையும், தன்னை உள்ளபடி அறிகையும், கைங்கர்ய ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தமென்றறிகையுமாயிற்று அயலாகையாவது - இந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு வேதாத்யயநம்பண்ணுகிறோமென்று அறியாதிருக்கை. அத்யயநபலம் அர்த்தஜ்ஞாநமென்றறியாதவர்கள் சதுர்வேதிகளானாலும் நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கை (க) “விஷ்ணுபக்திவிஹீநோ யஸ் ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தவேதயபி | ப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய நச்யேத் தஸ்ய ஸர்வோத்பத்தி ரிஷ்ப்யதாம்” என்னக்கடவதிறே. (உ) “பக்தாங்க்ரிரேணுபூதோ” இத்யாதி இனி இவர்களிலகாட்டில் ஈச்வரனுக்கு உத்கர்ஷத்தைச்சொல்லுகிறது மேல். குடிமையில் கடைமைபட்டக்குக்கரில் பிறப்பரேலும் வேதவிஹிதங்களை யநுஷ்டியாதும், நிஷித்தங்களை யநுஷ்டித்தும் போருகையாலே நிஹீநஜந்மங்களிலே பிறந்தவர்களேயாகிலும். குக்கராகிறா-சண்டாளரிலும் தண்ணியர் சிலர் “பிறப்பரேலும்” என்கிறது - பகவத்ஜ்ஞாநத்துக்கு ஜந்மங்களுடைய உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களில நிபந்தியில்லை, (௩) “ஸர்வத்ர வர்த்தமாநேஷு” என்கிறபடியே-இந்தஜ்ஞாநம் எல்லாஜந்மங்களிலும் ஸம்பவிக்குமென்கை, - வேதாப்யாஸமறுணர்ந்ததமாக அவகரி,

$ குக்கர்—ச்வபசர் என்றபடி.

(க) “விஷ்ணுபக்திவிஹீநோயஸ் ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தவேத்யபி । ப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய நச்யேத் தஸ்ய ஸர்வோத்பத்திர் நிரூப்யதாம்.” (உ) “பக்தாங்க்ரிரேணுபூதோ”

(௩) “ஸர்வத்ரகலுத்ராசயதே”

ராமாயணத்தில், காட்டிலே திரிவார் சிலவேடரையும், வேடுவிச்சிகளையும், குரங்குகளையும், நவரையும், மஹாபாரதத்தில், விதுரதாமவ்யாசாதிகளையும், பிசாசங்களையும், இடையர், இடைச்சிகளையும் கண்டோமிறே. "பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டருளும் சீத பதொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியரே" என்கிறபடியே

சித்யஸூரிகளிலகாட்டில இங்கேவந்து ஈச்வரன ஆச்ரிதரவாகளாகையாலே இவா சீரியரானகை அல்லாதபொன்னிற காட்டில வேதகப்பொன்னுக்கு ஏற்றமுண்டிறே. மினில் துளபம்வைத்தாய் திருத்துழாயோபாதி சிரஸாவஹிக்குமவர்களெனகை. திரு ப்மாலே ஸர்வேச்வரனவதனுக்கு ஸூசகமாகுப்போலே இவர்களாலே உனனுடைய ச்வரத்வம் நிறம்பெறு மெனனவுமாம மோயகழறகன்புசெயயும் "ஐம்புலனகத கி" என்கிறபடியே உன்னுகப்புக்குப் புறம்பானவற்றைப் போகட்டு, 'உன் சேவடி யிதிருக்காப்பு" என்று திருவடிகளுக்குப் பரியுமதுவேயாத்மையாய், அத்தையே பமாக நினைத்திருக்குமவர்கள் அடியரை. இந் - உபேயத்தைச் சொல்லிற்றாய், இது - உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. "சோமபர்" என்கிறபடியே ஸ்வரூபத்தை உள்ள புணர்ந்து ஸ்வாதந்த்ரியத்தில் நசையமினறிக்கே யிருக்குமவர்கள். அடியார். அடியிலுள்ளாரு மம திருவடிகளேயாய், தாரகமும திருவடிகளேயாயிருக்கை "நிழலுமடிதாறுமா ம" எனனக்கடவதிறே உகத்திபோலும் இப்படியிருக்குமவர்களை உகத்தி இதுக புறம்பான சதுர்வேதிகளைக் காட்டில இவர்களேயிறே தேவரீர உகந்திருப்பது. ம் திருததுழாய்போலும், முடியினில துளபம்போல் அடியரை உகப்பதி அரங்க ளானே நிஹீநஜாமாககளாய உனக்கு ஈலலா யிருபபாககு முகங்கொடுக்கைக பன்றே இஙகுவநது கணவளாநதருளுகிறது, உத்க்ருஷ்டாககு முகங்கொடுக்குமிடத மபதநதிலே யிருக்க வமையாதோ . . . ௧௧

அ. நாறபதாமபாட்டு. திருமறுமாாவ ஜன்மததால வந்த தணாமையன்றிக்கே எக யேனும தண்ணிய வ்ருத்தமுடையாரும், ௲ மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞானத்திலே சகில் அவர்களுக்கு அநதகாபலம் அநுபவிககவேணடா வென்கிறார.

மூ — திருமறுமாாவ நின்னைச சிநதையுள் திகழவைத்து
மருவிய மனத்தராகில மாநிலத துயிாகளெல்லாம்
வெருவுறக கொன்றுசுட்டிட்ட டீட்டிய வினையரேனும்
அருவினைப பயனதுயயா ரரங்கமா நகருளானே ௪௦

ப-ரை.— திரு—பெரியபிராட்டியாரையும, மறு— ஸ்ரீவத்ஸம் என்கிற மறுவை மாாவ—திருமார்விலே யுடையனாய், அரங்கமாநகருளானே—கோயிலிலே கண்வளர்ந நமவனே; மாநிலத்து உயிர்கள் எல்லாம்— இந்த மஹாப்ருதிவியிலுள்ள ஜீவர்களெல்லா வெருவுற—ஜகததடைய நடுங்கும்படி, கொன்று—கொன்றும, சுட்டிட்டு—சுட்டும, வைகைளாலே,) ஈட்டிய—ஸம்பாதித்த, வினையரேனும்—பாதகங்களை யுடையரேயா ம, நினனை—ஸ்ரியபதியானவுன்னை, சிந்தையுள—தங்கள் நெஞ்சிலே, திகழவைத்து- க்குமபடி வைத்து, மருவிய மனத்தர் ஆகில்—த்ருடாத்யவஸாயத்தை யுடையாரயிருப் ராகில, (அவர்கள்,) அருவினைப்பயன் அது உயயார்—மஹாபாதகங்களுடைய பல அநுபவிக்க மாட்டார் களெனகிறார்.

வயா திருமறுமார்வ திருவையும், மறுவையும் மார்பிலே யுடையவனை ஸ்ரிய: பதியான ஸர்வேச்வரனை (க) "ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:" என்கிறவிது ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்நமிறே. பிராட்டி திருமார்பிலே எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறதிறே வாத்ஸல்யம் தோற்றுகைக்காக "அகலகில்லேன் இறையுமென்று அலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா" என்றும், "மின்னிடை மடவார்" "நின்மலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும்" என்றுமிறே இவர்களருளிச் செய்வது. இது தான் * மெய்ம்மைப்பொருளில் மறைந்த லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை, அதில் நிஷ்டையுடையவர்களுடைய வைபவம் சொல்லுகிறவிடத்தில் வெளியிடுகிறார். உபாயோபேயங்க ளிரண்டுக்கும் அவள் ஸம்பந்தமே வேணுமென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. நின்னைச் சிந்தையுள் திகழவைத்து ஸ்ரிய:பதியானவனை உபாயாந்தரங்கள் கலசாமே நெஞ்சிலே விளங்கும்படியாக அத்யவஸித்து. மங்கைபாதி ஸாவித்ரீபாதிபாக இவனதல்லாதிலும் சிறிது ஸஹாயமுண்டாகில் அவனுடைய உபாயபாவம் நிகழாதே மழுங்குமென்கை. ரக்ஷிப்பிக்கைக்குப் பிராட்டியும், ரக்ஷிக்கைக்கு ஈச்வரனும், இப்படியறிந்து துணிகைக்குத் தானும், அறிவிக்கைக்கு ஆசார்யனுமொழிய வேறொன்று வேண்டா திருக்கை. "வைத்து" என்று - இம்மிதுனத்திலுடைய பவ்யதையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

மருவியமனத்தராகில். இவ்வம்சம் உபேயாத்யவஸாயத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரயோஜநாந்தரங்களைவிட்டு ஸ்ரிய:பதியே பரமப்ரயோஜநமென்று அத்யவஸித்திருப்பாராகில் "ஆகில்" என்றவிது - ப்ராப்யவிஷயமாகவுமாம், ப்ராபகவிஷயமாகவுமாம், இத்துணிவு ஒருசேதநனுக்கு கிட்டுவதொன்றன்றென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக.

மாநிலத்துயிர்களெல்லாம் வெருவுறக்கொன்று ஒரு ஜந்துவை ஹிம்ஸிக்கும்போது ஜகத்தடைய நடுங்கும்படியாகவாயத்து நலிவது இத்தால் - இவனுக்கு ஹிம்ஸையிலுடைய ருசி சொன்னபடி. சுட்டிட்டு. சஸ்த்ராதிகளால் நலியுமளவன்றிக்கே ப்ராணனோடே தக்தத (உ) மாக்கி ஈட்டியவினையரேலும் அமஹாபாதகங்களை, புருஷார்த்தருசியுடையார் அவ்வோ புருஷார்த்தங்களை ஆதரிக்குமாப்போலேயாய்த்து இவன் இவற்றையேறிட்டுக்கொள்ளுவது. ஜந்மாந்தரம் பிறந்தவனுக்கு இது ஸம்பவியாமையாலே பூர்வவ்ருத்தத்தைச்சொல்லுகிறது. ஏலும். (உ) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு -" (ரு) "பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே" (ச) "அநேகஜந்மஸம்ஸிந்தா:" எனகையாலே இவனால் இதுக்குமுன்புசெய்யக்கூடாது, கூடிற்றேயாகிலும் அருவினைப்பயன்துய்யார். தாங்கள்தேடி ஜீவிக்கப்பெறார்கள். கடலுக்குத் தொடுத்த அம்பை மருகாந்தாரத்திலே விட்டாப்போலே அசல் பிளந்தேறிடுமத்தனை (ரு) "க்ஷிபாமி ஸ்ரீஹ்ருத்" என்னக்கடவதிறே அங்ஙனன்றிக்கே, காகனைவிட்ட ஸாபராதஸ்ஸ்ரயம்போலே கிரீடத்தோடே போக்குமென்னுதல், அங்ஙனன்றியே பக(ஹம)த்தனைவிட்ட சக்தியை மார்பிலே ஏற்றுப்போலே தான் அநுபவித்தல், பொறுத்தேனென்னுதல் செய்யுமத்தனை. அவன் (சு) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னுமிறே இவர்களுக்கு அநுபவிக்க விருண்டோ அரங்கமாநகருளானே. இவையெல்லாம் அவதார ஸமயங்களிலேயன்றோ வென்னவொண்ணாதபடி. அவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்காகவன்றோ கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளு

(க) "ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:" (உ) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" (ரு) "பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே" (ச) "அநேகஜந்மஸம்ஸித்தா:" (ரு) "க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஸுபாந்" (சு) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"

இதுதான ஈச்வரனுசைபபட்டே போமததனேயொழிய இவவதிகாரிகளுக்கிது ஸ்வய ப்ரயோஜனமான புஜ்யத்தைப்பும பாதகமென்றிருக்கிறவர்கள் பாபததிலே யிழி ளோ, யாமிலேயிருந்து, (க) “ நகஹ்ி நாவரா ய ந்த்” எனனுமவன் தானே குறை ஞனும “ செயதாரேல நன்றுசெய்தார் ” எனனுமலனுமெனறு, பாபங்களிலே யிழி ளா வாய்கரைபா ர்னேசகவும் கிலமஸ்ரெனகை. .. .. ௪0.

அ நாறுபத்தோராமபாட்டு வானுளோா இவாகளுக்கு ஐகமஷ்ாததமகளாலவரும் பிலலாமையேயன்று, தஙகளோடு ஸம்பந்ிதத ஸமஸ்ாிகளுக்கும தஙகளங்கோரததா ரிசுததாம்படியான உதகாஷததைத யுடையவாகளெனகிறுா.

மூ—வானுளா ரறியலாகா வானவா வேனபராகில
தேனுலாந துளபமாலைச சென்னியா வேனபராகில்
ஊனமாயினகள் செய்யு மூனகாரகாகளேனும்
போனகஞ் செய்தசேடந் தருவரேல் புனிதமன்றே ௪௧.

ப-ரை — ஊனம ஆயினகள செயயும்-தாங்கள் பிறனைக்கொலலுவதுனாிகளே, ஊனா-களேனும பிறனைபிடுவித்து ஜீமலிப்பவாகளாயிருநதார்களேயாகிலும், வானுளார்-நலோகஙகளிலுள்ள பரஹ்மாதிகளாலே, அறியலாகா-இப்படிபபட்டதெனஅ பரிுத வொணுத, வானவா—பரமபதததிலே நித்யவாஸமபண்ணுமவனே, எனபராகில—ய சொல்லுவாராய், தேன உலாம்-மது வ்ரவியாநின்றுள்ள, துளபம மாலை-திருததா ாலேயை, சென்னியா—திருமுடியிலே புடையவனே, என்பா ஆகில்—என்று சொல்லு ளேயாகில, போனகமசெய்த சேடம—அவாகள அமுதுசெய்து மிகுநதபரஸாதம், ரேல்—க்ருபைசெய்து கொடுப்பாாகளேயாகில, அன்றே—அபபோதே, புனிதம—பரி ாவாகள.

வ்யா. வானுளாரறியலாகாவானவா ப்ரஹ்மாதிகளால துர்ஜ்ஞேயமான பரமபதத் நித்யவாஸம்பணணுமவனே. ஆகா ” வென்கிறது-சண்டாளன அக்நிஹோத்ரத்திலே லாகாதென்னுமாப்போலே நிஷேதததைச்சொல்லுகிறுகவுமாம பரணிலே உயாகிருக் ன்று பரமபதநிலயனே அறியலாமோ; மநுஷ்யர்சளில் காட்டில வயாவர்த்தியுண்டே அதுகொண்டன்றோ செல்லலாமோ.

(உ) “ஸகிஞ்சந:” (௩) “அநந்யகதி:” எனறிருப்பாரறியுமத்தனை, (௪) “ஸமேது ழ ” என்றிருபபார்ககறியலாமோ. “ஆசறுாதஙகட கலலாலறியலாவா னுமல்லன” எககடவதிறே நீந்சவல்லவனேடு நீஞ்சமாட்டாதவனேடு வாசியறக் கடலைநீஞ்சவொ தாப்போலே, சக்தனேடு அசக்தனேடு வாசியின்றிக்கே அஸாத்யமாயாய்த்து பகவத் மிருபபது (ரு) “அநந்யஸாத்ய” என்னககடவதிறே. அஸ்பாஷ்ட ஸமஸா றைப் சுததஸத்வமயமான விக்ரஹததை யுடையனுயிருக்கிறவனுடைய பெருமையைப தாலும அவனே உபாயமாகவேனும ; குணத்ரயவச்யனன இவன் சிறுமையைப்பார்

(க) “ நகச்சிந்நாபாாத்யதி ” (உ) “ அகிஞ்சந: ” (௩) “ அநந்யகதி: ” ‘ ஈசவரோஹம ” (ரு) “ அநந்யஸாத்யே ”

தானும அவனே உபாயமாகவேணும, ஸ்வரூபத்தில் பராபதியிலலாத ஸ்வரூபததை யுந தானதாலும் அவனே யுபாயமாகவேணும என்பராகில (க) "உபாயோ பக்திஸ்தஸ்ய மஹாத்மந:" என்கிறபடியே உள்ளாயிலதுஸந்தாரம வழிநதசொலலுமசொலலையுடையாரகை இததால - (உ) "ப்ராப்யஸ்ய ப்ராபணே மதி:" எனகிறபடியே உபாய பராரத்தனையை சசொல்லுகிறது ஆகில். ஸ்வஸாமர்த்யத்தை விடுகையாலுள்ள அருமைசொல்லுகிறது தேனுலாந துளபமாலைச் சென்னியா னென்று - உபாயம் சொலலிற்று, இங்கு - உபேயாம்சம சொலலுகிறது மதுப்ரசுரமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடையவனை ஸர்வாதிகனுப் நிரதிசயபோக்யனுப் அதஏவ பரமப்ராப்யனெனனகை என்பராகில் இத்தாலும ப்ராப்யப்ரார்த்தனையைச்சொல்லுகிறது. ஆகில் ப்ரயோஜநாந்தரங்களைவிட்டு இவனையே ப்ராப்யப்ரயோஜநமெனறு நினைக்கையிலுள்ளவருமைசொல்லுகிறது. (ந) "ஸர்வதா ஸர்வபாவேந" எனனககடவதிறே

ஹிம்ஸையாயினகளசெய்யும். வயிறு வளர்ச்சைககாக பரஹிம்ஸை பண்ணுமவர்கள, ஸ்வயாஜாத்திலே மாம்ஸார்த்திகளாய் வருவாருணடாகில ஹிம்ஸ்யபதார்த்தத்தை பராவனபோகாமல் பக்ஷிக்குமாம்ஸத்தை அறுத்துக்கொடுக்குமவர்கள ஆந்ருசம்ஸ்யபரதநா பிறரககாகத் தங்களுடைய மாம்ஸத்தை யறுத்துக் கொடுப்பர்கள்; அதுக்கெதிரதட்டு இது. ஹிம்ஸைகாரர்கள். தாங்கள் கொலலுமளவன்றிககே பிறரை பிடுவித்துக் கொல்லுவிக்கும வர்கள ஜ்ஞாநம்பிறப்பதற்கு முன்புத்தைவ்ருத்தம சொலலுகிறது ஏலும் முனபுசெய் யிலும இந்த ஜ்ஞாநம பிறந்தபின்பு ஸம்பவியாது, பிறருடைய ஆர்த்திகாலில மோஹிக்கில மோஹிசகுமத்தனை ஸர்ப்பாஸ்யத்திலே அகப்பட்ட மண்டூகத்தினுடைய ஆர்த்தியைக கேட்டு "இது ஆரழிந்து விடுவிக்கக் கூடாபிடுகிறது" என்று ஆழ்வான் மோஹித்தான், இப்படிப்பட்ட இவன் பரஹிம்ஸையிலே இழிந்தானாகில் ஈசவரன பண்ணுகிற ஹிம்ஸையோபாதி ஹிதரூபமாயாய்த்திருப்பது. போனகம். பகவத்விஷயத்தில சொலலுமோபாதியாகிலும் சொல்லவேணுமே, அதிலுங்குறையச் சொலலவொண்ணாதே செய்தசேடம் (ச) "த்வதீய புக்தோஜ்ஜித சேஷபோஜிநா" என்றும, "கலத்ததுவண்டு" என்றும, சொலலுகிறபடியே அமுதுசெய்து கைவாங்கினசலத்தில ப்ரஸாதம தருவரேல் பகவத் ப்ரஸாதம்போலே ப்ரயோஜநாந்தர பார்க்கும் பொதுவாயிருக்குமதனறே இது அலப்ய லாபம் கிட்டிற்றுகில். ஒருநாள பட்டர் ப்ரஸந்நராய் ஜீயர்க்கு இட்ட ப்ரஸாதத்தை நினைப்பது புனிதமன்றே. தேசாந்தரே காலாந்தரே தேஹாந்தரேயனறியே ஸ்பர்சவேதியாய இரும்பு பொன்னுமாப்போலே அப்போதே பரிசுத்தம். (ரு) "தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே" ... ... சக. பக்வத்ப்ரஸாதம பாவநம்; இது ஸ்வபாவநம

அ நாறபததிரணடாமபாட்டு. பழுதிலா ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால குறையினறே இந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்கள, இந்த ஜ்ஞாநவிதுரராய ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால உயர்ந்தவர்களுக்கு ஸாவேசவரனோபாதி பூஜ்யராய ஜ்ஞாநபாதாந பரதிக்ரஹவ்யவஹாரங்களுக்கு மாஹாராவரென்கிறார

(க) "மந்த்ராதேவாகுத்ரஸ்" (உ) "ப்ராப்தநாமதிசசாணக ஸ்" (ந) "ஸம ஹாதமாஸ ஸுதுர்லப:" (ச) "த்வதீயபுக்தோஜ்ஜிதசேஷபோஜிநா" (ரு) "தஸ்சிஷ்டப்ஸாபாவகம"

சூ — பழுதிலா வொழுகலாற்றுப் பலசதுப்பேதிமார்கள்!
இழிகுலத்தவர்களேலு மெம்மடியார்க ளாகில்
தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மி னென்றுநின்னோடுமொக்க
வழிபட வருளினாய்போல மதிள்திரு வரங்கத்தானே சுஉ

ப-ரை — மதிள் — திருமதிளாலே சூழ்ந்த, திரு அரங்கத்தானே — கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனே, ஒழுகல் — "ப்ரஹ்மா தொடங்கித் தங்களளவும் நீண்டுவருகிற, ஆறு — பரம்பரையில், பழுது இலா — குற்றமின்றிக்கே யிருக்குமவர்களாய், பலசதுப்பேதிமார்கள்! — நான்கு வேதங்களையும் அத்யயநம் பண்ணிப்போருமவர்களே!, எம் அடியார்கள் ஆகில் — நம்மடியாரென்று அபிமாநிக்கலாம்படி யிருக்குமவர்கள், இழிகுலத்தவர்களேலும் — நிஹீந குலத்திலே பிறந்தார்களேயாகிலும், நீர் — நீங்கள், தொழுமின் — அவர்களைத் தொழுங்கோள், கொடுமின் — உங்கள் பக்கலுள்ள விசேஷார்த்தங்களை அவர்களுக்கு உபதேசியுங்கோள், கொள்மின் — அவர்களிடத்தில் விசேஷார்த்தங்களுண்டாகில் கேட்டு க்ருதார்த்தராகுங்கோள்," என்று —, நின்னோடும் ஒக்க — (உனக்குமேல் பூஜ்யரில்லாமையாலே,) உனக்கு ஸமாநமாகவாகிலும், வழிபட — அவர்களை ஆராதிக்கும்படி, அருளினாய் — ச்ரமைசெய்தருளினை யென்கிறார்.

வ்யா — பழுதிலாவொழுகலாற்று — ப்ரஹ்மா தொடக்கித் தங்களளவும் வர நெடுகிப் போருகிற வம்ச ப்ரவாஹத்திலே ஒரு தோஷமின்றிக்கே யிருக்குமவர்கள். அதாகிறது — உத்பத்தியிலேயாதல், ஆசாரத்திலேயாதல், ஒருவகையாலும் ப்ராஹ்மண்ய பாஹ்யதை யின்றிக்கே யிருக்கை. பலசதுப்பேதிமார்கள் — இவ்வம்சத்திலே சதுர்வேதிகளா யிருப்பார் அநேகரென்கை (க) "வம்சே வம்சே ச்ரோத்ரியா:" என்கிறபடியே ரிஷிஸமராயிருக்கை. "சதுப்பேதிமார்கள்" என்று — ஸம்போதநம். ஒழுகல் - நெடுமை. ஆறு — வழி. இழிகுலத்தவர்களேலும், இதில் தாழ்ந்ததில்லையென்னும் நிஹீநகுலத்திலே பிறந்தார்களேயாகிலும் ஏலும் (உ) "வஸூநாம் ஜந்மநாமந்தே" என்கிறபடியே அநேக ஜந்ம புண்யங்களினுடைய அவஸாநத்திலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்குமென்று சொல்லுகையாலே ஜ்ஞாநாதிகரா யிருப்பார்க்கு நிஹீநஜந்மங்கூடாது, விதுர தர்மவ்யாதாதிகளைப்போலே கூடிற்றேயாகிலும். எம்மடியார்களாகில் என்னுடைய அஸாதாரணபக்தர்களாய் அதிஜ்ஞாநாநுகூலமான ஸ்வாசாரத்தை யுடையராகில். கைங்கர்யமே எல்லா நன்மைகளுமாக நினைத்திருக்குமவர்களாய், ஈச்வரனும் இவர்கள் திறத்தில் நாமே யிவர்களுக்கு உபாயோபேயங்களும் எல்லாவுறவுமென்னும் நினைத்திருக்கப் பெறுமவர்கள்.

தொழுமின் நீர், நீங்கள் தொழுங்கோள் (ங) "வஷ்வவஸக்ரமேஷ" என்கிற படியே உங்களுடைய வித்யாவ்ருத்தங்களும், ஜந்மோத்கர்ஷங்களும், தேஹாநுவர்த்தகை யற்றியே தமஹேதுவென்றிருக்கும் நீங்கள் அவர்கள் காலிலே விழுங்கோள். (ச) "கார்யேஷ்வவிவக்ஷை" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே பகவத்ப்ரஸாதமொழிந்த ஸாதநாந்தரங்கள் பயஸ்தாநமென்றிருக்கும் நீங்கள் அவர்களை ஆராதியுங்கோள். (ரு) "வாரஷ்டரீவமாலெஷ" என்கிறபடியே ஸ்வரூபப்ராப்தமான சேஷவமானது அவர்களுக்கு ஸ்வரூபஸித்தம், உங்களுக்கு தாமாநத்தாலே தாஷ்காம், அவர்களைத்தொழுகை உங்கள் ஸம்

(க) "சதுர்வேததாரிஷய:" (உ) "பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே" (ங) "ஏஷைவ ஸநாம் நய:" (ச) "காலேஷ்வபிசஸர்வேஷு" (ரு) "பாஸபாஶேபாவை:"

ஸாபிஜமான துர்யாகம போம. நிஹீநஜந்மத்திலே பிறந்தவன் ப்ராஹ்மணர்க்கு ரக்ஷக ஞக எங்கேகண்டோமென்னில், சைசிகஸம்பந்தம ப்ராஹ்மணைய ப்ரச்யுதியாலேவந்த ப்ராஹ்ம ராக்ஷஸத்வத்தை ப்ராஹ்மணனுக்குப் போக்கிக்கொடுக்கக் கண்டோமிறே கோமின்கோண மின். அவர்கள் உங்கள்பக்கல் ஒருஜ்ஞாநாபேக்ஷை பண்ணில நீங்கள் ஆதரித்துச் சொல லுங்கோள்; அவர்கள் பகவத்ஜ்ஞாநத்தை உங்களுக்கு ப்ரஸாதிக்கில் கேட்டு க்ருதார்த்தரா குங்கோள். ஜந்நிபந்தநமான ஸம்பந்தம்போலல்லயாதல, குணநிபந்தநமான ஸம்பந்தம போலேயாதல், நீர்மேலெழுத்தான ஸம்பந்தமன்றிறே இவர்களோடு பண்ணும ஸம்பந்தம்; இதுயாவதாத்மபாவியான ஸம்பந்தமிறே என்று நின்றோமோக்க வழிபடவருளினையபோல். இப்பாசுரம் பலப்ரதரான தேவரீரே அருளிச்செய்ததின்னே; இதிலொரு ஸம்சயமுண்டோ. நின்றோமோக்கவழிபட 'எனக்குமேல பூஜ்யரில்லாமைபாலே என்மாதரமாகிலும் அவா களை ஆராதித்து நலவழிபோங்கோள்' அருளினய் (க) "மத்பக்தஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம் । ஸ்வயமப்யர்ச்சநஞ்சைவ மதர்த்தே டம்பவர்ஜநம் ॥ மத்கதாஸ்ரவணே பக்திஸ் ஸ்வரநேத்ராங்கவிக்ரியா" என்கிறபடியே அருளினய் இந்தாஹு ஸயம தேவரீர் க்ருபையாலே அருளிச்செய்த வித்தனையிறே "பூசித்து நல்கியுரைப்பார் தந் தேவியர்க்கே" என்று - பகவத்ஸம்பந்த யுக்தருடைய பாவநத்வம், நித்யஸூரிகளும் தந் தாமுடைய அபிமதவிஷயங்களுக்கு ஸாவஸரதாநம் பண்ணிநாகளாய உபதேசிக்குமத்தனை யிறே மதிள் திருவரங்கத்தானே உபதேசமாத்ரமேயாயப் போகாமே சோபிலேவந்து லோகஸாரங்க மஹாமுநிகள்தலையிலே திருப்பாணாழ்வாரனைத்து இவ்வர்த்தத்தை வ்யா பிதாக்க காட்டிற்றிலீரோ மதிள் திருவரங்கத்தானே கோயிலில் மதிளைக்கடக்கிலன்றே தேவரீர் காட்டின் இப்போயாத்தையைக் கடக்கலாவது .. .. .. ௪௨.

அ நாறபத்துமூனருப்பாட்டு. அமர கீழ்ச்சொன்ன ஜந்மவ்ருத்தாதிகளுக்கு மே லே ஜ்ஞாநாதிகருமான இவர்கள், ஜந்மவ்ருத்தாதிகளினறிக்கே இந்தஜ்ஞாநமுடையரானவா களை, பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே வந்தவைலக்ஷண்யத்தை புத்திபண்ணாதே ஜந்மநிபந்தநமான ஜந்மாதபகர்ஷத்தையே புத்திபண்ணித் தாழநினைத்தார்களாகில அந்தக்ஷணத்திலே அவா கள் தான் சண்டாளரென்கிறார்.

> மூ.—அமரவோ ரங்கமாறும் வேதமோர் நான்குமோதித்
> தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேனும்
> நுமர்களைப் பழிப்பராகில் நொடிப்பதோ ரளவிலாங்கே
> அவர்கள்தாம் புலையர்போலு மரங்கமா நகருளானே ௪௩.

ப-ரை — அரங்கமாநகருளானே—, ஓர்—அத்விதீயமான, அங்கம் ஆறும்—ஆறு வேதாங்கங்களையும், ஓர்—அத்விதீயமான, வேதம் நான்கும்—நான்குவேதங்களையும், அமர—ஸாவதாநமாக, ஓதி—அத்யயநம்பண்ணி, தமர்களில் தலைவராய—தாஸபூதரில் அக்ரேஸர ரான, சாதி அந்தணர்களேனும்—ப்ராஹ்மணவர்ணத்திலே பிறந்தவர்களேயானாலும், நும ர்களை—தேவரீருடைய தாஸபூதரை, பழிப்பராகில்—அவர்களுடைய ஜந்மவ்ருத்தங்களைப் பார்த்து நிந்திப்பராகில், ஆங்கே—அப்போதே, நொடிப்பதோர் அளவில்—அந்தக்ஷணத்தி லேயே, அவர்கள்தாம்—அவர்கள், புலையர்போலும்—சண்டாளர்களாவரென்கிறார்.

(க) "பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந்ம்லேச்சேபி வர்த்ததே । ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநிச ஸ்ரீமாந் ஸ யதிஸ் ஸ ச பண்டித꞉ ॥ தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹ்யஹம்"

வயா — அமரவோரங்கமாறும். அங்கவிதியமான ஷடங்கங்களையும் அழகிதாக பாடங்களையும் தரித்து, அர்த்தத்தையும் தரிக்குமவர்களாகை. அங்கங்களுக்கு அங்கவிதியத்வமாவது - ஓரங்கத்திலே ஜ்ஞாநக்குறைவுண்டானால் லோகத்தார் அவனை ஸர்வஜ்ஞனென்று சொல்லாதபடியிருக்கை (க) "பரீக்ஷாபாமவருமிகா" இத்யாதி வேதமோர்நான்கும். வேதங்களுக்கங்கவிதியத்வம்—அபௌருஷேயத்வம் பௌருஷேய சப்தங்களிற்காட்டில் வ்யாவர்த்தியாதல், தனித்தனியே விநியோகபேதத்தால் வந்த வ்யாவர்த்தியாதல் ஓதி. அங்கங்களோடு வேதங்களோடு வாசியற ஆசார்யோச்சாரணாநுச்சாரணமுகத்தாலே க்ரஹிக்கை. இப்படிகளாலே எம்பெருமானையுள்ளபடி அறியுமவர்களாகை தமர்களில் தலைவராய ஜ்ஞாநாநுகூலமான பகவத்விஷயத்தில் ஸம்பந்தமுடையாரில் அக்ரேஸராயிருக்கை.

சாதியந்தணர்கள் மேற்சொன்னவை க்ஷத்ரியவைஶ்யர்களுக்கும் பொதுவிறே, அவர்களன்றிக்கே ஜந்மப்ராஹ்மணராயிருக்கை ஏலும் மேற்சொன்னவை ஒருவர்க்கும் ஸித்திக்குமதல்ல, ஸித்திக்குமேயாகிலும். வைஷ்ணவநிஷ்டையில் வந்தால் இவையெல்லாம் அஸத்ஸமமென்னை ஸ்வர்மாநோபஹதர்க்கு அபசாரஹேதுவுமாய், இவையில்லாதார் தலைமேலே காலிட்டுத் திரிகைக்குடலாயித்தனையிறே

நுமர்களை ஸ்ரீகவரீரபிமாநத்துக்குள்ளே அடங்கின பாரம்பர்யங்களை தேவரீரேயென்று அத்யவஸித்து, உடையவனை உடைமைக்கு நிர்வாஹகன, உடைமையை விநியோகங்கொள்ளுமவனுமவனேயென்றிருக்குமவர்களை பழிப்பராகில் பகவத்ப்ரபாவத்தை அறிந்தாலே விஸ்மரித்து, அவர்களுடைய ஜந்மமாத்ரத்தையே புத்திபண்ணித் தங்களில் தாழ்வாக குறைய நினைப்பராகில். பழிப்பாகிறது - குற்றம், அதாகிறது - பகவதபசாரங்களில் தலையான அபசாரம் உகந்தருளின நிலங்களில் த்ரவ்யமாத்ரத்தையே புத்திபண்ணிக் குறைய நினைக்குமாபோலே, வைஷ்ணவர்கள் ஜந்மமாத்ரத்தையே புத்திபண்ணிக் குறையநினைக்கை. பழிப்பராகில் கொண்டாடுகைபோய் ப்ராப்தம், அஹங்காரமாகிற § முசலகனேறி ப்ரமத்தரோதிறே அவர்களைக் குறைய நினைப்பது; இப்படிகூடிற்றாகில் நொடிப்பதோரளவிலாங்கே. காலாந்தரே தேஶாந்தரே தேஹாந்தரே அன்று, அக்கணத்திலே அவ்விடத்திலே "புனிதமன்றே" என்ற நன்மைபோலே தீமைவருமிடத்திலும் விளம்பமில்லை. அவர்கள்தாம் புலையர்போலும் அத்தேஹத்தோடே சண்டாளரானவர்கள் த்ரிசங்குவுக்கு ப்ராஹ்மண சாபத்தாலே கழுத்தில் வீரசங்கிலிதானே வருமாபோலே, இவனுக்கும் மார்விட்ட பூணூல்தானே வாராய்விடும் தாம்புலையர் மேற்சொன்ன ஜந்மாதிகளின் உத்கர்ஷங்கள் அபிமாநஹேதுவாகையாலே அவைதானே இவர்களுக்கு அநர்த்தஹேதுவாய்விட்டது ஜாதிசண்டாளனுக்கு ஒருகாலத்திலே வைஷ்ணவனாகைக்கதிகாரமுண்டு, இவன் உயரவேறித்தள்ளிழுந்தவனாகையாலும், பாகவதாபசாரமாகிற மஹாபாபத்தைப் பண்ணினவனாகையாலும், அவனிலும் தண்ணியன் கர்மசண்டாளனிறே. பிள்ளைபிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆத்மஹிதம் சொன்ன ஸமயத்திலே ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அரங்கமாநகருளானே. (உ) "நக்ஷாமிகஷாவத" என்ற தேவரீர்க்கிறே பாகவதாபசாரத்தின் தண்மை தெரிவது. காமயோகாத்யுபாய நிஷ்டர்க்கு ஸ்வகதமான உபாயாந்தரங்களில் ந்யூநாதிரேகங்களைப்பற்றியிருக்கலாம், பகவத்ஸம்பந்தங்கொண்டு பெறவிருக்கிற பா

(க) "ஶிக்ஷாயாமவாணஸிக்ஷா" § முசலகன்—ஒருபேய். (உ) "நக்ஷமாமிகதாசந"

பனானுக்கு பாகவதாபசாரமாகிறது பகவதபசாரத்தை அறுக்குமதாகையாலே பெற
ல்லே பெறுகைக்கு அவர்கள ஸம்பந்தமே அமைகிறாப்போலே இழக்கைக்கும அபசா
மமையும, ஆகையாலே ப்ரபந்நனுக்கு பயப்பட்டு நோக்கவேண்டுவது - தேவதாந்தர ஸ்
பமும, பாகவதாபசாரமும். பகவத்விஷயத்தில ஓர் ஆநுகூல்யம பண்ணவேண்டுவதி
ல்லை பிறர் திசையிலே பொழிந்தவனுக்கு ஈச்வரன் ஸுலபனுமே . . .

அ நாற்பத்தானாசாமபட்டு பெண்ணுலாம் கீழ பரதிபாதிகத அர்த்தங்கள
சிக்கமெனனுமிடம, பரஹ்மாதிகளுக்கும துாலபமான பேறறை திரயக்ஜாதியிலே பி
றநதவன் பெற்றபின்பு சொல்லவேணுமோவென்று அந்யாபதேசத்தாலே ஸ்வலாபத
சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறா

மூ — பெண்ணுலாஞ் சடையினனும் பிரமனு முன்னைக்காண்பான்
எண்ணிலா வூழியூழி தவஞ்செய்தார் வெள்கிநிற்ப
விண்ணுளார் வியப்பவந்து ஆனைக்கன் றருளையீந்த
கண்ணறா வுன்னையென்னோ களைகணாக் கருதுமாறே ௪௪

ப-ரை — பெண்-கங்கையானவள், உலாம்-ஸஞ்சரிக்கிற, சடையினனும்-ஜடை
யையுடையனான ருத்ரனும். பிரமனும்-ப்ரஹ்மாவும, உன்னை-ஸர்வஸ்மாத்பரனான உன்னை,
காண்பான்-இப்படிப்பட்டவனென்று பரிச்சேதித்தறிகைக்காக, எண் இலா ஊழி ஊழி—ெ
காலமாக, தவம்செய்தார்—தபஸ்ஸு பண்ணி, வெள்கிநிற்ப — காணக்கிடை பாமை
'வீணே தபஸ்ஸிலே யிழிந்தோம்' என்று லஜ்ஜித்திருக்க. விண்ணுளார்—நித்யஸூ
வியப்ப—விஸ்மயப்படும்படி, அன்று—முதலையின் கையிலே அகப்பட்டுவருந்தினபே
ஆனைக்கு- ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு,வந்து-, அருளை ஈந்த-அவனகையில் பூ செவ்வியழிய
முன்னே திருவடிகளிலே யிட்டுக்கொண்டருளின, கண் அறா—நிர்த்தயனானவனே, உ
இப்படிப்பட்டவனானவுன்னை. களைகணா-தஞ்சமாக, கருதுமது ஆர்-நினைக்கும் ப்ரகாரம,
யாது?. [இப்படிப்பட்ட ஸௌலப்யமுடையனான வுன்னையொழிய வேறேசரணம் ஆருக்கு

வ்யா — பெண்ணுலாஞ்சடையினனும் கங்கையானவள் உள்ளே ஸஞ்சரிக்கும்படி
ஜடையையுடையவன் கங்கையை ஜடைமேலே அடக்கினேனென்னுமபிமானத்தை
ஸர்வேச்வரனைக்காணலாமோ, "ஆறுசடைக்கரந்தான்" இத்யாதி பிரமனும். அவனுக்கு
ஜநகனும், (க) "ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மவிதாம்வர:" என்கிறபடியே இப்படியுள்ளார்க்குப்
ரியப்ரத்யயாக்கடவ இவ்வறிவு(ள)க்கொண்டு எம்பெருமானை அறியப்போமோ. என
வர்ஷ்டரானவர்களைத் தான் பரிச்சேதிக்குமித்தனையொழிய அபரிச்சின்னனானவனை பரி
திக்கப்போமோ "கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக்கமலந்தன்னை
என்னக்கடவதிறே உன்னைக்காண்பான் (உ) "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என
படியே உன்குணங்களிலே யொன்றை அவதிக்காணமாட்டாத வுன்னைக்காண்கைக்காக
ஸூரிகள் நித்யாநுபவம்பண்ணாநின்றாலும் எல்லைகாணமாட்டாத உன்னை (ங) "
ந்தேவே வேத:" என்னக்கடவதிறே. பிறரால் அறியவொண்ணாதவளவேயன்றிப்ப த
லும் உன்னை யெல்லைகாணவொண்ணாதவன்னை. "தனக்கும் தன் தன்மையறிவரிட
என்னக்கடவதிறே காண்பான் காணப்பெற்றால பின்னையன்றோ ப்ரயோஜநத்தி

(க) "ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மவிதாம்வர:" (உ) "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" (ங)
வத்யஸ்யப்ரஸ்யாபூதே:"

செல்லுவது தானே தன்னைக்கண்ணுக்கு விஷயமாக்கிக்காட்டினாலிறே காணலாவது, அல்லது ஸ்வஸாமர்த்யத்தாலே காணும் விஷயமன்றிறே (௪) "ந வக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம்" என்றும், (௨) "நாஹம் வேதைர்ந தபஸா ந தாநேந ந சேஜ்யயா" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. எண்ணிலாவூழியூழி தவஞ்செய்தார் வெள்கிநிற்ப நெடுங்காலம் தபஸ்ஸைப் பண்ணி "நாம் ஆராய தபஸ்ஸைப் பண்ணுகிறோம்" என்று லஜ்ஜித்துக் கவிழ்ந்து நிற்க, தங்களைக் குறித்துப்பண்ணும் தபஸ்ஸுக்கு பலம் கொடுக்குமவர்களிறே இவ்வீஶ்வரனை நோக்கித் தபஸ்ஸைப் பண்ணுகிறார்கள் (௩) "யுககோடிஸஹஸ்ராணி" என்னக்கடவதிறே. வெள்கி நிற்ப முதலையின்வாயிலேவிழாதே தமஸ்ஸிலேயிருந்து என்னகாரியம் செய்தோமென்று லஜ்ஜித்து நிற்கை (௪) "பராபரம் ப்ரஹ்மந்த்ரைர்நமஸ்க்ருதம்" என்கிறபடியே ஆர்த்தனையுடைய உன்னிடத்தே தபஸ்ஸிலேயிருந்து என்னகாரியம் செய்தோமென்று லஜ்ஜித்து நிற்க.

விண்ணுளார் வியப்பவந்து நித்யஸூரிகள், பரமபதத்திலே இப்படி படாநிற்க, அவர்களையும் எங்களையும் அநாதரித்து ஒரு திர்யக்கின் கார்யத்திலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழுகிறபடியைக் கண்டு "என்ன ஸௌலப்யம்! என்ன நீர்மை!" என்று விஸ்மயப்பட வந்து அவன் இடர்ப்பட்ட மடுவின் கரையிலே வந்து "சென்று" என்னாதே "வந்து" என்கிறது — ஆனைக்கு அண்மை பெருமிருக்கிறபடி ஆனைக்கும் பரமாத்மாவினுடைய ஜந்மாந்தரஸத்தை போதல், இவனுடைய ஜந்மோத்கர்ஷத்தைப் போதல், இவற்றைப் பொன்றைப் பார்த்து ரக்ஷித்தபடி அன்று ஸ்வபல மற்றவன்று (௫) "ஜகத்க்ஷோபாவதாரே" என்று சென்றகாலத்தில் இவனோடு பரமபதத்தினோடு வாசியில்லை அன்று ஒரு முதலையின் வாயிலே பட்டவனைக் கருதியிந்தாய, இவன் அந்த முதலையின் கையிலே அகப்பட்டவனுக்கருளாய ஆனை ஆயிரம் ஸம்வத்ஸரம் நோவுபட்டது, நான் அநாதிகாலம் நோவுபட்டேன் அவனகப்பட்டது மடுவிலே, நானகப்பட்டது ஸம்ஸாரார்ணவத்திலேயிறே அருளையீந்த. அருளுகையாவது - முதலையின் வாயினின்றும் மீட்டு, அவனுடைய மென்மையான திருக்கைகளாலே தடவியருளி ஆச்வஸிப்பித்து, அவன் கையிலே பூவைத் தன் திருவடிகளிலே யிடுவிக்குக் கொள்ளுகை, அப்படி யென்னையும் விஷயீகரிக்கின்றிலை. இறந்த காலத்துக்கு ஸாந்த்வநம்பண்ணியிறே அரைமையிலே பூட்டுவது. கண்ணறா. அவன் உபகரித்ததையிலே, கண்ணறா வென்கிறது - பரிதி தலைமண்டையிட்டுச் சொல்லுகிறவர்த்தை ஸ்வபாவத்தில் வையதானதாலே மிக்க இழிவாரைப்பாராதே அங்கீகரிக்குமவன் முழுநோக்காயிருக்கிறவிது என்ன சுணையுடைமை, என்ன ப்ரமஸ்த்வம் ஸ்வஸாமர்த்யத்தைப் போகட்டுக் தங்கள் வெறுமையை முன்னிட்டு உன்னைக்காலிலே விழுவிட்டுக் கொள்ளமாட்டாதே ஜகத்து இழப்பதே!. உன்னையென்றோ களைகணாகக்கருதுமாறே ஆச்ரிதபக்ஷபாதியானவுன்னை 'ஜகத்துக்குப் பொதுவான ரக்ஷகனென்று சொல்லுமவர்கள் மதிகேடரென்கிறார் (௬) "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" என்கிறபடியே சிலர்க்காக சிலரை யழிக்கிற விவனை ஸர்வரக்ஷகனென்று நினைக்கலாமோ. .. ௪௪.

(௧) "நசக்ஷுஷா பச்யதிகச்சநைநம்" (௨) "நாஹம் வேதைர்ந தபஸா ந தாநேந ந சேஜ்யயா சக்ய ஏவம்விதோ த்ரஷ்டும்" (௩) "யுககோடி ஸஹஸ்ராணி" (௪) "பராபரம் ப்ரஹ்மந்த்ரைர்நமஸ்க்ருதம்" (௫) "ஜகத்க்ஷோபாவதாரே" (௬) "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்"

௪. அப்பத்தைந்தாம்பாட்டு வளவேழும் நிகமத்தில் குவலயாபீடத்தைப் போ ரொப்பேமல், தம்முடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கினபடியைச் சொல்லிப் பெரியபெ மாளுடைய ஸ்ரீதிவ்ய தமக்குப்ரயோஜநமென்று முடிக்கிறார்.

மூ — வளவெழுந் தவளமாட மதுரைமா நகரந்தன்னுள
கவளமால் யானைகொன்ற கண்ணனை யரங்கமாலைத்
துவளத் தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடிசொல
இளைய புன் கவிதையேனு மெம்பிராற் கினியவாறே ௪௫.

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருமாலை முற்றிற்று

பதவுரை — வளம் எழும் — அழகுமிக்கிருப்பதாய், தவளம் — மிகவும் வெண்மைபா ந்த மாடம் — மாடங்களையுடைத்தான, மதுரைமாநகரந்தன்னுள — ஸ்ரீமதுராநகரத்திலே, க ளம் — கவளங்கொண்டிருப்பதாய், மால் — பெருத்திருந்துள்ள, யானை கொன்ற — குவலய பீடமென்கிற யானையை நிரஸித்த, கண்ணனை — ஆச்ரித ஸுலபனாய், அரங்கம் — கோயிலி பள்ளிகொண்டருளுமவனாய், மாலை — ஆச்ரிதவிஷயத்தில் பெரும்பித்தனானவனை, துவ தொண்டாய — திருத்துழாயாழ்வார்க்கு அடிமைசெய்து போருமவராய், தொல் சீர் — ஸ்வ பாவிகமான பகவச்சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நின்றவரான, தொண்டரடிப்பொடி — தெ ண்டரடிப்பொடியாழ்வார், சொல — அருளிச்செய்த திருமாலையாகிற ப்ரபந்தம், இளைய — ஸ்வத்தில் இளையதாய், புன்கவிதையேனும் — கவித்வத்தில குற்றமுடையதாக இருந்தாலு எம்பிரானுக்கு — எனக்கு உபகாரகரான பெரியபெருமாளுக்கு, இனிய ஆறே — இனிதாயி நதபடி யென்னென்று ஈடுபடுகிறார் [இப்ப்ரபந்தம் முற்றும் - அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்த

வ்யா வளவெழுந்தவளமாட அழகுமிக்கிருப்பதாய் வெள்ளியாலே செய்த போலே அதிதவளமான மாடங்களையுடைத்தாயிருக்கை. திருவவதரித்தவனறு கோ கப்பெருத இழவுதீருகிறார். வில்விழவுக்காகக் கம்ஸன் கோடித்தபடியைச் சொல்லிறு மாம். வளம் - அழகு எழுச்சி - மிகுதி மதுரைமாநகரந்தன்னுள் பாதமத்தில வ நாச்ரமமாய், பின்பு ஸ்ரீ சத்ருக்நாழ்வான படைவீடுசெய்து, பின்பு க்ருஷ்ணன் திருவவ ரமபணணுகையாலுண்டான பெருமையைச் சொல்லுகிறது இப்படி பகவத்ஸம்ப ராமத ஸ்நேசமானைபாலே வைகுந்தமா நகரில் காட்டில் இது வ்யாவர்த்தகம். கவளமாலயா கொன்ற கண்ணனை கவளங்கொண்டிருப்பதாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள ஆனையைக்கொ க்ருஷ்ணனை. § "களபமால" என்று பாடமானபோது, "களபம" என்று - ஒரு வத்திற் பெருத்த ஆனையென்றபடி. கீழே -"ஆனைக்கன்றருளையீர்த" என்றார்; இங் "ஆனைகொன்ற" என்கிறார், இத்தால - (க) "தேவா நாம் தானவா நாஞ்" என்றதுழிந்த ங்குள்ளார்விரோதிகளைப்போக்கித் தன்னை அநுபவிப்பித்தாப்போலே, இவர் தம்முடை ரதிபந்தகங்களைப்போக்கித் தம்மை அநுபவிப்பித்தபடி. திருவவதரித்தவன்று ஒளித் பானவூரிலே சணகாணவந்து விரோதியை யழியச்செய்து ஏற்றத்தை அநுபவிக்கி ரங்கமாலை. அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரான தம்முடைய விரோதியைப்போக்கிக் கோ லே வந்தாராய்த்து மாலை. ஆச்ரிதவிஷயத்தில் பெரும்பித்தானவரை. விரோதிநி மத்பூர்வகமான ஸ்வாநுபவமும் தனபேருயிருக்கை.

§ இத்பாடம் எதுகைக்குச்சேரும். (க) "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச"

ளாபததொண்டாய திருந்த ழாயாழவார்க் கடிமைசெய்யுமவா-புருஷார்த்தத்தின் நிலை நின்றவா. இதுதான வைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம அடிமைசெய்தபடியா ' ஞானபத்தொய்டாய " னைகையாலே— அபசாரப்படாத கைங்கர்யமென்கை. பொருததுளபமும கூடையுமபொலிந்து தோன்றியதோள் தொண்டரடிப்பொடி" —வதிற தோல்சீர. ஸ்வாபாவிகமான பகவச்சேஷத்வத்தின லெயரிலே வைஷ்ணவகைங்கர்யத்தினுடைய மேல்லல்லே வைஷ்ணவகைங்கர்யமிறே தொண் டிரோல் இதுதால — தொணடரடிப் பொடியென்னு பேரையுடையவா இவருக கருந்தயளள-வசாலும நிரூபகம, "அடிப்பொடி" என்கையாலே - "தொ ரண்டர தொண்டா தொண்டன் சடகோபன்" என்றாப்போலே யிருக்கிறதாய் ஆயபுன்கவிதையேலும் சபதத்தினொமையும, கவித்வத்தில் குற்றமுமுண்ட இளசாய்ப் புல்லியகவியேயாகிலும்

ம்பிரா்க்கினியவாறே எம்பிரானுக்கு இனிதாயிருக்குமிறே (க) "கிஞ்சிது பகார ை என்கிறபடியே பெரியபெருமாள் இதனையுகந்தபடி யென்னென்னகிறா். பர்னைக தூளைச்சொலலு சம்பனாக்கு இனிதாயிருக்குமிறே (௨) "வா ஹஸ்யகிஞ்சாகி ழி ஏ" என்கிறபடியே இவனுகப்புததானே புருஷார்த்தம் இவன் வைத்ததை ரவது - அவன்ப்ரீதிக்குச கைதொடுமானமாகை இபரபக்கம கற்றார்க்கு பலம் அநாழிதது — இவ்வுகப்புகதானே அவர்களுக்கு பலமாகையாலே இவ்வாழ் ஸ்தாப்போலே இப்ரபந்தங்கற்றாரும் பெரியபெருமாள் உகக்க நதேவரென்கை. ரிய பெ தவஷ ஓமா:ஓ" என்று ஸ்ரீராமாயணம் கற்றாருடைய பலம்போலேயிர பந்தம கற்றாருடைய பலமும் ... ... ௪௫.

பெரியவாச்சாண்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

திருமாலை வ்யாக்யாநம் ஸமாப்தம்.

திருமாலை வடங்கதி.

ர்ச்சிகமான திருநாமஸங்கீர்த்தநத்தாலே யமாதிகள்தலையிலே காலைவைத்தே - முதறபாட்டில்; அதினுடைய இனிமையாலே பரமபதம் வேண்டேனென்றார் - பாட்டில, அத்தோடு விரோதிக்கும் ஸம்ஸாரமும வேண்டேனென்றார் - மூன்றாம் பாபப்ரசுரர்க்கும திருநாமம்சொல்ல அதிகாரமுண்டாயிருக்க இவ்விஷயத்தை என்றார - நாலாம்பாட்டில, அஸ்திரதவாதிதோஷ துஷ்டங்களான ப்ராக்ருத சப்படுவார அவிசேஷஜ்ஞரென்றார்-ஐந்தாமபாட்டில்; போக்தாவின் நிலையில்லா சானுார- ஆறுமபாட்டில. முமுக்ஷுக்களாக ப்ரமித்திருக்கிற பாஹ்யரைக் குறி ணியவலலனை உபதேசித்தார்- ஏழாம்பாட்டில்;' இதுகேட்டால பொருதவர்கள றார் - எட்டாம்பாட்டில்; இசைநதவர்களைக் குறித்து, ஸர்வபநன க்ருஷ்ணனை கோனென்றார - ஒன்பதாம்பாட்டில; பிற்பாடர்க்கு உதவுமபடி கோயிலிலே ஸங்

(௧) "கிஞ்சிஷ்டம்ஸாதவசகம" (௨) "பாஹ்ஷாஷீஷ்யாமிஸாதஜீவிதம் " " ப்ரியதேவதமாமி "

நிறுத்தினென்றார் - பத்தாம்பாட்டில, அதுக்குக் கண்ணழிவுடையார் கர்ப்பகிர்படாகபோன ருர் - பதினோராம்பாட்டில், தாமபெற்றுலும் பிறாகர்ந்தம பொறுக்கமாட்டோ னென்ருர் - பன்னிரண்டாம்பாட்டில், எல்லாரும் திருநாமத்தைச் சொல்லிப பிழைப்பது காணென்று பகிராநிந்தார் - பதின்மூன்றும்பாட்டில, அவர்களோட்டை ஸம்ஸர்க்கந்தால வநத விடாய் தீரத் திருநாமத்தைச்சொனனர் - பதினுனகாமபாட்டில, ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறபபித்தபடி சொன்னர் — பதினைந்தாமபாட்டில, விஷயாநுரூபமாக பக்திபெருகினபடி சொன்னர் — பதினுரும்பாட்டில்; கண்களிக்தபடி சொனனர் - பதினேழாம்பாட்டில், அது புறவெள்ளமிட்டபடி சொன்னர் - பதினெட்டாம்பாட்டில்; உடலுருகினபடி சொனனர் - பததொன்பதாம்பாட்டில்; உறவதிந்தார்க்கு அகலவொண்ணதென்ருர - இருபதாம்பாட்டில்; மாளவால பரிச்சேதிக்க வொண்ணதென்ருர - இருபத்தோராமபாட்டில்; பாசுரமிட்டுப பேசவொண்ணதென்ருர - இருபத்திரண்டாமபாட்டில்; மறக்கவொண்ணதென்ருர் - இருபத்துமூன்றும்பாட்டில்; பிறந்தபக்தி விஷயவைலக்ஷணயத்துக்கு அநுரூபமாயிராமையாலே அதகர்த்திமையென்ருர் - இருபத்துநான்காம்பாட்டில்; சாஸ்த்ரீயமான பக்த்யாதிகளில்லையெனருர் - இருபத்தைந்தாம்பாட்டில; ஸ்த்ரீ ருத்ராதிகளுக்குள்ள நன்மையு மில்லையென்ருர— இருபத்தாரும்பாட்டில, திர்யக்குக்களுக்குள்ள நன்மையு மில்லையென்ருர - இருபத்தேழாம்பாட்டில்; ஆனை தன்னிடரிலே நினைத்த நினைவுமில்லை யென்ருர - இருபததெட்டாம்பாட்டில விலக்ஷண ஸ்ரீவாஸ மில்லை யென்ருர் - இருபத்தொன்பதாம்பாட்டில, இவையில்லாமையேயன்றிக்கே பிறர்க்கு அநர்த்தசாஞனே னென்ருர் - முப்பதாமபாட்டில, நீசவிஷயங்களுக்கு பாகாதான் ஒருவனென்ருர்—முப்பத்தோராமபாட்டில; இப்படியிருக்கவந்து கொடியேன், மூர்க்கனென்ருர் - முப்பத்திரண்டாம்பாட்டில, அதுக்கடியானநிலஜ்ஜதையையுடையேனென்றார் — முப்பத்துமூன்றும்பாட்டில, இப்படிப்பட்ட நான இட்டு அவதயத்தை விளைப்பேனோ வென்ருர் — முப்பத்துநான்காம்பாட்டில், நீமையாலே சோதநுக கொண்டாயென்ருர முப்பத்தைந்தாம்பாட்டில்; விசேஷகடாக்ஷம பண்ணவேணுமென்று கதறினர — முப்பத்தாரும்பாட்டில்; அதுபெருமே விலாய்த்தார் - முப்பத்தேழாம்பாட்டில; இப்படி த்வயமையுடைய பரபன்னரை ஏத்தினென்ருர - முப்பத்தெட்டாமபாட்டில்; அவர்களுக்கு ஜன்மத்தால் தாழ்வால்வரும் குறையில்லையென்ருர் - முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டில்; அவர்களுக்கு உமிழ்வாதிவிர்ந்துத்தால் உண்டான பலமநுபவிக்க வேணடாமென்ருர - நாற்பதாமபாட்டில் நங்களோமெ ஸம்பர்நித்தாரையும் பரிசுத்தராக்குமவரென்ருர் — நாற்பத்தோராம்பாட்டில் இவர்கள் அம்போருமாதேஹபாதி பூஜ்யரென்ருர் — நாறபத்திரண்டாமபாட்டில; இவர்களோட ஸ்ர்மைத்தாதிகளாலே குறைய நினைந்தவர்கள் சண்டாளரெனருர - நாறபத்துமூன்றும்பாட்டில்; ப்ரதிகூலர்களுக்கும் அநுகூலரான பேற்றை ஒரு திர்யக்குக்கு கொடுத்தபடி சொனனர் - நாற்பத்துநானகாம்பாட்டில்; இப்ரபந்தம கற்றூர்க்கு பலம அருளிச்செய்தார் - நாற்பத்தைந்தாம்பாட்டில் . ...

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு — காவல் பசசை வேதம் மொய்த்த பெண்டிர மறம் புலை வெறுப்பு மற்று நாட்டினன் ஒரு நமனும் எறி வண்டு மெய சூது விரும்பி இனிது குட பாய பணி பேசு கங்கை வெள்ளம் குளித்து போது குரங்கு உம்பா ஊர் மனம் தவம் ஆர்த்து மெய் உள்ளம் தாவி மனதெளி மேம்பொருள் அடிமை திரு வான் பழுதிலா அமரப் பெண் வளவேழும் கதிர.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த
திருப்பள்ளியெழுச்சித் தனியன் வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை — தமேவ மத்வேத்யாதி இச்லோகத்தில் * செய்யும் பசுந்துளபத் தொழில்மாலையை எப்போதும் செய்துபோருவாராய், விசேஷித்து *செந்தமிழில் பெய்யும் மறைத்தமிழ் மாலையும் பேராத சீரரங்கத்தையன் கழற்கணியுமவரான தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரை ஸஹ்ருதயமாகப் ப்ரணாமம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது "திருமாலை" என்கிற திவ்யப்ரபந்தமன்றிக்கே திருப்பள்ளி யெழுச்சியையும், "प्राबोधिकीं योऽकृत सूक्तिमालाम्" ["ப்ராபோதிகீம் யோக்ருத ஸூக்திமாலாம்"] என்று சொல்லாநின்றதே சொல்லுவது இதுதான் திருப்பள்ளியெழுச்சித் தனியனாய்த் திருப்பது.

திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்தது.

तमेव मत्वा परवासुदेवं रङ्गेशयं राजवदर्हणीयम् ।
प्राबोधिकीं योऽकृत सूक्तिमालां भक्ताङ्घ्रिरेणुं भगवन्तमीडे ॥

[தமேவமத்வா பரவாஸுதேவம் ரங்கேசயம் ராஜவதர்ஹணீயம் ।
ப்ராபோதிகீம் யோக்ருத ஸூக்திமாலாம் பக்தாங்க்ரிரேணும் பகவந்தமீடே]

பதவுரை

यः — யாவனொருவர்,
राजवत् — ராஜாக்களைப்போல்
अर्हणीयम् — பூஜிக்கத்தகுந்தவராய்
रङ्गेशयम् — திருவரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளுமவரான பெரிய பெருமாளை
तम् — அப்படிப்பட்ட
परवासुदेवम् एव — பரவாஸுதேவனாகவே
मत्वा — பாவித்துப்பண்ணி,
प्राबोधिकीम् — திருப்பள்ளி உணர்த்துமதான
सूक्तिमालाम् — பாமாலையை
अकृत — அருளிச்செய்தாரோ,
(यः) (அப்படிப்பட்ட)
भगवन्तम् — ஜ்ஞாநாதிகுணபரிபூர்ணரான
भक्ताङ्घ्रिरेणुम् — தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரை
ईडे — துதித்துத்தொழுகிறேன்.

வ்யா [ராஜவத்ஸௌஹணீயம் ரங்கேஸயம் — பரவாஸுதேவம் - மத்வா] ["ராஜவதாஹணீயம் - ரங்கேசயம் - பரவாஸுதேவம்- மத்வா "] அதாவது - ராஜவத் பூஜ்யராய் ரங்கராஜதானியிலே கண்வளர்ந்தருளுமவரான ஸ்ரீரங்கராஜனை சருஷிபாவித்த ரான பரவாஸுதேவராகவே பாவித்தி பணணியென்றபடி ராஜவதர் ஹணீயராகையாவது ராஜவத் பூஜ்யரென்றபடி ராஜாதிராஜரான சக்ரவர்த்தி திருமகனாராலும் ஆராதிக்கப்பெரு கையாலே [ரங்கேஸயம்] ["ரங்கேசயம்"] அதாவது — "செருவிலேயரக்கர்கோனை செற்ற நம்சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில்" என்றும், "பு ந ராஸ்ரிதாபர காத ஸ்ரீரங்கேஸயவைத்வை" ["புநரபிராஸகாதஸ்ம ஸ்ரீரங்கேஸ பணிபுங்கவே"] என்றும், "அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியான்" என்றும் பேசும்படி, * அரங்கத்தரவின் பாம்பணைப் பள்ளிகொள்ளுகை இப்படி படுக்கைவாய்ப்பாலே பள்ளிகொண்டருளும் பெரியபெருமாளை [தம் — பரவாஸுதேவம் மத்வா] ["தம் பரவாஸுதேவம் - மத்வா"] "வாஸுதேவோ வைகுண்ட்டே" ["வாஸுதேவோ வைகுண்டே"] எனகிற அந்த பரவாஸுதேவராகவே புத்திபண்ணி இதுக்குத்தைப்படியை விசாரியாதே அந்தத்தைப்படியாகவே அநுஸந்தித்து "ஆதியஞ்சோதியுருவை யங்குவைத்திங்குப் பிறந்த" என்றும், "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. * சடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணனிறே பெரியபெருமாள் ஆகையால் பூர்ணஷாட்குண்யராய ஸர்வ பூர்ணராயத்து இங்குத்தைப்பிலவாபடி திருப பது அக்காலே * யாவரும்வந்தடி வணங்கும்படி ஸாலப்யஸாயஸியயா பாயத்து இவவி ஷயமிருப்பது அவதாரத்தாலே — கைங்கர்யம் பண்ணுமிடத்து * முசபெப கூவி, "க்ரியதாமிதி" ["க்ரியதாமிதி"] என்னுமிக்கொண்டு, * வாறுடமரும குளிர விழிகளாலே எதிர்விழி சோதிக்கும விஷயமாகவே இவரை புத்திபண்ணி "ஆதிமூர்த்தி அரங்கமாநகருளானே" என்றும், "இந்திரலோகமாளு மச்சுவைபெறினும் வேண்டேன அரங்கமாநகருளானே" என்றுமன்றோ இவ்விஷயத்திலே இவர் மண்டியிருப்பது [ராஜவத்ஸௌஹணீயம் — தம் — ரங்கேஸயம்] ["ராஜவதாஹணீயம் - தம - ரங்கேசயம்"] என்று இங்குத்தையிலே ஸௌலப்யாதிசயித்தினைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம் "பரவாஸுதேவம்" எனகையாலே — வ்யூஹவாஸுதேவரில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. "ஆத்மாநம் வாஸுதேவாக்யம் சிந்தயந் மதுஸூதந:" ["ஆத்மாநம் வாஸுதேவாக்யம் சிந்தயந்மதுஸூதந:"] என்னும்படி, "இலங்கிலத்தெனை சிந்தித்தானே" என்றும் "உறங்குவான்போல் யோகுசெய்த பெருமானை" என்றும் — வ்யூஹஸௌஹார்த்தமும் முண்டிறே இங்கு, இவர் பரிபூர்ணத்துவம் பண்ணும் பரவிஷயமாகவே பெரியபெருமாளை ப்ரீதிபண்ணி யிருப்பாரயத்து. "காவேரீவிரஜா ஸேயம் வைகுண்டம் ரங்கமந்திரம் । ஸவாஸுதேவோ ரங்கேஸ: ப்ரத்யக்ஷம் பரமம்பதம்" ["காவேரீவிரஜாஸேயம் வைகுண்டம் ரங்கமந்திரம் । ஸவாஸுதேவோ ரங்கேஸ: ப்ரத்யக்ஷம பரமம்பதம்"] என்னக்கடவதிறே "அண்டர்கோனணியரங்கன்" என்றும், "வடிவுடைவானோர் தலைவனேயென னும் வண்டிருவரங்கனே" என்றும், "பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகு மங்காதும் சோராமேயாள்கின்ற வெம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச்செல்வனார்" என்னும்படியிவர் அநுஸந்தித்தார்கள் விசேஷித்து, கோயில் திருத்வாதசாக்ஷரி பர தாபமாயிறே திருவாராதனம் கொண்டருளுவது "ஓம்நமோ பகவதே வாஸுதேவாய ஜ்ஞா

ணாய ப்ரபஞ்ஜமதே" [தவாதசாக்ஷரமந்த்ரோயம மந்த்ராணுமதாய உசயதே"] என்கிறபடியே "ஸ்ரீரங்கநாத ஜகந்நாத" ["ஸ்ரீரங்கநாத ஜகந்நாத"] என்னுமபடி ஆசாரயரான அவரும ஸர்வர்க்கும ராஜாவாயிருப்பர், இங்கும "ராஜவத்ஸமுபஸ்தேயம்" ["ராஜவதாஹணீயம"] என்றிறே. ஆகையாலே, ராஜாக்களைப் பள்ளியுணர்த்துமாப்போலே அந்த ராஜாக்களுக்கும் ராஜாவான ஸ்ரீரங்கராஜனைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்தினபடி சொல்லுகிறது ["ப்ராபோதிகீம் - ஸ்துதிமாலாம் யஃ க்ருத - தம - ஸமலங்கு ஸ்ருஹிபரணம் ப்ரபத்யே"] ["பராபோதிகீம - ஸதுதிமாலாம - யஃ அகாத - தம- பகவந்தம - பகதாஙகிரேணும - சடே"] என்கிறது - அங்குத்தைக்கு அநுரூபமாயிருப்பதாய ஸாவ்யமாய திருப்பள்ளி யுணர்த்துமதான பாமாலையை யாதொருத்தர் பணித்தார், அப்படிப்பட்ட வைபவத்தையுடையராய ஜ்ஞாநாதிகுண பூர்ணரான தொண்டரடிப் பொடி யாழ்வாரைத் துதித்துத் தொழுகிறேனென்கிறது [ப்ரபத்யே] ["சடே"] என்கிற சப்தம இரண்டாம வசிக்ககடவது ராஜவதாஹணீயனாகையாலே - ராஜவதுபசாரமபடி திருப்பள்ளி புணரததவேணுமிறே. "அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே" என்கிறே இவர் திருப்பள்ளி யுணர்த்துவது "ஸ்ரீமதே ராஜராஜாய" ["ஸ்ரீமதா ராஜாராஜேந"] "ராஜாதிராஜ ஸர்வேஷாம்" ["ராஜாதிராஜஸ் ஸர்வேஷாம"] என்னுமபடியான பெருமானை, "வீர! ஸௌமித்ரே! விஶ்ருணுஷ்வ கௌஸல்யாநந்தவர்த்தந!" ["வீரஸௌமயவிபுததயஸவ கௌஸலயாநநத வாததந"] "கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே। உத்திஷ்ட நரஶார்தூல" ["கௌஸலயா ஸுபரஜாராம பூாவாஸந்த்யா பாவர்த்ததே—உத்திஷ்டநரசார்தூல"] என்று வந்திகள் உணர்த்துமாப்போலே அவர்களுக்கும பெரியபெருமாளாயப் பெரியபெருமாளான ஸ்ரீரங்கராஜனையிறே இவர் திருப்பள்ளியுணர்த்துவது. இவர்தாம இப்ப்ரபந்தத்திலே காலாதிக்ரமமான படியையும், ப்ரஹ்மாதி தேவதைகள் ஸாவதாநராய்வந்து திருவாசலிலேகாத்து நிற்கிறபடியையும், அங்குத்தையில ஸம்மர்த்த(ஸம்மர்த்த)த்தையும திருப்பள்ளியுணர்ந்தால கண்டருளுமபடி மங்களவஸ்துக்களை யாரித்தபடியையும், மங்களவாத்யங்கள முழங்குகிறபடியையும், மங்களதீபம்போலே ஆதித்யனுதித்தத்தோற்ற, அதில் அரவிந்தங்கள் தீபிகைபோலே விகஸித்தபடியையும சொல்லியிறே திருப்பள்ளியுணர்த்துகிறது இவையெல்லாம் ராஜவதாஹணீயனைக்கு ஏறகும்படியாயபாயதிருப்பது 'ரங்கேஶயம் ப்ராபோதிகீம் - ஸ்துதிமாலாம் - க்ருத" ["ரங்கேசயம - ப்ராபோதிகீம - ஸ்துதிமாலாம - அக்ர்த"] என்கையாலே - அடிகளடி, "அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாய" என்றும, விசேஷித்து, "இலங்கையர்கோன் வழிபாடுசெய்கோயில் எம்பெருமான பள்ளியெழுந்தருளாயே" என்றுமிறே அருளிச்செய்தது. "ப்ராபோதிகீம் - ஸ்துதிமாலாம்" ["பராபோதிகீம — ஸதுதிமாலாம"] என்கையாலே - திருப்பள்ளியெழுச்சியாகிற சொன்மாலையையிறே இவர் சொல்லிறது; திருமாலையும ஸ்துதிமாலையிறே அதிலும் "என்னைநோக்கா தொழிவதே" "அளியன்நம பையலென்னா" என்றிறே ஆலோகநாலாபாதிகளை அபேக்ஷித்தது அதில "கிடந்ததோர்கிடக்கை" என்று - கிடையழகை யநுபவித்து, நடையழகு தொடக்கமான வற்றைக்கண்டு அநுபவிக்கத் துயிலெழுப்பாடுகிறார் இரண்டும் பெரியபெருமானை பாதி

பாதித்த ப்ரபந்தமிறே; ஆகையால் "ஸஞ்ஜீவநாழ" ["ஸுஞ்ஜீவிமாலாம்" என்றதிலே இரண்டும் அநதாப்பூதம்] "ஹமலஹெழ" ["பகவந்தம்"] என்கையாலே — ஜ்ஞாநாதிகளைச் சொல்லி, ஜ்ஞாநபலம் ததீயசேஷத்வமென்றது தோற்ற "ஹ்க்ஷாஜீ வெணஹ்ழ" ["பக்தாங்க்ரிரேணும்"] என்கிறது அவரும் "அடியார்க் காட்படுத்தாய்" என்றும், "துளபத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி" என்றுமிறே தலைக்கட்டிற்று. "தொடையொத்த துளபமும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி" என்கையாலே திருப்பள்ளி யுணர்த்தி, * சூட்டுநன் மாலையிற்படியே பாகவதமுகோல்லாஸ ஹேதுவான பகவத்கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தித்தார் அவர்; "ஶரணமெ" ["சுடே"] என்று — இதில் அவர்விஷயத்தில் வாசிகமாயிருப்ப கைங்கர்யத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

அ — மண்டங்குடியிதபாதி சேஷத்வ ஸீமாபூமியான தொண்டரடிப்பொடியார் திருவவதார ஸ்தலம் * மிக்கவேதியராலே அநுஸந்திக்கப்படுமென்கிறது.

(திருவரங்கப் பெருமாளரையர் அருளிச்செய்தது)

இருவிகற்பநேரிசை வெண்பா

மூ — மண்டங் குடியென்பர் மாமறையோர் மன்னியசீர்த்
தொண்டரடிப்பொடி தொன்னகரம் — வண்டு
திணர்த்தவயல் தென்னரங்கத் தம்மானைப் பள்ளி
உணர்த்தும் பிரானுதித்த வூர் க

ப — ரை. — வண்டு — வண்டுகளானவை, திணர்த்த — நெருங்கிப்படிந்திருந்துள்ள, வயல் — சோலைவாய்ப்பையுடைத்தாய், தென் — அழகுமிக்கிருந்துள்ள, அரங்கத்து — திருவரங்கத்தில் திருக்கண்வளர்ந்தருளுகிற, அம்மானை — பெரியபெருமாளை, பள்ளி உணர்த்தும் — திருப்பள்ளி யுணர்த்துமவராய், பிரான் — பரமோபகாரகராய், தொண்டரடிப்பொடி — 'பக்தாங்க்ரிரேணு' என்னும் திருநாமத்தையுடையரான ஆழ்வார், உதித்த ஊர் — திருவவதரித்த இ... மறையோர் — மிக்கவேதியர்கள், மன்னிய — பொருந்தியிருக்கைக்கிடமா... மண்டங்குடி — 'மண்டங்குடி' என்கிற, தொல் நகரம் — பழை... ...று பெரியோர் பணிப்பார்கள்.

... மாமறையோர் - வண்டுதிணர்த்தவயல் தென்னரங்கத் தம்மானைப் பள்ளியுணர்த்தும் ... தொண்டரடிப்பொடி — உதித்தவூர் — தொல்நகரமான — மண்டங்குடியென்ப... ...குறுங்குடி, புள்ளம்பூதங்குடி" என்று உகந்தருளின நிலங்களைச் சொ... ...ரும் "மண்டங்குடியென்பர் மாமறையோர்" என்கிறது இ... ...கையாலே மண்டங்குடியைச் சொல்லுமவர்களும் மாமறையோராய்க் ... மிக்கவேதியரான வேதத்தினுட்பொருளான ததீயவைபவத்தை அறிந்தவர்கள், அத... தொண்டரடிப்பொடி தொல்நகரமிறே தொன்னகரம் - பழையதாய்ப் போருகிற நகரம் நகரங்களிலேயிறே நல்லவஸ்துக்களுண்டாவது "நல்லார் நவில்குருகூர்" என்னுமா போலே. இந்நகரமாகைக்கு ஹேது சொல்லுகிறது — வண்டுதிணர்த்த இத்யாதியால் வ...

டுகள் நெருங்கின வயலையுடைய "வயலுளிரிந்தன சுரும்பினம்" என்றருளிச்செய்தாரிறே ["பூங்குவளைப்போதில் பொறிவண்டுகண்படுப்ப"] இப்படி நீர்ப்பூவிலே வண்டுகள் நெருங்கின வயல்சூழ்ந்த கோயிலுக்கு நிர்வாஹகரான பெரியபெருமாளை வண்டுதிணர்த்த வயல்தென்னரங்கத் தம்மானைப்பள்ளி யுணர்த்தும் என்கைபோலே - "வயலுளிரிந்தன சுரும்பினம்" இத்யாதிப்படியே, "ஶ்ரீஸ-வ்ருஹ்ஜா" ["மனுஜீவ்ய-பதபாங்கா"] என்று பூக்களிலே கண்படுத்த வண்டுகள் உணர்ந்தன ஸ்ரீரங்கநாயகியார் ஸதநஸ்தபகந்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸ்ரீரங்கராஜபர்யங்கத்தை, "அரங்கத்தம்மாபள்ளி யெழுந்தருளாயே" என்று ஈ பள்ளி யுணர்த்தும்பிரான திருப்பள்ளியுணர்த்தி, பின்புள்ளார்க்கும் உபகரித்தருளினவர் உதித்தவூர் "அறிவிலா மனிசர்க்கு" அறியாதனவறிவித்து அஜ்ஞாநத்தைப் போக்குகைக்காகவாய்த்து — இவர் அவவூரிலே உதித்தது "கதிரவன் குணதிசைச்சிகரம் வந்தணைந்தான் கனவிருளகன்றது" என்னும்படியாய்த்து ஆந்தரமான அந்தகாரத்தைப் போக்குகிறது. ஆகையால், தொண்டரடிப்பொடி தொன்னகரம் மண்டங்குடி யென்பர்.

தனியன் வியாக்யானம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநாவதாரிகை

அ இவ்வாழ்வார் திருமுன்-முதலிலே ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விவேகஶூந்யராய், தேஹத்தில ஆத்மபுத்தியைப்பண்ணி, ததநுபந்திகளான சப்தாதிவிஷயங்களிலே மண்டி, நம்மோடு சேர்ந்தாரையும் தத்ஸ்வபாவராக்கிப் போராநிற்க, "மாதரார் கயற்கண்ணென்னும் வலையுள்பட்டழுந்துவேனை, போதரே யென்று சொல்லிப் புந்தியிற் புகுந்து தன்பால் ஆதரம் பெருகவைத்த அழகன்" என்கிறபடியே - பெரியபெருமாள் தாம் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தன்வடிவழகைக்காட்டி, விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தை மாற்றி, ஸ்வரூபாநுரூபமாகத் தன்பக்கலிலே அபிநிவேசத்தைப் பிறப்பிக்க, இவரும் ப்ரீதிகாரிதமான கைங்கர்யத்தைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு, பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சென்றவிடத்திலே, திருக்கண்களாலே குளிரநோக்குதல், கையைநீட்டி அணைத்தல், குசலப்ரச்நம் பண்ணுதல் - "மூர்த்நா ப்ரணம்ய ... ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி" ["சிரஸா தேவஃ ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி"] என்கிறபடியே, சூடுநறுமாலைகளை சிரஸா வஹித்தலே செய்யாதே பள்ளிகொண்டருளினார் பெரிய பெருமாள்;

அதற்கு நிபந்தநம் அநாதரமென்னவொண்ணாது - பரிதப்தராகையாலே, உண்டுமையாலேயாதல் தமோபிபவத்தாலேயாதல் என்னவொண்ணாது - சுத்தஸத்வமாகையாலே, பின்பு இதற்கு நிபந்தநமென்னென்னில்; "ஆதலால் பிறவிவேண்டேன்" என்னும்படி ப்ராக்ருத ஸம்பந்தம் அப்ராப்தமென்னும்படியான ஜ்ஞாநவிசேஷத்தையுடையரானபடியையும், "போனகஞ்செய்த சேடந்தருவரேல் புனிதம்" என்னும்படி ததீயசேஷத்வபர்யந்தமாக ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் பிறந்தபடியையும், "இச்சுவை தவிர - அச்சுவைபெறினும் வேண்டேன்" என்னும்படி பராதிபுருஷயாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் பிறந்தபடியையும், "காவலிற்புலனைவைத்து" என்னும்படி இந்த்ரியங்களை நியமித்தபடியையும், "குளித்து மூன்றனலையோம்பும் குறிகொளந்தணமைதன்னை யொளித்திட்டேன்" என்னும்படி உபா

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

"அநாதிமாயயா ஸுப்தோ யதா ஜீவ: ப்ரபுத்யதே" ["அநாதிமாயயா ஸுப்தோ யதா ஜீவ: ப்ரபுத்யதே"] என்கிறபடியே அநாதிகாலம் அஜ்ஞாநத்தாலே உறங்குகிற இவரைப் பெரியபெருமாள் தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே உணர்த்தியருள உணர்ந்து பெரியபெருமாளே ப்ராப்யரும் ப்ராபகருமென்னுமிடம் "ஐம்புலனகத்தடக்கி காம்பறத் தலைசிரைத்துன் கடைத்தலையிருந்து வாழும் சோம்பரையுகத்தி" என்று இவரையிட்டு நிஷேதித்து, இப்பாசுரத்தாலே நாட்டுக்கு வெளிச்செறிப்பைப் பண்ணிவைத்து நிர்ப்பரராய்க் கண்வளர்ந்தருள, அத்தலையித்தலையாய் பெரிய பெருமாளை யுணர்த்தி அடிமைசெய்யப் பாரிக்கிறார்

(பெ.)பாசுரங்களில் துவக்கறப்படியையும், "உன்னருளென்னுமாசைதன்னால்பொய்யனேன் வந்துநின்றேன" என்னும்படி உபாய யாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் பிறந்தபடியையு மநுஸந்தித்து, "சோம்பரையுகத்திபோலும்" என்கிறபடியே இவரைப்பெற்றுவோமென்கிற ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலும், 'ஆத்மா ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்' ["ஆத்மாநம் வாஸுதேவ வாக்யம் சிந்தயந"] என்கிறபடியே இவரைப் புருஷார்த்தமென்று தன் வைபவத்தையு மநுஸந்தித்து, "நாகமிசைத் துயில்வான்போலுலகெல்லாம் நன்குடன்கை யோகணைவான" என்கிறபடியே எல்லாரையும் இவரைப்போலே தம்பக்கலிலே ப்ரவணராக்கும் விரகேதோ' என்று தனக்காக சிந்தனைசெய்து கொண்டு பள்ளிகொண்டருளினார்.

"மாதரார் கயற்கண்ணென்னும் வலைப்பட்டு" என்கிறபடியே இந்த்ரியவச்யராய்க் கைகழிந்தவனன்று, "அதீந்த்ரியஸ்ய சக்ரஸ்ய" ['அதீந்த்ரஸ்ய சக்ரமா'"] என்கிறபடியே உறங்காநிருந்த பெரியபெருமாள், "அடியோர்க்ககலலாமே" என்னும்படி கைபுகுந்த பின்பு கரைச்சல்கெட்டு மார்பிலே கைவைத்து உறங்கப்புக்கார். "எம்பிரான் காட்செய்யாதே யென்செய்வான் தோன்றினேனே" என்றிருக்குமவராகையாலே கைங்கர்யத்வரையாலே, "உத்திஷ்ட நரசார்தூல" ["உத்திஷ்ட நரசார்த்தூல"] "ஸம்போத்யமாநஃ" ["ஸமயா போதிதஃ"] "உபயாமாஸ புத்ரம்" என்னுமாப்போலே "அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே" என்று திருப்பள்ளியுணர்த்தி, "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்றாப்போலே "தொண்டரடிப்பொடி யென்னுமடியனை யளியனென்றருளி யுன்னடியார்க்காட்படுத்தாய்" என்று - ததீயபர்யந்தமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டருள வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாராயிருக்கிறது

திருப்பள்ளியுணர்த்துகைக்கு நிபந்தனமென்னென்னில்;-"ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு" என்கிறபடியே-கைங்கர்யமாத்ரமே புருஷார்த்தமாகையாலே, "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே" ["அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ்ஸ்வபதச்சதே"] "ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி" என்கிறபடியே-ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவித கைங்கர்யத்தையும் பண்ணுமிடத்தில 'எனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே' என்று அவருகந்த கைங்கர்யமாகவேணும், அது செய்யுமிடத்தில் "ப்ரியகாரிணம்" ["க்ரியதாமிதி மாம் வத"] என்றும், "எனக்கேயாட்செய்" என்றும், "முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - ஏவிக்கொள்ளவேணுமென்றிருக்குமவராகையாலே, பரபாதஸேசகங்களைச் சொல்லித் திருப்பள்ளியுணர்த்துகிறார்.

திருமாலையில் திருப்பள்ளியெழுச்சிக்குவாசி யென்னென்னில், + அநாதிமாயயா ஸுப்தரானவிவரைப் பெருமாளுணர்த்தினார் அதில், இவர் தம்பக்கல வ்யாமோஹத்தாலே

(ஸ்ரீ) ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டுமவனே யென்றறுதியிட்டால பின்பு திருப்பள்ளியுணருமபடியையும், அழகோலக்க மிருக்குமபடியையும், அங்கே திருமாலையெடுத்து அடிமை செய்யும்படியையும், மநோரதித்து இவையே யாத்ரையாய்ச் செல்லுமிக்கனாயிறே. நாய்ச்சியாருக்கு "மாரிமலைமுழஞ்சில்" என்கிறபாட்டிலே இதுவேயிறே அநுஸந்தாநம், நம்மாழ்வாரும், "செடுமாற்கடிமையிலே புருஷார்த்தத்திறுடைய ஸாமாநாதிகரண்யத்தை நிலையிட்டு, அநந்தரம் "கொண்டபெண்டிரிலே நாட்டுக்குவேண்டும் ஹிதமருளிச்செய்து, பின்பு "கிடந்த நாவிடந்தாய்" என்கிற பாட்டிலே உணர்த்தி - யெழுப்பியடிமைசெய்யப்பாரித்தாரிறே.

(ரெப)ஸ்வபதரான அவரை திருப்பள்ளியுணர்த்துகிறார் - இதில், "புன்கவிதையேலும் எம்பிராற் கினியவாறே" என்று - வாசிக கைங்கர்யத்தை இனிதாகக்கைக்கொண்டபடி சொல்லிற்று - அதில், "தொடையொத்த துளபமும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடியென்னு மடியனை அளியனென்றருளி" என்கையாலே - காயிக கைங்கர்யத்தை இனிதாகக்கைக்கொண்டருளவேணுமென்கிறது - இதில்; "எம்பிரானுக்கினியவாறே" என்று - பெரியபெருமாளுக்கினிதான கைங்கர்யத்தைப்பெறவுநின்றார் - அதில்; "அடியார்க்காட்படுத்தாய்" என்று - ததீயருக்கான கைங்கர்யத்தை அபேக்ஷிக்கிறார் - இதில் அதில் - பெரிய பெருமாளுடைய காக்ஷி பலித்தபடி சொல்லிற்று; இதில் - இவருடைய காக்ஷி பலித்தபடி சொல்லுகிறது "எளியதோர் அருளுமன்றே யென்றிறத்து" என்று - தம்மை விஷயீகரிக்கவேணுமென்றார் - அதில், "அவர்க்கு நாளோலக்கமருள" என்று - பரஸம்ருத்தியை ஆசாஸிக்கும்படி பாகம்பிறந்தபடி சொல்லுகிறது - இதில். .. .. *

அ முதற்பாட்டு கதிரவன் குணதிசை ஆதித்யனானவன் தன் ஸ்வரூபஸித்திக்காக விளக்கியவந்து தோற்றினான், அவனைக் குசலப்ரச்நம் பண்ணவேண்டாவோ வென்கிறார். "வெயயகதிரோன் விளக்காக" என்றாரிறே

நாடடையெல்லாமெழுப்புகிற ஆதித்யனுதித்தால் எங்களாதித்யனுதிக்கவேண்டாவோ, பாஹ்யமான அந்தகாரமிறே அவனாலே போகலாவது, ஆந்தரமான அந்தகாரம் போக்கும்போது தேவரீருணர்ந்தருளவேண்டாவோ ஆதித்யன் உதயபர்வதத்தை வந்தணையாநின்றான், இருள் நீங்காநின்றது, ஸமாராதநோபகரணமான திருப்படித்தாமங்கள் விகஸிதமாகாநின்றன, ஆராத்யர் தேவரீரென்று ஆராதிப்பாரெல்லாம் தந்தாம் பரிகரங்களோடே வந்தார்கள், இத்தையெல்லாமுடைய தேவரீர் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளி விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளவேணுமென்கிறார் . .. . உ..

(ஸ்ரீ) விச்வாமித்ரனும், "கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம! பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே। உத்திஷ்ட நரசார்தூல கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம்" [கௌஸல்யாஸுப்ரஜாராமபூர்வாஸந்த்யா ப்ரவாத்தமதே। உத்திஷ்டநரசார்தூல கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம்"] என்றானிறே; அப்படியே இவரும் பெரியபெருமாள் உணர்ந்தருளும்போதை யழகைக்கண்டு அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டுத் திருப்பள்ளியுணர்த்துகிறார்

ஆதித்யன் உதயகிரியிலே வந்து தோற்றினான், திருவாராதநத்துக்கு ஸமுசிதமான உபகரணங்களுங்கொண்டு தாமஸரான தேவஜாதிகளும், ராஜாக்களும், பகவானோடாய்த் திருக்கண்ணோக்கத் தெற்குதிக்கிலே பாதகடாக்ஷத்துக்காக "நான் முற்பட்டேன், நான்முற்பட்டேன" என்று முற்கோலிக்கொண்டுவந்து நின்றார்கள்; ஸர்வரக்ஷகராய் ஸ்ரீயப்பதியாய் ஆச்ரிதவத்ஸலராய் ஸர்வஸமாச்ரயணீயரான தேவரீர் அடியேனுக்காக உணர்ந்தருளினீரென்கிற தாத்பர்யத்தை அடியேனுக்குத்தந்தருளி திருப்பள்ளியுணர்ந்து அடியோங்களையுமைக்கொண்டருளவேணுமென்கிறார் பரஜைகளைக்காட்டி ஜீவநம் வேண்டுவாரைப்போலே ஆராதகரான தேவஜாதியை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸ்வப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்.

அ. முதற்பாட்டில் — "யஸ்யாவதாரரூபாணி ஸமர்ச்சந்தி திவௌகஸ:" ["யஸ்யாவதாரரூபாணி நமஸ்யந்தி திவௌகஸ:"] என்னும்படியே - ஆராதகரான தேவஜாதிகள் அவஸரப்ரதீக்ஷராய் வந்துநின்றார்கள், திருப்பள்ளியுணர்ந்தருள வேணுமென்கிறு

மூ — கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்தணைந்தான் கனையிருளகன்றது காலையம்பொழுதாய
மதுவிரிந் தொழுகின மாமலரெல்லாம் வானவரரசர்கள் வந்துவந்தீண்டி
எதிர்திசை நிறைந்தன ரிவரொடும் புகுந்த இருங்களிற்றீட்டமும் பிடியொடுமுரசும்
அதிர்தலி லலைகடல்போன்றுளதெங்கும் அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. க.

பதவுரை — கதிரவன் — ஸூர்யனானவன், குணதிசை — கிழக்குத்திக்கிலே, சிகரம் — உதய கிரியிலே, வந்து அணைந்தான் — வந்துகூடினான், கனை இருள் — ராத்ரியில் மிக்கிருந்த இருளானது, அகன்றது — ஸவாஸமாகப்போயிற்று, (திருவாராதனம்செய்கைக்கு உதயோகிக்கக் கடவ,) அம் — அழகிய, காலைப்பொழுது ஆய — உஷஃகாலமாய், மா — பெரிய, மலர் எல்லாம் — புஷ்பங்களெல்லாம், விரிந்து — விகஸிதமாய், மது ஒழுகின — தேனவெள்ளமிட்டாகின்றன, வானவர் — ருத்ராதிகளான தேவர்களும், அரசர்கள் — ராஜாக்களும், வந்து வந்து — ஒருவர்க்கொருவர் முற்கோலிவந்து, ஈண்டி — திரண்டு, எதிர்திசை — திருக்கண்ணோக்கான தெற்குத்திக்கிலே, நிறைந்தனர் — நிறைந்துநின்றார்கள்; இவரொடும் புகுந்த — இவர்களோடே வந்த (இவர்கள் வாஹநமாகிய,) இரு களிறு ஈட்டமும் — பெரிய ஆனையானைத் திரள்களும், பிடியொடு — பெண்யானைத் திரள்களும், முரசும் — பேரிகளும், அதிர்தலில் — சப்திக்கும்போது, எங்கும் — எல்லாத்திக்குகளிலும், அலை — அலையெறியாநின்ற, கடல் போன்றுளது — கடல்போன்றுள்ள துமுலகோஷத்தை ஒத்திருக்கது, (ஆதலால்,) அரங்கத்தம்மா — * திருவரங்கச்செல்வனான தேவரீர், பள்ளி எழுந்தருளாய் — திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளி கடாக்ஷித்தருளவேணுமென்கிறார்

(ப) வ்யா. கதிரவன்குணதிசைச் சிகரம் வந்தணைந்தான் கண்வளர்ந்தருளுகிற தேவரீர்க்கு ப்ராதஃகாலத்திலே ஸந்த்யாதிபங்கொண்டு வருவாரைப்போலே, ஸூர்யனானவன் தன் கிரணங்களெல்லாவற்றோடும் கீழ்த்திக்கில் உதயகிரியை வந்தணையாநின்றான்.

"கதிரவரவர் கைநிரைகாட்டினர்" "நாரணன்தமரைக் கண்டுகந்து" என்று — தேவரீருடையார் அர்ச்சிராதிகதியே போம்போது, ஆதிவாஹிகர் தந்தாம்பதங்களை விலைநிற்கைக்காக, தேவருடையார்க்குத்தங்களோடேது விளக்குடையார்போல வருத்த விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரியாநின்றார்களிறே கண்வளர்ந்தருளுகிற தேவரீர் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளுவதெப்போதோவென்று அவஸரப்ரதீக்ஷனாய், "ஸ்ரீசாசநேதிஸூர்யஃ" ["பீஷோதேதி ஸூர்யஃ"] என்கிறபடியே கீழ்த்திக்கில் உதயகிரியிலே வந்து தோன்றினான். குன்றத்திட்டவிளக்காக உதயபர்வதத்தினருகே வரையும் சோலையையும் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியையும் காணகையிலுண்டான ஆசைப்பாட்டோடேவந்து சேர்ந்தினான்

கனவிருளகன்றது ஆதித்யன் வரவுக்குத் தகுசபடியே—செறிந்திருளானது குறையவாங்கிறது. "இருள்விரிந்திருந்தது பார்முழுதும்" என்கிறபடியே ராஜாஜ்ஞையைப் பாங்கித்து வங்கியா குறும்பு செய்புமாப்போலே ஸாம்ராஜ்யமபண்ணிற்று மதிப்பனன ராஜா ஸபரிகரனாய் எடுத்துவிட்டவாறே குறும்பர் குறைபவாங்குமாப்போலே இருட்டுமே ஒருபயமாய் குறையவாங்கிறது காலையம்பொழுதாய மதுவிரிந் தொழுகின மாமலரெல்லாம். இருட்டுப்போயநின்றவளவிலே, "ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே சோத்தாய" ["ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே

(ஜீ) வ்யா. கதிரவனித்யாதி தன்னுடைய ஆயிரம் கிரணங்களாலும் ஜகத்திலந்தகாரத்தை நீக்கி வெளிச்செய்விப்பைப பண்ணவல்ல ஆதித்யனானவன், கிழக்கிலே உதயகிரியிலே வந்து ஸங்கதனானான்

(பெ) சோதத்தாய"] "சிறறஞசிறுகாலே" என்கிறபடியே ஸமாராதநோபயோகயமான அழ கியகாலமாய, அக்காலத்திலே, தேசாந்தரம்போன பந்துக்கள் வாராநின்றார்கள் என்று அறிந் தவாறே ஸவதேசத்திலிருந்த பந்துக்கள் முகமலருமாபபோலே, இவ்வெயில் கொழுந்து தாமரைப்பூக்களை வந்தணவும்படியான காலவணணிமைபாலே பூக்கள் ஸ்மிதம பணணின வாறே, பூக்களினுடைய செறிவுநெகிழ் சிதர (ஷிதர)ங்களாலே பூவில தேன்கள்ளுடைய ஒழுகா நின்றன. மாமலா - பெரியமலர் "மாமலரெல்லாம" என்கைபாலே — புஷபஜாதிக் கெல்லா முபலக்ஷணம மதுவிரிந்தொழுகின - மதுவெள்ளமிடாநின்றது வானவரிதயாதி. ஆராதகரான தேவர்களும ராஜாக்களும தந்தாம பதபரபசம வாராமைக்கு இதுவே யாத்தை யாகவும ஆராத்யரான தேவரீரைத் திருவடித் தொழுகையிலுண்டான தவரையாலே முற்பட் டார முறபட்டபடி ஒருவரிருவராய் வந்து திரண்டு திக்குக்களெங்கும நிறையப புகுந்தார் கள திருக்கணணோக்கிடம அல்லாத திக்குக்களெங்கும நிறைந்தார்க ளென்னவுமாம; தேவரீருடைய பரிகரமெனனில இங்ஙனே யிருக்கவேண்டாவோ இவரோடேயிதயாதி இவா களுடனே வந்த பெரிய யானைத்திரளகளும இனம்பிரியாத பேடைகளுமாய் ஸ்ரீரங்கமிறே வாத்யகோஷங்களும, இந்த ஸமுதாயமாக முழங்குகிற முழக்கமானது, உறங்குகிறபிள்ளை களை பொருவகைகளாலே யெழுப்புமாப்போலே வாத்யகோஷங்களாலே திருப்பள்ளியுணா ருமபடி அதிர்தலில் இபபடி கோஷிக்கையில "குமிறுமோசைவிழவொலி" என்னு மாப்போலே இந்த ஸமுதாயகோஷமானது சந்த்ரோதயத்தில் கடல்போலே கிளர்ந்தது, * பெரும்புறக்கடலான தேவரீர உணரவேண்டாவோ? உபயவிபூதியுக்தரான தேவரீர திருப் பள்ளி யுணாந்தருளி, இவாகளுக்கு முகங்கொடுத்தருளி, அடிமை கொணடருள வேணு மென்று கருத்து ௪

அ இரண்டாமபாட்டு கொழுங்கொடியிதயாதி முல்லையின் பரிமளத்தை முகந்து கொணடு கீழ்காறறுவந்தது, தாமரைப்பூவில கிடந்துறங்குகிற ஹம்ஸ மிதுனங்களும

(ஜீ) அவனுக்குடுத்தாபபோலே சோயிலாய்த்தச காணும், திருவடிகளும அத்திக்கிலே யாசப் பெற்றது; அடியிலும் முடியிலும் ஆதித்யர்கள் வந்து நிற்க நடுவேகிடந்து சவை ளர்ந் தருளுகிறதென?, * கதிராயிரமிரவி கலந்தெறித்தாலொத்த நீண்முடியினன் "மிக்க செஞசுடர்ப்பரிதி" என்னக்கடவதிறே. கணவிருளகன்றது ராத்ரியில் மிக்க இருளானது ஸவாஸநமாகப்போயதது காலையம்பொழுதாய ஆராதகா ஆராதநார்த்தமாக உதபோகிக் கக்கடவ காலமாய்த்து மதுவிரிந்தொழுகின மாமலரேல்லாம். உத்யபலமாக ஆராதநோப கரணமான புஷ்பங்கள் விகஸிதமாப் மதுவெள்ளமிடா நின்றன

வானவரிதயாதி தாமாதிகளான தேவர்களும், ராஜாக்களும், பக்ஷாபிமாநராய, தந்தாமுடைய பலஸித்திசகும ஆபந்நிவர்த்திக்கு முடலாக ஒருவர்க்கொருவர் முற்கோலித் திரண்டனாகள எதிர்திசையித்யாதி திருக்கணணோக்கான தெறகுத்திக்கிலே விவரமறப புகுந்து நினறார்கள. இவரோடும் புகுந்த இதயாதி இவர்களேறும வாஹநங்களான களிறு களும பிடிகளும் முரசினுடைய தவனிகளுமாயத திரண்டு நெருங்கினறு தவனிக்கிற தவனி யானது அலையெறியாநினற ஸமுத்ரத்தின்கோஷமபோலே எங்கும் கோஷியாநின்றது. அரங் கததம்மா பளளியெழுந்தருளாயே உபயவிபூதிநாதத்வம தோற்ற * செங்கோலுடைய திருவ ரங்கச் செல்வனான தேவரீர அநந்யகதியான அடியேனுக்காகத் திருப்பளளியுணாந்தருளி அடிமைகொண்டருள வேணுமென்கிறார். ௧

(ஒ) இளமயிற்றின, ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய விரோதியை யறுக்க அரைகுலையத் தலை குலையவந்து ரக்ஷித்தருளின தேவரீர் கண்வளர்ந்தருளுகிறதென?, திருப்பள்ளி யுணர்ந் தருளீரெனகிறார்

மூ — கொழுங்கொடி முல்லையின கொழுமலரணவிக் கூர்ந்தது குணதிசை மாருதமிதுவோ
எழுந்தன மலரணைப் பள்ளிகொளன்னம் ஈன்பனி நனைந்த தமிருஞ்சிறகுதறி
விழுங்கிய முதலையின பிலம்புரை பேழ்வாய வெள்ளெயிறுறவதன் விடத்தினுக் கனுங்கி
அழுங்கிய வானையி னருந்துயர் கெடுத்த அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே உ

ப-ரை — குணதிசைமாருதம் — விடியற்காற்றானது, கொழு — செழுமைதங்கிய, கொடி — கொடியையுடைத்தான, முல்லையின — முல்லையினுடைய, கொழுமலர் — அழகிய மலரின் பரிமளத்தை, அணவி — அளைந்துகொண்டு, கூர்ந்தது — விஞ்சிற்று;: மலர் அணை — தாமரைப்பூவாகிற படுக்கையிலே, பள்ளிகொள் — உறங்குகிற, அன்னம் — ஹம்ஸமிதுனங்களானவை, ஈன — மழைபோலே சொரிகிற, பனிநனைந்த — பனியாலே நனைந்த, தம — தங்களுடைய, இரு — அழகிய, சிறகு — இறகுகளை, உதறி — உதறிக்கொண்டு, எழுந்தன - உறக்கம் விட்டெழுந்தன, விழுங்கிய — விழுங்கின, முதலையின — முதலையினுடைய, பிலம்புரை — பிலத்வாரத்தையொத்த, பேழ்வாய — பெரியவாயிலுள்ள, வெள் எயிறு உற — வெளுத்த கோரைப்பற்கள் ஊன்ற, அதன — அம்முதலையினுடைய, விடத்தினுக்கு — பல்லின் விஷத்துக்கு, அனுங்கி அழுங்கிய — மிகவும் நோவுபட்ட, ஆனையின — ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய, அரு துயர — பெரிய துக்கத்தை, கெடுத்த — போக்கின, அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே—

வ்யா கொழுங்கொடி இத்யாதி ஸ்ரத்தமான முல்லையினுடைய ஸ்ரத்தமான பூவையணவி * அல்லியுந்தாதும அருமபுமான காதல்படாமே அருமிநியான மணத்தை வாங்கிக்கொண்டு, "புஷ்பமாகவிதீதனவி" என்னுமாப்போலே சிற்றிக்கில் காற்றானது, கூர்ந்தது - விஞ்சிற்று கூருகையாவது - மிகுகை.

ஆதித்யனுக்கு நேரே உறவான தாமரைப்பூவினுடைய விகாஸமேயன்றியே நிலத்தில பூவான முல்லைப்பூவும விகஸித்து, அதினமணத்தைக்கொண்டு தேவரீரைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்துமாபபோலே வந்துகொண்டு நின்றது "இதுவோ" என்றது - ராஜாக்களுக்கு அந்தரங்கரானவர்கள வந்தவர்களைக்காட்டுமாபபோலே பார்த்தருளீரெனகிறார் ஸ்பர்சேந்த்ரிய க்ராஹ்யமானதை "இதுவோ" என்கையாலே - காற்றுக்கு ஸத்தகதிதலம் தவிர்ந்து நின்றாபபோலே யிருக்கிறது எழுந்தனமலரணையித்யாதி. இக்காற்று வீசினவாறே விடிந்த

(ஜீ) அ இரண்டாமபாட்டு போதுவிடிந்தமைக அடையாளமான சிறுகாற்றும புஷ்பசாயிகளான அன்னங்களினுடைய ப்ரபோதமும முண்டாயிற்று; ஆச்ரிதவத்ஸலரான தேவரீர் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருள வேணுமெனகிறார்

வ்யா கொழுங்கொடியித்யாதி ஸாரத்தையையுடைத்தான முல்லைச்செவ்வி மலரின் பரிமளத்தை யளைந்துகொண்டு விடிகாற்றானது 'நீர்சஞ்சரிக்கிறதென்" என்று உணர்த்துவாரைபபோலே சூழ்ந்துகொண்டு முகங்களிலே அலையெறியா நின்றது. காலைப் பிடித்து உணர்த்துகிறபடி

(ஸ்ப) தாகாதேயென்று மலராகிற படுக்கையிலே பள்ளிகொள்ளுகிற ஹம்ஸமிதுநங்களுணர்ந்தன. 'பள்ளிகொள" என்கிறது, உகந்தருளின நிலத்திலேயுள்ளவையாகையாலே உபசாரமாக வல்லது சொல்லாரிறே. நம்மில் சிறியார இங்கு வர்த்திப்பாரில்லையென்றிருப்பாகளோ பூம்படுக்கையாலே தனிப்படுகை தணலோடொக்கைபாலே பிணமாயல்லது சயியாமை தோற்றுகிறது; * மென்மலாப்பள்ளி வெம்பள்ளியாமே என்பனிநனைந்த உண்டான பனிபாலே நனைந்தவென்னுதல், சொரிகிறபனியென்னுதல. [" ஒருகுறுங்பனிக்கொடுகெய ' இத்யாதி] இருஞ்சிறகுதறி "பெரியசிறகையுதறிக்கொண்டு பேடையைச் சிறகுக்குள்ளே வளர்த்தி தன சிறகைபிட்டுககவித்துக்கொண்டாப்த்துக கிடந்தது மாமடியான அன்னங்களெல்லாமுணர்ந்தன,* அனமொயருமறைபயநத தேவரீர் திருவபள்ளி யுணரவேண்டாவோ?. விழுங்கிய இத்யாதி. முதலையின்கையிலே யானை யகப்பட்டதெனறுபோலே தேவரீர அரைகுலையத் தலைகுலையப் புறப்படலாவது காலிலே முதலைகடிக்க " விழுங்கிய " என்கிறார் - பசலகள் இரையறினருகே போயிற்றென்றால 'இனியிழந்தேன' என்பாரைப்போலே

பிலம்புரைபேழ்வாய பிலத்வாரத்தோடொத்திருக்கிற பெரியவாயின் வெளளேயிறு அங்கு அமிஷைமில்லாமையாலே மணலைபிறே கடிப்பது; ஆகையாலே சாணையிலிட்ட சஸ்த்ரம்போலே காணுமிருப்பது. அதவிடத்திலுகக்னுங்கி யழுங்கியவானையினருநதுயாகெதேந ஆனையினுடைய காலைபபறறின முதலையினுடைய பலலினவிஷததாலேயணுங்கி நோவுபட்டவானையினுடைய, அழுங்கிய - நோவுபட்ட, அருநதுயாகெதேந "கதூஜ்ர தவஜ்ஜவேதிஷு மிதஹஸ்தம்" [' அதநதீகசமுபதிபாஹிகஹஸ்தம்"] இத்யாதி அருநதுயா இனி யவவருகில்லையென்னும்படியான கலேசமென்னவுமாம். பெறுதற்கரிய துயரெனறுமாம. ஸாவேசவானை வந்துவிழுப்பணினை நோவிறே அரங்கததம்மா இத்யாதி அப்படி ஆர்த்தரானார் கூக்குரல்கேட்கிறவிடததிலே யுறங்குமதத்தனையோ ஒருமுதலை பிடித்தாலோ உதவலாவது, ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே ஆழவிழுந்தா இந்த்ரியங்களாகிற முதலைகளினின் வாயிலேவிழுநது அகப்பட்டாரையுணாந்தருளி ரக்ஷிக்கவேண்டாவோ உ

அ மூன்றும்பாட்டு சுடரொளியிதயாதி ஆதித்ய கிரணங்கள வங்கும் பரந்தன, நக்ஷத்ராதிபதியான சந்த்ரனும விவர்ணனானான், திருச்சோலையில் மடல்விரிந்த பானாரீன

(ஸ்ரீ) எழுந்தன இத்யாதி தாமரைப்பூவாகிற படுக்கையிலே பரிமளமறியாதே படுக்கைவாய்ப்பாலே உறங்குகிற ஹம்ஸமிதுநங்களானவை காலமுணர்ந்து வுணர்ந்தன இத்தால -- அருமறை பயந்தவன்னத்தோடு ஸஜாதியமான அன்னமெழுந்தன, நீயுமெழுந்திராயென்றபடி. தமிருஞ்சிறகித்யாதி. பனியிலே நனைந்தசிறகுகளை யுதறிநின்றது விழுங்கியவித்யாதி. " வலரேவதரேவணூ " [" பரமாபதமாபந்நே "] என்று ஸ்வசக்திமாறும்படி பிலத்வாரமென்று சொல்லலாம்படி யிருக்கிற பெரிய பரப்பையுடைய முதலைவாயிலே பகப்பட்டு. அதினுயிற்றாலே நெருக்குண்டு மிகவும நோவுபட்டு துதிக்கை முழுகும்படியான தசையிலே பெரிய ஆபத்தைத் தீர்த்து, ' கைம்மாதுன்பம கடிந்தபிரான் " எனறு உபகார ஸ்ம்ர்தியாலே க்ர்தஜ்ஞரீபெடும்படியான கையில் பூவில்செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே யிடுவித்துக்கொண்டு அவனையடிமைகொண்ட மஹோபகாரகராய, பிற்பாடாக்கு உதவுகைக்காக கோயிலிலே நித்யஸந்நிதி பண்ணுகிற தேவரீருணர்ந்தருளும்போதையழகு காண ஆசைப்பட்ட அடியோங்களுடைய ஆர்த்தியெல்லாம் தீரும்படி யுணர்ந்தருள வேணுமென்கிறார். உ.